

Giới thiệu Nữ Xứng Công Tâm Kế

Thể loại: Hiện đại, mau xuyên

Nữ phụ đã công tâm kế đánh vào tâm lý thì nam chính đại nhân đừng chống cự nữa, hãy ngoan ngoãn chịu trói roi vào tay gác đi.

Trong truyện sẽ có những nam chính xuất hiện:

Một, nam chính bệnh kều nhạy cảm.

Hai, nam chính lạnh lùng kiêu ngạo.

Ba, nam chính cao ngạo như hoa.

Bốn, nam chính ngạo kiều, xù lông.

Năm, nam chính tự kỷ (tự bế) ngốc nghếch... đầu óc rối rắm

Sáu, nam chính dị giới.

Bảy, nam chính là đại thần tiểu thuyết gia.

Tám, nam chính tàn tật.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 1: Thế Giới 1: Chỉ muốn giam cầm em

Mơ mơ màng màng, thấy rất choáng váng, đầu cũng rất nặng.

Cô hơi bất ngờ nhũn mảy, cảm thấy thân thể có chút khác thường, sắc mặt vốn tái nhợt lập tức trở nên khó coi.

“Ừm.” Diệp Từ vô thức nhích người, buồn bực rên một tiếng, thanh âm bị chặn trong cổ họng, có vẻ trầm thấp lại ngắn ngủi.

Ánh mắt cô lóe lên, suy đoán tình trạng hiện tại.

Miệng cô bị nhét thứ gì đó, chất vải thô ráp cọ vào cổ họng, một cơn buồn nôn dâng lên khiến cô gần như không thể hô hấp, chỉ có thể nặng nề co rúm mũi thờ ơ để giảm bớt chút choáng váng vì hít thở không thông. Không chỉ có thế, hai tay cô còn bị khóa trái sau lưng, cánh tay lúc này đã vừa mỏi vừa đau, hai cổ chân cũng bị xích lại, xích không quá dài, chỉ có thể đi từng bước nhỏ.

Quan trọng nhất là... Diệp Từ có chút không thoải mái giật giật cổ, tiếng xích sắt rầm rầm vang lên. Đây chính là một trong những thủ phạm khiến cô khó thở, trên cổ cô cũng có dây xích. Hơn nữa, đây còn là dây xích bằng da, kim loại và nhiệt độ của nó khiến cô rất khó chịu. Dây xích này bám sát vào cổ cô, gắn liền với một sợi xích dài cố định trên vách tường.

Xem ra ít nhất cũng là nhiệm vụ cấp D trở lên. Lần nào cũng cho cô nhiệm vụ như vậy.

Ánh mắt Diệp Từ tối sầm lại, lóe lên sự nguy hiểm.

Bây giờ cô không có tâm trạng quan sát cảnh vật xung quanh, trong đầu không vui hỏi: “Ngô Xuyên, kịch bản của thế giới này đâu? Tại sao đến giờ vẫn chưa truyền tới?”

Một giọng nói không nghiêm túc lập tức vang lên trong đầu cô, “A, Từ Từ, bộ dạng bây giờ của cô thật cmm gọi cảm.”

“Cảm miệng, kịch bản.” Huyệt Thái dương của Diệp Từ nhảy lên.

“Đừng nóng, đừng nóng, để tôi chuyển sang cho cô.” Ngô Xuyên ở bên kia nhìn màn hình cười dâm đãng.

Diệp Từ cười thần nhiên, “Nhanh lên, dù sao cũng không phải cơ thể của tôi.”

“Hả? Phải không?” Ngô Xuyên nhũn mảy nhìn cô gái gọi cảm mà nguy hiểm trong màn hình, lại sờ sờ cằm, “Chẳng lẽ đây không phải thân thể của Diệp Từ?”

Những nhân vật cô xuyên vào đều tên là Diệp Từ, không thể phân bác, cô chỉ có thể yên lặng trừng mắt, không thèm quan tâm đến anh ta nữa.

“Tiểu thuyết của thế giới này đây.” Sau khi trêu cô một lúc, Ngô Xuyên cuối cùng cũng làm việc chính.

Diệp Từ chỉ cảm thấy đầu mình đau xót, vô số tin tức xuất hiện.

Đây là một tiểu thuyết hắc ám, cả câu chuyện đều có vẻ tối tăm quỷ dị. Nhân vật cô sắm vai chính là một vật hi sinh, ngay chương một bộ tiểu thuyết đã miêu tả rất kỹ cái chết thảm thiết của cô. Là mối tình đầu của nam chính Kiều Diễm, cô và anh vốn từng có một khoảng thời gian rất ngọt ngào hạnh phúc bên nhau, nhưng rất nhanh cô gái này liền chán ghét. Cô bắt đầu bí mật hẹn hò với một người đàn ông khác đang theo đuổi mình, trong một lần đi ăn thì bị Kiều Diễm bắt ngay tại trận.

Vì thế cô chột dạ nhưng vẫn cố giả bộ tự nhiên đề nghị chia tay với anh: “A, bị anh phát hiện rồi. Đã như vậy thì tôi nói thẳng với anh luôn, tôi không thích anh nữa, chúng ta chia tay đi.”

Những lời này trở thành kíp nổ chạm vào dây thần kinh nguy hiểm của Kiều Diễm, anh cực kì rộng rãi chia tay trong hoà bình với cô, nhưng ngay ngày hôm sau lại dùng kế nhốt Diệp Từ trong căn biệt thự của mình trên núi. Diệp Từ đã cố gắng chạy trốn một lần nhưng không thành, bị Kiều Diễm đánh gãy hai chân, sau đó tuyệt vọng tự sát.

Cô dùng bữa ăn cơm đâm mạnh vào cổ tay mình, rút ra lại đâm vào, mặc cho máu chảy ra cả buổi chiều, cuối cùng cũng kết thúc sự đau khổ của bản thân.

Tất cả cảnh diễn cộng lại cũng không quá ba chương, cho nên mới nói, cô chỉ là vật hi sinh để tác giả miêu tả tính cách cực đoan của nam chính thôi.

“Bệnh kiều ư?” Diệp Từ hơi nhú mày, sau đó nhẹ nhàng nở nụ cười.

Nữ chính lần này rất lâu sau mới xuất hiện, căn cứ vào thông tin trong tiểu thuyết thì ít nhất cũng là ba năm sau khi cô chết. Không tiếp xúc với cô gái này là tốt nhất, dù sao cô cũng xuyên qua rồi, không có chuyện của nữ chính nữa.

Nhưng, bệnh hoạn thì phải công lược thế nào mới tốt đây?

Diệp Từ đang suy nghĩ thì chợt nghe tiếng cửa phòng bị đẩy ra. Cô vô thức ngẩng đầu nhìn lại, một người đàn ông sắc mặt tối tăm đi đến.

Người đàn ông rất đẹp trai nhưng vì sự thù hận trong mắt mà trông có vẻ hơi hung ác nham hiểm, chờ anh đến gần, Diệp Từ liền nhìn thấy viên mắt thâm đen và ánh mắt đỏ ngầu của anh, rõ ràng là vô cùng mệt mỏi.

Anh đặt mấy thứ trong tay sang một bên, sau đó thô lỗ kéo Diệp Từ lại.

“Ừm.” Diệp Từ nhú nhú mày, ngồi thẳng người nhìn anh nhưng không phản kháng gì.

Kiều Diễm vươn tay tháo mảnh vải buộc ngoài miệng cô rồi lấy thứ nhét trong miệng cô ra. Mảnh vải ma sát trong cổ họng khiến cô gần như không thể nén lại cảm giác buồn nôn. Diệp Từ cúi đầu ho khan, hốc mắt đỏ hồng.

“Súc miệng.” Anh lạnh lùng đưa một cốc nước đến bên miệng cô, Diệp Từ cảm thấy cảm mình gần như mất cảm giác.

“Muốn tôi rót thẳng vào à?”

Diệp Từ phản ứng kịp, ngoan ngoãn mở miệng.

“A, tôi còn tưởng em muốn phun vào mặt tôi chứ?”

Diệp Từ đang định nhổ nước vào cốc thì hơi khựng lại, nhưng vẫn không nói gì.

Kiều Diễm cảm thấy không có ý nghĩa, cầm lấy chiếc bát ở bên cạnh giúp cô ăn cơm, Diệp Từ không phản ứng, anh đưa thìa qua cô liền hé miệng, không nói cũng không phản kháng.

Đợi đến lúc ăn cơm xong, Kiều Diễm lại cầm miếng vải định nhét vào miệng cô, Diệp Từ lập tức nghiêng đầu, vẻ mặt ghét bỏ, “Trên đó vẫn còn nước bọt đấy, bắn chết đi được, anh không thể đòi một miếng vải mới à?”

Kiều Diễm híp mắt, “Em lại muốn làm gì?”

Diệp Từ giật giật cổ mình, khẽ cười nói: “Tôi đã như vậy rồi anh còn sợ cái gì?”

Anh nhìn cô một lúc lâu, ánh mắt càng ngày càng âm trầm, cuối cùng đứng lên, “Chờ.”

Có lẽ là đứng dậy quá nhanh, Kiều Diễm hơi lảo đảo một chút, anh chống một tay lên tường để ổn định cơ thể, chờ cho đầu hết choáng váng.

“Anh sao vậy? Không thoải mái à?” Giọng nói của Diệp Từ hơi lo lắng, sau lại mang theo chút mỉa mai, “Anh vội làm gì mà đến thời gian ngủ cũng không

có? Trông mắt cũng đỏ lừ kia kia.”

Kiều Diễm cười nhạo một tiếng, “Em đang quan tâm tôi đấy à? Thế nào? Muốn tôi chết nhanh một chút để chạy đi sao? Vô dụng thôi, nếu tôi chết thật, em cũng bị khóa ở đây cả đời. À, không, không phải cả đời, có lẽ không đến trăm ba mươi, em cũng sẽ bị đói chết.”

Nói xong Kiều Diễm lại chuẩn bị đi ra ngoài, đầu càng ngày càng nặng, anh cảm thấy cả người nhẹ bẫng đi khiến bước chân không vững. Anh lao đảo vài bước, sau đó đột nhiên ngã thẳng về phía sau.

“A!” Diệp Từ theo bản năng né sang bên cạnh, đầu Kiều Diễm liền đập mạnh lên mép giường, tiếp đó nặng nề ngã xuống đất.

Cô sững sờ nhìn Kiều Diễm đã rơi vào hôn mê, sau khi phản ứng lại thì bất đắc dĩ thở dài. Thì ra đây chính là lần Diệp Từ nhân cơ hội chạy trốn. Diệp Từ nhớ lại nội dung trong đầu, đầu tiên nguyên thân tìm chìa khóa xiềng xích trên người Kiều Diễm, lại phát hiện chỉ có thể cởi bỏ tay chân, dây xích trên cổ nối với xích sắt vẫn giam cầm cô tại căn phòng này. Cũng may là cô còn phát hiện điện thoại di động của Kiều Diễm, vì thế trực tiếp báo cảnh sát.

Tiếc là cô không biết mình đang ở đâu, cảnh sát còn chưa hỏi rõ, điện thoại di động trong tay đã hết pin. Nguyên thân lập tức tuyệt vọng, tinh thần gần như sụp đổ, cô đập vỡ một cái cốc rồi lấy mảnh vỡ đâm mạnh vào cổ Kiều Diễm, muốn giết anh.

Đương nhiên, cô không thể giết anh, ngược lại còn khiến anh bùng tình vì đau đớn.

Nghĩ đến đây, Diệp Từ nhẹ nhàng mỉm cười, cô cố gắng xuống giường, đưa lưng về phía Kiều Diễm rồi sờ soạng trên người anh tìm chìa khóa. Lúc tay cô đau đến nỗi không thể giơ lên nữa thì mới tìm được chìa khóa mở khóa trên tay.

“Hic.” Cánh tay của cô không biết đã bị khóa trái như vậy bao lâu, vừa nhấc lên một cái đã đau đến mức nhe răng trợn mắt. Cô hung dữ lườm Kiều Diễm hôn mê trên đất, nắn bóp cánh tay cả buổi mới đi mở còng chân.

Sau khi tìm được di động trên người anh, cô mở danh bạ lật tìm nửa ngày, cuối cùng bấm số một người.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: Thế Giới 1

Đầu dây bên kia rất nhanh truyền đến một giọng nam hơi khàn: “Ừm, Kiều Diễm, lại xảy ra chuyện gì sao?”

“Anh ấy bị ngất rồi, chú mau đến đây một chuyến đi.” Diệp Từ ngồi ở trên giường, vừa gọi điện thoại vừa nhẹ nhàng đấm bóp cánh tay của mình.

Vừa nghe thấy giọng cô, Chu Hâm Vĩ liền kinh ngạc trợn mắt: “Diệp Từ? Sao lại là cô? Cô... Cô...”

“Đừng gọi như vậy nữa, di động sắp hết pin rồi, chú mau đến đi. Lúc bị ngất, đầu của Kiều Diễm không cẩn thận bị đập vào mép giường, có lẽ khá nghiêm trọng. Sắc mặt anh ấy cũng không tốt lắm, hình như là thiếu dinh dưỡng và không được ngủ đủ, chú đi thì mang thuốc theo nhé.”

“Vậy rồi cuộc...”

“Đừng rồi, chú có chìa khóa dự phòng của nhà Kiều Diễm phải không? Chú cũng biết rồi đấy, tôi không thể mở cửa giúp chú đâu.”

Không đợi Chu Hâm Vĩ trả lời, Diệp Từ liền cúp điện thoại. Cô nhẹ nhàng kéo chiếc xích sắt trên cổ, cảm thấy vẫn hơi khó thở.

Nhìn Kiều Diễm nằm bất tỉnh trên mặt đất, Diệp Từ do dự một lát, cuối cùng vẫn cố gắng kéo anh lên giường. Cô cẩn thận cởi giày và tắt cho anh, sau đó nằm chán ngồi bên cạnh ngắm nhìn người đàn ông ấy.

“Anh nhốt tôi, là bởi vì yêu tôi ư?” Cô khẽ vén mấy sợi tóc trước trán Kiều Diễm, giọng điệu cực kỳ dịu dàng, “Nhưng tại sao tôi lại cảm thấy thật ra anh không hề yêu tôi chứ?”

Nói xong câu đó cô liền nở nụ cười, xoay người đưa lưng về phía anh, ánh mắt mê man lại trông rỗng.

Không lâu sau, Diệp Từ chợt nghe tiếng mở cửa ở bên ngoài, tiếng bước chân vội vàng, mang sự lo lắng rất rõ ràng. Tâm trạng của Diệp Từ rất tốt, thậm chí còn lên tiếng chào hỏi với người đàn ông vừa tới, “Hi, lâu rồi không gặp, chú Chu.”

Chu Hâm Vĩ xách một hộp thuốc theo, đôi mắt mang đầy sự bất ngờ và khó hiểu nhìn cô, “Sao lại thế này?”

Diệp Từ xoa hai tay, đứng lên nhường chỗ bên giường cho ông, “Không phải tôi đã nói rõ trong điện thoại rồi sao? Chuyện chính là như vậy!”

Ánh mắt của Chu Hâm Vĩ rất sắc bén, như muốn xuyên qua lớp nguy trang của Diệp Từ để nhìn thấu nội tâm cô, “Tôi không ngờ trong tình huống này,

cô lại làm như vậy.”

Diệp Từ thu lại nụ cười, vẻ mặt có phần không kiên nhẫn, “Việc này chú có thể đợi Kiều Diễm tỉnh lại rồi chậm rãi thảo luận với anh ấy, chú không nghĩ là bây giờ chú nên đi kiểm tra xem anh ấy bị đập đầu có nguy hiểm không à?”

Chu Hâm Vĩ nhìn cô thêm lần nữa rồi mới ngồi xuống tỉ mỉ kiểm tra cho Kiều Diễm.

Diệp Từ ở một bên câu được câu không nói chuyện với ông, “Dạo này anh ấy bề bộn rất nhiều việc sao?”

“Không biết.”

“Vậy tại sao trông anh ấy cứ như tám trăm không ngủ thế.”

Chu Hâm Vĩ nghe vậy liếc cô một cái, “Cả ngày cứ ầm ĩ như vậy, cô thấy cậu ấy có thể ngủ được sao?”

“A.” Diệp Từ nhẹ nhàng mỉm cười, “Thì ra là lỗi của tôi, có phải đến lúc anh ta tỉnh lại, tôi còn phải xin lỗi anh ta không? ‘Bởi vì quan hệ của tôi nên anh không thể ngủ ngon, thật sự xin lỗi.’”

Có thể là bởi vì ý mỉa mai trong giọng nói của cô quá sâu, vẻ mặt của Chu Hâm Vĩ có chút mềm đi, “Đã loạn thành cái dạng này rồi, cô không thể sống tốt cùng cậu ta ư? Cô cũng biết rồi, tính của Tiểu Diễm...”

“Xin lỗi, trước lúc bị anh ta khóa như vậy, tôi cũng không biết anh ta có loại tính cách này đâu.” Cô kéo sợi xích trên cổ mình, “Còn nữa, chú cho rằng như vậy có thể sống tốt sao?”

Chu Hâm Vĩ không biết nên trả lời thế nào, có chút bất đắc dĩ thở dài, “Cô suốt ngày chỉ muốn trốn đi, nhưng Tiểu Diễm thà giết cô cũng không muốn để cô phản bội cậu ấy, giữa hai người nhất định...”

“Phản bội anh ấy?” Giọng nói của Diệp Từ rất nhẹ, ánh mắt vô hồn nhìn về phía trước, “Đúng vậy, anh ấy chỉ để ý xem người khác có phản bội anh ấy không thôi.”

“Cô nói gì cơ?” Chu Hâm Vĩ truyền nước biển cho Kiều Diễm, không chú ý đến lời của cô lắm.

Cô vô tình cười, “Không có gì. Anh ấy thế nào rồi?”

“Hoàn hảo, vết thương trên đầu chỉ là ngoại thương thôi.” Vẻ mặt của ông có chút khó coi, “Nhưng đúng là thiếu ngủ và suy dinh dưỡng, thẳng nhóc này, dù có nhắc nhở thế nào cũng không thay đổi.”

Vừa nói ông vừa nhìn sang bộ bát đĩa bên cạnh, “Chính cậu ấy còn lười ăn cơm, nhưng lại dành thời gian về nấu cơm cho cô ăn.”

Diệp Từ mỉm cười, cũng không phản bác.

“Bao giờ anh ấy mới tỉnh?” Cô quay đầu nhìn nhìn Kiều Diễm đang an tĩnh, nét mặt dịu dàng.

Chu Hâm Vĩ khó tin đứng dậy, từ khi Diệp Từ bị Kiều Diễm nhốt lại, đây là lần đầu tiên ông thấy cô dùng ánh mắt này nhìn Kiều Diễm, dường như đang lo lắng cho cậu ta. Nhưng một lát sau, ông lại cảm thấy ý nghĩ của mình có chút nực cười, tuy ông đã nhìn Kiều Diễm lớn lên, bất kể chuyện gì cũng sẽ đứng về phía cậu ấy, nhưng không có nghĩa là ông tán thành mọi việc cậu ấy làm. Ông cũng biết, một người phụ nữ bình thường, cho dù có yêu người đàn ông kia hay không thì đều không thể chấp nhận việc bị đối xử một cách biến thái và điên cuồng như vậy được.

Ông đứng dậy, liếc nhìn từ đầu đến chân Diệp Từ, “Cô mở xiềng xích ở chân tay thế nào vậy?”

Diệp Từ lấy chìa khóa ra, “Lấy được sau khi anh ấy hôn mê.”

“Tại sao cô không nhân cơ hội chạy trốn?”

“Bởi vì chỉ có hai cái chìa khóa thôi, cái quan trọng nhất không có, tôi cũng chịu.” Tuy nói vậy, nhưng Diệp Từ lại bày ra vẻ mặt không thèm để ý đến, cũng chẳng có chút nuối tiếc nào.

Chu Hâm Vĩ cười nhẹ, lại nhìn Kiều Diễm ở bên cạnh, “Cô sẽ không làm gì cậu ấy chứ?”

Diệp Từ cười nhạo, “Nếu tôi muốn làm gì anh ấy, tôi còn gọi chú đến làm gì?”

“Nếu đã vậy thì thôi đi trước, buổi chiều còn phải đến bệnh viện trực ban.” Chu Hâm Vĩ đã thấy Diệp Từ thay đổi thái độ, nhưng cũng không muốn tìm hiểu vì sao cô lại thay đổi. Dù sao ông cũng chỉ là một bác sĩ riêng thôi, không cần phải xen vào việc của người khác.

“Đợi chút.” Diệp Từ gọi ông lại, “Chú gọi đến công ty của Kiều Diễm xin nghỉ phép giúp anh ấy đi.”

“Cô còn lo lắng cho chuyện của công ty cậu ấy nữa sao?” Chu Hâm Vĩ quay đầu lại nhìn cô, gật đầu, “Tôi biết rồi.”

Ông rời đi, căn phòng yên tĩnh trở lại, Diệp Tử đến ngồi trước giường, nhìn Kiều Diễm nhẹ giọng nói chuyện, “Nhìn đi, anh đối xử với tôi như vậy, bây giờ là báo ứng đấy!”

Đối với người đàn ông đang nằm bất tỉnh, cô dường như không hề kiêng dè điều gì, bắt đầu nói những câu mà ngày thường không bao giờ nói.

“Cũng không biết giữa hai chúng ta, ai đang tra tấn ai nữa?” Cô cười nhẹ, “Chẳng lẽ em phải thỏa hiệp trước mới được sao? Nhưng phải làm sao bây giờ, em lại không muốn thỏa hiệp. Sau khi bị anh đối xử như vậy mà còn thỏa hiệp, em sẽ cảm thấy rất mất mặt.”

Không biết nghĩ đến chuyện gì, cô vươn tay véo má Kiều Diễm, bất mãn hừ nhẹ, “Anh không thể khóa tay em về phía trước à? Khóa trái ở đằng sau khó chịu muốn chết.”

Mặt Kiều Diễm bị cô véo đỏ lên, nhưng cũng tốt hơn là về mặt nhợt nhạt lúc trước. Nét mặt của Diệp Tử bỗng nhiên có chút khổ sở, “Từ lúc quen anh đến giờ, em chưa bao giờ thấy bộ dạng này của anh cả.”

Cô khẽ thở dài, một nơi nào đó trong cơ thể đẩy lên sự khó chịu, khiến cô cảm thấy mệt mỏi.

Kiều Diễm tỉnh lại liền nhìn thấy Diệp Tử đang yên lặng dựa vào giường mình, anh cảm thấy có chút hoảng hốt, trí nhớ giống như trở về rất xa trước kia, khiến anh không rõ mình đang ở đâu.

Không biết là nghĩ đến việc gì, anh vô thức vươn tay ra muốn chạm vào cô gái trước mặt. Đột nhiên, anh nhìn thấy thứ trên cổ cô, ngón tay đang đưa ra khẽ run lên, như bị giật điện thu mạnh tay về.

Cuối cùng anh cũng nhớ lại những chuyện đã xảy ra trước khi mình bị ngất, về mặt lập tức trở nên nguy hiểm.

“Diệp Tử.” Kiều Diễm đẩy cô, thấy cô đã cởi bỏ xiềng xích ở chân tay thì hơi hí hóp mắt lại.

“Ừm.” Diệp Tử lẩm bẩm một tiếng rồi ưỡn oai ngáp dài, mơ màng nhìn anh.

Kiều Diễm cảm cổ tay cô, siết chặt, giọng nói lạnh đi, “Em lại giờ trò gì đấy?”

Cổ tay Diệp Tử bị khóa lâu ngày nên hơi sưng, bây giờ lại bị nắm chặt nên lập tức cảm thấy đau buốt. Cô tỉnh táo lại, giọng điệu rất không tốt, “Anh không thấy trên tay mình vẫn còn cắm kim à? Sẽ bị sung huyết [1] đấy, đồ ngốc.”

[1] Sung huyết: Ứ máu một cách bất thường do mạch máu bị dẫn ở một vùng nào đó của cơ thể.

Kiều Diễm sùng sốt, dường như không ngờ Diệp Tử vừa mở miệng lại nói một câu như vậy.

“Này.” Cô bắt đầu dỗi thờ dài, “Anh muốn nắm tay tôi thì đổi tay khác đi, tôi không muốn gọi chú Chu đến nữa đâu.”

“Em động vào di động của tôi?” Ánh mắt Kiều Diễm lóe lên, nhưng vẫn buông tay cô ra.

“Nếu không thì sao? Chẳng lẽ anh tưởng tôi có thể truyền nước cho anh được chắc.” Nói tới đây cô cũng có chút tức giận, “Đây là lần đầu tiên tôi thấy một người tay chân khỏe mạnh, ăn mặc không lo tự để mình đói đến mức ngất đi đấy, đúng là vô dụng.”

“Em!” Kiều Diễm nhất thời buồn bực, hung dữ lườm cô một cái, “Cái miệng không bị bịt lại quả nhiên rất âm ỉ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 3: Thế giới 1 tiếp

Diệp Tử rất bất mãn mà cắt một tiếng, lại không có lại há mồm nói chuyện.

“Di động của ta đâu?” Kiều Diễm một phen nhỏ xuống mu bàn tay thượng kim tiêm, ngồi dậy tới.

“Này! Ngươi.....” Diệp Tử trợn mắt há hốc mồm mà nhìn hán, không biết nên nói chút cái gì.

Kiều Diễm mu bàn tay thượng thực mau toát ra một viên huyết châu, sau đó vụng khai một mảnh. Hấn cúi đầu ăn mặc giày, giọng điệu bình tĩnh mang theo uy hiếp, “Ta hỏi lại ngươi một lần, di động của ta đâu?”

“Ồ ngươi áo khoác túi tiền, đã không điện.” Diệp Tử mím môi, “Công ty bên kia chu thúc thúc đã giúp ngươi đánh quá điện thoại xin nghỉ. Cho nên.....”

Kiều Diễm đứng dậy, đi đến Diệp Tử trước mặt, ánh mắt lạnh lẽo mà nhìn nàng, “Ngươi là muốn chính mình bắt tay chân lại khóa lại, vẫn là muốn ta giúp

ngươi.”

Diệp Từ đầu tiên là sững sốt, sau đó cong cong khóe miệng, “Chìa khóa đã ở trong tay ta, ngươi lại khóa lại ta giống như không có gì dùng đi.”

“Nga?” Kiều Diễm hiểu rõ mà nhướn mày, “Ta nói ngươi tay chân là như thế nào cỏi bỏ đâu? Nguyên lai là ở ta trên người tìm được rồi chìa khóa. Xem ra vẫn là ta sơ suất quá, yên tâm, về sau ta tiến phòng này phía trước, nhất định sẽ đem sở hữu không nên mang tiền vào đồ vật đều lưu tại bên ngoài.”

“Về sau sự tình về sau lại nói, ta hiện tại chỉ nghĩ nói cho ngươi.....” Diệp Từ từ quần áo túi tiền lấy ra một cái ống tiêm, đối với Kiều Diễm chớp chớp mắt, “Đây là gây tê châm, ta từ chu thúc thúc hòm thuốc trộm, ngươi hiện tại là muốn ngoan ngoãn nằm trở lại trên giường đi nghỉ ngơi, vẫn là ta cho ngươi trát một châm lại đem ngươi kéo trở về.”

Kiều Diễm biểu tình một ngưng, động tác nhanh chóng mà duỗi tay đi đoạt Diệp Từ trên tay ống tiêm, lại bị nàng một cái lắc mình né tránh.

Diệp Từ nhanh chóng xoay nửa vòng, sau đó thuận thế ngồi ở trên giường, hài hước mà cười, “Hào hảo, không đùa ngươi, này chỉ là cái không ống tiêm mà thôi, bên trong cái gì cũng không có. Chu thúc thúc như thế nào sẽ làm ta tiếp xúc đến như vậy nguy hiểm đồ vật, ngươi không cần thiết như vậy khảm trương.”

Kiều Diễm nhú nhú mày, miễn cưỡng áp xuống đi choáng váng cảm lại bốc lên lên. Hấn nỗ lực mà nâng nâng trầm trọng mí mắt, trước mắt hết thấy giống như đều vụn thành một đoàn, Diệp Từ hơi mang nghịch ngợm tươi cười như nước mặc một chút vụn khai, làm hấn cảm thấy nơi nào trở nên có chút không thích hợp lên, “Ngươi rút cuộc.....”

Tương chơi cái gì đa dạng?

Vô dụng, mặc kệ ngươi như thế nào làm ta đều sẽ không bỏ qua ngươi, vĩnh viễn sẽ không bỏ qua ngươi!

“Này! Kiều Diễm!”

Ở hấn toàn bộ thân mình mềm mại ngã xuống trên mặt đất phía trước, mơ hồ mà cảm giác được có một đôi ấm áp tay vịn ở hấn, sau đó là mềm mại mà thoải mái xúc cảm, như là bị người ôm.

Kiều Diễm lại làm nổi lên cái kia gần nhất thường thường xuất hiện mộng.

Cô độc chung cư, TV không biết ở phóng cái gì, thanh âm không u đến như là từ rất xa địa phương truyền đến. Chính là còn có chút cái gì thanh âm, như là liên vang ở bên tai, một đống một đống mà cảm cái đỉnh gỗ hấn màng tai. Hấn muốn che lại lỗ tai, nhưng chúng nó vẫn là từ hấn khe hở ngón tay chui tiến vào, kéo kẹt kéo kẹt cùng loại lão thử gặm cắn đầu gỗ lệnh người nha toan thanh âm, tiểu hài tử tiếng khóc, còn có, nữ nhân nức nở thanh.

“Lăn!”

“Cút đi!”

“Nhìn đến ngươi ta liền ghê tởm, ta hảo hy vọng ngươi chết a? Ngươi vì cái gì không chết đi? Đi tìm chết a, không cần xuất hiện ở ta trước mặt.”

Nữ nhân kia nói như vậy.

Sau đó cũng không biết từ thân thể cái nào địa phương truyền đến độn đau, đầu tiên là nóng rát đau, sau đó liền một chút một chút chết lặng xuống dưới.

Kiều Diễm đột nhiên ngồi dậy, đầy đầu mồ hôi lạnh, thân thể không tự giác run rẩy, trong ánh mắt còn tàn lưu một tia chưa tán sợ hãi, cả người thoát nhìn ngoài ý muốn có chút ủy khuất.

“Ngô.” Bên tai đột nhiên truyền đến một tiếng kiều hừ thanh.

Kiều Diễm cả người run lên, thiếu chút nữa theo bản năng mà nhảy xuống giường đi.

Diệp Từ trở mình, mơ mơ màng màng mà nâng lên mí mắt nửa mở nửa mở mà nhìn hấn, trong miệng mơ hồ không rõ nói: “Làm sao vậy? Làm ác mộng?”

Nàng thanh âm phóng thật sự nhẹ, nhẹ đến làm Kiều Diễm có chút hoảng hốt.

“Ngươi như thế nào sẽ ở ta trên giường?” Phản ứng lại đây lúc sau, hấn thanh âm liền lại biến thành kia phó bộ dáng, mang theo hung tợn ý vị.

Diệp Từ trong ổ chăn cùng cùng, không biết cố ý vô tình đem chân hướng hấn trên eo câu, “Ngươi làm rõ ràng, là ngươi ở ta trên giường hảo sao? Không làm ngươi ngủ sàn nhà ngươi nên cảm tạ ta thuần khiết thiện lương.”

Nàng đem mặt chôn ở trong chăn, ồm ồm.

“Diệp Từ!” Hấn cảm thấy chính mình cảm xúc hãy còn sôi trào, chờ đợi nơi nào bay tới hỏa tinh nháy mắt đem nó dập.

“Ân hừ hừ hừ.” Nàng tràn đầy không kiên nhẫn mà rầm rì vài tiếng, cầu xin dường như mang theo khóc nức nở, “Ta mau vậy đã chết, có chuyện gì

chúng ta chờ đến ngày mai lại nói, được không?”

Nói nàng vươn một bàn tay ở hấn trên lưng nhẹ nhàng mà vỗ vỗ, “Ngoan, có ta ở đây đâu, đừng sợ a, an tâm ngủ đi!”

Cái này đáng chết nữ nhân! Loại này hồng tiểu hài tử giọng điệu là chuyện như thế nào!

Chính là rất kỳ quái, hấn tựa hồ cứ như vậy bị trấn an. Trong lòng chua xót, vui sướng hòa khí phần ở trong lòng đánh giá, lại đều là không có chiến ý, vì thế thực mau liền hành quân lặng lẽ, hỗn loạn giao hòa ở cùng nhau, bị bắt đắc dĩ cấp chiếm thượng phong.

Hấn cảm giận mà nhìn đã một lần nữa lâm vào ngủ say nữ nhân liếc mắt một cái, nhớ tới thân trở lại chính mình phòng, lại không biết vì sao lười biếng mà không muốn nhúc nhích. Còn ở tự hồi gian, Diệp Từ tay cũng đã ôm lại đây, ôm hấn eo, run run một chút.

Kiều Diễm nhìn bị chính mình xốc lên ở hướng trong gió lửa chắn, lại nhìn nhìn nàng kia chỉ đặc biệt tùy ý làm bậy tay, không biết như thế nào liền nói phục chính mình, hạnh uể oải nằm xuống.

Ngày hôm sau Diệp Từ tỉnh thời điểm Kiêu Diễm đã không còn nữa, nàng lười nhác mà ngáp một cái, nghe thấy phòng khách động tĩnh, la lớn: “Kiêu Diễm! Kiêu Diễm Kiêu Diễm Kiêu Diễm!”

“Làm gì?” Kiêu Diễm bụng bữa sáng đi đến, ánh mắt gian ẩn ẩn mang theo không vui.

Nàng ngoan ngoãn mà lắc lắc đầu, cười hi hi, “Không có việc gì, nhìn xem ngươì còn ở đây không.”

Kiều Diễm tùy ý ngó hấn liếc mắt một cái, “Chính mình đi rửa mặt, sau đó lại đây ăn bữa sáng.”

“Ân?” Diệp Từ đầu tiên là sững sốt, sau đó quay đầu lại nhìn ra liếc mắt một cái trên cổ cái kia xích sắt chiều dài, phi thường không tình nguyện mà triều Kiêu Diễm bĩu môi, “Ngươi liền không thể coi bỏ ta cổ……”

Hấn nhàn nhạt mà đem ánh mắt chuyển qua một bên, lại đi trở lại nàng trên người, hẹp dài con ngươi hiện lên một đạo âm tàn nhẫn.

Diệp Từ theo hấn ánh mắt nhìn lại, liền nhìn đến ngày hôm qua bị chính mình coi bỏ sau lưng tung ném tới một bên còng tay xích chân, tức khắc run lập cập.

Oán trách mà hoành hấn liếc mắt một cái, Diệp Từ chỉ có thể thỏa hiệp mà vào buồng vệ sinh, xích sắt tấp ở nơi đó làm nàng liền môn đều quan không được, tâm tình mặc danh mà bức bội buồn bức lên.

Nàng qua loa mà sửa sang lại một chút chính mình, đi ra lúc sau nhìn đến Kiêu Diễm một bên uống sữa bò một bên nhìn báo chí thích ý bộ dáng, tâm tình càng thêm mà không vui.

“Ta hôm nay tâm tình không tốt.” Nàng vèo một chút cướp đi Kiêu Diễm trong tay báo chí, cúi người thẳng tắp mà nhìn hấn đôi mắt, đầu tiên là làm ra một cái ủy khuất phần uất biểu tình, sau đó ngoan ngoãn mà nở nụ cười, “Ngươi hôm nay trở về thời điểm cho ta mang điểm đồ vật bái.”

Này vẫn là Diệp Từ lần đầu tiên ôn tồn về phía hấn thảo muốn cái gì, Kiêu Diễm không biết như thế nào đột nhiên tới hứng thú, nhướng mày nói: “Thứ gì?”

Diệp Từ chớp chớp mắt, tươi cười chậm rãi lộ ra chút ngượng ngùng tới, “Ta nghĩ muốn cái gì ngươi đều sẽ giúp ta mua sao?”

Kiều Diễm tức khắc cảm thấy không thích hợp, hấn híp híp mắt, cảnh cáo nàng, “Đừng chơi cái gì hoa chiêu.”

“Cho ta mượn chỉ bút, ta cho ngươi viết cái thư đơn, ngươi tan tầm sau thuận tiện giúp ta mua mấy quyển thư liền hảo.” Diệp Từ bắt tay nằm xoài trên trước mặt hấn, cười đến cong đôi mắt, sáng sớm dương quang sái tiến nàng trong mắt, chiếu ra nhất chính phiến thiên hà ngôi sao.

Kiều Diễm sững sốt hai giây, không nói một lời mà đem bút máy từ túi tiền lấy ra tới đưa cho nàng.

Diệp Từ tùy ý ở trên bàn sờ soạn tờ giấy khăn, ghé vào chỗ đó nghiêm túc mà viết. Nàng biểu tình có chút nghiêm túc, viết một lát liền dừng lại tự hỏi một hồi, nắp bút nhẹ nhàng mà để thượng nàng hồng nhuận mềm mại môi, ánh mắt không tự giác về phía thượng mơ hồ, có vẻ phá lệ mà vô tội thanh thuần.

Kiều Diễm tâm viên ý mã một cái nhảy nhót, liền lập tức bị dây đặc mà mâu thuẫn cùng phần nộ sở thay thế, này đó cảm xúc ở trong lòng ồn ào nào động nửa ngày, lại nhìn nàng kia trương hồn nhiên không biết mặt chậm rãi mềm hoá xuống dưới.

“Nặc, viết hảo. Liền này đó thư đi, khả năng tên của ta nhớ rõ không quá chuẩn xác, không nhất định có. Không quan hệ, ngươi xem này đó từ ngữ mầu chót mua liền hảo.”

Kiều Diễm đem khăn giấy nhận lấy, sau đó tiếp theo giấy, hấn huyết Thái Dương thỉnh thỉnh thỉnh mà nhảy dựng lên.

《 tù sủng 》

《 ta bệnh kiêu bạn trai 》

《 ái ngươi liền tưởng cầm tù ngươi 》

《 băng sơn tổng giám đốc vũ mị kiều thê 》

《 tù ái · ác ma tổng giám đốc bí mật tình nhân 》

Này đó đều là cái quý gì!!!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 4

Kiều Diễm ngẩng đầu lên nhìn cô, sự nguy hiểm trong mắt tăng dần.

Thế là Diệp Từ lập tức bày ra vẻ mặt đáng thương tội nghiệp, chấp hai tay trước ngực, miệng mếu máo, mắt hơi rừ xuống, dây xích trên cổ lập lòe phát sáng, trông giống hệt một chú chó mắc lỗi: “Xin anh đấy, mua cho tôi đi. Tôi đảm bảo, không đất chút nào đâu!”

“Em mua cái này làm gì?” Kiều Diễm cố gắng kìm nén cảm xúc, giọng nói hơi run run, như thể đang nghiêng răng nghiêng lợi.

“Anh không hiểu đâu.” Diệp Từ tinh quái nhưong mảy: “Anh nói xem, một cô gái yếu đuối bình thường như tôi bị nhốt ở đây, cũng cần phải tìm chút an ủi, xoa dịu cảm xúc chứ!”

Nói xong cô lại không nhịn được bật cười, đưa ngón trỏ ra nâng cằm anh lên, hơi nghiêng đầu, giọng nói cực kỳ quyến rũ: “Đúng không? Tổng giám đốc bá đạo của tôi.”

Kiều Diễm cầm lấy ngón tay cô, khoe miệng khẽ nhếch. Diệp Từ lập tức nhảy lên, gào khóc: “A a a, đừng bẻ đừng bẻ, sắp gãy rồi. Kiều Diễm, sao anh chẳng biết thương hoa tiếc ngọc gì thế?”

Kiều Diễm hơi híp mắt: “À, em muốn tôi thương hoa tiếc ngọc?”

Diệp Từ chớp mắt, cố gắng lùi về phía sau.

Nụ cười bên môi Kiều Diễm chợt bị thu lại, anh ngồi thẳng người, sắc mặt trầm xuống: “Ăn sáng đi, tôi còn phải đi làm.”

Chính anh cũng bị tâm trạng tốt đẹp của mình làm ngạc nhiên.

Diệp Từ không biết anh lại nổi điên cái gì, hơn nữa cũng thật sự không muốn chọc tới anh, cho nên vừa nhét sandwich vào miệng, vừa nhồm nhoàm hỏi: “Anh ăn sáng chưa?”

Lòng Kiều Diễm hơi run run, ngẩng đầu nhìn cô nhưng không nói gì.

Diệp Từ vẫn đang cúi đầu nhìn tờ báo vừa cướp được trong tay anh, tự nhiên nói: “Đúng rồi, hôm qua sau khi anh xiu lần thứ hai thì chú Chu có ghé qua, bảo rằng để sạc điện thoại trong phòng anh đấy.”

“Ừm, tôi thấy rồi.”

Diệp Từ cuối cùng cũng ngẩng đầu nhìn anh, giọng nói đều đều: “Bình thường buổi trưa buổi tối anh đều cố ý về nấu cơm cho tôi sao?”

Kiều Diễm không nhịn được nhú mảy, càng ngày càng cảm thấy cô gái trước mặt rất kỳ lạ: “Em đừng nói với tôi là em cảm động vì chuyện này.”

Diệp Từ vốn định dùng giọng điệu nhỏ nhẹ quan tâm đến Kiều Diễm một chút, ví dụ như: “Anh muốn chăm sóc tôi thì cũng phải chăm sóc mình thật tốt!” hoặc mấy câu nói nhẹ nhàng tình cảm đại loại như thế, nhưng đến khi nghe thấy giọng điệu của anh thì lập tức phản xạ có điều kiện châm biếm lại: “A, anh suy nghĩ nhiều quá.”

Chỉ có điều cô còn chưa nói hết câu đã phát hiện phản ứng của mình không thích hợp lắm, vì thế cô cúi thấp đầu, khuôn mặt thoáng hiện vẻ xấu hổ ngưng ngưng: “Khụ khụ, làm gì có ai cảm động vì loại chuyện này chứ, là anh nhốt tôi, nên đương nhiên phải về nấu cơm cho tôi rồi!”

Nói xong, cô như thể đã tìm được lý do, giọng điệu cũng trở nên hùng hồn hơn: “Tôi chỉ muốn nói là anh không thể nấu một thể luôn sao? Cần gì phải lãng phí nhiều thời gian như vậy? Anh cho rằng mình là hoàng đế siêng năng đốc hết tâm huyết vì nhân dân chắc?”

Kiều Diễm lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt có chút phức tạp. Giọng nói của cô rõ ràng để lộ sự quan tâm lo lắng, rõ ràng đến mức ai nhìn vào cũng có thể

nhận ra sự mạnh mẽ về của cô.

Diệp Từ vốn đang khí thế bùng bùng, nhưng đến khi thấy anh càng ngày càng im lặng thì bắt đầu chột dạ, ánh mắt vô thức né tránh sang chỗ khác. Sau đó, dần dần, cô cũng yên tĩnh lại, ánh mắt hơi hạ xuống, lông mi run run, khóe môi bật ra một tiếng cười giấu cợt rồi lập tức bị thương chôn vùi.

Kiều Diễm tự nhận mình là một người không giỏi quan sát sắc mặt người khác, xuất thân của anh cũng không cần anh làm vậy. Nhưng lúc này, vào giây phút này, tiếng cười khê của Diệp Từ, đột nhiên khiến anh cảm thấy...

Rõ ràng tình cảnh bây giờ của em là do anh, rõ ràng em không nên quan tâm anh, nhưng dường như em vẫn không thể nhìn được...

Tâm trí của anh lập tức bị những suy đoán ấy chiếm cứ, nó như thể mọc rễ nảy mầm trong lòng anh, không thể rút đi, khiến cảm xúc của anh rối bời.

Ánh mắt Kiều Diễm lóe lên, dường như đang nghĩ về cái gì đó, giọng nói có chút miễn cưỡng: “Tôi còn có việc, vậy tôi đến công ty trước.”

“Ừm.” Diệp Từ vẫn cúi đầu, nhỏ giọng đáp lại.

Một lát sau, đợi đến khi không còn nghe thấy âm thanh gì nữa, cô mới ngẩng đầu lên, nhìn thoáng qua chỗ bát đĩa vẫn bày trên bàn, nhướn mày, mỉm cười đắc ý.

Ngoại trừ sự cố té xỉu hôm qua, Kiều Diễm chưa bao giờ để những thứ có thể gây nguy hiểm thế này trong phòng cô.

Lúc này anh nói là đến công ty, nhưng cô không hề nghe thấy tiếng cửa vang lên, vì vậy trong lòng càng sáng tỏ.

Kiều Diễm quả thật không rời khỏi nhà, mà là đến thư phòng.

Anh mở máy tính ra, tìm đoạn video giám sát ngày hôm qua, từ lúc anh bắt đầu té xỉu.

Giây phút thấy Diệp Từ cầm điện thoại di động lên, tìm anh chột dạ nhanh hai nhịp, từ lúc anh tỉnh lại đến giờ, trong đầu anh luôn tồn tại một câu hỏi, tại sao cô không gọi điện cầu cứu? Không phải cô luôn điên cuồng nguyên rủa anh sao? Không phải cô luôn giả vờ, tâm tâm niệm niệm muốn trốn chạy sao?

Rõ ràng là có cơ hội!

Nhưng phản ứng của cô lại là tìm người đến giúp anh.

Trừ lúc đó ra, cô không hề nhìn về chiếc điện thoại kia nữa.

Cô cố gắng đưa anh lên giường, chăm sóc anh, cho anh uống nước, ở bên anh, quan tâm anh...

Trong mắt cô ẩn chứa sự lo lắng vội vàng, không hề có ý muốn chạy trốn. Cô nói không tìm thấy chìa khóa ở cổ, nhưng căn bản là cô không hề tìm, mà dường như còn cố ý trốn tránh.

“Chẳng lẽ em phải thỏa hiệp trước mới được sao?” (Ở chương 2)

Cho nên, mặc dù nói không muốn, nhưng em đã thỏa hiệp rồi phải không? Là vì sao vậy? Giả vờ nghe lời để anh buông lỏng cảnh giác, hay là...

Kiều Diễm không biết diễn tả tâm trạng bây giờ của mình thế nào, vô số cảm xúc cứ giao hòa với nhau, cùng chìm xuống trong thế giới tối tăm không ánh mặt trời, rồi lại cùng sôi trào, nhưng khả năng kia cứ lóe lên, phát sáng khiến anh không thể xem nhẹ, cũng không thể bỏ qua.

Hay là, em nguyện vứt bỏ tự do, ở lại bên cạnh tôi???

Tâm trạng của Kiều Diễm lúc này, Diệp Từ cũng biết một chút, dù sao thì cô cũng biết trong phòng này có máy theo dõi. Vì thế, ngay lúc cô cầm điện thoại của Kiều Diễm gọi cho Chu Hâm Vi, cô đã biết anh sẽ phải đấu tranh tư tưởng thế nào, còn chuyện cảm xúc cuối cùng còn đọng lại trong lòng anh là nghi ngờ, mừng rỡ, hay cảm động áy náy thì cô không thể đoán chắc được.

Chỉ có điều... Cô nghịch chiếc bút máy mà Kiều Diễm đưa cho trong tay, chỉ ít bây giờ chân tay cô cũng được tự do rồi không phải sao?

Đó là một khởi đầu khá tốt đẹp.

...

“Ly Ly, lúc, lúc này giám đốc vừa cười phải không?”

Bàn tay run rẩy chỉ vào phòng làm việc của Kiều Diễm, dữ dội như thể đang lên cơn động kinh.

Lý Ly nuốt nước bọt, “Giám đốc... Bị điên rồi sao?”

Cầm một cái khăn tay nhăn rúm khi thì cau mày, khi thì mỉm cười, khi thì phẫn nộ, thỉnh thoảng còn bày ra vẻ mặt dịu dàng khiến mọi người sợ hãi.

“Giám đốc hôm nay cực kỳ khác thường, chưa nói đến chuyện hôm qua nghỉ nửa ngày, chỉ tính hôm nay thôi thì mọi người biết không, giám đốc đi muộn đây! Muộn, ôi trời ơi, tôi làm việc ở đây ba năm đã thấy giám đốc đi muộn bao giờ đâu.”

Chuyện này đúng là còn khó tin hơn cả chuyện gà trống đẻ trứng.

Có người không chịu thua kém lẫn đâu: “Không phải điên, mà là...”

“Yêu.” Lý Ly vô cùng tự tin nói tiếp.

Mấy cô gái liếc nhìn nhau, cùng gật đầu, rồi đồng thanh: “Chắc chắn là yêu.”

Kiều Diễm không rảnh để ý đến mấy người này, anh gõ nhẹ lên mặt bàn, về mặt có chút rối rắm.

Đề anh tự mình đi mua mấy cuốn sách này? Ha ha.

Đề cấp dưới đi mua mấy cuốn sách này?

Quên đi, đề anh tự đi mua thì hơn!

Vì thế, đợi đến lúc anh cầm mấy cuốn sách ném lên giường Diệp Từ, trông sắc mặt anh xanh lét như thể vừa ăn phải cả cân mướp đắng.

Trông thấy anh như thế, Diệp Từ liền ôm bụng cười ngặt nghẽo, sau đó bắt đầu ho khan vì thiếu không khí.

“Gần đây em sống hạnh phúc quá nhỉ, có muốn tôi bịt miệng em lại không?”

Kiều Diễm liếc cô một cái, nhiệt độ xung quanh bắt đầu hạ xuống nhanh chóng.

“Ha ha ha, được rồi, xin lỗi...” Diệp Từ im lặng, nhìn đến mức đỏ mặt, nhưng cuối cùng vẫn không nhìn được gì một tiếng bật cười: “Nhưng mà tôi thật sự không nhìn được, ha ha ha, Kiều Diễm, anh mau đi soi gương đi, trông anh bây giờ giống một con ếch trâu đầu tòa khói lắm.”

“Diệp Từ!” Kiều Diễm vốn đã bị cô thu ngân kia trêu chọc đến mức nổi khùng rồi, bây giờ còn bị cô đổ thêm dầu nữa. Anh lập tức nhào tới, muốn bịt miệng cô lại.

Diệp Từ cười lớn né tránh, vì vậy anh dùng một tay kéo cô vào lòng, một tay che miệng cô lại, cuối cùng cũng thành công khiến cô không phát ra âm thanh nào nữa.

Lúc phản ứng lại thì đã thấy cô đang dùng đôi mắt ngập nước yên lặng nhìn anh, hơi thở của cô ập áp như một chiếc lông vũ gãi lên bàn tay anh, khiến trái tim anh ngứa ngáy.

---End 4---

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 5: Chỉ muốn giam cầm em [5]

Edit: Kiri

Kiều Diễm cảm thấy người hơi nóng lên liền vội vàng vàng buông cô ra.

“Khụ.” Hắn ho một tiếng để che dấu tâm tình, trên mặt đã kịp giả vờ bình tĩnh: “Cô từ từ đọc đi, tôi đến thư phòng.”

Diệp Từ cũng cắn môi cúi đầu, hai tai đỏ bừng làm bại lộ sự xấu hổ của cô lúc này.

Kiều Diễm nhìn không được mà nuốt nước bọt, nhưng lại xoay người đi ra ngoài không hề có chút do dự. Hắn chưa muốn khiến quan hệ của bọn họ trở nên càng thêm phức tạp trước khi làm rõ được cảm xúc của mình.

Mấy ngày gần đây, Diệp Từ gần như hoàn toàn không có tự giác là mình đang bị nhốt, cả ngày làm nũng bán manh để Kiều Diễm mua đủ thứ về cho mình. Có khi là vài quyển sách, có khi là vài loại đồ ăn đột nhiên cô muốn ăn, hoặc là gấu bông thật to, hay một vài thứ đồ trang trí kỳ lạ.....

(Bán manh: tỏ ra dễ thương)

Lúc hần đi vào phòng, Diệp Tử đang ngồi trên sofa đọc sách, chân để trần, đôi lúc nhún nhẹ một cái xuống đất để sofa quay tròn một vòng.

Nghe thấy tiếng cửa mở, cô ngẩng đầu lên, mỉm cười một cái theo bản năng: “Anh về rồi à, thiên nga thủy tinh tím của tôi đâu?”

“Này.” Kiều Diễm đã trở nên chết lặng sau một loạt các loại châm chọc cười nhạo, dù sao người phụ nữ này luôn luôn lấy ra được đủ mọi lý do để lấp liếm.

Diệp Tử cười tủm tỉm nhận lấy hộp quà được gói rất đẹp: “Cái nơ bướm màu phấn hồng này là ai thất thế, phẩm vị có chút.... độc đáo.”

Kiều Diễm liếc cô một cái, cũng không nói gì, ngồi xuống bên cạnh rồi lấy di động ra gửi vài tin nhắn.

“À!” Đột nhiên Diệp Tử kêu lên một tiếng, sau đó nở nụ cười: “Kiều Diễm, hình trái tim này không phải là do anh bỏ vào chứ? Tomylove? Là cái quý gì thế?”

Đến giờ rút cuộc Kiều Diễm cũng không thể không nhìn vào mắt cô nữa, nhũn nhũn mày: “Tôi nói là mua cho một cô gái, nên chắc là nhân viên tự bỏ vào khi gói quà.”

Thần nhiên giải thích một câu xong, hần liền cúi đầu nhìn điện thoại tiếp.

“À..!” Diệp Tử lên tiếng, thanh âm và cảm xúc đồng loạt thấp xuống, có vẻ hơi mất mát.

Ngón tay đang gõ chữ của Kiều Diễm hơi hơi dừng lại một chút, nhưng vẫn cúi đầu như cũ tiếp tục động tác của mình.

“Kiều Diễm, anh nói xem, để ở giá sách tốt hơn hay ở tủ đầu giường tốt hơn.” Diệp Tử cầm con thiên nga tím khoa tay múa chân hỏi hần.

“Đề đâu cũng rất xấu.”

“Này, ít nhất anh cũng phải ngẩng đầu lên liếc qua một cái, thế mới có vẻ chân thành hơn một chút.”

Kiều Diễm cực kỳ không tình nguyện liếc mắt một cái rồi nói cho có lệ: “Giá sách đi.”

Diệp Tử lại có vẻ phá lệ vui vẻ: “Vậy giá sách đi.”

Cô đặt con thiên nga xong rồi lui ra phía sau vài bước để thưởng thức, tươi cười có thêm vài phần mờ ảo: “Tôi thích căn phòng hiện tại này.”

Kiều Diễm theo bản năng ngẩng đầu lên đảo một vòng theo lời cô, đích xác là vậy, chỉ trong nửa tháng ngắn ngủi, căn phòng này đã như thay đổi thành một bộ dạng khác. Rèm cửa sofa màu lam đậm, đèn ngủ màu trắng đặt dưới đất cạnh đầu giường, sofa đơn, tủ bóng, sát tường còn có giá sách hần đặt làm theo ý cô, sách trên đó có một số là hần đi mua, một số lấy ở thư phòng hần.

Màu sắc ấm áp đến mức khiến hần hoảng hốt.

Hần thật sự không hiểu rốt cuộc Diệp Tử muốn làm gì, cô vui vẻ phản chấn bàn luận với hần nên để đồ ở đâu làm hần không thể nào trầm tĩnh nổi, phải tốn rất nhiều sức lực mới giữ được vẻ mặt lạnh lùng không đổi này.

“Kiều Diễm.” Diệp Tử mềm mại gọi hần một tiếng, đi tới bên cạnh kéo tay hần bắt đầu lắc lư.

“Mai lại muốn mua cái gì?” Kiều Diễm đã sớm biết rõ trò xiếc của cô, lạnh lùng nhìn cô một cái.

Lần này Diệp Tử lại không lập tức mở miệng như bình thường, cô cúi đầu, hai má xấu hổ đến đỏ bừng, ngón tay vờ về góc áo.

Kiều Diễm trêu chọc cô: “Rốt cuộc muốn mua gì? Trên thế giới này còn có thứ khiến cô không nói ra miệng được à?”

Diệp Tử tự cổ vũ hồi lâu, cuối cùng vẫn không nói được: “Thôi, mai anh gọi Chu thúc đến giúp tôi đi!”

“Sao vậy, có chỗ nào không khỏe à?”

“Ừ.” Cô cúi đầu đáp.

“Tôi biết rồi.” Kiều Diễm nhìn cô một cái rồi đứng dậy đi ra ngoài gọi điện thoại.

.....

Kiều Diễm vừa mới xuống xe liền thấy người đàn ông kia.

Sắc mặt hần lập tức trở nên âm trầm, cả thân thể như bị kéo căng ra, trong mắt lướt qua một tia hung ác nham hiểm.

“Kiều Diễm!” Người nọ nổi giận dùng dùng gọi tên hần, lao lên tóm lấy cổ áo hần, hai mắt vẫn đỏ, nghiêng răng nghiêng lợi hỏi hần: “Mày giấu Diệp Tử đi đâu?”

Kiều Diễm liếc lái xe đang chuẩn bị xông lên một cái làm người đó lui lại mấy bước, cung kính đứng bên cạnh.

Lúc này hắn mới nhìn Chu Khánh Dương bằng một ánh mắt khinh miệt: “Xin lỗi, tôi không biết Chu tiên sinh đang nói gì, tôi và cô ấy đã sớm chia tay, không biết tại sao Chu tiên sinh lại đến hỏi tôi chỗ bạn gái anh đang ở.”

“Mày đừng giả vờ với tao.” Chu Khánh Dương nhỏ giọng lại: “Diệp Tử không hiểu mày chẳng nhẽ tao không hiểu? Mày chính là một tên điên, là một tên thần kinh. Trước khi mất tích người cuối cùng cô ấy gặp là mày, rốt cuộc mày nhốt cô ấy ở đâu?”

Khi hắn ta nói ra hai chữ ‘tên điên’, Kiêu Diễm nguy hiểm mị mắt: “Tôi nghĩ không cần tôi nói với anh nữa chứ, tất cả bất động sản mang tên tôi cảnh sát đều đã điều tra qua, nếu Chu tiên sinh vẫn hoài nghi, có thể cho bọn họ đến điều tra lần nữa, tôi luôn luôn hoan nghênh.”

“Kiêu Diễm.” Chu Khánh Dương không đáp lại lời hắn, ngược lại hung ác nhìn hắn: “Mày nghĩ rằng mày nhốt cô ấy bên cạnh thì cô ấy sẽ yêu mày ư? Vô dụng thôi, cô ấy sẽ càng ngày càng chán ghét mày, càng ngày càng oán hận mày, mỗi tối đều nằm mơ phải làm sao để bóp chết mày, phải làm thế nào để trốn khỏi mày. Mày là một kẻ đáng thương, chỉ có thể dùng loại thủ đoạn dơ bẩn ti tiện này để giữ một người, nhưng dù có giữ cô ấy bên cạnh thì cũng làm được gì chứ? Cô ấy sẽ không yêu mày, mãi mãi không yêu mày?”

“Câm miệng!” Kiêu Diễm siết chặt nắm đấm, cả người không tự giác mà bắt đầu phát run.

“Ha ha ha.” Chu Khánh Dương càn rỡ cười: “Mày thẹn quá hóa giận phải không? Tao nói cho mày biết, tốt nhất là mày nên nhanh chóng thả Diệp Tử, bằng không nhất định tao sẽ khiến mày không được chết từ từ.”

Kiều Diễm lập tức vung một nắm đấm

Chu Khánh Dương bị đánh ngã xuống đất, hắn ta sờ sờ khoe môi đang chảy máu, nhìn hắn nhẹ nhàng nở nụ cười.

Kiều Diễm thở hổn hển, hắn nhìn thấy nụ cười khinh miệt trên mặt Chu Khánh Dương thì sợi dây đàn cuối cùng trong đầu cũng đứt, hắn lãnh liệt nhìn lái xe đứng bên cạnh: “Anh biết phải làm thế nào rồi đấy.”

“Vâng, giám đốc.”

Kiều Diễm nhìn cũng không muốn nhìn kẻ đang nằm trên đất kia nữa, xoay người rời đi, trong bước chân còn mang theo vài phần trốn tránh.

“Ha ha ha ha, Kiêu Diễm mày thật đáng thương, thật TM đáng thương, trên đời này làm gì có người phụ nữ nào thích mày, mãi mãi sẽ không ai thích mày.”

Giọng nói phía sau cứ chui vào tai hắn làm hô hấp của Kiêu Diễm càng ngày càng dồn dập, hắn chỉ muốn bịt kín hai tai lại.

Giọng nói kia lại vang lên, chấn màng nhĩ hắn đến phát run.

Sao mày không chết đi!

Mãi mãi sẽ không có ai thích mày!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 6: Chỉ muốn giam cầm em [6]

Edit: Kiri

Người đàn ông vội vàng giữ tay người phụ nữ mới đi từ văn phòng Kiêu Diễm ra: “Sao rồi, giờ tâm trạng giám đốc có....”

Người phụ nữ kia không nói gì, chỉ nặng nề vỗ vỗ bả vai người đàn ông: “Bảo trọng.”

Người đàn ông kia lập tức muốn khóc, mặt mày nhăn nhẽ lại: “Cô.... cô giúp tôi đưa báo cáo tài vụ cho giám đốc được không? Hôm sau tôi sẽ mời cô ăn cơm.”

“Mau về làm lại bản khác!” Phía sau đột nhiên truyền đến một tiếng rống đầy giận dữ, mang theo áp lực khiến người ta hít thở không thông.

Người đàn ông kia lập tức giật bắn người, nhìn thấy trưởng phòng kinh doanh đang cầm tài liệu run rẩy đi ra.

Người nọ đến bên cạnh hắn, nhìn thoáng qua bản báo cáo trong tay hắn, lắc lắc đầu thờ dài, cũng nói: “Bảo trọng.”

“Này này, mọi người đừng đi chứ!”

Kiều Diễm ngồi ở văn phòng cả ngày, ngay cả trưa cũng không về nấu cơm cho Diệp Từ. Suốt cả ngày nay, hắn xem rất nhiều báo cáo, gọi mười mấy cuộc điện thoại, mở các loại cuộc họp to nhỏ khác nhau, giáo huấn vài người, dường như không muốn để lại một chút thời gian rảnh rỗi nào cả.

Chỉ là nội tâm vẫn không ngừng cuộn sóng, cảm xúc trong lòng đồng loạt kêu gào, đánh thẳng vào vài phần lý trí còn sót lại của hắn.

Bỗng di động kêu vang.

Kiều Diễm không thèm để ý xem ai gọi, trực tiếp nhấc máy: “A lô.”

Đầu dây bên kia truyền đến một giọng nữ thanh thúy, rõ ràng mang theo ý cười: “Kiều Diễm, đoán xem tôi là ai?”

“Tạch” một tiếng, sợi dây cuối cùng rớt cuộc cũng đứt.

Sắc mặt Kiều Diễm lạnh như băng vô cùng đáng sợ, hai tay siết chặt: “Diệp! Từ!”

Diệp Từ còn hồn nhiên cười: “Bingo, nói xem, có phải rất kinh hi không?”

Kiều Diễm tùy tay thu dọn đồng tài liệu trên bàn, gần từng tiếng hỏi cô: “Cô lấy di động ở đâu ra?”

“Trộm của chú Chu đấy, xem ra chú ấy đặc biệt yên tâm về tôi, không hề phát hiện ra.....”

“Diệp Từ!” Kiều Diễm lại đột nhiên cao giọng ngắt lời cô, giọng nói đặc biệt lạnh lẽo: “Tôi cảnh cáo cô, nếu cô dám chạy trốn tôi sẽ đánh gãy hai chân cô. Đập vỡ đầu gối cô, mài thành phấn để cả đời cô chỉ có thể bò như một con rệp.”

Diệp Từ hơi hơi sùng sốt, ngữ khí có chút bất đắc dĩ: “Kiều Diễm, anh lại thần kinh gì thế?”

Trong khi nói chuyện Kiều Diễm đã dọn dẹp rồi công ty, hắn không trả lời Diệp Từ, chỉ cười lạnh nói ra một câu khiến cho người ta run sợ: “Tốt nhất cô đừng vọng tưởng điều gì, tốt nhất đừng làm chuyện gì không ngoan.” Giống như đột nhiên nghĩ tới cái gì đó nên nụ cười của hắn càng quý dị: “Lấy đinh đóng cô lên tường thì sao, một bức tường trắng, tay chân đều bị đóng đinh, chỉ cần hơi nhúc nhích cũng sẽ có máu đỏ tươi chảy ra, sau đó chảy xuống vách tường trắng toát.”

Diệp Từ thầm mắng vài câu biến thái, ngữ khí lại có vài phần tức giận: “Kiều Diễm, anh đừng quá đáng, anh nghĩ anh là ai? Thượng đế chắc? Có thể tùy ý quyết định sống chết của người khác chắc?”

Kiều Diễm nhẹ nhàng nở nụ cười, tươi cười có chút âm u.

Hắn cúp điện thoại, ánh mắt lập tức trở nên điên cuồng tàn bạo.

Diệp Từ nghe tiếng cúp điện thoại thì vẻ mặt đột nhiên trở nên mê mang, ánh mắt cũng hiện ra một tia mờ mịt, cô lấy hai tay ôm mặt, thống khổ nức nở một tiếng.

“Sao thế?” Chu Hâm Vĩ lo lắng hỏi han.

Diệp Từ nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Không có việc gì, cảm ơn chú, di động của chú đây.”

Chu Hâm Vĩ nhận lấy di động: “Không phải nói gọi chúc nó sinh nhật vui vẻ sao? Sao thế, nó lại tức giận vô cớ à?”

Mấy ngày nay ông vẫn luôn quan sát, đương nhiên biết thái độ của Diệp Từ với Kiều Diễm đã buông lỏng không ít, vừa nãy ông giả như vô tình nhắc tới hôm nay là sinh nhật Kiều Diễm, nha đầu kia lập tức liền biến sắc, ngồi ở kia rối rắm do dự hồi lâu, cuối cùng vẫn rụt rè hỏi mượn ông di động, cam đoan mãi là chỉ nói chúc mừng sinh nhật với Kiều Diễm rồi thôi.

Ông còn chưa kịp vui mừng đâu, sao lại thành thế này rồi.

“Không có việc gì đâu ạ, trưa hôm nay cũng không về nên chắc là bề bộn nhiều việc nên tâm tình không tốt thôi, chờ hắn về rồi nói sau cũng được.”

“Chắc nó nghĩ cháu trộm điện thoại của chú, sợ cháu chạy trốn nên mới tức giận.” Chu Hâm Vĩ nhìn Kiều Diễm lớn lên từ nhỏ nên đương nhiên hiểu tính hắn, nhìn không được bất đắc dĩ cười cười: “Cho nên đã nói với cháu rồi, sao phải trêu nó thế làm gì?”

Về mặt Diệp Từ có chút khó chịu, lạnh lùng nở nụ cười.

“Không có việc gì đâu, đợi lát nữa giải thích với nó một chút.....”

Chu Hâm Vĩ còn muốn an ủi vài câu đã bị Diệp Từ cự tuyệt: “Hôm nay cảm ơn chú, chú về trước đi.”

Chu Hâm Vĩ nhìn thoáng qua đồng hồ, gật gật đầu: “Vay chú đi trước.”

Nói xong còn lo lắng quay lại dặn cô một câu: “Tỷ nữa nhớ giải thích với nó, nó biết cháu nhớ sinh nhật nó sẽ rất vui đấy.”

Diệp Từ khẽ hừ một tiếng, không nói gì.

Nói thật là nàng thật sự hơi đau đầu, cũng không biết hôm nay Kiều Diễm lại bị cái gì kích thích, rõ ràng là cảm xúc hơi bất thường. Nhưng rốt cuộc nàng nên cúi đầu nhận lỗi rồi từ bỏ cứu hay là..... cho một liều thuốc mạnh đây.

.....

Kiều Diễm mở cửa, sắc mặt tối tăm đi về phía Diệp Từ.

“Kiều.....”

‘Rầm’ một tiếng, Diệp Từ bị Kiều Diễm đẩy mạnh ngã xuống giường, lưng đập mạnh xuống khiến cô bị đau, Kiều Diễm ngồi trên người cô, khóa cô lại, một tay túm lấy cằm cô, hung tợn mở miệng: “Nói, di động đâu?”

“Khụ khụ, Kiều Diễm.” Diệp Từ càng lúc càng thấy khó thở, cô vươn tay muốn đẩy hắn ra: “Anh... buông..”

“Không phải là cô đã gọi cho Chu Khánh Dương sao, những lời kia đều là cô nói cho hắn ta?” Tay Kiều Diễm không tự giác mà càng siết chặt: “Cô oán hận tôi? Chán ghét tôi? Đến một ngày nào đó sẽ chạy trốn sao?”

“Ha ha ha.” Đột nhiên hắn cười càn rỡ: “Tôi nói cho cô biết, cô sẽ không có cơ hội này đâu. Mãi mãi tôi cũng không cho cô có cơ hội chạy trốn đâu.”

Diệp Từ sắp không thể thở nổi nữa rồi, cô thở hổn hển, ánh mắt tối dần đi, gần như là làm theo bản năng húc mạnh đầu gối vào bụng Kiều Diễm.

Hắn rên lên một tiếng, vì đau nên lực tay giảm nhẹ đi vài phần. Diệp Từ nhân cơ hội túm lấy cổ tay Kiều Diễm kéo ra, rốt cuộc cũng được thả lỏng ra một chút. Cô lập tức lui lại, đá Kiều Diễm xuống giường, trong lòng thật sự nổi lên vài phần lửa giận.

Nhưng cô hiểu, mình có thể kích thích Kiều Diễm chứ không thể chạm vào điểm mấu chốt của hắn.

“Rốt cuộc anh làm sao thế, từ đầu chí cuối tôi chỉ gọi cho anh.”

Kiều Diễm lại như không hề nghe cô nói, ôm bụng lạnh lùng cười cười, ánh mắt quét qua còng tay còng chân ở bên cạnh. Mấy thứ đó Diệp Từ đã tháo ra từ lâu, dù Kiều Diễm có thấy cũng không bắt cô phải còng lại, nhưng bây giờ lại thấy vô cùng châm chọc, rốt cuộc tại sao cô lại thay đổi thái độ, tại sao gần đây lại nhu thuận như thế, dường như hắn đã tìm ra đáp án.

Chỉ là muốn mê hoặc hắn thôi.

Diệp Từ hình như đang nói với hắn cái gì đó, nhưng giọng nói cứ văng vẳng như từ xa xưa vọng lại, chỉ có lời nói của Chu Khánh Dương là rõ ràng, quanh quẩn bên tai.

Mày là kẻ đáng thương, mỗi tối cô ấy đều nằm mơ xem bóp chết mày như thế nào, chạy trốn khỏi mày như thế nào.

“Kiều Diễm!”

Rốt cuộc Kiều Diễm cũng xoay người lại, liền thấy khuôn mặt xinh đẹp đầy tức giận của Diệp Từ, chỉ có câu nói cuối cùng của cô rơi vào tai hắn: “Anh đã bao giờ tự hỏi, bản thân mình có tư cách gì nhốt tôi chưa?”

Câu nói này như một mồi lửa, thiêu đốt hoàn toàn chút lý trí còn sót lại của hắn.

Kiều Diễm đứng bật dậy, ôm đống còng tay chạy sang, hắn hung hăng túm lấy bả vai Diệp Từ, ấn cô nằm trên giường.

“Kiều Diễm, nếu anh còn dám khóa tôi lại, tôi sẽ không bao giờ tha thứ cho anh!” Diệp Từ khóc nức nở hô lớn, trong giọng nói có vài phần tuyệt vọng.

“À.” Hắn nhẹ nhàng nở nụ cười, ‘cạch’ một tiếng còng tay Diệp Từ lại: “Tôi không cần cô tha thứ cho tôi. Chán ghét tôi, oán hận tôi thì sao, tôi không cần cô yêu tôi, không cần bất luận kẻ nào yêu tôi. Mãi mãi cũng đừng hòng chạy trốn, dù cô có chết tôi cũng sẽ lấy thi thể cô làm búp bê để trong phòng.”

“Anh nhốt tôi lại làm gì? Vì yêu tôi, không muốn tôi rời đi? Buồn cười, thật sự là rất buồn cười!” Diệp Từ cười to: “Anh chỉ luôn xem người khác có phản bội mình không, như là đang nuôi một con chó, tuy rằng nuôi nó, nhưng chẳng bao giờ liếc mắt để ý đến nó một cái, nó tới gần liền lạnh lùng đá nó sang một bên. Nhưng có một ngày, có người khác cho nó ăn, có người khác mỉm cười chơi đùa với nó, anh lại không cho phép chó của mình vẫy đuôi với người ta. Anh tự hỏi mình đi, anh có tư cách tức giận khi người khác phản bội mình sao? Anh có tư cách không?”

“Câm miệng.” Kiều Diễm lật người Diệp Từ lại, túm lấy cổ áo cô.

“Muốn người khác mãi mãi ở bên cạnh mình thì phải yêu cô ấy! Ít nhất anh phải yêu cô ấy mới có tư cách bảo cô ấy mãi mãi đừng rời khỏi anh! Dùng xiềng xích giam cầm người khác thì tính là cái gì? Như vậy rốt cuộc tính là cái gì!”

“Tôi bảo cô cầm miệng.” Không biết Kiều Diễm lấy ở đâu ra một cái khăn lụa, cắn răng nhét vào miệng Diệp Từ.

“Ồ!” Diệp Từ nhát thời khó chịu nức nở một tiếng.

“Cầm miệng, cầm miệng cho tôi, cầm miệng. ....” Kiều Diễm lặp đi lặp lại hai chữ này, rồi đứng dậy tìm một cuộn băng dính trong phòng: “Cô là của tôi, tất cả của cô đều là của tôi. Tôi nhốt cô ở đây cô sẽ không thể đi đâu cả, tôi chặn miệng cô cô cũng sẽ không thể nói gì được nữa.”

Hắn vừa nói vừa cuộn băng dính lên mặt Diệp Từ, ánh mắt điên cuồng.

“Ưm... a.... ư....” Diệp Từ cảm thấy được cực kỳ khó chịu, miệng lại không thể nói chỉ có thể kêu rên vài tiếng, cô không giãy dựa nữa, chỉ lẳng lẳng nhìn người đàn ông trước mặt, trong mắt phủ một tầng lệ.

Kiều Diễm đột nhiên sững sốt, như là bị ánh mắt của cô làm giật mình, lập tức nhảy khỏi người cô. Toàn thân hắn run rẩy, hắn cúi đầu kinh ngạc nhìn hai bàn tay mình đang không ngừng phát run.

Cả căn phòng tĩnh lặng chỉ nghe thấy tiếng hít thở nặng nề của hắn, đột nhiên Kiều Diễm xoay người đi ra ngoài, không liếc đến Diệp Từ dù chỉ một ánh mắt.

Kiri: edit mấy chương gần đây thấy bực quá, do thích truyện nữ phụ thôi chứ đàn ông kiểu này ai mà chịu nổi - -

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 7: Chỉ muốn giam cầm em [7]

Edit: Kiri

Đêm.

Kiều Diễm ngồi trước máy tính, ngón tay không ngừng click chuột, cứ mở một trang web ra rồi lại xóa, mở ra lại xóa, không ngừng lặp lại. Về mặt hắn nghiêm túc nhìn chăm chăm vào màn hình máy tính nhưng ánh mắt lại không hề có tiêu cự, những ký tự, hình ảnh trên màn hình nhòe đi hỗn loạn.

Không thể nào tập trung được, bất kể làm gì cũng không thể nào tập trung. Bên tai cứ vang mãi những câu nói kia.

Anh có tư cách gì tức giận người khác phản bội mình!

Muốn người khác mãi mãi ở bên cạnh anh thì phải yêu cô ấy!

Về mặt Diệp Từ khi nói những lời này cứ hiện ra trước mắt, trong mắt cô lóe lên những tình cảm giống như không chỉ có phần nộ, hắn thấy không rõ lắm, chỉ cảm thấy đầu mình cực kỳ đau.

Đột nhiên tiếng chuông điện thoại vang lên, Kiều Diễm giật mình, hít sâu một hơi để bình ổn cảm xúc của mình rồi mới nhận điện thoại.

“Tiểu Diễm, sinh nhật vui vẻ.”

Kiều Diễm hơi hơi sững sốt, thất thần trong chốc lát mới nhớ ra hôm nay là sinh nhật của mình.

Giọng nói Chu Hâm Vĩ đầy thân thiết: “Chú để quà cho cháu ở phòng khách rồi đấy, cháu thấy chưa?”

Kiều Diễm dời tầm mắt khỏi màn hình, dụi dụi mắt, thấy có chút muốn khóc.

“Xin lỗi chú, cháu không để ý.” Dừng một chút, giọng hắn mang theo lòng biết ơn đầy thành khẩn: “Cảm ơn chú, chú Chu.”

“Thằng nhóc này, sao đột nhiên lại khách khí thế.” Chu Hâm Vĩ không để ý cười cười: “Nha đầu Diệp Từ kia đã nói gì với cháu chưa?”

“Diệp Từ?” Ngón tay Kiều Diễm run lên, giọng nói cũng mang theo vài phần bối rối: “Không... không hề.... sao chú lại nhắc đến cô ta?”

“Chú biết với tính nó thì nhất định sẽ không giải thích với cháu.” Chu Hâm Vĩ hiểu ra, bắt đầu dĩ nhiên nói: “Ban ngày chú có nói với nó hôm nay là sinh nhật cháu.”

Kiều Diễm cảm thấy đầu óc mình nặng trĩu chình chịch, hắn không hiểu được ý chú Chu, chỉ nhẹ nhàng ‘Vâng’ một tiếng.

“Lúc ấy nó do dự rất lâu, cuối cùng vẫn hỏi chủ có thể cho nó mượn điện thoại để gọi cho cháu được không.” Chu Hâm Vĩ thờ dài một hơi: “Nó nói trưa cháu cũng không về, chắc do bận nên cơm trưa cũng chưa ăn, nể mặt cháu thế nên muốn gọi điện chúc mừng sinh nhật cháu.”

Ánh mắt Kiều Diễm chột lóc, giống như vừa có thứ gì đó đập mạnh vào tim hần, đau đến xót xa.

Hần rất muốn giả vờ bình tĩnh tiếp tục nói chuyện với Chu Hâm Vĩ, nhưng lời nói vừa ra khỏi miệng đã hơi run: “Cô ta... cô ta không gọi cho ai khác ư?”

Chu Hâm Vĩ cười cười, biết hần đang lo lắng cái gì: “Chú tự bấm số cháu rồi mới đưa cho nó, nhưng hai đứa vừa nói được vài câu đã cãi nhau. Yên tâm, chú vẫn luôn nhìn nó, sao nó có thể gọi cho ai khác được.”

Ông lại nghĩ tới bộ dạng ôm mặt bị thương thống khổ của nha đầu kia, giọng nói không tự giác mà có thêm một tia nén giận: “Không phải cháu cũng biết nó sao, thích đùa giỡn cháu nhất mà, cho nên chú nhìn ra, trong lòng nó vẫn... để ý đến cháu. Chú không tin là cháu không hề phát hiện ra, người ta đã bước lên một bước rồi, cháu đừng cứ hoài nghi mãi thế, nói rõ ràng với nó đi.”

“Chú Chu, chú không hiểu.” Kiều Diễm ôm trán, giọng nói đầy áp lực và thống khổ, trong đầu hần hiện giờ tạp giao vô số loại cảm xúc, vô số giọng nói không ngừng đập vào tai hần, của Diệp Từ, của chú Chu.

“Sao cô ấy lại để ý đến cháu chứ?” Hần không tự giác lắc lắc đầu, ánh mắt có chút hoảng hốt: “Không thể nào, cô ta không thể thích cháu, cô ta chỉ đang diễn trò thôi.”

“Cháu... .” Trong lòng Chu Hâm Vĩ thật sự phiền chán hần cứ luôn ra vẻ cố chấp bá đạo, nhưng nội tâm lại tự ti yếu đuối, đang muốn khuyên nỡ thì hần đã dập điện thoại.

Vì thế ông chỉ có thể khẽ thở dài, về mặt đây bắt đầu đi.

Kiều Diễm cúp điện thoại một lúc xong liền ném điện thoại sang bên cạnh, đầu giống như biến thành hồ dán, vừa nặng lại vừa dính.

Còn Diệp Từ thì sao? Lúc này cô đang trong phòng tắm, vắt vẻo dùng lưng tựa vào bồn hoa sen ra.

Nước lạnh phun xuống đầu cô, Diệp Từ im lặng đứng đó để nước lạnh ngấm ướt toàn thân, hơi ngẩng đầu lên để còn thở, miệng cô bị Kiều Diễm nhét khăn quá sâu khiến cô còn nghĩ có lẽ đã nhét đến thực quản của mình rồi, mới mấy tiếng mà cảm giác buồn nôn đã tăng lên gấp chục lần.

Diệp Từ cố nén cảm giác buồn nôn, hít thở không thông làm trước mắt cô tối đen, gần như không còn sức lực để đứng. Vì thế thân mình cô co rúm lại, chậm rãi ngồi xuống, ngồi dưới sàn nhà lạnh lẽo, cô dựa vào vách tường, nhẹ nhàng nhắm hai mắt lại.

Mệt mỏi quá! Cả thân thể đều vô cùng mệt mỏi, khiến cô không muốn suy nghĩ gì nữa, chỉ muốn ngủ cho thoải mái.

Vì thế, lúc cô mơ mơ màng màng tỉnh lại thì cô đã ngấm nước gần một tiếng, Diệp Từ muốn nhếch miệng cười nhưng bị băng dính dán chặt nên không làm được. Cô hơi mất hứng thú, cố gắng đứng dậy, rồi lại cố gắng khóa vòi nước lại, vì một loạt động tác này mà hồ hấp của cô lại hơi khó khăn, vì thế đành phải chân trần đứng đó đợi hồ hấp bình ổn lại.

Cô cảm thấy toàn thân mình cứng ngắc, sự lạnh lẽo như đã xuyên thấu qua da thấm vào tận xương tủy, khiến cô không tự giác mà phát run.

Cánh tay bị khóa trái ở phía sau cũng đã đau nhức đến chết lặng, toàn thân cao thấp không chỗ nào không đau mỏi.

Nếu thế này mà còn không bị cảm thì cô cũng tự bội phục sức đề kháng của thân thể này.

Vốn muốn ra ngoài quạt một lúc nữa nhưng giờ đầu óc cô đặc quánh và vô cùng đau đớn nên cô không muốn phiền hà nữa, trực tiếp đi về giường, đá văng chăn rồi để nguyên quần áo ướt tềo lên nằm.

Quả thật là Diệp Từ muốn dùng khổ nhục kế.

Dù sao thì cô tin rằng lời nói của mình đã gieo vào lòng Kiều Diễm một hạt mầm, giờ chỉ cần vẩy chút nước là có thể nảy mầm, nên đương nhiên cô không do dự mà tắm nước lạnh một tiếng đồng hồ.

Đến lúc đó mình suy yếu động lòng người, thâm tình bày tỏ nỗi lòng, còn sợ cái tên tổng tài biến thái bệnh kiều kia không động dung sao.

Chẳng qua đường như cô tính sai một điểm.

Trên thế giới này, bệnh trạng cảm của mỗi người đều không giống nhau.

Mà bệnh trạng của cô, trùng hợp là —— chảy mũi!

Miệng cô bị bịt kín, mũi lại bị chảy nước mũi, cố gắng lắm mới có được chút không khí, thống khổ đến tuyệt vọng. Cô cố gắng đứng dậy, chỗ cổ tay bị ma sát đến rách cả da.

Cảm giác mình... . giống như sắp chết!

Đáng chết, chẳng lẽ lại thất bại nhiệm vụ vì loại lý do buồn cười này sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xìng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 8: Chỉ muốn giam cầm em [8]

Edit: Kiri

Cũng may cô cố mãi cuối cùng mũi cũng thông được, tuy vẫn khó chịu nhưng tốt xấu gì cũng không đến mức cận kề cái chết. Diệp Từ thả chậm hô hấp, đến giờ mới thấy cổ tay đau đớn đến mức nào.

Cô nhin không được mà chửi thầm vài câu thô tục.

TMD, Kiều Diễm, chờ lão nương tiến công chiếm đóng anh xong xem tôi giết anh như thế nào.

Cô lăn qua lăn lại trên giường mãi nhưng dù nằm ở tư thế nào thì cánh tay đều bị ép đến đau nhức, đầu óc cứ mơ mơ màng màng mà ngủ thiếp đi.

Kiều Diễm rói rầm suốt đêm, gần sáng còn mơ thấy ác mộng, khi hán tỉnh lại thì đã vã đầy mồ hôi lạnh. Hấn làm bữa sáng xong, đứng trước cửa phòng Diệp Từ đến mười phút đồng hồ nhưng vẫn không có动静 khi đẩy cửa đi vào.

“Ha.” Sau một hồi, hấn nhẹ nhàng cười một tiếng đầy trào phúng, cuối cùng cũng đẩy nhẹ cửa ra.

Diệp Từ đang trằm chẫn, mặt quay vào vách tường, im lặng ngủ.

Kiều Diễm nhẹ nhàng thờ phào theo bản năng, để bữa sáng trên bàn rồi xoay người đi ra ngoài. Trước đó cũng đã từng có cảnh như thế này, hấn làm bữa sáng xong Diệp Từ còn chưa tỉnh ngủ. Cô mà bị đánh thức thì tính khí cực kỳ không tốt, nếu không phải tự tỉnh thì sẽ oán giận Kiều Diễm cả ngày. Vì thế hấn cũng đã quen đặt bữa sáng ở đó rồi đi làm nếu cô còn đang ngủ.

Chỉ là hôm nay hấn vốn có chút trốn tránh, Diệp Từ lại đắp chăn kín nên hấn đã quên mất hôm qua mình tự tay khóa trái Diệp Từ lại.

Vì thế Diệp Từ đã bỏ lỡ một bữa cơm chiều, lại lỡ thêm một bữa sáng.

Đến trưa Kiều Diễm quay về nấu cơm thì phát hiện ra bữa sáng hấn để đó vẫn y nguyên, ngọn lửa phần nộ nhất thời thiêu đốt, Kiều Diễm nhúu chặt mày, tự coi hành vi đó của Diệp Từ là đang khiêu khích hấn.

Lúc mới bị nhốt cô cũng luôn như vậy, dùng tuyệt thực để uy hiếp hấn. Thật sự nghĩ rằng cơ thể mình quý giá đến thế sao, Kiều Diễm dị thường phần nộ, chỉ muốn cầm đồ ăn nhét hết vào miệng cô.....

Nhưng khi hấn xốc chăn lên, chạm vào vai Diệp Từ thì vẻ mặt hấn đột nhiên trở nên vô cùng bối rối.

“Diệp Từ.” Cơ thể cô nóng đến đáng sợ, hai má đỏ bừng, môi lại tái nhợt như tờ giấy. Kiều Diễm lắc lắc bả vai cô: “Diệp Từ, Diệp Từ, cô đừng giả vờ ngủ, mau tỉnh lại cho tôi.”

Diệp Từ cau mày, nhưng một âm thanh cũng không hề phát ra.

Kiều Diễm luống cuống chân tay, vội lấy di động ra gọi cho Chu Hâm Vĩ, giọng nói cũng đầy run rẩy: “Chú Chu, chú có thể đến một chuyến được không? Diệp Từ phát sốt, giờ vẫn đang hôn mê, cháu gọi thế nào cô ấy cũng không tỉnh.”

Chu Hâm Vĩ nhất thời sốt ruột: “Cái gì? Sao lại thế, không phải hôm qua vẫn khỏe mạnh sao? Chú đến bây giờ đây, cháu đừng sốt ruột.”

Chờ Chu Hâm Vĩ cúp điện thoại, Kiều Diễm hai mắt vô thần nhìn về phía trước, một lúc sau mới nhớ ra mình phải làm gì. Hấn vội vàng cúi xuống, tháo băng dính quanh miệng Diệp Từ thật cẩn thận, muốn cởi cả khóa ở tay cô nhưng sau đó mới nhớ chìa khóa hình như vẫn ở trong tay Diệp Từ.

Hấn nhất thời muốn phát điên, cảm xúc xao động một cách khó hiểu, nội tâm cuộn cuộn từng đợt hồi hận và tự trách, khiến hấn chỉ muốn đâm mạnh vào tim mình một nhát.

“Diệp Từ sao rồi?” Khi Chu Hâm Vĩ đến thì thấy Kiều Diễm đang im lặng ngồi ở bên giường, hai mắt vô thần như một con rối gỗ.

Chu Hâm Vĩ hơi hơi nhúu nhúu mày, không hỏi hấn thêm gì nữa, giọng nói có sự không hài lòng hiếm thấy: “Tránh ra, để chú kiểm tra cho nó.”

Kiều Diễm như là bị đánh thức đột ngột, cả người run lên, sau đó nhu thuận lui ra.

Trong quá trình Chu Hâm Vi kiểm tra, ông muốn nói gì đó vô số lần nhưng cuối cùng vẫn nhin xuống.

“Sốt cao, còn bị thiếu dinh dưỡng nhẹ.” Giọng Chu Hâm Vi có chút lạnh, khi nói đến ‘thiếu dinh dưỡng’ ông thần nhiên liếc Kiều Diễm một cái, ý tứ trong đó không cần nói cũng biết.

Kiều Diễm cụp mắt, hơi hơi mím môi.

“Để chú truyền cho nó một bình.” Ông lấy bình truyền, kim tiêm, cầm ống rồi xốc chần lên cầm tay Diệp Từ.

Chu Hâm Vi trợn mắt, rốt cuộc không nhin nổi nữa mà gào lên: “Kiều Diễm! Rốt cuộc cháu đã làm gì?”

Kiều Diễm vẫn cúi đầu như cũ, bả vai run bần bật, sau đó không tự giác mà siết chặt nắm đấm. Vết thương trên cổ tay Diệp Từ hẳn đã thấy khi này lúc cời khóa tay cho cô, sưng đỏ tụ máu nhìn đặc biệt ghê người. Đôi tay thon nhỏ như ngọc của cô xanh tím vì thiếu máu, rõ ràng người nóng như vậy nhưng tay lại lạnh đến kinh người, lạnh như thi thể vừa mới được vớt từ giếng lên.

Có cảm giác như người này..... sẽ lập tức biến mất.

Chu Hâm Vi thấy hân hờ hững không đáp, lại tức giận: “Kiều Diễm, chú biết cháu vẫn không thoát được bóng ma kia, nhưng cháu không thể công khai đẩy thống khổ của mình lên đầu người khác, trên thế giới này không ai nợ cháu, không ai đáng bị cháu đối xử như thế.”

Ánh mắt Kiều Diễm lóe lóe rồi lập tức lại yên lặng như cũ.

Chu Hâm Vi hít sâu vài cái, lúc này mới thật cẩn thận cầm kim truyền cho Diệp Từ rồi lấy thuốc mỡ bôi tay cho cô.

‘Cạch’ ông đập một lọ cồn và một hộp thuốc lên tủ đầu giường: “Cứ một lúc lại lấy cồn lau người cho nó một lần, dùng để hạ nhiệt bên ngoài. Thuốc hạ sốt một ngày uống ba lần, mỗi lần hai viên.”

Rốt cục Kiều Diễm cũng có phản ứng, nhẹ nhàng gật gật đầu.

“Chú vừa đi làm thì đã bị cháu lôi đến đây, đừng có ồn ào cái gì nữa.” Rất ít khi Chu Hâm Vi dùng giọng điệu nghiêm khắc như vậy với Kiều Diễm: “Nếu đến tối còn chưa hạ sốt thì đưa nó đến bệnh viện!”

Nói tới đây, ông nhìn thẳng vào mắt Kiều Diễm, tăng thêm ngữ khí: “Nếu tối còn chưa hạ sốt thì nhất định phải đến bệnh viện, nhớ chưa?”

Kiều Diễm hoảng hốt trong chốc lát rồi lại gật gật đầu.

Chu Hâm Vi đi rồi thì hân liền tiếp tục im lặng ngồi bên giường Diệp Từ, giống như một con rối không có sinh mệnh, cứ một lúc lại cời quần áo của cô ra rồi lau người cô bằng cồn, ánh mắt bình tĩnh không một gợn sóng, không hề có một chút tình tự nào khác.

“Khụ khụ.” Không biết qua bao lâu, Diệp Từ khó chịu nhích nhích người, hàng mi run rẩy, mặt mũi mở mắt.

Ánh mắt Kiều Diễm như bùng lên một ngọn lửa, sáng lạn hẳn lên.

“Cô..... tỉnh rồi.”

Diệp Từ nhìn thấy hân cầm một chiếc khăn liền hơi nhú nhú mày, sau đó nhẹ nhàng mỉm cười, khàn giọng mở miệng: “Trước khi anh lại chặn miệng tôi lại, tôi có thể hỏi một vấn đề được không?”

Kiều Diễm nhìn theo ánh mắt cô nhìn về phía tay mình, sau đó đột nhiên ý thức được cái gì đó há miệng muốn giải thích.

“Anh nhốt tôi, là vì yêu tôi sao?”

Tiếng của hân giống như bị chặn lại trong cổ họng, rốt cuộc nói không nên lời.

Căn phòng im lặng đến đáng sợ, trầm mặc theo Kiều Diễm càng lúc càng lâu, Diệp Từ giống như đã hiểu ra, cười khổ một cái, chuyển mắt nhìn trần nhà, hai mắt trống rỗng: “Đồng ý với tôi một chuyện được không?”

Dường như cô cũng không cần Kiều Diễm trả lời, tự nói tiếp: “Nếu một ngày nào đó tôi chết rồi, ngay cả hững trí lấy thi thể tôi làm búp bê cũng không có, chỉ muốn ném vào thùng rác.....”

Kiều Diễm ngẩng đầu lên rất mạnh, vẻ mặt đột nhiên thay đổi.

“Rồi thật lâu thật lâu sau, khi anh gặp được người con gái mình thích, muốn nhốt cô ấy lại. Đến lúc đó, gian phòng này, ít nhất là gian phòng này, đừng nhốt cô ấy ở đây được không?” Đường như cô vừa nghĩ tới điều gì đó, cười khê: “Tuy rằng đồ đạc trong phòng này đã đủ hết. Nhưng người sống trên thế giới này luôn hy vọng mình có thể trở thành một điều không thể thay thế trong sinh mệnh của người khác, cho dù.....”

Cô chưa kịp nói xong những lời đã chuẩn bị thì đã bị một đôi môi bá đạo ngăn chặn.

Kiều Diễm hôn rất dịu dàng, hân nhè nhàng mon trốn hai cánh môi Diệp Từ, vurun đầu lưỡi liếm láp cánh môi khô nứt của cô.

Cô tròn tròn mắt nhìn gương mặt đang gần trong gang tấc của Kiều Diễm, hai mắt tràn đầy kinh ngạc không dám tin, còn có một chút mơ hồ.

Kiều Diễm đứng thẳng người lên, xoa nhẹ đầu cô, giọng nói bình tĩnh lộ ra chút dịu dàng: “Đói bụng chưa? Anh đi nấu cháo cho em!”

Kiri: Từ đây đổi thành anh em nhé, hôn rồi hôn rồi, cảm xúc phải sang trang mới *cười gian*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 9: Chỉ muốn giam cầm em [9]

Edit: Kiri

Mãi đến tận lúc hân rời khỏi phòng, trên môi Diệp Từ dường như vẫn còn lưu lại xúc cảm mềm mại của đầu lưỡi hân. Cô sững người nằm đó, không tự giác mà nhẹ nhàng vurun tay chạm lên môi mình, một lúc lâu sau mới nhẹ nhàng cười rục rờ.

Kiều Diễm nấu cháo rồi bón cho Diệp Từ ăn, từ đầu tới cuối, vẻ mặt của hân vẫn lạnh nhạt mà bình tĩnh, cũng không nói gì, nhìn qua thì không có gì khác trước nhưng vẫn có chỗ bất đồng.

Đầu Diệp Từ vẫn còn hơi choáng váng, cô uống một ngụm nước ấm, cô thường thường lên nhìn người kia một cái. Kiều Diễm vừa bớt thời gian đến công ty một chuyến, lại mang về một đồng tài liệu lộn xộn, có lẽ là do chiều không đi làm nên phải mang về xử lý. Hân ngồi ở sô pha Diệp Từ hay ngồi, mím môi làm việc, chỉ nhìn sườn mặt cũng đã đủ mê người.

“Này, người em đầy mồ hôi, dính khó chịu lắm, em muốn tắm.” Diệp Từ thử mở miệng thăm dò.

Kiều Diễm không hề ngẩng đầu lên: “Đi đi!”

Diệp Từ nhìn cổ tay mình còn đang bị băng, lại nhìn vòng sắt trên cổ dù có bị bệnh cũng không được tháo ra: “Nhưng giờ em như thế này rất bất tiện.”

“Chú ý một chút là được.” Giọng hân vẫn thản nhiên như trước.

Diệp Từ nhất thời buồn bực: “Kiều Diễm, anh thật là không có một chút thương hương tiếc ngọc nào.”

Rốt cục Kiều Diễm cũng liếc cô một cái, buông tài liệu ra đứng dậy, ngữ điệu và vẻ mặt rất chân thành: “Cần anh giúp em không?”

Diệp Từ suýt thì sặc, tròn tròn mắt nhìn hân.

Kiều Diễm nhìn cổ tay cô đang quấn đầy băng gạc, càng kiên định, ánh mắt lại hơi có chút trốn tránh: “Đề anh giúp em đi.”

“Này này từ từ đã.” Diệp Từ ngượng ngùng nở nụ cười: “Vừa rồi là em đùa thôi. Em không hề bất tiện, không bất tiện tí nào.”

Cô không muốn nhắc đến chuyện tháo vòng cổ nữa, ai biết thời gian phát bệnh của hân đã hết chưa, nhờ lại chọc giận hân thì chả nhẽ lại phải ngâm nước lạnh một tiếng nữa à.

Vì thế cô khoát tay, tự cho mình bậc thang đi xuống: “Chờ em hạ sốt hoàn toàn rồi tắm sau.”

“Ừ.” Kiều Diễm không có ý kiến gì.

Diệp Từ lại lặng lẽ ngẩng đầu nhìn hân: “Kiều. .... Kiều Diễm.”

Hân đã ngồi xuống làm việc, nghe vậy vẫn khẽ lên tiếng: “Ừ?”

“Anh. ....” Diệp Từ sắp xếp lại ngôn ngữ: “Có thể kéo dài dây xích một chút được không?”

Ngón tay Kiều Diễm hơi hơi động: “Không phải đã đủ cho em vào phòng vệ sinh sao?”

Diệp Từ quan sát biểu cảm của hân thật cẩn thận, lời hân nói tuy có ý cự tuyệt nhưng nét mặt rất lạnh nhạt, không giống như tức giận.

“Ừ, dài thêm tý nữa đi, để em có thể ra phòng khách xem TV hoặc đến phòng bếp nấu cơm.” Cô nhẹ nhàng nở nụ cười, thái độ cực kỳ thản nhiên: “Anh bận như vậy không cần sớm chiều đều về nấu cơm, dù sao em rất nhàn, những việc này em đều có thể tự làm.”

Cô nói xong, trong phòng lại trầm mặc, Kiều Diễm nhẹ nhàng lật một tờ giấy, vẫn nhìn chăm chú như trước, mặt không đổi sắc.

Diệp Từ gần như nghĩ là hần không nghe thấy, đang muốn lặp lại thì rốt cục hần ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng ‘Ừ!’ một tiếng.

“Anh biết rồi.”

“Anh có thể để những thứ anh cho là nguy hiểm vào phòng anh khóa lại.” Diệp Từ nhắc nhở hần.

Kiều Diễm không có hưng trí đáp: “Ừ.”

Hần nói được thì làm được, ngày hôm sau lúc Diệp Từ mơ mơ màng màng tỉnh lại thì đã thấy bữa sáng đặt trên bàn cùng một tờ giấy nhắn:

“Xích đã được đổi, trưa không về, trong tủ lạnh có nguyên liệu nấu ăn. Em vẫn đang sốt nhẹ, đừng quên uống thuốc hạ sốt.”

Diệp Từ đọc những lời này thêm một lần, sau đó cúi đầu nhẹ nhàng cong khóe miệng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 10: Chỉ muốn giam cầm em [10]

Edit: Kiri

Khi Kiều Diễm mở cửa bước vào nhà thì phát hiện đèn trong phòng khách sáng choang, người trong nhà nghe được tiếng động liền cười gọi hần một tiếng.

“Kiều Diễm, anh về rồi.”

Bàn ăn trước mặt Diệp Từ được bày rất đơn giản, chỉ có ba món một canh, cô đứng đó nhanh nhẹn bày bát đĩa, đồ ăn nóng hơi tỏa khói nghi ngút làm sùnn mặt cô cũng trở nên mờ ảo, đây về âm áp an tĩnh.

Kiều Diễm không tự giác mà ngẩn người, loại không khí này thật tốt, dịu dàng ấm áp, trong nháy mắt, nó hòa với giấc mộng hần vẫn thường mơ, khiến hần không dám lên tiếng phá vỡ.

“Đứng đó làm gì, mau lại ăn cơm đi.” Diệp Từ liếc hần một tiếng, ngữ điệu tùy ý mà thần nhiên, lẫn vào tiếng chuông trình mua sắm trên TV: “Em không rõ anh thích ăn gì nên chỉ dựa theo nguyên liệu trong tủ lạnh để nấu vài món. Em cảnh cáo anh trước, không được cười nhạo tài nấu nướng của em, bằng không sau này đừng hòng em... nấu cơm cho anh.”

Diệp Từ vừa kéo hần ngồi xuống bàn ăn, vừa cằn nhằn liên miên: “Buổi trưa ở công ty anh không ăn cơm à? Chú Chu thường xuyên tức giận mắng anh đấy, nói rõ ràng dạ dày đã không tốt còn không chịu ăn cơm đúng bữa, toàn ăn qua loa. Nhưng thật ra em hiểu cảm giác của anh, thi thoảng em cũng không thích ăn cơm, như là trưa nay chỉ có một mình ở nhà, tuy rằng nói tự nấu cơm nhưng xem phim liên lui lười làm, nên em chỉ ăn ít hoa quả với bánh quy.”

Kiều Diễm nắm đôi đũa trong tay, nhìn chăm chăm mâm cơm trước mặt, một lúc sau mới hồi hồn: “Hả? Em nói gì?”

Diệp Từ thấy hần như vậy liền cười chế nhạo: “Sao thế, có phải thấy mình đã tìm được một người phụ nữ thập toàn thập mỹ không?” Cô xòe tay ra tính: “Có dung mạo chim sa cá lặn khuynh quốc khuynh thành, đáng người bốc lửa, tính tình dịu dàng như nước, kỹ năng sống còn miễn cấp.....”

“Ha ha.” Cô còn chưa nói xong đã nghe Kiều Diễm bật ra một tiếng cười khẽ đầy trào phúng.

Hần thờ ơ liếc cô một cái, dừng trên mặt cô hai giây rồi dời xuống, cuối cùng dừng lại ở bộ ngực của cô, hừ nhẹ: “A.”

“Này này, đây là ánh mắt gì hả, người ta là 36D kiều ngao đấy.” Diệp Từ nhất thời bị ánh mắt của hần làm cho rất làm tức giận, cô dướn người muốn cướp đũa của hần: “Anh đừng có ăn nữa, em giận rồi, không cho anh ăn.”

Kiều Diễm bị cô ồn ào ngã người ra sau, đuôi tay không cho cô cướp, khóe miệng không tự giác mà hiện ra ý cười thần nhiên, nhu hòa khuôn mặt sắc bén của hần.

Diệp Từ cố mãi mà không cướp được, phẫn nộ ngồi xuống: “Không thích em cũng đừng có nhốt em ở nhà như bảo bối.”

Kiều Diễm cúi đầu ăn cơm, ngữ khí thần nhiên: “Không phải làm bảo bối, không phải em đã nói sao, là làm cún con không nghe lời.”

“Kiều Diễm.” Lần này Diệp Từ trực tiếp cầm hết đồ ăn trước mặt Kiều Diễm giơ lên cao, oán hận trừng mắt: “Chó nhà anh biết nấu cơm chắc.”

Kiều Diễm nhẹ giọng nở nụ cười, xoa xoa đầu Diệp Từ: “Anh đùa thôi.”

Vì thế Diệp Từ trực tiếp sững người, tất cả biểu cảm nhẹ nhàng biến mất hoàn toàn, cả người như vẫn còn chìm trong xúc cảm dịu dàng trên đầu.

Kiều Diễm cảm thấy đĩa thức ăn đặt xuống bàn, thấy cô vẫn đang thần thờ, ý cười bên miệng càng sâu: “Sao thế, ngốc rồi à?”

Diệp Từ trừng mắt, từ từ nhìn hán: “Kiều Diễm, đầu phụ nữ không thể sờ tùy tiện được.”

Kiều Diễm mặt không đổi sắc tiếp tục xoa đầu cô.

Diệp Từ cảm thấy, nhìn Kiều Diễm: “Xoa đầu phụ nữ thể hiện anh muốn nằm trên cô ấy.”

Kiều Diễm ngẩng đầu liếc cô một cái, lại xoa đầu cô lần thứ ba, lần này còn cố ý dùng sức, xoa rối tóc cô.

“Xoa nữa liền thể hiện anh muốn lấy cô ấy.” Diệp Từ tiếp tục nói, miệng cười rất là kiêu ngạo.

Tay Kiều Diễm liền cứng ngắc ở giữa không trung, nghĩ nghĩ một lát rồi vẫn thu tay về.

“Hừ.” Diệp Từ cảm thấy chọc com trong bát: “Muốn nằm trên lại không muốn lấy, đồ đều giả khốn nạn.”

“Khụ khụ.” Suýt thì Kiều Diễm bị sặc.

Về mặt Diệp Từ vẫn có chút cảm giận, cô ngồi đối diện thể hiện rõ vẻ vui sướng khi người gặp họa, cười hi hi mắng ‘Đáng đời’, tay lại vẫn đưa cho hán cốc nước.

“Thôi, hôm nay tha cho anh, ăn com đi.”

Kiều Diễm ngẩng đầu nhìn cô, ánh mắt thâm thúy, cảm xúc phức tạp.

Kết... hôn ư?

Từ đó, mỗi tối Diệp Từ đều làm com sẵn đợi hán về, trên bàn com cũng luôn quần quít lấy hán nói những chuyện linh tinh. Tuy rằng hầu hết đều là cô nói, Kiều Diễm nghe, nhưng cô vẫn làm không biết mệt, rõ ràng bình thường cũng không phải người thích cãi cọ ồn ào nhưng cứ ăn com là lại như không thể chịu được im lặng, luôn muốn trêu chọc giận đối phương này nọ.

Cuộc sống của Kiều Diễm rất có quy luật. Buổi sáng làm bữa sáng cho Diệp Từ xong rồi đi làm, tối về nhà nói chuyện lúc ăn com với cô một lúc sau đó sẽ về phòng cô, hai người dọn dẹp một xem tài liệu một đọc sách, im lặng tự làm chuyện của mình. Thi thoảng hứng trí sẽ chơi cờ với Diệp Từ hoặc cả hai ngồi ở sofa pha phòng khách xem TV.

Tóm lại là tốt đẹp đến mức khiến người ta có chút sợ hãi.

Cứ cảm thấy như mình đang chìm trong giấc mơ mình tự xây dựng từ thời thơ ấu đến giờ, an nhàn yên ả, dù thế nào thì vẫn luôn có người đợi ở nhà.

Có người chờ bạn. Bạn không cần lo lắng một ngày nào đó cô ấy sẽ biến mất, chỉ cần về nhà thì nhất định có thể tìm thấy cô ấy, cô ấy luôn đứng cạnh bạn, mãi mãi đứng cạnh bạn.

“Kiều Diễm, sắp đến mùa hè rồi đấy.”

Hán đã quen với việc Diệp Từ hay nói những chuyện lung tung, khẽ ‘ừ’ một tiếng.

“Kiều Diễm, sắp đến mùa hè rồi đó.”

“Sao thế?” Hán vẫn xem tài liệu như cũ.

Diệp Từ bĩu môi, đi đến trước mặt hán, vươn tay đẩy cằm Kiều Diễm lên, ngữ điệu có chút lãnh khốc: “Nhìn em, nhìn em xem, em đẹp hay tài liệu của anh đẹp.”

Kiều Diễm nhìn Diệp Từ vài giây, sau đó nhẹ nhàng đẩy tay cô ra: “Tài liệu.”

“A a a.” Diệp Từ phát cuồng, bỏ nhào vào người hán, vò đầu hán: “Vậy anh biến về thư phòng của anh xem đi, sống chết ở lại đây làm gì?”

Kiều Diễm đỡ cô, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Rốt cuộc em muốn nói gì?”

Diệp Từ đứng thẳng dậy, kéo kéo áo sơ mi trắng đang mặc trên người: “Em không thích cái này.”

“Cái này tiện.”

Đúng vậy, bởi vì cô còn đeo vòng xích nên loại áo có cúc này tiện hơn loại chui đầu nhiều, nhưng cũng không thể năm năm tháng tháng mặc sơ mi mãi được.

“Kiều Diễm” Diệp Tử dùng ánh mắt gỗ mục không thể đờ nhìn hấn: “Sắp đến mùa hè rồi, một mùa trăm hoa đua nở khoe sắc thắm, là một người phụ nữ, thật sự không thể tha thứ cho chuyện mặc áo sơ mi trắng đến hết mùa hè được.”

“Vậy em muốn gì?” Kiều Diễm lạnh nhạt liếc cô: “Em như thế rất đẹp.”

“Dù sao em cũng không thích, em muốn mua đồ mới.”

“Ừ, được. Mua gì?”

Diệp Tử thăm bom dừng khí cho mình, tràn đầy khí thế: “Không cần anh mua, em muốn tự ra ngoài mua.”

Kiều Diễm ngẩng mạnh đầu lên nhìn cô, sắc mặt chột lạnh như băng.

“Nhìn anh mua một đồng áo sơ mi trắng này sao em có thể tin tưởng của anh được.” Diệp Tử bị hấn nhìn đến phát run nhưng vẫn cố gắng thể hiện đúng lý hợp tình: “Anh có hiểu phụ nữ không, đối với phụ nữ, quần áo chính là một lớp da của họ, anh không thể cướp đoạt quyền lợi chọn da của em được.”

Kiều Diễm nghe cô nói xong cũng không nói gì, chỉ âm trầm nhìn cô.

Diệp Tử nhin không được mà nuốt nước miếng, đang muốn nói thêm thì Kiều Diễm đã đứng lên, thu dọn tài liệu hồ sơ của hấn rồi không liếc cô lấy một cái rồi khỏi phòng.

“Này.....”

Đây là đồng ý hay không đây?

Chắc là không rồi.

Cô thờ dài, chạm nhẹ vào xiềng xích trên cổ, một lát sau trên mặt lộ ra vài phần phiền chán.

Rốt cuộc nhiệm vụ này phải kéo dài đến bao giờ đây.

“Giám đốc, đêm nay đại diện công ty Mạch Khắc Tư đến thành phố C, ngài.....”

“Sắp xếp đi, tôi tự đón tiếp.” Kiều Diễm vẫn giữ nguyên tư thế ngồi thẳng tắp, nhìn thẳng vào màn hình máy tính gõ bàn phím.

“Ngài không cần..... gọi điện báo cho bạn gái ngài chuẩn bị một chút sao?”

Mấy ngày nay, cứ hết giờ là giám đốc tan ca, một phút đồng hồ cũng không chậm trễ, lần trước còn hỏi phụ nữ thích quà tặng gì, rõ ràng là một người đàn ông đang chìm đắm trong tình yêu.

Cho nên, giờ khắc này không biết là bị chạm dây thần kinh nào, hay do lâu rồi không bị mắng mà cô dám nói ra câu vừa có ý thân thiết vừa có ý trêu chọc này.

“Bạn gái?” Kiều Diễm nhướn mày nhìn cô, ánh mắt sắc như dao.

“Không.” Cô run người, vội vàng cười lấy lòng: “Tôi không có ý đó, ý tôi là.....”

“Đặt một phòng ở Túy Thanh Phong, đi sắp xếp đi.”

“Vâng... tôi biết rồi.”

Anh anh anh... muốn đặt ở Túy Thanh Phong thì phải nói sớm cho tôi biết chứ, anh có biết phòng chỗ họ khó đặt lắm không?

Đáng tiếc những lời này cô trăm triệu không dám nói trước mặt Kiều Diễm, chỉ có thể giả như trấn định rồi khỏi phòng rồi tự nghĩ cách.

Kiều Diễm cúi đầu, trong đầu hiện ra hình ảnh Diệp Tử vừa chống cằm vừa cầm đũa, cười hi hi nói chuyện với hấn, cầm điện thoại lên theo bản năng nhưng đột nhiên nghĩ tới cái gì đó lại buông xuống.

Chắc cô ấy sẽ không chờ mình đâu, chắc sẽ ăn cơm trước rồi đi ngủ.

Trên bữa tiệc Kiều Diễm khó tránh phải uống vài ly, lúc về nhà còn thấy hơi choáng váng, chưa đến mức say, vẫn còn tỉnh táo nhưng hấn lại thấy có chút không thoải mái.

Nhất là khi nhìn thấy căn biệt thự tối đen, nội tâm càng thêm phiền muộn.

Rõ ràng đã biết là cô ấy sẽ không chờ mình đến bây giờ nhưng khi thật sự phải mở cửa đối diện với căn nhà tối đen, thì vẫn có một chút thất vọng không thể bỏ qua.

Hắn nhẹ nhàng đẩy cửa ra, sau đó liền sững người.

Dưới ánh trăng mờ lờ mờ, một người phụ nữ đang ôm gối ngồi cạnh cửa, ánh trăng rọi vào sườn mặt cô, bao lấy cô bởi một vầng sáng bàng bạc, như là cảm nhận được gió thổi vào, cô cảm thấy hơi lạnh, hai tay siết chặt hơn, cánh mi khẽ run nhưng vẫn không lên tiếng.

Kiều Diễm cảm thấy giờ phút này có một tình cảm gì đó bộc phát lên từ chỗ sâu nhất trong tâm khảm.

Hắn ngồi xuống, giọng nói đầy nhu tình mà chính bản thân hắn cũng không nhận ra: “Diệp Từ, Diệp Từ, tỉnh tỉnh.”

Rốt cục Diệp Từ cũng bị hắn lay tỉnh, cô mơ mơ màng màng ngẩng đầu nhìn hắn, mắt thì díp lại nhưng vẫn la hét: “Sao hôm nay lại về muộn như thế, đồ ăn cũng lạnh hết rồi.”

“Thật xin lỗi.” Kiều Diễm giải thích cực kỳ thành khẩn, sau đó hắn nhú nhú mày, nhẹ nhàng áp tay vào má Diệp Từ: “Sao không về phòng ngủ? Lạnh thế này em muốn sinh bệnh nữa phải không?”

Diệp Từ vươn tay ôm lấy cổ hắn, sau đó vùi đầu vào ngực hắn, từ từ ngáp một cái, từ từ nhắm hai mắt lại: “Đợi mãi mà không thấy anh về, em đã hâm đồ ăn đến hai lần rồi.”

Ngữ khí làm nũng mang theo vài phần giận dỗi.

“Thật xin lỗi.” Kiều Diễm trực tiếp bế cô lên, vừa đi vừa chú ý đến đồng xiềng xích dưới chân do quá dài.

“Sau này đừng chờ anh lâu như thế.” Tuy rằng Kiều Diễm nói thế nhưng trong lòng vẫn đang được hạnh phúc mon tron từng góc cạnh.

“Em không thèm chờ anh đâu! Vốn là đợi có một lúc, thấy anh chưa về nên tắt đèn ra cửa ngồi, định chờ đến lúc anh về dọa cho hết giận, lại ngủ quên mất.” Diệp Từ mơ hồ nói.

Kiều Diễm nhẹ nhàng nở nụ cười: “Phải, là em ngủ quên.”

“Em thật sự là ngủ quên.” Diệp Từ cường điệu.

“Anh biết rồi.”

Kiều Diễm nhẹ nhàng cởi giày cho cô rồi đặt cô lên giường, Diệp Từ vừa nằm xuống giường đã lập tức ngủ say.

“Anh có thể tin em được không?” Kiều Diễm nhìn Diệp Từ nhu thuận ngủ ở đó, ánh mắt có ánh nước nhộn nhạo, khóe miệng cong lên một nụ cười thật nhẹ.

Anh có thể tin em được không? Tin em không phải giả vờ, tin tình cảm mà em chưa từng che giấu nổi, tin em. .... sẽ không rời bỏ anh.

Hắn nhẹ nhàng vuốt ve hai má Diệp Từ, trong giọng nói mang theo ý cười quý dật: “Diệp Từ, đừng làm anh thất vọng, ngàn vạn lần đừng làm anh thất vọng.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 11: Chỉ muốn giam cầm em [11]

Edit: Kiri

Ngày hôm sau, khi Kiều Diễm đẩy cửa phòng Diệp Từ ra thì cô vẫn đang ngủ say như thường. Hắn hơi cong môi, vừa đặt bữa sáng xuống bàn thì thấy Diệp Từ trở mình, vò vò đầu, ngái ngủ mở mắt ra.

“Anh còn chưa đi làm à?”

“Đi bây giờ đây, rửa mặt xong rồi ra ăn sáng đi.”

Diệp Từ dụi dụi mắt rồi lại ngáp thêm một cái, lê dép vào phòng tắm: “Tối nay mấy giờ anh về? Nếu về khuya thì để em nấu muộn một chút.”

“Tôi nay không về ăn cơm.” Kiều Diễm vốn định đi làm nhưng không biết tại sao lại ngồi xuống rồi mở một quyển tạp chí tài chính kinh tế ra đọc.

“Hà?” Diệp Từ dừng bước: “Sao.....”

Cô dừng một chút, nuốt câu chất vát vào rồi buồn bực lên tiếng: “À, biết rồi.”

“Chỉ nấu cho một người ăn cũng rất tiện.” Diệp Từ cảm thấy trong giọng nói của mình lộ ra mấy phần ai oán, như là phi tử trong thâm cung không được sủng.

“Em cũng không cần nấu.” Kiều Diễm tùy ý lật một trang tạp chí, nâng mắt lên: “Tôi nay ra ngoài ăn, anh và em.”

Diệp Từ sững sốt, trong ánh mắt lóe ra vẻ không thể tin, hưng phấn hẳn: “Anh nói... thật sao?”

“Tiện thể mua lớp da nên mặc vào mùa hè cho em.”

Diệp Từ phì cười, nhin không được mà nhảy đến trước mặt hắn, ngồi lên đùi hắn, ôm lấy cổ hắn, hôn mạnh một cái lên mặt hắn.

“Kiều Tiểu Diễm, anh bị ai đả thông hai mạch nhâm đốc phải không? Không thì sao lại lĩnh hội được đạo lý trong lời nói của em rồi?”

Kiều Diễm ghét bỏ đẩy đầu cô ra: “Đi đánh răng trước đi.”

Diệp Từ không thèm đề ý đến thái độ của hắn, cười tủm tỉm đứng lên: “Anh chờ đó, chờ em một lát, em còn có chuyện muốn nói với anh.”

Cô vội vội vàng vàng chạy vào phòng vệ sinh, không quá mấy phút đã lại chạy ra, tóc tai lộn xộn, trên mặt còn có bọt nước, rõ ràng là mới chỉ vẩy nước rửa qua loa.

“Kiều Diễm, tối mấy giờ anh về, đưa em đi đâu ăn cơm thế, em có cần ăn mặc cẩn thận chút không? Với lại, em mua quần áo thì ai trả tiền?”

“Ngoan ngoãn chờ anh là được rồi, những cái khác anh sẽ sắp xếp.” Kiều Diễm nhìn hai mắt cô tỏa sáng, chột đứng dậy ghé sát mặt vào mặt cô.

Diệp Từ tròn tròn mắt, chớp mũi còn đang quanh quẩn mùi hương đặc trưng của đàn ông, làm tim cô như nai con chạy loạn, tiếng tim đập cũng trở nên bồn chồn, khiến tâm tư thiếu nữ ôm ấp tình cảm thể hiện hết ra ngoài.

Kiều Diễm vươn tay, nhẹ nhàng lau bọt kem đánh răng còn dính bên môi Diệp Từ: “Em như thế này, đột nhiên anh cảm thấy dất ra ngoài sẽ có chút mất mặt.”

Diệp Từ sững sốt trong chốc lát mới xoay người lại: “Kiều Diễm!”

Không đợi cô nổi bão, Kiều Diễm đã cong mắt mỉm cười: “Anh đi làm.”

Cả ngày hôm nay tâm tình Kiều Diễm tốt đến đáng sợ, hắn nhìn đồng hồ vô số lần, mặt mày nhu hòa dị thường nhưng càng gần giờ tan tầm, hắn đột nhiên lại càng... sợ hãi.

Rõ ràng đã tự thuyết phục bản thân nhưng đến giờ lại vẫn sợ hãi. Một chút hoài nghi bất an trong lòng tựa như ngọn lửa ngoan cố trong gió đêm không chịu tắt, sẽ không cháy vụn nhưng lại không tiêu tán hoàn toàn.

Kiều Diễm đan chặt hai tay vào nhau, nhủ chặt mày, nhắm hai mắt lại. Một lát sau, hắn đột nhiên mở mắt, cảm đi động bấm một dãy số.

Vào giờ phút nghe được tiếng mở cửa, Diệp Từ kinh hi nhảy xuống giường, tươi cười như hoa chạy ra nhưng khi nhìn thấy người vừa vào thì mặt mũi cứng ngắc.

Diệp Từ điều chỉnh lại biểu cảm của mình nhưng giọng điệu vẫn khó nén một tia mất mát: “Chú Chu, là chú ạ.”

Chu Hâm Vĩ cười cười: “Có phải rất thất vọng không?”

“Không ạ.”

“Kiều Diễm có việc đột xuất không thể về đi ăn với mua đồ cùng cháu được.” Chu Hâm Vĩ giải thích.

Diệp Từ cụp mắt, nhẹ nhàng ‘vâng’ một tiếng.

“Nhưng nó đã đưa chìa khóa cho chú, không ngại chú đi cùng cháu chứ.” Chu Hâm Vĩ lấy một chiếc chìa khóa ra mở vòng xích trên cổ cho Diệp Từ.

‘Cạch’ một cái, thứ nặng nề theo cô mấy tháng đã được tháo bỏ, cô hơi tròn mắt, ánh mắt cũng có chút mê mang.

“Sao thế, còn đứng sững ở đó làm gì? Chẳng lẽ cháu không muốn đi ra ngoài.”

Diệp Từ chợt hồi phục tinh thần, cười lắc lắc đầu: “Không đâu, cháu rất vui mà, cháu đã sớm chuẩn bị xong rồi, giờ chúng ta đi thôi.”

Giọng nói có vẻ rất phấn chấn.

Cô nhẹ nhàng sờ sờ cổ mình, lại cảm thấy có chút không quen, như là vẫn còn có cảm xúc mà vòng xích lưu lại.

Trong đầu không tự giác mà điểm lại tình cảnh lúc mình mới xuyên qua một lượt, dường như Diệp Từ hiểu ra gì đó, cúi đầu khẽ nhếch miệng.

Xem ra, còn phải diễn cho thật tốt mới được.

Không phải đi cùng Kiều Diễm nên Diệp Từ cũng không có tâm tư đi ăn cơm, chỉ nói muốn đi mua sắm. Chu Hâm Vĩ cũng theo cô, trực tiếp đưa cô đến trung tâm mua sắm lớn nhất thành phố C.

Dọc đường Diệp Từ không có hứng thú lắm, cô thử rất nhiều bộ nhưng lại chẳng vừa mắt được vài thứ, ngược lại lại thích sang khu thời trang nam.

“À, cái này Kiều Diễm mà mặc chắc rất đẹp.” Diệp Từ vô tình đảo qua một cái áo, nhất thời thấy có hứng thú.

Cô mỉm cười, rất lễ phép nói với nhân viên: “Xin lỗi, có thể lấy chiếc áo này cho tôi xem được không?”

Cô nhìn trúng một chiếc áo gió màu trắng, phong thái trang nhã thanh lịch cũng có phần nghiêm túc, Kiều Diễm mà mặc chắc sẽ rất giống một giảng viên đại học.

Ánh mắt Chu Hâm Vĩ không khỏi lướt qua một chỗ nào đó, nhưng khuôn mặt lại cười với Diệp Từ: “Cháu xác định Kiều Diễm sẽ thích sao?”

Diệp Từ cầm áo lên nhìn một lát, hơi hơi cau mày không để ý đến ông mà nói với nhân viên bán hàng: “Có size nhỏ hơn một size không?”

Người nọ nở một nụ cười cực kỳ tiêu chuẩn: “Có ạ, xin chờ một lát.”

Diệp Từ tùy tiện khoát tay: “Tìm thấy thì gói cho tôi luôn.”

Đội nhân viên đi rồi cô mới có tâm tư trả lời câu hỏi của Chu Hâm Vĩ, còn bất giác mỉm cười: “Không sao, hẳn có không thích cháu cũng bắt mặc.”

Nói xong, giọng cô không khỏi mang theo một tia nén giận: “Với thẩm mỹ của Kiều Diễm cháu cũng thấy xấu hổ thay. Từ lúc biết hẳn đến bây giờ chỉ thấy mặc tây trang, còn toàn màu đen mặc với sơ mi trắng, người nào không biết còn tưởng hẳn tám trăm năm không đổi quần áo đấy.”

Nói xong, như là cô đột nhiên nảy ra ý định thay máu cho tủ quần áo của Kiều Diễm, quần áo của mình thì lại mặc kệ, bắt đầu đi dạo khu bán đồ nam.

Lúc đầu Chu Hâm Vĩ vẫn đi cùng cô, sau đó càng lúc càng thấy bất đắc dĩ, hai tay ông đã cầm mười mấy túi đồ rồi, ông buông chúng ra để xoa bóp tay mình: “Diệp Từ, cháu còn mua nữa chú sẽ không cầm nổi đâu.”

“À!” Diệp Từ giờ mới phản xạ lại, xin lỗi cười cười: “Xin lỗi chú, cháu không để ý, chúng ta về thôi.”

Chu Hâm Vĩ cười cười: “Cháu ở đây chờ chú một chút, chú vào WC, à cháu cầm hộ chú đi động nhé, có lẽ Kiều Diễm sẽ gọi đến bây giờ đấy, lúc đó cháu nghe hộ chú.”

“Vâng.” Diệp Từ nhận điện thoại, ngoan ngoãn gật đầu, nhìn ông đi rồi mà cô còn đang đứng trong quầy hàng, thấy hơi xấu hổ nên giả vờ đi dạo một vòng xem quần áo.

Đi một lúc cô thấy một con búp bê được đặt trên giá, mím môi, ánh mắt hơi hung dữ, mày cũng hơi cau, không biết vì sao trong đầu lập tức hiện ra khuôn mặt Kiều Diễm, sau đó cô liền bất giác mỉm cười.

Ánh mắt của cô lộ ra một vẻ dịu dàng khó hiểu, lấy đi động ra rồi chụp ảnh con búp bê kia, lục danh bạ một lúc mới tìm được một cái tên, nhanh chóng gửi ảnh đi.

Kiều Diễm đứng ở phía xa, ánh mắt khóa chặt Diệp Từ, sau khi Chu Hâm Vĩ để lại đi động rồi rồi đi theo giao hẹn trước đó của họ, hẳn cảm thấy trái tim mình như bị treo lên, hẳn siết chặt hai tay, ánh mắt không có chút độ ấm nào, khóe miệng treo một tia cười lạnh.

Diệp Từ, ngàn vạn lần đừng làm tôi thất vọng.

Vào giây phút cô cảm đi động kia, trái tim Kiều Diễm cũng run rẩy theo, hẳn bất giác nín thở, ánh mắt càng thêm vài phần rét lạnh.

Rồi ngay sau đó, điện thoại của hắn ‘ting’ một tiếng.

Kiều Diễm sững sốt, cầm máy lên mở tin nhắn theo bản năng.

“Kiều Diễm, hôm nay đi dạo em thấy một con búp bê đặc biệt giống anh (͡° ͜ʖ ͡°), hahaha, xem xem có phải rất giống anh không.”

Về mặt Kiều Diễm chậm rãi mềm ra, lệ khí trong mắt tan thành mây khói trong khoảnh khắc, bên môi chỉ còn nụ cười nhàn nhạt.

Di động lại vang lên.

“Kiều Diễm, em mặc kệ, lần này không tính, lần sau nhất định phải đưa em ra ngoài một lần, em nhớ rồi đấy.”

Khóe môi hần càng cong, trả lời tin nhắn cho cô.

“Anh biết rồi.”

Lần này bên kia trả lời rất nhanh: “Không phải đang bận sao? Sao còn trả lời nhanh như thế, đi làm phải chuyên tâm.”

Kiều Diễm liếc qua di động rồi nhìn Diệp Từ đang ngồi buồn chán ở kia: “Ừ, bận nhưng chắc có thể về trước bảy giờ.”

Ánh mắt Diệp Từ nhất thời sáng lên, cười rạng rỡ: “Có khi em còn về sớm chờ anh đấy. (づ 3 づ)”

Chờ tôi sao?

Kiều Diễm cup mắt, thờ phào một hơi. Nếu muốn đợi thì em đợi đi. Diệp Từ, đời này, em đừng hòng chạy thoát khỏi tôi.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Chỉ muốn giam cầm em [12]

Edit: Kiri

Lúc Kiều Diễm về đến nhà thì Diệp Từ đang soạn lại đồng chiến lợi phẩm của mình, cô treo từng chiếc lên, một đồng quần áo toàn là đồ nam, cũng không biết là đang nghĩ đến cái gì mà cúi đầu tự cười một mình.

Kiều Diễm cảm thấy nghèn nghẹn trong lòng, vui sướng cảm động trộn vào nhau làm hần chỉ muốn ôm chặt người phụ nữ này vào lòng để cả đời này cô ấy không thể thoát khỏi vòng tay mình.

Hần nghĩ như vậy, cũng làm như vậy.

“Kiều Diễm, anh về rồi à, anh mau qua đây thử đồ em mua.....” Diệp Từ còn chưa nói xong đã bị Kiều Diễm ôm chăm lấy, lực hơi mạnh làm cô lui về phía sau vài bước. Lúc đầu cô hơi ngẩn người, sau đó cong mắt lên, giọng nói mềm nhẹ: “Sao thế?”

“Đồng ý với anh, mãi mãi đừng bao giờ rời đi.” Hai tay Kiều Diễm bắt gác ôm cô chặt thêm một chút, gần như làm Diệp Từ hơi khó thở.

Cô hơi hơi giãy một chút nhưng không được đánh để hần ôm. Nhưng khi nghe những lời này, cô không trực tiếp trả lời, ngược lại giận dỗi hừ một tiếng, nghịch ngợm cười cười: “Tại sao?”

Cô lại hỏi vấn đề mình đã hỏi nhiều lần: “Tại sao lại muốn giữ em ở bên cạnh, tại sao không cho phép em rời khỏi anh?”

Ánh mắt Kiều Diễm lóe lóe, hần nhẹ nhàng buông Diệp Từ ra, nhìn thẳng vào mắt cô, ngữ khí đầy kiên định và quyết đoán, còn có ý cười thoải mái: “Bởi vì anh yêu em”

“Không coi em là con cún con vầy đuôi với người khác?” Diệp Từ bĩu môi không chịu nhìn hần, khóe môi lại không nhịn được ý cười.

“Không phải.” Kiều Diễm cười lắc lắc đầu.

“Không phải trước đây không thích, sau đó lại bị người khác cướp đi nên mới không cam lòng muốn cướp về?”

“Không phải.” Kiều Diễm xoa xoa đầu Diệp Từ.

“Khụ khụ.” Diệp Từ cố giả vờ ho khan một tiếng, rốt cuộc không nhịn được mà nở một nụ cười rạng rỡ: “Em đồng ý với anh, bởi vì... Em cũng yêu anh.”

Vừa dứt lời, Diệp Từ đã nghe thấy trong đầu ‘tinh’ một tiếng, sau đó là tiếng cười lưu manh của Ngô Xuyên: “Này, Từ Nữu, tốc độ hoàn thành nhiệm vụ của cậu vẫn cứ nhanh như thế.”

Biểu cảm trên mặt Diệp Từ không đổi nhưng trong đầu lại lạnh lùng hỏi Ngô Xuyên: “Bao giờ có thể quay về?”

“Như thường, đại khái khoảng một tuần.”

“Tớ biết rồi.”

.....

Từ hôm đó Kiều Diễm không còn khóa Diệp Từ nữa, nhưng cũng không có nghĩa là quan hệ của họ giống như những đôi yêu nhau khác. Kiều Diễm cho Diệp Từ một chiếc di động chuyên dụng, muốn cô phải bật máy hai tư trên hai tư giờ, để lúc nào hần cũng có thể liên lạc với cô. Không chỉ thế, trước khi hần đi làm về Diệp Từ nhất định phải ở nhà, bất kể ban ngày cô đi đâu, ít nhất lúc Kiều Diễm về đến nhà thì cô đã phải ở nhà chờ hần.

Có thể nghe được một câu ‘Anh đã về.’ sau khi mở cửa gần như đã biến thành chấp niệm trong cuộc đời Kiều Diễm.

May mắn là những điều kiện biến thái đó Diệp Từ hoàn toàn không để ý.

“Em muốn mua máy chạy bộ, mua cho em nha, được không. $\sim(\geq \nabla \leq) \sim$ ”

Sau khi kết thúc cuộc họp, Kiều Diễm cầm lấy di động theo bản năng, liền thấy một tin nhắn Diệp Từ gửi từ một tiếng trước. Hần bắt giác mỉm cười, lại lộ ra một tia bất đắc dĩ. Từ khi có điện thoại, số lần Diệp Từ dùng để quấy rầy hần nhiều hơn biết bao nhiêu lần hần chủ động gọi cho cô, rõ ràng không có việc gì nhưng cứ vài giờ lại nhắn tin cho hần.

“Tùy em.” Hần trả lời cô hai chữ.

Diệp Từ lại lập tức trả lời: “A, anh họp xong rồi sao? Ăn cơm trưa chưa?”

Kiều Diễm hơi kinh ngạc, tốc độ trả lời của cô luôn rất nhanh, nhanh đến nỗi khiến hần nghĩ rằng cả ngày cô chỉ nhìn chăm chăm vào điện thoại.

Hần mỉm môi, trực tiếp gọi qua.

“A lô, vừa nãy đang họp sao?” Hình như Diệp Từ đang ở bên ngoài, loáng thoáng nghe thấy có tiếng còi xe.

“Ừ.”

Diệp Từ cười cười: “Em đoán đúng rồi, bằng không anh sẽ không trả lời em lâu như thế.”

“Em đang ở đâu?”

“Anh đoán xem?”

Kiều Diễm nhú nhú mày: “Đang ở đâu?”

Diệp Từ hơi nén giận ‘hừ’ một tiếng: “Anh cái người này, không thú vị chút nào.”

“Ở đâu?” Hần vừa ngồi xuống thì có người gõ cửa.

“Chờ anh một chút.” Kiều Diễm nhìn thư ký vừa bước vào: “Có chuyện gì?”

Thư ký sáng mắt lên mở miệng: “Giám đốc, lễ tân gọi điện lên báo có một vị tiểu thư họ Diệp tìm ngài, xin hỏi...”

“Để cô ấy lên rồi trực tiếp vào đây gặp tôi.” Giờ Kiều Diễm mới hiểu được câu ‘Anh đoán xem’ của Diệp Từ, muốn sầm mặt tức giận nhưng lại không ngăn được kinh hi và bất đắc dĩ trong lòng.

Diệp Từ bước vào công ty được nghe đủ loại bát quái, lúc bước vào văn phòng Kiều Diễm thì loại bát quái này tăng đến đỉnh điểm.

“Này này này, vị này có phải chính là bạn gái trong truyền thuyết của giám đốc không?”

“Bộ dạng cũng bình thường thôi, cảm thấy có chút không xứng với giám đốc.”

“Tôi cược rằng phong cách gần đây của giám đốc là kiệt tác của vị mỹ nữ này.”

“Ha ha, thẩm mỹ bị người người lên án của giám đốc, cuối cùng cũng có người đến cứu vớt rồi.”

“Các cậu dám trêu chọc giám đốc, không muốn sống nữa sao?”

Sau đó âm thanh liền giảm mạnh, chỉ còn tiếng thì thầm.

Diệp Từ vào văn phòng Kiều Diễm, vừa vào cửa đã làm bầm làm nũng: “Nhân viên của anh thật hay buồn chuyện.”

Cô đặt cơm trưa lên bàn, đắc ý hếch cằm: “Nhìn đi, bạn gái toàn năng làm cơm trưa tình yêu cho anh đó. Em nói cho anh. .... um.”

Lời còn chưa nói hết đã bị Kiều Diễm chặn lại, một tay hấn ôm lấy eo cô, đầu lưỡi trực tiếp tiến vào trong miệng cô, nhẹ nhàng mà vuốt ve, khiêu khích.

Chớp mũi Diệp Từ còn quanh quẩn mùi hương của Kiều Diễm, cô chỉ thấy toàn thân như nhũn ra, sắc mặt lập tức đỏ bừng.

“Sao lại đột nhiên tới đây.” Kiều Diễm không trêu chọc cô thêm nữa, chỉ hôn một chút rồi buông ra, nhưng tay lại không an phận mà dịch dần xuống dưới.

Diệp Từ đỏ mặt nhưng không muốn chịu thua nên giả vờ trấn định: “Sợ anh lại bận rộn không ăn cơm nên...”

“Nên mới tự dẫn mình tới đây để anh ăn?” Ngờ ngẫm Kiều Diễm rất thân nhiên, lời nói ra lại khiến Diệp Từ nóng cháy mặt mày

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 13: Chỉ muốn giam cầm em [13]

Edit: Kiri

“Anh....” Diệp Từ run rẩy chỉ vào Kiều Diễm, chỉ tiếc rèn sắt không thành thép: “Ai dạy anh nói những lời này?”

Cô nghiêm nghị khuyên bảo hấn: “Ban ngày không thể tư dâm, hơn nữa anh còn là giám đốc một công ty, phải làm gương cho nhân viên, phải biết tự kiềm chế bản thân...”

Kiều Diễm cười vui vẻ, gõ đầu cô: “Anh chỉ đùa thôi.”

Nói xong hấn mở túi đồ Diệp Từ vừa mang tới rồi liếc qua cô một cái: “Được rồi, cơm trưa em cũng mang đến rồi, về nhà đi.”

“Này, anh quá vô tình vô nghĩa qua sông đoạn cầu đây.” Diệp Từ bất mãn bĩu môi. Tuy cũng không muốn làm gì ở văn phòng Kiều Diễm nhưng cứ đi như thế cô lại không cam lòng.

Kiều Diễm bình tĩnh xoa đầu Diệp Từ: “Ngoan, tối sẽ về với em, nửa giờ nữa anh còn phải họp.”

“Gần đây anh bận thế!” Diệp Từ nhìn hấn, đột nhiên thờ dài.

“Chờ qua đợt này anh sẽ đi du lịch với em.” Kiều Diễm chỉ nghĩ là cô giận dỗi vì mình ở bên quá ít, lúc nói không khỏi mang theo vài phần bồi thường.

“Ừ.” Diệp Từ cười cười, thanh âm nhẹ nhàng: “Được, vậy anh chuẩn bị họp đi, em về trước.”

Sau khi ăn cơm tối, rốt cuộc Kiều Diễm cũng ý thức được hôm nay Diệp Từ rất khác thường. Khi nhìn cô chỉ mặc nội y bước ra khỏi phòng tắm, suýt thì Kiều Diễm bóp gãy cây bút đang cầm trong tay.

“Em....”

Không đợi hấn nói gì, Diệp Từ đã ngồi lên đùi hấn, cô ghé sát người vào liếm liếm vành tai hấn, ngón tay thì vờ như vô tình trượt nhẹ qua yết hầu hấn, toàn thân tỏa ra mùi ngọt đến say lòng.

“Anh muốn nằm trên em không?” Tiếng cô nhẹ nhàng, còn lộ ra chút mỉa mai.

Lúc đầu thân thể Kiều Diễm có chút cứng ngắc, giờ phút này lại trầm tĩnh lại, hấn cầm lấy tay cô đang đốt lửa trên người hấn, khẽ cười nói: “Đừng nháo, sáu giờ sáng mai anh phải lên máy bay.”

Nhất thời Diệp Từ bị dội một chậu nước lạnh, tất cả kích tình cô xây dựng đều vỡ tan tành, nhin không được liền thật sự tức giận ba phần: “Anh đi công tác?”

Kiều Diễm ôm lấy Diệp Từ để cô dựa vào lòng: “Ừ, chiều nay vừa quyết định.”

“Đi công tác cũng không sao mà, chúng ta chỉ làm một lần thôi! Ở bên nhau lâu như thế mà không làm gì, nói ra ngoài người khác lại cười nhạo anh vô năng đấy, bạn học Kiều Tiểu Diễm.” Lúc này cảm xúc của Diệp Từ đã bình thường trở lại, cô cười khẽ nói.

Dù Kiều Diễm có quen với thái độ của Diệp Từ đến đâu thì giờ vẫn thấy hơi xấu hổ, tuy rằng mặt hấn vẫn lạnh tanh không hề thể hiện cảm xúc: “Chờ anh đi công tác về chúng ta kết hôn đi.”

Diệp Từ hơi hơi sững sốt, trong giọng nói mang theo vài phần trêu chọc: “Thì ra Kiều giám đốc của chúng ta lại cổ hủ như vậy, không kết hôn thì không được làm?”

Kiều Diễm, bỏ qua lần này anh sẽ không còn cơ hội đâu đó.

“Thật sự đừng náo loạn.” Thanh âm hẳn có chút khàn khàn, vươn tay ra trực tiếp kéo Diệp Từ dậy rồi ném sang bên cạnh.

“Hừ!” Diệp Từ hờn dỗi một tiếng, hung hăng trừng mắt nhìn hắn rồi xoay người nhào lên giường mình, trùm kín đầu: “Tên đàn ông xấu xa, lần này là em chuẩn bị không chu toàn, lần sau tuyệt đối sẽ đánh gục anh thành công.”

Kiều Diễm đang gõ phím, nghe vậy liền cười: “Chuẩn bị không chu toàn?”

Diệp Từ oán hận: “Lần sau nhất định sẽ cho anh dùng xuân dược, rồi trói anh vào ghế, cởi hết quần áo ra kích thích anh, để anh thống khổ muốn mà không được rồi em vô tình đứng bên cạnh thờ ơ lạnh nhạt.”

“Ồ?” Kiều Diễm quay đầu nhướn mày nhìn cô, trong ánh mắt hẹp dài có ánh nguy hiểm chọt lóe qua.

Diệp Từ bị hắn nhìn sồn cả da gà, hơi hơi rụt người lại, ngượng ngùng nở nụ cười: “Em chỉ đùa tí thôi.”

Nhìn thấy Kiều Diễm lạnh lùng liếc mình một cái xong liền quay lại làm việc luôn, cô trùm chăn lên đầu, hờn dỗi nói thầm “Còn không cho người ta bỏ não một tý!”

“Tĩnh.” Đúng lúc này, trong đầu đột nhiên nhẹ nhàng vang lên một tiếng, Diệp Từ giật mình, ánh mắt lập tức trở nên bình tĩnh trầm ổn: “Ngô Xuyên, cậu thu xếp xong rồi à?”

Ngô Xuyên ở bên kia miễn cưỡng ngáp một cái: “Phải, xong rồi, thông đạo cũng mở rồi, cậu muốn về lúc nào cũng được.”

Diệp Từ xoay người nhìn thoáng qua Kiều Diễm đang rất nghiêm túc, nhẹ nhàng mỉm cười tà ác: “Biết rồi, vậy bây giờ đi.”

Cô nhắm mắt lại, mặc cho cả vùng ý thức sáng bừng hóa mất rồi dần gom lại thành một hình người, sau khi ‘thành hình’ thì lộ rõ là gương mặt vô cùng xinh đẹp xưa ‘Diệp Từ’.

Cô nhẹ nhàng nói: “Số 307, dưới đây là quy tắc của cô, làm ơn nhớ kỹ.”

‘Diệp Từ’ mở mắt, ánh mắt không có tiêu cự: “Vâng.”

“Thứ nhất, Kiều Diễm là người duy nhất cô yêu trên đời này. Thứ hai, hằng ngày phải về nhà trước bốn giờ, về nhà xong phải nấu cơm và chờ hắn. Thứ ba, khi hắn đi làm, cứ mỗi giờ lại nhắn cho hắn một tin, nếu có hỏi âm thì cô phải trả lời với tốc độ nhanh nhất. Thứ tư, trước đây cô đi cùng Chu Khánh Dương là vì không chịu được thái độ quá mức lãnh đạm của Kiều Diễm cho nên muốn lợi dụng Chu Khánh Dương để khiến Kiều Diễm ghen. ....”

Sau khi truyền đạt tất cả cho ‘Số 307’, Diệp Từ dừng một chút rồi không có hảo ý thêm cái cuối cùng: “Cuối cùng, mong cố gắng hạ gục hắn, mỗi lần đều phải khiến hắn cạn kiệt tinh lực.”

Số 307 nhắm mắt lại, hoàn toàn tiếp nhận những quy tắc này sau đó mặc cho Diệp Từ truyền hết trí nhớ của mình với Kiều Diễm cho số 307.

Một lát sau, ‘Diệp Từ’ mở mắt ra, trong mắt hiện lên ánh hào quang, trong giọng nói cũng mang theo một tia giao hoạt: “Tôi nhớ kỹ rồi.”

Diệp Từ nhẹ nhàng cười cười, cái gì cũng không nói, im lặng thoát ra khỏi thân thể ‘Diệp Từ’, cuối cùng cô liếc nhìn Kiều Diễm, cong mắt cười: “Về sau, hưởng thụ vui vẻ nhé.”

Cảm giác xuyên qua thông đạo cô đã quen rồi, sau một khoảng thời gian ngắn hơi mất cảm giác, cô tỉnh lại trong khoang dinh dưỡng. Tiếng Ngô Xuyên vang lên trong đầu cô, có vài phần ý cười: “Từ Nữ, tớ vừa mới tan tầm, cùng đi uống một chén đi?”

Diệp Từ bình tĩnh ấn nút mở khoang thuyền, cô nhẹ nhàng day day thái dương, thanh âm lộ rõ vẻ mệt mỏi: “Không có hứng thú, đi tìm Tiểu Hân Hân của cậu đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xìng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 14: Nam chính phản công [1]

Vừa nói cô vừa lấy thẻ ID ra cà vào cửa, ‘tinh’ một tiếng hai cánh cửa kim loại nặng nề tự động mở ra.

“Tứ Nữu, đừng cứ lãnh đạm với người ta mãi thế! Tiểu Hân Hân dù có thanh thuần động lòng người đến mức nào thì cũng không đủ vị bằng cậu nha!”

Diệp Tử cười nhạo một tiếng: “Nói như cậu được thưởng thức qua rồi ấy. Được rồi, hôm nay tớ mệt lắm, đừng có làm phiền.”

Không đợi Ngô Xuyên tiếp tục ba hoa, Diệp Tử đã quyết đoán cắt đường truyền giữa hai bọn họ.

Cô liên tiếp xuyên qua vài thế giới nên giờ bước trên đường cũng thấy như đang đi trên mây. Cô nhẹ nhàng day day huyết thái dương, cân nhắc xem mình có nên nghỉ phép một đợt không.

Rẽ mấy lần rồi đi qua một hành lang dài, trước mặt là một nơi rộng lớn, Diệp Tử ngẩng đầu, màu chữ đỏ tươi của bảng Tích Phân trực tiếp đập vào mắt cô.

Nhìn từ trên xuống thì xếp thứ nhất rõ ràng là tên cô, về mặt Diệp Tử cực kỳ bình tĩnh, nhìn lướt xuống dưới thì mày hơi nhăn lại.

Xếp thứ hai chính là Ti Úc Chi, tích phân không kém cô bao nhiêu, vừa nhìn thấy cái tên này, Diệp Tử liền cảm thấy đau đầu, lần trước người phụ nữ cao ngạo kia tuyên bố thắng trước mặt cô rằng nhất định sẽ cướp vị trí thứ nhất của cô, ngữ khí thật là kiêu ngạo.

Xem ra đợt nghỉ phép này xong rồi. Tuy cô không để ý đến hư danh nhưng bị người ta khiêu khích xong còn mặc kệ thì cô không có sở thích này.

Diệp Tử nhìn xung quanh một vòng rồi trực tiếp đi đến quán cà phê vờ bên trái đại sảnh, vừa ra khỏi khoang dinh dưỡng nên cô vẫn thấy choáng đầu.

Nhưng cô chưa ngồi vững đã có một giọng nam vang lên trên đầu, ngữ khí còn có vài phần thật cẩn thận: “Xin lỗi, tôi có thể ngồi ở đây được không?”

Diệp Tử giương mắt thoáng nhìn, người tới mặc áo sơ mi và quần bò đơn giản, mái tóc mềm mượt, hai mắt mở to chớp chớp nhìn cô, giống như nai con lạc đường.

Cô nhẹ nhàng nhíu mày, ngữ khí đùa giỡn cười nói: “Kìa, cậu bé đáng yêu nhà ai vậy, tìm chị có chuyện gì không?”

Người nọ bụng hai tách cà phê rồi để một tách xuống trước mặt cô, hơi hơi mím môi, tươi cười ôn hòa ngoan ngoãn: “Tôi mời cô uống cà phê.”

“Cám ơn.” Diệp Tử cười cười nhận lấy. Đây không phải lần đầu cô gặp chuyện này nên đương nhiên biết đây là một chiêu của đám đàn ông.

Chẳng qua, cậu bé này hình như rất ngượng ngùng, đưa cà phê xong chỉ im lặng ngồi ở đó, không nói gì mà chỉ cười nhìn cô.

Diệp Tử có chút buồn cười: “Cậu trông rất lạ mặt, nhân viên chăm sóc khách mới à?”

Cậu ta lắc đầu: “Tôi là người mới của tổ Vũ lược, còn đang huấn luyện.”

Diệp Tử sững sốt, trong mắt không tự giác mà toát ra vài phần kinh dị. Đám người Tổ Vũ lược kia có ai không liếm máu trên lưỡi đao, cả người toát ra sát khí, ánh mắt sắc bén, biểu tình lạnh như băng. Cậu trai trẻ cười như ánh nắng ấm mùa đông thế này không giống chút nào.

Dường như cậu ta cũng biết điều này nên hơi xấu hổ gãi gãi đầu: “Có phải rất không giống không?”

Nhất thời Diệp Tử bị một người như vậy khơi mào hứng thú: “Không phải cậu chưa tiếp nhận nhiệm vụ bao giờ chứ?” Trên người không có một chút huyết tính nào, thật không giống người của tổ Vũ lược đã từng làm nhiệm vụ.

“Không phải.” Cậu ta giải thích: “Tuy rằng không nhiều nhưng tôi cũng đã làm mấy nhiệm vụ rồi.” Nói xong cậu ta nở nụ cười, chỉ vào bảng tích phân, có chút ngượng ngùng: “Hôm nay tôi vừa mới có tên trên bảng của tổ, đứng cuối cùng.”

Diệp Tử hơi chấn kinh rồi nhìn theo tay cậu ta chỉ thì thấy được tên cậu ta trên bảng xếp hạng của Tổ Vũ lược —— Thần Hi.

Thần Hi, tia nắng ban mai.

“Tên này.....” Diệp Tử quay đầu nhìn thoáng qua: “Rất dễ nghe, giống mặt.”

Sạch sẽ ấm áp.

Thần Hi khó chịu nhíu nhíu mày, nén giận nói: “Tôi ghét cái tên này.”

Diệp Tử cười hỏi: “Tại sao?” Cô nghĩ là cậu ta sẽ nói là nữ tính linh tinh.

Kết quả là cậu ta nhớ lại lịch sử u ám của mình, ai oán nói: “Nhiều nét lắm, lúc bị phạt chép tên thật là đòi mạng.”

(Thần Hi: 晨曦. Kiri: quả nhiên là nhiều nét =))

Diệp Tử phì một tiếng, cười đến run cả người: “Em trai ngoan, năm nay cậu bao tuổi rồi, còn nhớ được thời đi học cơ à!” Cô đã sớm quên không còn

một mảnh.

“Tôi không biết là tôi hay cô ít tuổi hơn đâu.” Thần Hi nói tới đây, ngữ khí có chút buồn sầu: “Tôi hai ba, chỉ là mặt mũi nhìn trẻ con.”

“Bằng tuổi tôi?” Diệp Từ có chút kinh ngạc: “VẬY anh quả thật là mặt trẻ con rồi, tôi nghĩ anh chỉ khoảng mười mấy.”

Thần Hi cúi đầu nhìn tách cà phê, rất mất tự nhiên mà chuyển đề tài: “Nhiệm vụ của Tổ Công tâm các cô là gì, chơi vui không?”

Diệp Từ không hề trả lời trực tiếp: “Tổ Vũ lược các anh toàn xem thường chúng tôi đấy.” Cô cầm thìa đảo tách cà phê một cách vô thức: “Trong mắt các anh, chúng tôi như là vũ nữ trong câu lạc bộ đêm, cả ngày ăn chơi đàng điếm, lẳng lơ.”

Thần Hi nắm trọng điểm rất kỳ lạ: “Nhưng Tổ Công tâm cũng có đàn ông mà.”

Diệp Từ lại nhin không được mà nở nụ cười: “Bọn họ càng xem thường, đàn ông Tổ Công tâm, tiểu bạch kiểm, yếu ớt, hoặc là đồ lẳng lơ không có hai lạng thịt.”

Thần Hi chỉ cười cười, ngữ khí đặc biệt chân thành: “Tôi lại cảm thấy mọi người rất lợi hại. Có thể khiến nhiều người thích mình như thế, là một chuyện rất thần kỳ.”

Biểu cảm có chút hâm mộ, còn mang theo một tia thương cảm và tự giễu.

Diệp Từ nhìn thấy vẻ mặt của hán liền nổi bệnh nghề nghiệp: “Sao thế, tiểu Thần Hi đáng yêu như vậy, chẳng phải ai cũng thích sao?”

Thần Hi bắt đắc dĩ nhìn cô: “Đừng có gọi ngây thơ như thế được không? Tôi.....”

“Thần Hi.” Đột nhiên có một người đàn ông kinh hi gọi một tiếng rồi vội vã đi về phía họ. Người này Diệp Từ biết, có quan hệ không tồi với Ngô Xuyên, là Người dẫn đường của Tổ Vũ lược, có nhiệm vụ đưa tổ viên vào và ra khỏi thế giới, cộng thêm thu thập số liệu và đánh giá nhiệm vụ.

“Cố đại ca, sao thế?”

Cố Bình không thèm liếc Diệp Từ lấy một cái, kéo Thần Hi đi: “Đừng hỏi nhiều thế, có việc gấp tìm cậu.”

“Chuyện gì vậy?” Thần Hi vội vàng nói một câu xin lỗi với Diệp Từ rồi nhận mệnh bị Cố Bình kéo đi.

Diệp Từ nhìn bóng dáng bọn họ rời đi, một lúc lâu sau mới quay đầu nhìn thoáng qua Bảng xếp hạng tích phân của Tổ Vũ lược, chậm rãi lộ ra một nụ cười hàm xúc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 15: Đừng quên em 1

Đôi lời giới thiệu: *Đừng quên em* là một phần trong *Nữ phụ công tâm kế*. Truyện thuộc thể loại nhanh xuyên. Nếu các bạn đã đọc hai phần “Con cưng bị tự bế” và “Tình đầu gặp nhau quá sớm” trong bộ “Bia đỡ đạn tiến công chiếm đóng” thì chắc cũng hiểu về thể loại này rồi.

Nữ chính của truyện là Diệp Từ, cô ấy sẽ xuyên vào các thế giới tiểu thuyết khác nhau, vào vai những nhân vật phụ cũng tên là Diệp Từ, nhiệm vụ của cô ấy là giành được trái tim của nam chính.

Thuần Bạch Xuân Bạch viết khá chắc tay, tác giả ko tập trung nhiều vào việc miêu tả nội tâm của Diệp Từ mà còn chú ý tới cả các nhân vật khác, vì thế đôi khi người đọc sẽ quên mất rằng mình đang đọc một truyện nhanh xuyên, nữ chính chỉ đang làm nhiệm vụ, mà sẽ ngỡ rằng Diệp Từ này là Diệp Từ thật sự của câu chuyện, cô ấy chỉ trưởng thành hơn sau vấp ngã chứ ko ngu ngốc và bị bôi đen mãi như trong các tiểu thuyết ngôn tình với nữ chính hiền lành thánh thiện, nữ phụ xinh đẹp nhưng xấu xa.

Edit: Mộc

Bầu trời xanh lam, ánh mặt trời rực rỡ xuyên thấu qua cửa sổ bằng kính ở bệnh viện, một cô gái nằm trên giường bệnh, hai mắt nhắm chặt, trên đầu cô quấn từng vòng băng vải, trên đùi cũng bó thạch cao, treo cố định. Vốn dĩ cô gái này có gương mặt vô cùng kiều diễm, nhưng vì bị bệnh nên vẻ mặt có phần tiều tụy hơn.

Diệp Từ cố chịu đựng cảm giác mê man, mờ mắt ra, trần nhà trắng toát của bệnh viện liền rơi vào mắt. Cô day thái dương, ánh mắt có vẻ mờ mịt...

“Vì sao mỗi lần xuyên qua đều không lành lặn vậy? Không phải bị nhốt thì cụt tay cụt chân.” Cô liếc mắt về phía cái chân đang bó thạch cao, hơi cười, mi quang lưu chuyển trong con ngươi, có vẻ phong tình rất khác.

Ngô Xuyên ở bên kia vô cùng vui vẻ, “Cô quá khoa trương rồi đấy, đây là thế giới trong một tiểu thuyết.”

(Ngô Xuyên là người làm công tác thu thập dữ liệu ở thế giới thực, anh ta chỉ đang trò chuyện với Diệp Tử trong đầu cô ấy thôi chứ ko xuất hiện trong thế giới tiểu thuyết)

Một lúc sau, Diệp Tử ung dung ngáp một cái, xem hết quyền tiểu thuyết, sau đó khinh miệt cười hai tiếng.

Tiết mục kinh điển giữa nữ chính bạch liên hoa và nữ phụ độc ác.

Nhân vật Diệp Tử yêu nam chính nhưng không được, sinh lòng oán hận với nữ chính, mấy lần lập mưu hãm hại, quyết không chết không bỏ qua. Bạch Y Hàm có hào quang của nữ chính và sự bảo vệ của nam chính, lần nào cũng thoát được. Lần này cô phải nằm viện là vì sau khi âm mưu của cô bại lộ, cô tình không buông tha Bạch Y Hàm, kéo qua kéo lại trên hành lang. Trầm Ngạn Hiên tức giận xông lên tát cô một cái, sau đó không cẩn thận lăn xuống cầu thang.

“Thiện cảm của nam chính với tôi nhất định là số âm rồi.” Diệp Tử có chút buồn cười, giữa hai hàng lông mày lại xuất hiện ý chí chiến đấu.

Hiện tại, tất cả mọi người vẫn đang ở thời kỳ học sinh, dù là âm mưu quỷ kế gì thì cũng chỉ là trò trẻ con. Diệp Tử và Bạch Y Hàm đã trở mặt khiến nam nữ chính đều hận cô thấu xương, chỉ muốn lột da rút gân, còn phải chờ sáu năm nữa, sau khi Diệp Tử du học từ Mỹ trở về.

“Thế nên nhiệm vụ lần này là cấp d.” Ngô Xuyên giải thích, cười có vẻ không có ý tốt, “Nếu có thể tấn công nam phụ thành công thì có thêm cả điểm thưởng nữa.”

“Nam phụ?” Diệp Tử giật mình tròn to mắt, sau khi phản ứng lại thì khẽ nở nụ cười. “Là tình yêu bị ngăn cấm à!”

Ngô Xuyên nghe cô nói thế thì vỗ bập đầu, “Thật là vi phạm thiên lý nhân luân mà! Diệp Tử à, sao cô có thể không trong sáng như thế chứ! Cái gì mà tình yêu bị ngăn cấm, tấn công không phải chỉ có tình yêu, chỉ cần thiện cảm của người này với cô đạt đến một mức nhất định thì đều coi là tấn công thành công.”

“Cả tám trăm năm anh không báo tôi phải tấn công ai ngoài nam chính, giờ còn trách tôi lệch lạc à?”

Bọn họ đang nói chuyện, ngoài cửa chợt vang lên tiếng bước chân rất nhỏ, có lẽ là người tới đi giày thể thao. Diệp Tử lập tức lên tinh thần, quay đầu ra nhìn. Một thiếu niên đẩy cửa bước vào, cao chừng một mét tám, đôi mắt đen như mực, môi mỏng khẽ mím lại, khuôn mặt lạnh như băng, cả người mặc quần áo trắng tinh, trên ngực trái thêu huy hiệu trường màu tím.

“Em tỉnh rồi à.” Giọng cậu ta lạnh lùng, còn cả vẻ chán ghét không giấu diếm được.

Thiêng thật đấy, vừa nhắc Tào Tháo thì Tào Tháo đến, đây chính là nam phụ.

“Sao anh lại tới đây?” Diệp Tử xoay người, đối diện với cậu ta, trong ánh mắt có chút tò mò.

Cậu ta nhíu mày một cái, tự động cho rằng câu này của cô là khiêu khích, càng thấy chán ghét hơn. “Không cần em nói, anh biết hai chúng ta đều ghét nhau, chỉ có điều ba nói gần đây ông ấy bề bộn nhiều việc nên sẽ mời hộ lý cho em, chắc chiều nay sẽ tới. Sau này em không cần chịu đựng anh. Còn nữa, ba nói em đừng có học theo đức hạnh của mẹ em, làm mất mặt Diệp gia.”

Sắc mặt Diệp Tử lập tức sa sầm. Câu nói sau cùng rõ ràng đã chạm vào vảy ngược của thân thể này, một cơn tức giận không rõ từ đâu xông tới, đau đớn không cách nào miêu tả được.

Diệp Tử nhíu mày, cổ họng cảm xúc không phải của mình xuống.

Lúc này, trong mắt Diệp Hoa, vẻ mặt sắp tức giận quen thuộc đã lộ rõ trên mặt cô, cậu cho rằng cô sẽ giống như mọi khi, mở miệng quát tháo như người đàn bà chanh chua, nhưng cô lại nhanh chóng kiềm chế lửa giận, hàng mi rũ xuống, nhẹ nhàng run rẩy.

“Biết rồi, anh trai không có việc gì thì cứ về đi, tiện thể nói với ba của anh một tiếng, em là con gái của mẹ em, tính tình giống nhau cũng đúng thôi, dù sao cũng là mẹ con mà? Đúng chứ.”

Mặc dù cô cố gắng duy trì vẻ kiêu ngạo can rở của bản thân, nhưng trong giọng nói vẫn lộ ra vài phần đau khổ, tiếng khóc nghẹn ngào kìm lại ở cổ họng, môi dưới bị cô cắn đỏ lên.

Diệp Hoa cau mày, anh trai ư? Từ nhỏ đến lớn, cô gái này chưa bao giờ gọi cậu như vậy, bây giờ lại gọi thế, không biết là do thù hận hay châm chọc.

Cậu lạnh lùng ừ một tiếng, xoay người định đi, trong đầu đột nhiên vang lên lời chẩn đoán của bác sĩ, liền không tự chủ được đứng lại.

Cậu mím môi, hít một hơi thật sâu, không quay đầu lại nhìn cô... “Phải rồi, bác sĩ nói...” Dù sao cũng là em gái mình, cậu có phần không đành lòng. “Chân của em, cho dù khỏi hẳn thì... e là không thể khiêu vũ được nữa.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 16: Đừng quên em 2

Edit: Mộc

“Anh nói cái gì?” Giọng nói sau lưng cao vút lên, tiếng khóc nức nở không kim được nữa, có vẻ kinh hoàng không thể tin.

Diệp Hoa quay đầu lại nhìn, chỉ thấy gương mặt tái nhợt của Diệp Tử, ánh mắt ngày thường luôn khinh miệt trở nên vô thần trống rỗng, bên trong đọng đầy nước. Hai tay cô nắm chặt chân đơn, thân thể gầy yếu co vào một chỗ run rẩy.

“Anh nói, chân em cho dù có đứng lên được thì cũng không thể khiêu vũ được nữa.” Từng chữ ra khỏi miệng đều mài ở cổ họng, đến nỗi Diệp Hoa cũng thấy nghẹn ngào, mũi bắt đầu lên men.

Cả người Diệp Tử run lên, ánh mắt tập trung lên mặt Diệp Hoa, như bắt được một khúc gỗ nổi giữa dòng nước, cô lắc đầu, giọng nói gấp gáp có vẻ lừa mình dối người, “Anh, xin lỗi, trước đây là em không tốt. Em biết anh ghét em, nhưng đừng lấy chuyện này ra nói đùa có được không?”

Cô vừa khóc vừa lặp lại, hai tay che kín mặt, “Đừng lấy chuyện này ra nói đùa được không?”

Diệp Hoa rất muốn lạnh lùng nói rằng “Tôi không đùa”, cậu rất muốn có thể giống như ý tưởng ban đầu của mình, khinh bỉ nói một câu “Tự làm tự chịu”, nhưng đến hôm nay, nhìn vẻ mặt tan vỡ tuyệt vọng của Diệp Tử, nhìn ánh mắt cô trở nên tối tăm, đột nhiên không thể thốt nên lời.

Có tiếng chân từ xa truyền tới.

Diệp Hoa xoay người, chỉ thấy một nam một nữ sóng vai đi tới. Cô gái có gương mặt thanh tú sạch sẽ, xinh đẹp yếu đuối, giọng nói mềm mại, có vẻ tự trách, “A Tử thế nào rồi?”

“Ngan Hiền, Tiểu Hàm.” Cậu chỉ lạnh nhạt gọi mấy tiếng rồi cúi đầu, không muốn nói thêm, tránh sang một bên để hai người họ đi vào.

Bạch Y Hàm cất bước vào trong, tay lại không tự chủ nắm chặt tay Trầm Ngan Hiền hơn nữa. Ánh mắt lạnh lẽo của Trầm Ngan Hiền chợt âm thầm vài phần, cậu an ủi cô gái đang lộ vẻ căng thẳng bên cạnh, im lặng kéo cô ra sau lưng mình.

Cậu nghĩ tới tính cách của Diệp Tử, lần này vì Y Hàm nên bị thương, không biết sẽ cảm hận cô ấy đến mức nào, không chừng còn gây ra chuyện điên cuồng nào đó.

Nếu như người ngồi chỗ này là Diệp Tử ban đầu thì đúng là sẽ hành động như cậu tưởng tượng. Sau khi biết chân mình bị thương nên phải từ bỏ vũ đạo mà mình yêu thích nhất, Diệp Tử liền lựa chọn cách quên đi tất cả nguyên nhân thật sự, đổ hết mọi tội lỗi lên đầu Bạch Y Hàm, khóc lóc om sòm giống như một người điên, lấy dao gọt hoa quả đâm vào ngực cô ta. Trầm Ngan Hiền vội ngăn lại, nhưng chậm một bước, tay bị đâm một nhát, còn phải tro mắt nhìn máu đỏ tươi chảy ra từ ngực Bạch Y Hàm. Nhất thời mắt cậu muốn nứt ra, thất kinh gọi bác sĩ. Cũng may mà bọn họ đang ở bệnh viện, bác sĩ cấp cứu kịp thời, Diệp Tử lại chỉ đâm khá nông nên không có gì đáng ngại, nhưng điều đó đã khiến chút áy náy còn lại trong lòng Trầm Ngan Hiền bị rửa sạch sẽ.

Trầm gia và Diệp gia từng có quan hệ thân thiết, trên thương trường còn hợp tác với nhau, cha Diệp cực kì chán ghét đứa con gái bị chiều hư do người vợ trước để lại, nên việc vừa xảy ra thì ông ta đã cho Trầm gia một câu trả lời, lập tức ném Diệp Tử ra nước ngoài.

Diệp Tử nhớ tới sự việc lúc trước, ánh mắt vẫn nhìn vào hư không, một tay nắm chặt chân không ngừng run rẩy, miệng lẩm bẩm, “Không phải, không phải như thế, đừng đùa nữa.”

“A Tử, cậu sao thế, người cậu đã khỏe hơn chưa?” Bạch Y Hàm có hơi sợ hãi cô gái này, nhưng vẫn cố mỉm cười, dịu tỏ vẻ dịu dàng quan tâm.

Trầm Ngan Hiền cau mày đứng một bên, mặt không thay đổi, đáy mắt lại có chút phiền chán. Với cậu mà nói, tới đây thăm hỏi Diệp Tử chỉ là nhiệm vụ mà cậu phải làm mà thôi.

Nhưng Diệp Tử còn không buồn ngẩng đầu nhìn bọn họ một lần, chỉ cắn môi lắc đầu, giọng nói rất khẽ, khiến người ta khó chịu.

Diệp Hoa đứng nhìn ở một bên, nắm tay xiết chặt lại, cậu biết Diệp Tử thích vũ đạo, mỗi lần đứng trên đài khiêu vũ, ánh sáng từ gương mặt và đôi mắt cô khiến cho ngay cả người chán ghét cô như cậu cũng cảm thấy lóa mắt. Nhưng cậu cũng chưa bao giờ ngờ tới việc không thể tiếp tục khiêu vũ lại khiến cô bị dả kích mãnh liệt như thế này.

Cuối cùng Bạch Y Hàm cũng nhận ra sự khác thường của Diệp Tử, liền quay đầu hỏi: “Diệp Hoa, A Tử bị làm sao vậy?”

“Sẽ không nghiêm trọng như thế đâu.” Diệp Tử đột nhiên ngẩng đầu lên, hai mắt lóe lên tia sáng yếu ớt, khóe môi lộ ra nụ cười, “Diệp Hoa, anh đi hỏi bác sĩ lần nữa được không? Nhất định là ông ấy nhầm rồi, cầu thang kia đâu có cao lắm, làm sao lại bị thương nghiêm trọng như vậy được? Em chỉ không cẩn thận bị trượt chân mà thôi, mấy tháng nữa sẽ ổn, sau đó em vẫn có thể tiếp tục khiêu vũ được không?”

“A Từ.” Lời nói của Diệp Từ đã rất rõ ràng, Bạch Y Hàm gọi khẽ một tiếng, trong mắt có vẻ bối rối và sợ hãi.

Trầm Ngạn Hiên kinh ngạc nhìn về phía Diệp Hoa, giọng nói trầm thấp, “Chuyện là thế nào?”

Diệp Hoa chỉ cảm thấy vô cùng phiền lòng, “Bác sĩ nói khiêu vũ sẽ tạo thành áp lực quá lớn cho hai chân, sau khi chân Diệp Từ ổn rồi thì nhất định không được khiêu vũ nữa.”

Giống như tia sét đánh xuống, Bạch Y Hàm giật mình lùi ra sau mấy bước, phản ứng còn mạnh hơn cả đầu sỏ gây nên mọi chuyện là Trầm Ngạn Hiên.

“Cái gì?” Trầm Ngạn Hiên cau mày. Cậu quay đầu nhìn Diệp Từ, thấy cô như một con rối không có linh hồn, ngờ ngác ngồi đấy, lại nhẹ nhàng cười lên. Cho tới bây giờ, cậu chưa bao giờ thấy vẻ mặt ấy của Diệp Từ, bất kể chuyện gì xảy ra, trong suy nghĩ của cậu, cô vẫn luôn là một tiểu thiên nga kiêu ngạo tự tin, cô không quan tâm cậu có bằng lòng hay không mà vẫn quấn quýt lấy cậu nhiều năm, theo đuổi người ta nhưng lại không có chút tự ti nào, luôn coi đây là điều đương nhiên.

Hai mắt Bạch Y Hàm chợt đong đầy nước, cô ta xông lên cầm lấy tay Diệp Từ, cúi đầu xuống, nước mắt thay nhau rơi, “Xin lỗi, xin lỗi, đều là do mình sai, cậu đừng buồn nữa, đừng buồn khổ như vậy được không?”

Tuy trong lòng Trầm Ngạn Hiên có hơi tự trách, nhưng lại lo lắng Diệp Từ sẽ điên lên làm người khác bị thương, vì vậy lạnh lùng kéo Bạch Y Hàm khỏi giường bệnh, “Chuyện này không liên quan đến em, em đi về trước đi, để anh nói chuyện với em ấy.”

Bạch Y Hàm hơi do dự, Trầm Ngạn Hiên lại lập tức đẩy cô ta tới cạnh Diệp Hoa, “Diệp Hoa, đưa Y Hàm về đi, mình và Diệp Từ nói chuyện một chút.”

Không biết điều gì đã khiến Diệp Từ tỉnh táo một chút, cô quay đầu sang, nhìn Trầm Ngạn Hiên, đột nhiên cười nhẹ một tiếng, nụ cười ấy giống như đang khóc, tràn đầy đau khổ và chế giễu.

“Đều là báo ứng, đều là báo ứng.” Giọng cô run rẩy nhưng lại bình tĩnh dị thường, “Nhưng tôi đã làm sai cái gì chứ, tôi chỉ quá thích một người thôi, quá thích người ấy.”

Tiếng khóc nức nở dần vang lên, giọng cô càng trở nên thê lương vạn phần, “Là tôi sai, đều là tôi sai. Tôi không thích anh ấy nữa, tôi không thích anh ấy nữa, hãy trả lại vũ đạo cho tôi có được không, tôi không cần anh ấy nữa, trả lại vũ đạo cho tôi có được không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 17: Đừng quên em 3

Edit: Mộc

Trong phòng bao của quán bar, Diệp Hoa cầm điện thoại từ bên ngoài đi vào, nét mặt vui vẻ. An Tuấn Hách ngồi một bên liền reu re: “Điện thoại của ai vậy nhỉ, nhìn gương mặt nhỏ nhắn vui sướng của Diệp Hoa kia.”

Diệp Hoa lập tức trở lại bình thường, lạnh lùng liếc mắt về phía An Tuấn Hách, sau đó ngồi vào giữa đám Trầm Ngạn Hiên.

“Là ai thế?” Bạch Y Hàm tò mò chớp mắt với anh.

Về mặt Diệp Hoa có hơi kì lạ, anh quay đầu nhìn gương mặt lạnh nhạt kiêu ngạo của Trầm Ngạn Hiên, “Diệp Từ gọi tới.”

Quả nhiên, Trầm Ngạn Hiên cứng đờ, sau đó lại khôi phục như thường.

Nụ cười của Bạch Y Hàm trở nên gượng gạo, cô ta ngồi thẳng người, ánh mắt hơi trốn tránh, “À, hóa ra là A Từ, cô ấy đã không về nước tròn sáu năm rồi.”

Diệp Hoa cầm cốc bia trên bàn, ngửa đầu uống cạn rồi mới mỉm cười, “Ừ, em ấy chỉ nói sắp về nhưng không cho anh đi đón, không biết lại có ý tưởng quý quái gì.”

An Tuấn Hách chú ý tới bọn họ, vờ say để hỏi chuyện, “Nghe nói từ sau khi không khiêu vũ được nữa thì em gái tốt của cậu chuyển sang tấn công piano và violon phải không? Còn được mấy giải thưởng nữa, xem chừng rất lợi hại.”

Về mặt Bạch Y Hàm cứng đờ, không tự chủ được quay đầu nhìn Trầm Ngạn Hiên, thấy sắc mặt anh cũng trở nên u ám, trong lòng cô ta dâng lên hai phần oán giận. Từ nhỏ cô ta đã luyện violon, Trầm Ngạn Hiên lại chuyên tâm vào piano, hai người từng được tán dương không ít, hôm nay lại bị một người tay ngang như Diệp Từ vượt qua. Những giải thưởng mà cô giành được đều rất có giá trị, cô thậm chí có giải cả ở lĩnh vực piano và violon, khiến rất nhiều học viện âm nhạc ở Mỹ tung cánh oliu về phía cô, truyền thông trong nước cũng rất quan tâm.

Cứ như vậy, bất kể Diệp Từ từng làm những chuyện hoang đường thế nào cũng chẳng sao, tóm lại là tuổi nhỏ không hiểu chuyện, nhìn xem, hiện tại có tiền đồ biết bao, quả nhiên là phù hợp thân phận quý nữ hào môn. Ngay cả mẹ Bạch Y Hàm cũng từng vì thế mà nhắc cô ta vài lần, trách cô ta không mang được giải gì về nhà.

Nghĩ vậy, lòng cô ta bắt đầu lên men, không rõ mình đang ghen tị và không cam lòng vì cái gì. Diệp Từ không chọn loại nhạc cụ nào mà lại đi luyện piano và violon chẳng phải là cố ý làm mất mặt cô ta và Trầm Ngạn Hiên sao? Diệp Từ oán hận bọn họ làm hại cô không thể khiêu vũ, cô ta hiểu. Nhưng nếu không phải cô dùng mưu kế hãm hại cô ta trước, còn đứng ở hiện chặn đường mắng mỏ cô ta thì mọi chuyện đâu có thành như thế.

Cô ta còn chưa thoát khỏi những suy nghĩ trong đầu thì Trầm Ngạn Hiên ngồi bên cạnh đột nhiên đứng lên, mặt không đổi sắc nói, “Tôi mệt rồi, không uống rượu tiếp với các cậu được, về trước đây.”

Bạch Y Hàm sùng sốt, đang định nói gì thì Trầm Ngạn Hiên đã thêm một câu, “Diệp Hoa, lúc nữa cậu đưa Y Hàm về nhé.”

Tĩnh tĩnh Trầm Ngạn Hiên vẫn luôn như thế, Diệp Hoa cũng không để ý, “Được rồi, tôi biết rồi.”

Câu muốn đi cùng anh của Bạch Y Hàm nghẹn lại trong cổ họng, đành rầu rĩ tiếp tục uống rượu nói chuyện với mọi người.

Trầm Ngạn Hiên không lái xe, đi một mình trên đường, tâm tư bắt đầu bay xa. Trong đầu anh hồi tưởng lại hình ảnh Diệp Từ chôn mặt trong lòng bàn tay, vai khẽ rung lên. Những lời cô nói đi qua lỗ tai, vòng thẳng vào trong lòng anh, khiến ngực anh trở nên nặng nề, không có cách nào để giảm bớt.

Sao anh có thể không có chút áy náy tự trách nào được!

Từ khi bảy, tám tuổi, cô vẫn như cái đuôi nhỏ đi sau lưng anh, luôn mồm gọi ‘anh Ngạn Hiên, anh Ngạn Hiên’. Sau khi lớn lên, cô cũng chưa từng che giấu tình cảm với anh, anh thích gì cô liền học cái đấy, chẳng hề quan tâm người khác mắng cô mặt dày, thậm chí còn thân nhiên phản kích lại. Cho dù có bắt nạt Y Hàm thì cũng lắm là tìm cách loại tên cô ấy khỏi danh sách biểu diễn trong kỷ niệm trường hoặc khóa cô ấy trong nhà về sinh đẻ hai người bọn họ được đi riêng với nhau mà thôi... .

Càng suy nghĩ, giọng nói thống khổ thê lương của Diệp Từ lại càng vang dội bên tai.

Anh biết cô yêu thích khiêu vũ đến mức nào, thậm chí vì luyện tập mà bỏ lỡ nhiều lần đi chơi cùng anh. Vốn dĩ anh đã chuẩn bị để chờ sự trả thù điên cuồng của cô, nhưng cuối cùng lại chẳng có gì xảy ra.

Trầm Ngạn Hiên là một người cực kỳ kiêu ngạo, trước đây đương nhiên sẽ chướng mắt Diệp Từ tùy tiện nóng nảy, không có khả năng gì còn bám dính như keo chó, nhưng những năm nay, vì ấn tượng lần ở bệnh viện quá sâu sắc, lại luôn nghe được thông tin từ Mỹ rằng cô giành được giải thưởng nợ kia, khiến ấn tượng của anh với cô đã thay đổi rất nhiều.

Gần đây Diệp Hoa cũng bị vấy trong trạng thái vui sướng kì lạ vì Diệp Từ sắp về nước, mặc dù không ai nói ra nhưng mọi người đều hiểu cậu ta đang mơ hồ chờ mong điều gì. Mà cũng không biết tình cảm anh em họ trở nên tốt như vậy từ khi nào.

“Ngạn Hiên, A Hoa.” Giữa buổi đánh bóng, Bạch Y Hàm mỉm cười đưa hai chai nước cho bọn họ. An Kỳ Viễn là bạn mới quen không lâu chỉ đứng một bên cười xấu xa: “Thế nào, chỉ có phần của bọn họ thôi, không có tôi sao.”

Bạch Y Hàm nhất thời luống cuống, vội vàng xua tay giải thích: “Xin lỗi, vì thói quen nên tôi chỉ mua hai chai.” Sau khi bình tĩnh lại, cô ta cười nhả nhặn, “Tôi đi mua thêm một chai cho anh nhé!”

“Đừng, tôi chỉ thuận miệng thôi...”

“An Kỳ Viễn.” Cách đó không xa truyền đến một giọng nữ quen thuộc, An Kỳ Viễn ngẩng đầu nhìn lại, thấy một cô gái cao ráo, mặc áo dài màu đen, vòng eo thon còn thắt dây lưng, cô gái mỉm cười, khí chất cực kỳ ôn hòa.

“Sao em lại đến đây? Vừa xuống máy bay à? Sao không gọi điện thoại cho anh?” An Kỳ Viễn chạy tới trước cô.

“Diệp Từ?” Đám Trầm Ngạn Hiên đều sùng sốt, Diệp Hoa là người tỉnh táo đầu tiên, kinh ngạc kêu lên. Anh cứ tưởng rằng sau khi Diệp Từ trở về thì nhất định sẽ gọi điện cho anh đầu tiên, không ngờ lại gặp cô ở đây. Hơn nữa, hình như em gái anh cũng không đến đây vì anh.

Diệp Từ nghiêng đầu, lạnh nhạt liếc anh một cái, giọng nói bình tĩnh, “Anh cũng ở đây à?” Chỉ một câu cho có lệ, sau đó cô liền ghé sát vào tai An Kỳ Viễn nói gì đó, ngực dán bên vai anh ta, thân thể rất gần nhau.

An Kỳ Viễn nghe xong thì vẻ mặt có chút hoảng hốt, anh ta cau mày, suy nghĩ một lúc rồi quay đầu xin lỗi bọn họ, “Xin lỗi, đột nhiên tôi có việc gấp, sau này có cơ hội chúng ta sẽ cùng chơi nhé.”

Anh ta nói xong thì nhanh chóng bước đi. Diệp Từ cũng theo sau, đi được hai bước chợt dừng lại, quay đầu nhìn lướt qua Trầm Ngạn Hiên, mặt không biểu cảm gì, “Đã lâu không gặp, sau này có thời gian thì nói chuyện nhé.”

“Anh, đợi lúc nữa em sẽ gọi điện cho anh.” Câu này là quay sang nói với Diệp Hoa, sau đó cô vội vàng chạy đuổi theo An Kỳ Viễn.

Trầm Ngạn Hiên nhú mày, thái độ của cô quá lạnh nhạt, ngược lại khiến cho tâm trạng của anh bắt đầu trở nên ồn ào, khiến anh bức bối lo lắng.

P/S: Mặc dù tác giả truyện này ko có xu hướng bôi đen “nữ chính” ban đầu như các truyện xuyên ‘nữ phụ’ khác, nhưng nhìn cách cư xử của Bạch Y Hàm thì cũng có thể thấy cô gái này không phải kiểu trong sáng ngây thơ như cô ta thể hiện ra ngoài. Ngay cả người vô tình như Trầm Ngạn Hiên cũng thấy áy náy vì đã khiến Diệp Từ không thể khiêu vũ được nữa (mặc dù anh ta không cố ý làm Diệp Từ bị ngã), nhưng thánh nữ Bạch Y Hàm, người đã từng rơi nước mắt áy náy với Diệp Từ khi ở trong bệnh viện lại oán giận Diệp Từ vì Diệp Từ giỏi chơi đàn hơn cô ta, và cô ta tự xoa dịu rằng tai nạn của Diệp Từ là do lỗi của chính Diệp Từ. Nói chung là truyện dạy chúng ta rằng không có thánh nữ, chỉ có đứa giả vờ làm thánh nữ thôi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 18: Đừng quên em 4

Edit: MỘC

Diệp Hoa ngơ ngác nhìn bóng lưng của Diệp Từ, sững sờ một lúc mới quay đầu lại chớp mắt với Trầm Ngạn Hiên, “Đây là... tình huống gì thế?”

Trầm Ngạn Hiên cup mắt, không tỏ vẻ gì. Bạch Y Hàm lại đột nhiên cười, “Chắc là quen nhau khi ở Mỹ rồi, mấy ngày trước An Kỳ Viễn đã nói là anh ta cũng vừa từ Mỹ về mà.”

Không hiểu sao vẻ mặt Diệp Hoa chợt sa sầm, hừ lạnh một tiếng không nói gì nữa.

Chờ tới lúc anh về nhà thì phát hiện hành lý của Diệp Từ đã để trong phòng cô nhưng không thấy người đâu. Theo bản năng anh cầm điện thoại di động lên, ánh mắt lóe sáng rồi cup xuống. Cô ở đâu, làm gì, người anh trai trên danh nghĩa như anh hình như không có tư cách hỏi đến.

Tuy nghĩ như vậy nhưng khi tới đêm rồi mà Diệp Từ còn chưa về, trong lòng Diệp Hoa rất khó chịu, càng thêm bức bối phiền muộn. Là ai đã nói sẽ gọi điện cho anh chứ, anh cầm điện thoại lên xem, sau đó thì mất không thấy tâm không phiền, lập tức ném nó qua một bên rồi lăn qua lăn lại trên giường, mơ mơ màng màng ngủ mất.

Ngày thứ hai, Diệp Hoa ngồi ở bàn ăn sáng.

“Chào buổi sáng, anh trai.” Diệp Từ lê dép từ trên tầng xuống, vẫn còn ngái ngủ, vẻ mặt lười nhác, tóc xõa tung trên vai, có một vẻ đẹp lộng lẫy đặc biệt. Cô mặc áo sơ mi rộng màu đen, che một phần bắp đùi nhưng lại khiến cặp đùi thon dài tuyệt đẹp lộ ra hoàn toàn, màu đen càng làm nổi bật làn da trắng như tuyết.

Ban đầu Diệp Hoa hơi sững sờ, sau đó mới không vui nhún mày, “Sao lại ăn mặc như thế?”

“Ở nhà mà, có sao đâu.” Diệp Từ đuổi người, sau đó lấy luôn cốc sữa tươi trước mặt anh lên uống một ngụm.

Diệp Hoa tỉ mỉ quan sát cô một lúc, thấy quần áo thâm đen của cô, không biết là tối qua về lúc nào, anh muốn hỏi nhưng lại nghĩ quan hệ của bọn họ còn chưa thân mật tới mức ấy. Không phải khi cô còn ở nhà cũng như vậy sao? Nói là anh em, thật ra chẳng khác gì kẻ thù.

Một chút vui sướng vì cô trở về cũng dần dần phai nhạt đi.

Diệp Hoa im lặng, ưu nhã ăn bữa sáng, không hề nhìn cô nữa. Anh vừa dùng đĩa xiên một miếng trứng rán, đang gắp lên thì Diệp Từ đột nhiên cúi người ngậm lấy, mái tóc xõa của cô tạo thành một đường vòng cung duyên dáng. Diệp Hoa kinh ngạc ngẩng đầu lên nhìn, thấy vẻ mặt Diệp Từ rất tự nhiên, tiện thể còn lấy cả một chiếc bánh bao trong đĩa của anh lên ăn.

“Anh, gần đây ba sẽ không về nhà đúng không?”

Lúc này Diệp Hoa mới phục hồi tinh thần, nhưng trong lòng lại có chút phức tạp. Tuy sáu năm trước cách nửa tháng là Diệp Từ lại gọi điện cho anh, thỉnh thoảng còn gửi về mấy món quà nhỏ để tặng anh, khi anh và cha đi Mỹ công tác, Diệp Từ đã hẹn gặp anh nhưng lại chưa từng liên hệ với cha... Có điều anh chưa bao giờ thừa nhận rằng quan hệ giữa bọn họ đã thân mật tới mức này.

Vì đang bận suy nghĩ nên Diệp Hoa chỉ trả lời cho có lệ, “Ừ, bây giờ ba rất bận, mấy tháng chưa chắc đã về được một lần.”

Diệp Từ liền thở phào nhẹ nhõm, “Anh tìm nhà giúp em đi, em mới về nước, không có chỗ nào để đi, mấy ngày nay ở tạm đây trước.”

“Em muốn ra ngoài ở sao?” Diệp Hoa không kiềm chế được mà cao giọng.

Diệp Từ thờ ơ nhún vai, vẻ mặt ôn hòa tươi cười, “Nghe nói gần đây sức khỏe của ba không tốt lắm, tốt hơn là em không nên ở nhà kéo lại chọc ba tức giận.”

Giọng nói bình tĩnh lạnh nhạt, không nghe ra vẻ mỉa mai. Diệp Hoa đột nhiên nhớ tới gương mặt đầy chán ghét của cha khi ông ta nhìn Diệp Từ ngồi trên

xe lăn, khi ông ta nói đã sắp xếp xong việc du học cho cô, giọng nói lạnh lẽo hơn cả băng giá.

“Biết rồi, anh sẽ để ý giúp em.”

Diệp Từ ngửa đầu uống cạn ngụm sữa tươi cuối cùng, sau đó để cái cốc không lại trước mặt anh, cười lấy lòng, “Em còn có việc phải đi trước, anh bảo người giúp việc làm lại một phần ăn sáng khác vậy nhé.”

“Em chỉ ăn ít như vậy thôi à?”

“Giảm béo mà!” Diệp Từ đi thẳng lên tầng, không thấy bóng dáng đâu nữa.

Anh không biết cô vừa về nước mà đã có chuyện gì để phải đi sớm về muộn, muốn mở miệng hỏi nhưng cuối cùng lại lặng lẽ nhìn cô đi ra ngoài, trước khi đóng cửa còn nói hẹn gặp lại với anh.

Buổi tối Diệp Hoa còn phải tham gia một buổi tiệc sinh nhật của tiểu thư Lâm gia. Nói cho cùng thì cũng chỉ quen biết xã giao, may mà Trầm Ngạn Hiên và Bạch Y Hàm cũng có mặt, anh đi theo cha, chào hỏi với vài bạn bè làm ăn rồi trốn tới chỗ đám Ngạn Hiên.

“Sao A Từ không tới với anh?” Bạch Y Hàm tỏ vẻ quan tâm hỏi thăm.

Bọn họ đứng thành một vòng tròn nói chuyện, không phải chỉ có ba người họ và còn có cả An Tuấn Hách và Tần Nhã. Từ đầu tới đuôi, An Tuấn Hách chỉ nghe danh chứ chưa thấy mặt Diệp Từ bao giờ, còn Tần Nhã thì quen biết với cô nên vừa nghe thấy thế đã hừ một tiếng tỏ ý chán ghét, nói với Bạch Y Hàm, “Y Hàm, cậu nhắc tới vị tiểu thư kia làm gì chứ? Mình nói cho cậu biết, cậu đừng như đồ ngốc để cô ta bắt nạt nữa, cho dù cậu tốt bụng đơn thuần thì chưa chắc người ta đã nhớ tới lòng tốt của cậu đâu, không biết chừng còn được một tác tiền một thước đấy! Sao không yên ổn mà ở Mỹ luôn, trở về làm gì chứ!”

Sắc mặt Diệp Hoa lập tức thay đổi, có điều anh chưa lên tiếng thì Bạch Y Hàm đã nhẹ nhàng kéo tay Tần Nhã, “Cậu đừng nói thế, bàn tán sau lưng người khác là không tốt đâu.”

An Tuấn Hách lại không chú ý tới bọn họ, đột nhiên nhìn thấy người nào đó, mắt anh ta sáng lên, vẫy tay đầy hưng phấn, “Anh họ.”

“Tình cờ thật đấy, không ngờ lại gặp mọi người ở đây.” Giọng nói trầm thấp đầy sức hút từ sau lưng truyền tới.

Mọi người đều quay lại, thấy An Kỳ Viễn và một cô gái đi cùng nhau. Cô gái để tóc lệch sang một bên, mặc váy dạ hội màu trắng, gương mặt kiêu diễm như hoa, môi còn mỉm cười nhẹ nhàng, rõ ràng là Diệp Từ mà bọn họ đang bàn tán.

“Anh.” Cô chào Diệp Hoa trước, sau đó mới chú ý tới những người khác, ánh mắt hơi dừng lại chỗ Trầm Ngạn Hiên một chút rồi đảo đi.

“Đây hình như toàn là người quen cả, đã nhiều năm không gặp rồi.”

Cô nói vậy khiến An Kỳ Viễn chợt nhớ tới chuyện gì, “Em quen mọi người à?”

Diệp Từ hé miệng cười, chỉ vào từng người để giới thiệu, “Đây là Diệp Hoa, anh trai em.” Sau đó chuyển qua những người khác thì tỏ vẻ tùy tiện, “Còn mấy vị đây đều là bạn cũ.”

Tần Nhã tỏ ý bất mãn vì thái độ mơ hồ này của cô, cô ta liếc qua liếc lại giữa An Kỳ Viễn và Diệp Từ, tự nhiên nói, “Này, cái gì mà bạn bè cũ của cô chứ, không phải cô đã theo đuôi Trầm Ngạn Hiên tới năm năm sao? Đến giờ tôi vẫn còn nhớ sự kiên cường của cô đấy, người ta đã nói đừng làm phiền nữa mà cũng không chịu thôi. Như vậy thì sao có thể dùng hai chữ bạn bè đơn giản để giới thiệu chứ!”

Không khí đột nhiên đọng lại, lần này về mặt Trầm Ngạn Hiên cũng thay đổi, anh quay đầu nhìn Tần Nhã, ánh mắt lạnh lùng khiến cô ta cứng đờ người, những lời còn muốn thốt ra đành nuốt lại.

An Kỳ Viễn nhún mày, có vẻ ngạc nhiên nhìn Diệp Từ, cô lại nhoẻn miệng cười, “Nói cũng phải.” Đường như những lời của Tần Nhã rất đáng cười, cô cong mắt nói, “Vậy thì giới thiệu lại lần nữa nhé. Đây là Trầm Ngạn Hiên, là đối tượng mà em từng theo đuôi.” Sau đó cô chỉ về phía Bạch Y Hàm, “Đây là bạn gái anh ấy, trước đây em thường xuyên vô cớ nhắm vào cô ấy.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 19: Đừng quên em 5

Edit: Mộc

Lần này ngay cả Trầm Ngạn Hiên cũng cảm thấy xấu hổ. Bạch Y Hàm thì lập tức đỏ mặt, luống cuống xua tay, “Tôi, tôi và Ngạn Hiên không phải bạn

traị bạn gái gì đâu, còn những chuyện kia đều là quá khứ rồi.” Cô ta không hề phủ nhận việc Diệp Từ từng chơi xấu mình.

An Kỳ Viễn tỏ vẻ thân thiết gõ lên trán Diệp Từ một cái, “Em mà cũng có lúc mặt dày mày dạn đi theo đuổi người khác à! Anh thật sự rất muốn thấy đây, suốt ngày nhìn em yên tĩnh như nước, lúc cần thanh tịnh không nhiễm khói lửa nhân gian, bọn anh đều cảm thấy em chỉ cần xuống tóc một cái là lập tức làm bạn thanh đăng cổ Phật.”

Không biết vì sao An Tuấn Hách lại vô cùng hứng thú với Diệp Từ, phát hiện ra quan hệ thân mật giữa cô và An Kỳ Viễn thì càng hứng thú hơn, nghe vậy thì đầu tiên liếc mắt về phía Tần Nhã một cái, sau đó mới cười nói: “Anh họ, người mà anh nói và Diệp Từ mà em từng được nghe thật sự là một sao?”

An Kỳ Viễn nhún mày, “Sao, em nghe nói Diệp Từ thế nào...”

Diệp Từ đột nhiên nắm lấy cánh tay anh ta, ánh mắt nửa cầu xin nửa hài hước, giọng nói còn có chút ngại ngùng, “Được rồi mà, đừng hỏi nữa, đừng có hỏi về đoạn lịch sử đen tối kia được không!”

Cô thờ ơ gọi thời gian kia là đoạn lịch sử đen tối, đáng vẻ tươi cười tự nhiên gạt bỏ nó nhưng không có vẻ gì là sợ hãi né tránh khiến cho Tần Nhã chẳng còn có gì chọc tức cô, đành cúi đầu âm thầm giận dữ.

“Chúng ta đừng đứng đây nữa, trong sảnh toàn là các bộ lão nói chuyện làm ăn thôi, chúng ta ở đây lại cản đường người khác, đi lên tầng trên uống rượu ca hát chút.” An Tuấn Hách là người duy nhất trong bọn họ có quan hệ thân cận với tiểu thư Lâm gia, đương nhiên không khách sáo, lập tức lôi kéo bọn họ lên phòng ở tầng trên. Ở trong đây đều là thanh niên, có một chàng trai đang đệm đàn piano cho một cô gái che mặt khiêu vũ.

Bầu không khí trong này khá ưu nhã, trên ghế có vài người đang uống rượu oản tù tì, tiếng cãi nhau âm nỉ.

Trầm Ngạn Hiên ghét nhất nơi ồn ào thế này, quét mắt một vòng thấy trong góc có vẻ yên tĩnh liền lập tức qua đây.

“Ngạn Hiên.” Bạch Y Hàm gọi anh một tiếng, còn chưa kịp cất bước đi sang đã bị người khác quán lấy. Một cô gái trẻ kéo cô ta sang chỗ khác nói chuyện riêng.

Diệp Từ cười khế, không ngại ngùng gì mà đi thẳng tới chỗ Trầm Ngạn Hiên, ngồi cạnh anh, đưa tay ra tỏ ý muốn một ly rượu.

Cô không nhận ra rằng sau khi cô tới, Trầm Ngạn Hiên cứng đờ người, ngồi thẳng lưng, ngón tay di chuyển vài vòng bên miệng ly, nhưng mặt thì vẫn không lộ cảm xúc.

“Gần đây anh vẫn ổn chứ?” Diệp Từ nhấp một ngụm rượu, giọng nói có chút hoài niệm.

Nhưng không hiểu sao, khoảnh khắc mà cô lên tiếng, trong đầu Trầm Ngạn Hiên đột nhiên vang lên tiếng khóc của cô ngày ấy, cô nói mình không cần anh nữa còn không được sao, tâm trạng anh chợt trở nên chua xót.

Anh không nói gì, Diệp Từ cũng không để ý mà cười, “Lâu thế không gặp nhau, anh vẫn lạnh lùng như cũ, ngồi cạnh anh chẳng khác nào ngồi cùng tảng băng cả.”

Trầm Ngạn Hiên quay người nhìn cô, vẫn tiếp tục trầm mặc.

“Sao vậy, còn chưa tu thành chính quả với Bạch Y Hàm sao?” Giọng nói của Diệp Từ rất dịu dàng, khác biệt một trời với dáng vẻ trong ký ức của anh, anh lại không nhận được nhìn cô một lần.

Khi Trầm Ngạn Hiên đang nhìn cô, đồng thời Diệp Từ cũng nhạy bén cảm nhận được một ánh mắt khác sau lưng cô. Cô không cần quay đầu cũng biết đó là ai, liền cười xấu xa. Cô vừa cười vừa khoác tay lên người Trầm Ngạn Hiên, thân thể hơi nghiêng về phía trước nhưng vẫn duy trì một khoảng cách, “Trở ngại lớn nhất là em đã không sinh sự trước mặt hai người nữa mà sao còn chưa theo đuổi được vậy?”

Trầm Ngạn Hiên nhún mày, cuối cùng chịu mở miệng, “Anh không theo đuổi cô ấy.”

Diệp Từ phì cười, “Đương nhiên là em biết thế, em đang hỏi là sao cô ấy còn chưa tóm được anh?” Theo nguyên tắc, nếu không có sự ‘hỗ trợ’ của Diệp Từ thì quan hệ của hai người này vẫn luôn mập mờ.

Trầm Ngạn Hiên cúi đầu uống một ngụm rượu, không nói nữa. Người từng theo đuổi anh bao lâu nay lại dùng thái độ không để ý chút nào nói về quan hệ giữa anh và một cô gái khác, là ai thì cũng sẽ thấy khó chịu thôi, tuy rằng anh từng bức bối vì sự dây dưa của cô.

Có điều không đợi anh khó chịu quá lâu thì cũng cảm nhận được ánh mắt mất thần của Diệp Từ bay qua mặt mình. Trầm Ngạn Hiên mím môi, có chút không vui vì cô quá trực tiếp, cô nhìn càng lâu thì sắc mặt anh càng sa sầm xuống.

“Em...” Lời trách cứ còn chưa nói ra, Trầm Ngạn Hiên đã lập tức ý thức được điều gì. Diệp Từ quay về phía anh nhưng ánh mắt lại nhìn ra đằng sau anh, sâu thẳm mê mang, có một loại tâm tình không thể nào nói rõ.

Trầm Ngạn Hiên quay đầu lại theo bản năng, thấy được cô gái khiêu vũ theo tiếng dương cầm. Tiếng đàn dừng lại, cô gái tươi cười xoay một vòng, thân thể cao gầy mảnh dẻ, chỉ xoay một cái cũng vô cùng ưu nhã mê người. Hình như đám đông đang đặt tiền cược xem cô ấy có thể xoay bao nhiêu vòng, bắt đầu ồn ào lên, trầm trở khen ngợi.

Trầm Ngạn Hiên lại nhìn về phía Diệp Tử, dường như có thể thấy được chút gì trong đáy mắt cô, vài phần hoài niệm bi thương. Anh chỉ liếc một cái rồi cúi đầu xuống, đáy lòng lại nóng bỏng đau nhức, giống như bị tâm tình trong mắt Diệp Tử làm tổn thương.

“Em...” Anh không nhịn được lên tiếng.

“Sao?” Diệp Tử tỉnh táo lại, quay đầu nhìn anh, Trầm Ngạn Hiên còn chưa nói thêm thì dường như cô đã nhận ra điều gì, nhẹ nhàng cười, “Trước khi ra nước ngoài, lần cuối gặp hai người hình như là trong viện nhi!”

Lòng Trầm Ngạn Hiên khẽ rung động, mặt lạnh không nói gì.

“Xin lỗi.” Cô đột nhiên nói xin lỗi, vô cùng thành khẩn, “Lúc ấy em quá kích động, nhiều năm nay cũng không liên lạc với anh nên không có cơ hội nói xin lỗi anh.”

Trầm Ngạn Hiên kinh ngạc ngẩng đầu nhìn cô, chỉ thấy cô cụp mắt xuống, bên môi thấp thoáng nụ cười như có như không nhưng lại khiến anh cảm thấy đau thương.

Giọng cô ảm áp mềm mại, trong nháy mắt, nụ cười trên mặt đã hòa tan chút buồn bã kia, “Trước đây cứ quẩn quít làm phiền anh, còn làm nhiều việc ngu xuẩn như thế nữa, lần này em muốn nói xin lỗi anh. Thật sự xin lỗi vì đã để lại cho anh năm năm hồi ức chẳng có gì tốt đẹp.”

Trầm Ngạn Hiên há miệng nhưng không biết nên nói gì. Câu xin lỗi mà anh nên nói vẫn bị giấu trong lòng, giờ cô lại dễ dàng nói ra khiến anh cảm thấy khó xử.

Hình như Diệp Tử vẫn còn áy náy vì những việc mình đã làm, có chút bất an nhìn mặt anh, nửa vui đùa nửa nghiêm túc nói: “Không nói là có ý gì, chúng tôi anh vẫn vô cùng ghét em sao, vậy nên không muốn để ý tới em nữa?”

“Không phải thế.” Anh lập tức phủ nhận.

Diệp Tử thoải mái cười lên, nhìn anh một cách nghiêm túc, “Vậy thì tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 20: Đừng quên em 6

Edit: Mọc

Bọn họ không trò chuyện lâu lắm vì Bạch Y Hàm đã vội vàng bu lại, cười tươi như hoa hỏi: “Hai người đang nói chuyện gì thế?”

Diệp Tử cảm thấy không có gì thú vị nữa, đứng dậy nhường chỗ cho cô ta, “Cũng không có gì, hai người nói chuyện đi, mình đi tìm anh trai.”

Bạch Y Hàm nhìn bóng lưng Diệp Tử, có chút thấp thòm cười với Trầm Ngạn Hiên, “Em có làm phiền hai người không?”

“Không đâu.” Trầm Ngạn Hiên lắc đầu, giọng nói dịu dàng vô cùng. Đối với Bạch Y Hàm, anh luôn dịu dàng hơn với người khác.

“Nói chuyện gì thế?” Diệp Hoa đã lặng lẽ nhìn bọn họ chăm chú từ lâu, vừa thấy cô tới thì không nhịn được, mở miệng hỏi.

Diệp Tử ngáp một cái, mệt mỏi dựa đầu vào anh, nhắm hai mắt lại, từ tốn trả lời, “Không có gì, em biểu đạt rằng mình vui vẻ vì nhiều năm rồi bọn họ còn chưa chính thức xác định quan hệ.”

Diệp Tử cọ đầu lên vai anh, mái tóc quệt qua cổ hơi ngứa, Diệp Hoa vô thức cử động, nửa người đều cứng lên, không chú ý tới những gì Diệp Tử nói.

“Này—“

“Đừng động, để em dựa vào một chút, vừa về đã bận đông bận tây, còn chưa điều chỉnh được múi giờ nữa...” Giọng nói phía sau dần dần nhỏ xuống, thay bằng hơi thở đều đặn.

Diệp Hoa định đẩy cô ra nhưng tay lại dừng giữa không trung, sau đó nhẹ nhàng rơi lên đầu cô, sờ nhẹ, bắt đầu dĩ thử dài.

Anh rất muốn hỏi cô một câu, sáu năm nay cô sống thế nào? Một người ở nước ngoài, cuối cùng đã phải trải qua những chuyện gì mới có thể khiến một cô gái ích kỷ thất thường bị mài giũa thành đáng yêu và khéo léo hiền hòa. Trở thành một cô gái dễ khiến người ta lúng túng.

Tuy xung quanh vô cùng ảm ỉ nhưng Diệp Tử lại ngủ rất say, Diệp Hoa gọi mấy lần cô mới yếu ớt tỉnh dậy.

“Sao, có thể về rồi à?” Cô còn chưa hết buồn ngủ.

Diệp Hoa nhẹ nhàng cử động bên vai đã tê cứng, “Từ trước khi em ngủ anh đã định bảo em là nếu mệt thì cứ về sớm rồi.”

Diệp Tử tìm một vòng nhưng không thấy bóng dáng An Kỳ Viễn, vì vậy cô cầm điện thoại lên gửi cho anh ta một tin nhắn rồi đứng dậy, “Nếu thế thì em về trước đây, anh có về cùng em luôn không?”

Không biết quý thần xui khiến thế nào mà Diệp Hoa lại đồng ý.

Sau đó, trong nửa tháng ngắn ngủi, anh phát hiện ra mình bị ma xui quỷ khiến vô số lần. Ví dụ như Diệp Tử đột nhiên muốn lôi kéo anh đi ăn hàng ven đường, hay khi cô hăng hái kéo anh đi thử quần áo, đột nhiên cô làm bữa sáng cho anh, còn đưa thìa đến bên miệng anh... Ấn tượng của anh với em gái ngày càng thay đổi, khiến anh hầu như đã quên mất rằng cô gái này đã từng có ý làm hỏng mô hình của anh, dùng vẻ mặt khinh bỉ chửi rủa anh.

Trong căn phòng đen kịt chỉ có ánh sáng đèn bàn đọc sách của Diệp Hoa. Anh lật xem tài liệu cha anh gửi, suy nghĩ về kế hoạch tiếp theo. Đúng lúc này, tiếng gõ cửa nhẹ vang lên.

“Vào đi.” Diệp Hoa không quay đầu lại, khi anh đang làm việc sẽ tập trung một cách phi thường.

Mãi đến khi một thứ gì đó được đặt trước mặt anh, hộp đóng gói trong suốt có thể nhìn thấy rõ ràng vật bên trong là sơ mi trắng. Diệp Hoa ngẩng đầu lên, thấy Diệp Tử dựa vào bàn, cười nhẹ.

“Hôm nay em đi mua quần áo, thấy chiếc áo này rất hợp với anh.” Diệp Tử nhìn anh cười, “Mặc vào để em xem thử một chút.”

Diệp Hoa vẫn nhìn cô, không có bất kì động tác nào. Diệp Tử khó hiểu nhìn anh.

Sau một lúc lâu, anh im lặng đứng dậy, cầm sơ mi đi tới trước gương, không kiêng dè gì mà cởi áo, sau đó mặc chiếc sơ mi trắng vào. Chiếc áo cắt may đơn giản nhưng lại làm nổi bật vóc dáng hoàn mỹ của anh, khiến người anh toát ra quang sáng ưu nhã.

Diệp Tử chắc chắn vài tiếng, vóc người tốt thật đấy! Cô đi tới trước anh, chỉnh lại áo giúp Diệp Hoa, hài lòng nhìn từ trên xuống dưới, “Đúng là anh rất hợp với sơ mi trắng.”

Thân thể Diệp Hoa lại cứng đờ, nhưng anh vẫn im lặng nhìn cô, ánh mắt có chút phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 21: Đừng quên em 7

Edit: Mộc

Trước khi Diệp Tử nhận ra ánh mắt anh, anh đã nghiêng mặt đi, nói một cách bình tĩnh: “Đúng rồi, Y Hàm nói ngày mai cùng ăn bữa cơm, bảo anh đưa em đi cùng. Em có đi không?”

Diệp Tử thờ ơ nhún vai, “Đi chứ.” Cô cười vô vị, đột nhiên nói một câu, “Anh, anh thích Bạch Y Hàm đúng không?”

Thái độ là khẳng định, không có chút trêu chọc nào.

Theo nội dung ban đầu của tiểu thuyết, Diệp Hoa là một nam thứ im lặng bảo vệ. Tình thâm như biển lại ẩn nhẫn không để lộ ra, lấy thân phận là bạn bè để ở cạnh Bạch Y Hàm, bí mật làm rất nhiều việc cho cô ta nhưng chưa bao giờ tiết lộ. Thậm chí anh còn vì cô ta mà đối phó với Diệp Tử, mua được bác sĩ, khiến bệnh tình của Diệp Tử trở nên trầm trọng hơn, cuối cùng cô ấy buồn khổ qua đời.

Nếu là một độc giả bình thường, đứng ở góc độ của Bạch Y Hàm, đương nhiên Diệp Tử sẽ khen một câu ‘làm tốt lắm’, có điều bản thân cô đã ở trong thân thể này thì khó tránh được khó chịu với chuyện đó.

Về mặt Diệp Hoa cứng đờ, sau đó thất thần một lát mới cau mày lắc đầu, “Làm gì có, sao em lại hỏi thế?”

Diệp Tử cười khẽ, “Chỉ là cảm thấy thế thôi, nếu không phải thì càng tốt.” Cô vỗ vai Diệp Hoa, “Không làm phiền anh nữa, em đi ngủ đây, anh cũng đi ngủ sớm đi.”

Đi tới cửa, cô dừng lại một chút, nghi ngờ hỏi: “Phải rồi, em nhờ anh tìm nhà hộ em, anh còn chưa tìm được sao?”

Diệp Hoa nắm bút máy rất chặt, “Em gấp lắm à? Anh đã xem mấy căn rồi, cảm thấy không phù hợp với em lắm, em là con gái, một mình ra ngoài ở thì

không thể tùy tiện được. Những nhà gần đây anh xem đều không an toàn...”

Anh bỗng nhiên dừng lại, chợt nhận ra rằng bản thân mình đã nói quá nhiều, sự quan tâm lại bộc lộ rất rõ ràng, anh chưa từng nói như vậy với Diệp Từ bao giờ, nên lúc này có chút... ngại ngùng.

Không biết có phải Diệp Từ cũng nhận ra điều này không, cô cười khẽ vài tiếng, sau đó âu sầu nói: “Em có gì mà phải vội, có điều lần sau ba về, nếu thấy em rồi đòi đánh em thì anh phải ngăn cản đấy.”

Ngày tiếp theo gặp nhau cũng khá đông, cả các bạn học chứ không chỉ nhóm bọn họ, khung cảnh ồn ào nhộn nhạo.

Diệp Từ im lặng ngồi một chỗ, dán mắt vào nghịch điện thoại, đôi mắt lộ ra vẻ dịu dàng trầm tĩnh mà bọn họ chưa từng thấy. Những người từng quen biết ít nhiều với cô trước đây đều ngạc nhiên.

“Kia là Diệp Từ à?”

“Ồi trời, tiểu ma nữ ác độc đã biến thành công chúa Bạch Tuyết sao?”

Có người liền kéo nhẹ ống tay áo của người đó, nhỏ giọng nói: “Hình như ở trường lần ấy xảy ra tai nạn làm cô ta bị thương ở chân, không thể khiêu vũ được nữa, sau đó còn bị ba cô ta đưa thẳng ra nước ngoài, tôi nghĩ cô ta đã bị đá kích lớn đấy.”

“Cậu nói thế làm tôi nhớ tới hồi trước, tiệc Tết nào cô ta cũng khiêu vũ cả.”

Bọn họ ngồi cách Diệp Từ không xa lắm, Trầm Ngạn Hiên cũng ngồi gần đấy nghe được rất rõ ràng, vốn dĩ gương mặt không có biểu cảm gì chợt trở nên lạnh lẽo thêm mấy phần. Anh nhăn mày, đầu tiên là trừng mắt với đám người kia, sau đó nhìn phản ứng của Diệp Từ.

Diệp Từ lại chẳng phản ứng gì, có điều Trầm Ngạn Hiên cảm thấy hình như ngón tay đang trượt màn hình điện thoại của cô hơi chậm lại. Anh nhìn gương mặt cô, muốn mở miệng nói gì đó rồi lại cảm thấy không biết nên nói gì.

Giữa lúc anh đang suy nghĩ thì Diệp Từ đột nhiên quay đầu cười với anh, “Cứ nhìn em làm gì thế?” Cô nhìn thoáng qua Bạch Y Hàm đang ca hát với mọi người, ra hiệu: “Sao không đi hát cùng nhau?”

Trầm Ngạn Hiên không trả lời, lại đứng dậy đến ngồi cạnh cô, sau đó tiếp tục im lặng nhìn về phía trước.

“Sao thế?” Diệp Từ có chút buồn cười, “Đây là chỗ em giữ cho anh trai em!”

Trầm Ngạn Hiên: “...”

Anh định lặng lẽ ra đi thì Diệp Từ túm lấy cánh tay anh, cười lên, “Em chỉ đùa thôi, ngồi xuống đi, chỉ cần anh không sợ Y Hàm nhà anh ăn giấm thì tốt.”

Trầm Ngạn Hiên thích yên tĩnh, đây cũng chính là lý do anh thích ở chung với Bạch Y Hàm mà không thích Diệp Từ. Anh ghét nhất có người cứ lúi rúi không ngừng bên tai mình, đương nhiên cũng ghét tụ tập, nếu không phải vì Bạch Y Hàm muốn tới đây thì anh đã ở nhà rồi.

Diệp Từ hiểu rõ điều này, vì vậy cô lấy một bên tai nghe điện thoại đưa cho Trầm Ngạn Hiên, “Muốn nghe không? Đây là phần thu buổi biểu diễn toàn cầu năm ngoái của thầy giáo em.”

Ánh mắt Trầm Ngạn Hiên sáng ngời, đây là nghệ sĩ piano nổi tiếng mà anh thích nhất. Từ lúc còn rất nhỏ anh đã từng được gặp người này, còn được khen một câu, tiếc rằng anh là con một của gia tộc về kinh doanh, không thể tự do theo đuổi mơ ước của bản thân được.

Tay không kiềm chế được nhận lấy tai nghe điện thoại, sau đó con người của anh yên tĩnh như đầm nước. Trong khoảnh khắc đó, tất cả lực chú ý của anh đều tập trung vào màng nhĩ, mọi thứ trước mắt không còn rõ ràng nữa.

Bạch Y Hàm buông micro, quay đầu lại liền nhìn thấy một màn này, Trầm Ngạn Hiên và Diệp Từ sóng vai ngồi cạnh nhau, giữa khung cảnh ồn ào xung quanh, bọn họ dùng chung một bộ tai nghe điện thoại, tuy rằng không nói gì với nhau nhưng lại tạo thành một thế giới yên tĩnh bình thản.

Ngón tay bấu sâu vào thịt, Bạch Y Hàm đột nhiên vô cùng hoảng loạn. Cô ta cắn chặt môi dưới, vội vàng đi về phía Trầm Ngạn Hiên.

Cô ta mới đi được hai bước chợt thấy Trầm Ngạn Hiên nhướng mày, sau đó ngẩng đầu liếc mắt về phía anh chàng đang gào vào micro. Hình như Diệp Từ cũng nhận ra động tác của anh, cười khẽ, “Đề em chỉnh volume lớn hơn một chút.”

Trầm Ngạn Hiên gật đầu với cô, khóe mắt chân mày mang vẻ nhu hòa hiếm thấy.

Bước chân Bạch Y Hàm dừng lại một chút, sau đó lại nhanh vài phần, cô ta ngồi xuống cạnh Trầm Ngạn Hiên, cười dịu dàng, “Ngạn Hiên, anh đang nghe gì đấy?”

Trầm Ngạn Hiên mím môi rừ mắt xuống, ngay cả một ánh mắt cũng không cho cô ta. Đáy lòng Bạch Y Hàm đau xót, nụ cười không giữ nổi nữa.

Diệp Từ thấy thế thì càng cười rục rờ hơn, cô đặt điện thoại của mình vào tay Trầm Ngạn Hiên, anh không rõ nhìn lại cô, “Anh cứ nghe từ từ đi, em đi tìm anh em đã.”

Trầm Ngạn Hiên gật đầu một cái.

Tâm tình của Bạch Y Hàm liền cuộn cuộn từ chua xót thành ghen tỵ, trái tim như đã biến thành một miếng bọt biển, nhấn một cái là có thể chảy ra nước.

Cô ta không cam lòng mà lôi kéo tay Trầm Ngạn Hiên, “Ngạn Hiên, anh đang nghe gì thế, em có thể nghe cùng không?”

Lần này Trầm Ngạn Hiên đã nhìn cô ta, do dự chốc lát, “Em đi hát tiếp đi!” Anh chỉ nói một câu như vậy, sau đó lại cúi đầu, lặng lẽ nhìn điện thoại trong tay mình.

Đợi tới khi bọn họ chơi xong, chuyển địa điểm để ăn cơm, Diệp Tử liền thấy gương mặt tái mét của Bạch Y Hàm. Cô ngồi cạnh Diệp Hoa, còn chưa ấm chỗ thì đã có người ngồi xuống chỗ bên cạnh.

“Này, điện thoại của em đấy, cảm ơn.” Ở bàn ăn cơm thì không thể đeo tai nghe được nữa, thế quá là không quan tâm đến mọi người.

“Em còn có bản nhạc và cd có chữ kí của thầy, khi nào có dịp em sẽ đưa cho anh. Bản thu buổi biểu diễn và cd cũng cho anh được luôn, có điều...”

Trầm Ngạn Hiên nhú mày, “Có điều cái gì?”

“Đây là thứ mà muốn mua cũng không mua được, đương nhiên phải đòi chút lợi lộc mới cho anh được.” Diệp Tử cong mắt, lời nói của cô khiến lòng Trầm Ngạn Hiên trở nên dễ chịu. Anh sẽ không vô duyên vô cớ nhận nhiều thứ như vậy từ Diệp Tử.

“Không phải ba anh chuẩn bị giao hạng mục mới nhất của Trầm Thị cho anh phụ trách sao?”

Trầm Ngạn Hiên hơi sững sờ, nghi hoặc không hiểu vì sao Diệp Tử lại đột nhiên nhắc tới chuyện làm ăn.

“Nếu có thể, thời điểm mà anh lựa chọn công ty hợp tác, hãy suy nghĩ một chút đến Khải Viễn!”

“Công ty Khải Viễn? Là công ty của An Kỳ Viễn sao?” Không hiểu sao Trầm Ngạn Hiên lại thấy không vui.

Diệp Tử cười giải thích: “Chỉ là mong anh có thể ưu tiên đến Khải Viễn khi thực lực tương đương nhau mà thôi, anh không cần phải đặc biệt quan tâm, nếu những công ty khác thích hợp hơn thì anh cứ coi như không nghe thấy đề nghị của em.”

Ánh mắt Trầm Ngạn Hiên sầm xuống, mím môi, “Anh biết rồi.”

“Ngạn Hiên, ném thử món này đi, nghe nói đây là điểm tâm đặc biệt ở đây đấy, mùi vị rất ngon.” Trong lúc bọn họ nói chuyện, vẻ mặt Bạch Y Hàm thay đổi rất nhiều, mãi mới tìm được một cơ hội để xen vào, nụ cười ngọt ngào khác thường.

Trầm Ngạn Hiên nghiêng đầu nhìn cô ta, “Ừ, cảm ơn, không cần gấp cho anh đâu, em cứ ăn đi.” Tuy nói vậy nhưng anh vẫn gấp món mà Bạch Y Hàm cho vào bát lên miệng.

“Chờ chút!” Diệp Tử đột nhiên giữ tay anh, trên mặt có vài phần hoảng hốt, “Cái này làm bằng bột hạnh nhân và hoa quế mà.”

Về mặt Diệp Hoa và Bạch Y Hàm đều có chút mờ mịt, Trầm Ngạn Hiên lại đột nhiên nhận ra điều gì đó, ánh mắt lóe lên nhìn Diệp Tử.

Diệp Tử nói nốt câu còn lại, “Không phải anh bị dị ứng với hạnh nhân sao?”

Trầm Ngạn Hiên đặt lại miếng bánh vào đĩa, “Phải rồi, đúng là anh bị dị ứng hạnh nhân, hóa ra món này dùng hạnh nhân để làm, em không nói thì anh không biết đâu.”

Anh bị dị ứng nghiêm trọng với hạnh nhân, lúc còn nhỏ không cẩn thận ăn một hai miếng, ban đêm liền sốt cao, họng sưng, cả người nổi mẩn, người nhà phải vội vàng đưa vào viện, cả nhà đều sợ hãi. Cũng vì thế mà sau này anh chưa từng ăn bất kì món gì làm từ hạnh nhân nữa, đương nhiên anh cũng không cố tình nói chuyện này cho mọi người biết.

Bạch Y Hàm vô cùng hoảng sợ, “Xin lỗi, Ngạn Hiên. Em, em không biết...”

“Không có gì.” Trầm Ngạn Hiên lắc đầu, “Anh đâu có nói cho em biết. Ăn cơm đi.”

Bạch Y Hàm cúi đầu, ánh mắt lóe lên, không nói cho tới nhưng lại nói cho Diệp Tử, phải không? Cô ta ghen tỵ càng lúc càng sâu, thậm chí còn có vài phần oán hận.

Bọn họ ăn cơm xong, rục rịch tản về, Trầm Ngạn Hiên đột nhiên gọi Diệp Tử lại.

“Có chuyện gì thế?”

“Cảm ơn.” Trầm Ngạn Hiên trịnh trọng nói với cô.

Diệp Tử bật cười, “Vi chuyện hạnh nhân à? Em chỉ ngẫu nhiên nghe ông anh nói thôi, lúc trước em nhàn quá nên định học làm món bánh này, sau đó mới

biết về công thức làm”

Ông trong miệng cô là ông nội Trầm Ngạn Hiên, từ nhỏ cô thường đến nhà anh chơi, không hiểu sao ông Trầm lại cực kỳ thích cô, lần nào cũng kéo cô đi nói chuyện cả buổi sáng. Tuy Diệp Từ kiêu căng nhưng lại vô cùng ngọt ngào với người nhà Trầm Ngạn Hiên, thường khiến cho ông Trầm thoải mái tươi vui.

Thời gian ở Mỹ, cứ cách vài tháng cô lại gửi mấy món đồ về, ngoài Diệp Hoa ra thì ông Trầm nhận được nhiều đồ nhất.

“Thì ra là thế.” Trầm Ngạn Hiên dừng một chút, sau đó lại mở miệng, “Cd diễn tấu của thầy em..”

Diệp Từ cười, “Em gửi anh em đưa cho anh nhé? Hoặc lúc nào anh có thời gian thì qua nhà em lấy, gần đây em bận nhiều việc lắm, không có lúc nào để đi gặp anh đâu.”

“Để anh đến lấy.”

Diệp Từ liếc mắt về phía Bạch Y Hàm đang đứng cách đó không xa nhìn chăm chăm vào bọn họ, nụ cười càng trở nên rực rỡ, “Thế cũng được.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: Đừng quên em 8

Edit: Mộc

Trầm Ngạn Hiên phát hiện ra càng ngày mình càng thích ở cạnh Diệp Từ. Bây giờ cô không nói nhiều như trước, mỗi khi chơi đàn piano, lông mi khẽ run rẩy rất động lòng người. Cô sẽ trò chuyện với anh về các nghệ sĩ piano nổi tiếng, nói về tác phẩm của bọn họ, tâm trạng khi cô học chơi đàn, thỉnh thoảng còn xen vào một vài hồi ức tốt đẹp khi còn nhỏ.

“Thật ra trước đây em không hề thích đàn piano, nhưng lúc ấy em quá ngốc, vì anh thích nên em cũng lặng lẽ học, khi biết cơ bản rồi thì quán quýt lấy anh bắt anh dạy em, khiến anh chán tới chết.” Khi cô nói chuyện lúc trước thì luôn mỉm cười nhẹ nhàng, dường như không hề để ý tới khoảng thời gian mà tốt đẹp thì ít hơn buồn khổ.

Đôi khi Trầm Ngạn Hiên cũng cảm thấy hoảng hốt, nếu không phải cô chủ động nhắc tới thì anh gần như đã quên mất Diệp Từ hay tranh cãi, kiêu ngạo lại ảm đạm kia. Hình ảnh ngày ấy như nước, gọn nhẹ một cái là tan biến, đáng về dịu dàng của cô bây giờ từ từ lắng lại trong lòng anh.

Có điều anh còn chưa từng cân nhắc xem đây là tình cảm gì, cũng giống như khi anh thích Bạch Y Hàm, chẳng qua là cảm thấy thư thái và bình yên, khi cô ta ngượng ngùng đáp lại thì anh mới dần hiểu ra. So với Bạch Y Hàm, Diệp Từ không tỏ vẻ ngượng ngùng hay mập mờ gì nên anh cũng thuận theo bản thân, để thiện cảm dần sinh sôi.

“Chúc hợp tác vui vẻ.” Diệp Từ mặc trang phục nghiêm túc, tóc buộc cao ở sau, thể hiện vẻ thông minh tự tin.

Trầm Ngạn Hiên bắt tay cô, “Hợp tác vui vẻ.”

Ban đầu, anh đáp ứng Diệp Từ sẽ cân nhắc tới Khai Viễn cũng không hề biết cô sẽ là người phụ trách hạng mục này. Có điều như thế cũng tốt, Diệp Từ rất hiểu anh, vì vậy sẽ không cần quanh quẩn vòn nhau, toàn bộ quá trình đàm phán đều rất thuận lợi.

Anh tiễn cô đến cửa lớn công ty. “Mời em một bữa com được chứ?”

Diệp Từ quay đầu cười với anh, “Được.” Vừa nói xong, Diệp Từ chợt nghĩ tới điều gì, vẻ mặt cứng lại trong một giây, sau đó tỏ vẻ áy náy lắc đầu, “Có lẽ là thôi đi.”

“Sao thế?”

“Dù sao thì trước đây em cũng từng theo đuổi anh lâu như thế, thân phận hơi nhạy cảm, mấy ngày nay chúng ta gặp nhau hơi nhiều, nếu còn hẹn ăn com nữa thì Bạch Y Hàm nhà anh sẽ ăn dấm đấy.” Diệp Từ trêu chọc nói, Trầm Ngạn Hiên vô ý thức phản đối.

“Chỉ là một bữa com thôi mà, cô ấy sẽ không để ý đâu.” Bạch Y Hàm vẫn luôn hiền lành hiểu chuyện, chưa bao giờ giống như Diệp Từ, luôn tỏ vẻ ác ý với tất cả nữ sinh tiếp cận anh.

Diệp Từ cười vỗ vai anh, lắc đầu, “Đàn ông các anh ấy à, chẳng hiểu lòng phụ nữ chút nào.”

Trầm Ngạn Hiên cau mày nhìn cô.

“Anh thích Bạch Y Hàm chứ?” Diệp Tử đột nhiên hỏi.

Trầm Ngạn Hiên do dự trong chốc lát rồi gật đầu, “Thích.”

“Vậy anh chắc chắn là cô ấy cũng thích anh chứ?”

Lần này anh còn trả lời nhanh hơn, “Ừ, chắc chắn. Em hỏi chuyện này làm gì?”

“Đã không phản đối em gọi cô ấy là Y Hàm nhà anh, vậy thì sao còn không xác định quan hệ người yêu chứ?” Diệp Tử hỏi vậy nhưng trong lòng lại đang cười trộm. Theo nguyên tác, Trầm Ngạn Hiên là một người rất chậm chạp trong chuyện tình cảm. Thích của Trầm Ngạn Hiên với Bạch Y Hàm chỉ nhạt nhẽo như nước, mãi tới khi Diệp Tử đâm vào ngực cô ta, sợ hãi và kinh hoàng trong nháy mắt ấy mới khiến anh rõ ràng tình cảm của mình với Bạch Y Hàm. Kể cả thế thì rất lâu sau hai người mới chính thức xác định quan hệ, điều ấy làm Bạch Y Hàm luôn không cảm thấy an toàn, vì thế nên nhân vật nam thứ ba mới có cơ hội, suýt nữa đã gây dao động cho cô ta. Hôm nay đã không có chất xúc tác là Diệp Tử nên quan hệ giữa bọn họ vẫn mập mờ như trước, không ai chủ động tiến thêm một bước nữa.

Quả nhiên, lòng này Trầm Ngạn Hiên nhủ lại, anh thích Bạch Y Hàm là thật, nhưng loại thích này còn chưa mãnh liệt tới mức xác định quan hệ, giữa bọn họ còn thiếu chút gì đấy.

Diệp Tử không đợi anh trả lời, cô tự nhiên nói, “Nếu hai người đã thích nhau thì anh nên đứng ở lập trường của cô ấy mà suy nghĩ một chút. Trên thế giới này không có bất kì một người phụ nữ nào có thể thân nhiên để người đàn ông mình thích mập mờ với một phụ nữ khác.”

“Mập mờ à?” Trầm Ngạn Hiên không vui vì cô dùng mấy chữ này để hình dung quan hệ giữa bọn họ. “Anh với em chỉ là bạn bè thôi mà.”

Diệp Tử tò mò bắt đầu đi, thỏa hiệp nói: “Thôi được, là bạn bè.”

“Mời em đi ăn cơm, còn muốn đi không?”

Cô cười, “Đi chứ, anh đã không để ý thì sao lại không đi.”

Bọn họ không chú ý tới cách đó không xa, Bạch Y Hàm đang khổ sở oán giận. Cô ta biết gần đây Trầm Ngạn Hiên và Diệp Tử thường gặp nhau, nhưng không ngờ rằng hiếm khi cô ta chủ động tới công ty một lần lại thấy bọn họ thân mật như vậy, đường hoàng đứng ở cửa chính, hoàn toàn không để ý tới việc người khác sẽ nghĩ quan hệ của bọn họ không bình thường.

Ngon lửa ghen ghét hừng hực thiêu đốt, để lại tro tàn khô sở đầy trên đất.

Cô ta đã biết, từ một giây nghe tin Diệp Tử trở về, cô ta đã biết ngày này sẽ đến. Diệp Tử chưa bao giờ từ bỏ ý định cướp lấy Ngạn Hiên từ trong tay cô ta, hôm nay chỉ thay đổi phương thức mà thôi, hiệu quả thật là rõ rệt.

Bạch Y Hàm lén đi theo bọn họ, mãi tới khi bọn họ cùng vào một nhà hàng, cô ta mới chán nản dừng lại, lặng lẽ đứng trong góc hồi lâu, rất muốn không để ý gì mà xông vào chất vấn, nhưng lại không có tư cách gì. Cô ta và Trầm Ngạn Hiên không phải người yêu, Trầm Ngạn Hiên thích hẹn hò với ai thì cô ta cũng có tư cách gì để hỏi đâu? Nghĩ như thế, trong lòng càng trở nên chua xót, vành mắt hồng lên, oán hận nhìn cửa lớn nhà hàng một cái, sau đó xoay người rời đi.

Ban đêm, Bạch Y Hàm ngồi một mình trong quán rượu, người ngày thường chỉ uống nửa ly là say, giờ lại ngo ngắc uống hết ly này tới ly khác. Hôm nay cô ta mặc quần dài màu trắng, khi nâng đầu lên, cái cổ cong lên tạo thành một đường vòng cung rất mê người dưới ánh đèn.

Cách đó không xa, một đám người lén nhìn cô ta bắt đầu khô nóng khó nhin. Một kẻ trong đó, yét hầu trượt vài cái, cuối cùng không nhin được, đứng dậy, về mặt đám tà đi về phía Bạch Y Hàm

“Êu, người đẹp, uống rượu một mình à! Có chuyện gì không vui thì nói với anh, anh sẽ giải tỏa giúp em”

“Đi ra.” Sắc mặt Bạch Y Hàm ửng đỏ, vì say rượu nên đôi mắt lấp lánh ánh nước.

Người kia liền ngồi xuống chỗ cạnh cô ta, một tay lướt từ trên sống lưng xuống dưới, dừng lại chỗ hông, bấm mạnh một cái.

Bạch Y Hàm đứng vụt dậy, tát một cái lên mặt hắn.

Người kia lập tức nổi giận, đôi mắt lóe lên vẻ ác độc, “Cô em có vẻ ghê gớm nhỉ, mặc một câu trắng rồi ra về trong sáng trong quán rượu, đừng giả vờ nữa.” Khi hắn nói chuyện, đám hồ câu bằng hữu của hắn cũng vây tới, cười hèn hạ.

“Mùi vị của cô nàng này không tệ đâu, hay là đêm nay chúng ta thay nhau tới?”

Tay Bạch Y Hàm bị người kia nắm chặt, trong lòng hốt hoảng vô cùng, đúng lúc này, đột nhiên một bàn tay vươn tới, túm chặt cánh tay của gã đàn ông hèn hạ kia, vặn một cái. Người kia hét lên một tiếng kinh hoàng, buông lỏng tay ra rồi nhảy lên.

“Là anh?” Trong mắt Bạch Y Hàm xuất hiện vài phần vui mừng.

Người vừa xuất hiện mỉm cười có phần tà mị, anh ta vươn tay ra kéo Bạch Y Hàm vào ngực mình, “Cô gái này, không có anh bảo vệ thì đúng là em

không có cách gì sống được mà!”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 23: Đừng quên em 9

Edit: Mộc

Diệp Hoa nhận được tin nhắn của Diệp Từ cũng là lúc đang họp, mọi người ngồi nghiêm chỉnh chờ anh. Sắc mặt Diệp Tuấn Hoa sa sầm ở ghế chủ tịch, khiến người đọc báo cáo sợ đến mức lú cả lưỡi, giọng nói run rẩy.

“Anh, em đang ở con đường nhỏ chỗ sân lớn của tiểu khu Hướng Dương, cứu em.”

Diệp Hoa đứng vụt dậy, tiếng động trong phòng hội nghị yên tĩnh càng trở nên chói tai, người đàn ông đang đọc báo cáo bị dọa run rẩy, cứ tưởng rằng con trai của chủ tịch muốn phát biểu vài lời vì khó chịu với bản báo cáo của anh ta.

“Sao thế, con có gì muốn nói à?” Diệp Tuấn Hoa lạnh lùng nhìn anh.

“Xin lỗi chủ tịch, con có việc gấp cần đi trước.” Diệp Hoa xoay người ra cửa, cánh cửa lớn đóng lại kèm theo tiếng quát tức giận của Diệp Tuấn Hoa.

Cả trái tim anh đều như treo giữa không trung, trong đầu trống rỗng, đạp chân ga vượt tất cả đèn đỏ trên đường, cuối cùng dừng lại ở chỗ kia. Không gọi được điện thoại cho Diệp Từ nữa, anh gần như không dám nghĩ tới việc sẽ xảy ra, chỉ dựa theo địa điểm trong tin nhắn, chạy tới khắp những con đường ở tiểu khu.

Cuối cùng, khi đầu anh đầy mồ hôi, thờ hổng hộc thì nghe được giọng nói cổ tở ra bình tĩnh của Diệp Từ truyền tới từ xa. “Không phải chứ.” Giọng cô như có ý cười, “Tôi đã nói là tôi báo cảnh sát rồi, tôi không nghĩ là sức quyến rũ của tôi đủ để các anh mạo hiểm bị bắt vào tù đâu. Trong quán bar thì phụ nữ kiểu gì không có chứ, không cần thiết phải vậy.”

Diệp Hoa dờ khóc dờ cười, hầu như không cách nào diễn tả được tâm tình của mình lúc này. Cô bị vài người ép vào góc tường, hai tay khoanh trước ngực, khoe miệng cong lên, đáng về tùy ý không sợ hãi.

Trái tim treo giữa không trung cuối cùng cũng rơi xuống, may mắn tràn đầy trong lòng.

“Này, các người làm gì thế?” Anh hô to một tiếng, nhân lúc mấy người kia còn chưa xoay người lại liền tung một cú đá, sau đó dùng khuỷu tay huyếch mạnh vào cổ đối phương.

“Mẹ nó, cái thằng ngu nào lại thích lo chuyện bao đồng.” Gã đàn ông cầm đầu hơn ba mươi tuổi, trên mặt có vết sẹo rất sâu.

“Anh.” Diệp Từ không còn vẻ bình tĩnh khi nãy nữa, vẻ mặt lo âu nhìn chăm chăm Diệp Hoa bị đám người kia vây quanh, lòng mày nhíu lại. Vừa rồi Diệp Hoa ra đòn bất ngờ, giờ bị bọn họ đánh trả, còn bị phản kích rất thô bạo. Anh càng lúc càng khó khăn, chỉ nửa phút thì trên người đã trúng mấy quyền, mặt cũng đổi màu.

Tiếng còi xe cảnh sát vang lên từ xa.

Động tác của đám người kia chợt dừng lại, gã đàn ông mặt sẹo tức giận nhả một ngụm nước bọt, “Chúng ta đi, mẹ nó, chẳng lấy được cái gì tốt mà còn dính đầy máu.”

Bọn họ vừa đi thì Diệp Hoa liền ngã quỵ xuống đất, Diệp Từ vội vàng tới đỡ anh, giọng nói đầy tức giận, thậm chí còn không khống chế được âm lượng của bản thân, “Bình thường thì lè mè, sao hôm nay lại đến nhanh thế!”

“Anh chạy tới cứu em làm em không vui à?” Diệp Hoa hiếm khi tức giận, thái độ của Diệp Từ làm trái tim anh lạnh lẽo, cảm giác của nhiều năm trước chợt sống lại, tất cả thiện ý và sự quan tâm đều bị báo đáp một cách độc ác, bất kể anh làm gì để lấy lòng cô cũng là thừa thãi.

Diệp Từ nghiêm túc nhìn anh, sau đó cúi đầu, tất cả cảm xúc đều bị che giấu bên dưới hàng lông mi. Bầu không khí hoàn toàn yên tĩnh.

Một lúc lâu sau, Diệp Hoa cảm thấy yên tĩnh đến đáng sợ, anh ngẩng đầu nhìn Diệp Từ, nhíu mày, định nói gì đó thì một giọt nước mắt đột nhiên rơi lên mu bàn tay anh.

Tim Diệp Hoa cũng nhảy giật lên, anh có chút bối rối, “Em, em đừng khóc, anh không có ý trách em đâu, em giận à?”

Diệp Từ lắc đầu, lúc nói chuyện còn như bị nghẹt mũi, “Em không nghĩ là anh sẽ đến nhanh như thế, nếu anh đến muộn một lúc thì có lẽ đã không bị thương.”

Diệp Hoa sùng sốt, vẻ mặt lập tức mềm mại. Dường như có một cơn gió xuân từ đâu thổi tới, phất qua trái tim anh, khiến cả cõi lòng anh đều trở nên ấm áp. “Em...”

“Xin hỏi có chuyện gì xảy ra vậy? Là ai báo cảnh sát?”

Có cảnh sát tìm tới, Diệp Tử cũng không định nói nhiều, chỉ kể lại rằng mấy người kia đã đi rồi, cô không bị tổn thương gì nên chuyện này cũng cho qua.

Về đến nhà, Diệp Tử sống chết quần lấy đôi bôi thuốc hộ Diệp Hoa. Cô ngồi xuống, thô bạo cởi cúc áo của anh.

“Diệp Tử, em...”

“Anh cảm miệng lại cho em” Giọng Diệp Tử lạnh lẽo đến đáng sợ, cô lẳng lặng nhìn vết thâm rất lớn trước ngực Diệp Hoa, sắc mặt sa sầm xuống.

Ánh mắt này của cô làm anh cảm thấy hơi xa lạ, cảm động và chua xót tràn đầy trái tim.

Đã bao lâu không có cảm giác này rồi? Diệp Hoa nhìn Diệp Tử đang ủ rũ tự trách, cầm rượu thuốc bôi nhẹ lên vết thâm trước ngực mình. Động tác của cô rất nhẹ nhàng, ngực cảm thấy mát mẻ, sau đó dần nóng lên.

Hình như từ sau khi mẹ qua đời, anh đã không còn có cảm nhận như thế này nữa! Dù sao anh cũng đã quen rồi, quen rằng cha anh coi công ty là trên hết, quen rằng dù xảy ra việc gì thì cũng tự mình gánh vác, quen với sự căm thù và khiêu khích của Diệp Tử.

Khi nào thì mọi chuyện lại thay đổi? Diệp Hoa lẳng lặng nhìn cô gái đang đỏ mắt ngồi trước mặt mình, đột nhiên cảm thấy có chút mừng rỡ. Bất kể là thay đổi từ khi nào, chỉ cần có thể tiếp tục như thế này thì tốt rồi.

Diệp Tử hoàn thành xong công việc liền đứng dậy.

Trong lòng Diệp Hoa đang hỗn loạn nhưng vẫn tỏ ra bình tĩnh, “Đã sợ anh bị thương thì còn gửi tin nhắn cho anh làm gì?”

Diệp Tử đi ra sau lưng Diệp Hoa, hai tay ôm lấy vai anh, có vẻ trầm mặc tựa lên lưng anh.

“Sao thế?” Diệp Hoa cố gắng nói thật khẽ, trong giọng nói còn có vẻ dịu dàng hiếm thấy.

“Anh à.” Giọng Diệp Tử rất nhẹ.

“Ừ.” Diệp Hoa rất ít khi thấy cô như vậy, giống như một đứa trẻ làm nũng với người thân.

“Xin lỗi.”

Diệp Hoa cho rằng cô ấy này vì chuyện anh bị thương, vì vậy lắc đầu tỏ vẻ không có gì, Diệp Tử lại nói tiếp, “Khi còn nhỏ em đã làm rất nhiều việc khiến anh tức giận đau lòng, thật sự xin lỗi.”

“Anh, anh biết không? Khi còn nhỏ em rất ghen tị với anh, vì sao ba luôn chẳng quan tâm tới em nhưng khi dạy anh lại hiền hòa như thế. Em chưa từng được ông ấy quan tâm, vì vậy vô cùng chán ghét anh.” Nói đến đây cô đột nhiên ngừng lại, giọng có chút nghẹn ngào, “Em vừa đối chọi với anh, vừa hâm mộ khi thấy anh trai người khác bảo vệ em gái, khi đó em sẽ luôn nghĩ vì sao anh trai em lại là anh chứ?”

Diệp Hoa vươn tay trấn an Diệp Tử, gương mặt cô ướt đẫm, “Diệp Tử...”

“Thì ra đều do em đã sai, không phải anh không bảo vệ em mà là em vẫn luôn từ chối ý tốt và sự quan tâm của anh, là lỗi của em...”

“Diệp Tử.” Diệp Hoa nhú chặt mày, trong lòng rất cảm động, nhưng lại cảm thấy cô có điểm gì đó không đúng, “Sao em lại nghĩ thế?” Dừng một chút, anh thở dài an ủi cô, “Lúc trước thành ra như vậy đâu phải đều là do em?”

Rõ ràng là anh cũng không kiên nhẫn, bị từ chối rồi thì lập tức dựng lên người tất cả gai nhọn lạnh lùng, anh có tư cách gì để trách cứ cô khiến quan hệ giữa bọn họ thành tồi tệ chứ.

“Anh.” Diệp Tử nói khẽ, “Em thật yêu anh.”

Diệp Hoa sùng sốt trong chốc lát, gương mặt phấp phồng, “Anh...” Câu nói ‘anh cũng yêu em’ không biết vì sao lại nganh trong cổ, môi anh run rẩy một lúc lâu, cuối cùng nói ra một câu, “Em thật là buồn nôn!”

Diệp Tử cười khẽ, cô đứng thẳng người, “Anh nghỉ ngơi đi, em không quấy rầy anh nữa, về phòng đây.”

Một khắc xoay người đi, nụ cười trên mặt Diệp Tử tan thành mây khói, cô lẳng lẽ nghe lời khen tặng của Ngô Xuyên, ánh mắt chợt lóe lên.

“Lúc trước nhìn đáng vẻ từ tốn của cô làm tôi cũng thấy vội, không phải cô đã biết trước là tuổi thọ của thân thể này không dài hay sao? Muốn nước ấm nấu ếch thì cũng phải có thời gian dài mới được!” Khen xong, Ngô Xuyên lại bắt đầu oán trách. Diệp Tử là người công tâm chuyên nghiệp, vốn dĩ anh ta không muốn can thiệp vào hành động của cô, nhưng sinh mệnh của kí chủ đã sắp kết thúc, gia trị thiện cảm của nam chủ mới chỉ ở ranh giới đạt tiêu

chuẩn, nam phụ thì hơi cao một chút nhưng vẫn còn chưa đủ, vậy nên anh ta cũng nóng nảy hộ Diệp Từ.

Diệp Từ nhếch miệng, lạnh lùng, “Có muốn làm thay tôi không?”

Ngô Xuyên bị nghẹn, tức giận hừ một tiếng, “Cô quá vô tình rồi đấy, người ta là đang quan tâm cô!”

Diệp Từ không để ý tới anh ta nữa, chỉ lẳng lặng cắt tỉa tình huống sắp xảy ra trong đầu. Sau khi nguyên chủ về nước thì càng thêm ghen ghét Bạch Y Hàm, đánh thuốc cô ta vào một buổi tiệc, cho gọi thêm mấy gã đàn ông để làm nhục cô ta. Nhưng tiếp đó thì Trầm Ngan Hiên mang theo vòng sáng của nam chính từ trên trời giáng xuống, hai người đó cúi đầu gặp lửa mạnh, hãm một nỗi thịnh thẹn, còn khiến quan hệ và tình cảm của họ tiến một bước dài.

Cũng vì chuyện này mà Trầm Ngan Hiên và Bạch Y Hàm đã trở mặt hoàn toàn với Diệp Từ.

“Á.” Nhân viên phục vụ bê khay đi qua người Diệp Từ, không cẩn thận va phải cô. Diệp Từ vươn tay đỡ lấy cô ta.

“Xin lỗi, tôi không cẩn thận va phải cô.” Khó khăn lắm cô ta mới có cơ hội nhận việc tại khách sạn, nhưng chưa quen đi giày cao gót nên đã va vào tới ba người. May mà mọi người tham gia tiệc đều rất lịch sự ôn hòa, không có ai trách cô ta.

“Không sao đâu.” Diệp Từ cười tỏ ý trấn an với cô ta, nhìn cô ta cúi chào mình rồi đi về phía Bạch Y Hàm. Hình như Bạch Y Hàm đang buồn bực, cầm lấy một ly rượu trên khay, trò chuyện câu được câu không với người bên cạnh, sau đó uống một hớp nhỏ.

Diệp Từ khẽ nhủ mảy, nhớ tới tình huống xảy ra ở kịch bản gốc, sau đó nhìn người đàn ông đứng cạnh Bạch Y Hàm, nụ cười trên môi càng đậm.

P/S: Lần đầu đọc đoạn này suýt thì tức nhảm là Diệp Từ vẫn đánh thuốc Bạch Y Hàm, nhưng sau khi đọc nhiều truyện nhanh xuyên thì tớ nghĩ ko phải do Diệp Từ làm, cơ bản là bất kể người thực hiện nhiệm vụ cố gắng làm thay đổi câu chuyện như thế nào thì một số tình tiết ‘đỉnh’ vẫn sẽ xảy ra. Hơn nữa nếu xét một cách hợp lý, Diệp Từ ko có ý định chủ mưu việc này như kịch bản gốc, cô ấy ko thể biết được Bạch Y Hàm sẽ uống ly rượu nào, vào thời điểm nào, cô ấy cũng ko mua chuộc nhân viên phục vụ nên khả năng Diệp Từ là thủ phạm khá thấp. Nhưng nếu DT ko làm mà Bạch Y Hàm vẫn trúng thuốc thì chứng tỏ các tg Tàu quá thích vụ xài thuốc kích thích này, toàn mượn tay nữ phụ để thỏa mãn tư tưởng... của mình. Bạn nào mà có chút tìm hiểu về thuốc kích dục thì chắc đều biết trên thực tế ko có loại thuốc nào được coi là thuốc kích dục nữ cả. Chỉ có một số loại gây ảo giác hoặc làm người ta mất khả năng kiểm soát, hôn mê... chứ ko có trường hợp uống thuốc rồi cuồng lên đòi làm chuyện ấy như tiểu thuyết miêu tả đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 24: Đừng quên em 10

Edit: MỘC

“Thật ra thì em đang nhìn gì thế, cô gái này, khi nói chuyện thì phải nhìn vào mắt người đối diện, đó không phải là phép lịch sự cơ bản sao? Há?” Ô Cảnh Thước ép Bạch Y Hàm phải xoay mặt về phía mình, nhủ mảy cười tà, “Có một người đàn ông đẹp trai phóng khoáng đứng như tôi đứng cạnh là việc biết bao phụ nữ hâm mộ đấy, em còn không yên lòng à?”

Mặt Bạch Y Hàm lập tức hồng lên, cô ta và Trầm Ngan Hiên đã mập mờ khá lâu, chưa từng có hành động thân mật như thế này. Tích cách của Ô Cảnh Thước là kiêu thẳng thắn kiêu ngạo, luôn có hành động khiến người ta không thể chống đỡ.

“Anh... Anh đừng như vậy...” Cô ta cố tránh tay anh ta, gương mặt thẹn thùng đỏ ửng. Không biết có phải vì mới uống rượu không mà cô ta vừa né tránh vừa cảm thấy trước mắt mình có một tầng hơi nước, đầu óc choáng váng, trong thân thể dâng lên từng cơn khô nóng.

“Tôi nói thật, em không cần ngưng ngưng thế chứ, mặt hồng vậy là đang suy nghĩ gì hả?” Bạch Y Hàm cắn khế đôi môi đỏ thắm, khi nhìn anh ta, trong mắt như có ánh sáng lấp lánh, trong suốt động lòng người. Ô Cảnh Thước lập tức nuốt nước bọt, sau đó nụ cười trên môi càng thêm sáng rực. Anh ta dựa sát vào tai Bạch Y Hàm, nhỏ giọng nói, “Bạch Y Hàm, em còn hấp dẫn tôi như thế, tôi sẽ không nhịn được đâu!”

Đáy mắt Bạch Y Hàm có phần không rõ, cô ta cảm thấy thân thể như nhũn ra, nghi ngờ xoa mi tâm, “Tôi...”

Còn chưa nói xong cả câu, bước chân cô ta đã không vững, người mềm oặt ngã vào lòng Ô Cảnh Thước. Ban đầu Ô Cảnh Thước hơi sửng sốt, sau đó cười hừ hông, “Cô gái này, đây là em đang yêu thương nhưng nhớ tôi sao?”

“Anh nói cái gì thế?” Bạch Y Hàm cố chịu đựng cơn mê muội trong đầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu, gương mặt đỏ ửng. “Hình như tôi uống say rồi, hơi váng đầu.”

Không chỉ thế, hơi thở của cô càng lúc càng nặng nề, còn trở nên nóng rực.

Lúc này Ô Cảnh Thước không cợt nhả nữa nhưng trên môi vẫn treo nụ cười, “Sao từ lượng của em lại kém thế chứ, tôi đưa em về nhà nhé?”

“Không được.” Bạch Y Hàm đã tuân theo bản năng, hoàn toàn dựa vào trong lòng Ô Cảnh Thước, thân thể càng lúc càng khác thường, dường như có nơi nào đó bắt đầu ngứa ngáy, muốn người ta kiểm tra. Cô ta hừ nhẹ vài tiếng, giọng nói khó chịu, gần như nức nở, “Buổi... buổi tiệc còn chưa chính thức bắt đầu mà. Đi bây giờ thì quá thất lễ.”

Ô Cảnh Thước sờ lên gò má ửng đỏ của Bạch Y Hàm, dường như đã nhận ra điều gì khác thường, “Bây giờ em không ổn, tôi đưa em vào phòng nghỉ trước đã.”

Anh ta nói xong thì ôm eo Bạch Y Hàm, không cho cô ta từ chối, đưa cô ta đi về phía phòng nghỉ ở tầng ba khách sạn.

Bên kia, Trầm Ngạn Hiên và An Kỳ Viễn đang đứng chung một chỗ, lịch sự nhưng vẫn lộ vẻ xa cách, bàn luận về dự án mới nhất mà họ đang hợp tác. Diệp Từ tiếp khách ở một bên, nụ cười nhẹ nhàng trên môi.

“Quý công ty đúng là rất có thành ý, nếu như có cơ hội, tôi rất mong hợp tác lần thứ hai với các vị.” Khi nói chuyện công việc, Trầm Ngạn Hiên luôn tự tin, toàn thân toát ra một loại khí chất không thể nói rõ.

“Ha ha, vì sự hợp tác lần sau của chúng ta, cụng ly nào!” An Kỳ Viễn giơ ly rượu trong tay lên.

Có điều anh ta còn chưa chạm ly vào môi thì Diệp Từ đã mỉm cười lấy cái ly trong tay anh ta, sau đó thay bằng ly nước ép của mình, “Hai người bàn xong công việc rồi chứ?” Tuy cô nói là hai người nhưng lại chỉ quay về phía An Kỳ Viễn, giọng nói vô cùng thân thiết, “Bàn xong rồi thì đi qua ăn chút gì lót dạ đi, bụng rỗng mà uống rượu sẽ không tốt cho dạ dày đâu, hơn nữa buổi trưa anh cũng đã uống nhiều rồi.”

“Biết rồi, bà quán gia.” An Kỳ Viễn cười bỏ mặt nạ xa cách khi làm việc, trong mắt tràn đầy ý cười, “Luôn quán lắm chuyện như vậy!”

Sắc mặt Trầm Ngạn Hiên đột nhiên sầm xuống, anh cúi đầu, trong lòng như có cây gai ghim vào, hơi đau một chút, tuy không đáng kể nhưng lại không thể xem nhẹ.

Ngay lúc này, An Tuấn Hách đi tới, cười chào hỏi với bọn họ, “Anh họ, Ngạn Hiên, Diệp Từ, mọi người đều ở đây à!”

An Kỳ Viễn cười khẽ, “Nói chuyện công việc thôi, những dịp thế này cậu đều lên trốn đi chơi cơ mà, sao lại tới đây?”

“Em tìm Ngạn Hiên có chút việc.” An Tuấn Hách trả lời có lẽ, sau đó kéo tay Trầm Ngạn Hiên, hơi nhú mồm, nhỏ giọng nói vào tai anh: “Tôi mới thấy Bạch Y Hàm, nhìn cô ấy có vẻ như không tỉnh táo, bị một người đàn ông đưa vào thang máy. Tôi thấy có gì đó không ổn, hơn nữa người đó nhìn cũng lạ mặt, đáng vẻ không đáng hoảng. Tôi thấy thang máy dừng ở tầng ba nên qua báo cậu một tiếng. Cậu có đi xem không?”

Từ khi anh ta nhắc tới Bạch Y Hàm và người đàn ông kia, sắc mặt Trầm Ngạn Hiên trở nên cực kỳ nghiêm túc, sau khi nghe xong, vẻ mặt anh càng âm trầm. “Cảm ơn.” Anh xoay người đi luôn, bước chân có vẻ hoảng loạn.

“Hai người nói gì thế, sao mặt Trầm Ngạn Hiên lại như vậy?” Diệp Từ nghi ngờ hỏi, trong mắt lại có tia sáng lóe lên. Đương nhiên cô biết An Tuấn Hách nói gì với Trầm Ngạn Hiên, dù sao thì theo kịch bản gốc, người phát hiện vấn đề rồi báo cho Trầm Ngạn Hiên cũng là anh ta. Có điều lần này mọi chuyện có phát triển như bản gốc không thì không thể chắc được.

Trầm Ngạn Hiên vừa chạy tới cửa, còn đang thở hổn hển, anh đã tìm thấy căn phòng, trên chóp mũi cũng toát ra một tầng mồ hôi. Anh đứng thẳng người, chuẩn bị gõ cửa thì trong nháy mắt, một tiếng rên rỉ lọt vào tai, anh như bị đóng đinh tại chỗ, toàn thân cứng đờ.

Giọng Bạch Y Hàm dường như chưa bao giờ sung sướng tới vậy, “A, a, không muốn, nhẹ...Nhẹ một chút.”

Sau đó là giọng cười của đàn ông, người đó thở nặng nề, “À, nhẹ một chút, là như thế này phải không?”

Không biết người đó làm gì, Bạch Y Hàm vừa khóc nức nở, lúc sau lại ngấm lên cao vút, “A, anh, anh đúng là đồ bại hoại.”

“Bạch Y Hàm, mở mắt ra nhìn tôi, nhìn xem tôi là ai, gọi tên tôi.”

Anh ta cứ vuốt ve không nặng không nhẹ ở nơi đó, khiến toàn thân Bạch Y Hàm đều ngứa ngáy khó chịu, cô ta khóc lên, “Ô Cảnh Thước, Ô Cảnh Thước, anh là Ô Cảnh Thước, anh nhanh một chút đi, nhanh chút...”

Những gì còn lại Trầm Ngạn Hiên không thể nghe rõ được nữa. Anh siết chặt nắm tay, nội tâm phần nộ ồn ào trong một chớp mắt rồi bình tĩnh trở lại. Anh đứng im tại chỗ, ánh mắt lạnh lùng nhìn cửa phòng, xoay người bước đi, bỏ lại những âm thanh dâm loạn ở phía sau.

Không biết vì sao, ngoại trừ ngọn lửa giận dữ ngấm ngấm kia, trong lòng anh chỉ có cảm giác phức tạp nhiều hơn, nhưng vẫn nở nụ cười nhẹ nhàng.

Bạch Y Hàm đã biết rõ người đàn ông kia là ai, cô ta đã cam tâm tình nguyện hưởng thụ sung sướng, vậy thì anh lấy thân phận gì để ngăn cản chứ! Anh không có tư cách, cũng không muốn ngăn cản.

Tất cả tâm tình từ từ lắng xuống, sau đó anh đột nhiên cảm thấy hơi uể oải, trong đầu trống rỗng, anh mặc kệ, cứ đi bộ về phía trước theo bản năng.

Diệp Từ thấy anh thất hồn lạc phách đi ra ngoài, cô nhú mồm, trong mắt thoáng qua vẻ lo âu.

“Ôi trời, Ngan Hiền, cậu ấy...” An Tuấn Hách cũng nhìn thấy anh, trong đầu chợt nghĩ tới một khả năng vô cùng xấu.

“Tôi không yên tâm, chúng ta cùng đi gặp anh ấy đi.”

Thật ra Trầm Ngan Hiền không đau lòng khổ sở như bọn họ vẫn tưởng, chẳng qua là anh cảm thấy hoang mang, trong đầu có rất nhiều suy nghĩ cần anh làm rõ. Ví dụ như...

“Bíp bíp.” Sau lưng chợt truyền tới tiếng còi chói tai. Trầm Ngan Hiền xoay người lại, mắt bị chói vì ánh đèn pha.

Phanh một tiếng, Trầm Ngan Hiền chớp mắt, tỉnh táo lại thì hình ảnh cô gái kia cũng trở nên rõ ràng trong mắt anh.

“Em...”

“Anh không sao chứ?” Ánh mắt cô ấy sâu sắc như thế, tất cả tâm tình đều lộ ra dưới cặp mắt trong sáng ấy, nỗi lo âu dường như sắp tràn ra của cô làm trái tim đang xúc động của anh trở nên bình lặng.

Trong nháy mắt đó, dường như anh đã hiểu rõ sự hoang mang trong đáy lòng mình. Vì sao khi biết Bạch Y Hàm chung đụng với người đàn ông khác, trừ sự tức giận, trong lòng anh lại cảm thấy nhẹ nhõm nhiều hơn.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: Đừng quên em 11

Edit: Mộc

Tư thế hiện giờ của hai người có chút xấu hổ, cả người Diệp Từ nhào vào Trầm Ngan Hiền, đầu gối quỳ giữa hai chân anh, một tay chống đất, bụng áp sát thân thể Trầm Ngan Hiền, mập mờ không nói rõ nổi.

Diệp Từ chớp mắt, vẻ lo âu trong mắt lập tức tiêu tán, gương mặt cô hơi bối rối, nhanh chóng bò dậy.

“A.” Động tác của cô vô tình chạm vào vết thương, đau đớn khiến cô kêu lên.

Lúc này Trầm Ngan Hiền đã tỉnh táo lại, anh đứng lên, vừa ngẩng đầu đã thấy vết thương trên cánh tay Diệp Từ, một khoảng da thịt bị mài trên mặt đất, máu tươi và cát lẫn lộn với nhau, nhìn mà ghê người.

“Em không sao chứ?” Giọng anh gấp gáp.

“Câu này phải là em hỏi anh chứ.” Vẻ mặt Diệp Từ đã bình thường, môi vẫn nở nụ cười nhẹ theo thói quen, “Anh sao thế? Như người mất hồn vậy.”

Trầm Ngan Hiền nín cổ tay mảnh khảnh của cô, thái độ cứng rắn, “Đi bệnh viện trước đã.”

Diệp Từ nhún vai, tỏ vẻ bản thân không để ý.

Ngồi trên xe taxi, Diệp Từ lên nhìn người đàn ông ngồi bên cạnh mình, cười khẽ, “Chỉ là không cẩn thận bị trượt da thôi, ngày trước em tập nhảy, ngã một cái cũng nặng hơn thế này rồi, anh đừng lo lắng.”

Trầm Ngan Hiền nhìn dáng vẻ không sao cả của cô, nội tâm hơi chua xót, “Sao tự nhiên lại nhào tới?”

Diệp Từ cười rạn rở, “Em liều mình cứu anh, anh không thấy cảm động à! Hẳn là cảm động đến mức lấy thân báo đáp, haiz, thật ra không cần đâu, lúc đó dù người đứng đấy là ai em cũng sẽ nhào tới thôi. Em vốn là một cô gái đơn giản lương thiện mà.”

Giọng cô có vẻ khoa trương, biểu cảm vô cùng đắc ý hoàn toàn chưa từng xuất hiện trên gương mặt trầm tĩnh của cô, vì vậy Trầm Ngan Hiền không nhịn được cười, cúi đầu xuống.

Thấy cuối cùng anh cũng cười, Diệp Từ thở phào nhẹ nhõm, lại nhỏ giọng hỏi, “Hôm nay anh có vẻ hơi kì lạ, xảy ra chuyện gì sao?”

Trầm Ngan Hiền vẫn im lặng không trả lời, cô chỉ có thể bất đắc dĩ thờ dài, lấy điện thoại ra, vẫn như ngày thường, đưa cho anh một bên tai nghe, im lặng nghe nhạc.

Ở bệnh viện, bôi thuốc xong, Diệp Từ đứng ở cổng chính chờ xe, cô vội vàng đuổi theo Trầm Ngan Hiền nên trên người chỉ mặc mỗi lễ phục dạ hội, đứng trong gió đêm lạnh run cả người. Trầm Ngan Hiền mím môi, không nói gì mà cởi áo khoác khoác cho Diệp Từ, “Hôm nay tiện thể về nhà anh đi!”

“Sao?” Diệp Từ không biết anh có ý gì, ánh mắt đột nhiên né tránh, cô nghiêng mặt sang bên, cười nhẹ, cố gắng để giữ giọng nói bình thường, “Đã muộn thế này còn về nhà anh làm gì?”

Hình như Trầm Ngạn Hiên cũng nhận ra không đúng ở đâu, ho nhẹ một tiếng, “Gần đây ông nội thường nhắc đến em, nói em về rồi mà không tới gặp ông, ông rất giận đấy!”

Trong đầu đột nhiên hiện ra hình ảnh ông cụ ngày thơ như trẻ con, thích trừng mắt dựng râu, Diệp Từ cũng mỉm cười, “Xin lỗi, thời gian mới về nước em còn bận việc ở công ty, là em không tốt, đúng là nên đi với anh tới gặp ông để bồi tội.”

Trong tiểu thuyết gốc, ông cụ Trầm chính là người đối xử tốt nhất với Diệp Từ, bao che khuyết điểm y như Diệp Từ là cháu gái ruột của mình. Sau khi Diệp Từ khóc lóc thể thâm nói ra tình cảm của mình với Trầm Ngạn Hiên, ông Trầm vô cùng đau lòng, lập tức lấy cổ phần của tập đoàn Trầm Thị ra để ép anh đính hôn với Diệp Từ.

Diệp Từ nghĩ thầm trong lòng, bây giờ cô thay đổi cách tấn công, đương nhiên không thể để ông Trầm ra mặt ép buộc Trầm Ngạn Hiên xác định quan hệ với mình được. Nhưng cũng không nên lo lắng quá mức, bản thân cô không làm bộ làm tịch như trong tiểu thuyết thì ông Trầm cũng sẽ không tự làm theo ý mình.

Ông Trầm thấy cô tới thì đúng là rất vui mừng, chỉ là không đợi ông nói vài câu đã thấy băng gạc quấn trên tay Diệp Từ, người cô còn khoác áo vest của nam giới. Ông liếc mắt về phía Trầm Ngạn Hiên, sau đó dường như tức giận, lập tức đuổi anh ra khỏi phòng.

“Đi đi, tôi và A Từ nói chuyện với nhau, anh không cần ở đây làm cái cột điện, đi xuống lấy hoa quả cho A Từ đi.” Ông liên tục phát tay, đợi Trầm Ngạn Hiên bắt đầu đi ra cửa, ông lập tức nói nhỏ đi, có vẻ tò mò nhưu mầy với Diệp Từ, “Cháu đã theo đuổi được khối băng nhô rồi à?”

Diệp Từ cởi áo khoác trên người xuống, để sang một bên, không hề khách khí, lập tức lộ ra bản tính ương ngạnh, “Ông à, ông nhìn thấy gì thế, không có chuyện đó đâu. Hơn nữa bản tiểu thư đã không thích anh ta từ lâu rồi, ông để cháu trai mình lại cho Bạch Y Hàm đi.”

Ông Trầm chắc chắn hai tiếng, “Còn nói là không có gì à? Thăng nhóc này đã chủ động đưa cháu về nhà đấy thôi. Đúng rồi, vết thương trên tay cháu là do đâu vậy?”

Diệp Từ làm nũng với ông, “Còn không phải là vì cứu anh ấy sao. Không được, ông à, cháu cứu cháu trai ông, ông bồi thường cho cháu thế nào đây?”

“Ông mang nó ra... để bồi thường cho cháu được không?”

Thái độ của ông Trầm rõ là chỉ sợ không có người chết, cười híp mắt nói, “Ông sẽ bảo nó đính hôn với cháu, tháng sau đính hôn, nếu không thì ông sẽ đoạn tuyệt quan hệ ông cháu với nó, không giao cổ phần công ty cho nó nữa. Hừ, nó coi trọng gia đình và sự nghiệp như vậy, chắc chắn sẽ đồng ý.”

Diệp Từ ngẩn người. Cô thật sự không rõ vì sao ông Trầm vẫn nảy ra ý tưởng này. Cô đâu có biểu hiện ra đáng về thể thâm nếu không có Trầm Ngạn Hiên thì không thể sống nổi đâu.

Trầm Ngạn Hiên bê hoa quả đứng ở cửa, lòng anh nhảy lên, ngay cả hô hấp cũng ngừng lại trong chốc lát. Sau đó anh bình tĩnh lại, không gõ cửa nữa mà im lặng chờ Diệp Từ trả lời.

Anh không rõ tâm trạng hiện giờ của mình là gì, mong muốn cô từ chối hay là chấp nhận, trong lòng anh kháng cự nhiều hơn hay mừng rỡ nhiều hơn?

Căn phòng hoàn toàn yên tĩnh, cuối cùng Diệp Từ nói khẽ.

“Ông à, sao ông còn tùy hứng như trẻ con vậy, chuyện hôn nhân đại sự không thể qua loa như vậy được đâu.”

Ông Trầm liền bĩu môi, “Cháu đừng nói nhiều như thế làm gì, chỉ cần trả lời cháu có muốn gả cho nó hay không thôi?”

Sắc mặt Diệp Từ cứng đờ, nụ cười thường trực trên môi cũng biến mất, cô cúi đầu, giọng nói có vẻ buồn bã mơ hồ, “Cháu không muốn gả cho anh ấy, từ sáu năm trước đã không muốn nữa.”

Về mặt ông Trầm cũng có vài phần buồn thương, ông đỏ mắt cầm tay Diệp Từ, “A Từ, ông biết thăng nhóc kia đã làm nhiều chuyện có lỗi với cháu, nhưng mà...”

Diệp Từ không để ông nói xong, “Anh ấy không có lỗi gì với cháu cả, nếu không thích một người là tội lỗi thì người sai trên thế giới này nhiều lắm.” Cô cười thoải mái, “Cho tới giờ cháu không cảm thấy anh ấy từng có lỗi gì với cháu. Anh ấy không thích cháu, là cháu mất dây mầy dạn quần quít lấy anh ấy, là lỗi của cháu. Anh ấy tát cháu một cái, là do bản thân cháu đứng không vững nên bị ngã, không liên quan gì tới anh ấy. Trước kia đều là cháu tự làm tự chịu, cho nên cháu không muốn lại mua dây buộc mình nữa. Thích một người không thích mình là chuyện quá mức cực khô, loại cảm giác này cháu đã chịu đủ rồi, không muốn chịu thêm nữa.”

“A, A Từ, ông...”

Diệp Từ không duy trì được nụ cười trên gương mặt nữa, viền mắt hơi phấp phồng, “Cháu biết ông đau lòng cho cháu, nhưng bây giờ ông không nên hỏi cháu có muốn gả cho anh ấy hay không, mà là anh ấy có đồng ý cưới cháu không. Chuyện tình cảm thì chỉ cần một bên không tình nguyện đã không thể nào hạnh phúc được nữa. Đàn ông trên đời này nhiều như vậy, cháu không muốn lãng phí bản thân mình...”

Cửa phòng đột nhiên bị đẩy ra, cắt đứt lời nói của cô.

Sắc mặt Trầm Ngạn Hiên lạnh như băng, vẻ mặt phức tạp nhìn Diệp Từ trong chốc lát, cuối cùng lạnh nhạt mở miệng.

“Không cần ông nội phải hỏi đâu, anh nguyện ý cưới em.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 26: Đừng quên em 12

Edit: Mộc

“Trầm Ngạn Hiên, thật ra anh có ý gì?” Sau khi ra khỏi nhà họ Trầm, nụ cười trên gương mặt Diệp Từ lập tức biến mất, sắc mặt tái xanh, giọng nói cũng không còn khách sáo nữa.

Trầm Ngạn Hiên liếc cô một cái, lạnh nhạt mở miệng, “Không có ý gì. Ông nội muốn anh cưới em, anh không bài xích nên cưới thôi.”

“Anh không bài xích à?” Diệp Từ dừng bước, cười lạnh một tiếng, trong mắt lóe lên ngọn lửa giận dữ, “Anh nói anh không bài xích à? Nhưng làm thế nào bây giờ, em rất bài xích. Anh phải đính hôn với em, vậy Bạch Y Hàm thì sao?”

Về mặt Trầm Ngạn Hiên không thay đổi, “Anh đã chia tay với cô ấy rồi.” Anh dừng một chút, lại cười khinh miệt, “Cũng không phải, bọn anh vốn dĩ không hề ở bên nhau.”

“Cho nên anh mới cưới em. Vậy em là cái gì, dự bị sao? Anh đã chơi đùa chán Bạch Y Hàm rồi nên lại thấy hứng thú với em à?” Về mặt Diệp Từ trở nên bình tĩnh, giọng cũng cao lên.

Trầm Ngạn Hiên nhíu mày, sắc mặt sa sầm, “Em đừng nói khó nghe như vậy.”

Diệp Từ cười trào phúng, “Em nói quá khó nghe à? Vậy còn anh, anh còn nhớ trước đây anh từng nói gì với em không? Khi em hỏi anh phải thế nào thì anh mới thích em, anh đã nói gì? Anh nói cho dù em có quấn lấy anh thêm năm năm, rồi lại năm năm, mặc kệ em hao hết tâm sức thì anh cũng sẽ không thích em chút nào.” Cô vừa nói vừa cười, khoe miệng cũng cong lên như châm chọc, “Trầm Ngạn Hiên, làm người không thể như thế. Em mất sáu năm mới buông chấp niệm với anh, có thể đối xử với anh như bạn bè. Trước đây anh nói chắc chắn như vậy, làm sao có thể nói đối ý là đối ý chứ? Anh cho rằng anh muốn kết hôn thì em sẽ gả sao? Bởi vì em thích anh lâu như vậy nên trong lòng anh em là kiểu gọi sẽ tới đuổi sẽ đi à?”

Trầm Ngạn Hiên lặng lẽ nhìn Diệp Từ, môi cô đeo nụ cười lạnh lẽo, đáy mắt lại lấp lánh sóng nước, cuộn cuộn đau đớn và phẫn nộ, giọng nói mơ hồ chua chát. Cô nhìn anh như thế, ánh mắt sâu thẳm, trong đó ẩn chứa rất nhiều tình cảm khiến anh không thể thừa nhận, trái tim anh khẽ run lên.

Anh trầm mặc, Diệp Từ đột nhiên bình tĩnh lại. Cô cúi đầu, nhẹ nhàng cắn môi, lông mi run rẩy. Một lúc lâu sau, cô lại mỉm cười chế giễu, giọng nói cũng trở nên nhẹ nhàng như nước, “Xin lỗi, anh thấy đây, cứ gặp phải chuyện với anh là em lại biến thành đáng về này, tính toán chi li, kiểu ngạo cần rờ, không chịu bỏ qua cho người khác, em không muốn trở thành như bây giờ, em rất chán ghét mình như vậy.”

Cô lại ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt đã bình tĩnh như đầm nước, cô hít sâu một hơi, mỉm cười xong lại bày ra dáng vẻ lạnh nhạt dịu dàng, “Những gì hôm nay anh nói em sẽ quên hết, coi như anh chưa từng nói gì. Lần sau gặp lại...” Cô cụp mắt xuống, cười dịu dàng, “Lần sau gặp, anh nhớ trả lại tuyến tặc có chữ kí của thầy cho em.”

Nói đến đây, Diệp Từ thoái mái nhìn anh, “Được rồi, đưa tới đây thôi, em có thể bắt xe về.”

Cô xoay người bước đi, bước chân không nhanh không chậm, lưng thẳng tắp, mái tóc dài tới eo bay lượn trong gió đêm. Trong lòng Trầm Ngạn Hiên đột nhiên chua xót, những lời cô vừa nói giống như còn phiêu đảng giữa bầu trời, quanh quẩn bên tai anh.

Anh không nhìn được mở miệng, “Nếu thật sự em không muốn đính hôn với anh chút nào, sao khi ông nội vui vẻ chọn ngày cho chúng ta em lại không kiên quyết từ chối, vì sao không làm thế?”

Anh vừa nói ra, thân thể Diệp Từ như bị đóng khung. Hồi lâu sau, giọng cô nhẹ nhàng vang lên, mờ ảo như gió, có chút khàn khàn, tràn đầy tự giễu, “Đúng vậy, vì sao em không kiên quyết từ chối chứ? Ha ha, em cũng muốn biết, vì sao em không làm vậy.”

Giọng nói ấy đâm vào trong lòng Trầm Ngạn Hiên đến đau xót, không khí tựa như ngưng đọng, ứ đọng, khiến cả trái tim anh đều ứ đọng. Đột nhiên anh thấy hối hận, tại sao anh lại nói ra câu ấy, giống như anh đang ngạo nghễ tự phụ chà đạp lên tình cảm của người khác vậy.

Diệp Từ vừa về tới nhà đã thấy Diệp Hoa ngồi trên ghế salon, sắc mặt sa sầm, cô miễn cưỡng mỉm cười, giọng có chút mệt mỏi, “Anh về rồi à, sao lại ngồi đây? Đang chờ em sao?”

Diệp Hoa quay đầu nhìn cô, chân mày nhú chặt, “Em và Trầm Ngạn Hiên là thế nào? Hai người muốn đính hôn à?”

Diệp Từ sững sốt, “Sao anh lại biết?”

Diệp Hoa đứng bật dậy, đi tới trước mặt cô, hai tay cầm lấy vai cô có chút thô lỗ, “Quả nhiên là hai người muốn đính hôn? Vì sao? Diệp Từ, chẳng lẽ em còn chưa tỉnh ngộ sao? Đến bây giờ em vẫn...”

Lời anh còn chưa xong, Diệp Từ đã tiến lên một bước, dựa đầu vào ngực anh, nói khẽ, “Anh, em mệt quá, đừng nói chuyện về anh ấy với em được không?”

Đôi môi Diệp Hoa khẽ động, cuối cùng không nói gì nữa, chỉ vươn tay xoa đầu cô, thờ dài một tiếng.

Diệp Từ trốn trong ngực anh, sau đó ngẩng đầu lên, sắc mặt như bình thường, “Anh, anh còn chưa nói là sao anh lại biết chuyện này.”

“Ông Trầm gọi điện cho ba, nói muốn bàn bạc về lễ đính hôn cho hai người. Ba bảo anh hỏi em xem mọi chuyện là thế nào.”

Diệp Từ cau mày oán trách, “Sao ông lại thế chứ, hành động nhanh thật đấy.”

“Thật ra là thế nào?”

Diệp Từ kể lại tỉ mỉ mọi chuyện với Diệp Hoa, còn cười khẽ, “Lúc đấy em bị câu đồng ý cưới của Trầm Ngạn Hiên dọa sợ nên chỉ mơ hồ không nói gì. Yên tâm đi, em sẽ không đính hôn với anh ấy, em sẽ giải thích rõ mọi chuyện với ông.”

“Câu ấy đã chia tay với Bạch Y Hàm rồi sao?” Diệp Từ nói cả đoạn dài như thế nhưng không hiểu sao Diệp Hoa chỉ bắt được trọng điểm này, giọng còn có phần gấp gáp. Trong lòng cô khẽ động, tại nguyên bản, Diệp Hoa là người thâm tình không mối một với Bạch Y Hàm, chẳng qua vì Trầm Ngạn Hiên là bạn tốt của anh, Bạch Y Hàm lại chưa từng biểu lộ có tình cảm nam nữ với anh nên anh mới ần nhận không để lộ. Hôm nay hai người kia đã chia tay, lẽ nào Diệp Hoa...

Nghĩ tới đây, cô mở miệng trêu chọc, “Thế nào, anh lo lắng cho Y Hàm à. Nói thật là lúc trước nhìn bọn họ rất ổn, em cũng không biết sao lại chia tay, anh, anh nhanh chân đến gặp cô ấy đi.”

Trên mặt là nụ cười nhưng trong lòng lại lo sợ bất an.

Ánh mắt Diệp Hoa lóe lên, anh do dự một lúc, khẽ lắc đầu, “Không còn sớm nữa, em đi ngủ đi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: Đừng quên em 13

Edit: Mộc

“Anh.” Diệp Từ đột nhiên thu lại ý cười, vẻ mặt nghiêm túc, “Nếu như, nếu như anh thực sự thích Bạch Y Hàm thì đừng bắn khoản nhiều quá, cứ thuận theo tâm ý của mình...”

“Em nói gì thế?” Diệp Hoa tỏ vẻ bất ngờ, gõ lên trán cô, “Sao em lại luôn cảm thấy anh thích cô ấy chứ? Anh từng biểu lộ trước mặt em rằng anh có ý tứ với cô ấy sao?”

Mắt Diệp Từ cong cong, “Là mơ hồ cảm thấy được.”

“Cảm thấy cái đầu!” Diệp Hoa nắm chặt cánh tay cô, “Giờ nào rồi mới về hả, nhanh tắm rửa đi ngủ đi.”

“A, đau quá, anh nhẹ một chút.” Vết thương trên cánh tay đau đớn, cả gương mặt nhỏ nhắn Diệp Từ đều nhăn lại.

Lúc này Diệp Hoa mới thấy băng gạc trên tay cô, nhất thời hốt hoảng buông tay ra, “Đây là thế nào? Sao lại bị thương?”

Diệp Từ ngượng ngùng cười, xoay người đi lên cầu thang, “Em đi tắm đây!”

“Này, Diệp Từ!”

Khoảng thời gian gần đây Diệp Từ thường cân nhắc có nên thuận thế đính hôn với Trầm Ngạn Hiên hay không, bây giờ chắc chắn là anh có thiện cảm với cô, nhưng thiện cảm này mạnh mẽ đến mức nào? Đã đạt yêu cầu của nhiệm vụ chưa? Đính hôn với anh có thể tăng thiện cảm không?

Chỉ có điều, cô còn chưa kịp đưa ra quyết định thì Diệp Tuấn Hoa đã trực tiếp ngăn chặn tất cả đường lui thay cô, khi ông ta ngồi trên ghế salon, lạnh lùng thông báo thời gian thì cô vô cùng tức giận.

“Đây là hôn lễ của con, sao lại do ba quyết định?”

Diệp Tuấn Hoa lạnh nhạt liếc cô, giọng nào trào phúng, “Không phải anh cô nói gần đây cô thay đổi rất nhiều sao? Tôi không cảm thấy vậy, vẫn là cái đáng về vô lễ không biết trên dưới.” Dừng một chút, ông ta lật tờ tạp chí kinh tế trong tay, “Tiệc đính hôn tổ chức vào mười ba tháng sau, tôi đã gửi thiệp mời rồi, tốt nhất cô nên chuẩn bị một chút đi!”

“Chuẩn bị một chút?” Diệp Từ cười lạnh một tiếng, “Từ sáu năm trước khi tôi ra nước ngoài cho tới bây giờ, ngay một cuộc điện thoại ông cũng không gọi, tôi về nước ông cũng không thèm hỏi một câu. Giờ ông lại nói tôi hãy chuẩn bị một chút, ông không cảm thấy quá buồn cười sao? Ba.”

Một chữ cuối cùng kia cô nhấn rất mạnh, để lộ ra sự châm chọc và căm hận.

Diệp Tuấn Hoa không nói gì, ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, ánh mắt lạnh lùng đến tận xương, “Tôi chưa từng quên gửi tiền vào tài khoản cho cô. Trước đây không phải sống chết cũng muốn ở cạnh Trầm Ngạn Hiên sao? Hiện giờ có cơ hội rồi, không cần làm trò khác người nữa, đối với cô và công ty đều tốt cả. Con gái ạ.”

Giọng điệu y như Diệp Từ, thậm chí còn lộ ra ý tứ uy hiếp. Diệp Từ đột nhiên cảm thấy nhàm chán đến cực độ, hừ lạnh một tiếng, xoay người lên tầng. Làm nhiều nhiệm vụ như vậy nhưng cô vẫn không học được cách sống với người thân, rõ ràng có vô số biện pháp để cải thiện quan hệ giữa bọn họ, nhưng cô vẫn luôn chống đối không làm.

Kể cả là Diệp Hoa, cô cũng dùng cách thức tấn công một người đàn ông để có thiện cảm với anh chứ không phải là cách tiếp xúc với một người anh trai.

Diệp Từ nằm trên giường, hai mắt vô thần nhìn lên trần nhà. Đã vậy thì cứ đính hôn đi. Cô sao cũng được cả, cha của thân thể này đã ra lệnh rồi, cô cũng không muốn lãng phí khoảng thời gian ít ỏi còn lại với ông ta.

Gần đây Trầm Ngạn Hiên luôn nhớ tới ánh mắt của Diệp Từ, ánh mắt ấy có thể khiến người ta chìm xuống đáy biển, trái tim bị đè nặng đến nỗi không cách nào hô hấp, tràn đầy tình cảm mà anh không thể phân biệt nổi, sâu thẳm mê người, làm người ta không thể quên đi.

Anh nghe một bản piano sẽ nghĩ tới cô, khi đi trên đường, tâm tư lơ lửng sẽ nghĩ tới cô, ngồi trước bàn xem tài liệu cũng sẽ nghĩ tới cô. Lần đầu tiên gặp nhau khi cô về nước, mỗi lần gặp mặt, mỗi việc cô làm, mỗi câu cô nói ra, mỗi nụ cười của cô, cứ trải dần ra, cuối cùng dừng lại ở câu nói mơ hồ đau xót “Em cũng muốn biết, vì sao em lại không làm như thế”.

Mỗi lần hỏi tương lại, đáy lòng anh lại lắng thêm một phần cảm tình không rõ ràng, vì vậy cứ nghĩ tới cô là trái tim lại trở nên nặng nề, khiến anh chua xót, rồi lại yên tâm.

Anh cảm thấy mình rất kì lạ, rõ ràng trước đây chán ghét cô, căm hận cô đây đưa mình, nhưng vì sao khi nhớ lại đáng về căn rờ kiều ngạo của cô lúc cô đuổi những nữ sinh bên cạnh anh đi, thỉnh thoảng anh lại không kiềm chế được cười lên.

“Thằng nhóc này, ông đã định ngày đính hôn với ba của Diệp Từ rồi, cũng sắp xếp người đi chuẩn bị tiệc ở khách sạn, chừng nào thì cháu và con bé đi chọn lễ phục.” Ông Trầm vui vẻ đến mức ria mép đều sắp nhếch hết lên, mắt híp lại thành một khe nhỏ.

Trầm Ngạn Hiên nhú mày, “Diệp Từ đồng ý đính hôn rồi sao?”

“Đương nhiên là con bé đồng ý rồi.” Ông Trầm tỏ vẻ đắc ý nhưn mày với anh, “Trước đây khi con bé làm nũng với ông để mắng cháu, ông đã nói với nó, sớm muộn gì cũng có ngày nó theo đuổi được cháu. Thấy không, quả nhiên cháu đã chấp nhận.”

Anh không biết tâm trạng của mình là thế nào, chỉ lạnh nhạt lên tiếng, “Cháu biết.”

Đi ra khỏi phòng, anh gọi điện cho Diệp Từ, giọng cô vẫn mềm mại ôn hòa như trước, “Lễ phục à? Anh có thời gian đi chọn với em sao? Nếu bận thì không cần đâu, em đi thử thôi cũng được.”

“Anh có thời gian.”

Diệp Từ cười khê, “Thời gian đính hôn là vào tháng sau liệu có vội vàng không?”

“Không đâu.” Dừng một chút, anh không nhịn được hỏi, “Em... Không phải là em không muốn chứ...”

Điện thoại bên kia im lặng một lúc, sau đó Diệp Từ hào phóng nói, “Anh nghĩ thế nào? Bởi vì ba em và ông Trầm nên em bị buộc đính hôn, hay là dù em cố gắng thế nào cũng không thể nói ra hai chữ từ chối được. Dù sao thì đính hôn, kết hôn với anh cũng là giấc mơ từ ngày còn nhỏ của em. Anh nghĩ thế nào thì là như thế.”

“Diệp Từ.” Trầm Ngạn Hiên đột nhiên cảm thấy cổ họng hơi khó chịu, “Không phải là anh nghĩ thế nào, anh muốn nghe em nói, thật ra em nghĩ gì?”

“Trước khi em trả lời anh, anh có thể trả lời em một chuyện không? Anh thích em nên mới đồng ý đính hôn với em sao?”

Trầm Ngạn Hiên hơi ngần ngại, sau đó nhẹ nhàng ừ một tiếng, “Phải.”

“Trầm Ngan Hiền.” Giọng Diệp Từ chột trâm xuống, “Đây là cơ hội cuối cùng mà em cho bản thân mình, vậy nên anh nhất định không được lừa em, nhất định không được.”

Trầm Ngan Hiền nhảy bén phát hiện ra giọng cô ẩn chứa tâm tình mãnh liệt như sóng biển dâng trào, liền mím môi, “Anh không lừa em”

Dừng một chút, cuối cùng anh nói ra câu mà mình vẫn giữ trong lòng, “Diệp Từ, xin lỗi.”

Diệp Từ cười khê, “Vì sao xin lỗi?”

“Vi tất cả mọi chuyện đã từng làm với em.” Trầm Ngan Hiền hít sâu một hơi, “Tạm thời anh chưa có cách nào thích em như em thích anh, nhưng anh thật sự muốn sống tốt với em.”

Diệp Từ lắng lắng nghe, có chút chế giễu nhếch môi. Giọng cô lại ra vẻ ngượng ngùng, “Cái gì vậy, ai sẽ tin anh chứ, thái độ thay đổi nhanh như đập đầu vậy.”

Lễ đính hôn của bọn họ đang được chuẩn bị.

Khi Diệp Hoa biết chuyện, Diệp Từ đang vui vẻ nói chuyện điện thoại với Trầm Ngan Hiền, giọng nói đầy vui sướng không thể che giấu, cô tỏ ra dịu dàng thông cảm, “Không sao đâu, nếu anh bận như không cần phải đi với em đâu.”

Không biết Trầm Ngan Hiền nói gì, môi cô lại càng cong lên, “Anh hỏi em à, trước đây em ảo tưởng rằng sẽ nhảy một bài trong hôn lễ, đương nhiên anh sẽ đệm đàn piano. Sau đó lại thấy vậy thì ngốc quá, làm gì cô cô dâu nào mặc váy cưới rồi nhảy nhót chứ. Hay là lễ đính hôn lần này chúng ta cùng chơi đàn đi.” Hình như nhớ tới chuyện gì đẹp đẽ đã qua đi, ánh mắt cô dịu dàng, “Lại nói, cũng vì anh nên em mới đi học đàn piano đấy...”

Diệp Hoa đứng một bên lắng nghe, ánh mắt nhìn cô càng lúc càng sâu thẳm, hồi lâu sau, anh buông lỏng ra bàn tay nắm chặt thành nắm, ý cười trên môi dịu dàng như nước.

Anh đã nhìn cô vì người đàn ông này mà điên rồ thống khổ, hôm nay bọn họ thật sự muốn ở bên nhau. Nếu như... Cô thật sự có được hạnh phúc mà cô mong đợi, vậy thì là một người anh trai, anh nên chúc phúc cho cô mới đúng.

P/S: Hiện giờ dòng nhanh xuyên đang phát triển mạnh nên có số lượng truyện nhanh xuyên rất lớn, phải nói là ngang ngửa với xuyên không hồi trước. Có điều không nhiều nhà làm lắm, một là vì ngôn tình đã đi vào thời kì thoái trào (một phần do hết mốt, một phần do đám ăn trộm nên nhiều bạn chán không dịch nữa), hai là do chất lượng không đánh được số lượng. Tớ đọc khá nhiều nhanh xuyên rồi, và những bộ gần mức ‘hay’ không nhiều (cũng có thể là do tớ già rồi nên khó tính). Gần đây tớ còn đọc hai bộ phản hệ thống nhanh xuyên, tức là chống lại những nhân vật nhanh xuyên. Tác giả viết khá tốt, nhưng cả hai đều bị vấn đề là đầu voi đuôi chuột. Mở đầu và quá trình rất hay, mỗi cái kết thì chẳng ra sao. Một truyện thì phải nói là đọc nhiều đoạn xúc động đến phát khóc, thích nữ chính vô cùng, nhưng kết thúc lửng lơ con cá vàng không rõ ràng. Một truyện kết như dở hơi, tớ thật sự nghi ngờ tác giả đang viết đến cuối thì bị quạt trần rơi vào đầu. Thấy đáng tiếc kinh khủng vì cả một quá trình hay như thế mà đến cuối thì ba chấm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xìng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 28: Đừng quên em 14

Edit: Mộc

“Anh.” Cúp điện thoại, Diệp Từ lập tức phát hiện Diệp Hoa đứng ở một bên. Cô cười ngọt ngào, chạy về phía anh, hai tay vòng lấy cổ anh, “Ngày mai công ty Trầm Ngan Hiền có việc, anh đi xem lễ phục với em được không?”

Lông mày Diệp Hoa lập tức nhíu lại, “Lúc trước em nói cậu ấy sẽ xếp thời gian trống để đi cùng em cơ mà, sao thế, vừa xác định quan hệ với em xong thì cậu ấy không để ý tới em nữa à.”

“Anh, anh nói gì thế?” Diệp Từ cười, giải thích thay anh, “Anh ấy đã chuẩn bị đi với em rồi, tại em hẹn thời gian không ổn, đúng lúc công ty có hội nghị quan trọng. Em thấy chọn lễ phục cũng không phải chuyện gì quan trọng nên không muốn đổi thời gian.”

Diệp Hoa nhìn dáng vẻ hưng phấn hoạt bát của cô, mi mắt cong cong, ý cười tràn đầy, đáy mắt còn có ánh sáng vui sướng linh động, khiến cả trái tim anh đều đột nhiên yên tĩnh lại, “Được rồi, anh đi với em.”

“Anh là tốt nhất!” Diệp Từ đột nhiên dựa gần vào anh, hôn chụt một cái, sau đó nhìn về mặt ngu ngơ của anh rồi bật cười, “Có phải từ nhỏ tới giờ chưa được cảm nhận em gái làm nũng anh trai không, khi còn bé chắc anh cũng hâm mộ anh em người ta tình cảm thắm thiết giống em đúng không. Thế nào, cảm giác tốt không?”

“Diệp Từ!” Diệp Hoa trầm giọng gọi cô một câu, thái dương hơi giật lên.

Vì vậy Diệp Từ cười càng thêm sáng lạn, “Em phải ra ngoài rồi.” Nói xong, cô từ từ xuống tầng. Bước chân nhẹ nhàng, toàn thân cao thấp đều tản ra ma lực khiến người ta không kiềm chế được.

Diệp Từ, đính hôn với cậu ta thật sự vui vẻ như thế sao?

Diệp Hoa cũng không biết tâm trạng khác thường của bản thân đến từ đâu, anh lái xe, không nhìn được nghiêng mặt sang liếc trộm Diệp Từ. Cô đang cúi đầu chơi điện thoại, cảm giác được ánh mắt của anh nên ngẩng đầu lên nhovn miệng cười.

“Đừng nhìn em, nhìn đường đi.”

Diệp Hoa nhất thời hơi xấu hổ, mặt anh không thay đổi gì, “Lần trước anh và Ngạn Hiên gặp nhau, cậu ấy đã nhắc tới em.”

“Nói em cái gì?”

Diệp Hoa liền nhớ tới lời thề son sắt của Trầm Ngạn Hiên, ánh mắt kiên định khi nói rằng sẽ thật tốt với Diệp Từ, anh mím môi, “Cậu ấy mình nghiêm túc, bảo anh không phải lo cho em.”

Diệp Từ phì cười, “Vậy là anh lo cho em nên mới đi gặp anh ấy sao?”

Anh cũng không phản bác, chỉ cười khẽ, “Phải. Em cũng biết thái độ lúc trước của Ngạn Hiên với em rồi. Anh không biết vì sao cậu ấy chia tay với Y Hàm, anh chỉ sợ cậu ấy coi em là công cụ để quên đi mối tình kia.”

Ánh mắt Diệp Từ lóe lên, nụ cười trên mặt có chút gượng gạo, cố gắng tỏ ra bình tĩnh: “Không đâu, anh à, anh đừng nói...”

Cô còn chưa dứt lời liền đột ngột dừng lại. Diệp Hoa theo bản năng nhìn cô một cái, sau đó nhìn theo tầm mắt thất thần kinh ngạc của cô.

Một giây kế tiếp, Diệp Hoa nhấn mạnh phanh xe, lốp xe ma sát trên mặt đường tạo ra thứ âm thanh chói tai.

Môi anh trắng bệch, hàm răng nghiến chặt vang lên tiếng ken két, anh nắm chặt tay lái khiến khớp xương cũng nhô hẳn ra, toàn thân lạnh lẽo đến run rẩy, mắt nhìn thẳng tắp về hai bóng người cách đó không xa.

“Đây là sự nghiêm túc mà cậu ta nói à?” Diệp Hoa vỗ mạnh lên tay lái một cái, âm thanh đột ngột làm Diệp Từ sợ run, cuối cùng cũng tỉnh táo lại.

Cô cúi đầu, mím môi, bất đắc dĩ cười chua xót, sau đó lạnh nhạt mở miệng, “Đi thôi, anh, ở đây không thể dừng xe được.”

“Diệp Từ!” Diệp Hoa chỉ tiếc rên sát không thành thét, quát lên với cô, “Không phải em nói công ty cậu ta có hội nghị quan trọng không thể đi được à? Chuyện gì đây hả?”

Anh nói xong, không chờ Diệp Từ trả lời đã lập tức đẩy cửa xe định xuống. Diệp Từ túm chặt lấy tay anh, trong ánh mắt mơ hồ có ý cầu xin, “Anh, em xin anh, chúng ta đi thôi.”

Chỉ trong chốc lát, ánh mắt cô đã đỏ lên, có nước mắt trong suốt xuất hiện, cô nghiêng mặt, chớp nhẹ mắt, cố gắng không để nước mắt rơi xuống, tay vẫn túm chặt anh không buông.

Diệp Hoa nhìn cô một lúc, thấy mũi mình cũng hơi cay, hai người bọn họ giằng co hồi lâu, cuối cùng Diệp Hoa đành ngồi vào trong xe, vẻ mặt buồn bã. “Diệp từ, không phải cậu ta thì nhất định không được sao?”

Trong thế giới này, người mà anh không hy vọng Diệp Từ gả cho nhất là cậu ta.

Diệp Từ ngẩng đầu liền thấy được hai người kia. Trầm Ngạn Hiên buông Bạch Y Hàm ra nhưng hai tay vẫn cầm vai cô ta như cũ, cúi đầu không rõ nói gì. Diệp Từ không thấy được vẻ mặt của anh, chẳng qua là cảm thấy trái tim đã lạnh, cô quay sang cười mệt mỏi, “Anh, lái xe đi, nếu còn không đi thì cảnh sát giao thông sẽ tìm anh để nói chuyện đấy.”

Diệp Hoa chau mày, nhưng vẫn khởi động xe, sau đó mới lạnh nhạt hỏi cô, “Đi đâu đây?”

“Đi xem lễ phục.”

Hơi thở của Diệp Hoa như nghẹn lại, “Em...”

“Chuyện hôm nay em sẽ hỏi anh ấy thật rõ ràng, anh đừng lo lắng, cũng đừng nói gì với anh ấy, được không?” Cô lạnh nhạt lặp lại một lần nữa, “Đi xem lễ phục đi.”

Đang kia, Trầm Ngạn Hiên còn không biết xe Diệp Hoa vừa mới đi qua mình, anh nhìn gương mặt sắp khóc của Bạch Y Hàm, có phần bất đắc dĩ. “Anh không cảm thấy anh đã làm chuyện gì có lỗi với em.”

“Ngạn Hiên, vì sao anh có thể nói như vậy?” Giọng Bạch Y Hàm mang theo tiếng khóc nức nở, “Anh và Diệp Từ đính hôn, em lại là người cuối cùng biết. Anh không giải thích chút gì với em sao? Chúng ta ở bên nhau nhiều năm như thế, lẽ nào ngay cả một lời giải thích em cũng không xứng được nghe

sao?”

Đôi môi cô ta tái nhợt, thân thể hơi run rẩy. Ánh mắt đau thương nhìn anh, trên lông mi còn dính giọt nước nho nhỏ, giống như một cây sơn trà trong mưa, nhu nhược xinh đẹp chọc người trù mến.

“Chúng ta từng ở bên nhau sao?” Giọng Trầm Ngan Hiên lãnh đạm, “Cho dù có đi nữa thì có phải em nên giải thích trước với anh... Buổi tối ở khách sạn Diệu Dương, em làm gì trong phòng nghỉ vậy?”

Một câu này của anh như một nhát búa tạ đập mạnh vào lòng Bạch Y Hàm, cả người cô ta run lên, ánh mắt nhất thời hoảng loạn, môi hơi run rẩy, “Không, không phải như vậy... Em...”

“Em không cần nói gì cả” Trầm Ngan Hiên cúi đầu liếc đôi chân sung đỏ đi giày cao gót của Bạch Y Hàm, “Chân em bị thương rồi, để anh lái xe đưa em về, mấy ngày tới đừng đi giày cao gót nữa.”

Từ lúc này đến bây giờ, anh dùng một tay đỡ cô ta. Bạch Y Hàm cười thê lương, đẩy anh ra, lao đảo đứng vững lần nữa, “Tại sao lại tốt với em như vậy, anh đã muốn dính hôn với Diệu Từ thì sao còn tốt với em. Từ trước đến nay, vì sao chỉ dịu dàng với một mình em, nếu không thích em thì đừng tỏ ra đặc biệt với em nữa.”

Nói xong lời cuối, cô ta khóc không thành tiếng, một tay hung hăng níu cổ áo anh, khóc thút thít, “Anh cho là chúng ta chưa từng ở bên nhau sao, vậy vì sao chuyện gì anh đều nghe em, vì sao quan tâm tới em như thế, vì sao luôn ra mặt thay em. Trầm Ngan Hiên, anh có biết được anh đối xử độc nhất vô nhị là chuyện khiến người ta mê luyến tới mức nào không... Tại sao lại như thế, tại sao...”

Thân thể Trầm Ngan Hiên cứng ngắc, anh nhìn từng giọt nước mắt rơi trên gương mặt Bạch Y Hàm, hít một hơi thật sâu, sau đó nhẹ nhàng nhưng kiên quyết gỡ tay cô ta khỏi cổ áo mình, “Anh hiểu rồi. Trước đây đã khiến em hiểu lầm, anh rất xin lỗi, từ hôm nay trở đi sẽ không như vậy nữa.”

Nếu toàn bộ đã thành bụi bặm, vậy thì từ nay về sau, sự đối xử độc nhất vô nhị kia nên để cho đúng người.

...

Diệp Hoa không rõ vì sao chính mắt thấy vị hôn phu của mình và bạn gái cũ ôm nhau trên đường lớn và Diệp Từ vẫn hăng hái thử lễ phục được, còn cười không chút khổ sở, y như không có chuyện gì xảy ra.

“Anh, cái này có được không?”

“Anh thấy được hay không cũng không quan trọng, vị hôn phu của em thấy đẹp là được.” Lời nói ra khó tránh khỏi châm chọc và oán giận.

Diệp Từ cúi đầu cười khê, đột nhiên nhớ tới tình tiết trong tiểu thuyết.

Vào ngày đính hôn của bọn họ, Bạch Y Hàm gặp tai nạn giao thông, vì vậy Trầm Ngan Hiên khó khăn lắm mới chịu thỏa hiệp lập tức không quan tâm gì nữa, bỏ lại mọi người, vứt vị hôn thê trên danh nghĩa là cô ở buổi tiệc, để cô chịu đựng tất cả lạnh nhạt và chỉ trích.

Tình cảnh như thế đúng là lúng túng!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 29: Đừng quên em 15

Edit: Mộc

“Nhìn em hôm nay đẹp không?” Diệp Từ ngẩng đầu lên, lộ ra gương mặt kiêu diễm động lòng người, ánh mắt lấp lánh, môi đầy ý cười.

Trầm Ngan Hiên khẽ mím môi, “Đẹp.”

Diệp Từ chỉnh lại cà vạt giúp anh, “Chờ chút nữa chúng ta cùng nhau diễn tấu, anh đã luyện tốt chưa?”

“Em không tin tưởng anh à?”

Diệp Từ kiêu ngạo hếch cằm lên, “Em chỉ lo lâu quá anh không luyện đàn nên trình độ tụt xuống, sẽ không theo kịp em thôi.”

“Chỉ cần em đừng chậm hơn anh là tốt rồi.” Trầm Ngan Hiên néo môi cô, vẻ mặt ôn hòa. Động tác này là Trầm Ngan Hiên học được từ cô, nhiều ngày nay, hơi một chút là cô động tay chân với anh, thỉnh thoảng sờ mặt, thỉnh thoảng bóp mũi, còn lấy danh nghĩa tốt đẹp là biểu hiện thân mật.

Diệp Từ nghiêng mặt sang một bên né tránh tay anh, mỉm cười, “Được rồi, chúng ta nên ra ngoài thôi.”

Người chủ trì vừa dứt lời, tiếng vỗ tay lập tức vang lên, còn kèm theo vài tiếng gọi ồn ào.

Ánh mắt Trầm Ngạn Hiên càng hiền hòa hơn, anh đưa tay ra, Diệp Từ khoác tay anh.

Dưới ánh đèn, một nam một nữ dặt nhau đi tới, Trầm Ngạn Hiên mặc vest đen đơn giản càng làm nổi bật vẻ điển trai thanh nhã của anh, gương mặt bình thường lạnh lùng giờ thấp thoáng ý cười, làm tất cả đường nét đều trở nên nhu hòa, vô cùng nho nhã. Diệp Từ kiều diễm như hoa, đầy vẻ quyến rũ.

Bọn họ đi tới trước đàn piano, nhìn nhau cười, Trầm Ngạn Hiên đặt tay xuống trước, Diệp Từ theo sau. Tiếng đàn du dương như nước chảy, phiêu đảng như bướm bướm múa lượn giữa không trung.

Diệp Hoa đứng cách đó không xa, lặng lẽ nhìn, vẻ mặt không vui không giận, ánh mắt có phần u ám.

“Này, anh có thể nói cho tôi biết ngày trước nhóc con này theo đuổi người ta thế nào không?” An Kỳ Viễn đứng một bên, khẽ đụng vào cánh tay anh, trong mắt lóe ra vẻ tò mò, “Tôi không thể tưởng tượng ra nổi cô ấy mặt dày mày dạn quần quít lấy người khác.”

Diệp Hoa cười nhạt một tiếng, “Trước đây tôi cũng tuyệt đối không tưởng tượng ra nổi em ấy sẽ biến thành đáng vẻ dịu dàng lạnh nhạt như bây giờ.” Nói xong, anh khó tránh khỏi thất thần, suy nghĩ lại chìm đắm trong ký ức đã qua.

An Kỳ Viễn khẽ mỉm cười, giọng nói lại có chút oán giận, “Cho dù cô ấy yêu người đàn ông kia đến xương tủy thì cũng không cần từ chức sớm vậy chứ. Chỉ là đính hôn mà thôi, đâu phải chuẩn bị sinh con.”

“Từ chức?” Diệp Hoa tỉnh táo lại.

“Đúng vậy.” An Kỳ Viễn nhún vai, “Mấy ngày trước cô ấy đã cất nhắc một người lên vị trí của mình, chính thức nộp đơn từ chức cho tôi. Cô ấy không phải là quản lý bình thường, công ty này là hai chúng tôi cùng sáng lập khi ở Mỹ, tuy trên danh nghĩa là của tôi nhưng cổ phần trong tay cô ấy không ít, mọi chuyện lớn nhỏ đều có cô ấy quản lý. Giờ cô ấy đột nhiên từ chức, nói thật tôi còn chưa quen được.” Nói đến đây, anh ta không nhịn được, bật cười, “Phụ nữ vừa có người đàn ông mình thích thì đều biến thành như vậy sao?”

Diệp Hoa có chút nghi ngờ, anh đang định trả lời thì chợt nghe thấy một tiếng hô chói tai phá vỡ bầu không khí bình thản.

“Trầm Ngạn Hiên!”

Người đàn ông đang chơi đàn hơi dừng lại, sự ấn ý giữa hai người lập tức bị phá hỏng. Anh hơi nhíu mày, đang suy nghĩ xem có nên tiếp nối đoạn mới hay không, giọng nói của Tần Nhã ngày càng gần, vài bước đã chạy tới trước mặt anh.

“Ngạn Hiên, Y Hàm gặp tai nạn xe rồi.”

Diệp Từ khẽ thở dài trong lòng, ngón tay ngừng lại.

Về mặt Trầm Ngạn Hiên kinh sợ nhìn đôi mắt đỏ bừng của Tần Nhã, không thể tin nói: “Cô nói cái gì?”

Trong đại sảnh bắt đầu ồn ào, tất cả mọi người bị chuyện bất ngờ này làm kinh ngạc. Ông Trầm giận đến mức râu mép cũng dựng lên, ông cảm thấy mặc kệ chuyện gì xảy ra, con bé kia không nên tới làm phiền tiệc đính hôn của cháu ông và Diệp Từ.

Tần Nhã thờ hồn hên mấy hơi, gần như khóc lên, “Tôi vừa nhận được điện thoại từ bệnh viện, nói Y Hàm gặp tai nạn xe, vết thương rất nghiêm trọng, đã đưa vào phòng cấp cứu, tính mạng bị đe dọa, không biết có thể cứu được không, bảo chúng ta... Bảo chúng ta chuẩn bị tốt...”

Nói tới đây, cô ta nghẹn ngào không ra lời, chỉ tiến lên một bước, níu chặt tay Trầm Ngạn Hiên, “Đi thăm cô ấy một chút đi, chí ít anh hãy đứng ở ngoài phòng phẫu thuật chờ cô ấy ra ngoài, nếu như cô ấy...”

Trầm Ngạn Hiên đứng bật dậy, đang định cất bước đi thì một bên cổ tay đột nhiên bị cầm lấy.

Anh quay đầu lại, thấy ánh mắt cầu xin của Diệp Từ, giọng cô có chút run rẩy, “Đừng...”

“Diệp từ, đừng gây chuyện. Đây là việc liên quan đến mạng người, tiệc đính hôn của chúng ta hoãn lại một chút, xin lỗi.” Nói xong câu đó, anh tránh khỏi tay cô, đi nhanh xuống đài, vội vã chạy ra ngoài.

Tần Nhã xoay người định chạy đi, rồi lại quay đầu cầm hận trừng Diệp Từ, nghiêng răng nghiêng lợi, đầy vẻ hung ác, “Diệp Từ, tôi biết trong xương cốt cô vẫn không thay đổi, nếu để tôi điều tra ra tai nạn lần này của Y Hàm là do cô làm, tôi nhất định không bỏ qua cho cô. Còn nữa, tôi nói cho cô biết, không cần biết cô dùng phương pháp ác độc gì khiến Trầm Ngạn Hiên đồng ý đính hôn với cô, nhưng cô mãi mãi sẽ không chiếm được trái tim anh ấy.”

Cô ta không chờ Diệp Từ đáp lại đã chạy đi.

Trong nháy mắt, cả đại sảnh đều ồ lên. Rất nhiều người bắt đầu khẽ trao đổi, bàn bạc nhau về màn đặc sắc vừa rồi.

Diệp Tuấn Hoa hơi nhăn mày nhưng không lên tiếng. Ông Trầm giận đến đỏ mặt tía tai, đỉnh đầu như sắp bốc khói, ông nháy mắt với người chủ trì, người

kia lập tức lên sân khấu, đứng trước micro giải thích với mọi người.

Ông Trầm đi tới cạnh Diệp Từ, vội vàng an ủi cô.

“A Từ, cháu đừng, đừng khổ tâm, con bé Tần Nhã kia chẳng hề hiểu chuyện của các cháu đâu, nó ăn nói linh tinh đấy, cháu đừng để trong lòng. Về phần Ngan Hiên, thằng ranh này mà về ông nhất định sẽ đánh nó một trận thật đau để xả cơn giận này cho cháu. Cháu đừng để ý quá, giờ nó đi cũng không phải vì còn tình cảm gì với con bé Y Hàm kia đâu, dù sao vẫn là bạn bè đúng không? Xảy ra chuyện như thế, nên đi thăm một chút. Chúng ta hoàn tiệc đính hôn lại thêm mấy ngày nữa được không...”

Lúc này, ở phía trên, người chủ trì đã xin lỗi xong, đang nói sẽ hoàn tiệc đính hôn, “Vô cùng xin lỗi đã làm lãng phí thời gian của mọi người, chuyện xảy ra là có nguyên nhân, chúng tôi quyết định sẽ hoàn tiệc đính hôn lại...”

Diệp Từ cười thê lương, đột nhiên cắt đứt lời anh ta, “Tiệc đính hôn không cần hoãn lại đâu.” Mặt cô đỏ lên, lấp lánh ánh nước, trên môi vẫn là nụ cười lịch sự, “Lập tức hủy bỏ. Vô cùng cảm ơn mọi người đang bận rộn còn tới tiệc đính hôn của tôi và Trầm Ngan Hiên, có điều cũng thu hoạch được một câu chuyện trà dư tửu hậu rồi, cũng không thiệt thòi lắm!”

Sắc mặt Diệp Tuấn Hoa lạnh như băng, “Diệp Hoa, đi kéo nó xuống, có chút chuyện nhỏ mà làm như thế đúng là mất mặt.”

Diệp Hoa nhú mày, không hề hành động.

“Có điều vẫn phải xin lỗi mọi người, vô cùng xin lỗi.” Diệp Từ nén khóc mỉm cười, cúi đầu thật thấp chào mọi người, sau đó xoay người đi tới trước mặt ông Trầm.

“A Từ, cháu làm gì vậy! Nếu cháu giận Ngan Hiên, để ông...”

Diệp Từ cắn môi lắc đầu, “Không liên quan đến anh ấy, là cháu không tốt, ngay từ đầu cháu không nên đồng ý việc kết hôn. Là cháu quá ích kỷ, hiện giờ hủy bỏ tiệc đính hôn cũng tốt, cháu xin lỗi ông.”

Cô không thể khống chế được tâm trạng mình nữa, cúi đầu, một giọt nước mắt cũng rơi xuống. “Xin lỗi, ông à, cháu đã để ông phiền lòng thêm, cháu về trước đây.”

Cô xoay người, che miệng lại rồi chạy ra ngoài.

“A Từ, A Từ.” Ông Trầm giận đến điên người, trong lòng lại không có cách oán trách ai.

“Diệp Hoa, bắt nó quay lại, xảy ra chuyện như thế, nó là vai chính của tiệc đính hôn, phải mời rượu xin lỗi mọi người đã, sau đó chúng ta sẽ bàn bạc mọi việc với nhà họ Trầm sau.” Diệp Tuấn khó chịu ra lệnh cho con trai mình.

Diệp Hoa cười lạnh lùng, “Nếu em ấy đã không muốn thì cứ hủy bỏ đi.”

“Con!”

Anh không nghe cha mình nói thêm gì, cất bước đuổi theo cô.

Ở bãi đỗ xe, anh phát hiện ra Diệp Từ đang ngồi xổm trước xe của cô, vừa khóc vừa lau nước mắt, mắt đỏ bừng như con thỏ.

Diệp Hoa thở dài một hơi, đi tới trước mặt cô, “Diệp Từ...”

“Anh có nghĩ là... có cảm thấy em đang cố tình gây sự không?” Cô hít sâu vài hơi, ngừng khóc lại, sau đó cười chua xót, “Sao anh còn chưa đi, đi thăm Bạch Y Hàm một chút, dù sao cũng là chuyện liên quan đến mạng người, không chừng chậm một bước cô ấy đã mất mạng rồi.”

Câu này của cô quá mức châm chọc, Diệp Hoa nhăn mày, “Diệp Từ!”

Diệp Từ khẽ cong môi, cười lạnh một tiếng, “Quả nhiên là em cố tình gây sự. Anh, anh đi thăm Y Hàm đi, cho em vay ít tiền để em bắt xe về nhà là được.”

Diệp Hoa nhìn cô cắn mặc lễ phục hở ngực, vươn tay đỡ cô, “Đứng lên đi, anh đưa em về.”

“Không đến bệnh viện sao?”

“Trước tiên anh đưa em về đã.”

Dọc đường đi, mặt Diệp Từ không thay đổi gì, nhìn ra ngoài cửa sổ, không biết đang suy nghĩ gì. Khi về nhà, cô giống như đã ổn định tinh thần, thái độ đúng mực, còn có vài phần lẳng, “Anh à, anh mau đến viện đi, không biết Y Hàm thế nào rồi, em không đi được, anh thay em đến thăm đi.”

“Diệp Từ, em sao vậy?” Không hiểu sao Diệp Hoa luôn cảm thấy hôm nay Diệp Từ rất lạ. Nếu cô thật sự muốn hủy bỏ việc đính hôn, vậy mấy ngày trước, khi thấy cậu ta và Bạch Y Hàm ôm nhau trên đường thì đã hủy luôn rồi, nhưng cô không làm vậy. Diệp Hoa cho rằng cô đã yêu cậu ta đến mức không để ý chuyện cũ giữa cậu ta và Bạch Y Hàm, nhưng hôm nay Bạch Y Hàm gặp tai nạn xe, dù không nói đến chuyện Trầm Ngan Hiên là bạn trai

cũ, chỉ là bạn thân đã mười năm, cậu ta hoàn lễ đính hôn lại để tới bệnh viện cũng không có gì đáng trách. Dù sao cậu ta cũng nói đúng, đây là chuyện liên quan đến mạng người!

Nếu như Y Hàm thực sự làm sao thì bọn họ tuyệt đối không thể coi như không có gì mà tiếp tục đính hôn.

Nhưng vì sao Diệp Tử lại để tâm như vậy!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 30: Đừng quên em 16

Edit: Mộc

“Không có gì!” Nụ cười trên mặt Diệp Tử có phần gượng gạo, “Anh mau đi đi, em đi tắm đây!”

“Diệp Tử.” Diệp Hoa cầm tay cô, kéo cô vào lòng mình, nhẹ nhàng nói: “Đừng khổ sở, không là cậu ta thì có thể là người khác, một ngày nào đó em sẽ gặp được một người, người đó sẽ yêu em như em yêu Trầm Ngan Hiền.”

Diệp Tử ngược mắt nhìn anh, viền mắt lại có lệ, “Anh, bất kể xảy ra chuyện gì, anh nhất định phải nhớ là em rất thương anh.”

Anh hơi ngẩn người, trong lòng đột nhiên có con sóng lớn cuộn trào mãnh liệt, “Vì sao tự nhiên lại nói thế?”

“Không có gì, chỉ là cảm thấy anh là người tốt với em nhất thôi.” Diệp Tử chớp mắt, sau đó đứng thẳng người, một tay xoa mắt một tay đẩy Diệp Hoa ra, “Anh đi nhanh đi, mau đi thăm một chút đi.”

“Vậy em nghỉ đi cho khỏe.”

“Vâng.”

Diệp Tử đứng ở cửa, nhìn Diệp Hoa lên xe, nhìn xe của anh từ từ đi xa, sau đó vẽ đau thương trên mặt dần biến mất.

Cô xoay người vào nhà, đi về phòng mình. Kể từ khi cô từ Mỹ về, chuyển hành lý vào căn phòng này, chưa bao giờ cô lấy hết quần áo ra treo, mọi thứ vẫn để gọn gàng trong vali, đến lúc cần mới lấy ra.

Hiện giờ thật tiện, rồi đi cũng không cần thu dọn nhiều.

Từ mấy hôm trước cô đã liên hệ bệnh viện ở Mỹ, đặt vé máy bay. Không biết vì sao, tuy tình huống hôm nay và trong tiểu thuyết có khác biệt, nhưng cô vẫn đoán rằng Trầm Ngan Hiền sẽ vẫn hành động như thế, nghe được tin Bạch Y Hàm gặp tai nạn là kiên quyết rời đi. Thật ra cũng chẳng có gì phải để ý, mạng người quan trọng, cho nên anh nhất định sẽ đi.

Diệp Tử nhẹ nhàng xoa mi tâm, ở trên thế giới này đã quá lâu, cô cũng mong chờ tới lúc kết thúc.

Khi Diệp Hoa chạy tới bệnh viện, cả đám đều đang chờ ở cửa phòng cấp cứu. Mẹ Bạch cúi đầu khóc thút thít, vẻ mặt cha Bạch đầy lo âu nhưng vẫn vỗ nhẹ lưng vợ để an ủi.

Anh đi thẳng tới chỗ Tàn Nhã, “Y Hàm thế nào rồi?”

Mất Tàn Nhã đỏ bừng, lắc đầu, “Không biết, còn chưa ra ngoài!”

“Sao cô ấy lại gặp tai nạn xe?”

Tàn Nhã vẫn lắc đầu, “Không rõ nữa, em nhận được điện thoại của bệnh viện mới biết chuyện này.”

Về mặt Trầm Ngan Hiền lạnh lẽo, anh cúi đầu, thấy Diệp Hoa tới cũng chỉ lạnh nhạt nhìn một cái, có chút do dự, “Diệp Tử vẫn ổn chứ?”

Anh vừa hỏi thì Tàn Nhã liền hừ một tiếng.

Diệp Hoa mím môi, đứng một bên, không muốn trả lời.

Trầm Ngan Hiền cảm thấy có lẽ Diệp Hoa đang giận anh nên cũng không nói gì nữa, im lặng chờ đợi.

Qua lúc lâu sau, đèn phòng cấp cứu cuối cùng cũng tắt, bác sĩ đi ra với vẻ mệt mỏi, “Các vị là người nhà của Bạch Y Hàm phải không?”

“Vâng, vâng, là chúng tôi.” Ông bà Bạch vội vàng gật đầu.

“Phẫu thuật rất thuận lợi, có điều chưa qua thời kì nguy hiểm, còn phải xem cô ấy có qua được đêm nay không.”

Bạch Y Hàm được đẩy thẳng tới phòng theo dõi đặc biệt, cô ta nhắm nghiền mắt, sắc mặt tái nhợt, đầu quần đầy băng vải.

Trái tim Trầm Ngạn Hiên vừa thả lỏng lại trở nên nặng nề, anh chau mày, vẻ mặt khó coi.

Lúc này đã gần hừng đông, anh nhìn thoáng qua ông bà Bạch đang mệt mỏi, cuối cùng mở miệng, “Bác trai bác gái, hai người về nghỉ trước đi, để chúng cháu ở đây trông chừng là được rồi.”

Khuyên giải một lúc lâu hai người họ mới chịu về nhà.

Ba người chờ ở bệnh viện cả đêm, mãi tới ngày hôm sau, khi bà Bạch tới trông nom, bác sĩ nói Bạch Y Hàm đã qua giai đoạn nguy hiểm, Tàn Nhã và Trầm Ngạn Hiên mới quyết định về nghỉ ngơi.

Diệp Hoa ngồi trong xe, nhắm đôi mắt đã nhức mỏi lại, nhẹ nhàng xoa thái dương. Anh định gọi cho Diệp Tử thì điện thoại đã vang lên.

“A lô.”

Điện thoại là do An Kỳ Viễn gọi, giọng anh ta có chút lo lắng, “Diệp Hoa, Diệp Tử vẫn ổn chứ? Từ hôm qua tới giờ, tôi gọi điện cả đêm cho cô ấy mà không được.”

Diệp Hoa nhú mày, “Có thể là đi ngủ nên tắt máy.”

“Không đâu.” An Kỳ Viễn kiên quyết phủ định, “Cô ấy chưa bao giờ tắt máy buổi tối cả, hiện giờ cô ấy có nhà không? Tôi có việc cần nói với cô ấy.”

“Hiện giờ tôi đang ở bệnh viện, lập tức về nhà đây. Chắc em ấy vẫn ở nhà, tôi sẽ bảo em ấy gọi điện cho anh.” Tuy Diệp Hoa nói vậy nhưng trong lòng lại mơ hồ bất an.

“Vậy được rồi.”

Bên kia cúp điện thoại, mệt mỏi rã rời cả đêm lập tức bị quét sạch, nhịp tim của Diệp Hoa tăng rất nhanh, dọc đường đi, tay cầm vô lăng đều run lên.

“Diệp Tử, Diệp Tử.” Trong phòng không có một bóng người, tất card đều được dọn dẹp gọn gàng, sạch sẽ như chưa bao giờ có người ở.

Không biết vì sao, giống như có linh cảm, cảm giác sợ hãi như sóng biển dâng lên đầu, trong óc anh có một sợi dây đàn căng chặt, dường như một giây tiếp theo sẽ đứt.

Diệp Hoa cầm điện thoại di động gọi cho cô, quả nhiên như An Kỳ Viễn nói, không gọi được, bên kia lặp đi lặp lại “Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được”, cứ nghe thêm một lần là anh càng thêm nôn nóng.

Không nhận được gọi cho Trầm Ngạn Hiên, giọng nói rất khó chịu, “Ngạn Hiên, từ hôm qua đến giờ Diệp Tử có liên lạc với cậu không?”

Trầm Ngạn Hiên chịu đựng cả đêm, vừa mới nằm xuống nghỉ một lúc, cầm điện thoại nhưng đầu óc vẫn mơ hồ, “Sao, cái gì, không có!”

Anh còn đang định hỏi thì Diệp Hoa đã cúp điện thoại, mí mắt anh nặng nề muốn díp lại, nhưng chỉ thờ dãi một hơi, đập mạnh vài cái lên mặt mình, cố ép bản thân bỏ dậy khỏi giường.

Trong đầu anh đột nhiên hiện ra ánh mắt cầu xin của Diệp Tử, rõ ràng anh không cảm thấy mình có gì sai nhưng trong lòng lại bắt đầu chua xót khó chịu.

Bây giờ cần phải đi xin lỗi Diệp Tử và ông nội.

...

Trên trán Diệp Hoa rịn mồ hôi, anh cầm điện thoại, nghĩ xem Diệp Tử đã đi đâu. Là anh không tốt, đêm qua anh đã phát hiện sự khác thường của cô, không đúng, có lẽ là sớm hơn nữa, anh đã loáng thoáng nhận ra có gì đó không ổn, nhưng lại chưa bao giờ để tâm, bây giờ còn để một người ngoài phát hiện ra trước chuyện Diệp Tử mất tích. Nghĩ như thế, anh càng tự giận bản thân mình.

“Diệp Hoa, anh về nhà chưa?” An Kỳ Viễn gọi lại.

Diệp Hoa nắm chặt tay, giọng nói trầm thấp, “Không thấy Diệp Tử đâu, em ấy không ở nhà, hành lý cũng không còn.”

“Cái gì?” An Kỳ Viễn ngẩn người, sau đó bình tĩnh nói, “Để tôi kiểm tra xem cô ấy đi đâu, Diệp Hoa, anh cứ tới đây trước đã, tôi có chuyện cần nói với anh và Ngạn Hiên.”

“Tôi và Ngạn Hiên à?” Diệp Hoa nhú mày.

An Kỳ Viễn thở dài một hơi, giọng nói có vẻ uể oải, “Diệp Từ, cô ấy... thôi, hai người cứ toi đây đã, tôi sẽ gọi cho Ngan Hiền.”

Lúc Trầm Ngan Hiền nhận được điện thoại của An Kỳ Viễn thì anh còn đang bị ông Trầm nhốt ngoài cửa, bất kể anh nói gì ông cũng không chịu mở. Anh biết lần này ông thật sự tức giận, nhưng cũng không tránh được. Thái dương anh liên tục giật lên, đầu cũng bắt đầu choáng váng.

Anh cúi đầu, lại bấm điện thoại cho Diệp Từ một lần nữa, vẫn tắt máy. Trầm Ngan Hiền đột nhiên thấy phiền não, không phải anh không muốn đính hôn với Diệp Từ, đó là tình huống khẩn cấp, trong hoàn cảnh đó, dù người xảy ra tai nạn là Bạch Y Hàm hay một người bạn thân nào khác thì anh cũng không thể yên tâm tiếp tục lễ đính hôn được.

Diệp Từ nên thông cảm cho anh mới phải. Tuy nghĩ như thế nhưng cứ nhớ tới ánh mắt Diệp Từ nhìn mình là anh lại không thể giữ tâm tư trách cứ cô được.

Trong lòng Trầm Ngan Hiền bất đắc dĩ, nghĩ xem có nên đi thẳng tới nhà Diệp Từ không.

Sau đó anh nhận được điện thoại của An Kỳ Viễn, lời ít mà ý nhiều, cuối cùng bảo Trầm Ngan Hiền tới công ty mình.

Đợi tới khi cúp máy, Trầm Ngan Hiền còn chưa tỉnh táo lại. Những lời An Kỳ Viễn nói quanh quẩn bên tai anh, khiến anh ngây người.

Diệp Từ mất tích là thế nào?

Chờ tới khi đến công ty của An Kỳ Viễn, Trầm Ngan Hiền đã bình tĩnh một chút, gương mặt vẫn như cũ, lạnh lùng như băng, chỉ có ánh mắt là để lộ ra anh đang nóng vội.

Diệp Hoa đã đến, gấp gáp hỏi thăm mọi chuyện.

Thấy Trầm Ngan Hiền đã tới, An Kỳ Viễn mỉm cười, “Anh ngồi xuống đi đã, tôi vừa bảo người kiểm tra việc xuất nhập cảnh của Diệp từ, sáng sớm nay cô ấy đã lên máy bay về Mỹ rồi.”

“Cái gì?” Trầm Ngan Hiền cau mày.

“Các anh đừng hỏi tôi chuyện là thế nào, vì tôi cũng không hiểu đâu.” An Kỳ Viễn cầm một xấp giấy tờ đưa tới trước mặt hai người họ, ngón tay dè lên thái dương, “Đây là những thứ đêm qua tôi nhận được, do Diệp Từ gửi tới, là giấy tờ chuyển nhượng cổ phần.”

Sắc mặt Diệp Hoa vẫn sa sầm như trước, không nói gì, cảm xúc bất an trong lòng càng lúc càng nặng, ép anh không thể thở nổi.

An Kỳ Viễn nói tiếp, “Cô ấy nhượng lại toàn bộ cổ phần trong công ty Khai Viễn và vài xí nghiệp khác cho các anh.”

Trầm Ngan Hiền bật dậy, hai tay chống lên bàn làm việc, luồng khí áp bách lập tức phát tán ra. “Anh nói cô ấy chuyển lại cổ phần công ty cho chúng tôi, sau đó không nói gì mà đi Mỹ, thế là có ý gì?” Ngón tay anh cũng run lên.

“Tôi nói rồi, tôi cũng không biết. Chẳng phải các anh là người thân nhất của cô ấy sao? Xảy ra chuyện này lại đi hỏi tôi à.” Từ hôm qua nhận được những giấy tờ này anh ta đã luôn lo lắng bất an, giờ càng thêm một mối.

“Tôi hiểu rồi, cảm ơn anh.” Diệp Hoa đứng dậy, gạt đầu với anh ta, xoay người đi ra ngoài.

Trầm Ngan Hiền chán nản ngồi xuống, dường như có vô số cây kim đâm vào đầu anh khiến nó đau dữ dội.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 31: Đừng quên em 17

Edit: Mộc

Mấy ngày nay, ngoại trừ giấy tờ chuyển nhượng cổ phần, Trầm Ngan Hiền nhận được không ít thứ lớn nhỏ do Diệp Từ gửi tới. Tên người gửi luôn để trống khiến anh càng lúc càng thấy bất lực.

Ông Trầm bóc một con giận hiếm thấy, “Cút ra ngoài, anh không tìm được A Từ về cho tôi thì cũng đừng bao giờ về nữa.”

Trầm Ngan Hiền không nói gì, im lặng rời khỏi Trầm gia. Anh sắp xếp lại những đồ Diệp Từ gửi, muốn tìm ra chút manh mối dù là nhỏ nhất.

Mỗi lần tìm kiếm, trái tim cũng thấy khó chịu, trống rỗng như thế đã mất đi tất cả, đau khổ và lo âu dần bành trướng trong lòng, mũi cũng bắt đầu lên

men.

Những đồ Diệp Tử gửi tới có đĩa nhạc cổ điển, có mô hình máy bay mà anh thích, có những bản nhạc anh tìm kiếm nhiều năm mà không được, thậm chí có cả trà an thần trị mất ngủ mà anh từng nhắc tới.

Nhưng không có một lời nhắn lại hay giải thích gì.

Tại sao lại rời đi mà không nói một lời, tại sao muốn hủy lễ đính hôn, nếu em canh cánh trong lòng chuyện anh rời đi nửa đường, chí ít cũng nên cho anh một cơ hội giải thích với em.

“Đây là cơ hội cuối cùng em cho bản thân mình, cho nên anh nhất định không được lừa em, nhất định không được.”

Diệp Tử, anh không lừa em.

Cho nên đừng mất lòng tin với anh, có được không?

Thời gian này anh và Diệp Hoa không liên lạc với nhau nữa, trừ việc cho người giúp đỡ tìm kiếm thông tin của Diệp Tử tại Mỹ, anh không làm được gì khác. Vết thương của Bạch Y Hàm đã có chuyển biến tốt, anh đã đi thăm cô ta một lần, đứng ở cửa, nhìn thấy một người đàn ông khác đang cười khẽ, nói chuyện về rất thân thuộc với Y Hàm.

Anh đứng tại chỗ một lúc, nhớ đến chuyện gì đó, im lặng xoay người rời đi.

Khi trở về biệt thự của mình, bản thân anh cũng nhận ra mình đã mất hồn vía, rõ ràng anh chưa từng cảm thấy mình yêu Diệp Tử sâu đậm, nhưng đến hôm nay, cô lại rời khỏi cuộc sống của anh lần nữa, đột nhiên anh cảm thấy vô cùng mệt mỏi khổ sở. Giống như thứ quan trọng trong cuộc đời mình bị đào mất.

Anh ngồi trước ti vi, lại nhét một chiếc đĩa vào, sau đó nhắm mắt lại, chuẩn bị nghe khúc nhạc piano quen thuộc.

“A, nhanh như vậy mà anh đã phát hiện ra chiếc đĩa này rồi, là vì gần đây anh toàn ở nhà nghe nhạc à, hay là do số anh vốn may mắn nhỉ?”

Giọng nói nhẹ nhàng đột nhiên truyền ra từ ti vi, Trầm Ngạn Hiên mở choàng mắt liền thấy Diệp Tử vừa cười vừa nhìn anh, ánh mắt dịu dàng mê người.

“Diệp Tử?” Trầm Ngạn Hiên không nhận được kinh ngạc kêu lên. Trong đầu dâng lên vô số ý nghĩ, lẽ nào chiếc đĩa này kẹp giữa vô số CD nhạc khác là lời nhắn lại của cô?

Diệp Tử không giải thích vì sao đột nhiên rời đi như trong tưởng tượng của anh.

Cô ngồi trên chiếc thảm lông xù, ngẩng đầu nhìn màn ảnh, cười nhẹ. “Trầm Ngạn Hiên, quả em tặng anh có thích không? Những thứ này là lúc ở Mỹ em từ từ tích lại đấy, nhưng mãi mà không có dũng khí, cũng biết là không cần thiết tặng anh. Dù thế nào cũng là tấm lòng của em, nếu lại bị anh châm chọc thì làm thế nào đây? Có điều hiện giờ không cần lo lắng nữa, vì anh có khiếu giao thiệp em thì em cũng không nghe thấy. Đúng... chuyện lễ đính hôn em rất xin lỗi, thực sự xin lỗi, không cần vì việc này mà tự trách mình, những gì anh làm cũng không hề có lỗi với em hay với bất kì ai. Là em đột nhiên muốn từ bỏ, lại sợ ông trách nên mới nhân cơ hội này đổ tất cả trách nhiệm lên đầu anh. Hiện giờ chắc anh khó xử lắm, ông có đánh anh không?”

Nói đến đây, cô chợt bật cười, đôi mắt hơi cong, lộ ra vẻ hả hê, “Được rồi, không nói linh tinh nữa, tiếp theo anh hãy im lặng nghe nhạc đi. Những bản nhạc này là mấy năm trước, có thể coi là biểu hiện trình độ cao nhất của em lúc đấy, thế nên mới muốn khoe khoang với anh một chút. Dù sao...” Ánh mắt cô hơi tối lại, “Có được sự khen ngợi của anh vẫn luôn là mục đích học piano ban đầu của em!”

Không biết có phải vì nụ cười trên mặt Diệp Tử quá dịu dàng, hay là giọng nói của cô quá mềm mại, đôi mắt Trầm Ngạn Hiên hơi đỏ lên, họng cũng lên men, tất cả tâm trạng lập tức trở nên xao động.

Tiếp theo là hình ảnh Diệp Tử chơi đàn. Ban đầu có lẽ là lúc cô mới đến Mỹ, khoe mất chân mày đều có vài phần trẻ con và tầm tới chưa tán hết, thỉnh thoảng còn chơi sai nhạc.

Bản nhạc thứ nhất còn chưa tới một nửa, Trầm Ngạn Hiên đã nắm chặt tay thành nắm đấm đặt trước môi, phát ra tiếng nghẹn ngào.

“Anh Ngạn Hiên, anh chơi bản nhạc gì thế?”

Trầm Ngạn Hiên bị cô quán lấy nên vô cùng bức bối, “Anh không định trả lời em vấn đề đơn giản như thế đâu.”

“Hừ, tức chết đi được, em sẽ về tự tìm, sau đó sẽ đàn lại cho anh nghe.”

Sau đó cô thực sự tức giận nên đi học piano, một tuần chạy đến nhà anh mấy lần, mỗi lần đều chiếm lấy chiếc đàn của anh để chơi bản nhạc này, âm thanh mà cô đàn thực sự khiến anh cảm thấy cô đang làm bản chiếc piano của anh.

“Là vì em chơi chưa tốt nên mới muốn anh Ngạn Hiên dạy em, nếu em đàn tốt rồi thì không cần tới tìm anh nữa...” Lúc cô nói chuyện đều hùng hồn như thế, làm như không hiểu về chán ghét trong mắt anh.

Trầm Ngạn Hiên nhìn Diệp Tử trên màn hình đang im lặng chơi đàn, trên mặt không có vẻ dương dương đắc ý muốn được khen ngợi, chỉ có lạnh nhạt và

bình tĩnh.

Anh nhìn cô chơi từng bản một, vẻ trẻ con trên gương mặt cô dần biến mất, sự âm trầm giữa hai lông mày cũng bị thay bằng vẻ thân nhiên ôn hòa, nhìn cô trưởng thành như bây giờ. Cứ mỗi bản nhạc kết thúc, dường như trong nháy mắt anh đều có thể hồi tưởng tới những kí ức rất lâu trước đây.

Bản nhạc cuối cùng, Diệp Tử ghép hình ảnh cô chơi đàn piano và anh kéo violon lại cùng nhau, âm thanh cũng hợp lại. Đó là một bản hợp tấu hoàn mỹ giữa piano và violon, cuối cùng Trầm Ngạn Hiên không kiềm chế được, bật khóc.

“Anh nói đi, tiệc Nguyên Đán lần này anh sẽ chọn đệm đàn để em khiêu vũ hay là hợp tấu với Bạch Y Hàm?”

“Không cần chọn, tiết mục hợp tấu của anh và em ấy đã báo lên rồi.”

“Trầm Ngạn Hiên! Sao anh có thể như thế, anh đã nhận lời em trước...”

Anh không biết, khi Diệp Tử đứng dưới sân khấu nghe bọn họ diễn tấu, tâm trạng của cô như thế nào, anh chỉ biết trong video này, cô chơi tốt hơn anh, tốt đến mức khiến anh muốn khóc.

Anh không biết mình ngồi trước ti vi bao lâu, nhưng đã lâu đến nỗi hoàng hôn cũng dần tắt, xung quanh không còn ánh sáng.

Hình ảnh lại trở về gương mặt mỉm cười của Diệp Tử, cô đắc ý như rồng mây, giống như khi còn bé, “Thế nào, Trầm Ngạn Hiên, cảm thấy em tiến bộ chưa. Thầy giáo dạy piano của em cũng nói em là thiên tài đấy! Anh có thấy ngưng ngưng tự ti mặc cảm muốn chết không?”

Nói xong câu đó, cô đột nhiên im lặng, nụ cười trên môi cũng vương chút đau thương, “Trầm Ngạn Hiên, em phát hiện ra lòng can đảm của em bây giờ rất nhỏ. Rõ ràng lúc trước em dám nói em thích anh ở trước mặt bạn học cả lớp, hiện giờ ở trước mặt anh, chỉ tiết lộ một chút cảm tình của mình với anh cũng làm em thấy sợ hãi. Vì em quá sợ hãi, trong trí nhớ của em, luôn luôn là bóng lưng của anh, anh xoay người đi chưa từng quay đầu lại nhìn em một lần.”

Ánh mắt buồn bã và cầu xin của cô dần ngập tràn lòng anh, Trầm Ngạn Hiên bịt chặt miệng, chỉ muốn quay lại quá khứ đánh mình một trận.

“Em không biết vì sao anh lại nhận lời đính hôn với em, bây giờ nghĩ lại, khoảng thời gian cùng nhau chuẩn bị lễ đính hôn giống như cảnh tượng trong mơ, hoàn mỹ nhưng sẽ lập tức tan biến. Là do em không tốt, luôn cầu mong xa vời quá nhiều, đứng ra không nên đồng ý, nhưng mà... Em đã nói rồi, đính hôn, sau đó kết hôn với anh, vẫn luôn là giấc mộng từ nhỏ tới giờ của em!”

Trong video lại im lặng một lúc lâu.

“Trầm Ngạn Hiên, em yêu anh.” Nụ cười trên môi Diệp Tử lại rạng rỡ hơn, “Quả nhiên hiện giờ em đã biến thành kẻ nhát gan, chỉ dám nói câu này với anh qua video thôi. Mặc dù bây giờ em ngưng đồ mặt rồi, nhưng còn muốn nói thêm một câu cuối khiến anh nổi da gà... Trầm Ngạn Hiên, em chưa bao giờ hối hận vì đã gặp anh, cảm ơn anh, khiến em đã trở thành một người tốt hơn.”

Video dừng lại ở đây, tất cả tâm tình đều đứt đoạn trong nháy mắt, Trầm Ngạn Hiên cúi đầu, cắn chặt nắm tay mình, bên môi phát ra từng tiếng nghẹn ngào đau khổ. Anh cúi đầu vào giữa hai chân, cả người không ngừng run rẩy.

Có một khả năng nào đó, mặc dù anh không muốn tin, mặc dù vô cùng đau khổ nhưng vẫn cứ hiện lên trong lòng.

Diệp Tử, em không thể nhát gan như vậy, vì sao em lại chạy trốn chứ! Muốn nghe anh khen ngợi thì hãy tự chơi mấy bản nhạc này trước mặt anh!

Tự em chơi đàn trước mặt anh đi!

Không dám cầu mong xa vời quá nhiều là sao, vốn dĩ không nên đồng ý là sao, đáng về kiểu ngạo trước kia của em đâu!

Anh thật sự không thích em bây giờ, nhìn em bây giờ không tốt chút nào, đừng cảm ơn anh, anh không hề biến em thành một người tốt hơn.

Vì thế, đừng nói những lời này với anh. Đừng nói những lời này với anh được không?

Trở về đi, có được không?

P/S: Thật ra câu truyện đến đây là đã kết thúc. Tác giả còn viết thêm hai ngoại truyện nữa nhằm nói rõ hơn kết cục của các nhân vật. Trong quá trình edit, tớ đã cắt bớt một số chi tiết về nhanh xuyên. Đây là một trong số ít những phần truyện nhanh xuyên mà tớ cảm thấy nó không nên là nhanh xuyên, bởi bản thân câu truyện đã rất hay và hoàn chỉnh, thêm chi tiết nhanh xuyên vào chỉ làm mất đi những cảm xúc và nỗi đau của các nhân vật. Nếu bối cảnh câu truyện là trở về quá khứ hay trọng sinh thì truyện sẽ hợp lý và hay hơn.

Về phần Trầm Ngạn Hiên, tớ không thích nhân vật này, nhưng nếu hỏi anh ta có đáng phải chịu kết cục này không, tớ sẽ trả lời là không đáng. Trầm Ngạn Hiên chỉ có một lỗi duy nhất với Diệp Tử, đây là đã bỏ đi trong lễ đính hôn. Còn việc anh ta lạnh lùng với cô ấy, vô tình với cô ấy, thất hứa với cô ấy, tất cả đều không thể trách Trầm Ngạn Hiên được. Trầm Ngạn Hiên đâu có sai, anh ta không thể dịu dàng triu mến với người con gái mà anh ta không yêu. Tiếc là khi anh ta đã biết yêu, anh ta lại vô tình hủy hoại cơ hội thực hiện giấc mơ cuối cùng của Diệp Tử.

Bi kịch của Trầm Ngạn Hiên nằm ở chỗ lần phạm lỗi duy nhất của anh ta lại trở thành sai lầm không thể cứu vãn. Diệp Tử được giải thoát khỏi cuộc đời với người cha lạnh lùng vô cảm, với thứ tình yêu xa vời vô vọng, còn Trầm Ngạn Hiên, sự đau khổ chỉ vừa mới bắt đầu. Không phải Trầm Ngạn Hiên

yêu Diệp Từ đến mức không thể quên được cô ấy, cái mà anh ta không quên được là chính anh ta đã buông tay người con gái mà mình yêu, đã để cô ấy rời xa cuộc đời này trong tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 32: Ngoại truyện 1

Edit: Mộc

Hôm ấy, Diệp Từ đang nằm trên giường một phòng bệnh cao cấp xem ti vi, chương trình hài kịch chẳng hiểu sao chỉ khiến cô thấy nhàm chán, vừa xem vừa ngáp ngủ.

Đúng lúc ấy, Diệp Hoa đẩy cửa xông vào, phong trần mệt mỏi, mặt đầy sương lạnh, ánh mắt như lưỡi dao sắc bén khiến Diệp Từ rùng mình.

“Anh... Anh...” Diệp Hoa đến đây thực sự quá khó tin, chuyện cô ở bệnh viện này không hề tiết lộ cho bạn bè, sau khi tới đây cũng chưa từng liên lạc với ai. Vậy mà chỉ trong thời gian ngắn Diệp Hoa đã tìm được, đúng là làm cô kinh ngạc.

“Sao anh đột nhiên...” Diệp Từ không biết phải nói gì, cô mím môi, cúi đầu xuống, co rúm người lại.

Ánh mắt Diệp Hoa dậy sóng dữ dội trong chốc lát, sau đó lại trở nên bình tĩnh, anh đi gần tới giường bệnh của Diệp Từ, cổ họng khàn khàn, “Em thật sự ở đây sao?”

“Anh.”

“Thì ra em còn coi anh là anh trai em à?” Diệp Hoa cười lạnh, “Vậy vì sao không nói cho anh biết?”

“Anh đừng như vậy.” Diệp Từ ngẩng đầu, trong mắt có chút bối rối, “Không phải em cố ý lừa anh đâu...” Cô bình tĩnh lại, tự cười mình, “Nếu như em thật sự định đi không từ biệt thì đã không gửi giấy tờ chuyển nhượng cổ phần cho An Kỳ Viễn, cũng không để lại nhiều ám hiệu trong đó như vậy.”

Cô cụp mắt xuống, “Nói cho cùng, chẳng qua là vừa sợ anh tìm được, vừa hy vọng anh tìm được mà thôi.”

Những thứ cô gửi cho Diệp Hoa và Trầm Ngạn Hiện cất giấu rất nhiều tin tức, nhưng những tin tức đó cũng rất kín đáo. Cô thật sự không ngờ anh lại tìm ra được.

Ánh mắt Diệp Từ lóe lên, khi ngẩng đầu, trong mắt đã phủ một màn sương, “Đúng là anh có thể tìm được em, em rất vui. Từ trước em chưa từng chơi trốn tìm với anh, lần này coi như chơi đùa, là anh đã thắng...”

Lời còn chưa hết, Diệp Từ đã rơi vào một vòm ngực ấm áp. Hai tay Diệp Hoa ôm lấy cô, siết chặt đến nỗi khiến cô thấy khó thở.

“Anh, đau quá.” Giọng nói có chút ảm ức.

Diệp Hoa vội vàng buông hai tay ra, “Xin lỗi, là anh không cẩn thận, em không sao chứ, đau ở đâu?”

Diệp Từ cười nhẹ, “Không có gì, anh không cần lo lắng như thế đâu.”

“Diệp Từ.” Diệp Hoa nhìn thẳng cô, giọng run rẩy, “Anh hỏi em một lần nữa, vì sao không nói cho anh biết? Lẽ nào anh không phải người thân của em sao? Xảy ra chuyện quan trọng như vậy, tại sao chỉ chịu đựng một mình. Một mình em trở về Mỹ, một mình vào viện, sau đó thì sao, định chết trong cô độc sao?”

Tâm trạng của Diệp Hoa càng kích động hơn, mắt anh đầy tơ máu, dưới mắt cũng thâm quầng, lúc này anh to tiếng hỏi cô, thân thể cũng hơi run lên.

“Đáng lẽ ra ngay từ đầu em không nên về nước.” Diệp Từ nhìn anh rất lâu, bỗng nhiên thay đổi trọng tâm câu chuyện, cô mỉm cười, “Nếu từ đầu em không về, hiện giờ chắc chắn anh vẫn còn chán ghét em, cũng không vì em mà khó chịu như vậy, em cũng không... luyến tiếc đến thế.”

Ánh mắt Diệp Hoa càng đỏ hơn, anh chớp mắt thật mạnh, ép nước mắt sắp chảy ra quay lại. “Không cần biết có chuyện gì, anh sẽ ở cạnh em. Vậy nên em không cần sợ hãi, anh trai sẽ sống cùng em, có được không?”

Diệp Từ cười, trong lòng lại có chút chua xót, “Em đâu phải trẻ con, có gì sợ chứ!”

“Ừ, sao em lại sợ chứ, em chẳng sợ gì cả.”

Diệp Hoa nói vậy nhưng giọng lại như sắp khóc. Trước khi anh vào gặp Diệp Từ đã gặp bác sĩ của cô, vì vậy cũng biết vài chuyện.

Hơn nửa năm trước Diệp Từ đã biết bệnh tình của mình, nhưng bác sĩ khuyên can thế nào cô cũng dứt khoát từ chối nhập viện điều trị, lựa chọn về nước.

Chỉ cần nghĩ tới khoảng thời gian về nước, mỗi khi làm gì, nói gì, Diệp Từ đều có tâm trạng rằng mình sắp phải rời khỏi thế giới này, lòng anh liền chua xót, như có dao nhọn cắt từng nhát, biến thành vết thương máu tươi nhể nhại.

Vì thời gian không còn nhiều nên mới có dừng khí về nước, mới có dừng khí bước thêm một bước để thay đổi mọi thứ sao?

Anh tự hỏi đi hỏi lại bản thân mình, rõ ràng cô đã bày tỏ thiện ý với anh từ lâu, vì sao anh lại không chịu làm gì, vì sao lại ép cô đến bước này, khiến cô quyết tâm trước khi chết phải thay đổi mọi thứ? Tại sao phải ép cô bước thêm một bước, Diệp Hoa, tại sao phải ép cô ấy?

Quan hệ của anh và Diệp Từ rơi xuống đáy rồi dần thay đổi là từ khi nào? Từ khi Diệp Từ đột nhiên gọi anh là anh trai, hay là khi cô gọi cuộc điện thoại đầu tiên từ Mỹ về, hoặc là từ lúc cô ăn bữa sáng từ thìa của anh.

Thế nhưng, khi anh phát hiện ra, anh cảm thấy mình đã không thể bỏ rơi cô được.

Kể cả bọn họ từng đối đầu như nước với lửa thì huyết thống vĩnh viễn là ràng buộc sâu sắc nhất.

Sáu năm trước, anh có thể lạnh lùng nhìn cô xách hành lý rời khỏi nhà; sáu năm sau, dù thế nào anh cũng không thể bỏ qua được việc cô dùng mấy tờ giấy chuyển nhượng cổ phần để kết thúc toàn bộ mọi thứ trong nước. Cho nên anh mới điên cuồng tìm kiếm tung tích của cô. Ngay cả khi cha giận đến tím mặt, anh vẫn buông xuôi tất cả để ra nước ngoài tìm cô.

Bởi vì, cô là em gái anh! Mà anh cũng là người thân nhất của cô trên thế giới này.

Không cần biết tương lai ra sao, đoạn đường này, anh muốn đi cùng cô. Hơn nữa, sẽ chỉ có anh, không muốn có thêm người nào nữa.

Đêm khuya vắng người.

Diệp Từ thẫn thờ nhìn ánh trăng ngoài cửa sổ, thờ dài một tiếng. Từ khi Diệp Hoa đến tìm cô, anh vẫn luôn ở trong viện để chăm sóc cô. Khi cô đọc sách, anh sẽ ngồi gần đấy xem tạp chí; cô muốn ra ngoài phơi nắng, anh sẽ đẩy xe cho cô, nhẹ giọng kể chuyện cười, không biết anh sưu tầm mấy chuyện đó ở đâu, nhặt nhẻo muốn chết được, nhưng Diệp Từ lại phớt lờ cười lên. Anh làm theo hướng dẫn của bác sĩ, từ ngày hôm trước đã cân nhắc xem ngày hôm sau cô cần ăn gì mới tốt. Những gì Diệp Từ có thể ăn, không được ăn, anh luôn nhớ kỹ hơn bất kì ai, chỉ vì muốn cô ăn thêm vài miếng mà thay đổi đa dạng.

Diệp Từ trở mất nhìn thân thể này từ từ suy yếu, nhìn mình đi dần từng bước tới cái chết, lần đầu tiên cô cảm thấy không nỡ. Cô làm nhiều nhiệm vụ như vậy, đến cuối cùng, có thể sinh ra vài phần lưu luyến cũng chỉ có tình thân mà thôi.

Diệp Từ lại thờ dài, nhìn ánh trăng sáng bên ngoài, không ngủ yên được.

Từng ngày trôi qua như vậy, cuối cùng, ngày ấy cũng tới.

Diệp Hoa cứ tưởng rằng mình có thể cười với cô tới tận giây cuối cùng, sau đó sẽ mỉm cười nhìn cô ra đi. Anh cho rằng trong những ngày này mình đã chuẩn bị đầy đủ về tâm lý, anh cho là mình có thể không thương cảm tuyệt vọng khi xa nhau.

Nhưng khi giây phút ấy thật sự đến, anh phát hiện ra mình không làm được.

“Anh à, kiếp sau em vẫn muốn làm em gái của anh.” Diệp Từ mỉm cười yếu ớt, cô nhìn vào mắt anh, tràn đầy lưu luyến. Sau đó, đôi mắt như sao sáng ấy đột nhiên âm trầm, dường như ánh sáng trên thế giới này đều vụt tắt trong một khắc ấy.

Diệp Hoa tuyệt vọng bật khóc, nước mắt rơi xuống mu bàn tay gầy gò tái nhợt của Diệp Từ.

“Diệp Từ, Diệp Từ, Diệp Từ...”

Diệp Hoa không nói gì khác, chỉ lặp đi lặp lại tên cô, đến lúc ngay cả tiếng nói cũng khản đặc, cô vẫn không mở mắt đáp lại anh.

Cũng không thể mỉm cười dịu dàng trầm tĩnh như thế nữa, lại càng không gọi một tiếng ‘anh’ mềm mại như trước nữa.

Không thể nữa rồi!

Diệp Hoa thống khổ gào khóc, nhưng không thể làm gì được nữa. Rõ ràng từng có nhiều thời gian như thế để ở bên nhau, vì sao anh lại tỉnh ngộ muộn như vậy.

Quá trễ, không còn đường hối hận.

P/S: “Đừng quên em” hay ở chỗ nó có quá nhiều tiếc nuối. Đáng tiếc cho Diệp Từ vì cô ấy không trưởng thành sớm hơn, không tỉnh ngộ sớm hơn. Diệp Hoa tiếc nuối vì đưa tay ra quá muộn, còn Trần Ngạn Ngạn tiếc nuối bởi vì buông tay quá sớm.

Sau này Diệp Hoa đã gặp một phiên bản của Diệp Từ (có ký ức mơ hồ về Diệp Hoa và Trần Ngan Hiên, và có mọi thói quen, hành động, tính cách của Diệp Từ, chỉ khác về ngoại), có lẽ Diệp Hoa và cô gái ấy sẽ yêu nhau, đây cũng có thể coi là kết thúc có hậu cho Diệp Hoa. Tuy nhiên tớ ko edit đoạn này, vì tớ cảm thấy nó sẽ làm mất đi cái hay của câu truyện. Bản thân tuyến nhân vật và tình tiết của Đứng quên em đã khá hoàn chỉnh, kể cả kết thúc bi thương cũng là điều mà độc giả đoán trước được và rất hợp lý, không cần thiết phải tạo ra thêm những cái HE gượng ép. Hơn nữa, đầu bản sao có giống bản chính đến thế nào, nói cho cùng, nó vẫn không phải là Diệp Từ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 32-2: Ngoại truyện 2

Edit: MỘC

Bạch Y Hàm lại chặn Trần Ngan Hiên ở cửa công ty lần nữa, cô ta vừa ra viện không lâu, sắc mặt còn có vẻ tái nhợt bệnh tật.

“Ngan Hiên, anh đừng trốn tránh em nữa, trả lời em đi!” Về mặt cô ta có phần kích động, một tay giữ chặt tay áo anh, trong mắt lóe lên tia sáng hy vọng nhỏ nhất nhưng cố chấp, “Tại sao lại hủy bỏ lễ đính hôn vì em, vì sao vào lúc đó anh lại chọn tới bên cạnh em? Không phải anh đã nói sau này sẽ không đối xử đặc biệt với em nữa sao? Vậy vì sao em vừa gặp chuyện không may thì anh đã lo lắng như thế, anh...”

“Đủ rồi!” Trần Ngan Hiên hét lên, anh không khống chế nổi tâm trạng mình nữa, trong mắt đầy tơ máu, “Đi ra, đừng tới làm phiền tôi.”

Bạch Y Hàm sợ hãi co rúm người lại, không nhận được lo lắng, “Ngan Hiên, anh sao thế?” Lúc này cô ta còn chưa biết tin Diệp Từ mất tích, cũng có thể là có biết nhưng lựa chọn quên đi.

Trần Ngan Hiên cảm thấy trong đầu như lắp một cái mô tơ đang chuyển động không ngừng, anh không biết có phải bị kích thích nên bản tính tà ác bộc phát không mà mình lại cười châm chọc Bạch Y Hàm, “Không phải cô đã ở cạnh người khác rồi sao? Hôn cũng hôn rồi, làm cũng làm rồi, cô sinh bệnh, anh ta cũng luôn bận rộn ở viện để chăm sóc cô. Thế nào? Cảm thấy một người không đủ à, muốn một chân đạp hai thuyền sao? Chứng minh sức quyến rũ không gì sánh kịp của mình ấy hả.”

“Trần Ngan Hiên!” Bạch Y Hàm tròn tròn mắt, cô ta không tin nổi là anh sẽ nói ra những lời ác độc đến thế.

Trần Ngan Hiên hít sâu một hơi, mặt mày xoa mi tâm, “Xin lỗi, đại khái là trong lòng tôi đã oán trách cô quá nhiều lần nên mới trút hết lên một mình cô. Thật ra không liên quan gì đến cô cả, đều là lỗi của tôi. Sau này đừng tới tìm tôi nữa. Cô biết không, mỗi giây mỗi phút tôi đều hối hận vì hôm ấy đã hoãn lễ đính hôn vì cô.”

Anh đi thẳng về nhà, trong phòng vẫn sạch sẽ ngăn nắp đến đáng sợ như cũ. Anh cời cà vạt một cách thô bạo, ném áo khoác sang một bên.

Điện thoại di động vẫn không có bất kì tin tức gì của Diệp Từ. Trần Ngan Hiên ngồi xuống trước ti vi, lại nghe chiếc đĩa kia, nóng nảy và tức giận nhất thời lắng xuống theo tiếng đàn piano.

Ngay vào lúc này, điện thoại của anh đột nhiên vang lên.

Nếu như có thể, anh hy vọng cả mãi mãi không nhận được cuộc điện thoại này. Như vậy, cho dù cả đời cũng không biết được tung tích của Diệp Từ, anh vẫn có thể ảo tưởng để tự an ủi mình.

À, có lẽ bây giờ cô đang ngồi trước đàn piano, gương mặt dịu dàng, lướt tay trên phím đàn. Cũng có thể cô đang ngồi ở một buổi biểu diễn âm nhạc, vỗ tay rất to, hoặc cô còn đang lên hỏi thăm tin tức về anh, không lâu sau lại đột nhiên gửi tới vài hòm quà tặng, hoặc là lại đột ngột xuất hiện trước mặt anh như lần trước.

Cho dù cô không còn xuất hiện nữa, tình cảm của anh với Diệp Từ cũng sẽ dần phai nhạt, nhiều năm sau này, khi nhớ lại cũng chỉ thờ dài một câu. Phải rồi, anh nói tới cô ấy phải không, cô ấy từng thích tôi rất lâu.

Nhưng tất cả tương lai này đều bị một cuộc điện thoại phá hủy.

Giọng Diệp Hoa đầy đau khổ, “Tôi tìm được Diệp Từ rồi, em ấy... đã chết.”

Trái tim Trần Ngan Hiên như bị đâm một nhát, đầu trống rỗng.

Không khí cũng bị đông lại, xung quanh yên tĩnh như chết.

Bàn tay cầm điện thoại của anh hơi run, ngón tay trắng nõn thon dài nổi lên những đường gân xanh. “Diệp Hoa, đừng lừa tôi, sao cô ấy có thể chết được.” Giọng anh vô cùng bình tĩnh, nhưng gương mặt hơi vặn vẹo, đáy mắt toàn là bóng tối tuyệt vọng.

Tâm trạng Diệp Hoa hiện giờ cũng không tốt hơn anh là mấy, anh ta nói đơn giản vài câu về quá trình điều tra của mình. Nhưng cố tình che giấu chuyện anh ta đã đi cùng Diệp Tử đoạn đường cuối cùng. “Em ấy nhờ tôi chuyển ít đồ cho cậu.”

Cuối cùng, Trầm Ngạn Hiên nhận một chiếc bút ghi âm từ Diệp Hoa.

Suốt cả quãng đường anh đều ngơ ngẩn, biết tin Diệp Tử chết, nói chuyện với Diệp Hoa, gặp mặt, nhận món quà cuối cùng mà Diệp Tử tặng, sau đó về nhà.

Trong chớp mắt đóng cánh cửa lại, anh gục ngã trên nền đất. Toàn thân không còn chút sức lực nào nữa, anh muốn ấn nút nghe ghi âm nhưng thử nhiều lần mà không được.

Một lúc lâu sau, bút ghi âm đã hoạt động. Giọng nói dễ nghe của Diệp Tử vang lên.

“Em hỏi anh một câu, trả lời đúng sẽ có thưởng nhé. Đời này, Diệp Tử yêu nhất là ai?”

Trầm Ngạn Hiên ngẩn ra, nước mắt lập tức rơi xuống. Anh thả lỏng tay, chiếc bút ghi âm rơi xuống nền nhà. Anh siết chặt nắm tay, đè lên lồng ngực, cố gắng chịu đựng đau đớn vì trái tim co thắt bất thường.

“Bingo, em biết đáp án của anh rồi.” Giọng Diệp Tử trở nên hiền hòa. Sau đó âm thanh dừng lại một chút, khi vang lên hình như đã là ban đêm.

Cô thờ dốc vài tiếng đầy khổ sở, giọng nói nghẹn ngào như khóc, “Trầm Ngạn Hiên, hình như em không kim chế được nữa, muốn gọi điện thoại cho anh, giống như trước khi chết cũng muốn mua một điệu thật đẹp. Nề tình em đã sắp chết, cho dù anh không thích em, vậy cũng dịu dàng an ủi em một chút đi.”

Trầm Ngạn Hiên lại nghẹn ngào.

Những đoạn ghi âm tiếp theo đều chỉ là vài câu ngắn ngủi.

“Trầm Ngạn Hiên, anh biết khi em mua chiếc bút ghi âm này, trong đầu em có ý tưởng ác độc thế nào không? Em nghĩ dùng hết những ngày ngắn ngủi cuối cùng, ghi lại một nghìn câu, một vạn câu nói với anh, sau đó trả tiền cho một người, để sau khi em chết đi, mỗi buổi sáng, người đó sẽ gửi một câu đến điện thoại di động của anh. Cho dù anh không yêu em, thì cũng phải nhớ đến em mãi mãi.”

“Hôm nay ánh nắng rất đẹp, em đã quên không nói với anh, những năm trước ở Mỹ, có một người bạn đặt chiếc đàn piano ở bên ngoài vườn nhà. Vì vậy mỗi khi trời có nắng ấm áp thế này, em đều ngồi trên mặt cỏ chơi một bài.”

“Ngạn Hiên, em đau quá.”

“Hôm nay, không biết nữ y tá bị làm sao, không tập trung gì cả, đâm kim vào tay em mấy lần mà vẫn không chuẩn, em nghĩ chắc là cô ấy đang thất tình.”

...

“Có phải anh rất chán ghét em không, luôn dùng cách vô sỉ như vậy để quấy rối anh. Anh nhận ra đúng không, bất kể là những đĩa CD trước đây hay là chiếc bút ghi âm này, thật ra đều chỉ vì không muốn anh quên mất em mà thôi. Đừng quên em, có được không?”

Ánh mắt Trầm Ngạn Hiên tràn đầy tuyệt vọng, bật khóc thành tiếng, sau đó ho khan dữ dội. Anh cẩn thận nhặt chiếc bút ghi âm lên, sau đó lại thả xuống, nhắm mắt lại, chỉ có đôi môi đang run rẩy là biểu lộ tâm trạng của anh.

Anh ngồi lẳng lặng trên sàn nhà, mở đi mở lại chiếc bút cho đến khi nó hết điện. Nhưng những âm thanh ấy vẫn cứ quanh quẩn bên tai anh, lặp đi lặp lại.

Trầm Ngạn Hiên không ngủ không nghỉ, ngồi tròn một ngày một đêm như một chiếc cọc gỗ trên sàn, mãi tới khi cấp dưới đến nhà tìm mới phát hiện ra anh.

Sau đó, anh sa sút trầm mặc trong một khoảng thời gian dài. Nhìn bề ngoài thì có vẻ bình thường, chỉ là ánh mắt đã thay đổi. Bất kể đang làm gì, trong hội nghị hay đàm phán với đối tác, ánh mắt đều có chút hoảng hốt, lơ đãng một cái là không thể tập trung được.

Chỉ những khi tự giam mình trong phòng, chơi đàn piano, tâm trạng anh mới bình tĩnh trở lại, trái tim mệt mỏi có thể nghỉ ngơi đôi chút.

Nhưng cũng chỉ có thể lừa mình dối người trong chốc lát mà thôi.

Không biết có phải Diệp Tử đã hạ lời nguyền trong chiếc bút ghi âm hay không, cứ tưởng rằng theo thời gian, mọi thứ sẽ dần phai nhạt, nhưng chiếc gai đâm trong trái tim anh lại đâm càng trở lại, không hề có dấu hiệu tàn úa.

Về sau này, mọi người, bao gồm cả Diệp Hoa đều cho rằng anh đã thoát ra, chỉ có anh biết chẳng qua là bản thân mình đã hiểu cách ngụy trang hơn mà thôi.

Chỉ cần nghĩ tới hình ảnh Diệp Tử vừa khóc vừa tự nói “Đừng quên em, có được không”, tâm trạng anh lập tức sẽ trở nên xao động, khiến anh không thể bình tĩnh đối mặt với bất kỳ người phụ nữ nào khác.

P/S: Ngoại truyện này chủ yếu nói về Trầm Ngạn Hiên. Về cuối, tớ chỉ còn thấy đáng tiếc cho nhân vật này, nếu ngày đính hôn Trầm Ngạn Hiên không bỏ đi thì kết quả có lẽ sẽ là anh ta và Diệp Tử cùng đi nốt quãng đường cuối cùng của cô ấy chứ không phải là Trầm Ngạn Hiên một mình gặm nhấm đau khổ suốt phần đời còn lại. Kết thúc này làm tớ nhớ đến một câu nói, ‘sai lầm một lần, ngóảnh đầu nhìn lại đã trăm năm’.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 33: Thành đôi cùng chàng

Edit: Kiri

Võ Hiếu Hầu phủ.

Vừa trải qua mấy trận mưa thu, những cánh hoa rực rỡ sắc màu bị gió thu thổi rơi là tả đầy đất, chỉ còn sót lại vài cánh hoa trên cành, còn vương nước mưa không khỏi hiện ra vài phần tịch liêu. Theo lý mà nói, Võ Hiếu Hầu phủ tuyệt đối không thiếu người quét dọn, chẳng qua chủ tử bọn họ đã nói là không được dọn, nếu không sẽ bị đánh mười trượng cho nên dần dần một sân muôn hồng nghìn tía biến thành bộ dạng như bây giờ.

Lê Nguyệt Xuyên ngồi trong đình dưới tàng cây, một thân cẩm bào màu lam, thi thoảng lại có vài chiếc lá vàng vương trên vai hắn, hắn cũng không phẩy đi, dường như để tùy ý lá vàng kia vui lấp hắn.

“Hầu gia.” Một gã sai vặt mi thanh mục tú vội vàng chạy đến trước mặt hắn rồi hành lễ.

“Có chuyện gì?” Lê Nguyệt Xuyên xoa xoa tay vịn xe lăn, trên khuôn mặt lộ ra vài phần tối tăm.

“Tiểu nhân nghe nói..... nghe nói.....” Gã sai vặt kia không khỏi có chút căng thẳng, lời nói càng cẩn thận: “Nghe nói Diệp Tử Quận chúa đột nhiên mất tích.”

Quả nhiên, Lê Nguyệt Xuyên vừa nghe tên này mặt mày càng lạnh.

“Hừ.” Hắn cười lạnh một tiếng: “Sao rồi, đi tìm lang quân như ý của nàng ta sao?”

Lý Nham ngưng ngưng cười khan hai tiếng: “Nghe nói sau khi Vương gia phát hiện ra đã giận tím mặt, phái vô số người đi bắt Ngài ấy trở về, tức giận không nhẹ đâu.”

“Bắt được không?” Nàng ta chỉ là một nữ tử, tất chạy không xa.

“Còn chưa ạ.”

Lê Nguyệt Xuyên lại cười: “Xem ra vị hôn thê này của ta khá bản lĩnh đấy, nhất định đã chuẩn bị không ít.” Ngữ khí của hắn vốn trào phúng lại lập tức lộ ra vài phần chua xót: “Thôi người đi báo với Vương gia, hôn ước của hai phủ chúng ta lúc định ra người tình ta nguyện thì đến lúc thực hiện cũng phải là người tình ta nguyện mới đúng. Nếu Diệp Tử Quận chúa đã chường mất thân thể tàn phế này của ta, tâm tâm niệm niệm muốn gả cho Trạng Nguyên lang ngọc thụ lâm phong kia thì tại hạ cũng không cưỡng cầu.” Hắn hơi hơi dừng lời: “Huống chi, vài ngày trước phu nhân của Vương gia cũng đã đến Hầu phủ ta hủy hôn, chẳng phải ta cũng đồng ý rồi sao?”

“Nghe nói chuyện này là do Tử Quận chúa và Hoắc phu nhân gạt Diệp Vương gia làm nên sau khi Vương gia biết được đã rất tức giận, đã khiển trách Hoắc Phu nhân một hồi, còn đoạt quyền đương gia của bà ấy, cảm tức bà ấy nửa tháng đấy ạ. Diệp Vương gia là người giữ lời, chỉ sợ sẽ không đồng ý giải trừ hôn ước, theo tác phong của ông ấy, nhất định phải ép Tử Quận chúa thành thân với Người mới được.”

Những lời này sao Lê Nguyệt Xuyên không rõ nhưng.....

Tay hắn hơi xoa xoa hai chân mình không hề có cảm giác.

Cần gì phải vậy.

Hắn không tự chủ được nhớ đến khuôn mặt không son phấn mà vẫn tươi sáng rực rỡ như ánh bình minh kia, lại nhớ tới bộ dáng nàng nhu thuận thẹn thùng, càng nghĩ càng thấy tim rét lạnh.

Nếu nàng đã chán ghét không tình nguyện thì sao phải bức nàng, cần gì phải vậy. Chính mình đã tàn phế, sao phải đi làm hại thêm người khác nữa.

“Người không cần phải xen vào nữa, chuyện nguyên lời ta đến Vương gia là được.”

“Dạ!” Lý Nham không nói nhiều thêm nữa, cung kính lui xuống.

Mà lúc này, Diệp Tử đang nhàn nhã ngồi trong một chòi nghỉ mát giữa sườn núi, mặc một bộ y phục màu xanh biếc khoác ngoài một chiếc sa y màu trắng, nàng nhẹ nhàng kéo kéo bộ váy phiến phức, ngáp một cái, cuối cùng không nhịn được hỏi: “Ngô Xuyên, sao còn chưa được thế?”

Bên kia tức giận nói: “Cậu tưởng lập trình thì không cần thời gian à? Tớ hỏi lại lần nữa, cậu có chắc muốn dùng 3000 tích phân để đổi một cây Phượng Hoàn Thảo không?”

“Hỏi nhiều lắm rồi đấy, có thì đưa đồ đây, không thì đừng có làm phiền tớ nữa.”

“Này, Từ Nữ, gần đây cậu ăn thuốc nổ à? Nóng tính thế.” Ngô Xuyên nén giận một tiếng: “Được rồi, chuyển hóa hoàn thành, Phượng Hoàn Thảo của cậu đây.”

Diệp Tử nhắm mắt lại, liền phát hiện trong không gian ý thức của mình có thêm một cây thảo dược màu tím, nàng hơi nhếch miệng, vừa lòng nở nụ cười.

Trong tiểu thuyết có nói cây Phượng Hoàn Thảo chỉ có thể tìm thấy ở nơi âm u ẩm ướt, ở đầm lầy của vùng tây nam, nhiều loại độc xà trùng độc. Rồi nàng liếc nhìn y phục sạch sẽ trên người mình, bộ dạng này thì chưa thể về được, hơn nữa cũng không thể về sớm quá được, không giống như mới trải qua thiên tân vạn khổ mạo hiểm sinh mệnh không màng nguy hiểm vượt qua đầm lầy tây nam tý nào.

Nàng đã rời nhà gần một tháng, nhưng với từng ấy thời gian mà bảo đã đến tây nam thì hơi nực cười. Vẫn là nên... kéo thêm mấy tháng, nhưng lại sợ... đêm dài lắm mộng a~

Trong tiểu thuyết gốc, vị nữ tử xuyên qua kia tốt nghiệp trường y, không phải vừa mới đến thế giới này đã lập tức nữ phần nam trang ngăn kieu của Hầu phủ đề tự tiến cử sao? Tuy rằng nàng ta cái trang rất vụng về, lập tức bị Lê Nguyệt Xuyên nhìn ra, tuy rằng cuối cùng nàng ta cũng không chữa khỏi được cho Lê Nguyệt Xuyên nhưng thái độ không để ý đến đôi chân tàn phế của hắn cùng với sự dịu dàng chăm sóc dần dần đã hấp dẫn Lê Nguyệt Xuyên.

Cuối cùng, Lê Nguyệt Xuyên mặc kệ áp lực từ nhiều phía, kiên quyết cưới nàng ta làm thê.

Diệp Tử nhẹ nhàng day day huyết thái dương, do dự một lát rồi thản nhiên nở nụ cười. Dù nàng ta có tự tiến cử vào lúc nào thì cũng không thể vừa vào phủ đã khiến Lê Nguyệt Xuyên yêu mình được. Hơn nữa, cho dù hắn ta đã phải lòng nàng kia thì nàng cũng có cách kéo tâm hắn về được, tóm lại là không cần sốt ruột.

Nghĩ thông suốt được điểm này nên Diệp Tử càng thản nhiên tự đắc, thừa dịp này đi thăm thú một phen, ngân lượng trên người cũng đủ nàng sống thoải mái một thời gian, thật sự là rất an nhàn.

Lại qua hai tháng.

Lúc này, Diệp Vương gia đã chuyển từ phần nộ sang lo âu bất an. Ông vốn tưởng Diệp Tử bắt mansion hôn ước nên mới rời nhà trốn đi. Từ nhỏ đến lớn nàng không đi quá đại môn nửa bước, không biết làm việc kiếm kế sinh nhai, nên ông nghĩ nhiều lắm là trốn quanh kinh thành hoặc tìm tên Trọng Nguyên lang Vương Tư Thư kia làm vài chuyện ngu xuẩn. Nhưng đã bao ngày, ông đã phái người đến phủ Trọng Nguyên, rồi lật tung cả kinh thành, lại vẫn không tìm được con gái.

Suốt ba tháng không có tin tức gì của Diệp Tử, mấy tháng này phu nhân gần như lấy lệ rửa mặt, cũng dám giận ông, trong lòng ông vô cùng bức mình lại không tiện nổi nóng, gần như đã cho rằng..... cho rằng.....

Đến tận khi Võ Hiếu Hầu phủ phái người đến thông tri, Từ Quận chúa ngắt xiu trước đại môn Hầu phủ, bản thân bị trọng thương, tạm thời ở trong Hầu phủ, cũng đã mời ngự y đến trị liệu, tạm thời không nguy hiểm đến tính mạng.

Diệp Vương gia cả kinh trong lòng, phản ứng đầu tiên phản ứng đầu tiên chính là nghĩ liệu có phải do nha đầu Diệp Tử kia làm việc vô lễ ô uế gì bị Hầu phủ phát hiện nên mới bị dạy dỗ một phen không, giờ đến thông tri chỉ là tuyên cáo với Vương phủ ông mà thôi.

Nhưng ý nghĩ này vừa xuất hiện đã bị ông đá ra sau đầu, ông biết Lê Nguyệt Xuyên lâu như vậy, nó tuyệt đối không phải người như thế. Nhưng Diệp Tử bị trọng thương thì thôi, sao còn ngắt xiu ở cửa Hầu phủ. Nếu nó thật sự xảy ra chuyện thì cũng không đến Hầu phủ nhờ giúp đỡ chứ. Tại sao Diệp Tử lại bị thương, thương thế ra sao rồi?

Trên đường đến Võ Hiếu Hầu phủ, trong đầu ông nghĩ đủ thứ, tim đập không ngừng, chuyện này ông chưa dám nói cho phu nhân, bằng không không biết bà ấy còn làm ra chuyện gì nữa.

Vất vả mãi mới tới được Hầu phủ, không đợi người làm thông báo ông đã trực tiếp xông vào, lo lắng mãi đến lúc đi tới đại sảnh thấy Lê Nguyệt Xuyên sắc mặt bình tĩnh ngồi trên xe lăn ở đó ông mới dừng lại.

“Nguyệt Xuyên, Diệp Tử đâu, nó sao rồi?”

Lê Nguyệt Xuyên vốn đang cúi đầu suy nghĩ gì đó, nghe được tiếng Diệp Cao Phong mới ngẩng đầu lên, vẫy vẫy tay: “Lý Nham, dẫn Vương gia vào đi.”

Diệp Cao Phong cũng không có tâm tình hàn huyên với hắn, vội vàng đi vào.

Đến khi đại sảnh yên tĩnh lại như cũ Lê Nguyệt Xuyên lại cúi đầu như cũ, sắc mặt dao động không ngừng. Khi nghe thấy hạ nhân báo cáo Từ Quận chúa ngắt xiu ở cửa Hầu phủ, hắn cũng kinh nghi vạn phần, lại nghe thấy nàng bị trọng thương gần như đã muốn nhận định là có người vu họa cho hắn. Nhưng

khi hắn thấy Diệp Tử thì lại thấy không giống.

Hắn không nhìn thấy miệng vết thương của nàng nhưng đã thấy y phục đầm máu của nàng. Nàng nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt, khuôn mặt chẳng chít những vết thương nhỏ, vết máu sẫm lại càng nổi rõ trên da thịt trắng nõn của nàng.

Dường như đột nhiên cảm ứng được hắn đã đến, Diệp Tử vốn đang hôn mê bất tỉnh lại giật người vài cái rồi chau mày mở mắt.

Tuy tỉnh nhưng ánh mắt không có tiêu cự, giống như cố hết sức nâng tay lên, môi run run: “Cho.... cho.....”

Khi đó Ngự y và hạ nhân đều đã lui xuống nên trước giường Diệp Tử chỉ còn một mình hắn, vì thế hắn nghi hoặc vươn tay ra, tùy ý để Diệp Tử đặt một bọc nhỏ nhắn nheo vào tay hắn.

Thấy hắn đã cầm lấy, Diệp Tử nhất thời thở ra một ngụm rồi lại hôn mê bất tỉnh.

Hắn đẩy xe lăn lui lại để Ngự y tiếp tục khám bệnh, rồi mở bọc nhỏ kia ra, trong đó có một hộp gấm tinh xảo, mở hộp ra thì thấy một gốc cây màu tím.

Trong không khí nhất thời tản ra một mùi thơm ngát, Lê Nguyệt Xuyên nhú nhú mày, lập tức đóng hộp gấm lại.

Chẳng qua chưa đợi hắn hỏi, Ngự y vốn đang khám cho Diệp Tử vội vã quay lại nhìn hắn, thần sắc ngạc nhiên nhìn chiếc hộp trong tay hắn, biết rõ còn cố hỏi: “Không biết mùi hương ban nãy là từ đâu đến?”

Thấy ánh mắt Lê Nguyệt Xuyên cũng nhìn vào hộp gấm, giọng Ngự y kia đã hơi run: “Không biết Hầu gia có thể để cho tại hạ đánh giá không?”

Lê Nguyệt Xuyên không nói gì mà chỉ đưa hộp gấm ra.

Ngự y mở hòm ra, sắc mặt nhất thời kích động vạn phần, đưa tay ra muốn động vào rồi lại rụt trở về: “Đây.... nếu tại hạ không lầm thì đây chính là Phụng Hoàng Thảo Hầu gia vẫn tìm kiếm lâu nay.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 34: Thành đôi cùng chàng [2]

Edit: Kiri

Nghĩ đến đây, ngón tay Lê Nguyệt Xuyên khẽ run lên, biểu tình có chút khó hiểu. Sao nàng lại có Phụng Hoàng Thảo, sao nàng lại bị thương, tại sao đang hôn mê cũng vẫn ghi nhớ là phải đưa cho hắn?

Nàng mất tích ba tháng, rốt cuộc.....

“Hầu gia.” Đúng lúc này, một thanh âm trong trẻo vang lên, Lê Nguyệt Xuyên vừa ngẩng đầu thì đã thấy Triệu Tư Lâm nhảy chân sáo chạy vào, búi tóc trên đầu xiêu xiêu vẹo vẹo chỉ cầm một chiếc trâm gỗ.

“Sao Hầu gia vẫn ở đây thế, đã đến giờ ngâm chân mát xa rồi, nước ấm ta cũng đun rồi.” Tuy rằng nàng gọi Hầu gia Hầu gia nhưng không hề có nửa phần tôn kính, cũng không chờ hắn trả lời đã đẩy xe lăn của hắn ra ngoài.

“Chờ đã.” Lê Nguyệt Xuyên nhú mày: “Hôm nay không cần, ngươi đi xuống đi.”

“Sao ngươi lại như vậy?” Triệu Tư Lâm bĩu môi nén giận: “Còn chưa thử ngươi đã buông xuôi, còn chưa kiên trì được mấy ngày, tính cách này của ngươi thật không tốt! Dù thế nào chúng ta cũng nên ôm vài phần hy vọng chứ, tâm tình thư sướng thì ngay cả bệnh cũng tốt lên được chút đấy!”

Nếu thường ngày nàng nói những lời này Lê Nguyệt Xuyên cũng sẽ kệ nàng, tuy rằng hắn cũng không tin một cô nương trẻ tuổi có thể trị khỏi thương tật mà Ngự y cũng trị không khỏi này nhưng ít nhất cũng có thể cảm thụ được sự quan tâm của nàng ấy.

Nhưng hôm nay hắn tâm phiền ý loạn, ngữ khí khó tránh hơi nghiêm khắc: “Ta nói không cần, đi xuống.”

Từ khi Triệu Tư Lâm vào phủ, tuy chưa hề thấy vị Hầu gia này tươi cười nhưng chưa từng bị hắn nghiêm khắc như thế, nhất thời sợ run người, nhưng cũng thấy mặt mặt khi ngoan ngoãn lui ra theo ý hắn, nên mặt mày cau có đứng đó, bất mãn khẽ hừ một tiếng.

“Biết hôm nay tâm tình ngươi không tốt, chỉ là muốn giận cá chém thớt thôi.”

Lúc Diệp Cao Phong đi vào, nghe được một câu như vậy liền tối sầm mặt, được lắm, con gái ta sống chết còn chưa biết đâu, ngươi lại ngồi ở đây liếc mắt đưa tình với nữ nhân khác. Tuy con gái mình có sai trước, nhưng dù sao.... còn chưa từ hôn có phải không? Cô nam quả nữ, sao có thể không biết

liêm sĩ như thế.

Tĩnh tĩnh ông thẳng nên trong lòng khó chịu liền thể hiện ngay lên mặt: “Nguyệt Xuyên, vị cô nương này là?”

Ông liếc Triệu Tư Lâm ăn mặc mộc mạc, đầu tóc thì bù xù, đại khái đã nhận định là hạ nhân, sự không hòa giận lại càng sâu thêm vài phần: “Nha hoàn phủ nào dám nói thể với chủ tử, quả thật là ức hiếp lên đầu chủ tử, quả không quy củ rồi.”

Tuy rằng Triệu Tư Lâm tính tình đơn thuần nhưng không phải kẻ nguốc, dám tùy ý trước mặt Lê Nguyệt Xuyên là vì hấn ngoài lạnh trong nóng, không phạt hạ nhân tùy tiện, nhưng trước mặt Diệp Cao Phong thân phận tôn quý, nàng cũng biết đúng mực, tuy rằng trong lòng tức giận khó bình nhưng cũng cúi đầu thi lễ qua loa: “Là dân nữ quá phận, nhưng dân nữ cũng là để ý đến thân thể Hầu gia, cho nên mới khuyên bảo, còn về tội danh ức hiếp chủ tử này, dân nữ trăm triệu không dám nhận.”

Nàng luôn mỉm cười xưng dân nữ, tất nhiên là đang phản bác chuyện Diệp Cao Phong gọi nàng là nha hoàn. Nàng tới đây là để chữa bệnh cho Lê Nguyệt Xuyên, cũng không phải là bán mình cho Hầu phủ.

Diệp Cao Phong tròn trừng mắt, tức nghẹn cả họng.

Lê Nguyệt Xuyên gương mặt, ngữ khí lạnh như băng: “Đừng để ta nói lần thứ ba.”

Triệu Tư Lâm cắn môi, hai mắt đỏ lên, đầy tủi thân: “Biết rồi, ta đi xuống, sẽ không để người nói lại lần thứ ba.”

Nàng nói xong liền xoay người bước đi, cũng không thêm hành lễ cáo lui, quả nhiên là cực kỳ kiêu ngạo.

Diệp Cao Phong liền chuyển lửa giận sang Lê Nguyệt Xuyên: “Nàng ta chữa bệnh cho người? Chưa cái gì, có châm cứu bốc thuốc không?”

Lê Nguyệt Xuyên có chút đau đầu, ngữ khí bình thản: “Không.”

“Vậy nàng ta trị bằng gì, cứ làm bừa lại hại người thì sao?” Ông hét lớn, đến râu cũng rung lên.

“Bá phụ.” Đây không phải chuyện có thể giải thích rõ ràng trong vài ba câu, Lê Nguyệt Xuyên mềm đi, lộ ra vài phần bất đắc dĩ.

Thường ngày hấn đều quy củ gọi ông là Vương gia, giờ thay đổi xưng hô, Diệp Cao Phong liền biết đây là có ý tạ lỗi, tuy rằng trong lòng vẫn khó tránh tức giận nhưng cũng không phát tác nữa: “Rốt cuộc Diệp Tử nó bị làm sao, sao lại thương tích khắp người còn ngất xỉu trước cửa Hầu phủ nữa.”

“Chất nhĩ không biết.” Lê Nguyệt Xuyên cúi đầu: “Hôm nay hạ nhân báo lại, chất nhĩ cũng kinh nghi không thôi, đã phái người đi tra xét.”

“Ngự y nói thế nào?” Diệp Cao Phong không hỏi thêm nữa, ông tin lời hấn.

Lê Nguyệt Xuyên nhíu mày: “Nói Tử Quận chúa bị trúng độc bạo cạp, khí huyết không đủ. Giải độc thì không khó, chỉ cần tĩnh dưỡng là sẽ khỏe lại, còn ngoại thương cũng không quá đáng ngại, bên ta có rất nhiều phương thuốc hay, lúc về Vương gia có thể lấy mang về.”

Diệp Cao Phong vuốt râu: “Diệp Tử đang ở đây ta mang về làm chi?”

“Lúc ấy tình huống khẩn cấp, để Tử Quận chúa ở lại trong phủ cũng chỉ là bất đắc dĩ, giờ đã……”

“Như thế nào?” Diệp Cao Phong ngắt lời hấn: “Đường đường Võ Hiếu Hầu phủ mà đến một nữ nhân cũng không chăm sóc được à, giờ nó còn chưa tỉnh người đã vội vàng muốn đuổi nó ra ngoài?”

Ông tròn mắt lên, như là nếu Lê Nguyệt Xuyên dám gạt đầu ông sẽ lập tức ăn thịt người.

Lê Nguyệt Xuyên khề thở dài: “Nếu đã vậy thì cứ để Tử Quận chúa ở tạm Hầu phủ đi, chờ thương thế của nàng ấy khỏi hấn rồi nói sau cũng không muộn.”

Hấn hiểu được ý của Vương gia, để Diệp Tử ở trong phủ hấn mấy ngày, dù có vì thương thế chưa lành thì dư luận cũng sẽ rất náo nhiệt, tin truyền đi sẽ tam sao thất bản không còn như ban đầu nữa. Nhưng bọn họ đã sớm định hôn, tuy không hợp lễ nhưng mọi người cũng chỉ nói vài câu rồi thôi, nhưng nếu Diệp Tử còn dám kiên trì từ hôn, đã ở lại nhà nam tử khác, ai biết có phải đã mất danh tiết hay không, đến lúc đó cũng sẽ không dễ dàng gả cho người khác.

“Cháu phải chăm sóc A Tử giúp ta, mai ta lại đến thăm nó.” Diệp Cao Phong lo lắng dặn dò: “Tin này tạm thời gạt phu nhân ta đi, miễn cho bà ấy lại đến gây chuyện.”

“Còn chuyện Diệp Tử bị thương, tra cẩn thận một chút.” Ông nghiêng răng nghiêng lợi: “Nếu ta tra được ai giờ trò quỷ, nhất định ta phải băm hấn làm trăm mảnh.”

Sau khi Diệp Cao Phong nổi giận bùng bùng rồi đi, Lê Nguyệt Xuyên ngồi lại một lúc rồi lên tiếng: “Lý Nham, người đi mời Liễu Nguyên công tử đến một chuyện.”

“Dạ.” Lý Nham vừa mới lui ra đã có người vui mừng chạy vào.

“Hầu gia, Từ Quận chúa đã tỉnh.”

Ánh mắt Lê Nguyệt Xuyên chột lóc: “Đẩy ta qua đó.”

Lúc hấn vào phòng Diệp Từ đang uống thuốc, nàng đang cầm một bát thuốc đen như mực, mặt mũi nhăn nhó nhưng không khóc, cũng không làm nũng hay oán giận, chỉ cúi đầu cố uống từng ngụm cho hết.

“Nàng tỉnh rồi?” Hấn hỏi một câu không mặn không nhạt.

Diệp Từ như bị giọng nói của hấn làm cho hoảng sợ, hai tay run lên làm sánh vài giọt thuốc ra ngoài, người cũng hơi rụt lại, tai đỏ lên: “Vâng, đa tạ Hầu gia quan tâm.”

Vẫn giống như lúc trước, sợ hãi hấn như mãnh thú hồng thủy.

“Khỏe hơn nhiều rồi?”

Diệp Từ đang cầm bát thuốc uống cũng không được mà thả cũng không xong, gật gật đầu: “Tốt hơn nhiều rồi.”

“Vậy giải thích một chút, sao Từ Quận chúa lại bị thương nặng như vậy, còn ngã xiêu trước cửa Võ Hiếu Hầu phủ ta?”

Diệp Từ cúi đầu, tay siết bát thuốc: “Ta..... ta.....” Như là đột nhiên nghĩ tới cái gì, nàng ngẩng mạnh đầu lên, vẻ mặt bối rối: “Đồ ta vẫn cảm đau? Cái hộp trong vải bố ấy.”

“Nàng đã giao cho ta, tự tay đưa cho ta, sao vậy, Từ Quận chúa không nhớ rõ à?”

Diệp Từ thở phào một hơi, nhẹ giọng nói: “Vậy là tốt rồi.”

Lê Nguyệt Xuyên hơi động trong lòng, nói giọng áp bách: “Còn có một vấn đề nàng chưa giải thích cho ta.”

“Cái đó.... là vì.... vì.....” Diệp Từ lại lấp ba lấp bắp, hai mắt chớp chớp đảo loạn.

“Quận chúa không muốn nói thì thôi đi, tại hạ hỏi lại Quận chúa một câu, được thảo kia, là Quận chúa tặng ta?” Thấy nàng như vậy không nghe cũng biết là đang tìm cớ, có nói cũng là nói dối. Lê Nguyệt Xuyên lười hỏi lại, chỉ muốn xử lý xong chuyện Phượng Hoàn Thảo trước.

“Ừ, lúc về ta gặp trên đường, thấy màu sắc nó xinh đẹp nên mua, ngài... ngài thích thì cầm đi.”

Lê Nguyệt Xuyên quả thực không còn lời nào để nói, từ khi bị trúng độc liệt chân, hấn phải biết bao nhiêu người đi khắp bốn biển tìm Phượng Hoàn Thảo này mà cũng không tìm được, nàng lại tùy ý mua trên đường?

Cả câu toàn lỗ hổng.

Nhưng.... hấn nhìn chằm chằm Diệp Từ, ánh mắt thâm thúy thêm vài phần, Phượng Hoàn Thảo này là do nàng cố tình tìm về cho hấn, điều này hấn có thể tin tưởng.

“Quận chúa nghi ngại đi, Vương gia vừa đến thăm nàng, cũng mới rời đi không lâu. Ta sẽ phái người đến thông tri với Ngài ấy một tiếng.”

Diệp Từ lại cúi đầu, vẻ mặt có chút mâu thuẫn, nhưng rồi vẫn đồng ý: “Đa tạ Hầu gia.”

“Không quấy rầy Quận chúa nghi ngại nữa.”

“Vâng.”

Vừa ra cửa đã nghe ngửi khí Diệp Từ trong phòng nhẹ đi vài phần: “Thiên Lăng, thuốc sắp nguội rồi, ta có thể không uống không?”

“Quận chúa, thuốc này còn rất nóng, Ngài uống hết đi, đáng cũng chỉ đáng một lần thôi, nô tỳ sẽ đi chuẩn bị mút quả cho Ngài.” Dừng một chút, nàng ấy lại nói tiếp: “Nếu Ngài thật sự thấy nguội thì nô tỳ lại đi sắc một bát khác?”

“Không cần.” Thanh âm Diệp Từ cực kỳ bất đắc dĩ.

Sau đó căn phòng trở nên trầm mặc, có lẽ nàng đang nhăn nhó uống thuốc đây.

Về mặt Lê Nguyệt Xuyên không biết vì sao lại nhu hòa đi vài phần, hấn được đẩy đi, bên tai lại truyền đến tiếng Diệp Từ tò mò: “Đúng rồi, Thiên Lăng, ta hỏi ngươi một vấn đề, Hầu gia nhà các ngươi.....”

Sau đó thanh âm ngày càng nhỏ, vì đã đi xa gian phòng, Lê Nguyệt Xuyên nghe không rõ lắm, cũng không mặt dày đến mức kêu hạ nhân dừng lại, trong lòng nhất thời như bị mèo cào.

Hầu gia nhà các người, như thế nào?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xìng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Thành đôi cùng chàng [3]

Edit: Kiri

Vấn đề này Lê Nguyệt Xuyên chỉ rói rắm một lát rồi cười tự giễu, ném nó ra sau đầu.

Liễu Nguyên nhanh chóng đến Hầu phủ, cuối thu rồi mà tay vẫn còn cầm quạt, đầu đội ngọc quan, hông đeo bảo thạch, ai nhìn cũng phải tán thưởng một câu thiếu niên như ngọc.

“Sao thế, rốt cuộc là có chuyện quan trọng gì mà Hầu gia phải vội vàng gọi ta lại đây? Một khắc giá trị thiên kim, người phá hủy chuyện tốt của ta thì phải mời ta uống rượu bồi tội.”

Lê Nguyệt Xuyên thân nhiên liếc hắn, đưa hộp gấm trong tay cho hắn: “Xem cái này trước.”

Liễu Nguyên trước hết là ngẩn người, sau đó đáy mắt lập tức lộ ra một tia mừng như điên: “Đây không phải là Phượng Hoàn Thảo sao? Nguyệt Xuyên, người nào của ngươi tìm được cái này?”

Lê Nguyệt Xuyên rũ mi mắt: “Không phải người của ta tìm được. Đây là..... Diệp Từ cho ta.”

“Vị tiền hôn thê đã từ hôn kia?” Về mặt Liễu Nguyên hơi kinh ngạc: “Cho người làm gì? Giải thích bồi tội, biểu đạt tâm ý? Không đúng, sao nàng ấy biết người cần Phượng Hoàn Thảo để giải độc chữa thương? Hơn nữa thứ này rất khó tìm, Vương phủ tốn rất nhiều bạc để mua sao?”

Hắn ta đặt ra nhiều vấn đề như vậy, Lê Nguyệt Xuyên cũng không sốt ruột, chậm rãi trả lời từng cái một: “Phải, chính là nàng ấy, Từ Văn Quận chúa Diệp Từ. Nàng nói nàng gặp thứ này ở ven đường, thấy đẹp nên mua, thấy ta thích nên thuận tiện tặng ta.” Nói tới đây không đợi Liễu Nguyên phản bác, hắn nhẹ nhàng cười: “Nàng mất tích ba tháng, bản thân bị trọng thương ngất xỉu trước cửa Hầu phủ ta, không chỉ trúng độc bọ cạp, trên người còn có vô số vết thương lớn nhỏ, ngay cả lúc hôn mê cũng vẫn ghi nhớ phải đưa thứ này cho ta, sau khi tỉnh lại không thấy thứ này liền thất kinh, sau đó nàng nói cho ta biết, chỉ là nàng gặp ở ven đường rồi tùy ý mua thôi. Ha ha, thật sự cho rằng ta là trẻ con ba tuổi để bị lừa thế sao?”

Hắn lại cười: “Còn Vương phủ, bọn họ hoàn toàn không biết việc này, Vương gia còn bảo ta phải điều tra rõ ràng chuyện Diệp Từ bị trọng thương.”

“Ý của người là.....” Liễu Nguyên tròn tròn hai mắt: “Diệp Từ biết thương tật ở chân người cần Phượng Hoàn Thảo nên mạo hiểm tính mạng tìm về cho người?”

Lê Nguyệt Xuyên nhướn mày: “Ta nói lúc nào?”

“Không thì sao?”

“Không thể nào.” Đáy mắt hắn có chút buồn bực, từ lúc biết chuyện này hắn đã vắt hết óc nghĩ ra đủ loại nguyên nhân nhưng chỉ chưa từng nghĩ đến nguyên nhân này. Mỗi khi ý này nảy ra trong đầu đều bị hắn phủ nhận ngay lập tức.

Lúc Hoắc phu nhân đến từ hôn đã nói với hắn, tuy Diệp Từ không muốn làm người bồi bạc, nhưng thân là nữ tử, nàng không cầu phu quân tương lai tương mạo tuấn lãng thân phận quyền quý, nhưng cầu thân thể khoẻ mạnh phẩm hạnh cao thượng. Cho nên vì hạnh phúc tuổi già của nàng, hy vọng hắn coi như làm việc thiện buông tha cho nàng, dù có bị bêu danh vì chuyện từ hôn nàng cũng không oán không hối.

Khi đó mình vừa nhặt về được nửa cái mạng từ tay Diêm Vương, lại biết kịch độc trên người chưa thanh lọc hết, vì bảo toàn tính mạng đành phải bức độc xuống hai chân. Võ Hiếu Hầu vẫn võ song toàn, tinh thông cưỡi ngựa bắn cung trong một đêm biến thành một phế nhân, tâm thần vốn tràn đầy kích động oán giận, lại bị người ta ghét bỏ từ hôn, không còn mặt mũi. Lúc ấy Hoắc phu nhân đứng trước mặt hắn, ngữ khí trào phúng, ánh mắt lộ ra một tia đáng thương, nhất thời hắn khí huyết cuộn cuộn nội thương tăng thêm, phun ra một búng máu rồi sai người tiễn khách.

Dù có qua bao lâu, hắn chỉ cần nghĩ đến tình cảnh ngày đó liền hoàn toàn không thể dùng một thái độ bình thường để đối đãi với Diệp Từ. Loại khinh thị và xem thường này quá mức xuyên tim, đau đến thật sự khó quên.

“Sao lại không thể?” Liễu Nguyên cũng hơi do dự nói: “Ta thấy khả năng đưa cho người tạ lỗi là cao nhất. Người nghĩ xem, Vương gia và phụ thân người giao tình thâm hậu, tuy rằng Từ Quận chúa không muốn gả cho người nhưng hắn cũng không muốn vì chuyện từ hôn này mà phá hủy quan hệ giữa Vương phủ và Hầu phủ, lại nghe nói người đang phái người tìm kiếm Phượng Hoàn Thảo nên mới muốn tìm thứ này để bồi tội với người. Thứ này có ý nghĩa quan trọng với người, coi như có thể xóa tan ân oán giữa hai nhà.”

Ở trong lòng Lê Nguyệt Xuyên, có lẽ đây cũng là nguyên nhân có khả năng nhất. Nhưng không biết tại sao, hắn lại không muốn kết luận như vậy, kết

lận này khiến hắn không vui, cảm thấy mình bị xem nhẹ. Ta muốn tìm thuốc thật nhưng liên quan gì đến nàng? Từ lúc nào lại cần một nữ tử như nàng tìm thuốc cho ta? Giải thích bồi tội? Thật sự nghĩ Lê Nguyệt Xuyên hẳn là kẻ hay để bụng tỵ sao?

“Trước hết đừng nghĩ đến chuyện này nữa. Có thứ này, ngươi có thể giúp ta giải độc, chữa khỏi chân sao?” Lê Nguyệt Xuyên áp chế suy nghĩ trong lòng, ngẩng đầu hỏi.

Liễu Nguyên nhíu nhíu mày, biểu cảm có chút miễn cưỡng: “Ngươi đang châm chọc ta đấy à? Tuy ta có học vài năm y thuật cùng sư phụ. ... nhưng. ... khụ khụ. .... ta sẽ viết thư cho sư phụ nhờ người lại đây giúp ngươi. Trước khi người đến, ngươi nhớ chuẩn bị đầy đủ những dược liệu người đã từng nói qua.”

“Ta sẽ kêu người đẩy nhanh tốc độ. Như thế, liền đa tạ.”

Liễu Nguyên xòe quạt: “Giao tình giữa ta và ngươi thế nào, không cần khách khí như thế.”

Lê Nguyệt Xuyên và hắn lại hàn huyên thêm một lúc nữa, đến tận lúc có hạ nhân báo lại: “Hầu gia, Từ Quận chúa và Triệu cô nương. ....”

“Hai nàng làm sao?”

Đầu người nọ càng cúi thấp: “Hai người ở hậu hoa viên tranh. ... tranh cãi ạ.”

Lê Nguyệt Xuyên còn chưa kịp lên tiếng, Liễu Nguyên đã hoan hỉ muốn xem náo nhiệt đứng lên: “Triệu cô nương kia chính là người mà ngươi nhắc đến vài ngày trước à, ha ha ha, chơi vui chơi vui, Hầu gia không ngại ta đi theo ngươi chứ?”

Lê Nguyệt Xuyên cũng không để ý đến hắn, liếc nhìn Lý Nham bên cạnh. Lý Nham hiểu rõ liền đi ra phía sau hắn đẩy xe ra hậu hoa viên.

Lúc họ đến nơi thì thấy Triệu Từ Lâm lửa giận bùng bùng đẩy ngã Diệp Từ, Diệp Từ ngã xuống đất, sắc mặt tái nhợt, biểu cảm không vui không giận, còn lộ ra chút cảm xúc thê lương.

“Quận chúa.” Thiên Lăng đứng bên cạnh nàng nhất thời kinh hãi thét lên một tiếng, cũng oán giận Triệu Từ Lâm ra tay đẩy người, vội vàng chạy lại đỡ nàng dậy.

Triệu Từ Lâm bị nàng nói khiến cho tức giận mới không nhịn được mà ra tay khê đẩy nàng một chút, nào ngờ cô Quận chúa này gầy yếu như thế, mới đẩy nhẹ đã ngã thế kia. Triệu Từ Lâm giờ cũng không hề hoảng hốt, cổ tình không chịu nhận sai, cao ngạo nói: “Ta không biết cảm giác cao cao tại thượng của ngươi là từ đâu mà có, ngươi nghĩ ngươi cao quý hơn ta ở đâu? Trừ thân phận Quận chúa này, ngươi không có gì hết, có tư cách gì để khinh thường người khác. Hơn nữa, không phải ngươi đã từ hôn với Hầu gia sao? Vậy ngươi lấy thân phận gì để ở lại Hầu phủ này, ta là người của Hầu gia, không tới phiên ngươi tới quản, thật sự là đồ không có mặt mũi, không biết thẹn.”

Ở trong tiểu thuyết gốc, đây chính là tính tiết nữ chính tiểu bạch đánh nữ phụ ác độc điển hình, nhưng giờ đến phiên nàng, nàng cũng không muốn hạ thấp giá trị bản thân đi so đo với một thảo dân, ít nhất không phải tự mình so đo.

Sắc mặt Lê Nguyệt Xuyên không vui, đang định lên tiếng, đã bị Liễu Nguyên kéo tay áo: “Trò hay như vậy ngươi ra làm gì, ta chưa gặp hai người này bao giờ đâu, vừa hay xem họ ngươi xem tính tình các nàng thế nào, ai xứng với ngươi hơn.”

“Liễu Nguyên.” Càng nói càng không đúng mực.

Liễu Nguyên lại hồn nhiên không thêm để ý, cười cười: “Xem trước đi, xem kỹ rồi hãy nói.”

Bọn họ tự nhận là đứng ở chỗ bí mật nhưng lại không biết Diệp Từ đã biết họ tới từ đâu nên mới nói làm Triệu Từ Lâm tức giận.

Lúc này nàng được Thiên Lăng nâng dậy, đầu tiên là che miệng ho khan vài tiếng, sau đó mới nói chuyện: “Khụ khụ. ... ta. .... ta từ trước tới nay đều không thấy mình cao cao tại thượng, cũng không hề khinh thường ai.”

Lúc đầu vẻ mặt nàng có chút trốn tránh do dự, nói chuyện cũng lắp bắp nhưng dù nàng có dịu dàng nhút nhát đến đâu thì cũng đường đường là Quận chúa, trong trường hợp này cũng không thể khiến người ta khinh thường mình, vì thế đành phải cố bình tĩnh nói tiếp.

“Bỏ thân phận Quận chúa này đi, ta cũng không cho rằng mình không sống nổi.” Như là nghĩ tới cái gì, nàng hơi hơi mỉm cười: “Còn chuyện ta lấy thân phận gì ở lại Hầu phủ, cũng. .... cũng không đến phiên ngươi quản. Chuyện ta và Hầu gia từ hôn, cũng không phải như ngươi tưởng tượng.”

Nói tới đây, trên mặt nàng hiện lên một tia bi thương sâu sắc, khí thế ban đầu cũng không còn, lại không nhịn được mà ho khan, cực kỳ mệt mỏi phát phát tay: “Thôi, Thiên Lăng, đỡ ta về phòng đi.”

Chi thế thôi?

Liễu Nguyên cực kỳ khiếp sợ chứng kiến cảnh trước mắt, sao không giống tưởng tượng của hắn tỵ nào.

Hắn vốn tưởng rằng Diệp Từ là một nữ nhân kiêu ngạo ý thế hiếp người, mà Triệu cô nương nhất định là ôn nhu động lòng người, lương thiện hào phóng. Nhưng thoát nhìn thì rõ ràng là Triệu Từ Lâm bắt nạt Diệp Từ.

“Thương thể của Từ Quận chúa còn chưa khỏi hẳn, sao đột nhiên lại ra ngoài?” Lê Nguyệt Xuyên phát phát tay, Lý Nham đẩy hẳn ra ngoài.

Vừa thấy hẳn Triệu Tư Lâm liền mỉm cười, rồi lại lập tức giận dữ, mắt tự nhiên quay đi.

Diệp Tử lui lại hai bước theo bản năng, rồi như ý thức được động tác của mình quá mức rõ ràng nàng mới dừng chân, mặt đỏ bừng: “Ta... khụ.....khụ.....”

Vừa mở miệng đã là một trận ho tê tâm liệt phế, nàng ôm ngực, khuôn mặt vừa đỏ bừng nay đã lại trắng bệch.

“Người đâu, đưa Triệu cô nương về phòng, trước khi Từ Quận chúa quay về Vương phủ thì nàng ấy không được ra khỏi phòng nửa bước.”

Triệu Tư Lâm thật sự không thể tưởng được hẳn lại che chở Diệp Tử, không thể tin ngẩng đầu nhìn hẳn, đến tận lúc có người kéo nàng đi mới quay người lại: “Ta không phải hạ nhân Hầu phủ, người không thể can thiệp tự do của ta.”

Sắc mặt Lê Nguyệt Xuyên càng âm trầm: “Vậy mời Triệu cô nương rời phủ.”

“Người.... người..... sao người có thể....” Hốc mắt Triệu Tư Lâm lập tức đỏ lên, lòng tràn đầy tủi thân bị phẫn. Nàng vốn tưởng rằng qua hơn một tháng ở chung nàng đã đủ hiểu hẳn, sở dĩ lần này nói năng lỗ mãng với Diệp Tử là vì cảm giận bất bình thay hẳn. Nhưng không ngờ mình lại phải nhận một kết quả như vậy.

Vốn chỉ là muốn dựa vào một người để sống thuận lợi bình an ở cổ đại này, nhưng không ngờ bất tri bất giác đã đánh mất trái tim sao?

“Thôi bỏ đi, cần gì phải vậy.” Diệp Tử vất vả mãi mới thuận được khí, thê lương cười: “Hầu gia không cần diễn trò cho ta xem, ta sẽ không trách tội nàng ấy, Vương phủ cũng sẽ không.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xíng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 36: Thành đôi cùng chàng [4]

Edit: Kiri

Lê Nguyệt Xuyên nhìn nàng thật sâu một cái, ánh mắt phức tạp thâm thúy: “Nếu Quận chúa đã lên tiếng, còn không mang Triệu cô nương về phòng.”

“Vâng.” Gã sai vọt lại tiến lên lần nữa.

“Không cần các người mang, ta tự nhớ đường về phòng.” Triệu Tư Lâm cười lạnh một tiếng, lập tức xoay người trở về.

Mãi đến khi nàng ta khuất bóng Lê Nguyệt Xuyên mới lạnh nhạt giải thích với Diệp Tử: “Là ta không dạy tốt người trong phủ, mạo phạm Quận chúa.”

Diệp Tử cup mắt, ngón tay căng thẳng vân về góc áo: “Không sao.”

Rồi nàng vội vàng vàng nhìn Lê Nguyệt Xuyên một cái, lại cúi đầu tiếp: “Triệu cô nương là nha hoàn thông.... thông phòng của Hầu gia sao?”

Lê Nguyệt Xuyên ngẩn người, Liễu Nguyên đứng sau hẳn thì bật cười.

Diệp Tử rút người lại lui về phía sau, nghi hoặc liếc nhìn Liễu Nguyên một cái, không rõ tại sao hẳn lại cười vui vẻ như thế: “Vị công tử này là?”

Liễu Nguyên ngừng cười, đập quạt một cái: “Tại hạ Liễu Nguyên, xem như bằng hữu của Võ Hiếu Hầu.”

“Thì ra là thế.” Thấy vậy Diệp Tử thật sự không còn dừng khí nhắc lại vấn đề vừa rồi nữa, hai má lại đỏ ửng.

Lê Nguyệt Xuyên lại bất ngờ mở miệng: “Quận chúa hiểu lắm, Triệu cô nương lược thông y thuật, ở lại phủ để chăm sóc chân tật của tại hạ. Hy vọng Quận chúa đừng vô đoán, hủy danh dự của Triệu cô nương.”

Lời này còn có vài phần ý chỉ trích.

Sắc mặt Diệp Tử trắng nhợt: “Là ta thất lễ.”

“Thân thể Từ Quận chúa còn chưa khỏi hẳn, vẫn nên ở trong phòng tĩnh dưỡng nhiều hơn.”

“Vốn là chuẩn bị trở về phòng.” Diệp Tử cười khẽ một tiếng, ngữ khí cũng vô tình lộ ra một tia uất ức, để Thiên Lăng dịu vẻ.

Liễu Nguyên rất có hưng trí nhìn chăm chăm bóng dáng của nàng, tươi cười đầy mặt: “Nguyệt Xuyên, ngươi có nghe thấy lúc này Từ Quận chúa nói gì với Triệu cô nương không? Nàng nói chuyện nàng từ hôn không giống như các người tưởng tượng. Đột nhiên ta lại thấy tò mò, không phải như chúng ta nghĩ thì là như thế nào?”

Đương nhiên Lê Nguyệt Xuyên đã nghe thấy, lúc nghe thấy câu đó lòng hắn cũng nảy một cái, nhưng đã nhanh chóng khôi phục bình tĩnh: “Việc đã đến nước này, nói những lời đó đã sớm vô dụng.”

Liễu Nguyên lại giống như không hiểu lời hắn nói: “Nhìn ngữ khí nàng ấy hỏi vấn đề kia, ta dám khẳng định vị Quận chúa này thích ngươi. Bằng không sao lại nói toàn mùi chua thế.”

“Người đâu, mau đưa Liễu công tử về thanh lâu tiếp tục chuyện tốt của hắn, nhân tiện lấy cho hắn một bình rượu để bồi tội.”

Liễu Nguyên lại nhìn không được mà cười to hai tiếng: “Nguyệt Xuyên dễ tức vậy sao? Vừa rồi hai vị cô nương kia ta thấy có hảo cảm với Từ Quận chúa hơn. Ngươi nói xem, ta phù hợp kỳ vọng với phu quân tương lai của nàng ấy, dù sao các người cũng đã từ hôn, không bằng ta theo đuổi một phen, thế nào?”

“Tùy ngươi, không liên quan gì đến ta.” Hắn lẩn xe lẩn quay đi, không nhìn Liễu Nguyên thêm cái nào nữa.

Sau khi Liễu Nguyên cười lớn rồi đi, Lê Nguyệt Xuyên không tự giác mà siết chặt hai tay, sắc mặt hơi hơi tái nhợt.

Mấy hôm nay Diệp Từ đều hơi buồn bực không vui, Diệp Cao Phong đã đến thăm nàng vài lần, lời nói cũng muốn nàng ở lại Hầu phủ thêm vài ngày, nàng cũng không hề kháng cự. Thiên Lăng quan sát đến sắc mặt của nàng thật cẩn thận, lại nghĩ tới vài lần trước nàng có ý hay vô tình hỏi về Hầu gia, trong lòng càng cảm thấy nghi hoặc.

Chuyện Quận chúa ghét bỏ Hầu gia tàn phế muốn từ hôn tuy đã bị Hầu gia và Vương gia cùng áp chế không bị truyền ra ngoài nhưng chuyện này đó đã đồn khắp phủ, nàng cũng biết rõ ràng. Chính vì thế nên khi Hầu gia sai nàng tới chăm sóc Quận chúa nàng vô cùng không muốn, nhưng sau khi tiếp xúc thì phát hiện Diệp Từ Quận chúa cũng không giống như bọn họ tưởng tượng.

“Thiên Lăng,” Diệp Từ nhấn nhá gọi nàng một tiếng.

Thiên Lăng phục hồi tinh thần bước lại: “Sao vậy ạ, Quận chúa?”

Diệp Từ có chút do dự: “Những lời ta nói với ngươi mấy ngày nay, ngàn vạn lần ngươi không được nói cho Hầu gia được không?”

“Thiên Lăng hiểu ạ, nhất định sẽ không lẩm miệng.”

“Vậy ta hỏi ngươi,” Diệp Từ tự cổ vũ mình, rốt cuộc cũng nói ra miệng: “Hầu gia các ngươi, có phải giờ rất chán ghét ta không?”

“Cái này.....” Thiên Lăng không biết nên trả lời như thế nào.

“Mấy ngày nay ta luôn muốn tìm cơ hội giải thích cùng hắn, rồi lại.....”

Thiên Lăng đột nhiên bật ra câu hỏi: “Quận chúa muốn giải thích gì với Hầu gia ạ?”

“Đương nhiên là giải thích chuyện từ hôn.” Về mặt Diệp Từ có chút chua xót.

Ánh mắt Thiên Lăng liền sáng lên vài phần: “Vậy trực tiếp đến giải thích đi ạ, Quận chúa có gì lo lắng sao?”

Diệp Từ có chút ngượng ngùng, lại hơi tự giận bản thân: “Không biết vì sao ta vừa thấy Hầu gia đã không nói được gì. Trong lòng run rẩy, lời muốn nói đều nghẹn ở cổ, cực kỳ xấu hổ.”

Thiên Lăng nghe vậy liền cười: “Chẳng lẽ Quận chúa thích Hầu gia sao?”

Diệp Từ lập tức đỏ bừng mặt: “Ừ.....ừ..... đương nhiên là..... thích.”

Thiên Lăng không ngờ Diệp Từ lại trả lời trực tiếp như vậy, cũng không ngờ là thật. Chẳng lẽ chuyện từ hôn chỉ là hiểu lầm sao? Trong lòng nàng vừa mừng vừa sợ, cảm thấy vui thay cho Hầu gia, vội vàng giúp Diệp Từ bày mưu tính kế, hướng dẫn Diệp Từ nên nói như thế nào trước mặt Hầu gia. Trong lúc đó còn nói tốt thay Lê Nguyệt Xuyên không ngừng, quả thực đã khen hắn thành chủ tử tốt nhất thế gian này.

Diệp Từ bị nàng ấy giật gậy đi tìm Lê Nguyệt Xuyên, thấy hắn đang ngồi dưới tàng cây đọc sách, có lá cây rơi xuống đùi hắn cũng không phui đi.

“Hầu..... Hầu gia thật có hưng trí.” Diệp Từ hơi căng thẳng liếc Thiên Lăng một cái, Thiên Lăng liền nắm lấy tay nàng tiếp dừng khí.

Đương nhiên Lê Nguyệt Xuyên đã nhìn thấy động tác của họ.

Diệp Từ Quận chúa quả nhiên là có bản lĩnh, đã mua chuộc được hạ nhân của hắn rồi.

“Quận chúa khỏe hơn rồi chứ?”

“Khỏe hơn nhiều rồi.” Diệp Từ hít sâu một hơi: “Hầu gia đang xem sách.”

Về mặt Lê Nguyệt Xuyên có chút uể oải: “Phải.”

“Vây. ... đang xem gì thế?”

Thiên Lăng hơi sốt ruột, nhẹ bầm hông Diệp Từ một cái, không may không không chế được lực làm Diệp Từ hô nhỏ một tiếng.

“A!”

“Quận chúa sao thế?”

Diệp Từ sắp khóc rồi, nàng cố cười trông rất khó coi: “Không có gì.”

Lê Nguyệt Xuyên dòi mắt về quyển sách, ngữ khí bình thản: “Nếu thân thể Quận chúa đã không còn ngại thì không bằng sớm quay về Vương phủ đi, tránh Vương gia lo lắng.”

Ông ấy sẽ không lo lắng đâu!

Diệp Từ nghĩ như vậy trong lòng nhưng trên mặt không khỏi kinh hoàng: “Ta. .... ta còn hơi choáng đầu! Khụ khụ khụ.” Tiếng ho khan của nàng thật sự hơi có chút giả tạo: “Thân thể cũng còn chưa tốt, không thể ngồi xe ngựa xóc nảy.”

Lê Nguyệt Xuyên ngẩng đầu nhìn nàng một cái: “Không sao. Quận chúa có thể ngồi xe ngựa của ta trở về, xe có lót đệm mềm, đường kinh thành cũng không gồ ghề, sẽ không khiến Quận chúa quá mức xóc nảy. Nếu Quận chúa thật sự không muốn ngồi xe ngựa, ta sẽ phái người dùng nhuyễn kiệu nâng đưa Quận chúa quay về Vương phủ.”

Diệp Từ càng căng thẳng, vội quay đầu lại nhìn Thiên Lăng, ánh mắt lộ ra ý cầu cứu.

Thiên Lăng thầm giận Quận chúa quá nhút nhát rồi, tiến lên một bước thì lễ: “Bẩm Hầu gia, mấy ngày trước Vương gia đến thăm Quận chúa có nói giờ Ngài ấy bận việc, phu nhân lại đã đi tỉnh dưỡng ở thôn trang vùng ngoại ô, đại đa số hạ nhân trong Vương phủ đều đi theo. Nếu giờ Quận chúa hỏi phủ chi sợ không người chăm sóc.”

“Ừ, phải.” Diệp Từ gật đầu theo.

Ánh mắt Lê Nguyệt Xuyên nhìn Thiên Lăng hơi lạnh lẽo làm nàng rung mình. Nàng ở Hầu phủ từ nhỏ nhưng cũng không chịu nổi ánh mắt như dao kia của Hầu gia, khó trách Quận chúa lại sợ Hầu gia đến mức này. Nghĩ như vậy, dường như nàng thấy mình đã hiểu Diệp Từ thêm vài phần.

“Thì ra là thế. Vậy không biết khi nào phu nhân hồi phủ?” Lê Nguyệt Xuyên đã gấp sách lại, ánh mắt sáng quắc nhìn Diệp Từ.

“Hàng năm mẫu thân đều đến thôn trang ở mấy tháng. Ước chừng phải vào xuân mới trở về.” Diệp Từ đã vâng vâng góc áo đến nhăn nhúm cả, giọng nói cũng không tự giác mà phát run, ánh mắt lại tránh không dám nhìn hấn.

Lê Nguyệt Xuyên nhìn thấy nàng như vậy không biết tại sao lại trở nên hồn dôi: “Chỉ cần Quận chúa không ngại khuê dự bị hao tổn, đương nhiên có thể ở lại Hầu phủ, muốn ở bao lâu cũng được.”

Hấn hậm hực đi chuyển xe lăn lướt qua Diệp Từ về phía hành lang. Giờ hấn rất không rõ, không phải lúc trước nàng ấy muốn từ hôn sao? Là nàng ấy nói mình không oán không hối. Vậy sao giờ lại muốn nghĩ mọi cách để ở lại Hầu phủ thế, còn lấy cớ vụng về như thế, rốt cuộc nàng ấy. .... muốn làm gì?

“Không phải ta lại khiến mọi việc càng tệ chứ?” Diệp Từ cắn cắn môi, biểu tình rất là nhụt chí.

Thiên Lăng muốn nói gì đó an ủi nàng, sắp xếp câu chữ một hồi mới khuyên được: “Quận chúa, Người đừng lo lắng. Có thể là hôm nay tâm tình Hầu gia không tốt lắm. ....”

Không đợi nàng ấy nói xong, Diệp Từ đột nhiên ngắt lời: “Hầu gia nhà các người gần đây có mời Ngự y không?”

Thiên Lăng bị nàng hỏi đột ngột nên mơ hồ: “Từ lần trước mời cho Quận chúa thì nô tỳ không thấy nữa.”

Đáy mắt nàng hiện lên một tia bối rối, đột ngột chạy theo hướng Lê Nguyệt Xuyên vừa rời đi.

Xe lăn của Lê Nguyệt Xuyên đi rất chậm nên Diệp Từ nhanh chóng đuổi kịp. Tuy chỉ có vài bước chân nhưng Diệp Từ vẫn thở hổn hển, nàng xem nhìn Lê Nguyệt Xuyên, có chút không để ý lễ nghi: “Hầu gia, Phụng Hoàn Thảo lần trước ta đưa cho Hầu gia, không biết Hầu gia xử trí thế nào?”

Ánh mắt Lê Nguyệt Xuyên lóe lóe: “Đương nhiên là cất đi, sao vậy, Quận chúa cần nó sao?”

“Ngài không thể tùy tiện cất đi được, đều là ta không tốt.” Nàng tự oán giận mình, ngữ khí lo lắng: “Lần trước ta đưa cho Ngài nhưng quên nói, Phụng Hoàn Thảo hiếm có trên đời như thế là vì nếu nó rời đất mà không được bảo quản đúng cách thì được tính sẽ mất dần trong vòng ba tháng. Lần trước vì ta không chuẩn bị nên chỉ có thể tùy tiện để trong hộp gỗ, Ngài phải để nó trong hộp ngọc mới được.”

“Ồ?” Lê Nguyệt Xuyên nhướn mày: “Nhưng không phải lần trước Quận chúa nói mua được thứ này ở ven đường ư? Thì ra Quận chúa biết thảo dược kia tên là Phụng Hoàng Thảo, dược tính còn biến mất dần trong vòng ba tháng?”

Diệp Từ sững sốt, nhất thời phục hồi tinh thần: “Ta. ....”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 37: Thành đôi cùng chàng [5]

Edit: Kiri

Mặt nàng lập tức đỏ bừng, cúi đầu do dự một lúc lâu, rốt cuộc thờ dãi: “Xem ra Ngài đã sớm biết là ta lừa Ngài.”

Lê Nguyệt Xuyên cũng không rồi rắm chuyện này lâu: “Loại thảo dược này cực kỳ trân quý, đa tạ Quận chúa đã tìm cho ta, lòng cảm tạ không lời nào có thể diễn tả được. Nếu Quận chúa có yêu cầu gì thì xin hãy nói, nếu như có thể, tại hạ nhất định sẽ cố hết sức hoàn thành.”

“Thật sự yêu cầu gì cũng được sao?” Hai mắt Diệp Từ sáng lên, biểu tình có chút hưng phấn.

“Phải.” Nàng có thể yêu cầu, ta chỉ nói hết sức, cũng không cam đoan là nhất định làm được.

Diệp Từ nâng mắt cười cười, vẻ mặt có chút thẹn thùng: “Hầu gia có thể coi như chưa bao giờ nghe thấy mẫu thân ta nói chuyện từ hôn không, chúng ta. .... hôn lễ của chúng ta đúng hạn cử hành.”

Lê Nguyệt Xuyên ngẩn người, sau đó cười trào phúng: “Sao vậy, không phải Quận chúa muốn gả cho một người thân thể khỏe mạnh phẩm hạnh cao thượng sao? Sao lại để ý đến ta?”

Câu thỉnh cầu kia gần như đã hao hết tất cả dũng khí của Diệp Từ, nàng cảm nhận được sự chán ghét và kháng cự trong lời nói của Lê Nguyệt Xuyên, đột nhiên sống mũi cay cay, hốc mắt ửng đỏ: “Không phải như thế, là mẫu thân hiểu sai ý ta, nghĩ là ta muốn từ hôn nên mới tự chủ trương. Hầu. . . Hầu gia là anh hùng trong lòng A Từ, A Từ trăm triệu không hề chường mắt Hầu gia. ....” Nói tới đây, nàng lấy tay ôm mặt, hai má ửng đỏ, thật sự không còn mặt mũi đối Lê Nguyệt Xuyên trả lời, vội vàng xoay người chạy đi.

Lê Nguyệt Xuyên nhìn bóng dáng nàng xiêu vẹo chạy đi, hơi hơi giật mình, suy nghĩ hàng nghìn hàng vạn lần rồi vẫn không thể tin.

Nhưng những hành động tiếp sau của Diệp Từ không cho phép hần không tin.

Mấy ngày nay, bọn họ luôn ‘ngẫu nhiên’ gặp nhau trong phủ, một lần hai lần cũng liền thôi nhưng bất kể hần đi đâu vào ngày nào, không quá một lát nhất định Diệp Từ cũng sẽ xuất hiện ở đó. Nàng cũng không ồn ào âm ỉ gì, nếu không phải hần mở miệng trước, nàng cũng sẽ im lặng ở một bên, chỉ đọc sách hoặc nhìn hần.

Sau vô số lần hần cảm giác được ánh mắt nữ nhân này nhìn mình không tính là bí mật, rốt cục nhin không được xoay người: “Quận chúa cứ nhìn ta làm gì?”

Diệp Từ bị hoảng sợ, vội lui về sau: “A.. ta. .... à. .... Ta không nhìn Ngài, ta đang ngắm hoa.”

Lê Nguyệt Xuyên nhìn ra phía sau thì thấy một cây khô, ngay cả lá cây cũng không còn mấy lá chứ đừng nói là hoa.

Hần quay đầu lại nhìn Diệp Từ, lần này ánh mắt mang theo một chút hoài nghi.

Dường như Diệp Từ thuận miệng nói xong mới nhìn đến cây khô này, nhất thời khuôn mặt như khóc tang, bộ dáng cực kỳ ảo não: “Ta chỉ là. . . không nhin được muốn nhìn Ngài một chút.”

Nàng đột nhiên nói trắng ra như vậy làm Lê Nguyệt Xuyên cũng thấy hơi nóng mặt, hần nghiêng mặt: “Cuối thu gió lạnh, Quận chúa vẫn nên sớm về phòng nghỉ đi.”

“Không đâu, ta mặc rất nhiều, không lạnh tí nào.” Không biết là nàng nghe không hiểu ý trực khách của hần hay cố tình không hiểu, Lê Nguyệt Xuyên nhìn thấy ánh mắt vô tội của Diệp Từ thì bỗng không nói nên lời, chỉ có thể năng tiếp tục ngốc ở đó.

Mấy ngày nay thi thoảng Lê Nguyệt Xuyên thấy hơi hoảng hốt, chẳng lẽ chuyện hần canh cánh trong lòng lâu như vậy thật sự chỉ là một hiểu lầm đơn giản thế sao? Nếu không phải Diệp Từ tha thiết khẩn cầu Hoắc phu nhân thật sự dám mạo hiểm chọc giận Vương gia đến đây từ hôn ư?

Đúng lúc này, đột nhiên Lý Nham đi tới, đến trước mặt hần hạ giọng nói: “Hầu gia, Triệu cô nương phái người đến hỏi, khi nào nàng ấy mới có thể ra

ngoài?”

Lê Nguyệt Xuyên liếc Diệp Từ một cái, tuy rằng Lý Nham đã hạ giọng nhưng ở đây không có một bóng người, Diệp Từ lại ngồi gần nên đương nhiên vẫn nghe thấy. Nàng hơi hơi xấu hổ: “Triệu cô nương không thích ta cũng là vì Hầu gia, chuyện lần trước cũng là do ta đứng không vững, Hầu gia không cần quá mức truy cứu.”

Lê Nguyệt Xuyên lại có chút không rõ rốt cuộc là nàng đang trách cứ Triệu Tư Lâm hay thật lòng cầu tình cho nàng ấy, hần như mảy: “Cứ để nàng ấy ở trong phòng tu thân dưỡng tính thêm vài ngày đi.”

“Nhưng Triệu cô nương nói, gần đây thời tiết ngày càng lạnh, nếu nàng ấy không mát xa cho Hầu gia thì có lẽ chân Hầu gia sẽ vô cùng đau đớn.” Lý Nham vốn không muốn làm miệng nhưng vì thân thể Hầu gia nên không thể không nói.

Diệp Từ đứng bên cạnh lo lắng nói: “Chân của Ngài cứ lạnh là đau sao? Vẫn nên để Triệu cô nương ra ngoài chăm sóc đi. Triệu cô nương vốn không phải hạ nhân Hầu phủ, làm y nữ giang hồ, tính tình thẳng thắn chút cũng là bình thường, ta đã nói là không để ý Hầu gia cũng không cần lo lắng.”

Lê Nguyệt Xuyên trầm mặc một lát, phát phát tay: “Tính tình nàng ấy, bị quản thúc mấy ngày cũng khó cho nàng ấy rồi, để nàng ấy ra ngoài đi.”

“Vâng ạ.” Lý Nham lui xuống.

Hôm nay không biết sao Diệp Từ lại không ngoan ngoãn trở về phòng như ngày thường mà lặng lẽ đi theo sau Lê Nguyệt Xuyên.

Tuy rằng chân hần không thể đi, kinh mạch bị bế tắc nhưng không phải đã mất hết nội lực, đương nhiên vẫn phát hiện được Diệp Từ bám đuôi. Sau khi vào phòng hần phân phó: “Các người đi xem Từ Quận chúa muốn làm gì, đừng để bị nàng phát hiện. Nếu một lúc lâu sau nàng còn không rời đi thì các người liền giả như phát hiện ra nàng rồi đưa nàng về phòng.”

Hạ nhân nghi hoặc trong lòng nhưng cũng không dám hỏi nhiều, theo lời rời đi.

Sau nửa canh giờ, Triệu Tư Lâm đến, nàng bảo hạ nhân chuẩn bị nước ấm bỏ thêm dược liệu như bình thường rồi chuẩn bị hầu hạ hần ngâm chân. Thái độ của nàng rõ ràng đã lãnh đạm đi rất nhiều, như là hờn dỗi: “Hầu gia cho chân vào đi, ta mát xa cho Ngài.”

Có khi Lê Nguyệt Xuyên cảm thấy nàng giống như là một tiểu nha đầu không hiểu chuyện, tức giận vui vẻ đều bày hết ra mặt. Điểm này cũng giống như vị hôn thê Quận chúa của hần, rồi lại không giống.

Không biết tại sao trong đầu lại hiện lên gương mặt xấu hổ của Diệp Từ, hai má ửng đỏ làm cả khuôn mặt của nàng ấy rực rỡ hẳn lên.

Hần còn đang thất thần, Triệu Tư Lâm đã bắt đầu mát xa chân cho hần từ đùi xuống, chân Lê Nguyệt Xuyên chưa mất cảm giác hoàn toàn nên vẫn cảm nhận được cảm giác mát lạnh và lực đạo của tay nàng: “Qua hôm nay, người không cần đến mát xa cho ta nữa.”

“Tại sao?” Triệu Tư Lâm ngẩng mạnh đầu lên: “Vi ta đắc tội cô Quận chúa kia sao?”

Mặt Lê Nguyệt Xuyên không tự chủ được mà âm trầm xuống: “Không liên quan đến nàng ấy. Ta sẽ cho người hai trăm lượng bạc, người rời phủ đi.”

Lần này Triệu Tư Lâm liền lập tức đứng dậy, hai cánh môi run run, lại không có lời nào để nói. Nàng nên nói gì đây, cầu xin hần cho nàng ở lại? Nói cho hần tâm ý của mình?

Tóm lại là do mình trao lầm tình cho người khác. Lúc đầu là thương tiếc kính nể rồi chậm rãi đã biến thành cảm tình khiến nàng không thể khống chế. Nhưng thế thì sao? Hần là Hầu gia còn mình chỉ là một thảo dân. Hần là người cổ đại, mình là người hiện đại. Hần có thể vì một cô Quận chúa đã từ hôn hần, vũ nhục hần mà đuổi mình khỏi phủ, rõ ràng là vì mình thấy bất công thay hần, rõ ràng là vì thấy oan ức thay hần. Nhưng cuối cùng tất cả sai lầm mình đều phải gánh vác.

Thôi, nàng đã nghĩ hần không giống những kẻ quyền quý khác tự coi mình tài trí hơn người nhưng sự thật thì sao, bề ngoài hần nói tôn trọng nàng nhưng không phải vẫn giam lỏng nàng như trách phạt hạ nhân sao.

Nghĩ đến đây, nàng càng oán giận, không biện giải lấy một lời, vung tay áo xoay người ra khỏi cửa. Lê Nguyệt Xuyên cau mày nhìn bóng dáng Triệu Tư Lâm rời đi, một lúc lâu sau mới thở dài nhẹ nhõm.

Tính tình này, không biết về sau mà đắc tội quyền quý thì nên làm thế nào cho phải.

Thôi, đây cũng không phải điều hần nên lo lắng.

Triệu Tư Lâm đang cực kỳ khổ sở bị phần, chưa đi được mấy bước lại bị kẻ khác chặn đường, vừa ngẩng đầu nhìn người trước mặt là ai, nàng lập tức nổi trận lôi đình, không đợi Diệp Từ mở miệng đã hét to: “Là người bảo Hầu gia đuổi ta khỏi phủ phải không, sao, giờ người đến chê cười ta à?”

“Hà?” Về mặt Diệp Từ có chút mờ mịt: “Người đang nói gì vậy?”

“Không có việc gì thì tránh ra, đừng có cản đường ta.”

Nghe thấy cái này Diệp Từ hơi do dự vẫn về góc áo: “Không phải người vừa mát xa cho Hầu gia à?”

Triệu Tư Lâm hừ lạnh một tiếng: “Đừng thế thì sao?”

Diệp Từ ngẩng đầu lên, ánh mắt rạng rỡ: “Người có thể dạy ta được không. Phải mát xa thế nào mới được, mát xa huyết vị nào, mát xa bao lâu, lực tay thế nào?”

Triệu Tư Lâm ghen hờn, thẹn quá hóa giận: “Sao ta phải dạy người, sao, có phải nếu ta cự tuyệt thì người sẽ trừng trị ta thảm hơn không, dù sao, người cũng là Quận chúa mà.”

Diệp Từ cảm thấy rất khó hiểu: “Ta nói thế bao giờ, người đừng có hồ ngôn loạn ngữ, ta chỉ thỉnh cầu, người không muốn dạy thì thôi.” Nàng cũng thấy tủi thân, mình không làm gì cả, chỉ muốn nhờ nàng ấy dạy lại bị mắng thế này.

Nàng quay người đi được vài bước, lại cảm thấy thật sự không nuốt trôi con tức này liền quay lại mắng một câu: “Người. .... người không có giáo dưỡng như vậy, về sau sẽ không gả được.” Nói xong liền cảm thấy hình như mình nguyên rủa quá mức ác độc nên vội vàng thêm một câu: “Đương nhiên nếu về sau người lễ độ một chút, cũng vẫn... có thể.... có thể.....”

Triệu Tư Lâm lại không để cho nàng nói hết câu kia: “Vâng, Quận chúa người rất có giáo dưỡng, bằng không cũng sẽ không mặc kệ lời cha mẹ, lúc người ta uy danh hiển hách người vui vẻ muốn gả cho người ta, đến khi người ta suy sụp thương tật người liền từ hôn. Người thấy người rất có giáo dưỡng sao? Ta thấy trên đời này không có ai muốn lấy một kẻ hám lợi như người đâu.”

Triệu Tư Lâm nói cực kỳ nhanh, nói một thôi một hồi, lại không đợi Diệp Từ phản bác đã rời đi, làm nàng giận đến mặt đỏ tai hồng, đứng đó chà chà chân một lát rồi bỏ đi, rõ ràng trong mắt có ánh lệ.

Vì thế, khi Lê Nguyệt Xuyên nghe thấy gã sai vặt thuật lại đôi thoại của bọn họ, nhất thời cảm xúc có chút phức tạp. Vốn lúc nghe thấy Diệp Từ trách cứ Triệu Tư Lâm xong lại nói thêm câu kia để bù lại, hẳn không khỏi có chút nhớ nhung cười cười, nhưng nghe đến đoạn sau sắc mặt lại trở nên âm trầm, nhẹ nhàng thở dài một tiếng, lại không biết là đang thở dài cái gì.

Ngày hôm sau Triệu Tư Lâm cầm giận cầm bạc rời khỏi Hầu phủ, mà Diệp Từ, lại đột nhiên không xuất hiện cả một ngày.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Thành đôi cùng chàng [6]

Edit: Kiri

Cả ngày nay Lê Nguyệt Xuyên cứ thấy không yên lòng, đến tối về phòng rồi cuộc không nhin được mà hỏi Lý Nham: “Hôm nay Quận chúa làm gì?”

“Hôm nay Quận chúa vẫn ở trong phòng, còn làm gì thì tiểu nhân cũng không biết.”

Lê Nguyệt Xuyên trầm mặc trong chốc lát: “Lấy áo choàng của ta lại đây.”

Lý Nham ngẩng đầu lên, cười cười dò hỏi: “Hầu gia muốn qua xem sao?”

“Ừ.”

Lý Nham vui rạo rực đẩy Lê Nguyệt Xuyên đi phía Diệp Từ ở, đi gần đến cửa hắn lại phát phát tay: “Chờ một lát.”

Trong phòng có tiếng nữ tử truyền ra.

“A a a, đau, Quận chúa người làm nhẹ chút được không. Nô tỳ là người, Người đừng coi nô tỳ như bột mì mà vò chứ.” Thái độ Thiên Lăng cực không khách khí.

Diệp Từ lại không hề để ý, nhưng thanh âm có chút ẻo oai: “Trước đây ta mát xa cho cha ông đều nói rất thoải mái sao giờ lại không không chế được lực tay thế này.”

“Quận chúa đừng lấy nô tỳ để thử, nô tỳ là nữ tử, vốn đã sợ đau. Nô tỳ thấy quá mạnh không có nghĩa là Hầu gia cũng thấy vậy. Người trực tiếp đi mát xa cho Ngài ấy có phải hơn không.”

Diệp Từ vẫn nhấn nhó: “Nhưng ta không am hiểu như Triệu cô nương, tuy rằng ta đã xem sách thuốc cả ngày hôm nay nhưng vẫn không dám xác định là nên mát xa huyết vị nào. Lỡ như... lỡ như ta ấn sai, không cẩn thận làm đau Hầu gia thì sao. Thế cũng thôi đi, nhưng lỡ chân hấn càng chuyển nặng thì là tội lớn.”

Lý Nham đứng ngoài mẫn cảm cảm thấy tai Hầu gia nhà mình hơi đỏ lên, hần nhin không được mà cong khóe miệng, đầu lại càng cúi thấp.

Về mặt Lê Nguyệt Xuyên vẫn lạnh nhạt như cũ: “Gõ cửa đi.”

“Vâng.” Lý Nham bước lên vài bước, cố ý nâng cao tiếng nói, ngữ khí còn có chút hưng phấn: “Thỉnh an Quận chúa, không biết Quận chúa đã ngủ hay chưa?”

Tất cả thanh âm riu rít trong phòng ngưng bật, sau đó có tiếng bước chân vội vàng và tiếng quần áo sột soạt vang lên.

Ra mở cửa là Thiên Lăng, váy áo nàng ấy hơi xộc xệch, nhưng nét mặt khá bình tĩnh, khom người thi lễ: “Hầu gia, Quận chúa còn chưa nghỉ ngơi, đang đọc sách trong phòng, Hầu gia vào chứ ạ?”

Khuê phòng nữ tử nam tử không thể tùy ý ra vào, nhưng Thiên Lăng hỏi như vậy Lê Nguyệt Xuyên cũng gật gật đầu, không ai để ý đến điều này.

Diệp Tử chào đón hần với khuôn mặt còn hơi ửng đỏ: “Sắc trời đã muộn, sao Hầu gia lại đến đây.”

Lê Nguyệt Xuyên giương mắt nhìn nàng, trên mặt không có biểu cảm gì, cũng không nói gì. Mãi đến khi Diệp Tử căng thẳng xấu hổ sắp vận gãy ngón tay đến nơi rồi hần mới mở miệng: “Không phải đang luyện tập mắt xa cho ta sao? Giờ luyện đi.”

“Hả?” Diệp Tử như là nghe không hiểu, hai mắt mê mang chớp chớp vài cái.

Lê Nguyệt Xuyên trực tiếp vén trường bào lên, nhìn hai chân mình rồi lại nhìn Diệp Tử.

Đến giờ Diệp Tử mới hiểu ra, hai má lập tức đỏ bừng, hai hàm răng nàng như dính vào nhau không nói được một câu: “A... này.... này.... cái... này.... này.... ta còn chưa.....”

“Mau lên.”

Nhất thời Diệp Tử nhảy đến trước xe lăn của hần như thỏ, không nói hai lời ngồi xổm xuống, nàng vừa chuẩn bị đặt tay lên lại đột nhiên thu lại: “Nhưng không phải bọn họ nói trước khi mắt xa Triệu cô nương còn cho Ngài ngâm chân sao?”

“Có hay không cũng được.”

“Nhưng huyết vị mắt xa...”

Lê Nguyệt Xuyên nhú nhú mày: “Nàng ấy cũng chỉ ần tùy ý.”

Đây là có ý giục nàng nhanh lên.

Diệp Tử suy tư một lát, vẫn đứng dậy: “Ngài chờ ta một lát.”

Nước chuẩn bị cho nàng rửa mặt nàng còn chưa dùng nên giờ dùng để rửa tay, rửa trong chốc lát rồi mới quay lại ngồi bên cạnh hần, cẩn thận xắn ống quần hần lên.

Lòng bàn tay nàng ấm áp, lực tay tuy nhẹ nhưng không biết sao lại khiến hai chân hần cảm thấy tê dại, loại cảm giác này chạy dần lên trên làm trái tim hần cũng ấm áp lên vài phần.

Diệp Tử mát xa một lúc rồi lén nhìn sắc mặt hần: “Nhẹ hay mạnh?”

“Nhẹ.”

“À.” Tay nàng nhất thời dùng lực thêm hai phần: “Giờ thì sao?”

Lê Nguyệt Xuyên nhìn chằm chằm đỉnh đầu nàng, đột nhiên có xúc động muốn xoa: “Vừa rồi.”

Vì thế Diệp Tử thỏa mãn nở nụ cười, động tác tay càng hăng say nhưng làm được một lát nàng cũng đã không còn sức, cánh tay hơi đau nhức, Lê Nguyệt Xuyên không biết điều này nên nàng liền cắn răng kiên trì, chịu được một lát nữa thì nản lòng thoái chí than nhẹ một tiếng.

“Ai da, tay mỏi rồi, đợi nghỉ một lát rồi... ta mát xa cho Ngài tiếp.”

Nàng đứng lên rồi tự bóp tay, khẽ liếc hần nhưng lại không dám đứng đối diện với hần.

Lê Nguyệt Xuyên liền gọi nàng một tiếng: “Lại đây.”

“Hả?” Tuy rằng Diệp Tử hoang mang nhưng vẫn ngoan ngoãn lại gần, Lê Nguyệt Xuyên cầm lấy tay nàng, không đợi nàng kinh ngạc lui về phía sau đã kéo nhẹ làm Diệp Tử ngã vào trong lòng hần.

“A!” Diệp Tử kinh hô một tiếng, đến lúc có phản ứng thì phát hiện mình đã ngồi vào lòng hần, mặt Diệp Tử lập tức đỏ bừng, cả người cứng ngắc, hô hấp

cũng gần như không còn.

Lê Nguyệt Xuyên lại vẫn bình tĩnh như cũ, ngón tay thon dài nhẹ nhàng xoa bóp tay nàng, mặt không chút thay đổi.

“Hầu..... Hầu gia. Ta có thể tự làm được.” Diệp Tử cúi đầu, tiếng nhỏ như muỗi kêu.

“Đừng lộn xộn.”

Hắn chỉ nói một câu cũng khiến Diệp Tử như bị trúng Định thân chú, ngoan ngoãn ngồi im không nhúc nhích.

Lê Nguyệt Xuyên bóp tay bên này xong liền đổi sang bên kia, đến tận khi hắn thấy ổn rồi mới cầm tay nàng đỡ nàng dậy.

“Nghỉ ngơi sớm đi, ta về trước.”

Lúc này Diệp Tử như đang ở trên mây, mơ màng tùy ý gật đầu rồi đến tận lúc Thiên Lăng vào phòng kéo tay nàng nàng mới hồi hồn.

“Quận chúa, Hầu gia đã đi rồi, Ngài còn thất thần cái gì thế!”

Diệp Tử trừng mắt nhìn rồi chớp chớp, sau đó véo mạnh mình một cái: “Thiên Lăng nguoi thấy không, vừa rồi Hầu gia ôm ta.”

Thiên Lăng phì cười: “Vâng vâng vâng, vừa rồi Hầu gia ôm Ngài, nhìn Quận chúa Ngài vẻ mặt hàm xuân, cũng không biết xấu hổ.”

Diệp Tử cù nàng ấy: “À, nguoi này, càng ngày càng to gan, cũng dám cười nhạo Quận chúa ta đây, cẩn thận ta gọi nguoi đánh đòn nguoi.”

Thiên Lăng cười không ngừng, chỉ biết cầu xin tha thứ: “Quận chúa, nô tì sai rồi, Quận chúa nhà chúng ta là biết xấu hổ nhất, đừng cù nô tỳ, buồn muốn chết.”

Các nàng âm ỉ ở trong phòng, Lê Nguyệt Xuyên lặng lặng nghe ở ngoài, Lý Nham trộm liếc hắn, phát hiện hắn đang cười rất nhẹ liền vui không thấy nam bắc, lòng tràn đầy vui mừng.

Qua một lúc lâu trong phòng đã không còn tiếng động Lê Nguyệt Xuyên mới lên tiếng: “Đi thôi.”

“Vâng.”

Nhiều ngày nay tâm tình Lê Nguyệt Xuyên rất không tệ, nhưng dường như Diệp Tử bị hành động lần trước của hắn dọa sợ nên giờ không còn ra ngoài ‘ngẫu nhiên gặp’ cùng hắn nữa. Đến tận một ngày, đột nhiên có hạ nhân vội vội vàng vàng chạy vào bẩm báo —— phu nhân Vương gia đến.

Nhất thời Lê Nguyệt Xuyên trầm mặt, trí nhớ gần như đã quên lại xôn xao lên lần nữa.

“Đi mời vào. Phái nguoi thông tri Quận chúa một tiếng, để nàng ấy đến chính sảnh.”

Chắc Hoắc phu nhân vừa từ thôn trang về, lại đột nhiên đến Vô Hiếu Hầu phủ hắn cũng đã biết chuyện Diệp Tử đang ở quý phủ hắn.

Quả nhiên, Hoắc phu nhân nhìn thấy hắn liền vô cùng tức giận: “Hầu gia thật có bản lĩnh, có thể lừa dối lâu như vậy, để A Tử nhà ta ở quý phủ nguoi gần bốn tháng, rốt cuộc Hầu gia có ráp tâm gì.”

Lê Nguyệt Xuyên nhăn mày, hắn không biết rốt cuộc Hoắc phu nhân đã hiểu thành gì, cho rằng hắn không cam lòng bị từ hôn nên cố tình nhốt Diệp Tử để hủy hoại danh tiết của nàng ấy sao?

“Hoắc phu nhân hiểu lầm, Tử Quận chúa cũng không ở phủ ta đến bốn tháng đâu.”

Hoắc phu nhân cười lạnh một tiếng, tức giận cực độ khiến bà không còn để ý cấp bậc lễ nghĩa: “Ta hiểu lầm, ta hiểu lầm cái gì? Diệp Tử mất tích Vương gia phái nguoi tìm suốt ba tháng khắp ở kinh thành, ta không tin nguoi không biết. Rõ ràng biết phu thê ta lo lắng cho A Tử đến phát điên, Hầu gia thì hay rồi, giấu tin tức của A Tử thật kỹ lưỡng rồi đứng bên cạnh nhìn chúng ta tìm kiếm vô ích. Ta vốn nghĩ Hầu gia tự mình hiểu lấy, biết nguoi hiện giờ không xứng với Diệp Tử nhưng lại không ngờ ta tin nhầm kẻ xấu, Hầu gia lại là kẻ độc ác âm ngoan như thế.....” Nói tới đây, hai mắt bà rung rung: “Nguoi nói xem, rốt cuộc trong thời gian qua nguoi đã làm gì A Tử? Nhất định nguoi phải hủy đi A Tử, để nó nhất định phải gả cho nguoi sao?”

Lê Nguyệt Xuyên siết chặt hai tay, hô hấp của hắn trở nên dồn dập, gần như không khống chế được cảm xúc của mình.

“Ha ha.” Vẻ mặt của hắn lạnh lùng, gần như là nghiêng răng nghiêng lợi gần từng tiếng nói: “Có lẽ Hoắc phu nhân vừa biết tin đã chạy đến phủ ta, cũng chưa hỏi qua Vương gia phải không. Đợi lát nữa Quận chúa tới đây, Hoắc phu nhân gấp mặt hỏi xem rốt cuộc thời gian qua ta đã làm gì nàng ta?”

Lúc Diệp Tử đến đại sảnh thì nghe được câu lạnh như băng này của Lê Nguyệt Xuyên, gần như đã đoán được sự tình. Nàng thăm than không tốt, vẻ mặt lại tỏ ra sợ hãi lo lắng.

“Mẹ, sao nguoi lại tới đây?” Khi nàng nói thì liếc trộm Lê Nguyệt Xuyên một cái, phát hiện toàn thân hắn đều tản ra cảm giác kìm nén, môi mím chặt, tay nắm thành quyền, biết nàng đến nhưng ngay cả một ánh mắt cũng không cho nàng.

“A Từ.” Hoắc phu nhân vừa thấy nàng đến liền kích động xông lên ôm lấy nàng, nước mắt rơi lã chã: “A Từ, là mẹ không tốt, mẹ không chăm sóc tốt cho con, ngay cả việc con bị kẻ xấu xa này bắt đi cũng không biết. Con có sao không, để mẹ xem con thế nào.”

Nhất thời Diệp Từ cảm thấy đau đầu: “Mẹ, rốt cuộc mẹ đang nói gì thế?”

“Đi, về với mẹ. Không cần lo lắng. Nhất định Vương phủ sẽ xả giận này thay con. Dù đời này con không gả được Vương phủ cũng nuôi con cả đời.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 39: Thành đôi cùng chàng [7]

Edit: Kiri

“Mẹ.” Diệp Từ giãy khỏi tay bà: “Con và Hầu gia còn có hôn ước, sao có thể không gả được.”

Đầu tiên Hoắc phu nhân trừng mắt nhìn Lê Nguyệt Xuyên một cái rồi mới quay lại nhẹ nhàng khuyên giải: “A Từ, không phải lúc trước con nói không muốn gả cho hắn, muốn tìm phu quân khác sao?”

Diệp Từ nhảy cảm nhận thấy có ánh mắt Lê Nguyệt Xuyên nhìn về phía này, về mặt càng thể hiện sự lo lắng: “Mẹ, con nói lúc nào? Mẹ dám khẳng định con đã nói với mẹ sao?”

“Không phải thế sao!” Hoắc phu nhân phản bác: “Con là nữ tử có tri thức hiểu lễ nghĩa nhất trên đời làm sao có thể nói rõ hẳn ra loại chuyện này nhưng mẹ là mẹ ruột con mẹ còn không hiểu ý con sao?”

Nói xong bà vung tay: “Không nói nữa, trước hết con nói cho mẹ bốn tháng nay đã xảy ra chuyện gì? Tại sao lại ở Võ Hiếu Hầu phủ, có phải Võ Hiếu Hầu nhốt con ở đây không?”

Diệp Từ hít sâu mấy hơi để lấy bình tĩnh rồi nàng phá lệ ngẩng đầu lên, ánh mắt kiên định mà nghiêm túc: “Mẹ, là con tự nguyện ở lại Hầu phủ, Hầu gia đã nhiều lần muốn đưa con về nhưng là con không biết xấu hổ mặt dày mày dạn đòi ở lại đây.”

“Diệp Từ!” Hoắc phu nhân kêu lên: “Con này, nói cái gì thế.”

Diệp Từ bị dọa đến run người nhưng vẫn là bộ dáng chết cũng không hối cải: “Mẹ, con muốn gả cho Hầu gia. Đời này người duy nhất con muốn gả là Hầu gia. Con không biết trước đó người nghĩ thế nào nhưng thật sự là hiểu lầm.”

“Ồ nháo.” Hoắc phu nhân tức giận đến đau tim: “Con bị hắn ta cho uống thuốc gì rồi, hay hắn ta đã làm gì con nên vì trình tiết con không thể không nói thế này.”

Lê Nguyệt Xuyên ngăn người, ánh mắt sắc như dao bắn qua.

“Mẹ.” Diệp Từ còn phản ứng mạnh hơn hẳn, về mặt nàng khiếp sợ lắc lắc đầu, liên tục lui về phía sau vài bước: “Mẹ, sao mẹ có thể nói xấu Hầu gia như vậy, lời người bên ngoài mẹ không tin nhưng ngay cả lời con gái mẹ mẹ cũng không tin ư?”

“Thái độ của con thay đổi nhanh như vậy bảo mẹ tin tưởng thế nào. Trước đó con cũng biết mẹ đến Hầu phủ từ hôn không phải còn. ....”

Diệp Từ thầm kêu không ổn, vội vàng ngắt lời bà, khóc lóc kể: “Nếu không phải mẹ cứ tự chủ trương con và cha cũng sẽ không đi đến mức này.” Nàng cúi đầu, giọng nói nghẹn ngào: “Con muốn gả cho Hầu gia, từ khi còn nhỏ đã muốn gả cho Hầu gia.”

Hoắc phu nhân vô cùng đau đớn lắc lắc đầu, đang muốn nói thêm gì đó thì Lê Nguyệt Xuyên ở bên cạnh lạnh lùng mở miệng: “Quận chúa và Phu nhân còn nhiều lời để nói, Nguyệt Xuyên ở đây có vẻ không thích hợp, xin lỗi không quấy rầy, cáo từ.”

Hắn vừa dứt lời lập tức vẫy vẫy tay, Lý Nham liền bước lên đẩy xe lăn ra ngoài. Lê Nguyệt Xuyên không hành lễ thì cũng thôi nhưng ngay cả hạ nhân của hắn cũng không hành lễ, thậm chí còn không liếc Hoắc phu nhân lấy một cái.

Hoắc phu nhân càng nổi giận, khẽ hừ một tiếng rồi quay lại khuyên bảo: “A Từ. Con không hiểu rồi, là nữ tử, chọn phu quân có nghĩa là quyết định vận mệnh tuổi già của mình, mẹ hiểu, Võ Hiếu Hầu tướng mạo tuấn lãng được nhiều nữ tử ái mộ. Nhưng về ngoài để làm gì, giờ chân hắn có tật nên phải ở nhà tĩnh dưỡng, có danh Hầu nhưng không có thực quyền.”

“Mẹ.” Diệp Từ còn muốn phản bác thì Hoắc phu nhân đã ngắt lời nàng: “Được rồi, chúng ta chưa nói chuyện quan trường này vội, chỉ cần nói đến người. Cả đời hắn có lẽ sẽ phải ngồi xe lăn, con gả cho hắn, hắn không chỉ không thể bảo vệ chăm sóc con, con còn phải rửa mặt chải đầu đỡ hắn ngồi nằm như nha hoàn. Ra ngoài bị mọi người cười nhạo gả cho một tên tàn phế. Những ngày như thế con chịu được sao?”

“Con chịu được.”

“Con chịu được nhưng mẹ đây không chịu được. Còn là Quận chúa Vương phủ ta được nuông chiều từ nhỏ đến lớn. Mẫu thân mong tương lai con có thể vinh hoa phú quý, mỗi khi tham gia yến hội các phu nhân tiểu thư nhà khác nói đến phu quân con liền ước ao đổ kị. Tóm lại, mẹ chỉ nói một câu, Lê Nguyệt Xuyên không xứng với con, con nói gì cũng không được, mau theo ta về nhà.”

Hoắc phu nhân nói xong những lời này liền kéo nàng đi, đáng lẽ ra sức bà phải lớn hơn Diệp Từ nhiều mới đúng nhưng không biết tại sao hôm nay kéo Diệp Từ lại không hề nhúc nhích.

Diệp Từ nước mắt giàn giụa, đáy mắt hiện lên một tia quyết tuyệt. Nàng cố gắng giãy khỏi tay Hoắc phu nhân nói rồi vội vàng lui về sau đập mạnh vào bàn trà, làm đổ sứ trên bàn dao động. Diệp Từ quay lại nhìn, ánh mắt trở nên sáng ngời, duỗi tay cầm lấy một bình sứ nhỏ rồi nở một nụ cười thê thảm: “Nếu con chặt đứt tay có lẽ ngoài Hầu gia sẽ không ai chịu lấy một nữ nhân tàn phế đúng không?”

“A Từ, con nguoi muốn làm gì, con... con mau buông... .”

Diệp Từ không để bà có thời gian khuyên bảo hay thỏa hiệp, nàng vừa nói xong đã giơ bình sứ đập thẳng vào cánh tay trái của mình.

“A!”

Hoắc phu nhân thét lên cùng với tiếng ‘Choang’ vỡ nát của chiếc bình, Diệp Từ đau đến run người, sắc mặt lập tức trắng bệch, cơ thể không chịu nổi nữa phải ngồi sụp xuống.

“A Từ, A Từ con không sao chứ?” Hoắc phu nhân muốn đỡ nàng nhưng lại không dám chạm vào, nhất thời khóc lớn.

Có một gã sai vặt đã chạy vào, Lý Nham lo lắng ngồi bên cạnh Diệp Từ: “Giờ Quận chúa có thể đứng lên không? Hầu gia đã phái người đi mời Ngự y, Quận chúa đừng cử động tay trái.”

Diệp Từ ngẩng đầu lên thì thấy không biết Lê Nguyệt Xuyên đã vào đại sảnh từ khi nào, do ngồi xe lăn nên chỉ có thể ngồi nhìn ở một bên. Hắn lo lắng nhìn nàng, rốt cuộc đã không còn giữ vẻ mặt lạnh băng lúc này.

Cảm giác đau đớn vừa nãy Diệp Từ hiểu rõ nhất nhưng nàng cắn răng không khóc, không biết tại sao vừa thấy ánh mắt thân thiết quan tâm của Lê Nguyệt Xuyên liền thấy tủi thân chảy nước mắt nhưng cũng không lên tiếng, chỉ cắn chặt môi không tiếng động, làm người ta thương tiếc.

Con đau không còn mảnh liệt như lúc nãy nữa, tuy vẫn đau nhưng không còn đau đến mức run người.

Hoắc phu nhân hỗn loạn ở một bên: “Con đứa trẻ này, có gì thì nói với mẹ là được, sao lại giãy xéo bản thân mình như thế. Nhỡ như... nhỡ như tay này để lại tật gì thì sao?”

Diệp Từ cúi đầu, lạnh lùng hừ một tiếng: “Vậy không phải rất tốt sao, một phế chân một tàn tay, con và Hầu gia không phải trời sinh một đôi sao.”

“Con... .” Hoắc phu nhân lửa giận bùng bùng nhưng thấy Diệp Từ như thế này cũng không giận nổi nữa, bà tiếp tục khóc: “Nghiệp chướng a, sao ta lại sinh ra một đứa con gái thế này. Bình thường nhìn nhu thuận dịu ngoan ai biết lại quật cường đến thế. Nghiệp chướng a... .”

Ngự y đến rất nhanh, thoa thuốc cho Diệp Từ rồi băng bó tay trái cho nàng, để hai thanh nẹp rồi dùng vải xô quấn lại, quấn ra cả trước ngực. Điều này Diệp Từ rất không thích, khuôn mặt nhăn như mướp đắng: “Thế này thật khó coi!”

Lê Nguyệt Xuyên trừng mắt nhìn nàng: “Nàng còn biết khó coi?”

Diệp Từ lập tức cúi đầu không dám nhìn hắn, sắc mặt ửng đỏ, lại khôi phục bộ dáng tiểu tức phụ.

Diệp Cao Phong nhanh chóng chạy đến sau khi biết tin này, trên đường hạ nhân phủ Lê Nguyệt Xuyên đã nói rõ mọi chuyện cho ông. Ông vội vàng hỏi Diệp Từ vài câu, biết thương tích của nàng không có gì nguy hiểm liền chuyển hỏa lực sang Hoắc phu nhân.

“Không phải giờ bà đang ở thôn trang sao, ai bảo bà đến Võ Hiếu Hầu phủ, còn hại A Từ thành thế này.”

Không đợi Hoắc phu nhân phản bác, ông đã tức giận quát to: “Chuyện A Từ ở Hầu phủ là ta chấp nhận, bà nháo cái gì mà nháo. Cái mặt già này của ta bị bà làm cho mất hết, mau quay về, đừng có mất mặt ở phủ người khác.”

Hoắc phu nhân cũng hơi chột dạ, lại có chút sợ ông, chỉ đành hỏi nhỏ một câu: “Vậy A Từ phải làm sao? Giờ nó bị thương như vậy sao có thể ở Hầu phủ được.”

Diệp Cao Phong lại gầm lên giận dữ: “Sao? Bà còn ngại chưa đủ à, phải để A Từ bị thương nốt tay bên kia bà mới vừa lòng phải không?”

Hoắc phu nhân nghe ông nói biết chuyện Diệp Từ ở Võ Hiếu Hầu phủ thì biết mình không xong rồi, trong lòng thầm tủi thân khó chịu vì bị hai cha con họ giấu nhưng cũng không muốn ở lại Hầu phủ thêm nữa, không thể bị răn dạy ở đây mất thể diện được. Con gái mình lại quật cường như vậy nên dù vạn phần không muốn vẫn chỉ có thể theo Diệp Cao Phong trở về Vương phủ. Còn chuyện sau khi về như thế nào thì nói sau.

Diệp Từ đã được đưa về phòng, tuy rằng bị thương tay nhưng vẫn phải ngồi trên giường, nàng dè dặt nhìn Lê Nguyệt Xuyên, cuối cùng không nhịn được

nửa mở miệng: “Ngài. .... ngài. ....”

Ngài ngài nửa ngày mà vẫn không nói được ra lời, trên mặt không khỏi có chút ảo não, như là đang trách cứ mình sao lại vụng về như vậy.

“Tay còn đau không?” Trong lòng Lê Nguyệt Xuyên cũng không bình tĩnh như hấn thể hiện trên mặt.

Diệp Từ lắc lắc đầu: “Không đau.”

“Mới chốc lát đã không đau?” Giọng Lê Nguyệt Xuyên hơi cao lên vài phần.

Nhất thời Diệp Từ cảm thấy không khí xung quanh áp lực lên vài phần, đến thở mạnh nằng cũng không dám: “Có hơi hơi.”

“Nàng không có chuyện gì muốn hỏi ta sao?”

Dường như nàng có chút nghi hoặc nhẹ nhàng lắc lắc đầu nhưng bất chợt nghĩ đến điều gì đó nên hơi bất an hỏi: “Hầu gia. .... cái kia. .... chính là cái bình hoa ta vừa đập nát, chắc cũng không đặc biệt quý trọng chứ?”

Đầu tiên Lê Nguyệt Xuyên sùng sốt sau đó liền có chút dờ khóc dờ cười, tức giận nói: “Giờ nàng chỉ lo cho bình hoa kia thôi sao?”

Ánh mắt Diệp Từ trở nên mơ hồ, vành tai cũng đỏ bừng: “VẬY Hầu gia. .... có chuyện gì muốn hỏi ta sao?”

Chính miệng thừa nhận với mẫu thân cuộc đời này không phải hấn không gả ở ngay trước mặt hấn đã khiến nàng xấu hổ vô cùng, còn có mặt mũi gì để hỏi chuyện khác đây?

Kiri: Chương sau tác giả lại viết về ngoại truyện phần đầu tiên nhé.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 40: Chỉ muốn giam cầm em [ngoại truyện]

Edit: Kiri

Khi Diệp Từ mặc áo ngủ lau tóc bước ra khỏi phòng tắm thì Kiều Diễm đang ngồi trước máy tính họp qua mạng, sườn mặt vừa lãnh khốc lại vừa nghiêm túc, độ cong mũi môi cực kỳ mê người.

Cô cảm máy sấy đi qua, giọng điệu có chút nén giận: “Này, sấy tóc cho em.”

Kiều Diễm liếc cô một cái rồi tiếp tục nói chuyện với người bên kia, nói những từ chuyên ngành mà Diệp Từ không hiểu.

Diệp Từ ai oán thở dài, quay ra sofa ngồi rồi mở loạn kênh trên TV.

“Hôm nay đến đây thôi, nếu không phải chuyện gì đặc biệt quan trọng thì anh có toàn quyền phụ trách, không cần hỏi tôi.” Kiều Diễm dừng cuộc họp, tắt máy tính rồi đi đến ngồi cạnh Diệp Từ: “Đưa máy sấy cho anh.”

Diệp Từ cắn giận hừ một tiếng, đưa máy sấy cho hấn, Kiều Diễm cầm điện rồi nhẹ nhàng sấy tóc cho Diệp Từ.

Nhưng Diệp Từ còn rất bất mãn, khó chịu vắn vẹo: “Thật sự không thể đẩy hôn lễ của chúng ta lên nửa tháng sao?”

Kiều Diễm cực kỳ bất đắc dĩ liếc cô một cái, gần như là lười trả lời: “Em hỏi lần thứ mười rồi, anh nói không được là không được.”

“Kiều Diễm.” Diệp Từ cố tình nói giọng mềm nhũn, âm cuối kéo thật dài vì thế hai chữ này nghe phá lệ ngọt ngào mà kiều mị.

“Chuẩn bị hôn lễ cũng cần thời gian, không thể sớm hơn được.” Nghe cô làm nũng về mặt Kiều Diễm không thay đổi chút nào, vẫn như đang giải quyết công việc.

Thật sự từ lúc hấn có ý định kết hôn cùng Diệp Từ thì đã bắt đầu chuẩn bị nhưng thuê khách sạn, lên danh sách khách mời, áo cưới, hoa cưới, tiệc cưới. .... có rất nhiều thứ phải làm, nếu không phải Diệp Từ chết sống quán quít lấy hấn muốn. .... khụ. .... làm cái chuyện kia thì có lẽ lễ cưới phải mấy tháng nữa mới được tổ chức.

Mấy ngày này Diệp Từ sống rất không tốt, rất không tốt. Mỗi lần thấy Kiều Diễm cả người cô đều không bình thường, cứ như có một góc nào đó trong người bắt đầu bùng lên, sau đó lan ra toàn thân từng chút từng chút một, khiến cô hận không thể nhảy lên cắn cổ hấn, liếm láp khắp người hấn, nhìn hai mắt đỏ ửng vì cao trào, làm hai mắt hấn động tình mê luyến sau đó gọi to tên hấn hoặc nghe hấn gọi tên mình. ....

Xé mặt nạ của hắn, nhìn biểu cảm hắn chưa bao giờ để lộ, chỉ cần tưởng tượng đến điều này cả người cô đã trở nên khô nóng.

Khó khăn lắm mới chờ được đến ngày kết hôn, từ sáng sớm mặt mũi Diệp Từ đã hồng hào sáng láng, đáy mắt chứa đầy sự hưng phấn. Bọn họ tuyên thệ, trao nhẫn, hôn môi, càng tới cuối về mặt Diệp Từ càng kỳ quái.

Kiều Diễm còn phải tiếp một số bạn làm ăn nên để Diệp Từ về phòng trước. Lúc hắn chúc rượu mọi người khỏe môi vẫn mỉm cười vui vẻ không sao kéo cái độ cong ấy xuống được, những người đó thật sự rất ít thấy Kiêu Diễm như thế này nên càng ăm ỉ chúc rượu, cuối cùng dù từ lượng của hắn có tốt vẫn ngà ngà say.

Hắn vừa mở cửa phòng đã bị người ta nhào vào người, rồi cánh môi bị Diệp Từ ép mở ra, chen đầu lưỡi vào, cơ thể cô còn đang ảm ướt, rõ ràng là vừa tắm xong.

Không biết tại sao Kiêu Diễm lại thấy hơi buồn cười, hắn vươn tay ôm lấy eo Diệp Từ, hơi cúi đầu sắp xuống một chút để cô hôn cho thoải mái.

Diệp Từ cũng không an phận, cô vội vàng kéo áo sơ mi của hắn ra rồi đẩy mạnh hắn xuống giường.

“Diệp Từ.” Lưng Kiêu Diễm hơi hơi đau, hắn nhú nhú mày, đang muốn nói thêm gì đó thì chợt nghe ‘cạch’ một tiếng, có cái gì đó khóa cổ tay hắn lại.

Hắn quay đầu lại xem thì nhìn thấy có một chiếc còng tay đã khóa chặt tay hắn vào thành giường, sắc mặt hắn có chút âm trầm nhưng còn chưa đợi hắn kịp làm gì tay kia cũng đã bị khóa lại.

“Diệp Từ.” Giọng Kiêu Diễm càng trở nên khàn đục, còn có chút tức giận.

Diệp Từ lại cười đến quặn rũ đặc ý, cô ngồi lên người hắn, vươn tay nâng cằm hắn lên: “Cuối cùng cũng đợi được đến ngày này, tiểu yêu tinh, em chờ anh thật lâu.”

Huyệt Thái Dương Kiêu Diễm giật giật, hắn vốn tưởng Diệp Từ chỉ đùa chơi, thật sự không ngờ cô dám làm thế này: “Nếu giờ em thả ra anh sẽ coi như chưa có chuyện gì xảy ra, bằng không, ...” Trong mắt hắn lóe lên tia sắc lạnh: “Tốt nhất em nên nghĩ đến hậu quả.”

“Mặc kệ có hậu quả gì em cũng cam tâm tình nguyện.” Diệp Từ cười vui vẻ rồi cúi người xuống liếm nhẹ hầu kết Kiêu Diễm, sau đó nhìn thấy hầu kết hắn giật giật mạnh.

Vì thế cô càng vui vẻ: “Tiểu Kiêu Diễm, đừng căng thẳng, em sẽ yêu thương anh thật dịu dàng.” Cô vừa nói vừa cời cúc áo mình.

Kiêu Diễm dời ánh mắt đi nhưng biểu cảm vẫn không có gì thay đổi.

Diệp Từ vươn tay vuốt ve mặt hắn rồi giữ đầu hắn để mắt hắn nhìn thẳng vào ngực mình, còn ngại không đủ nên cúi người xuống nữa cọ cọ vào mặt hắn, ngữ khí rất là can đảm: “Sao thế, tiểu yêu tinh, anh thấy vừa lòng không?”

“Rốt cuộc em học được những lời này ở đâu?” Kiêu Diễm cảm thấy mình sắp tức nổ phổi rồi.

Diệp Từ vô tội nhìn hắn: “Trong sách anh mua cho em.”

Kiêu Diễm gần như muốn đập nát hiệu sách kia, Diệp Từ cứ cọ đến cọ đi trên người hắn, đốt lửa khắp nơi làm hắn muốn không phản ứng cũng khó. Toàn thân hắn bắt đầu trở nên khô nóng, giọng càng khàn: “Anh nói lần cuối, xuống nhanh.”

“Lời thoại của anh không đúng rồi, rất không phù hợp với không khí hiện giờ của chúng ta.” Diệp Từ vừa cời áo sơ mi của hắn vừa di nhẹ tay trên bụng hắn: “Để em dạy anh, giờ anh phải nói —— ngồi lên đi, tự mình động. Vậy mới phù hợp với thân phận hiện tại của anh.”

Kiêu Diễm thế chuyện đầu tiên hắn làm vào ngày mai sẽ là thu mua toàn bộ các hiệu sách.

Cởi áo xong ánh mắt Diệp Từ sáng rực lên, cô vuốt ve cơ bụng Kiêu Diễm lúc nhẹ lúc mạnh rồi cúi đầu hôn lên, vươn đầu lưỡi liếm nhẹ nhàng, rốt cục mặt Kiêu Diễm đã đỏ lên, hắn ngẩng ngẩng đầu lên cố nói: “Diệp Từ..... Diệp Từ..... em mau.... thả..... thả anh ra..... bằng không anh.....”

“Ngoan, cứ gọi như vậy đi, đừng dừng, giọng anh lúc gọi tên em là dễ nghe nhất.”

Trêu chọc Kiêu Diễm thêm một lúc nữa tâm tình Diệp Từ càng sung sướng, cô nghe tiếng Kiêu Diễm thở dốc mà nhiệt huyết sôi trào.

Rốt cuộc cô cũng tháo thắt lưng của Kiêu Diễm ra, một tay cời quần hắn một tay xoa xoa chỗ thân dưới: “Kiêu.....”

Lời đùa giỡn còn chưa ra khỏi miệng Kiêu Diễm đã bật dậy xoay người áp cô xuống dưới.

Diệp Từ lập tức tròn mắt: “Anh..... anh anh anh.....”

Hai mắt Kiêu Diễm đỏ rực, vẻ mặt nguy hiểm dị thường, hắn lạnh lùng nhếch môi, nắm chặt hai tay Diệp Từ: “Anh đã nói với em rồi, không nghe lời anh, hậu quả sẽ rất khủng khiếp.”

Diệp Từ ngược ngược cười cười, giọng nói ngày càng run rẩy: “À... à... thì... không phải em quan tâm đến anh sao? Đàn ông vất vả ở phương diện đó quá sẽ không tốt cho hông, thật đấy?”

“Không tốt cho hông? Hừm?” Giọng mũi cuối cùng kia của Kiều Diễm đặc biệt tà mị.

Hôm sau, Diệp Từ cử động thử thì thấy eo mình cực kỳ đau nhức, gần như sắp đứt lìa đến nơi, rốt cuộc cũng ý thức được hậu quả khi khiêu khích người đàn ông này.

Cô khóc không ra nước mắt, rốt cuộc tối hôm qua Kiều Diễm làm bao nhiêu lần a, cô kêu đến khản giọng rồi hôn mê, lúc tỉnh lại vẫn còn thấy hằn đang ở trên người mình.

“Cũng không sợ yếu thận.”

“Em nói gì?” Giọng nam trầm thấp vang lên đột ngột.

Diệp Từ run người, cảm thấy như vừa có một con đầu truyền từ dưới lên: “Nói anh không biết thương hoa tiếc ngọc.”

Kiều Diễm bước tới vỗ rối đầu cô: “Ai bảo em khiêu khích anh. Nghỉ ngơi cho tốt đi, anh bụng bữa sáng vào cho em nhé?”

“Em còn chưa đánh răng đâu.” Diệp Từ hừ một tiếng.

“Thế anh để ở bên ngoài, em đánh răng rửa mặt xong thì ăn. Ở nhà ngoan, anh đi làm.” Hấn nói xong câu đó liền đứng dậy đi ra ngoài.

“Đi làm?” Diệp Từ ở phía sau khóc nức nở: “Anh đùa em chắc? Sao có thể vô tình vô nghĩa bỏ rơi cô vợ yêu kiều của anh ở nhà để đi làm chứ?”

Kiều Diễm dừng bước, xoay người lạnh lùng nhìn cô một cái, Diệp Từ cảm thấy nhiệt độ xung quanh đã giảm xuống và độ liên thức thời chui tọt vào chân, chỉ để hơi đôi mắt vô tội nhìn hấn: “Em chỉ nói thế thôi.”

“Anh cảnh cáo em, còn dám xem loại sách này anh sẽ.....”

“Sẽ gì?”

Nhất thời Kiều Diễm còn chưa biết phải uy hiếp cô thế nào, Diệp Từ liền cười càn rỡ: “Em lên xem anh cũng không biết.”

Hấn nhăn mày: “Anh sẽ khóa em lại lần nữa.”

Diệp Từ khinh thường: “Không sao cả, ăn ngon ngủ ngon lại còn có người hầu hạ.”

Hấn gờ tay nhìn đồng hồ: “Em có thể thử xem, lúc đó sẽ biết anh thế nào.”

Chờ Kiều Diễm đóng cửa phòng lại, nhất thời Diệp Từ mới được thả lỏng, hơi khó chịu xoa xoa eo, hừ một tiếng.

Kiều Diễm, em tuyệt đối sẽ không bỏ qua cho anh. Đừng tưởng em không thấy anh bước đi lung lay như sắp đổ.

Càng nghĩ cô càng giận chất lượng cái vòng tay: “Yếu kém, chất lượng quá yếu kém.”

Chờ đấy, chờ em mua được vòng tay không thể bẻ gãy thì Kiều Diễm, đến lúc đó, em xem anh còn có thể trốn được không.

Kiều Diễm vừa ngồi vào xe đã hất xi một cái, hấn hơi mệt mỏi day day mi tâm, tự hỏi mình có nên uống chút thuốc bổ linh tinh không.

Ánh mắt khiêu khích của cô gái nhỏ kia thật sự rất không thích a.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 41: Thành đôi cùng chàng [8]

Edit: Kiri

Lê Nguyệt Xuyên im lặng nhìn nàng một lúc lâu rồi nhẹ giọng hỏi: “Vừa nãy những lời nàng nói đều là thật sao?”

Nàng mím môi, hơi xấu hổ cúi đầu: “Đương nhiên là thật.”

Lê Nguyệt Xuyên lại trầm mặc trong chốc lát: “Ngày mai, về Vương phủ đi.”

Diệp Từ sững sờ ngẩng đầu lên nhìn hấn.

Hấn đẩy xe lăn đi ra ngoài, trước khi ra còn dặn: “Nghỉ ngơi cho tốt, đừng cử động tay lung tung.”

Đến tận khi hấn đã đi khuất dạng, Diệp Từ vẫn còn thất hồn lạc phách, nước mắt đầy hai hốc mắt nhưng vẫn cố chấp không rơi xuống.

Thiên Lăng thở dài một hơi, tiến lên an ủi nàng: “Quận chúa đừng đau lòng, mọi chuyện đã nháo đến nước này rồi, Hầu gia về tỉnh về lý đều sẽ lấy Quận chúa, sẽ không để người khác nói xấu Quận chúa đâu.”

Diệp Từ cắn cắn môi: “Nhưng thực chất hấn không muốn lấy ta đúng không?”

Trong tình huống đã biết tâm tư của người ta, dù thế nào cũng nên đáp lại mới phải. Nàng không tiếc tự tổn thương mình cũng muốn ở lại Hầu phủ, hấn lại vội vã đẩy nàng trở về, ngay cả nàng đang bị thương cũng không để ý.

Nghĩ đến đây, nàng càng tủi thân, rõ ràng biết mọi chuyện đến nước này là do lỗi của mình nhưng vẫn thấy tủi thân.

“Hầu gia, chuyện của người và Quận chúa giờ đã vô cùng nóng nảy, ta ở thanh lâu còn thấy có người nhắc tới, ngứa ngáy trong lòng quá nên phải đến đây hỏi người một chút.” Liễu Nguyên nhún mày, rất là hưng phấn.

Lê Nguyệt Xuyên liếc hấn: “Bọn họ nói thế nào?”

Liễu Nguyên lấy quạt chống cằm, lắc đầu: “Cái gì mà Vương gia Phu nhân gây đánh uyên ương, Quận chúa đại nhân lấy cái chết chứng minh, còn nói giờ nàng ấy đã hương tiêu ngọc vẫn, đã cuối thu mà cả Võ Hiếu Hầu phủ nở đầy hoa hợp hoan. Ta nghe quá thần kỳ nên phải tới hỏi người.”

(Hoa hợp hoan: tượng trưng cho vợ chồng hòa hợp, hôn nhân hạnh phúc.)

“Nàng ấy đúng là bị thương.” Lê Nguyệt Xuyên thần nhiên giải thích.

“Ta cũng đoán.....” Liễu Nguyên còn chưa nói xong đã bật cười, lấy quạt xếp gỗ vào bả vai Lê Nguyệt Xuyên: “Xem đi, Tiểu Quận chúa nhà người đến rồi.”

Lê Nguyệt Xuyên xoay người lại thì thấy Diệp Từ đang đi tới, dáng người yếu điệu thướt tha như liễu, nhưng cái tay bị băng bó quấn cả ra trước ngực kia thật sự rất phá phong cảnh, khuôn mặt nàng tái nhợt, đầy mắt đầy tủi thân: “Hầu gia, Liễu công tử cũng ở đây.”

“Ta chỉ là tham rượu của Hầu gia, cố ý đến lấy mấy vò mà thôi.” Nói xong hấn cười sáng khoái: “Nếu Hầu gia đã đồng ý thì tại hạ sẽ không khách khí, trực tiếp xuống hầm lấy rượu đây.”

“Đi đi.”

Liễu Nguyên mau chóng chạy đi, để lại không gian cho hai người bọn họ.

“Có việc gì sao?” Lê Nguyệt Xuyên thấy nàng miết góc áo không ngừng, nhu hòa hỏi.

“Ta đã nói với phụ thân, mai sẽ về Vương phủ.” Giọng nàng hơi run: “Hầu gia không có gì muốn nói với ta sao?”

“Về nhà dưỡng thương cho tốt, đừng làm chuyện gì khiến Vương gia và Phu nhân lo lắng.” Giọng hấn vốn có vài phần thân thiết nhưng về mặt Diệp Từ lại càng khổ sở, giống như hấn đang quở trách nàng vậy.

Rốt cuộc Lê Nguyệt Xuyên cũng nhận ra nàng không bình thường, hơi hơi nhíu mày: “Sao thế?”

“Hầu gia.” Nàng nâng mắt, mím môi, sắc mặt thần nhiên nhìn hấn nhưng bị thương nơi đáy mắt lại không giấu được: “Nếu Hầu gia thật sự vô tình với ta, thì không cần ngại thanh danh của ta mà thực hiện hôn ước, Hầu gia ngài... ngài cứ làm việc mình muốn làm là được.”

Nàng tự cho rằng mình đã nói rất tiêu sái thoải mái nhưng lại không biết đôi mắt long lánh ánh nước của nàng đã bán đứng tất cả.

Đại khái Lê Nguyệt Xuyên cũng đã hiểu được ý nàng, tuy thấy hơi buồn cười nhưng không hề thể hiện ra mặt: “Vây, nếu ta thật sự không lấy nàng thì sao?”

Diệp Từ run người, rốt cuộc cũng không khống chế được biểu cảm của mình nữa, nàng vội vàng cúi đầu, một giọt nước mắt lăn dài trên má: “Chuyện này vốn... vốn là lỗi của A Từ, giờ ta còn gây ra một chuyện nực cười như thế này phá hoại thanh danh của Hầu gia, thật sự thấy thẹn trong lòng. Hầu gia đã vô tình không lấy... vậy... trực tiếp từ hôn đi.”

Không biết tại sao Lê Nguyệt Xuyên lại thấy không thoải mái: “Vây từ hôn xong thì sao?”

Lúc này trong lòng Diệp Từ đang rất phần uất nén giận, đã nói rõ ràng như thế rồi vẫn còn muốn nhục nhã nàng mới can tâm sao? Nghĩ đến mấy ngày

nay đều là mình nàng một bên tình nguyện, còn bị người khác chê cười, nàng liền... liền.....

“Sau khi từ hôn ta và ngài không còn quan hệ gì nữa.” Nàng quyết tâm lắm mới dám nói ra những lời này.

Lê Nguyệt Xuyên lại cười lạnh lùng, nói tiếp: “Là có thể tự thành gia?”

Rốt cục Diệp Từ không nhịn được, bất giác nàng hơi nâng cao âm lượng: “Phải, có thể tự thành gia.” Nói một nửa rồi lại không có khí thế, tủi thân bithub: “Hầu gia không cần ngại hôn ước, có thể đi lấy người mà ngài muốn lấy, ví như Triệu cô nương kia.”

Lê Nguyệt Xuyên sùng sốt, gần như không nhớ được Triệu cô nương là ai.

Diệp Từ lại nhỏ giọng nói, mang theo chút ghen ngào: “Mấy ngày nay là A Từ thất lễ, mong rằng Hầu gia không cần để ý.”

“Nếu chúng ta lui hôn nàng muốn gả cho ai?” Cũng không biết tại sao, rõ ràng Diệp Từ đã biểu đạt tâm ý của bản thân rõ ràng như thế, rõ ràng hắn cũng hiểu được ý ghen tuông ai oán trong lời nói của nàng nhưng vẫn canh cánh vấn đề này như trước.

Nếu không phải ta, nàng sẽ có sự lựa chọn tốt hơn ư?

Diệp Từ ngẩng đầu lên, như bị vũ nhục mà thốt lên: “Nếu lui hôn ta sẽ xuống tóc làm ni cô.”

Nói xong nàng mới thấy lời này dường như có ý uy hiếp, mặc dù không cam lòng nhưng vẫn bổ sung thêm một câu: “Ta không có ý khác, Hầu gia vẫn có thể lấy người khác, ta chỉ là... chỉ là nhiều năm nay phụ thân chiến đấu sa trường nhiều, ta thân là con gái, hy vọng có thể niệm kinh cầu phúc cho ông.”

Lê Nguyệt Xuyên nhẹ nhàng cười nhạo một tiếng: “Nói dối vẫn cứ dễ bị nhìn ra như thế.”

Diệp Từ nghe thấy tiếng hắn cười liền ngẩng đầu lên nhìn hắn, đột nhiên nhìn thấy ánh mắt đong đầy ý cười của hắn, trái tim liền trật nhịp, mặt lập tức đỏ bừng.

“Ta không nói dối.”

Đột nhiên Lê Nguyệt Xuyên vươn tay ra đón một lọn tóc của nàng đặt trước mũi ngửi, Diệp Từ bị động tác của hắn làm kinh sợ, theo bản năng lui về phía sau bước, lọn tóc trong tay Lê Nguyệt Xuyên lập tức trôi khỏi tay hắn, chỉ còn lưu lại xúc cảm mềm mại trên đầu ngón tay.

“Ngài... ngài... ngài.....”

“Ta làm sao?” Hắn lại khôi phục vẻ mặt bình tĩnh lãnh đạm

“Nếu ngài không muốn lấy ta xin đừng làm những việc vô lễ như vậy.”

Lê Nguyệt Xuyên đẩy xe lăn đến gần nàng một chút, lại nghịch tóc nàng: “Mái tóc đen dài thế này mà cắt đi thì thật đáng tiếc.”

Đôi mắt vốn đã ảm đạm đi của Diệp Từ chợt sáng lên, nàng trừng mắt nhìn, ý niệm hạnh phúc dần dâng lên trong lòng nhưng nàng cũng không dám tin tưởng: “Hầu gia có ý gì?”

“Ý là ta tuyệt đối không hủy hôn. Nàng đã ở Hầu phủ ta lâu như vậy, mặc kệ nàng có chấp nhận không thì nàng đã là người của ta rồi.”

“Ngài nói thật?” Diệp Từ không thể tin nhìn hắn, khoe miệng nhẹ nhàng nhếch lên, thần thái sáng láng hẳn lên. Nhưng mới vui vẻ trong chốc lát đã thấy không đúng: “Vậy sao ngài còn đuổi ta về Vương phủ?”

“Sao?” Lê Nguyệt Xuyên cười như không cười: “Nàng chưa xuất giá đã muốn ở lại Hầu phủ?”

“Không phải.” Đầu Diệp Từ lắc như trống bỏi.

“Nàng về Vương phủ đi, dù chúng ta có hôn ước hay không, nữ tử còn chưa xuất giá đã đến ở nhà hôn phu sẽ không có thanh danh gì tốt.”

Diệp Từ thầm than thở: “Ta mới không thèm để ý thanh danh đâu.”

“Diệp Từ.” Tiếng Lê Nguyệt Xuyên thấp đi hai phần.

Diệp Từ cũng chỉ có thể ngoan ngoãn gật đầu: “Ta biết rồi. Vậy bao giờ ngài lấy ta?”

Lê Nguyệt Xuyên bị nàng hỏi cho bất đắc dĩ: “Làm gì có ai hỏi như thế, thật không biết xấu hổ.”

Diệp Từ nói xong cũng thấy xấu hổ nên lại cụp mắt, hai má đỏ ửng: “Đã chuẩn bị xong xe ngựa rồi, ta về đây.”

“Ừ.”

Diệp Từ vừa ra khỏi cửa hai bước đã quay lại lo lắng nhìn hắn: “Đúng rồi, dù có được bảo quản kỹ thế nào thì được tính của Phượng Hoàn Thảo cũng

sẽ mất dần, ngài phải dùng sớm đi.”

Lê Nguyệt Xuyên hiềm khi nở một nụ cười: “Ta biết rồi, đang chuẩn bị rồi, nàng đừng lo. Nói tới đây.....”

Rốt cục hắn hỏi ra miệng cái vấn đề đã nhin từ lâu lắm rồi: “Trước đó nàng bị trọng thương là vì tìm Phụng Hoàn Thảo cho ta sao? Nàng trốn nhà đi là để tìm thảo được?”

Diệp Tử có chút mất tự nhiên nhưng vẫn thừa nhận: “Ừ.”

Sắc mặt Lê Nguyệt Xuyên đông lại, trong lòng bốc hỏa: “Một nữ tử như nào sao có thể hồ nháo như vậy. Nếu gặp phải bất trắc gì thì sao? Lần này nàng may mắn nên vẫn còn mạng trở về, nếu chết ở ngoài thì sao?”

Lúc đầu không để ý nên không thấy phần nộ như thế, nhưng tới giờ, Lê Nguyệt Xuyên chỉ cần nhớ lại hình ảnh Diệp Tử sắc mặt tái nhợt nằm trên giường liền run rẩy hoảng sợ.

“Dù có đi tìm thảo được cũng không thể qua loa tùy hứng như thế được, báo cho Vương gia để ông ấy phái người đi là được. Sao nàng phải tự đi. Nàng đã nghĩ đến chuyện nguy hiểm chưa? Nếu..... nếu.....”

Nếu nàng thật sự không về được, có lẽ ta sẽ cứ mãi buồn bực oán hận mãi mãi.

Diệp Tử khẽ cười, nhỏ giọng an ủi hắn: “Ngài không cần lo lắng, không phải ta đã về rồi sao? Hơn nữa, ta đã tính trước đến mọi nguy hiểm rồi, ta không sợ.”

Trong đầu Lê Nguyệt Xuyên đột nhiên hiện ra ánh mắt Diệp Tử quyết tuyệt cảm bình sử đập vào tay mình, bất đắc dĩ thở dài: “Phải, đương nhiên nàng không sợ.”

Nửa câu còn lại giữ lại trong lòng.

Nhưng, ta rất sợ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 42: Thành đôi cùng chàng [9]

Edit : Kiri

Diệp Tử trở lại Vương phủ không lâu thì Lê Nguyệt Xuyên liền phái người tới đưa sính lễ. Diệp Cao Phong vui mừng khôn tả, cả ngày nhảy nhót tìm người đánh nhau, thua cũng không tức giận, lúc nào cũng cười tùm tùm, thái độ với Diệp Tử cũng tốt hơn trước kia bao nhiêu lần. Ông rất thích Lê Nguyệt Xuyên, ngay cả năm mơ cũng mong hắn có thể thành con rể mình. Nhưng Hoắc phu nhân thì không được vui vẻ như vậy, sính lễ đã hạ, canh thiệp đã đổi, ngay cả ngày lành cũng đã chọn nên dù bà khó chịu trong lòng cũng không dám thể hiện ra mặt, nhưng có lẽ do ở sâu trong nội tâm vẫn không cam lòng nên thường thường nói những câu âm dương quái khí trước mặt Diệp Tử. Đương nhiên, Diệp Tử sẽ không để ý đến bà.

Gần đây Diệp Tử vui vẻ cùng nhân nhả, lúc đầu thì do tay bị thương nên không làm gì đó, sau đó, tay khỏi rồi thì dựa theo trí nhớ trong đầu theo một vài thứ. Giá y các thứ không cần nàng theo, cho nên nàng nhân quá mới muốn học theo một số thứ, vừa để giết thời gian vừa để tu thân dưỡng. Đầu óc nàng linh hoạt, lại có trí nhớ của nguyên chủ, nên chỉ một thời gian đã có thể vượt qua Diệp Tử ban đầu.

Sau đó ngay cả theo cũng chán, rốt cục Diệp Tử liền không an phận.

“Chân Lê Nguyệt Xuyên tốt chưa?” Nàng hỏi Ngô Xuyên trong đầu.

Cũng không biết bên đó giờ là đêm hay ngày, Ngô Xuyên rõ ràng không có tinh thần, miễn cưỡng ngáp một cái: “Để tớ xem.”

Hắn chuyển tần số sang bên Võ Hiếu Hầu phủ thì thấy Lê Nguyệt Xuyên đang chống gậy tập đi, chỉ có vài bước ngắn ngủi nhưng cũng khiến hắn vã đầy mồ hôi, như một ông lão đang tập tễnh bước đi.

“À, đang tập đi.”

Diệp Tử xoa bóp cổ đang mỏi nhừ vì theo, rồi vươn vai, cười rất không có ý tốt: “Từ lúc ta quay về Vương phủ đã ba bốn tháng không gặp Hầu gia rồi, thật sự là nhớ nhung.”

Ngô Xuyên nhin không được cười cười, tức giận nói: “Được rồi, mức tình cảm của Hầu gia nhà cậu sắp vượt ngưỡng yêu cầu rồi, mau làm nốt rồi về đi.”

“Biết rồi. Lần này dù có bị người phụ nữ dở hơi kia cướp vị trí thứ nhất tớ cũng phải nghỉ ngơi vài ngày.” Cứ diễn trò suốt ngày cũng mệt.

Nàng chọn một túi hương đã thêu trong mấy ngày nay, trên đó chỉ thêu một khóm hoa lan đơn giản, lộ vẻ thanh nhã, coi như cũng hợp với khí chất của Lê Nguyệt Xuyên.

Nàng không báo cho cha mẹ mình ra ngoài mà vụng trộm treo tường trốn khỏi Vương phủ, vừa đi vừa dạo chơi xem đồ bán trên phố nên đường cũng không cảm thấy dài.

Giờ Lê Nguyệt Xuyên đã không cần người đỡ mà vẫn có thể đi được một đoạn. Hấn không đi được là do độc tính đọng lại ở kinh mạch nên giờ độc đã giải thì khôi phục cũng coi như nhanh.

Giờ mỗi ngày hấn bỏ thêm một canh giờ để luyện tập, đang cố hết sức tập tễnh thì trên đầu vang lên một giọng nữ mềm mại, còn tràn đầy kinh hi.

“A, Hầu gia chàng đứng dậy được rồi à?”

Lê Nguyệt Xuyên ngẩng đầu lên thì nhất thời không biết nên phản ứng như thế nào, chỉ cảm thấy đầu đầy vạch đen, trong lòng không biết phải nói gì.

Diệp Từ đang ngồi vắt vẻo trên tường hậu viện Hầu phủ, một chân trong tường một chân ngoài tường, hai tay chống vào bờ tường, nghiêng người cười với hấn.

“Nàng làm gì thế này, đang yên đang lành sao không vào bằng cửa chính, xuống mau.” Rõ ràng tính tình dịu dàng mềm mại nhưng lại luôn làm ra một số việc kinh hãi thế tục. Thường thường cứ phải dọa người một trận, khiến người lo lắng cho nàng cả ngày, không được sống yên ổn.

Thế mà người này còn không biết mình làm gì sai, chỉ cười khê, lại rất đắc ý: “Cha nói trước khi thành thân ta không thể gặp chàng. Nhưng ta ở nhà rất lo cho chàng nên mới lên trốn đến gặp chàng một lần, ta về ngay thôi.”

Diệp Từ ngồi trên bờ tường thấy Lê Nguyệt Xuyên kinh hồn táng đảm, chỉ sợ nàng ngã xuống chứ nào nghe thấy nàng nói gì: “Nàng mau xuống đi, có gì thì xuống rồi nói sau.”

Dường như Diệp Từ cũng biết bộ dáng của mình bây giờ rất là không ổn, mặt hơi đỏ lên, nàng xoay người vào hấn phía trong tường rồi chuẩn bị nhảy xuống.

“Nàng đợi một lát có người. ....” Tường bao Hầu phủ rất cao nên Lê Nguyệt Xuyên thật sự lo lắng nàng không biết võ công mà nhảy xuống sẽ bị thương, nên đang muốn kêu nàng đợi đó để mình đi gọi người. Nhưng không đợi hấn nói xong Diệp Từ đã to gan thả người nhảy xuống, nhảy xuống từ tường viện cao ba thước.

Lê Nguyệt Xuyên căng thẳng trong lòng, rõ ràng mình bước đi còn không xong nhưng vẫn lao ra đỡ nàng theo bản năng. Nhưng hấn đã quên giờ hấn không còn là Vô Hiếu Hầu công phu phi phạm trước kia nữa, đỡ thì đỡ chuẩn, ôm được Diệp Từ vào lòng nhưng lực đạo đập vào người khiến hấn đứng không vững, ngã ngửa ra sau.

Vì thế chờ hấn có phản ứng lại thì thấy mình đã bị Diệp Từ đè trên mặt đất không hề có hình tượng. Nàng nằm lên người hấn, đầu ghé vào ngực hấn, tóc hơi hỗn độn xõa lên cả cổ hấn, mấy cái này cũng không sao nhưng một chân Diệp Từ lại đè vào chỗ giữa hai chân hấn, làm người hấn ả ả có chút nóng lên.

“Hầu gia, chàng không sao chứ?” Giọng Diệp Từ gần như sắp khóc ra đến nơi, nàng không ngờ là hấn sẽ lao ra đỡ nàng, trong giọng nói đầy sự hoảng hốt và tự trách.

Nàng chống tay muốn đứng dậy, chân vô tình trượt qua một chỗ, hô hấp Lê Nguyệt Xuyên liền hơi cứng lại, rên nhẹ một tiếng, không biết là thấy đau hay gì khác.

Diệp Từ lại hiểu lầm tiếng rên khê này, biểu cảm càng kích động, vội vàng dịu hấn: “Hầu gia chàng bị thương sao? Thật xin lỗi, đều là ta không tốt.”

Lúc này hô hấp của Lê Nguyệt Xuyên đã khôi phục vững vàng, biểu cảm cũng thông dong như trước: “Đừng lo lắng, chỉ là không đứng vững thôi, đỡ ta dậy đi.”

Hai mắt Diệp Từ hồng hồng đỡ hấn ngồi xuống ghé đá, hỏi đi hỏi lại ‘Chàng thật sự không sao chứ?’ vài lần, nghe Lê Nguyệt Xuyên khẳng định vài lần rồi mới yên tâm.

Lê Nguyệt Xuyên nhìn thoáng qua Diệp Từ đang cụp mắt tự trách: “Biết sai rồi?”

“Vâng.” Diệp Từ như học trò bị thầy giáo dạy dỗ, mím môi gật gật đầu.

Hấn lại hỏi: “Sai như thế nào?”

Diệp Từ mò mẫm ngẩng đầu lên, suy tư một lát rồi đáp: “Suýt thì hại chàng bị thương.”

Lê Nguyệt Xuyên bắt đầu dĩ vãng: “Còn gì nữa?”

“Ta... quây rầy chàng?” Diệp Từ vô tội nhìn hấn, ánh mắt trong suốt thuần túy như nước suối, làm hấn không dậy nổi một phần lửa giận.

“Nàng chỉ nghĩ đến ta sao?”

Vốn là câu oán trách nhưng Diệp Từ lại coi nó là câu hỏi, đỏ mặt cười cười: “Vâng.”

Lê Nguyệt Xuyên ngẩn người, nhất thời sắc mặt ửng đỏ. Hấn ho nhẹ hai tiếng, quay mặt đi: “Về sau không được làm chuyện nguy hiểm thế này nữa, tay vừa khô lại muốn gây chân sao? Hơn nữa, không được lên trốn khỏi Vương phủ, đừng để Vương gia lo lắng.”

Diệp Từ nhu thuận đáp ứng: “Vâng, ta biết rồi. Vốn là lo lắng cho chàng, không biết chàng đã dùng Phượng Hoàn Thảo chưa, nó có ích gì cho vết thương của chàng không nên mới muốn qua thăm. Ta biết nữ tử sắp thành thân không thể tùy ý ra ngoài, nhưng lại không ngăn được ý niệm muốn gặp chàng. Giờ gặp rồi ta phải về thôi. Nếu về muộn, cha mẹ thật sự sẽ lo lắng cho ta.”

Vừa rồi hấn vội vàng muốn nàng về nhưng giờ nghe nàng nói phải về, đột nhiên Lê Nguyệt Xuyên lại cảm thấy hơi luyến tiếc. Hấn cũng không biểu lộ ra, chỉ thản nhiên hỏi một câu: “Tay khô hấn chưa? Còn đau không?”

“Không đau.” Diệp Từ nở nụ cười.

“Vây gần đây... nàng thế nào?” Bản thân hấn còn thấy rõ là kiếm chuyện nhưng Diệp Từ lại giống như hoàn toàn không phát hiện, nói liến thoắng những chuyện vui vẻ trong Vương phủ cho hấn.

Một lát sau, Lê Nguyệt Xuyên lo nếu Diệp Từ không quay về Vương phủ thì sẽ bị người phát hiện, đến lúc đó không biết lại nháo ra chuyện gì nữa. Vì thế lên tiếng: “Ừ, không còn sớm nữa, nàng về đi.”

“Được.” Diệp Từ lấy một cái túi hương rừ trong tay áo ra nhét vào lòng hấn, nói cực nhanh: “Mấy hôm nay ta nhàn quá nên thêu chơi.”

Nói xong câu đó nàng xoay người bước đi, đến tường bao còn chưa đợi Lê Nguyệt Xuyên nói gì đã điểm mũi chân nhảy lên bờ tường, còn quay lại nhìn hấn cười một cái rồi mới thả người nhảy xuống.

Lê Nguyệt Xuyên lập tức hiểu ra, vừa rồi có vẻ là hấn đã xen vào việc của người khác rồi. Nhưng thật sự hấn chưa bao giờ ngờ vị hôn thê thường bị hấn đùa đến đỏ bừng mặt này lại biết khinh công. Nhưng cũng phải, phụ thân nàng võ công cái thế, nếu nàng không biết chút công phu nào thì cũng không dám một mình đi lấy Phượng Hoàn Thảo về cho hấn.

Hấn cầm lấy túi hương Diệp Từ vừa nhét vào trong lòng hấn, đặt ở chóp mũi nhẹ nhàng ngửi, túi hương này có mùi hương của nàng, chắc bên trong là hương liệu nàng hay dùng. Đường như nhắm mắt lại cũng có thể nhìn thấy nàng rũ mi mắt, hàng mi run rẩy, bộ dáng thẹn thùng, tựa như bản thân nàng đang đứng trước mặt hấn vậy.

Khỏe miệng Lê Nguyệt Xuyên nhẹ nhàng cong lên, bình thường trông thẹn thùng như thế mà thật là không biết xấu hổ, bỏ hương liệu của mình vào túi hương đưa cho nam nhân, cũng chỉ có nàng dám làm loại chuyện này.

Làm sao bây giờ, vốn không muốn gặp như vậy nhưng lại bị nàng chọc cho khó nhịn. Giờ lẽ ra hấn nên về phòng nghỉ ngơi, nhưng nghĩ một lát rồi vẫn đứng lên, lần này không dùng quả trượng, cố gắng tự đứng dậy.

Lần này Diệp Từ lên chuồn khỏi phủ vẫn chưa bị Vương gia phát hiện, nàng cũng không dám tùy hứng nữa, chỉ đành đè nén tính tình chờ ngày thành thân đến.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 43: Thành đôi cùng chàng [10]

Edit: Kiri

Ngày thành thân hôm đó, cả kinh thành ngập trong tiếng pháo rộn ràng, cờ xí ngập trời, hơn mười xe đồ cưới cùng với dàn tấu nhạc người ngựa đón dâu dài bất tận đường như không thấy điểm cuối. Có một số dân chúng bình dân cũng xuống đường xem náo nhiệt, cười đùa vui vẻ bên đường và nói những lời chúc phúc. Vui vẻ là cảm xúc có thể cuốn hút người ta nhất, Diệp Từ ngồi ở trong kiệu lắng nghe cũng nhịn không được mà mỉm cười.

Trong kiếp sống làm nhiệm vụ của nàng, chuyện thành thân này cũng không phải là lần đầu tiên, nàng đã sớm quen rồi, tuân thủ đúng các quy củ tiến vào hi đường rồi bãi đường thành thân với Lê Nguyệt Xuyên, sau đó được đưa vào động phòng.

“Chờ ta ở đây.” Lê Nguyệt Xuyên cũng chỉ thản nhiên dặn nàng một câu liền rời khỏi phòng. Diệp Từ biết hấn còn phải đi tiếp đón tân khách, những người tới tham dự hôn lễ của bọn họ hôm nay đều là những người quyền cao chức trọng, không thể qua loa được.

Đương nhiên là Diệp Tử hiểu những điều này, nàng không căng thẳng câu thúc như nữ tử cổ đại, cũng chẳng thêm bận tâm đến những lễ nghi phiền phức. Vì thế, lúc Lê Nguyệt Xuyên chệnh choáng quay về phòng thì Diệp Tử đang ngồi ở bàn, lấy thật nhanh một miếng bánh bỏ vào miệng rồi nhai nuốt từ từ. Khăn voan của nàng còn chưa mở nên Lê Nguyệt Xuyên không nhìn được biểu cảm của nàng, chỉ có thể nhìn thấy cổ nàng đang giật nhẹ thể hiện nàng đang nuốt.

Hầu kết của hắn cũng giật theo.

“Đói à?”

Không biết có phải do vừa uống rất nhiều rượu nên mặt Lê Nguyệt Xuyên hơi đỏ không, ánh mắt cũng thêm một chút phiêu bồng. Diệp Tử bị giật mình do hắn đột ngột lên tiếng nên vội vàng quay người lại, vén khăn voan lên nhìn hắn, nhìn thoáng qua đôi môi hồng nhuận, môi hắn rất đẹp, lúc hơi mím lại khiến người khác có cảm giác muốn hôn lên.

“Có... có hơi.” Nàng xấu hổ vạn phần, nhanh chóng ngồi về chỗ mình nên ngồi rồi cúi đầu không dám tùy ý nhúc nhích.

Sau đó có nha hoàn tiến vào hầu hạ, chừng nửa khắc rồi nhanh chóng lui ra.

Diệp Tử có thể cảm giác được hơi thở của Lê Nguyệt Xuyên cách mình càng ngày càng gần, sau đó thấy đầu nhẹ bẫng, cuối cùng khăn voan cũng được bỏ xuống.

Hô hấp Lê Nguyệt Xuyên gần như ngừng lại, thườnng ngày Diệp Tử ăn mặc rất tùy ý nên hắn chỉ thấy dịu dàng, mà nàng lúc này, đôi môi đỏ mọng, da mặt trắng như tuyết, ánh mắt nhìn hắn có tình tự lưu chuyển, cùng với một thân giá y đỏ như lửa, như cánh hoa đào mùa xuân rực rỡ, hương thơm quyến rũ.

Diệp Tử bị hắn nhìn đến đỏ mặt: “Hầu gia.....chàng muốn... muốn nghỉ ngơi chưa?”

“Ừ, Quận chúa đại nhân, nên nghỉ ngơi thôi!” Ngừ khí Lê Nguyệt Xuyên mang theo ý cười, có chút trêu chọc, có chút ngả ngớn.

Diệp Tử thầm nghĩ trong lòng, do hắn say rượu nên khác biệt ngày thường thế này sao. Nàng ra vẻ căng thẳng, không biết nói sao: “Nhưng, Hầu gia không cần tắm rửa trước sao?”

“Được, nàng đi cùng ta chứ? Quận chúa.”

Lê Nguyệt Xuyên gọi nàng là Quận chúa hai tiếng liên tiếp, dù Diệp Tử có ngốc cũng biết là hắn đang nhắc nàng xưng hô, vì thế nàng cực kỳ phối hợp cần cần môi: “Nguyệt..... Nguyệt Xuyên, chàng đừng đùa thiếp.”

Rốt cục Lê Nguyệt Xuyên cười nhẹ nhàng, đặt tay lên môi nàng: “Môi sắp bị nàng cắn đến rách rồi.”

“Hả?” Diệp Tử như hơi kinh hoàng, lại vờn đầu lưỡi liếm liếm môi theo bản năng, môi dưới của nàng lập tức được phủ một lớp nước óng ánh. Tim Lê Nguyệt Xuyên đập trậ một nhịp, thật sự không nhịn được nữa, cúi người nhẹ nhàng hôn xuống, ngậm lấy cánh môi nàng, chơi đùa cùng nàng.

Chờ đến khi Lê Nguyệt Xuyên cảm thấy mỹ mãn buông nàng ra thì thấy áo mình nhăn nhúm hết cả, hắn cầm lấy tay Diệp Tử: “Sao tay nàng cứ luôn không an phận như thế.”

Diệp Tử càng đỏ mặt, nàng tròn tròn mắt, cứng ngắc nói: “Thói quen từ nhỏ, nẫu thân đã dạy thiếp vô số lần nhưng vẫn không sửa được.”

“Ừ, không sao, ta thích.” Thích lúc nàng thẹn thùng sẽ vô thức vịn về góc áo.

Diệp Tử còn đang nghi hoặc sao đột nhiên hắn lại trực tiếp như thế thì Lê Nguyệt Xuyên đã vờn tay khẽ vuốt hai má nàng, tay hắn rất lạnh làm Diệp Tử run rẩy cả người.

“Chẳng qua, đều đã là phu thê, cứ thẹn thùng mãi cũng không được.”

Diệp Tử lập tức giải thích: “Thật xin lỗi, thiếp.....” Nói một nửa lại ý thức được là Lê Nguyệt Xuyên không quá thích nàng như thế này, nên lại hít sâu một hơi rồi ngẩng đầu lên nhìn hắn: “Thiếp biết rồi.”

“Ta đi tắm trước.”

Diệp Tử gật gật đầu, tự tẩy trang dung trên mặt mình, xoa tóc rồi thay trung y ngồi trên giường chờ hắn. Nàng buồn chán nhìn trần nhà rồi sau đó bị chiếc xe lăn ở góc phòng hấp dẫn.

Giờ Lê Nguyệt Xuyên đã có thể tự đi lại nên không cần xe lăn nữa, Diệp Tử bước đến sờ hoa văn trên tay vịn rồi không biết nghĩ ra điều gì mà cười rất vui vẻ ngồi xuống.

Lúc Lê Nguyệt Xuyên quay lại thì thấy tiểu thê tử của hắn đang chơi đùa với xe lăn đến quên trời đất. Nàng chuyển hướng không thuận thực nên đâm lung tung khắp nơi, mỗi lần bị đâm nàng lại bước xuống kéo xe ra chỗ khác rồi bắt đầu chơi tiếp.

Thật sự rất giống trẻ con: “Giờ ta hơi nghi hoặc, rốt cuộc hôm nay ta lấy về một đứa trẻ hay một nữ nhân đây.”

Mùi rượu trên người hắn đã bớt đi không ít, ngữ khí cũng bình ổn hơn.

Diệp Từ nghe thấy hắn trêu đùa liền quỳnh lên, vội đứng dậy phản bác: “Gi nha, thiếp không phải tiểu cô nương nhu nhược không biết gì. Trước kia biết chàng ... chân chàng bị thương, thiếp còn học được thiện và rất nhiều cách chăm sóc người khác đấy. Hơn nữa, thiếp còn đòi cha luyện lực tay, nghĩ ... nghĩ.....”

Nói tới đây đột nhiên nàng không nói nữa, âm lượng giảm dần.

“Nghĩ sao?” Lê Nguyệt Xuyên mặt không chút thay đổi, trong lòng lại âm áp.

Diệp Từ cắn răng một cái: “Nghĩ về sau lúc chàng muốn lên giường ta có thể bế chàng lên.”

Lê Nguyệt Xuyên sững sốt, một lúc lâu sau mới cười nhẹ nhàng. Diệp Từ còn đang lo lắng xem lời này có làm tổn thương lòng tự trọng của hắn không, liền hắn bước đến trước mặt nàng, ngồi xuống xe lăn rồi gơ hai tay về phía nàng, vẫn đậm phong khinh: “Đến, bế.”

Diệp Từ: “.....”

Trong đầu nàng đột ngột nhảy ra hình ảnh một đứa trẻ thật đáng yêu.

Lúc này nàng lại hơi khiếp đảm: “Phải bế thật à?”

“Không phải nói đã luyện rất lâu sao?”

Diệp Từ bước qua cúi người xuống bế hắn lên, còn tà ác chọn loại bế kiểu công chúa. Nào biết thái độ của Lê Nguyệt Xuyên cực kỳ bình tĩnh, lúc nàng bế hắn còn rất phối hợp ôm lấy cổ nàng. Diệp Từ chỉ cần cúi đầu là có thể thấy được hàng mi cong dài của hắn cùng cánh môi mím nhẹ, như bị trúng ma pháp, nàng đứng đó bất động.

Dù Lê Nguyệt Xuyên bị nàng bế cũng vẫn có bộ dáng tao nhã thong dong, hắn thấy nàng cứ đứng im liền nâng mắt lên nhìn nàng: “Đi nào.”

“À.” Diệp Từ xấu hổ dời ánh mắt, chỗ này cách giường không xa nên nàng chỉ cần kiên trì vài bước liền đặt được hắn lên giường, sau đó thở phào một hơi rồi xoa bóp cách tay hơi mỏi.

“Quả nhiên là đã luyện qua.” Lê Nguyệt Xuyên kéo nàng lại gần rồi xoa bóp cho nàng giống như lần trước.

“Nhưng về sau nàng không có cơ hội làm việc này rồi.” Hắn khẽ vén lọn tóc xòa trước mặt nàng.

Diệp Từ liền nhẹ nhàng nở nụ cười, lắc lắc đầu: “Không sao, Hầu .... Nguyệt Xuyên có thể mạnh khỏe là tốt nhất.”

“Ừ, về sau không cần nàng chăm sóc ta, vậy dùng thứ khác bồi thường đi.” Lê Nguyệt Xuyên di ngón tay từ cổ xuống đến eo nàng rồi khẽ bóp nhẹ vài cái.

“Aha haha haha, Hầu gia chàng đừng động vào chỗ đó.” Diệp Từ lại không cần môi run rẩy như Lê Nguyệt Xuyên tưởng tượng mà cười phá lên.

Lê Nguyệt Xuyên im lặng nhìn nàng cười một lúc lâu rồi mới bắt đầu dĩ thờ dài, không trêu chọc gì nàng nữa, trực tiếp cời y bào của nàng rồi cúi người hôn xuống.

Dáng người nữ nhân là lướt hiện ra trước mắt hắn, Lê Nguyệt Xuyên than nhẹ một tiếng trong cổ họng, hôn từ đôi môi đỏ thắm xuống cần cổ trắng nõn, hơi dừng lại ở chỗ xương quai xanh rồi hôn xuống từng chút từng chút một. Hôn Diệp Từ đến ý loạn tình mê, tâm thần hoảng hốt.

Hô hấp của nàng hơi hỗn loạn, toàn thân cao thấp đều ứng hồng, khẽ cong người lên theo bản năng.

“Sợ không?” Lê Nguyệt Xuyên ngừng một lát, thở dốc hỏi nàng.

Diệp Từ chớp chớp đôi mắt đã mờ sương: “Thiếp nhớ lại quyền sách mẫu thân cho thiếp xem, sợ lát nữa quên mất.”

Lê Nguyệt Xuyên nhin không được nở nụ cười: “Nàng không cần nhớ gì cả.” Hắn vươn tay bịt kín hai mắt Diệp Từ, sau đó thì thầm bên tai nàng: “Trong đầu chỉ cần nghĩ đến ta là được.”

Trong nháy mắt đó, Diệp Từ dường như thấy đầu mình nổ ầm một tiếng, cả người sôi trào lên.

Lê Nguyệt Xuyên rất dịu dàng, Diệp Từ cũng không tự giác mà cuộn hai chân ôm lấy hắn. Hắn liền cúi đầu hôn bụng nàng, sau đó cời bỏ y phục của mình, động thân chuẩn bị tiến vào.

“Tĩnh.” Trong đầu bất chợt vang lên một tiếng, Diệp Từ liền thờ dài, nhắm hai mắt lại.

“Ai da, không tệ nha, không phải là tở quấy rầy hai người chứ.” Trong giọng nói của Ngô Xuyên rõ ràng không có nửa phần ý cười.

Diệp Từ cũng không để ý đến hán ta, chế tác nốt người thay thế rồi nhẹ nhàng rời khỏi thân thể ‘Diệp Từ’. Sau khi ra biểu cảm của cô cực kỳ tinh táo, nào có nửa phần thẹn thùng mê say, ngược lại còn có hưng trí xem đồng cung sống, còn khen ngợi vài câu.

“Nếu không phải đã hoàn thành xong mọi chuyện đến nói với tớ là có thể trở về thì nhất định tớ phải cho cậu biết cái giá phải trả khi quấy rầy chuyện tốt của người khác.” Sau khi cô nhìn đến vừa lòng mới hung tợn nói.

“Cậu gấp gấp muốn đi chẳng phải là vì có khúc mắc về chuyện này sao? Sao thế, tớ giúp cậu còn định lấy oán trả ơn à?” Ngô Xuyên hiểu cô nhất nên đương nhiên chẳng có chút áy náy nào: “Đương nhiên là thông đạo đã mở mới dám gọi cậu nhưng giờ cậu vẫn vào thân thể cô ấy hưởng thụ một phen được mà, thực cốt tiêu hồn, tớ nhất định sẽ không nhìn trộm.”

Diệp Từ không hề mở miệng phản bác, còn hơi trầm mặc, cô lẳng lặng nhìn Lê Nguyệt Xuyên, lúc hán dụ dàng hôn ‘Diệp Từ’ nét mặt có vẻ phá lệ động lòng người.

Sau đó cô hít sâu một hơi, khoe miệng nhếch lên cười khê: “Về thôi.”

Kiri: Phải edit cái chương này vào một ngày lạnh lẽo lại còn FA làm tôi bức xúc quá đi T.T

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 44: Thiếu

Nguồn nhảy chương mời các bạn xem chương tiếp theo

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 45: Nam chính phản công [2]

Edit: Kiri

Diệp Từ vừa xoa xoa mi tâm để xua đi cảm giác không khỏe trong người vừa đi về phía đại sảnh, bảng xếp hạng tích phân đỏ rực rỡ luôn là một sự tồn tại bắt mắt ở đây.

Đầu tiên cô ngẩng đầu lên nhìn theo thói quen, sau đó lại nghỉ hoặc nheo mắt lại.

Tên cô vẫn xếp thứ nhất như cũ, nhưng hạng hai lại không phải là Ti Úc Chi. Cô lướt qua một lượt thì thấy tên cô ta ở vị trí thứ bảy.

“Ồ?” Đột ngột giảm mạnh như vậy.

Còn chưa ngắt đường truyền thông tin với Ngô Xuyên nên cô cười cười, trực tiếp hỏi trong đầu: “Gần đây Ti Úc Chi gặp chuyện gì không may à? Sao tụt hạng nhiều thế?”

Những cái tên bên dưới cô chưa bao giờ để ý kỹ nhưng thứ hạng của họ đã được giữ nguyên như thế từ lâu rồi. Chênh lệch tích phân giữa họ cũng không nhỏ, Diệp Từ đã nhàn nhả chiếm cứ vị trí thứ nhất rất lâu rồi, gần đây mới bị Ti Úc Chi rút ngắn khoảng cách.

Ngữ khí Ngô Xuyên cũng không biết là vui sướng khi người gặp họa hay là tiếc hận: “Nghe nói lúc tiến hành nhiệm vụ trước cô ta lỡ tay giết nữ chính khiến cả thế giới sụp đổ nên công ty trừ ba vạn tích phân của cô ta, còn cường chế không được nhận nhiệm vụ trong nửa tháng.”

“À?” Diệp Từ nhũn mày, ý cười càng sâu: “Tuy rằng có chút thiếu đạo đức nhưng tớ rất muốn nói một câu, thật đúng là tốt quá. Làm một người phụ nữ nhân từ lương thiện, tớ cũng phải nghỉ nửa tháng cùng cô ta thôi.”

Đầu tiên Ngô Xuyên cười cười, sau đó giọng điệu cường điệu, oán giận: “Aizz, những kẻ đứng đầu như các người thì sướng rồi, thích thì tùy hứng, muốn là nghỉ ngơi, đầu giống những nhân viên ở tầng chót như chúng tôi đâu, ngày ngày đều phải thức đêm, nhân sinh thật là bi thảm.”

Lúc này tâm tình Diệp Từ rất tốt, hiếm khi không trào phúng hán: “Làm việc tốt nhé, chắc nửa tháng này tớ sẽ không quấy rầy cậu đâu.”

Cô ngắt thông tin liên lạc, xoay xoay cổ đã mỏi nhừ, đột nhiên cảm thấy mình có nên xuống tầng một tiêu phí thời gian không. Tầng một được xây dựng

đã lâu, có diện tích rất lớn, người thích vận động thì đi phòng tập thể thao, phòng nhảy hoặc sân thể dục, còn có sòng bạc, phòng chơi đánh trận giả, ... chính là nơi giải trí tối thượng.

Miễn phí với nhân viên công ty nhưng người ngoài thì phải chịu giá rất cao.

Lúc cô đi vào phòng cầu lông thì lập tức nhìn thấy một người đàn ông. Anh ta rất ngây thơ, vừa đánh vừa cười vui vẻ.

“Khởi động hình thức phòng thủ.” Anh ta đón cầu dễ dàng nhưng không trực tiếp đánh đi mà còn nhảy lên điên một chút, giro vợt thay đổi tư thế: “Khởi động hình thức công kích, bắt ——”

Người chơi cùng anh ta cực kỳ bất đắc dĩ: “Cậu có thể không đùa không, đánh từ té xem nào?”

Thần Hi hoàn toàn không thèm để ý, vẫn tiếp tục chơi: “Khởi động hình thức phòng thủ. ....”

Diệp Tử đứng ngoài nhìn không được nở nụ cười. Vừa rồi cô chỉ thấy người này hơi quen mắt, sau khi anh ta cười vui vẻ nói hai câu kia xong cô mới chợt nhớ ra, sau đó trong đầu lập tức hiện lên bộ dáng anh ta bụng hai tách cà phê mỉm cười đứng trước mặt cô.

“Quả nhiên vẫn là một đứa trẻ!” Cô cũng không biết mình mang loại tâm tình gì mà cảm thán câu này.

Cứ giằng co như thế một hồi, Cố Bình ném cầu xuống đất, qua khu nghỉ ngơi ngồi: “Không chơi nữa.”

Thần Hi nhún vai, cười cười có ý xin lỗi với anh ta, rồi tự đứng đó điên một mình. Khóe miệng vẫn cong như trước, còn đánh rất thật tình hết sức.

“Có tiên sinh. Hôm nay tôi đã đệ đơn xin điều tra Thần Hi lên Bộ Duy quyền, tôi không chấp nhận được chuyện cậu ta vừa vào công ty không đến nửa năm, còn là người mới đang chịu huấn luyện, mà chỉ dựa vào tích phân trong vài nhiệm vụ ban đầu đã có tên trên bảng xếp hạng, hơn nữa gần đây còn leo lên tận vị trí tám mươi ba, nên muốn tiến hành điều tra tích phân của cậu ta là thật hay giả. Bộ Duy quyền nói phải xin phép người hướng dẫn của cậu ta, tôi yêu cầu cung cấp bản đánh giá nhiệm vụ và băng ghi hình từng thế giới trong các nhiệm vụ cậu ta đã làm.”

Dường như Cố Bình hơi kinh ngạc, đầu tiên là ngẩn người, sau đó nhìn Thần Hi vẫn đang điên cầu như trước, hơi do dự: “Xin lỗi, tôi nghĩ tôi cần xem thông báo Bộ Duy quyền đưa cho anh.”

Người nọ khẽ hừ một tiếng rồi đưa cho anh ta.

Sau khi xác nhận, Cố Bình trả lại rồi bình tĩnh nói: “Tôi biết rồi. Tổng hợp bản đánh giá và băng ghi hình cần một thời gian, tôi sẽ đưa cho anh trước buổi trưa, anh để lại phương thức liên lạc đi.”

Diệp Tử đứng ở xa còn nghe thấy lời bọn họ, Thần Hi ở ngay bên cạnh nhất định càng nghe rõ ràng. Nhưng điều làm Diệp Tử thấy thú vị là từ đầu chí cuối, về mặt anh ta vẫn như thường, không có gì thay đổi, không gấp gáp, cũng không căng thẳng chột dạ.

Đến khi người nọ rời đi, Thần Hi mới dùng tay nhìn Cố Bình thoải mái cười: “Em đã nói rồi, sớm biết là sẽ có ngày này.”

“Cái này không thể trách anh.” Cố Bình bĩu môi: “Anh về xử lý trước, cậu tự chơi đi.”

Thần Hi gật gù đầu, lại ném cầu lên tự điên.

“Này, tiểu chính thái, chơi một mình à?” Cô đi qua, không biết sao lại tự dưng nói lời trêu chọc.

Thần Hi quay đầu lại nhìn theo bản năng, ánh mắt sáng ngời, cũng không còn tâm tư đi quán cầu lông, lập tức đi về phía cô: “Không ngờ gặp cô ở đây. Xong nhiệm vụ rồi à? Lần này nghỉ ngơi bao lâu?”

Diệp Tử nhún mày, nghi hoặc nói: “Chúng ta mới gặp lần hai đúng không, ngữ khí vô cùng thân thiết này là thế nào?”

Thần Hi cười cong mắt, anh giả ho khan hai tiếng: “Không ngờ được gặp Diệp Tử tiểu thư ở đây, chúng ta thật sự là có duyên. Không biết lần này Diệp Tử tiểu thư chuẩn bị nghỉ ngơi bao lâu, có thời gian đi xem phim gì gì không?”

“Nếu anh đổi Diệp Tử tiểu thư thành Diệp Tử tỷ tỷ thì có khi tôi còn suy nghĩ một chút, tình yêu chị em cũng thú vị lắm.”

Anh bất đắc dĩ thở dài, phản bác: “Đã nói tôi lớn hơn rồi.”

“Hả? Lần trước không phải nói là cùng tuổi sao? Hơn nữa, anh biết sinh nhật tôi à?”

“Chuyện này đương nhiên phải hiểu rõ rồi.”

Diệp Tử cười cười, tiếp lời hắt: “Với đối tượng theo đuổi à?”

“Ừ.” Tuy rằng hai má ửng đỏ nhưng không ngượng ngừng chút nào: “Với đối tượng theo đuổi thì đương nhiên phải điều tra tất cả thông tin và học thuộc chứ.”

“Ồ.....” Diệp Từ kéo dài âm cuối, vẻ mặt có chút tiếc nuối: “Nhưng phải làm sao bây giờ? Tôi không quá muốn có quan hệ người yêu đâu.”

Thần Hi đáng thương nhủu mi, cười lấy lòng: “Không thể xem xét sao?”

Diệp Từ lắc đầu, vươn tay chọc vào má lúm của anh: “Anh cho rằng một người đã làm rất nhiều nhiệm vụ tấn công chiếm đóng vô số đàn ông chất lượng tốt, còn có thể để ý đến người đàn ông nào ở thế giới thật sao? Dù là chủng loại nào, tôi cũng đều đã gặp không ít.”

Thần Hi trừng mắt: “Nghe có vẻ rất lợi hại.”

“Cho nên, tiểu chính thái.” Diệp Từ nở nụ cười: “Tỷ tỷ đề nghị cậu, về sau tìm bạn gái, tốt nhất là tìm người ngoài Tổ Công tâm. Bằng không đối tượng cậu phải khiêu chiến, chính là vô số bạn trai cũ vĩ đại hơn cậu rất nhiều.”

Về mặt Thần Hi vẫn khờ dại như trước: “Nhưng bọn họ cũng không phải người của thế giới này, hơn nữa, yêu đương một lần xong cũng không được gặp lại nữa mà.”

Diệp Từ nhún vai: “Chính là vì thế nên mới trở thành một tồn tại đặc biệt trong lòng.”

Cuối cùng đại khái anh đã hiểu, trầm mặc một lúc rồi nở nụ cười sáng lạn: “Ừ, tôi biết rồi. Quả nhiên là nên đuổi theo tỷ tỷ lễ tân, lần trước đi bơi gặp cô ấy, đáng người rất đẹp.”

Đột nhiên Diệp Từ cảm thấy bị tiểu tử này phản kích, nhưng cũng chỉ cười khê: “Dạy anh một điều, vĩnh viễn đừng khen một người phụ nữ trước mặt một người phụ nữ khác.”

Thần Hi ghen một lúc cuối cùng vẫn không nhịn được mà nở nụ cười, cũng không biết Diệp Từ nói câu nào chọc anh làm anh ôm bụng cười không ngừng. Chờ anh cười đủ, cuối cùng giải thích một câu đứt quãng: “Ha ha.... Tôi chỉ nói đùa thôi, cô vào đại sảnh nhiều lần như thế mà không thấy phòng lễ tân toàn đàn ông à?”

“Được rồi.” Diệp Từ khoanh tay: “Lần sau nhất định tôi sẽ chú ý.”

Thần Hi thu ý cười, lộ ra một biểu tình đứng đắn: “Ừ, lời cô nói tôi hiểu. Xem ra phải đi xem phim một mình thôi.”

Anh giờ giờ quả cầu trong tay: “Cô đến đánh cầu sao? Cho cô mượn này, tôi phải đi đây, sắp đến giờ huấn luyện rồi.”

“Chưa chắc tôi đã trả lại cho anh đâu nha.” Diệp Từ nhận lấy.

“Ừ, không sao.” Anh tùy ý cười trả lời một câu rồi xoay người chuẩn bị rời đi.

“Này, từ từ.” Diệp Từ lại đột nhiên gọi anh lại: “Nói cho anh biết, đừng nói trắng ra với người kia là anh muốn theo đuổi người ta từ đầu.”

Thần Hi lại cười: “Biết rồi, cô giáo Diệp chuyên gia tình yêu.” Sau đó lại nén giận nói: “Tuy giờ tôi tươi cười nhưng trong lòng đang cực kỳ thống khổ, cô không cần chém thêm vài đao đâu.”

Chờ anh đã đi khuất, Diệp Từ lại tiếc hận hai tiếng, vuốt vuốt cằm: “Biểu hiện cuối cùng này khiến hảo cảm tăng vọt thì phải làm sao đây, chỉ tiếc là người Tổ Vô lực.”

Thần Hi vừa đi khuất biểu cảm cũng thay đổi, ý cười ở khóe miệng biến mất, cả khuôn mặt không có lấy một biểu cảm, nhưng lại không có vẻ lạnh lùng sắc bén, mà là ôn hòa bình tĩnh.

Trong đầu có giọng nữ vang lên: “Đã gửi thông báo xử phạt Ti Úc Chi. Có lẽ trong một thời gian ngắn Diệp tiểu thư sẽ không nhận nhiệm vụ. Ngài còn gì cần sắp xếp không ạ?”

“Không cần, hủy hết mọi kế hoạch trước đó đi.”

“Dạ?” Tiếng nói trong đầu hơi dừng lại một lát: “Tôi biết rồi. Còn việc điều tra tổ Duy quyền nhắm vào Ngài, Ngài định thế nào ạ? Có cần xử lý bằng ghi hình không ạ?”

“Không sao, kệ bọn họ đi.” Ngữ khí anh vẫn ôn hòa như cũ: “Tất cả nhiệm vụ tôi làm chỗ Cố Bình đều không có sơ hở.”

“Vâng, tôi đã hiểu. Còn băng ghi hình về nhiệm vụ Diệp Từ tiểu thư vừa làm xong có cần gửi cho Ngài không ạ?”

Rốt cục Thần Hi có chút do dự, sau một lúc lâu mới trả lời: “Ừ, phát đi.”

“Vâng.”

“Ừ.”

Tiếng nói lập tức biến mất, Thần Hi ngắt thông tin liên lạc, ngón tay không tự chủ mà chạm vào chỗ Diệp Từ vừa chọc vào, lúc anh cười rộ lên sẽ có hai má lúm, điều này anh biết.

Phản ứng của cô không khác với suy nghĩ của anh là mấy, quả nhiên là đùa giỡn trước rồi cự tuyệt nhưng xem ra, trong khoảng thời gian này tốt nhất là không nên gặp lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 46: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [1]

Edit: Kiri

Tuy nói nghỉ nửa tháng nhưng cũng không khác gì cuộc sống trong thế giới nhiệm vụ, cũng chỉ là dạo phố mua sắm rồi xem phim. Điều khác biệt duy nhất là cảm giác vì điều trong nội tâm, lúc đi trên đường cảm thấy rất chân thật, chứ không phải thấy bay bổng, cảm giác thân thể và linh hồn bài xích tuy rất nhỏ nhưng vẫn không thể nào bỏ qua.

Cho nên, khi cô quay về công ty, sắc mặt hồng nhuận, ánh mắt sáng hơn bình thường vài phần, lúc nói chuyện với Ngô Xuyên còn cười vui vẻ.

Nhưng, tâm tình tốt đẹp của cô cũng không duy trì được bao lâu.

Diệp Tử tình là vì nóng.

Quạt đã hơi cũ nên phát ra những tiếng kéo kẹt khó chịu. Nhưng cơ thể này vẫn rất nóng, đưa tay sờ thử thì thấy cả người đầm mồ hôi, tóc tai ẩm ướt rũ rượi dính vào cổ làm cô hơi ngứa.

Còn không biết có mùi thức ăn thiu hay mốc ở đâu bay đến làm Diệp Tử nhũn mảy, ngồi bật dậy, sau đó cô liền thấy không đúng.

Cúi đầu xuống nhìn thì mờ bụng chất thành một vòng do cô ngồi dậy, làm sơ mi trên người cũng bị hằn vài nếp.

Ngực không nhỏ nhưng lại không đầy đặn mà lại rù xuống, rất có cảm giác của một bác gái trung tuổi hơn bốn mươi.

Diệp Tử thấy đầu mình đau nhói, cô hít sâu một hơi, ngẩng đầu lên nhìn quanh bốn phía.

Chỗ cô đang ở thật sự là quá nhỏ hẹp, hai mươi mét vuông mà bày vô số thứ, quần áo tạp chí vứt loạn khắp nơi, vài quyển bút ký xếp cạnh một đồng hồ đồ ăn vặt, còn có vụn khoai tây chiên và gì đó vương vãi đầy đất, trên bàn còn có một bát canh chưa đồ.

Thức ăn để qua đêm bị thiu làm mùi khó chịu bay ngập phòng.

“Ngô Xuyên, tiểu thuyết.” Cô cố gắng áp chế cảm xúc bức bối trong lòng.

Ngô Xuyên ở bên kia đầu tiên là hơi sững sốt, sau đó cười to không hề có ý tốt. Ánh mắt Diệp Tử ngày càng trầm nhưng lại không cắt đứt vẻ vui sướng khi người gặp họa của anh ta.

Nhưng cũng may anh ta không cười bao lâu, Diệp Tử nhanh chóng nhận được tiểu thuyết gốc.

Đây là một quyển có bìa tay vàng. Nữ chính là một tác giả viết truyện trên internet, phấn đấu rất nhiều năm nhưng vẫn chỉ là một người vô danh, trong một lần ngoài ý muốn, cô ấy trọng sinh lại vài năm trước, đột nhiên phát hiện mình có khả năng đã gặp qua là không quên được.

Chỉ cần là tiểu thuyết cô ấy từng xem thì nhắm mắt lại sẽ hiện lên trong đầu không sai một chữ.

Nội dung tiếp theo càng đơn giản, Chung Diễm và Lục Giang đều đột nhiên xuất hiện một tác giả mới, nội dung mới mẻ, văn phong mạch lạc lại biến hóa khôn lường, tiểu thuyết của hai người này vừa đăng đã được lượt truy cập nghịch thiên, khai tông lập phái rồi dẫn đến hàng loạt kịch tích. Sau khi vô số vật hy sinh tìm đường chết đến khiêu khích, trải qua nhiều hồi vu oan, thân phận của nữ chính bị bại lộ, mọi người phát hiện đại thần mới của Chung Diễm và Lục Giang lại là cùng một người, hơn nữa dung mạo xinh đẹp, kiêu diễm động lòng người. Tin tức này vừa lộ ra liền đứng đầu giới văn học mạng một thời gian, làm độ nổi tiếng của cô ấy càng tăng.

Diệp Tử xem mãi mới thấy đất diễn của nam chính, thật sự là ít đến đáng thương.

Kỳ Tích—— nhân vật cấp đại thần của Chung Diễm, từ khi ra mắt chưa từng ngừng đăng chương mới, cũng chưa từng đăng sớm chương mới, mặc kệ các người âm ỉ ngất trời ở khu bình luận, vị đại thần này luôn đăng chương mới vào ngày thứ ba đến ngày thứ sáu. Hơn nữa, truyện của anh không có nữ chính, không phải chỉ có đánh quái thăng cấp, cũng có tình anh em gia đình cảm động lòng người, nhưng... nhưng không bao giờ có tình cảm với nữ chính.

Đến tận khi biết nữ chính.

Bọn họ quen biết trên mạng qua biên tập, chậm rãi sinh ra hảo cảm, gặp mặt lần đầu tiên tại cuộc họp hàng năm của Chung Điểm, sau đó thuận lợi phát triển ra ngoài đời thực. Vì là bộ truyện trong sáng nhẹ nhàng về văn học nên chuyện tình cảm của họ trong đây cũng không nhiều.

Diệp Tử xem bản gốc xong cau mày hỏi: “Trong truyện có nữ phụ à? Rốt cuộc tớ xuyên vào ai?”

Ngô Xuyên rất là vô tội: “Sao tớ biết được? Chắc là ai đó từng khiêu khích nữ chính?”

Diệp Tử mệt mỏi nhắm hai mắt lại hít sâu mấy hơi rồi xem kỹ lại trí nhớ vụn vặt của thân thể này, cuối cùng cũng phải chấp nhận sự thật mình xuyên vào một người béo phì. Cô sờ dưới gối tìm di động rồi lấy di động soi sáng đi bật đèn.

Cô rất muốn biết diện mạo của mình bây giờ, ít ra béo có thể giảm, xấu cũng có thể trang điểm. Thật xin lỗi, cô chưa bao giờ tin rằng trên thế giới này có người đàn ông nào chỉ nhìn tâm hồn không nhìn mặt, diện mạo đẹp luôn luôn là lợi khí công lược nam chính tốt nhất, có nữ chính ở đây nên cô không muốn bỏ qua lợi khí này chút nào.

Cô vừa tìm gương vừa dọn dẹp căn phòng, nhưng cuối cùng cô lật tung cả phòng tắm cũng không thấy một mảnh kính nào chứ đừng nói là gương.

Cô đành phải tự soi vào màn hình điện thoại, hai mắt to tròn và làn da trắng nõn mịn màng, coi như là được hai ưu điểm.

Phía chân trời đã ần ần có chút ánh sáng.

Diệp Tử mệt mỏi day day mi tâm, nhìn ngón tay mập mạp kia cô lại không nhận được mà thờ dài.

Trên người đã sớm dính dính khó chịu, cô nhanh chóng đi tắm thay quần áo rồi mở máy tính. Dựa theo trí nhớ của thân thể này thì từ nhỏ đã sống khổ khó, ngày nhỏ đến cái yếm cũng không mua nổi, không có kiến thức, không có cuộc sống sung sướng, thậm chí cũng không có thành tích học tập tốt là thứ duy nhất một đứa trẻ nhà nghèo có thể khoe. Nhưng lại rất có hứng thú với văn học, có lẽ do hiện thực quá tàn nhẫn nên sau khi tiếp xúc với internet liền trầm mê trong đó, rồi mơ mộng được làm đại thần. Sống cuộc sống như trốn tránh, tốt nghiệp xong cũng không dám về quê mà thuê một căn phòng rồi bắt đầu viết văn.

Diệp Tử mở trang Lục Giang ra, đăng nhập tài khoản của nguyên chủ, xem lại lịch sử một chút thì thấy nguyên chủ viết sắp ba năm mà mới được hơn một ngàn điểm.

Không có tâm tình xem xét nhiều nên Diệp Tử tìm bút danh của nữ chính trước, sau đó mới nhẹ nhàng thờ phào một hơi. Ít ra bây giờ giới tác giả cũng chưa bị cô ta đảo đến long trời lở đất.

Diệp Tử đã khôi phục sự bình tĩnh thường ngày, thân nhiên cười một cái. Nữ chính có bàn tay vàng, cô cũng không kém. Đã xuyên qua nhiều thế giới như vậy, mỗi thế giới đều là một quyển tiểu thuyết tuyệt hảo, giờ chỉ cần tùy tiện nghĩ cô cũng viết được.

Nếu không nghĩ ra được thì kêu Ngô Xuyên một tiếng, trong kho của anh ta có không ít các loại tiểu thuyết đâu.

Mà muốn tiếp cận nam chính thì sang Chung Điểm phát triển có vẻ ổn hơn.

Tính cách cô vốn quyết đoán, sau khi xác định liền trực tiếp đi đăng ký tài khoản bên Chung Điểm. Quy trình đăng ký bên Chung Điểm không giống Lục Giang, công việc của biên tập và biên tập viên không chung nhau, sau khi đồng ý đăng ký biên tập mới cho bạn số QQ của biên tập viên, mà bạn được phân phối đến vị biên tập nào thì phải xem số đuôi của bạn.

Vì thế, để có thể cùng làm việc dưới tay biên tập của Kì Tích, Diệp Tử phải xin ba số tác giả mới dừng lại.

Cô nhắm mắt lại, nghĩ trong đầu rồi chọn ra bảy tám quyển hợp với văn phong Chung Điểm. Số lượng từ ít nhất cũng phải mấy trăm vạn thậm chí hơn một ngàn vạn, mỗi bản cũng phải đăng được tầm một hai năm, cũng đủ chống đến lúc cô tiến công chiếm đóng nam chính xong.

Cô đã đọc không ít tiểu thuyết, vì công việc nên khẩu vị cũng coi như là tạp nhưng không kém. Diệp Tử suy ngẫm một lát rồi chọn một quyển khá dài —— Thánh chủ bất bại.

Tuy rằng bản tiểu thuyết hoàn chỉnh đã nằm trong đầu cô nhưng gõ vào máy cũng mất khá khá thời gian. Tốc độ gõ chữ của cô không chậm lại không cần suy nghĩ nên mới một giờ đã được hơn năm nghìn chữ, chia làm hai chương, đợi đến tối đồng người thì sẽ đăng.

Làm xong mọi chuyện Diệp Tử đứng dậy vươn vai, chuẩn bị ra ngoài chạy bộ, ít nhất phải giảm được cân trước khi nữ chính trọng sinh.

Trong các thế giới khác cô là loại người ăn bao nhiêu cũng không béo nên thật sự chưa từng thử cảm giác giảm béo. Nhưng cô cũng không đặc biệt thích ăn gì nên miệng mình vẫn quản được.

Thân thể này cũng không tốt lắm, chạy chưa được mười lăm phút đã thở hổn hển, cô đành phải giảm tốc độ nhưng không định từ bỏ, cố lắm mới kiên trì được một tiếng, quần áo đã sớm sũng mồ hôi, ẩm ướt dính vào người khiến cô thấy rất khó chịu.

Sau khi tắm rửa cô mới cảm thấy mệt mỏi, thay ra giường đã bẩn, cuối cùng chìm vào giấc ngủ.

Kiri: tớ là tớ không hiểu vụ diễn đàn văn học bên Trung lắm nên tớ cứ chém bừa thôi nhé hi hi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [2]

Edit: Kiri

Do đang giảm cân nên phải giảm lượng thức ăn, bởi vậy bữa sáng cô chỉ uống một cốc sữa và ăn một quả trứng chim cút. Sau đó, cô quét dọn lại căn phòng một lượt, gom hết đồng quần áo bẩn đi giặt,.....

Làm hết những việc này gần như rút hết sức lực của Diệp Từ, cô ngồi trên ghế thờ hồn hên, gương mặt lấm tấm mồ hôi.

Vài nhiệm vụ gần đây quá thuận lợi nên lâu lắm rồi cô không phải ở trong một nơi chật hẹp thế này.

Nói là tiến công chiếm đóng nam chính nhưng cô cũng biết trong thời gian này sẽ không có tiếp xúc gì với anh ta cả. Cô nhàn đến hoảng nên lại bật máy tính lên đánh chữ. Đánh suốt một buổi chiều cũng được khá khá, Diệp Từ liền lên mạng mở Lục Giang theo bản năng.

Không biết nghĩ tới điều gì cô đột nhiên nhủ này, trong mắt hiện lên một tia không tốt. Nếu nhiệm vụ của cô là tiến công chiếm đóng Kì Tích thì bên Lục Giang này dù có được thành tích thế nào cũng chẳng có tác dụng gì, nhưng làm sao bây giờ, hình như cô cũng không muốn bỏ qua Lục Giang này.

Ngẫm lại một hồi oanh động của nữ chính trong tiểu thuyết gốc làm lòng ghen tỵ của phụ nữ trào dâng, mà loại cảm xúc này Diệp Từ cũng không định kìm nén. Dù sao, so sánh với Chung Điểm thì văn phong của Lục Giang cô càng có nhiều truyện phù hợp hơn, nên chọn quyền điền văn hay ngôn tình đây?

Cô rót một cốc nước chậm rãi uống rồi ngẫm lại một lượt các quyền tiểu thuyết, nghĩ một lúc liền thấy hơi choáng váng, cô đưa tay day day huyệt thái dương.

Một đồng tiểu thuyết chất lượng tương đương, thể loại phong phú, nhiều quá lại khó lựa chọn. Diệp Từ lướt lại một lượt rồi quyết định chọn bừa, nhưng khi lướt qua một cái tên, lòng cô hơi động, tựa như vừa bắn ra một tiếng đàn tuyệt vời.

Não con người là có hạn, khả năng cất chứa cũng là có hạn nên khi lật lại quyển sách này một lần, cô gần như đã quên đi mọi thứ về nó, tất cả hình ảnh đều mờ ảo, như được phủ một lớp sương mù. Chẳng qua, cô nhìn tên sách còn thấy hơi động lòng thì lúc viết ra chắc cũng phải khiến mọi người cảm động một phen.

Nghĩ như vậy, tên tác giả cũ cô không muốn dùng nữa, đăng ký một tài khoản mới, chuẩn bị tốt văn án và bìa truyện rồi đăng ba nghìn chữ lên trước.

Sau đó hàng ngày, mười rưỡi đêm lên giường đi ngủ, sáng dậy chạy bộ một giờ, ăn sáng xong liền tiếp tục gõ chữ. Tốc độ gõ của cô rất nhanh, cũng không để mình ngồi trước màn hình máy tính quá lâu nên cứ một lát lại vươn vai hoạt gân cốt một chút.

Tiền trong tay không còn nhiều, còn chừng có ba trăm đồng, nhưng không đợi cô than thở buồn rầu không biết sống sao thì mọi chuyện đã có tiến triển.

Đăng ký bên Lục Giang nhanh hơn Chung Điểm, khi nhìn thấy biểu tượng thư lóe lên là cô biết, từ giờ cuộc sống u ám chán nản của cô đã... hoàn toàn thay đổi.

đã đăng được mười ngày, được ba vạn chữ, cất chứa cũng đã gần hai trăm. Vào lúc truyện xuyên không còn chưa thịnh hành này, chỉ cần là nữ chính xuyên về cổ đại đã đủ hấp dẫn độc giả. Hướng chỉ, tuy nàng ấy là nữ phụ, lập trường đối lập với nữ chính nhưng bỏ hết thân phận thành kiến, nam chính quả cảm dẫu dằng tiếu sai, nữ chính kiên cường tự tin nhạy bén, bọn họ gặp nhau hiểu nhau, tin tưởng nhau rồi không muốn xa rời, ấm áp và ngọt ngào chậm rãi lên men, sống chết trước mắt không rời không bỏ, hơn nữa hành văn mạch lạc xuất sắc, cũng đã đủ động lòng người.

Lúc này chuyện xưa mới vừa bắt đầu, nữ chính còn đang tập làm quen với cổ đại, hành động bừa bãi, thi thoảng lại nháo ra vài chuyện chề cười, khiến người ta không biết nên khóc hay nên cười.

Khu bình luận có rất nhiều độc giả để lại bình luận linh tinh như ‘Nữ chính mạnh quá thể’, ‘Bao giờ nam chính mới xuất hiện a~’,...

Cô nhanh chóng điền bản đăng ký rồi gửi lại cho biên tập. Không quá vài ngày, cô liền phát hiện tên mình có thêm phần ‘Tác giả ký kết’, có bảng đơn, lượng truy cập của cũng lên nhanh như tên lửa.

(Bảng đơn: tỏ chỉ là con không biết tiếng trung nên phần diễn đàn bên Trung tỏ cũng không biết, ai biết chỉ hộ tỏ nha plsss)

Khu bình luận rất náo nhiệt, bình luận về nội dung truyện, khi nào nam nữ chính đến với nhau vân vân, so với bên Chung Điểm toàn quảng cáo vớ vẩn thì vui gấp vạn lần. Bình thường Diệp Từ rất thích đùa giỡn bọn họ, nhìn độc giả vô đầu bứt tai vì truyện của mình cô cảm thấy rất vui vẻ.

Có độc giả muốn dụ dỗ cô nên cẩn thận hỏi cô có weibo hay blog không làm cô mới nhớ đến việc này, tạo một cái ở văn án rồi đi lập weibo.

Trừ tập thể dục thì cả ngày cô lên mạng đùa giỡn với độc giả, nếu không phải hàng ngày phải đăng năm nghìn chữ bên Chung Điểm thì cô đã sớm quên sự tồn tại của trang web này, đến tận khi. ....

Hôm nay, Diệp Tử vừa chạy về nhà, ngồi còn chưa nóng mông đã phát hiện phía sau tên mình cũng đã có thêm phần ký kết.

mới được hơn mười vạn, mấy hôm trước Diệp Tử cũng thử xin ký kết, vốn cũng chỉ định thử vận may vì nghe đồn người có thể ký kết thành công khi mới có hơn mười vạn chữ là rất ít, không ngờ lại thành công thật.

Dường như biên tập khá coi trọng cô, bảo với cô cuối tuần sẽ cho cô một bảng đơn không tòi, nhắc cô đăng chương mới thường xuyên rồi kéo cô vào diễn đàn tác giả.

Diệp Tử vừa vào đã thấy cái tên mình thăm nhắc từ lâu.

Trung Tâm Nguyên Lực: “Kì Tích, cậu đang làm gì thế? Không phải đã sớm quá một vạn sao?”

Thái Ất Tiểu Chân Nhân: “Giờ mỗi tháng Kì Tích đăng hơn năm vạn.”

Trung Tâm Nguyên Lực: “À, ra là tớ nói thiếu.”

Lúc này đột nhiên có người nhảy ra một câu.

Hắc Tôn: “Tích Đại, nghe nói cuối tuần anh đăng chương mới, cầu chương a~”

Tác giả ở đây đều cùng một biên tập, có đại thần có tiểu thần, tuy rằng đều có thể lên tiếng nhưng không quen nhau lắm, so ra kém giao tình của mấy vị đại thần với nhau. Hắc Tôn này gần đây có thành tích không tòi nhưng cũng chỉ được coi là không tòi. Vì thế, anh ta đột ngột nói khiến cả diễn đàn đình chỉ trong vài giây.

Phần đề cử dưới bài của Kì Tích đã sớm đầy, phải đến hai trang đều là tác phẩm của các đại thần đứng đầu Chung Điểm, đương nhiên Hắc Tôn cũng không hy vọng xa vời được vào đó, anh ta chỉ hy vọng được đề cử trong một chương thôi, với hạng tác giả như Kì Tích, chỉ cần nhắc đến tên truyện của anh ta một lần thôi cũng có hiệu quả tốt hơn bảng thông báo bình thường rất nhiều.

Kì Tích: “Tên truyện, giới thiệu vẫn tắt.”

Hắc Tôn không ngờ thật sự được, vội vàng gửi tên truyện và tóm tắt qua, lập tức nịnh nọt theo bản năng.

Hắc Tôn: “Cám ơn Tích Đại, hắc hắc, tôi sẽ thêm tắt cả các truyện của Tích Đại vào phần đề cử, tuy rằng không có hiệu quả với anh lắm.”

Diễn đàn lại hơi ngưng một chút, sau đó bị Diệp Tử phá vỡ.

Bồ Trưng Tư: “~(≥▽≤)/~ Tích Đại nha, tuy rằng truyện của người mới dù có đề cử cũng không có tác dụng gì với anh nhưng tôi có thể bán manh ám giương.”

Trung Tâm Nguyên Lực: “To gan, tiểu tử này là ai, sao người mới mà lại không hiểu chuyện như vậy, mới vào đã làm liều là sao?”

Thái Ất Tiểu Chân Nhân: “Hahaha, thế là không được đâu! Dù cậu có muốn thì người muốn hiển cục cho Tích Đại còn nhiều lắm, không tới phiên cậu đâu!”

Thượng Quan Bá Long: “Tích Đại, cầu chương nha, tôi cũng có thể làm ám giương.”

Một lúc lâu sau đương sự mới thân nhiên đáp lại một câu.

Kì Tích: “Hả? Vừa nãy mọi người nói gì thế? Tôi không nhìn thấy.”

Bính Bính: “Kháo, Tích Đại quá vô si.”

Trung Tâm Nguyên Lực: “Bọn họ xếp hàng hiển cục đấy!”

Cả đám lại náo nhiệt hẳn lên, Kì Tích nói câu kia xong liền lặn mất tăm đương nhiên ý là cự tuyệt cô. những người còn lại dù không nói gì nhưng chắc đang âm thầm khinh thường cô đấy, vừa mới vào đã nịnh nọt, cũng không tự xem mình có tư cách không. Ngay cả Hắc Tôn cũng phải có thành tích khá tốt mới dám mở miệng cầu chương, được đại thần đề cử đương nhiên là tốt nhưng không phải loại văn bừa bãi gì cũng có thể được đề cử, không dung lại hạ thấp giá trị bản thân.

Diệp Tử cũng không rối rắm chuyện này, cô nói câu kia cũng chỉ là muốn để lại tí cảm giác tồn tại trước mặt Kì Tích thôi, ý nghĩ muốn đùa giỡn anh lại nhiều thêm một ít. Không biết tại sao, trêu đùa với độc giả bên Lục Giang lâu quá khiến cách nói chuyện của cô cũng bị ảnh hưởng, tiết tháo rơi rớt không còn một mảnh.

Nhưng tốt xấu gì thì cũng đã nói không phải sao? Diệp Từ ngẩng đầu cười nhẹ nhàng, vờn vai trong nắng sớm.

Cô đứng dậy, đứng trước gương ngắm một lát. Chiếc gương này cô vừa mới phải tiêu tiền mua về xong, sau khi mua gần như ngày nào cô cũng phải đứng trước gương một lúc thật lâu. Cô xuyên qua cơ thể này đã hơn hai mươi ngày, tuy thay đổi rõ rệt thì chưa có nhưng khí sắc đã tốt hơn rồi, sắc mặt không tối tăm như trước nữa mà hồng nhuận khỏe mạnh. Quả nhiên giảm cân xong cơ thể này sẽ không tệ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 48: Thành đôi cùng chàng [ngoại truyện]

Edit: Kiri

Lê Nguyệt Xuyên mặc bạch sam, phong tư tuấn đạt, ánh mắt tối trầm hơi híp lại làm người ta trầm mê trong ấy. Một thanh niên phong thần tuấn lãng như vậy ở trên đường đáng lẽ sẽ khiến bao người liếc mắt nhưng... giờ hắn lại đang ngồi trên xe lăn, giống như một miếng ngọc tuyệt thế nhưng lại bị khuyết mất một góc, chọc người thương tiếc. Nhưng cô nương đang đẩy xe cho hắn lại có thái độ rất thân thiện, thi thoảng lại cúi đầu nói chuyện với thanh niên trên xe lăn, ánh mắt tinh nghịch trong suốt, có vài phần tự tại thoải mái. Thanh niên kia có vẻ bất đắc dĩ rồi lại hơi sùng nịch, khuôn mặt cũng không hề có một biểu cảm xót xa hay oán hận nào.

“Khi nào mới về? Lê Nguyệt Xuyên nhìn nữ tử đang hưng phấn phía sau, ngữ khí lạnh nhạt nói.

“Thiếp còn chưa chơi đủ đâu.” Cuối cùng Diệp Từ cũng quay lại nhìn hắn, ngữ khí mềm mại: “Sao vậy, chàng muốn về rồi à? Hừ, rõ ràng hôm nay đã đồng ý đi chơi với thiếp.”

Lê Nguyệt Xuyên không bày tỏ thêm thái độ gì: “Tùy nàng.” Nói xong lại thêm một câu: “Đói không?”

Hắn vừa dứt lời, bụng Diệp Từ đã kêu lên thay cho lời đáp, nàng nhìn xung quanh một lượt rồi chỉ vào một quán ăn: “Chúng ta vào đây ăn thử nhé?” Tuy ngữ khí là hỏi nhưng Diệp Từ chẳng đợi Lê Nguyệt Xuyên trả lời đã cười tùm tùm đẩy xe lăn vào. Lê Nguyệt Xuyên cũng không phản kháng, cười nhẹ kệ nàng tùy ý.

Đi được nửa đường gần như nàng đã có thể nghe thấy tiếng ầm ĩ trong quán, nàng nhú nhú mày, lo lắng nói: “Ồ đây người đông hỗn loạn, có phải chàng không thích không?”

Nàng cắn cắn môi: “Bỏ đi, đồ ăn bên ngoài sao ngon bằng đầu bếp trong phủ làm được, chúng ta về đi.”

Lê Nguyệt Xuyên quay đầu lại cười trêu tức: “À, thì ra vẫn chỉ là mạnh miệng, thế giờ về đi!”

“Giờ cơ!” Diệp Từ phản bác theo bản năng, nửa câu sau giọng yếu dần đi, còn có vẻ tủi thân: “Còn không phải là vì lo cho chàng.”

Kinh mạch Lê Nguyệt Xuyên đã thông, nội lực cũng đã hồi phục được kha khá, nên giờ tai thính mắt tinh nghe rõ ràng lời nàng thì thầm, không khỏi buồn cười trong lòng: “Mau vào đi thôi, không phải đang đói sao?”

Diệp Từ phòng phòng má, cắn răng một cái bước về phía quán ăn, nhưng đến cửa lại gặp vấn đề. Quán ăn này xây dựng khá là xa hoa, ngay cả bậc cửa

cũng làm đến gần một thước, phải nhấc chân mới bước qua được. Diệp Từ mặt ủ mày chau nhìn bậc cửa một lát rồi quay đầu lại nhìn Lê Nguyệt Xuyên vấp ý xin giúp đỡ.

“Sao thế?” Lê Nguyệt Xuyên khó hiểu.

Diệp Từ lại cúi đầu: “Thật sự muốn vào à? Nhưng chàng.....”

Lê Nguyệt Xuyên mỉm môi, vươn tay về phía nàng: “Không phải bảo nhất định hôm nay có thể chăm sóc ta thỏa đáng sao?”

Diệp Từ biết hắn có ý gì nhưng họ dừng dằng ở cửa đã lâu, đã khiến bao người chú ý, mọi người chỉ thấy Lê Nguyệt Xuyên ngồi xe lăn đã bắt đầu bàn tán nếu họ còn thấy một nam nhân như hắn còn phải để nữ nhân bế thì không biết còn phải nói vớ vẩn đến mức nào.

“Không chơi nữa, thiếp dừng ở đây, chàng đứng lên vào đi, thiếp để xe lăn chỗ chương quây trước.” Diệp Từ vươn tay muốn kéo hắn lên, hắn lại nhún mày nhìn nàng: “Đã hết một ngày đâu.”

Diệp Từ tức giận: “Thiếp bảo dừng là dừng, đứng lên.”

Lê Nguyệt Xuyên thờ dài, đang chuẩn bị cầm tay Diệp Từ đứng lên, lại đột nhiên nghe thấy một giọng khinh miệt trào phúng thô lỗ vang lên ở phía sau: “Tên què chết tiệt nào đây, chặn cửa quán người ta làm gì, muốn ăn xin à, cút đi đâu thì cút đi.”

Lê Nguyệt Xuyên cau mày nhưng không đợi hắn làm gì Diệp Từ đã nổi giận bước lên, ánh mắt sắc bén như đao, có một khí thế không giận tự uy. Nàng nhìn tên kia như nhìn người chết, lạnh lùng nói: “Lê Tam, đánh gãy chân tên này ném ra ngoài miếu hoang ngoài thành đi.”

Ngôi miếu hoang ngoài thành là nơi ăn xin tụ tập, hôi thối bẩn thỉu, bình thường những người phú quý sẽ không bao giờ đến đó.

Nam nhân nghe vậy tức giận mắng: “Con đàn bà thói này, nói cái chó gì.....” Hắn còn chưa nói xong, Lê Tam đã đột nhiên xuất hiện, chuỗi kiếm đập nhẹ vào đầu gối hắn ta một phát, hắn ta đã kêu thảm thiết ngã quỵ xuống.

Lê Tam xoay người lại ôm quyền với họ rồi túm lấy tên kia, trong chớp mắt đã biến mất.

Tất cả mọi người trong đại sảnh đều rung mình, hai người này ăn mặc cực kỳ giản dị, không ngờ lại là nhân vật lớn không thể trêu vào. Những người vừa nãy bàn tán về Lê Nguyệt Xuyên đều chột dạ, cả đại sảnh cảm như hén. Một lát sau, mọi người mới như cố ý nói cười như cũ, nhưng ánh mắt lại không nhìn được mà nhìn về phía cửa.

Chương quây khúm núm chạy tới, cung kính cúi đầu: “Xin lỗi hai vị khách quý, vừa nãy tiểu nhân vội tính toán sổ sách không thấy có khách quý đại giá quang lâm mới để khách quý bị người mạo phạm, tiểu nhân thất trách, thất trách.” Ông ta vừa giải thích vừa vẫy tay, sắc mặt thay đổi nhanh như lật sách: “Mấy kẻ không có mắt các người, còn không mau lại đây nâng vị công tử này vào, chú ý một chút đừng làm hỏng xe lăn của người ta.”

Lê Nguyệt Xuyên mặt không đổi sắc, ngữ khí cũng không chút dao động nhưng lại khiến người khác phát run: “Không cần.”

Hắn nhấc chân lên thả xuống đất, sau đó mỉm môi đứng lên: “Lên phòng, dẫn đường đi.”

Chương quây tròn tròn mắt nhìn hắn đứng trên mặt đất, một lúc sau mới hồi thần, vươn tay ra chỉ: “Ngươi, dẫn hai vị khách quý lên phòng chỗ thiên

Chương quay vọt vọt mặt mình nam đang uể uải mặt đất, một lúc sau mới mới mặt, vươn tay ra chỉ. “Người, quan hai vị khách quý lên phòng chủ nhân, chiều dài cho thật tốt.”

“Dạ.” Tiểu nhị vội gạt đầu, bước nhanh lên trước.

Diệp Từ xụ mặt đi theo Lê Nguyệt Xuyên lên trên, tai còn nghe thấy tiếng xì xào dưới lầu.

“Người nói xem nếu vị công tử kia đi lại bình thường thì còn ngồi xe lăn làm gì, ăn no rồi việc à?”

“Quan người ta làm gì, người ta thích.”

“Mấy vị nhà giàu này có bệnh cả hay sao ấy, cả ngày nhàn đến hoảng.”

Diệp Từ nghe đến đây liền không nhịn được nữa mà bật cười.

“Cười cái gì?” Lê Nguyệt Xuyên thân nhiên liếc nàng một cái: “Còn không phải là chủ ý của nàng à.” Hắn gần từng tiếng: “Hầu gia phu nhân. .... nhàn đến hoảng.”

Diệp Từ nghiêng đầu, vành tai ửng đỏ nhưng vẫn cười rất xinh đẹp: “Vốn là nhàn mà hơn nữa là do chàng nói nếu thiếp thắng sẽ đồng ý một yêu cầu của thiếp.”

“Thế chơi đủ chưa?”

“Rồi.” Diệp Từ cúi đầu. Tuy không nói gì nhưng trong lòng vẫn thầm tự trách, lúc ấy chỉ là thuận miệng đùa thôi không ngờ Hầu gia lại thật sự hồ nháo với nàng. Giờ thành ra thế này, cũng không biết có gọi lại chuyện đau lòng ngày trước của hắn không. Nghĩ đến đây lại thấy may mắn, may mà nàng tìm được Phụng Hoàn Thảo cho hắn, may mà giờ hắn đã khôi phục như thường, bằng không dù nàng tin mình có thể làm một người vợ tốt, tin mình có thể chăm sóc cho hắn thật tốt nhưng cũng không thể nào chịu những khuất nhục khổ sở này thay hắn được. Trong lòng nàng, Lê Nguyệt Xuyên nên được hưởng tất cả hạnh phúc trên thế giới này, được tất cả mọi người đối xử đầy thiện ý.

Bọn họ ăn cơm xong thì Lê Tam quay lại bẩm báo nói đã khiển trách nam nhân kia một phen nhưng không đánh gãy chân hắn ta. Lê Tam theo họ thời gian không ngắn, cũng hiểu bọn họ, biết Diệp Từ chỉ muốn dọa một chút thôi. Quả nhiên Diệp Từ chỉ nhẹ nhàng gạt đầu rồi không hỏi đến nữa. Xảy ra chuyện này nàng cũng không còn tâm trạng chơi nữa, hai người trực tiếp trở về Hầu phủ.

“Sao thế?” Đến lần thứ n Lê Nguyệt Xuyên thấy nàng rầu rĩ không vui hắn đành buông binh thư xuống, quay lại nhìn nàng.

“À, không có gì.” Diệp Từ cười miễn cưỡng nhưng khóe môi vẫn lộ ra một tia chua xót như cũ.

Lê Nguyệt Xuyên vươn tay vén tóc cho nàng: “Lần trước lại mặt, mẹ nàng lại nói gì với nàng sao?”

Từ ngày nàng về nhà mẹ đẻ liền cứ đâm chiêu không yên, tuy vẫn nói cười thân nhiên như thường nhưng lại nhìn ra rõ ràng trong nụ cười ấy ẩn giấu đầy tâm sự, không rực rỡ như trước kia.

Lần này đồng ý đi chơi với nàng vốn là định đùa nàng vui vẻ nhưng ai ngờ nàng lại càng rầu rĩ.

“Không... không có!” Ánh mắt của nàng có chút trốn tránh mỉm cười: “Không phải chàng nói sắp theo Hoàng thượng đi Tỳ Châu sao? Thiếp đang nghĩ nên bảo chàng mang gì về. Không biết ở đó có gì chơi nha!”

“Sao thế? Không nhớ à?”

“Không phải.” Diệp Từ khẽ thở dài một tiếng: “Không phải nói chỉ đi gần một tháng sao?”

Lê Nguyệt Xuyên nâng cằm nàng lên, cúi người hôn nhẹ lên môi nàng: “Để ta nghĩ xem nào, có gì có thể khiến A Từ nhà ta phát sầu thế này.” Hắn trượt tay xuống dưới rồi dừng lại ở bụng nàng, xoa nhẹ: “Bởi vì... cái này?”

Diệp Từ lập tức đỏ bừng mặt, nàng gạt tay hắn ra nhưng cũng không phản bác, ngữ khí hơi ai oán: “Mẫu thân nói chúng ta đã thành thân hai năm, còn nói, tước vị Võ Hiếu Hầu này cần phải có một vị thế tử kế thừa. Nên bảo thiếp.... bảo thiếp.....”

Nói tới đây nàng mỉm môi cười khổ, trầm mặc xuống.

Lê Nguyệt Xuyên lại biết nhất định không chỉ vậy, hắn vươn tay xoa mi tâm của nàng: “Đừng nhũ mảy, rất khó coi. Vậy còn nàng? Nàng định thế nào? Bất kể người khác nói gì, nàng nghĩ thế nào mới là quan trọng nhất.”

“Thiếp.....” Ánh mắt Diệp Từ lộ ra một tia bất đắc dĩ và buồn rầu, giọng nói nhỏ như muỗi kêu: “Thiếp không muốn nạp thiếp cho chàng. Nhưng mẹ nói thiếp không thể bốc đồng như vậy. Lê gia chỉ có chàng là độc đinh, nếu.....”

Nàng còn chưa nói xong Lê Nguyệt Xuyên đã ôm nàng vào lòng, cọ khẽ chóp mũi và má nàng: “Không cần tự gây áp lực cho mình, cũng đừng nghĩ nếu không phải nàng thì sẽ là người khác. Nếu không phải nàng ta từng định cô độc cả đời.”

Diệp Từ ê ẩm trong lòng, hốc mắt đã ươn ướt: “Chàng không muốn nạp thiếp sao?”

Nói xong nàng cúi đầu, bộ dáng rất cẩn thận, không dám tin đó là sự thật.

Lê Nguyệt Xuyên hôn lên trán nàng: “Ừ.”

“Nhưng.....”

Hắn nhũ mảy lại, không muốn nghe nàng nói mấy lời nạp thiếp nữa, cúi đầu trực tiếp chặn môi nàng lại.

Một lát sau, lúc Lê Nguyệt Xuyên buông nàng ra, hai cánh môi nàng đỏ mọng ướt át, hai mắt hàm xuân, cả người mềm nhũn nằm trong lòng hắn.

“Chúng ta có thể thu dưỡng một đứa trẻ.” Hắn vén mái tóc nàng ra sau, bộ dáng vẫn đậm phong khinh.

Diệp Từ chun mũi, vùi đầu vào lòng hắn, than thở: “Nhưng thiếp muốn sinh một đứa trẻ tuấn tú giống chàng.”

“Vây tiếp tục cố gắng.” Lê Nguyệt Xuyên đột nhiên ôm Diệp Từ đứng dậy, không nhanh không chậm đi về phía phòng ngủ.

Nàng bị dọa thét lên một tiếng, sau đó mặt mũi đỏ bừng đâm nhẹ vào ngực hắn: “Đang ban ngày mà.....”

Lê Nguyệt Xuyên quả thật không hề để ý đến con nói dòng nhưng không phải ai cũng giống hắn. Hôm nay sau khi bãi triều Hoàng thượng đã truyền một mình hắn, tự mình khuyên giải một phen.

“Trước vị Võ Hiếu Hầu này là do tổ tiên Lê gia dùng mạng sống lấy được, dù nguoi vì để trước vị Lê gia được truyền thừa xuống hay để Lê gia có nguoi nói đời thì cũng nên nạp thiếp. Trẫm biết nguoi và nha đầu A Từ kia tình cảm thâm hậu, chờ thiếp sinh con rồi nguoi để nó được nuôi dưới danh nghĩa nàng ấy, đưa nhỏ kia trưởng thành cũng không khác gì con ruột của A Từ. Còn mẹ đẻ của nó thì tùy tiện tìm một thôn trang rồi nuôi đến hết đời là được.”

Bọn họ lớn lên bên nhau từ nhỏ, lúc trước Lê Nguyệt Xuyên trúng độc chân tàn cũng là vì cứu Hoàng thượng nên mấy năm nay Hoàng thượng luôn cảm thấy áy náy, có thứ gì tốt cũng đều ban cho hắn một phần, cũng chưa bao giờ cự tuyệt yêu cầu nào của hắn dù mấy năm nay Lê Nguyệt Xuyên cũng chưa từng đòi thứ gì.

“Hoàng thượng.....” Lê Nguyệt Xuyên đang muốn mở miệng.

“Nguoi không cần nói nữa, Trẫm biết nguoi muốn nói gì.” Nói xong, Hoàng thượng dừng lại một chút, trong giọng nói đã nhiều hơn một phần uly nghi thuộc về hoàng thất: “Trẫm ban cho nguoi hai tú nữ, đều không có thân phận bối cảnh gì, đến lúc đó dù bọn họ có sinh con nguoi cũng không cần đau đầu xử lý.”

Lê Nguyệt Xuyên ngẩng đầu, ánh mắt không hề gọn sáng: “Là đề nghị của băng hữu hay là thánh chỉ?”

Hoàng thượng hít sâu một hơi, ngữ khí bình tĩnh: “Thánh chỉ.”

Lê Nguyệt Xuyên gằn như khinh thường cười khẽ một tiếng, ngữ khí cũng kinh cảm khiêm tốn: “Thần tuân chỉ.”

Tuy rằng lĩnh chỉ nhưng hắn thật sự không ngờ Hoàng thượng nhanh như vậy, hắn vừa về phủ Lý Nham đã đợi sẵn, vẻ mặt hơi lo lắng: “Hầu gia, hôm nay trong cung đưa tới hai tú nữ, phu nhân đã sắp xếp chỗ ở cho họ.”

“Cái gì?” Lê Nguyệt Xuyên cau mày, hắn nhớ tới bộ dáng râu rĩ chưa xốt không muốn nạp thiếp cho hắn mấy hôm trước của A Từ liền lo lắng: “Ta qua xem nàng ấy.”

Lê Nguyệt Xuyên vừa vào sân đã nghe có tiếng nữ tử khóc lóc, cũng may hắn nghe ra đây không phải tiếng Diệp Từ, lúc này mới bình tĩnh bước vào.

Vừa bước vào hắn đã trầm mặt xuống.

Diệp Từ mặt mũi xanh mét đứng đó, sắc mặt lạnh lùng. Trước mặt nàng còn có hai nữ tử, một đang run rẩy quỳ, bộ dạng phục tùng cực mắt, thái độ kính cẩn nhưng không thấy rõ vẻ mặt; một đang ngồi dưới đất, nhỏ giọng nỉ non, khóc hoa lê đài vũ, tư thái yếu điệu như liễu, nhu tình như nước, chính là nguoi đang nói.

“No ty biet than phan de tien, khong vao duoc mat cua Tư Quận chúa. Nhưng việc đến Hậu phủ cũng không phải là ý nguyện của nô tỳ, chẳng qua chỉ là thân bất do kỷ. Chúng ta đều là nữ nhân, nếu Tử Quận chúa thật sự không thích nô tỳ thì có thể đưa nô tỳ đến thôn trang, cần gì bức bách không chừng đường sống như vậy.”

Diệp Tử giả cho Lê Nguyệt Xuyên đã hai năm, lâu rồi không nghe người ta gọi nàng là Quận chúa, từ lâu nàng cũng đã không còn là tiểu cô nương nhát gan ngượng ngùng trước kia nữa, giờ nghe nàng ta nói vậy nàng lại nhin không được muốn cười.

Nàng ta là do Hoàng thượng tự mình ban thưởng để nối dõi tông đường cho Hậu gia, đưa nàng ta đến thôn trang thì không phải là đối nghịch với Hoàng thượng sao? Nàng ta biết mình không dám động vào nàng ta nên mới nói như vậy, khiến nàng ta trở nên tủi thân đến mức nào, còn mình thì trở thành kiêu ngạo ương ngạnh, là một đồ phụ người người khinh ghét.

“Người đâu, đưa hai người này đến sương phòng phía tây, không phải chỗ Hàm Thúy còn chỗ sao?” Diệp Tử còn chưa mở miệng, Lê Nguyệt Xuyên đã lạnh nhạt bước vào, cũng không liếc hai người kia lấy một cái, chỉ bước đến nắm tay Diệp Tử rồi dẫn nàng đi: “Ta có lời muốn nói với nàng.”

Sương phòng phía tây là nơi bọn nha đầu làm việc nặng ở, tú nữ thanh nhã như lan kia khiếp sợ nghĩ.

“Hậu gia.” Nàng ta khẽ gọi một tiếng, như khóc như tố, ai oán mê người.

Diệp Tử mặc hấn nắm, lại nhin không được bữu môi, thâm oán: “Những lời này quen thật đấy, có chuyện gì Hậu gia cũng chỉ biết gọi người đưa các nàng về phòng.”

Nàng đây là nhớ đến vị Triệu cô nương kia. Nàng vừa mở miệng, bộ dáng đương gia chủ mẫu đã biến mất hoàn toàn, để lộ ra vẻ xinh đẹp tùy hứng của thiếu nữ.

Lê Nguyệt Xuyên liền cười nhẹ, gãi nhẹ vào tay nàng như trừng phạt rồi dừng bước, xoay người lạnh lùng nhìn lại.

Một tú nữ khác đã sớm đứng dậy còn người kia vẫn đang ní non khóc lóc không muốn đứng lên.

Ánh mắt hấn lóe: “Nếu vị tú nữ này không muốn thì để nàng ta ngồi đó đi. Nàng ta là do Hoàng thượng ban thưởng, da kiêu thị quý, đừng động vào nàng ta, không cẩn thận làm bị thương nàng ta thì phải chịu phạt đòn.”

“Vâng.” Lý Nham gật gật đầu rồi dẫn vị tú nữ kia đi.

Nữ nhân kia sợ hãi ngẩng đầu lên thì chỉ nhìn thấy Lê Nguyệt Xuyên đã sớm dắt Diệp Tử đi xa. Nàng ta nhất thời mờ mịt, không biết đứng lên hay cứ ngồi đây mới tốt.

“Tức giận à?” Lê Nguyệt Xuyên liếc mắt nhìn Diệp Tử, tay nắm càng chặt.

Nàng thấp giọng cười khẽ một tiếng: “Không có, đây không phải việc bình thường sao? Thiếp nào có tư cách tức giận, dù sao.....”

Lê Nguyệt Xuyên không nhìn được bộ dáng hiền lương thực đức này của nàng, vươn tay bóp lấy mũi nàng.

“Này.” Diệp Tử kêu cầu nhàu một tiếng, chu môi, sắc mặt cũng đỏ lên. Nàng dướn dướn đầu, há mồm muốn cắn hấn.

Vì thế hắn thu tay, ôm lấy eo nàng: “Ta sẽ giải quyết, không cần lo lắng.”

Diệp Tử chun mũi: “Không cần. .... giải quyết, thế cũng tốt, sớm nên như vậy, là thiếp so đo tính toán.”

Lê Nguyệt Xuyên thở dài, ngữ khí bình tĩnh: “A Tử nhà ta càng ngày càng không đáng yêu.”

“Dạ dạ phải.” Diệp Tử vội gật đầu không ngừng: “Nên chàng đi tìm người đáng yêu dịu dàng khác đi.”

“A Tử.” Lê Nguyệt Xuyên bắt đầu hạ giọng: “Nàng nha.”

Diệp Tử không rõ câu ‘Nàng nha’ của hắn có ý gì, cũng không muốn đoán rốt cuộc hắn định giải quyết như thế nào. Rất nhiều chuyện thật ra nàng hiểu, hiểu được nam nhân trên thế giới này, đặc biệt là nam nhân địa vị cao quý, không có ai không nạp thiếp. Như cha nàng, tuy say mê binh thư đánh giặc, không mê mỹ sắc nhưng không phải vẫn có hai di nương sao? Huống chi. .... nàng vào cửa đã lâu như vậy còn không sinh được một đứa con, sao có thể oán người khác.

Rõ ràng biết vậy nhưng bảo nàng nạp thiếp cho Lê Nguyệt Xuyên thì nàng không làm được. Lê Nguyệt Xuyên lại luôn nuông chiều nàng, càng khiến nàng không muốn chia sẻ hắn cho bất kỳ ai khác. Hắn là của nàng, chỉ thuộc về nàng.

Hai ngày sau, Lê Nguyệt Xuyên vào cung gặp Thánh Thượng.

“Ngươi nói gì?” Hoàng thượng ném một quyển tấu chương xuống đất, trừng mắt nhìn hắn.

Lê Nguyệt Xuyên dù có quý trên mặt đất cũng vẫn tao nhã thong dong, hắn bình thản lặp lại những lời vừa nãy một lần: “Hôm qua thần không cẩn thận ngã ngựa, bị thương chỗ đó, ngại y nói, chỉ sợ sau này không thể làm chuyện đó được.”

“Ngươi. .... ngươi ngươi. ....” Hoàng thượng giận đến run người, chỉ vào hắn: “Dù ngươi không muốn nạp thiếp, lại sợ người ta đưa không dễ xử lý, vậy ngươi tùy tiện chọn một hạ nhân nâng thành di nương là được, sao có thể nói như vậy?”

Lê Nguyệt Xuyên vẫn cụp mắt: “Thần không hề nói dối, nếu như Hoàng thượng không tin thì có thể phái người đến bắt mạch lại, thần thật sự đã không thể.”

Thái độ của hắn quá mức bình thản tùy ý, nói mình không thể mà cứ như nói đang đi đâu ăn cơm, bảo Hoàng thượng tin hắn thì quả là người si nói mộng.

“Ngươi thật sự muốn làm mọi việc đến nước này?”

“Thần không biết mình phạm lỗi gì, xin Hoàng thượng nói rõ.”

Hoàng thượng thấy Lê Nguyệt Xuyên dầu muối không vào liền thở dài: “Được được được. .... ngươi đã không thể. ....” Hoàng thượng gần như là nghiêng răng phun ra mấy chữ này rồi lại có chút bất đắc dĩ: “Quả là không nên làm lỡ thanh xuân của cô nương nhà người ta, hai tú nữ kia một có tri thức hiểu lễ nghĩa, một dịu dàng động lòng người, Trẫm luyện tiệc để các nàng phỉ hoài ở phủ ngươi nên thôi, để các nàng hồi cung đi.”

“Tạ ân điển của Hoàng thượng.”

Hoàng thượng hừ mạnh: “Trẫm không biết cái gì mới là ân điển, Trẫm ban người cho người, người lại coi người ta như mãnh thú hồng thủy.”

Lê Nguyệt Xuyên cũng không đáp lời, chỉ trằm mặc cúi đầu.

“Thôi thôi. . . người đi xuống đi.” Hoàng thượng càng nhìn hấn càng phiền lòng, phát phát tay cho hấn lui.

Võ Hiếu Hầu phủ.

Đang yên đang lành lại có người trong cung tới đón hai tú nữ kia về, Diệp Tử nghi hoặc nhìn bọn họ thu thập đồ đạc, trong lòng cũng thầm đoán là Hầu gia đã nói gì đó với Hoàng thượng.

“Aizz.” Nàng khe khẽ thở dài, trong đầu có hàng nghìn hàng vạn cảm xúc phức tạp, đầu cũng hơi choáng váng.

Lúc Lê Nguyệt Xuyên trở về thì phát hiện nàng đã sớm ngủ. Hấn nhẹ nhàng cười cười, cúi đầu hôn lên môi nàng rồi đi tắm rửa thay y phục.

Chuyện này liền cứ như vậy mà lắng xuống.

Lê Nguyệt Xuyên không hề nói gì với nàng, Diệp Tử cũng không biết rốt cuộc hấn đã làm như thế nào mà khiến Hoàng thượng thu hồi lệnh đã ban ra. Nhưng thì thoảng nhớ tới nàng luôn thấy cảm động không nói nên lời.

Nàng đang vừa miên mạn suy nghĩ vừa uống canh gà thì đột nhiên cảm thấy buồn nôn, Diệp Tử nướng mảy, ôm ngực nôn khan.

“Phu nhân, phu nhân người làm sao vậy?” Từ khi Diệp Tử nhập phủ, Thiên Lăng đã trở thành đại nha hoàn bên cạnh nàng, càng ngày càng thành thực ổn trọng, giờ thấy nàng như thế cũng không nhịn được mà hoảng loạn. Nàng ấy run run phân phó kêu người đi mời đại phu và báo cho Hầu gia rồi Thiên Lăng đỡ nàng, thuận khí cho nàng cho thoải mái.

“Mau. . . mau. . . dọn những thứ này xuống.” Diệp Tử chỉ cần nghe thấy mùi này là thấy nôn nao. bụng dạ càng khó chịu.

Thiên Lăng vội sai người dọn hết bàn ăn xuống, nhưng đột nhiên như nghĩ tới điều gì, nàng ấy sáng ngời hai mắt, lộ ra một tia vui sướng.

“Phu nhân!”

Cuối cùng Diệp Tử cũng bình thường trở lại nhưng mảy vẫn còn hơi nhú.

Thiên Lăng không nói ra suy đoán của mình, chỉ cười an ủi nàng: “Chắc gần đây thời tiết nóng bức, phu nhân ăn không tiêu.”

Diệp Tử chậm rãi thở ra một hơi: “Cũng không phải chuyện quan trọng gì, cần gì phải kinh động Hầu gia.”

Thiên Lăng liền cười nhẹ: “Phu nhân tha cho Thiên Lăng đi, là Thiên Lăng bị dọa đến luống cuống tay chân thôi.”

Diệp Từ giận dữ liếc nàng ấy một cái, vươn tay điểm nhẹ vào trán: “Hừ, tự chủ trương.”

Lê Nguyệt Xuyên còn đến nhanh hơn đại phu, tuy khuôn mặt trầm tĩnh nhưng đáy mắt lại lộ ra một tia lo lắng: “Sao thế, hạ nhân nói năng không rõ.” Hắn cầm tay Diệp Từ đặt lên ngực mình: “Nàng nghe xem, đập nhanh lắm.”

Rõ ràng cũng không phải là ngữ khí đùa giỡn nhưng Diệp Từ lại cặp mắt, hai tai hơi ửng hồng: “Còn có người ở đây đấy, không biết kiểm điểm.”

Lê Nguyệt Xuyên nhẹ nhàng cười cười: “Rốt cuộc sao lại không thoải mái, nói ta nghe xem nào.”

“Chỉ là bụng không thoải mái thôi, là do nha đầu kia hoảng sợ quá.”

Thiên Lăng cũng không phản bác, chỉ đứng bên cạnh cười.

Lúc đại phu bắt mạch cho Diệp Từ, thái độ của nàng còn có chút tùy ý, vừa vươn tay cho đại phu bắt mạch, vừa quay đầu bàn với Thiên Lăng xem tới nên làm món nào nhẹ nhàng một chút.

“Ngươi nói gì?” Giọng nói kinh ngạc của Lê Nguyệt Xuyên cắt đứt dòng suy nghĩ của nàng, nàng quay đầu lại nhìn hắn, đáy mắt có một tia mê mang.

“Phu nhân đã có thai.” Đại phu cũng không giận, cười nói lại một lần.

Diệp Từ sững sờ: “Có.... có thai? Đại phu, ngài cẩn thận xem lại một lần đi, không phải là chẩn sai chứ?”

“Phu nhân chớ cười. Tại hạ đã hành nghề y hơn mười năm, sẽ không nhìn lầm một mạch tượng đơn giản thế này. Thật sự ngài đã có thai được hai tháng.”

Lê Nguyệt Xuyên nhanh chóng khôi phục vẻ lạnh nhạt bình thường, liếc Thiên Lăng một cái, nàng ấy vội vàng bước lên cười: “Thật sự cảm ơn đại phu, Hâu gia và phu nhân quá vui vẻ không dám tin đây, ngài đi theo ta đi, ta cũng muốn được ngài chỉ điểm một hai để chăm sóc phu nhân.”

Rồi Thiên Lăng dẫn đại phu ra ngoài.

Diệp Từ ngẩn người tròn tròn mắt, ngửa đầu nhìn thấy nam nhân đứng bên cạnh mình, Lê Nguyệt Xuyên nhin không được mà cười nàng, nhẹ nhàng xoa xoa tóc nàng: “Chúc mừng.”

Diệp Từ chớp mắt, vốn là kinh hỉ vạn phần nhưng thấy bộ dạng này của hắn liền khó chịu, nên cặp mắt, cười khéo léo: “Hậu gia cùng vui.”

Lê Nguyệt Xuyên càng cười vui vẻ, ngồi xuống chạm tay vào bụng nàng: “Ta sẽ mời ngự y chẩn cho nàng một lần nữa cho chính xác nhé?”

“Hậu gia làm chủ là được.” Diệp Từ gắt giọng, nàng vẫn thấy khó tin, rõ ràng hai năm trời không có động tĩnh gì, đến lúc nàng gần như sắp tuyệt vọng thì

lại có, phần kinh hỉ này quá mức đột nhiên, đập nàng đến mơ màng.

Ngự y nhanh chóng đến, bắt mạch thêm lần nữa rồi xác định nàng thật sự có thai. Tin tức nhanh chóng truyền vào Hoàng cung, Hoàng thượng mừng rỡ, phản ứng còn hưng phấn hơn cả người làm cha là Lê Nguyệt Xuyên, ban cho Hầu phủ vô số trân bảo, còn vội vàng triệu hấn vào cung điện thánh.

Diệp Từ tươi cười rúc vào lòng Lê Nguyệt Xuyên, trong giọng nói còn có một tia nén giận: “Sao giờ này còn triệu chàng vào cung nữa.”

Lê Nguyệt Xuyên có chút buồn cười, nhớ tới bộ dáng tức giận hôm trước của Hoàng thượng liền đã đoán được người này muốn nói gì.

Quả nhiên.

“Lê ái khanh à Lê ái khanh, không phải người nào đó mới hai ngày trước vừa cam đoan với ta là hấn ta... đã... không... thể... sao?” Hoàng thượng nghiêng chặt từng chữ một.

“Phải.” Lê Nguyệt Xuyên đến mắt cũng không chớp lấy một cái.

Hoàng thượng cười như không cười nhìn hấn: “Ồ, vậy đứa trẻ trong bụng Diệp Từ.....”

Rốt cục Lê Nguyệt Xuyên cũng ngẩng đầu lên nhìn Hoàng thượng, đáy mắt hiện lên một tia xem thường: “A Từ đã mang thai được hai tháng.”

Đầu tiên Hoàng thượng sững sốt sau đó liền xấu hổ, cuối cùng không nhịn được mà hỏi lại một lần: “Ngươi.... ngươi xác định mấy ngày trước ngươi bảo bị thương là thật? Đứa trẻ này đã được hai tháng, thế đứa tiếp theo.....”

“Đợi đến lúc có đứa tiếp theo, có lẽ ngự y trong cung y thuật cao minh, ta đã khỏi hấn.”

Hoàng thượng dở khóc dở cười: “Tiểu tử nhà ngươi.”

Coi như đã biết tâm ý của Lê Nguyệt Xuyên với Diệp Từ nên Hoàng thượng cũng không rảnh rồi nhét người vào Hầu phủ nữa. Lần này hấn bẩm báo nói mình bị thương chỗ đó, sau này còn không biết là chỗ nào đâu.

Diệp Từ cũng không hy vọng xa vời được một đứa con trai, nam nữ đều được, có một đứa con vui vậy là tốt rồi. Lại không ngờ rằng trời cao thật sự ưu ái nàng.

Năm thứ ba Từ Quận chúa gả đến Hầu phủ, sinh một đôi long phượng thai. Hoàng thượng mặt rồng đại duyệt, tự mình hạ thánh chỉ ban tên cho hai đứa trẻ.

Võ Hiếu Hầu cả đời không nạp thiếp, cùng với phu nhân kiêm diệp tình thâm, được dân chúng người người ca tụng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [3]

Edit: Kiri

Lại là một buổi chiều nhàn nhã.

Diệp Tử vươn vai xoay người ngồi dậy, cầm lấy chiếc khăn tay đã thêu được một nửa lên nhìn. Do chất liệu vải và chỉ thêu, bức thêu này kém xa tiêu chuẩn của thế giới trước, nhưng thế thì đã sao, ở thời đại này có thể thêu được thế này cũng đã khiến người khác thần phục rồi.

Không biết Diệp Tử nghĩ tới điều gì mà rút di động ra chụp chiếc khăn đang thêu dở này, còn lòi kim chỉ ra cắm vào đó, đăng một trạng thái lên weibo.

Lạc Cận: “Lâu không động vào kim chỉ, không được quen tay cho lắm, thêu hơn nửa tháng mới được thế này. Không biết có ai thích không, mọi người ủng hộ tôi, tôi không có gì để hồi báo, chờ tôi thêu xong sẽ chọn một độc giả tặng cho người đó được không?”

— Kèm hình ảnh —

Bây giờ đã cất chứa tới một vạn hai, sớm đã được vào liệt vào dạng truyện có tiếng. Nhưng weibo của cô mới chỉ có hơn một trăm người theo dõi, dù sao cũng là người mới, dù có nổi tiếng ngay sau một quyển thì cũng chưa đủ tư cách làm đại thần.

Mỗi trạng thái không có đến mười bình luận, cô đăng xong cũng không xem nữa mà đi tập thể dục.

Tập xong cô đi tắm, đến lúc mặc quần áo mới phát hiện áo hơi rộng ra một chút, cô thở dài, nghĩ khi thần thờ: “Cuối cùng cũng gầy rồi!”

Cách mực tiêu dáng người chữ S ngày càng gần, lúc đứng trước gương Diệp Tử chỉ thấy thịt trên mặt bớt đi nhiều, cằm cũng gầy hơn, đôi mắt cũng có vẻ to tròn hơn trước nhiều.

Tâm tình của cô vô cùng thư sướng, dường như là thấy được ánh rạng đông, mỉm cười bật máy tính rồi lên diễn đàn độc giả của mình gào một câu,

Lạc Cận: “(*^__^*), mọi người mau sang weibo của tôi, có kinh hi có phúc lợi nha.”

Lập tức có người chạy sang weibo xem xét rồi quay lại với nghĩ khi cực kỳ cuồng điệu.

Phiêu Như Phân Phi: “Đại Đại, nói mau nói mau, không phải là cậu xuyên từ cổ đại đến chứ, đã năm nào rồi mà còn biết thêu?”

Điều Văn: “Tôi đã sớm thấy đầy hơi thở văn học rồi, nam chính trong cứ rảnh rả là làm thơ, tôi còn rảnh hơn đi tìm đồng thơ đó trên mạng mà lại không thấy. Chẳng nhẽ là do Đại Đại tự viết? (๑๐๑)”

Tiểu Mộc Mộc: “Cảm thấy Lạc Cận Đại Đại nhất định là xuất thân thư hương thế gia.”

Khởi Văn: “Thư hương thế gia +1”

Điều Văn “Thư hương thế gia +2”

Phiêu Như Phân Phi: “Đại Đại, nếu may mắn được nhận thì có thể thêu tên tôi lên đấy không? A a a a, nếu có được một cái khăn tay tuyệt như thế, mang đi khoe khoang cũng sướng nha.”

Lạc Cận: “Được, không thành vấn đề.”

Điều Văn: “A a a, tôi cũng muốn, tôi cũng muốn.”

Mặc bọn họ ồn ào ở bên kia, Diệp Tử lại đang chú tâm ở diễn đàn tác giả bên này. Bọn họ vốn đang nói về sách mới ra, không biết sao lại kéo đến Kì Tích.

Thượng Quan Bá Long: “Tớ nói nhá, đừng có tự tìm đường chết, không nữ chủ á? Cậu tưởng cậu là Tích Đại đấy a~ Tớ nói cho cậu biết, nếu không muốn bị ném đá đến quần còn không giữ được thì an an phận phận viết một cô nương dễ thương xinh xắn đi, dù thế nào cũng phải xuất hiện oanh oanh động động, rồi phương tâm âm hứa nam chính, mặt dày mặt dạn bá mồm nam chính không tha.”

Bình Bình: “Tớ chỉ nghĩ thôi mà, đương nhiên không dám thật sự không có nữ chính. Aizz, tớ vẫn luôn hiếu kỳ, tại sao trong truyện của Kì Tích lại không có nữ chính nhỉ? Cũng không phải không viết được vai nữ, nhưng nam chính cứ một lòng luyện võ, ai cũng chương mắt, tớ thấy lần sau cậu ta viết hòa thượng luôn đi cho rồi! Cũng không cần phải viện cái lý do nam chính luyện công quá nhiều nên không lên được.”

Kì Tích: “Ừ, được.”

Cả diễn đàn đột nhiên im lặng một giây.

Thượng Quan Bá Long: “.....”

Bính Bính: “.....”

Hắc Tôn: “.....”

Bạch Thổ Chân Toan: “Tích Đại, cậu nói thật hay.....”

Kì Tích: “Thật.”

Bính Bính: “Tích Đại, đừng đùa mà. Tổ chi đùa tý thôi, đừng nghe đừng nghe.”

Bính Bính sắp khóc rồi, anh ta cũng chỉ đùa thôi, ai biết Kì Tích TMD coi là thật! Đến lúc đó truyện của cậu ta viết nam chính là hòa thượng thật, độc giả hỏi tại sao, cậu ta bảo Bính Bính cho mình linh cảm..... Ha ha, gần như đã dự đoán được tình cảnh thảm hại trong khu bình luận của mình lúc đó rồi.

Diệp Tử bật cười, ngồi trước máy tính cười đến run người.

Bố Trương Tư: “O(n_n)O, Tích Đại, khi nào đăng bộ mới nhớ cho tôi biết, nhất định tôi sẽ gửi hồng bao.”

Kì Tích: “Quyển hiện tại chắc cũng phải một hai tháng nữa mới kết thúc, đến lúc đó rồi nói.”

Diệp Tử nhìn Kì Tích trả lời mà cười tươi, mấy ngày nay, cứ Kì Tích xuất hiện là cô cũng nhảy lên nói mấy câu, tuy rằng ngữ điệu của anh vẫn không nhận không nhận nhưng cũng đã bắt đầu trả lời cô.

Hắc Tôn: “Tiểu tử này, có phải cậu chỉ nhìn thấy hai chữ Kì Tích không hả, sao cứ Tích Đại lên tiếng là cũng thấy cậu nhảy ra!”

Bố Trương Tư: “(◕◕) A! Bị anh đoán đúng rồi.”

Thượng Quan Bá Long: “Anh em à, lúc nói chuyện đừng thêm biểu tượng được không?”

Bố Trương Tư: “(*w*), che mặt, mọi người cũng thấy tôi quá đáng yêu mê người phải không?”

Hắc Tôn: “Người đâu, mau lòi tên này ra ngoài, mẹ nó tôi không chịu nổi nữa rồi!”

Bính Bính: “Nào Hắc Tôn, hai chúng ta ném cậu ta ra ngoài, anh túm tay tôi túm chân.”

Chúa buồn tè lại nhảy ra.

Kì Tích: “~(≥▽≤)/~, ừ tôi cũng thấy vậy.”

Anh như một thần thoại mang sự im lặng đến mỗi khi lên tiếng, cả diễn đàn lại tạm dừng ba giây.

Sau ba giây.

Thượng Quan Bá Long: “Kháo, Tích Đại cậu cảm thấy gì?”

Kì Tích: “O(n_n)O, đáng yêu mê người.”

“Phụt ha ha ha ha.” Diệp Tử nhìn không được mà bật cười, lúc nàng đọc tiểu thuyết gốc cũng có thấy nam chính có thuộc tính mạnh thế này đâu! Chờ nàng ôm bụng cười xong liền lên nhấn riêng cho Kì Tích.

Bố Trương Tư: “O(≥v≤)o~~, không ngờ Tích Đại lại đồng ý với ý kiến của tôi, thật vui vẻ!”

Anh lại như chưa hề xảy ra chuyện gì, trở lại nghiêm túc như cũ.

Kì Tích: “Không có gì, tôi đã đọc , rất thích.”

Bố Trương Tư: “(◕◕) há?”

Kì Tích bên kia cũng không nhấn lại, Diệp Tử đoán anh có việc nên cũng không để ý, chỉ thắc mắc không biết anh nhắc đến làm gì.

Cô vừa miên man suy nghĩ vừa mở trang Chung Điểm ra, sau đó sợ đến suýt cắn cả lưỡi. Từ lúc được lên bảng xếp hạng, cô đã nghe lời biên tập đề nghị tăng số lượng chữ mỗi chương, mỗi ngày đăng hai lần sáu nghìn chữ, ngày lễ ngày nghỉ thì ba lần. Trừ việc đăng chương mới, cô không hề cầu phiếu cầu đề cử cầu thưởng, phần lời nói của tác giả cũng không có gì.

Nhưng mới có mấy hôm mà cái thành tích nghịch thiên này là sao đây? Cát chứa đã gần ba vạn, điểm thưởng và đề cử tăng tới mức không thể tin nổi.

Cô lướt xuống khu bình luận thì thấy một lần bình luận sáng chói.

Các bình luận phía dưới cũng ào ào như thác đổ.

Lầu 1: “Theo Tích Đại tới.”

Lầu 2: “Theo Tích Đại tới +1”

Lầu 3: “Đây là lần đầu tiên Tích Đại đề cử một tiểu thuyết trong ba chương liên tiếp, còn TM tự đến đây thưởng.”

Lầu 4: “Ha ha ha, có phải Tích Đại thấy cũng không có nữ chính nên mới thưởng mạnh tay thế kia không.”

Lầu 5: “Lầu trên cùng suy nghĩ với tôi nha.”

Nhìn đến đây Diệp Tử cảm thấy dở khóc dở cười, nữ chính của đã sớm hiện thân rồi, chẳng qua hình như đến giờ vẫn chưa ai phát hiện ra. Cô ấy mới xuất hiện hai lần, một lần là dưới thân phận của Thánh nữ Quang Minh giáo, trong một buổi tế lễ quy mô, Diệp Lương đã nhìn thoáng qua cô ấy. Còn một lần, cô ấy ở cùng phòng với nam chính, tuy rằng vô công hắc ám hung ác lại luôn hành tẩu một mình nhưng lại bắt ngờ cứu mạng nam chính một lần.

Có nội dung gay cấn hồi hộp, giữa vô số âm mưu quỷ kế, ám độ trần thương, không ai biết được sau đó sẽ xảy ra chuyện gì trừ khi tác giả cho biết. Lúc trước khi cô xem tiểu thuyết này trong đầu, khi nữ chính bại lộ thân phận cô cũng không tránh được một hồi kinh ngạc.

Huống chi là những người phạm này.

Đến lúc đó không biết sẽ khiến độc giả oanh động đến thế nào đây.

Diệp Tử nhẹ nhàng cười cười, vẫn lễ phép cảm ơn Kì Tích.

Bố Trương Tư: “A, cảm ơn Tích Đại thưởng nhé, nhưng tôi vẫn phải báo trước một tiếng, quyền này không phải không có nữ chính đâu nha!”

Một lát sau, Diệp Tử đang tám chuyện với độc giả đến quên trời đất, đã sớm quên mất Kì Tích này, anh mới trả lời tin nhắn.

Kì Tích: “Hả?”

Diệp Tử càng không còn gì để nói, cái tên không khí lạnh này.

Bố Trương Tư: “Tôi có thể hỏi một câu không, tại sao truyện của Tích Đại luôn không có nữ chính vậy? (^_^)”

Vấn đề này nữ chính đã từng hỏi trong tiểu thuyết gốc, khi đó anh trả lời là không giỏi viết tình yêu nam nữ.

Kì Tích: “Không giỏi viết tình yêu nam nữ.”

Diệp Tử thờ dài, quả nhiên.

Nhưng ngay lập tức cô lên tinh thần, hưng phấn giáo hoạt nhấn lại một câu, nửa đùa nửa thật.

Bố Trương Tư: “Tôi rất thích viết tình yêu nam nữ nhưng lại không giỏi viết thăng cấp luyện công, trước đây tôi từng nghĩ, nếu có thể tìm được một người hợp tác cũng không tệ, anh ta phụ trách viết đánh quái thăng cấp, tôi phụ trách viết tình cảm.”

Kì Tích bên kia lại trầm mặc một lúc lâu, sau đó anh trả lời lại một chữ.

Kì Tích: “Tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 50: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [4]

Edit: Kiri

Tốt.... tốt cái quỷ gì?

Diệp Từ lại bị thần kinh không bình thường của Kì Tích làm bị thương rồi, hẳn có biết đùa giỡn có nghĩa là gì không?

Ác bá: Cô bé, bộ dạng được đó, có hứng thú... với gia không?

Cô gái: Tốt. (Khuôn mặt nghiêm túc)

Cảm giác thật sự là đắm vào bông, rất ghen khuấy.

Diệp Từ còn chưa nhả lại, Kì Tích bên kia đã gửi sang một tệp đính kèm, cô tải về xem xong gần như sợ đến vỡ mắt, sau đó thấy Kì Tích tùy ý ném sang một câu.

Kì Tích: “Viết hồi trung học, chưa từng đăng, cầm sửa đi.”

Bố Trương Tư: “(◕◕) hả? Anh anh anh bảo tôi thêm tình cảm à?”

Kì Tích: “Không phải tôi nói, là cậu nói mà.”

Ngữ khí của anh cực kỳ vô tội, Diệp Từ lại như thấy một con cún con vẫy vẫy đuôi chớp chớp mắt nhìn mình, tâm tình không biết là bất đắc dĩ hay vui sướng nhiều hơn?

Bố Trương Tư: “(^_^) tôi đang có một cảm giác rất hưng phấn, tôi biết rồi, sửa xong thì sao, dùng tài khoản của ai đăng đây?”

Kì Tích: “Hả? Ai cũng được.”

Diệp Từ liền cực kỳ sung sướng tự diễn thuyết.

Bố Trương Tư: “Dùng tài khoản của Tích Đại đi, dù sao tôi cũng chỉ là người vô danh, đăng lên không ai xem chẳng phải là cô phụ tài hoa của Tích Đại sao.”

Kì Tích: “Ừ, được.”

Đúng là, còn không biết xấu hổ mà nhận nữa, bình thường không phải nên khiêm tốn một chút sao?

Anh nhanh chóng gửi lại hai tin nhắn, “qjji0811, qizjizuishuai0811”.

Bố Trương Tư: “Này, đây là.....”

Kì Tích: “Tài khoản và mật mã đây, mật mã khu tác giả là 0316.”

Bố Trương Tư: “Không phải, ý tôi là.....”

Kì Tích: “Sao?”

Diệp Từ ần ần thái dương, thờ dài một tiếng, sau đó gửi đi. “Không sao.”

Sói xám: “Thỏ con, mày xem mày trông rất ngon đấy, tao có thể.....”

Thỏ con: “Này cho.” (giơ chân về mặt rất thần nhiên!)

Sao cô lại cảm thấy có một loại tâm tình trẻ con phải trông giữ nghiêm ngặt nếu không sẽ bị kẻ xấu lừa mắt.

Kì Tích thần kinh thô ném cho cô một quyển tiểu thuyết mấy trăm vạn chữ, rồi còn gửi cả tài khoản và mật mã cho cô, nghĩ thế nào cũng thấy đặc biệt huyền ảo. Diệp Từ gần như bắt đầu hoài nghi mình, không phải là cô đã đoạt hào quang của nữ chính rồi đấy chứ? Nhưng trong tiểu thuyết gốc Kì Tích cũng không hề đưa tài khoản và mật mã cho nữ chính mà.

Diệp Từ hơi hơi nhú nhú mày, rồi lại bất đắc dĩ cười nhẹ. Chuyện đã đến giờ còn phải nghĩ nhiều thế làm gì?

Anh nói điên xong liền biến mất không thấy mặt mũi, để lại Diệp Từ kinh ngạc nhìn chăm chăm tài khoản và mật mã kia rồi phân tích theo bản năng.

qjji0811

Kì Tích 0811? Tỷ lệ số này là sinh nhật anh cao đến bảy phần mười. Đương nhiên, cũng không thể loại trừ khả năng là sinh nhật người quan trọng nào đó nhưng nữ chính còn chưa xuất hiện, trong tiểu thuyết cũng không nhắc đến người nhà nam chính. .... Nếu đây là sinh nhật anh thì vài ngày nữa là đến rồi.

Diệp Từ vừa âm thầm cân nhắc ngày quan trọng như thế nên lợi dụng như thế nào vừa nhìn sang bên cạnh.

qizjizuishuai0811

“Tề Tử Kỳ đẹp trai nhất.” Diệp Tử đọc thành tiếng, dừng lại hai giây rồi phì cười. Tên thật của Kì Tích quả thật là Tề Tử Kỳ, chuyện này tiểu thuyết đã nói đến nhưng trong tiểu thuyết cũng không nói anh vô sỉ thế này nha!

Cô cười cười nhìn đồng hồ máy tính, đứng lên đuổi người rồi xuống bếp nấu cơm.

Mở tủ lạnh ra nhìn xong Diệp Tử lập tức nhú mày, còn ba bốn ngày nữa mới đến cuối tháng, cô gần như đã cạn lương thực, tiết kiệm thế nào đi nữa trong tay cũng chỉ còn hơn mười tệ, tủ lạnh gần như chẳng còn gì.

Cô lấy trứng ra rang cơm ăn tạm rồi ra ngoài tản bộ hơn nửa giờ như thường ngày, sau đó mới về lại bật máy tính lên, mở truyện Kì Tích gửi lúc này.

Tuy rằng Diệp Tử đăng cả hai bên Chung Điểm và Lục Giang, nhưng tính ra mỗi ngày cũng chỉ mất ba tiếng đánh máy, nên giờ cô cũng có đủ thời gian để vượt qua cửa ải tự mình xây này.

Vì thế, độc giả đã sớm quen Kì Tích sẽ đăng chương mới vào ngày thứ ba đến ngày thứ sáu lại đột nhiên phát hiện —— Tích Đại nhà bọn họ, đăng hai truyện song song!

Tuy văn án là phong cách nhất quán của Kì Tích nhưng ai cũng không thể bỏ qua hàng chữ nhỏ dưới cùng, tuy rằng nó rất không nổi bật.

“1vs1, bằng hữu thích xem truyện ngựa đực mời đi đường vòng.”

Độc giả thích truyện ngựa đực mời đi đường vòng? Cái này không phải thả rắm à? Còn ngựa đực ở đâu ra? Nam chính của Tích Đại có đoạn tay áo chỉ phích không còn chưa biết đâu? Nhưng, 1vs1 là sao?

Hai tiếng sau, Diệp Tử mở ra thì phát hiện vị fan này đứng thứ mười giờ đã vuron lên đầu bảng.

Cô xem khu bình luận tặng thưởng liên miên không dứt liền đau lòng, khẽ thở dài: “Đám nhà giàu vùng tiền như rác này!”

Bản thân đang đói sắp chết ở nhà nên tâm tình cô đặc biệt nghiêm trọng.

“Này này, Tích Đại, tôi muốn hỏi một tý, 1vs1 có phải là điều tôi đang nghĩ không?”

Lời bình luận này được đẩy lên cao nhất.

Lầu 1: “Tích Đại không bị trộm tài khoản chứ.”

Lầu 2: “1vs1 có phải ý là có nữ chính không?”

Lầu 3: “Đồ năm đồng, có nữ chính, không thì còn phải viết sao?”

Lầu 4: “Tôi giống lầu trên, nếu không nữ chính thì Tích Đại viết câu đấy làm gì.”

Lầu 5: “Tôi thuộc đảng bị trộm tài khoản.”

Lầu 6: “Một đám phàm nhân quá ngu xuẩn, quá ngây thơ rồi, 1vs1 này rõ ràng là chỉ nam chính vs thiên đạo.”

Lầu 7: “233333333, cuộc năm đồng giống lầu trên.”

Diệp Tử nhún mày, để lại mấy chữ.

Lầu 24 – Kì Tích: “Có nữ chính mạnh mẽ nha! $\sim(\geq \nabla \leq)/\sim$ ”

Chờ cô đi dạo một vòng rồi quay lại thì đám độc giả đã phát điên rồi.

Lầu 25: “Kháo, lầu trên là Tích Đại sao? Aizz, quả nhiên là bị trộm tài khoản.”

Lầu 26: “Trộm tài khoản +1.”

Lầu 27: “Trộm tài khoản +2.”

Lầu 28: “Quả nhiên là bị trộm tài khoản.”

Lầu 29: “Tích Đại mà không bị trộm tài khoản, lão tử đi cào tường.”

Bình luận cuối cùng này được nhiều người like nhất, được đẩy lên trên cùng, nhưng điều đó Diệp Tử không biết, cô chỉ biết hôm sau Kì Tích bình thân ung dung đăng một trạng thái lên weibo.

Kì Tích: “Không bị trộm tài khoản, cảm ơn.”

Một Bầu Trời Sao Yên Tĩnh: “Tích Đại, hôm qua anh bị trộm tài khoản sao? Hay là.... truyện mới này thật sự có nữ chính?”

Quả thật là không hề bị trộm tài khoản vì chính anh tự đưa tài khoản cho người khác mà! Diệp Từ ngồi cười đắc ý sao đó nhắn QQ cho Kì Tích.

Bố Trương Tư: “Tích Đại, đại gia, cầu ôm đùi!”

Kì Tích: “Hả?”

Bố Trương Tư: “Ý tôi là có thể cho tôi mượn ít tiền không?”

Kì Tích: “Cậu không có tiền à?”

Tuy rằng còn chưa đến mức truyện top nhưng nhớ không nhầm thì lần trước anh đã thưởng một vạn nhân dân tệ mà.

Bố Trương Tư: ” – Ành -, anh xem xem, aizz aizz aizz, còn hai ngày nữa là hết tháng, tôi sắp vặt cả hoa ngoài ban công xuống nấu canh rồi, cách mạng quá mức gian nan, tôi sắp chết trên con đường lý tưởng.”

Lần này anh nhắn lại rất nhanh.

Kì Tích: “Tài khoản?”

Diệp Từ đã sớm đoán được là anh sẽ như thế nên nhanh chóng gửi số tài khoản cho anh. Hai phút sau, tài khoản của cô nhận được tiền Tề Từ Kỳ chuyển khoản.

Bố Trương Tư: “5000!”

Kì Tích: “Thiếu?”

Bố Trương Tư: “Không không không, thật ra hai trăm là được, để tôi sống nốt hai ngày này là được rồi. Cảm ơn Tích Đại, nhận được tiền nhuận bút tôi sẽ trả lại cho anh.”

Nhưng lúc này Tề Từ Kỳ không hề chú ý đến lời cô nói, anh đang nhìn bức thêu trên weibo của Lạc Cận, vẻ mặt rất suy ngẫm, một lát sau anh mở QQ của Bố Trương Tư ra, mở ảnh lên rồi phóng to.

“Ủm...” Anh hơi nhíu nhíu mày, dường như phát hiện ra điều gì đó khiến anh khó hiểu.

Anh lên tìm Lạc Cận rồi vào trang đăng , anh nhanh chóng phát hiện, quyền truyện này được đăng cùng ngày với .

Hôm sau, Diệp Từ vừa lên weibo đã bị dọa giật nảy mình, cô nghi hoặc thầm nghĩ: “Chẳng lẽ bị lag?”

Cô đến Lạc Giang không lâu, cũng chưa gây nên chuyện tày trời gì nha, cô hoang mang xem một lượt thì thấy một cái tên bất ngờ vừa chuyển phát weibo của cô.

Kì Tích: “Muốn, nhưng không muốn bức này, có thể thêu tặng tôi một bức hoa lan từ la không?”

Đây.... đây là gì thế?

Diệp Từ tròn tròn mắt nhìn, xác định chắc chắn không phải là mình hoa mắt, đầu óc cô hỗn loạn, rối như tơ vò.

Kì Tích là một trong số ít các tác giả viết truyện không nữ chính của Chung Điểm, hơn nữa văn phong mạch lạc lại kịch tính, có thể coi như là viết hay nhất nên fans nữ của anh nhiều hơn những tác giả khác rất nhiều.

Vì thế, Diệp Từ thấy rất nhiều bình luận đại khái như thế này.

“Kháo, nam thần anh đang làm gì thế? Sao lại thông đồng với nữ thần mới của tôi?”

“Tác giả Lạc..... Lạc Giang? Tích Đại có chuyện gì thế?”

“Nói cho mọi người một tin không tốt, mọi người đi xem truyện đứng đầu tháng này của Lạc Giang đi.”

“Kháo, là đồng nhân của Tích Đại!”

“Cứ cảm thấy có chuyện kỳ diệu gì đó đang xảy ra!”

Kiri: xin lỗi cả nhà, đợt này thi cử nhiều quá T.T

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 51: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [5]

Edit: Kiri

Người viết quyển đồng nhân này chính là một vị tiểu thần, xếp ngay phía trên, một đám fans nữ lo sợ bất an, không biết là Tích Đại chú ý đến quyển đồng nhân này nhân tiện thấy hay là ngược lại.

được cho là tác phẩm tiêu biểu của Kì Tích, có lẽ là vì Boss phản diện cuối cùng đột nhiên phản chiến đỡ cho nam chính một kích trí mạng của thiên đạo, sau đó giải thích từ trước tới nay hắn ta đối phó nam chính, giết nữ nhân của nam chính cũng chỉ là vì buộc nam chính mạnh lên để hoàn thành tâm nguyện mà hắn ta không làm được. Không biết có phải do cảnh hắn chết quá thê lương không mà quyển tiểu thuyết này nhanh chóng trở thành một trong những tác phẩm nổi danh của Kì Tích trong giới tác giả mạng. Không cần nói nhiều, bạn cứ tùy ý lên mạng tra mà xem, dù các thể loại văn đam dành cho hủ nữ, các loại đồng nhân về truyện này sẽ đập vào mắt bạn ngay lập tức.

Một điều khiến họ vui vẻ là, truyện này tuy tên hơi máu chó nhưng ít nhất cũng là có nữ chính, vào thời đại này năng lực chấp nhận chuyện nam nam còn chưa cao, các fans nữ có thể tự bổ não YY đam các kiểu nhưng cũng không muốn Kì Tích thấy nguyên tác của mình bị chỉnh tan nát. Được rồi, tuy rằng tình hình bây giờ cũng không khá hơn là bao.

Tề Từ Kỳ thấy truyện này không? Đáp án là có. Hơn nữa, tất cả mọi người đều không biết là anh theo dõi đến hơn mười bộ đồng nhân truyện của mình, còn nhiều bộ ngôn tình khác, thậm chí còn dùng tài khoản khác bình luận ở dưới.

Mà lúc này, nguyên nhân chú ý tới weibo của Lạc Cận chính là vì một tác giả của một bộ đồng nhân chuyển phát weibo của Lạc Cận, lúc đó Kì Tích đang nói chuyện phiếm với Bồ Trương Tư, vừa liếc một cái đã thấy không đúng.

Bàn tay cảm bức thêu và bàn tay mở tủ lạnh kia, tuy rằng đều chỉ lộ ra non nửa cái móng tay nhưng ở móng tay ngón áp út và ngón cái đều có một đốm trắng.

So sánh hình dạng hai đốm trắng, hình dạng ngón tay lại thấy hai truyện được đăng cùng ngày, anh đã nhận định là ‘Ồ, hóa ra là cùng một người.’

Suy nghĩ tiếp theo mọc lên là —— Cô ấy nói biết viết tình cảm nam nữ, thì ra là thật.

Anh mở chương đầu ra, lập tức chìm vào câu chuyện, chờ anh mơ mơ màng màng ý thức được sắc trời đã tối thì đã hết, còn chưa đăng chương mới, anh hít sâu một hơi rồi bình luận ở dưới.

Tích Tiểu Tích: “A a a a, quá ít không đủ xem, cầu một ngày hai vạn chữ, hai vạn chữ hai vạn chữ hai vạn chữ, lăn lộn đầy đất lăn lộn đầy đất, không đăng chương mới không đứng dậy.”

Nếu bộ dáng này bị độc giả của anh nhìn thấy thì không biết phải khinh bỉ anh bao nhiêu lần. Là một tác giả mỗi lần chỉ đăng sáu ngàn chữ, Tích Đại anh quá không biết xấu hổ.

dùng đúng đoạn nữ chính biết nam chính mất tích trên chiến trường, làm Tề Từ Kỳ vô đầu bút tai, ngứa ngáy trong lòng, chỉ hận không thể cào bàn phím.

Không biết ôm tâm lý gì mà anh lục weibo của Lạc Cận từ đầu tới đuôi một lần rồi sau đó chuyển phát.

Diệp Từ giật mình nhìn weibo của anh, trong đầu xoay vòng vòng đủ loại suy nghĩ.

Lạc Cận: “Ừ được, bức này tôi vừa thêu xong, nếu thích hoa lan tử la thì tôi thêu cho anh bức khác.” – Lạc Cận chuyển phát –

Giấy tiếp theo, cô liền mở sang tin nhắn riêng với Kì Tích.

Bồ Trương Tư: “Tích Đại Tích Đại Tích Đại Tích Đại Tích Đại!”

Kì Tích: “Hả?”

Ngữ khí của cô cực kỳ đáng khinh.

Bồ Trương Tư: ” – Nhướn mi- Không ngờ Tích Đại lại thông đồng với nữ nhân Lục Giang, cừ ghê!”

Tề Từ Kỳ nhìn tin nhắn cô gửi tới nhũ nhũ mảy, sau đó mỉm cười khế, anh còn đang định nói cho cô biết để cô khen ngợi mình một phen, sức quan sát trác tuyệt như thế đáng giá để anh đặc ý, nhưng không biết tại sao giác quan thứ sáu cũng không tính là linh của mình cho anh biết, nếu anh thật sự làm như thế, có lẽ..... sẽ bị đánh.

Bố Trương Tư: “Tích Đại thông đồng Lạc Cận từ bao giờ thế, hai người là bạn bè từ trước à? Tích Đại, Lục Giang nhiều em gái như thế, anh bảo bạn gái anh giới thiệu cho tôi một em đi, tôi thích đáng yêu dễ thương ý.”

Lời Diệp Tử tạm thời vượt qua dung lượng não của anh, làm anh mờ mịt tròn tròn mắt.

Bố Trương Tư = Lạc Cận, Bố Trương Tư lại nói muốn em gái đáng yêu, hả? Thì ra cô ấy thích con gái sao? Vô số suy nghĩ trong đầu lan man không dứt, cuối cùng anh cho ra một kết luận, lập tức sinh ra một ý thức trách nhiệm được người phó thác vô cùng trân trọng, anh tự đi tìm lại con gái xung quanh mình một lượt rồi suy nghĩ chọn người đáng yêu đơn thuần một chút, sau đó rất nghiêm túc đáp lại.

Kì Tích: “Ừ, được, tôi biết rồi.”

Lúc này đầu Diệp Tử đã đầy vạch đen, rất muốn chui vào màn hình máy tính đến trước mặt anh, lắc anh thật mạnh thật mạnh. Rốt cuộc là anh biết gì? Trọng điểm của tôi là tại sao anh lại đột ngột chuyển phát weibo của Lạc Cận nha, anh có nhìn thấy hai chữ ‘bạn gái’ kia không, có phải là nên giải thích cho tôi rồi bảo là hiểu lầm không, ‘được’ cái quỷ gì!

Lần đầu tiên trong cuộc đời cô có cảm giác sắp sụp đổ, nói cho dễ nghe thì Tề Từ Kỳ là một tên ngốc đáng yêu, nói không dễ nghe thì là não anh cấu tạo rất bất bình thường, rất có chương ngại trong giao tiếp.

Diệp Tử cố gắng bình tĩnh rồi cường điệu thêm một lần.

Bố Trương Tư: “Thật sao? Cho nên Lạc Cận thật sự là bạn gái của anh à?”

Rốt cuộc anh mới hiểu ra, phủ định nói: không phải.

Nhưng trong đầu lại càng nghi hoặc, không phải Lạc Cận chính là cô sao? Chính cô còn không biết mình có phải bạn gái của tôi hay không sao?

Những lời này làm Diệp Tử thả tâm, cô như một giáo viên mầm non hướng dẫn học sinh đi vào chính đạo.

Bố Trương Tư: “Tích Đại, anh quen Lạc Cận như thế nào vậy? Trước kia chưa từng thấy anh chuyển phát weibo của cô ấy.”

Quen thế nào ư? Tề Từ Kỳ nhũn mày, không phải cô luôn lên tiếng sau anh trong diễn đàn tác giả nên mới quen sao? Anh kéo phần trò chuyện lên trên, đọc lại một lần sau đó mới hiểu ra, ý cô là cô không phải Lạc Cận, từng câu từng chữ đều đang thể hiện Bố Trương Tư và Lạc Cận là hai người khác biệt, đây là điều cô muốn biểu đạt.

Vì thế cuối cùng cũng biết loại dự cảm này từ đâu đến.

Cô giấu điểm thân phận nhất định là có lý do của mình không muốn người khác phát hiện, nên anh rối rắm nghĩ câu trả lời.

Kì Tích: “À... do có người chuyển phát weibo của cô ấy, thêu rất đẹp, cách thêu này không giống những loại phổ thông khác, à... viết cũng rất hay.”

Diệp Tử không ngờ anh cũng có nghiên cứu về thêu, cũng phải, có lẽ anh thật sự chỉ đơn thuần là thích bức thêu đó thôi. Với thanh niên lúc thông minh lúc ngốc này thì quả nhiên mình nên nghĩ ở tầng thấp nhất.

Hàn huyền thêm vài câu nữa anh nói muốn đi viết truyện nên đổi trạng thái thành bận rộn rồi lặn luôn.

Ít nhất cũng giải thích với mình một câu, yêu cầu của Diệp Tử với anh đã được hạ đến mức thấp nhất, chỉ cần anh nói một câu gấp lại sau là đã thấy được an ủi.

Cuối cùng cũng đến cuối tháng, còn chưa đăng được nửa tháng, mới được hơn hai vạn, dù chỉ rút được một nửa trước khi hết truyện nhưng cũng đã đủ giúp cô qua cảnh khốn khó này. Còn dù chưa rút được hết tiền nhưng được thưởng cũng không ít.

Diệp Tử chống cằm, nghiêng đầu nhìn tiền trong tài khoản, cô gần như đã rút hết số tiền có thể rút ở cả hai trang web.

Có tiền trong tay, việc đầu tiên phải làm là —— mua sắm.

Cô dạo trung tâm mua sắm cả một buổi chiều, mua vài bộ trang phục hè, đồ lót... nói chung là sắm sửa từ đầu đến chân.

Chiều cao của thân thể này là một mét sáu lăm, năm mươi cân là thể trọng hoàn mỹ nhất, cô hiện giờ vẫn hơi béo dù đã giảm được khá nhiều. Nhưng Diệp Tử rất tự tin về mình, mua quần áo cũng không cần thử, hoàn toàn dựa vào tiêu chuẩn trước đó, cô tin cô có thể giảm đến tiêu chuẩn kia.

Nhưng không hiểu sao trong đầu đột ngột dâng lên một cảm giác nguy hiểm, lúc cô lên mạng thì ánh mắt nhất thời thẫn đi vài phần.

Cô trầm mặc một lúc rồi khẽ nhếch miệng, sau đó cụp mắt, che giấu đi tất cả cảm xúc, mở QQ của Kì Tích lên.

Bố Trương Tư: “~(≥▽≤)~ Tích Đại, tôi có tiền rồi, tôi đã gửi vào tài khoản lần trước anh gửi, anh nhận được chưa?”

Kì Tích không đáp lại ngay, Diệp Tử cũng không để ý, online weibo Lạc Cận rồi đăng ảnh bức thêu mình thêu mất hai buổi sáng, vài thì không quá tốt

nhưng Diệp Từ theo rất dụng công, ở góc phải bức theo, cô theo hai cây lan từ la nhỏ, rồi theo hai chữ Kì Tích ở hai phiến lá, không nhìn cẩn thận sẽ rất khó phát hiện tên của anh.

Lạc Cận: “Lan từ la của Tích Đại cuối cùng cũng tạm ổn, xem thử một chút.” – Ảnh chụp –

Sau đó cô vào tài khoản của Kì Tích, đăng chương mới sửa hôm qua lên, phần Lời tác giả viết rất đáng ăn đòn.

“Ngày đăng ba nghìn chữ, o(n_n)o tôi rất cần cù đúng không, mọi người cũng rất cảm động đúng không?”

Kiri: *Chúc mừng Giáng sinh nha~~*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 52: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [6]

Edit : Kiri

Độc giả: “TM dám theo tôi? Văn mới đăng ba nghìn chữ còn chưa tính, lâu thế rồi vẫn còn dám tùy hứng như vậy! Biên tập của tên tiểu tử này là ai, mau tới đánh hắn.”

Chương mới và lời tác giả nhất thời kích động quần chúng, mọi người đều bình luận kêu gào ở phía dưới, cũng có khối người uy hiếp sẽ bỏ truyện. Nhưng Diệp Từ vui vẻ nhìn họ khóc thiên hôn địa ám, Kì Tích thì đã bị độc giả khinh bỉ không ít năm, da mặt đã sớm dày hơn tường thành, không quan tâm thế tục.

Kì Tích: “Có tài mới dám tùy hứng như vậy. ٩(^ ^)٩ ”

Lầu 1: “Tích Đại, anh có thể càng vô si hơn không?”

Lầu 2: “A, mau nhìn này, tôi nhặt được mặt mũi bị Tích Đại vứt bỏ.”

Lầu 3: “Luôn cảm thấy văn phong gần đây của Kì Tích trở nên rất mới mẻ, hơn nữa chỉ ở mới thế.”

Lầu 4: “Lầu trên +1.”

Diệp Từ cười cười, lười chú ý đến đám trách nam đang bạo loạn này. Trong lúc chờ Kì Tích trả lời, cô tắm qua một cái rồi bôi kem dưỡng cho cơ thể một lượt. Tồn hơn một giờ quay lại mà vẫn thấy không có động tĩnh gì.

Diệp Từ nhú nhú mày, gần như cảm thấy mình đã quên gì đó.

Từ khi Kì Tích ra mắt, thời gian đăng chương mới chưa bao giờ quá mười giờ, điều này cũng thể hiện anh có thời gian lên mạng cố định. Nếu cô chủ động theo anh mà anh chưa có thời gian trả lời thì nhất định vẫn sẽ đáp lại cô vài câu sau khi đăng chương mới.

Cô lại gửi lại lần nữa vẫn không thấy có động tĩnh gì. Quan trọng nhất là anh chưa đăng chương mới. Độc giả đã sớm lo sợ bất an, trong đó mấy người bên là chốt dạ nhất, hoài nghi có phải do họ uy hiếp bỏ truyện quá mức khiến Tích Đại bất mãn hay không.

Diệp Từ hít sâu một hơi, nhắm mắt lại lướt lại nội dung truyện thêm một lần, rồi một tia sáng lóe lên, lòng cô khẽ động, đột nhiên hiểu ra.

Thế giới này thời lượng của nữ chính tương đối lớn, trong đó lần đầu tiên Kì Tích xuất hiện chính là giải vây cho Kỳ Du. Lúc đó cô ấy vẫn còn là người mới, lượt truy cập truyện lại rất cao nên chọn số kẻ không vừa mắt, trong đó có một tên đặc biệt hay gây sự, tự biên tự diễn kêu nữ chính bỏ đỡ hắn ta. Kẻ đó cũng được coi như là người lâu năm ở Chung Điểm, tuy rằng không đến mức đại thần nhưng truyện cũng không tồi, lại đổi trắng thay đen hắt nước bẩn vào Kỳ Du. Lúc này Kì Tích lại đột nhiên xuất hiện sau một thời gian biến mất, tuy rằng chỉ biểu đạt sự tán thưởng với truyện của Kỳ Du nhưng đã đủ xoay chuyển thế cục.

Anh không nói gì nhưng khiến cho người ta thay đổi cái nhìn về Kỳ Du. Dù sao người ta đã có đại thần này để dựa vào, một tên vô danh tiểu tốt như hắn, người ta cần gì phải bỏ đỡ.

Diệp Từ lập tức chú ý tới mấy từ ‘Sau một thời gian biến mất’ kia, cô cũng không biết anh biến mất bao lâu, vài ngày, nửa tháng, hay nửa năm? Trong tiểu thuyết cũng không nhắc đến nguyên nhân anh biến mất, nếu tình tiết đã đến mức này, có phải là đại biểu rằng Kỳ Du sắp xuất hiện không?

Diệp Từ sờ sờ cằm, trực tiếp nhắn tin cho biên tập viên Lam Khai.

Bổ Trương Tư: “Hôm nay Kì Tích có liên hệ với anh không?”

Lam Khải khó hiểu đáp: “Không, sao thế? Đúng rồi, truyện mới của cô khá tốt, nhớ đăng thường xuyên, có việc thì xin tôi nghỉ, không được ngừng đâu đó.”

Diệp Từ làm gì có tâm tình nói chuyện với biên tập, cô giải thích ngắn gọn.

Bố Trương Tư: “Giờ không cần lo cho tôi, có lẽ phải lo cho Kì Tích, hôm qua anh ấy có nói là có chút việc nên hôm nay sợ là sẽ không đăng.”

Lam Khải: “Cái gì?”

Bố Trương Tư: “Không chỉ hôm nay, có thể sẽ không đăng trong một thời gian rất dài, anh ấy có xin phép anh không?”

Cô vừa gõ chữ vừa mở hòm thư điện tử của anh, tài khoản Chung Điểm của Kì Tích cũng là hòm thư của anh.

Lam Khải nghe vậy giật mình nhanh chóng đi kiểm tra, đã đăng ba nghìn chữ nhưng lại không có chữ nào, anh ta vừa vội vừa tức, cầm di động gọi cho Kì Tích.

Một lát sau, một giọng nói trầm vang lên còn mang theo vài phần bất mãn khi bị quấy rầy: “A lô, có việc gì vậy?”

“Kì Tích.” Anh ta cố hạ giọng, để giọng mình nghe bình tĩnh một chút: “Sắp mười một giờ rồi, cậu còn không định đăng chương mới à?”

“À.” Đường như anh đã tỉnh được hai phần, ngáp một cái, giọng điệu nhẹ như gió thoảng: “Máy tính tôi bị bỏ đập nát rồi nên giờ không có chương đăng.”

“Cái..... cái gì?” Nhất thời Lam Khải cảm thấy đầu mình sắp nứt ra rồi, anh ta buồn rầu vô đầu: “Hôm nay không thể thế mai thì sao?”

“Sợ cũng không được, ông ấy tịch thu máy tính của tôi rồi ném cho tôi một đồng hồ sơ, nói không xem xong thì không được ra ngoài.” Tuy là chuyện buồn bực nhưng từ miệng anh nói ra lại không có nửa phần oán giận, đương nhiên, cũng không có nửa phần xin lỗi với biên tập Lam Khải này, bình thân còn có chút bất đắc dĩ.

Lam Khải hít sâu mấy hơi, vô đầu mình sắp rụng cả tóc rồi. Kì Tích là người có tiềm lực, anh ta cũng đã giúp đỡ không ít nhưng Kì Tích thì sao, bao năm nay vẫn cứ biểu hiện không mặn không nhạt, anh không cần thành tích, trang web lại liều mạng tuyên truyền cho anh, thế nhưng muốn anh viết nhiều thêm một chút cũng khó. Giờ thì hay rồi, ngay cả mỗi lần sáu nghìn chữ cũng không thể duy trì.

“Cậu nói rõ cho tôi, dừng khoảng bao lâu?”

“À.....” Tề Từ Kỳ kéo dài âm cuối, tự anh cũng mê mang, anh khe khẽ thở dài: “Không biết, phải xem ba tôi mất kinh lúc nào, gần đây ông ấy chỉ muốn đưa tôi về nhà ông nội.”

“Cậu không thể thương lượng với bố cậu được sao? Sáu nghìn chữ cũng không mất bao lâu.”

Tề Từ Kỳ trở mình, cọ cọ mặt vào gối: “Không được.”

Lam Khải lập tức nổi giận: “Biết rồi, không quấy rầy cậu nữa.”

Lam Khải cúp điện thoại xong liền thấy đau đầu, giờ mới thấy còn chưa trả lời Bố Trương Tư. Anh ta không khỏi nhớ đến hồ sơ đăng ký, văn phong thành thực lão luyện, không chút tình tiết và nhân vật cũng rất hoàn mỹ, thật sự không ngờ được là một cô gái, tuy rằng bề ngoài chỉ là một cô gái bình thường.

Không biết có phải do chuyện của Kì Tích hôm nay làm anh ta trở nên bất mãn hay không mà anh ta càng cảm thấy Bố Trương Tư này ngoan ngoãn nghe lời, bảo thường xuyên đăng chương mới liền thường xuyên đăng, còn có thể giữ vững kịch tính. Luận văn phong, cô ấy tương tự với Kì Tích, luận tình tiết cũng không kém chút nào. Mắt Lam Khải chợt sáng lên, đột nhiên cảm thấy dường như mình đã có thể tìm thấy được một người thay thế cho Kì Tích.

Nhưng giờ vẫn còn sớm, phải xem tiềm lực của Bố Trương Tư có khả năng thành thần không.

Lam Khải có tính toán trong lòng nên thái độ với Diệp Từ cũng thân thiện hơn vài phần.

Lam Khải: “Cậu ấy chưa xin phép tôi nhưng vừa rồi tôi đã gọi điện rồi, cậu ấy nói là do bố nên gần đây không thể đăng chương. Không sao, cô không cần để ý, cứ đăng chương mới đúng hẹn là được. Đúng rồi, sắp thăng hạng, cô còn vẫn tồn chứ?”

Diệp Từ lẳng lặng nhìn mấy trăm trang nói về Kỳ Du, cũng chỉ là vài lời lung tung không phải điều cô muốn tìm.

Xem ra còn không phải là bây giờ, nhưng chắc cũng không lâu nữa.

Cô vừa khẽ thở dài vừa trả lời Lam Khải.

Bố Trương Tư: “Còn khoảng năm sáu vạn chữ, tôi sẽ cố gắng.”

Lam Khải: “Ừ, nhưng cũng đừng làm mình quá mệt mỏi.”

Cô khẽ mím môi, gõ vài chữ.

Bố Trương Tư: “Biên tập, có thể cho tôi số của Kì Tích không. Tôi có vài việc muốn tìm anh ấy.”

Lam Khải không khỏi có chút nghi hoặc, nếu quan hệ của họ tốt thì phải có số nhau chứ, nhưng theo quy định nên anh ta không đồng ý.

Lam Khải: “Xin lỗi, theo quy định thì tôi không thể tùy tiện cho người khác số điện thoại của tác giả.”

Diệp Từ hít sâu một hơi giải thích: “Thật ra Kì Tích cho tôi tài khoản và mật khẩu tài khoản Chung Điểm của anh ấy, là truyện hai chúng tôi cùng viết, giờ lại không liên lạc được với anh ấy nên tôi muốn hỏi xem truyện này phải làm thế nào tiếp.”

Đầu Lam Khải lại như vừa bị gõ một cái, anh ta hơi choáng váng: “Hai người cùng viết?”

Diệp Từ chỉ có thể kể hết lại ngọn nguồn sự việc cho anh ta, đến cuối cùng Lam Khải vẫn không thể tin nổi, mờ mịt mơ màng gửi số Kì Tích qua.

Rốt cuộc Diệp Từ cũng có được số của Kì Tích, cô do dự một lát rồi nhắn tin qua.

“Đã ngủ chưa?”

Ba chữ vô cùng đơn giản, thậm chí ký tên cũng không có, tin nhắn gửi được hai giây điện thoại liền rung chuông, Diệp Từ bị hoảng sợ, suýt thì rơi cả điện thoại.

“A lô?”

“A lô, Bố Trương Tư?” Đầu dây bên kia vang lên giọng nam khàn khàn, mang theo ý cười nhẹ nhàng, Diệp Từ sững sốt một lát rồi bật cười theo: “Sao anh biết là tôi?”

Nói xong Diệp Từ nghe được giọng nữ nhỏ nhẹ của chính mình liền đột nhiên nhận ra mình đã bại lộ thân phận.

Tề Từ Kỳ nhìn hộp thư của mình có 126 thư đến, chính anh cũng khó hiểu loại cảm giác này, vì thế cũng chỉ có thể cười cười, thái độ tự nhiên làm Diệp Từ kinh ngạc: “Gần đây đột nhiên giác quan thứ sáu trở nên rất nhạy.”

“Ừ... Từ từ... trước hết chúng ta có thể nói về.....”

“Hả?” Tề Từ Kỳ đồng ý, ngữ khí ôn nhu ngọt ngào.

Diệp Từ bị quấy rầy như thế làm không biết phải nói gì: “Giọng anh hình như rất bình tĩnh?”

Tề Từ Kỳ nhún mày, nghi hoặc nói: “Sao thế?” Giọng anh có gì không đúng sao?

“Anh không bắt ngờ chuyện tôi là nữ?” Cuối cùng Diệp Từ cũng khôi phục được bình tĩnh, tuy là câu nghi vấn, ngữ khí lại phá lệ khẳng định.

“À... à... à...” Anh mỉm cười hơi hơi xấu hổ: “Hình như tôi... biểu hiện hơi... bình tĩnh nhỉ. Tôi có thể làm lại không? Như thế này này, aaa không ngờ cậu là nữ!”

Kiri: Editor bệnh rồi T.T cầu an ủi

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 53: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [7]

Edit: Kiri

“Tôi chỉ có thể nói là quá giả tạo rồi.” Diệp Từ đánh giá không chút nể mặt.

“Ồ, thật xin lỗi.” Tề Từ Kỳ nghiêm túc đáp: “Có cần tôi thử lại lần nữa không?”

Diệp Từ ôm trán: “Không cần.” Suýt thì cô quên là tên này không bình thường.

“Vậy cô tìm tôi có việc à?”

Bị anh bắt thường một hồi làm Diệp Từ cũng quên luôn lý do cô gọi điện: “Sao tự nhiên lại không đăng chương mới?”

Tề Từ Kỳ cười nhẹ: “Cô lấy số tôi từ chỗ Lam Khai hả? Vừa nãy anh ấy cũng hỏi chuyện này.”

“Ừ, anh ấy nói vì bố anh, ông ấy không cho anh viết truyện à?” Kì Tích thân là nam chính đương nhiên không thể là một trạch nam bình thường được, trong tiểu thuyết không nói rõ nhưng Diệp Từ biết chắc thân phận anh bất phàm.

Tề Từ Kỳ giải thích nhân nhạ cho cô nghe: “Gần đây Meo Meo của ông ấy chết, tâm tình ông ấy không tốt nên lấy tôi ra phát tiết thôi. Không sao, bình thường ông ấy cũng chỉ phát tác chứng nãn kinh một thời gian, chắc khoảng một hai tháng là ổn thôi.”

“Meo Meo?” Diệp Từ nhiu mày.

“Mèo bố tôi nuôi.”

Cô nhất thời đứng hình, một lúc sau mới bắt đầu nói: “Tôi biết rồi, vậy thì thế nào bây giờ, vẫn đăng theo kế hoạch ban đầu à?”

“Đăng chứ!” Anh rất vô tội: “Hỏi chuyện này làm gì?”

“Đại thần Kì Tích không đăng chương mới truyện chính lại đăng, anh thấy độc giả của anh có dễ yên không?” Đến lúc đó làm sao cô có thể giấu được chuyện hai người dùng chung tài khoản chứ.

Tiết lộ mọi chuyện sớm như thế không vui chút nào.

Tề Từ Kỳ vẫn hơi mờ mịt: “À, thế thì sao?”

Diệp Từ: “.....”

Cô hít sâu một hơi: “Được rồi, tôi biết rồi.” Rồi lại hạ giọng mềm nhẹ: “Tích Đại biến mất vô tung, cẩn thận lúc quay về lại phát hiện đã có người thay thế vị trí của mình, đến lúc đó cũng đừng khóc nha!”

Tề Từ Kỳ còn cẩn thận suy nghĩ một lúc: “Tôi không khóc đâu, từ năm năm tuổi tôi đã không khóc rồi.”

“Tích Đại.” Diệp Từ trịnh trọng mở miệng: “Anh hiểu hai chữ ‘vui đùa’ có ý gì không?”

“À?” Anh như vừa hiểu ra: “À, vậy tôi nên phản ứng thế nào thì tốt? Cô phải cố lên nhé, tôi chờ bị cô thay thế.”

Diệp Từ khẽ thờ dài một tiếng, không biết vì sao trong lòng đột nhiên gọn sóng, trong số những nam chính cô từng tiến công chiếm đóng Kì Tích không tính là ưu tú nhất, nhưng anh lại có sự đơn thuần mà người thường không có, tuy rằng thường khiến người khác cạn lời nhưng cũng khiến người ta thấy bình yên.

“Tôi đâu có nói người đó là tôi, tôi rất sùng bái Tích Đại, hy vọng anh càng ngày càng nổi danh. Đến lúc đó tôi có thể đi khoe với người khác, tôi là người từng hợp tác viết truyện cùng đại thần.”

Tề Từ Kỳ ở đầu dây bên kia đột nhiên cười nhẹ.

Diệp Từ nghi hoặc: “Cười gì thế?”

“Hả? Đang nghĩ nếu giờ chúng ta đang nhắn tin thì cô sẽ dùng biểu tượng nào đây?” Anh cười vui vẻ.

Diệp Từ cũng cười: “Kho biểu tượng của tôi phong phú lắm, sau này sẽ từ từ gửi cho anh.”

“Được.”

“Tôi cảnh cáo trước nhé, nếu có độc giả của anh chất vấn tôi tại sao không đăng tôi sẽ không trả lời bọn họ đâu đấy. Nếu anh bị ném đá hay gì đó thì đến lúc đó cũng đừng trách tôi nha.”

Tề Từ Kỳ gật đầu: “Ừ, sẽ không trách cô.”

“Muộn rồi không quấy rầy anh nữa, ngủ ngon nhé.”

“Ngủ ngon.”

Cúp điện thoại xong, Tề Từ Kỳ ngã lên giường, ánh mắt hơi mơ màng như được phủ một tầng sương mù, anh chớp chớp mắt vài cái rồi chòm chằm ngủ.

Hôm nay anh bị bắt phải xem báo cáo cả ngày, vốn định đi ngủ sớm lại bị Lam Khai đánh thức, sau đó thấy 126 thư trong hộp thư nghĩ cũng không cần nghĩ đã trực giác nghĩ tới cô. Rồi quả nhiên như anh nói, gần đây giác quan thứ sáu của anh đặc biệt nhạy, cô gọi đến ngay lập tức.

Mình quá giỏi!

Trước khi ngủ say anh còn vui vẻ tự khen mình một câu.

Gần đây Diệp Từ rất bận, cô tăng thời gian đánh chữ, bắt đầu tăng mạnh số chương dự trữ của , tốc độ gõ của cô ngày càng nhanh nên số lượng chữ cũng tăng rất nhiều. Không chỉ vậy, cô còn tăng cường độ luyện tập của mình lên không ít.

Cô vừa vội bên này vừa phải rút thời gian đăng bên , phản ứng của độc giả không khác suy nghĩ của cô là bao, đều la hét hỏi tại sao không đăng bên truyện kia. Tuy rằng Diệp Từ nói với Kì Tích là sẽ không trả lời nhưng lượng độc giả vào kêu than càng ngày càng nhiều, cảm xúc cũng càng ngày càng sục sôi, thậm chí trên diễn đàn cũng đã có kẻ post bài bôi xấu Kì Tích. Cô thấy mọi chuyện đến nước này, cuối cùng cũng hơi không quá nhẫn tâm.

Vì thế, hôm nay sau khi đăng chương mới, cô cố ý đăng thêm một đoạn giải thích.

“Đầu tiên, phải nói với mọi người một chuyện. Tôi không phải Kì Tích, là một tác phẩm Tích Đại viết từ thời trung học, đã viết xong và đưa cho tôi xử trí. Cho nên, là tôi đăng giúp Tích Đại. $\sim(\geq \nabla \leq)\sim$ Đây là nguyên nhân Tích Đại mất tích nhưng quyền này vẫn đăng chương mới. Còn chuyện Tích Đại làm sao thì hình như là bố anh ấy đến thời mãn kinh, không cho anh ấy viết truyện! Ít nhất không phải là tai nạn xe cộ linh tinh, cũng coi như tin tốt mà đúng không? À, còn chuyện tôi là ai thì không nói cho mọi người đâu, cần tôi đi nha~ $\cap(^ \wedge \smile)_\cap$ ”

Nửa giờ sau.

“Kháo, tôi đã nói văn phong quyền này không giống Tích Đại mà! Nói mau, rốt cuộc bạn là ai? Phân tích cả hội bạn thân của Tích Đại mà không thấy ai hợp với phong cách này!”

“TMD Kì Tích bao tuổi rồi, chưa cai sữa chắc? Viết hay không viết bố mẹ còn quản nữa? Cái lý do rách nát gì đây, nói anh ấy bị tai nạn xe cộ tôi còn thấy đáng tin hơn.”

“Cái đoạn này trăm ngàn chỗ hở. Nếu Kì Tích thật sự viết xong một truyện từ lâu như thế, tại sao không tự đăng, hơn nữa nếu truyện đã viết xong thì mỗi ngày đăng ba nghìn chữ để làm gì? Kì Tích, anh muốn bỏ bộ kia chuyên tâm làm bộ này thì cứ nói thẳng, đừng có tung hỏa mù như thế, không phải là vì tiền sao? Có nữ chính kiếm được nhiều hơn không có nữ chính bao nhiêu, để khiến anh không ngại phiền toái làm như thế này.”

Diệp Từ cau mày xem vài trang bình luận, câu sau càng kỳ quái hơn câu trước. Một lúc lâu sau, cô khe khẽ thở dài, nhấn cho Kì Tích một tin.

“Huhuhuhu, cầu tha thứ, hình như tôi càng làm mọi chuyện thêm loạn rồi, quả nhiên không nói gì vẫn tốt hơn!! Muốn khóc o(>___<)o”

Anh nhanh chóng gọi lại cho cô, giọng nói có vài phần luống cuống: “Cô... cô đừng khóc, xảy ra chuyện gì rồi?”

Diệp Từ cảm thấy rất bất lực: “À... muốn khóc chỉ là... biểu cảm... cảm xúc... cũng không phải là tôi khóc thật.”

Tề Từ Kỳ: “.....À.”

Thế giới của phụ nữ..... thật khó hiểu.

“Haha.” Nghe ngữ khí buồn rầu này của Kì Tích, Diệp Từ bất giác bật cười. Cô gần như thở dài một tiếng, đứa trẻ này đã đủ cố gắng bước vào thế giới bình thường rồi, mình không thể quá ép buộc: “Không sao, cảm ơn Tích Đại đã an ủi tôi. Đúng rồi, tôi có giải thích vài câu ở nhưng hình như mọi người không tin.”

“Là vì thế à?” Tề Từ Kỳ ở đầu dây bên kia khó hiểu nhíu mày, sau đó nhỏ giọng an ủi cô, thái độ rất dịu dàng: “Không sao, cô không cần để ý đến mấy chuyện này. Nếu không muốn đăng chương mới hoặc muốn dùng tài khoản của cô đăng thì cứ làm, không sao đâu.”

Lòng Diệp Từ đột nhiên mềm ra, loại cảm giác được che chở trân trọng thế này thật sự là... rất ấm áp ngọt ngào.

“Tích Đại, anh ở đâu?” Cô cúi đầu nhìn bụng mình đã bằng phẳng không ít, cười hỏi.

Tề Từ Kỳ hơi hơi ngần ngại: “Hà? Thành phố S.”

“À, gần đây anh bị bố nhốt ở nhà à? Có thể ra ngoài không?” Cô vừa cầm điện thoại vừa tìm kiếm tên truyện của Kỳ Du, quả nhiên đã xuất hiện, truyện đã đăng được bốn năm chương, có mấy trăm điểm thưởng, cất chứa cũng được vài chục.

Quả nhiên là nữ chính!

Tề Từ Kỳ suy ngẫm y của Diệp Từ một chút rồi cau mày cự tuyệt: “Cô đừng lại đây tìm tôi, một người phụ nữ đến một thành phố xa lạ một mình hơi nguy hiểm. Hơn nữa gần đây trừ nhà tôi chỉ có thể đến công ty, không thể tùy ý ra ngoài, bố tôi cứ người trông coi tôi.”

Diệp Từ thăm thẳm một câu rồi bất đắc dĩ nói: “Sao lúc này anh lại nhanh nhạy thế?”

Tề Từ Kỳ khẽ cười, hơi đắc ý nói: “Nên đây là khách lệ phải không?”

Mấy ngày hôm nay họ thường trò chuyện, có lúc là Kì Tích gọi, có lúc lại là cô gọi, thật ra cũng chẳng có gì quan trọng, chỉ là gọi điện nói vài chuyện

lông gà vờ tôi mà thôi.

Cô tự thấy quan hệ giữa mình và Kì Tích đã đủ thân mật nên chuẩn bị tiến thêm một bước vào thế giới thật, nhưng tên nhóc này bình thường ngốc nghếch mà giờ lại đột ngột khôn khéo làm cô đành phải cười chuyển chủ đề, không hề cố chấp chuyện mình đi một mình có nguy hiểm không.

Nữ chính xuất hiện làm cô thấy nguy hiểm, tuy rằng không tính là rất nguy hiểm nhưng nhiệm vụ thì nên sớm hoàn thành mới an tâm được.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 54: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [8]

Edit: Kiri

Gần đây đã đột phá hơn hai vạn, thường xuyên được nhắc tới trên diễn đàn, lượng truy cập cũng tăng mạnh làm Lam Khải cười toe tóa cả ngày, ngày nào cũng cảm khái mình sáng suốt đến mức nào mới tìm được một người tốt thế này.

Có thiên phú lại nghe lời.

Đã có một số độc giả lúc bình luận đến Bố Trương Tư đã dùng tới ‘Hắc mã’ để hình dung, nhưng chưa ai dám khẳng định người này sẽ một truyện thành thần. Nổi sau một quyển thì dễ, được hơn hai vạn tuy cũng không nhiều nhưng không đến mức là chỉ đếm được trên đầu ngón tay. Bố Trương Tư này có thể thành thần không thì còn phải xem phần sau của cô giữ vững được phong độ không, có rất nhiều tác giả viết đầu voi đuôi chuột, đến cuối đã không còn giữ được kịch tính nữa.

Tuy cũng có vài tác giả đồ mắt ghen tỵ nhưng đại đa số độc giả đều ôm thái độ vui sướng với vị mới quật khởi này, dù sao, điều này có nghĩa là có thêm một tác giả viết tiểu thuyết chất lượng, với đẳng khát truyện mà nói thì thật là happy.

Diệp Tử lại không có tâm tư đi chú ý thành tích của mình, cô dành nhiều công sức cho hơn, đối với cô mà nói mấy tiểu thuyết này chỉ là công cụ để tiếp cận nam chính, tác giả thật của chúng cũng không phải là cô nên thành tích và vinh dự cũng không phải của cô dù ở trong thế giới này, mấy thứ này vẫn là của cô.

Thời gian này cô vội vã trừ truyện không ngừng, đã trừ được tám vạn chữ, cũng được gần mười vạn chữ. Cô vẫn còn là người mới, tạm thời không định tranh đoạt bảng xếp hạng tháng. Dựa vào tần suất đăng của mình thì chừng này chắc cũng chống được khoảng mười ngày.

Lúc này, Kì Tích đã dừng đăng được gần hai tháng.

“Mai chuẩn bị lên đến thành phố Kì Tích sống để gặp mặt anh ấy cho nên mấy hôm sau đều là chương đã lên lịch đăng nhé, đừng nhớ tôi quá o(n_n)o đúng rồi, thật căng thẳng, gặp Tích Đại thì nên nói câu gì đầu tiên đây? Yên tâm, nếu tôi có thể phá được hàng phòng thủ dày đặc của bố anh ấy, nhất định tôi sẽ nói hết nỗi nhớ nhung mấy tháng qua của mọi người cho anh ấy, không cần cảm ơn tôi nha (^w^).”

Lúc cô đăng chương mới còn không có ý tốt mà viết một đoạn này, khóe miệng cong lên đầy giảo hoạt.

Cô cực kỳ thích trêu độc giả, nhìn họ ngứa ngáy trong lòng, khúc khúc om sòm liền càng thấy sung sướng.

Chuẩn bị mọi thứ xong, Diệp Tử vui vẻ ngâm nga thu xếp hành lý rồi lên đường đến thành phố S.

Tề Từ Kỳ dời mắt khỏi màn hình máy tính, hơi mệt mỏi xoa xoa mi tâm, đột nhiên có người gõ nhẹ cửa phòng anh.

“Mời vào.” Anh xoay xoay cổ, vừa bung tách cà phê vừa nhìn vị thư ký nghiêm túc bước vào.

“Phó tổng giám đốc Tề.” Trần Hân hơi hơi vuốt cằm: “Phòng lễ tân dưới tầng một gọi lên báo có vị tiểu thư họ Bồ tên Trương Tư tìm ngài, nói là có việc cần trao đổi với ngài.”

“Phụt. .... khụ khụ khụ.” Tề Từ Kỳ vừa uống một ngụm cà phê, suýt thì phun vào đồng tài liệu trên bàn. Anh nhanh chóng đặt tách cà phê xuống, sắc mặt lúc lâu, rồi mới rút khăn tay ra lau cà phê đổ, cố gắng giả vờ bình tĩnh nhưng giọng điệu vội vàng vẫn phản bội anh.

“Thì ra là Bồ tiểu thư, tôi suýt thì quên là có hẹn với cô ấy, cô bảo cô ấy trực tiếp lên văn phòng tôi đi.”

“Vâng.” Trần Hân nhìn anh một cái đầy thâm ý rồi đi ra ngoài.

Tề Từ Kỳ khiếp sợ xoa xoa ngực, anh nằm mơ cũng không ngờ anh và Bồ Trương Tư lại gặp mặt như thế này, ‘Có việc cần trao đổi?’ anh thì thầm nói,

ánh mắt cong cong rõ ràng là không nhịn được cười.

Lúc Diệp Từ đi theo Trần Hân vào phòng, Tề Từ Kỳ hơi hơi sừng sốt, đáy mắt hiện lên một tia kinh diễm, ánh mắt dừng lại trên người cô khó mà rời đi.

Hôm nay cô mặc một chiếc váy liền màu trắng, chiếc váy bó nhẹ làm lộ ra những đường cong mềm mại trên cơ thể, váy dài đến đầu gối để lộ đôi chân thon dài, đôi giày cao gót màu đỏ càng tôn thêm làn da trắng nõn, mái tóc buộc nhẹ tôn lên cần cổ đẹp mê người.

Trần Hân đã lui ra ngoài, còn rất cẩn thận mà đóng cửa cho họ.

Diệp Từ mỉm cười, tao nhã bước đến trước mặt anh: “Đã nghe uy danh của đại thần Kì Tích từ lâu, lần đầu gặp mặt, quả nhiên danh bất hư truyền.”

Nói xong cô liền không thể duy trì được vẻ mặt nghiêm túc, cô cúi đầu, cười đến mức rung cả vai. Vẻ mặt ngốc nghếch mờ mịt của Kì Tích thật sự quá mức đáng yêu, làm cô không thể nhịn được.

Cuối cùng Tề Từ Kỳ cũng hồi hồn, hơi bất đắc dĩ nhìn cô: “Sao cô tìm được tôi, nghĩ thế nào cũng thấy khó tin.” Sức quan sát và khả năng trinh thám của Bồ Tương Tư có lẽ còn cao hơn anh, thật là buồn bực.

“Anh đoán xem?” Diệp Từ cười nhún mày, vẻ mặt hơi đắc ý.

Tề Từ Kỳ nhún mày trầm tư, sờ cằm suy ngẫm: “Lần trước tôi nói với cô mình ở thành phố S, mật mã tài khoản vốn là tên tôi, dù cô nhận ra đó là tên tôi thì chỉ bằng mấy vần đó đã tìm được ba chữ kia, lại còn chỉ dựa vào một cái tên.....”

“Dừng dừng dừng” Diệp Từ khoát tay, tùy ý ngồi vào ghế trước bàn anh, chống má nghi hoặc nhìn anh: “Tôi nói này, Tích Đại, đến bây giờ ngài vẫn chưa biết hai chữ ‘vui đùa’ có nghĩa là gì sao?”

Tề Từ Kỳ hơi sừng sốt, cũng học cô ra vẻ buồn rầu chống má: “Nhưng sao tôi biết được câu nào là đùa câu nào là thật? Có tiêu chuẩn hay quy tắc gì không?”

Về mặt anh rất nghiêm túc, như là một học sinh đang chờ biết đáp án. Diệp Từ nhìn chằm chằm anh một lúc làm anh hơi mất tự nhiên, rồi cô vươn tay xoa xoa tóc anh, cảm giác thật thoải mái, cô rất vui vẻ: “Không sao, lần sau tôi sẽ nhắc anh, ‘Tích Đại, sau đây tôi chỉ đùa một tý thôi’ được không?”

“Haha.” Tề Từ Kỳ cười ra tiếng, anh ngồi thẳng dậy: “Như vậy có vẻ rất ngốc.”

“Ừ.” Diệp Từ đồng ý gật đầu: “Là cực kỳ ngốc.”

Anh đứng lên, thành thực anh tuân, không cười cũng không nói lại lộ ra một loại khí chất cao quý: “Tôi mời cô ăn cơm”

“Ăn tiệc?”

“À.....” Anh suy tư một lát: “Tôi mời cô ăn mì tôm”

“Hả?” Diệp Từ tròn tròn mắt, hoài nghi không biết mình có nghe nhầm không.

Tề Từ Kỳ liền cười khẽ, anh bước lên trước rồi cầm lấy cổ tay cô: “Dừng đứng đó nữa, nhanh nào.”

Anh kéo Diệp Từ đi ra ngoài: “Thư ký Trần, đến giờ tan tầm rồi, tôi về trước.”

Biểu cảm nghiêm túc của Trần Hân rốt cuộc cũng có vết nứt, cô tròn tròn mắt nhìn Phó tổng giám đốc Tề của mình kéo một cô gái ra ngoài rất thân thiết.

Dọc đường đi có không ít người hiếu kỳ ngạc nhiên nhìn họ, lúc đến đại sảnh tầng một đã có thể nghe rõ ràng những lời bàn tán.

Diệp Từ theo Tề Từ Kỳ ngồi vào xe riêng của anh, lúc đó cô gần như có thể cảm nhận được những ánh mắt ghen ghét muốn giết người của những người phụ nữ trong công ty.

Cô không nhịn được cười: “Ồ thế giới thật Tích Đại vẫn được yêu thích như thế, cho nên đại thần vĩnh viễn là đại thần.”

Tề Từ Kỳ đang mơ hồ vội quay đầu lại cười có lẽ: “Xin lỗi, vừa rồi cô nói gì tôi không nghe rõ.”

“Tôi nói, mai khi anh đến công ty thì sẽ phát hiện mình đã có một người bạn gái.”

Anh tròn tròn mắt, không đợi anh nói gì Diệp Từ đã nhún vai cười: “Đó là đùa thôi, mời không cần để ý.”

“À.” Quả nhiên anh không nói gì nữa, ánh mắt chuyển về phía trước.

Lái xe riêng của anh là một người đàn ông trung niên khoảng hơn bốn mươi tuổi, ông ấy thường liếc ra sau, yên lặng quan sát.

Sau khi đến nhà, Tề Từ Kỳ xuống xe trước rồi vòng sang bên kia mở cửa xe cho cô, lúc Diệp Từ bước ra ngoài, anh giơ tay chắn ở trên cửa xe, phòng ngừa cô không cẩn thận bị đụng vào.

Giờ tay nhắc chân đều rất có phong độ thân sĩ.

Nhưng chưa đợi cô tán thưởng xong, tất cả lời khen ngợi đều biến thành không biết nên khóc hay cười, Tề Từ Kỳ than thở mở tủ lạnh ra, lấy hai gói mì ăn liền rồi giờ lên hỏi cô: “Tôi đi úp mì, cô muốn ăn mấy quả trứng?”

“Hai gói đủ no rồi à?” Diệp Từ không muốn tỏ vẻ không hợp tác vào lần đầu tiên gặp mặt nhưng con gái như cô ăn một gói còn không no nữa là một người đàn ông như Kì Tích.

“Vậy làm bốn quả đi, cô ba tôi một.”

Diệp Từ: “.....”

“Tôi không có ý đó, tôi một thôi, anh no được thì cứ làm.”

Tề Từ Kỳ gật gù đầu, cởi áo khoác vắt lên sofa rồi lấy một cái tạp dề màu hồng phấn trên móc treo xuống đeo vào, rồi lập tức vào bếp.

Không biết tại sao, hình ảnh áo sơ mi thắt cà vạt lại đeo tạp dề màu hồng phấn này đánh mạnh vào thị giác của Diệp Từ, nên lúc Tề Từ Kỳ bung mì ra, cô đã cười ngả xuống sofa.

“Sao thế?” Anh đặt hai bát mì lên bàn rồi quay lại ngơ ngác nhìn cô. Cô vẫn cười không ngừng, cười sặc sụa.

Tề Từ Kỳ liền thở dài, ngồi xuống bên cạnh rồi vỗ nhẹ để thuận khí cho cô.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 55: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [9]

Edit: Kiri

“Có cần tôi lấy cho cốc nước không?” Tề Từ Kỳ cười như không cười nhìn cô.

“Hahaa... xin lỗi, anh có thể tháo tạp dề ra trước được không?” Diệp Từ cười đến sặc sụa.

Tề Từ Kỳ nhìn cô một cái rồi tháo tạp dề để sang bên cạnh, thần nhiên giải thích: “Đừng hiểu lầm, đó là do bố tôi mua, xin hãy tin tôi, đây tuyệt đối không phải là gout thẩm mỹ của tôi.”

Diệp Từ cười đủ rồi mới xoa nhẹ bụng: “Được rồi, thấy ngữ khí của anh thành khẩn như thế, tôi tin.”

“Lại ăn đi, sắp nguội rồi.”

Dù đang ăn mì tôm bình thường nhất nhưng Tề Từ Kỳ vẫn thẳng lưng như trước, an thần thả mà tao nhã, giống như thứ trong bát anh không phải mì tôm mà là món tây sang trọng.

Diệp Từ thì bất kể loại gì cô cũng làm được, nên cũng chỉ cười cười, ăn theo kiểu quý tộc giống anh, chờ cô buông đũa xuống, Tề Từ Kỳ vẫn còn đang nghiêm túc ăn trứng, thái độ cẩn thận tỉ mỉ như đang động vào thứ gì đáng trân trọng lắm.

Toàn thân tản ra một loại khí chất cường công pha nhuộc thụ.

Diệp Từ cứ nhìn như vậy, nguy hiểm mị mị mắt: “Kì Tích.”

Lúc này Tề Từ Kỳ đang chuẩn bị bỏ trứng vào miệng, nghe thấy Diệp Từ gọi liền ngẩng đầu lên theo bản năng, mắt đột nhiên lóa một cái, làm anh hơi nghiêng đầu tránh đi.

“OK.” Diệp Từ cười tủm tỉm nhìn anh trong điện thoại, ánh mắt tràn đầy vui thích khi thực hiện được trò đùa dai.

Tề Từ Kỳ nuốt miếng trứng cuối cùng xuống rồi lấy khăn tay ra lau miệng: “Lại nghịch gì thế?”

Diệp Từ cười ngẩng đầu lên, trợn mắt nói dối: “Không mà.”

“Đúng rồi, bức thêu của tôi đâu?” Tề Từ Kỳ cũng không để ý mà vươn tay ra trước mặt cô, vẻ mặt như đòi quà.

Ngay cả Diệp Tử cũng không phản ứng lại được, cô thuận miệng đáp: “Ồ trong vali của tôi. .... aizz... từ từ đã.....”

Cô ngẩng đầu lên nhìn Kì Tích, chỉ thấy anh hơi chột dạ cúi đầu, môi mím lộ rõ vẻ căng thẳng, tai còn hơi ửng đỏ: “Anh biết lúc nào? Tại sao lại biết?”

Tề Từ Kỳ cười lấy lòng: “Đấy... là lúc lúc trước cô tìm tôi vay tiền. Tay cô trong bức ảnh đó rất giống với tay cầm bức thêu.”

Diệp Tử hung tợn nhìn anh, cười lạnh lùng: “Cứ nghĩ anh là một con dê ngốc, không ngờ lại là một con sói phúc hắc.”

“Hả?” Tề Từ Kỳ phun ra một từ theo thói quen, đáy mắt hơi nghi hoặc.

“Ý là anh biết sớm như thế lại không nói cho tôi biết.”

Anh còn cực kỳ hối lỗi: “Xin lỗi, tại tôi thấy cô không muốn để người khác biết chuyện này nên mới không nói.”

Cô tùy ý khoát tay: “Không sao, lần này tôi đây tìm anh cũng là chuẩn bị cho anh biết.”

Tề Từ Kỳ hơi nhú nhú mày: “Nên cô cố tình tới đây gặp tôi à?”

“Ừ.”

“Tôi đã nói là rất nguy hiểm.” Vẻ mặt anh hiện rõ là không đồng tình.

“Ừ, tôi biết.” Diệp Tử gật gật đầu, thái độ rất có lệ: “Đi nào, dẫn tôi đi xem phòng anh.”

Gặp mặt lần đầu tiên đã nói chuyện này có vẻ hơi hấp tấp nhưng bầu không khí của bọn họ thật sự quá mức tự nhiên, tốt đến mức Diệp Tử căn bản không thấy chuyện này có gì là không ổn.

Dường như Tề Từ Kỳ cũng không thấy có vấn đề gì: “Cô chờ tôi một chút.”

Anh dọn bát đĩa vào bếp rửa rồi mới dẫn Diệp Tử lên lầu.

Anh cố ý rẽ qua thư phòng, ghé sát vào tai cô tố cáo như trẻ con: “Tôi dẫn cô đi xem kiệt tác lần trước bố tôi đến kỳ mãn kinh, đến giờ tôi vẫn còn bảo tồn nguyên vẹn.” Ngừ khi còn rất đặc ý.

Anh dẫn cô đi xem cái laptop bị đập vỡ nát, tất cả đồng linh kiện bất kể lành hay vỡ anh đều thu hết lại để trong hòm, vừa mở hộp ra cô đã thấy có một tờ giấy được dán ở đó.

Sau khi nhìn rõ mấy chữ trên đó, cô liền bật cười.

“Tiểu Lam chi mộ.”

Diệp Tử cười đến đau cả miệng, cô lấy điện thoại ra chụp một bức, sau đó cúi đầu chỉnh ảnh rồi tùy ý hỏi: “Kì Tích, ID với mật khẩu weibo của anh là gì?”

Tề Từ Kỳ chậm rãi đọc cho cô, cũng không khác bên Chung Diễm là mấy.

Diệp Tử lên weibo của Kì Tích đăng trạng thái kèm theo bức ảnh vừa mới chụp.

“Hôm nay gặp mặt lần đầu với một người, nhân tiện mượn điện thoại người đó lên một lát. Xin lỗi, đã ngừng đăng chương mới khá lâu, thật sự là do nhân tố không thể chống đối, tôi sẽ cố gắng quay lại đăng truyện. Cuối cùng, mời mọi người chiêm ngưỡng thâm kịch lần trước do bố tôi gây nên. -Ảnh chụp-”

Đăng xong Diệp Tử không quên đưa cho Tề Từ Kỳ xem, cẩn thận dặn một câu: “Anh phải nhớ rằng trạng thái này là anh đăng, biết chưa?”

Ngừ khi của cô dịu dàng kiên nhẫn, giống như đang ân cần chỉ bảo học sinh, Tề Từ Kỳ hơi buồn cười, anh cầm lấy điện thoại, hí hoáy một lúc rồi trả lại cho cô.

“Anh làm gì thế?” Diệp Tử hơi nghi hoặc lướt lên xem thì thấy trạng thái mới nhất của Kì Tích đã không phải cái cô vừa đăng nữa.

Kì Tích: “Hơn nữa, Bố Tương Tư rất đáng yêu.”

“Này, Kì Tích!”

Lúc cô ngẩng đầu lên muốn tìm người tính sổ thì lại phát hiện anh đã ra khỏi phòng, cô vừa giận vừa buồn cười, vội vã đuổi theo.

“Đây là phòng tôi.” Anh đi đến cửa phòng ngủ của mình thì dừng lại, mở cửa rồi cúi người mời cô bước vào như một thân sĩ.

Diệp Tử đi vào phòng lập tức sững người, một lúc lâu sau cô mới cứng ngắc quay đầu lại, ngoài cười nhưng trong không cười cong khóe môi: “Anh bảo tôi phải tin tưởng thâm mỹ của anh thế nào đây?”

Màu tường, rèm cửa, màn, chăn ga, đèn ngủ đều là màu tím. Tuy màu tím không nữ tính như màu hồng, nhưng một màu tím thuần nhất, đậm đặc thì lại khiến căn phòng có vẻ âm u áp lực, còn không đáng yêu bằng màu hồng đầu.

Thảm mỷ của anh còn không bằng bố anh!

Diệp Từ lắc đầu thì thào: “Quả nhiên không thể tin tưởng lời anh nói.”

“Aizz.” Tề Từ Kỳ dùng cái loại ngữ khí mọi người đều say mình ta tính thờ dài: “Tôi còn nghĩ cô sẽ thích đấy, quả nhiên.”

“Anh còn muốn tìm một người có thể hiểu được thảm mỷ của anh sao?” Ngữ khí Diệp Từ tràn đầy khó tin.

Anh lại buồn bực gật đầu: “Trước khi mở cửa phòng, tôi thật sự đã chờ mong như thế.”

Diệp Từ cười rộ lên: “Tôi muốn trở thành người đó, nhưng thật có lỗi, tôi thật sự không thể làm trái với lòng mình.”

Tề Từ Kỳ cũng cười theo: “Không sao.”

“Anh không ngại nếu tôi ngồi lên giường chứ.”

Anh lắc đầu, vì thế Diệp Từ liền tùy ý ngồi lên giường, thân thể bị kéo căng cả ngày này gần như được thả lỏng ngay lập tức, cô cúi người xoa xoa hai bàn chân còn chưa quen đi giày cao gót, nhưng bộ váy trên người quá bó sát, làm cô không cúi xuống được, sau vài lần thử không được, cô đành từ bỏ.

Tề Từ Kỳ bất đắc dĩ cười khẽ một tiếng, ngồi xuống trước mặt cô nhẹ nhàng cầm lấy chân cô xoa bóp: “Không thoải mái ở đây à?”

Diệp Từ há hốc miệng kinh ngạc, thái độ của anh quá mức thân thiết khiến cô sinh ra một tia ngọt ngào lại nguy hiểm.

Nhưng chỉ khiếp sợ trong chốc lát, sau đó cô nhanh chóng phục hồi tinh thần: “Ừ.”

“Nếu không tiện sao còn mặc thế này?”

“Ai bảo không tiện.” Diệp Từ cười cười: “Mặc thế này không phải vào công ty anh mới tiện sao?”

Tề Từ Kỳ hiểu được ý của cô nhưng cũng chỉ cup mắt cười khẽ, sau đó cầm lấy bàn chân bên kia, tiếp tục xoa bóp thay cô.

“Kì Tích.” Diệp Từ lại gọi anh một tiếng.

“Hà?” Anh ngẩng đầu lên nhìn cô, cánh tay lại đột nhiên bị túm lấy rồi bị kéo mạnh về phía trước, Tề Từ Kỳ đứng lên theo bản năng, rồi bị kéo nằm sấp lên người Diệp Từ.

“Cô.....” Anh tròn mắt kêu.

“Tích Đại.” Diệp Từ hơi hơi nheo mắt lại, cười có vẻ tà ác: “Anh có biết... chân của con gái là không thể tùy ý sờ loạn không?”

Trong đầu Tề Từ Kỳ vô cùng hỗn loạn, anh có thể cảm nhận rõ ràng mình đang đè lên một cái gì đó rất mềm mại, nhận thức này khiến anh không biết phải làm sao, chỉ một lòng muốn chống tay lên để tạo ra chút khoảng cách.

Chân dài Diệp Từ nhẹ nhàng cong lên, cuốn lấy chân anh, rồi tay cô túm lấy cả vạt của anh, kéo anh lại gần mình.

“Kì Tích Tích Đại, người ta là người mới, có thể cho tôi ôm đùi nịnh bợ chút được không?”

“Cô... cô.....”

Anh còn chưa nói xong, ‘rầm’ một tiếng cửa phòng bị mở ra, Tề Nhạc hùng hổ lao vào: “Tề Từ Kỳ tên nhóc thói nhà người, nghe nói hôm nay còn dẫn theo một người đẹp về, con đã quên hôm trước cam đoan thế nào rồi hả, không muốn sống thì cứ nói thẳng, lão tử trực tiếp.....”

Những lời còn lại toàn bộ bị nghẹn trong cổ họng, Tề Nhạc sững sờ nhìn hai bóng người đang lôi kéo nhau trên giường, mắt cũng như sắp rơi ra ngoài.

“Bố.” Tề Từ Kỳ hít sâu một hơi, biểu cảm lại khôi phục bình tĩnh.

Diệp Từ quay đầu nhìn về phía cửa, một lúc sau mới cười khẽ: “Chú à, quấy rầy chuyện tốt của người khác là hành vi không có đạo đức đâu.”

“À... ừ.” Tề Nhạc vẫn thần người, mắt chớp liên tục như là muốn chứng minh hình ảnh trước mắt không phải ảo giác.

“Nếu đã biết thì phiền chú ra ngoài trước đi ạ, nhớ đóng cửa nhé.”

Đáy mắt Tề Từ Kỳ có chút tình tự dao động, anh nghiêng mặt đi, không muốn để bố mình thấy biểu cảm của mình lúc nào.

“À... được.” Tề Nhạc như trứng cỏ, ngoan ngoãn đi ra ngoài, còn đóng cửa lại. Ông đứng ngốc ngoài cửa một lát mới bình tỉnh.

“Fuck, đây là nhà ai! Nhớ đóng cửa cái rầm, nhé cái rầm!”

Kiri: Huhu cuối cùng cũng lên được wordpress, đây dợ gì mà cứ đứt hoài T.T

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 56: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [10]

Edit: Kiri

Tề Nhạc chỉ phần nộ trong chốc lát sau đó biểu cảm ông biến đổi, nhẹ nhàng kiễng chân lên dán sát tai vào cửa, tập trung tinh thần nghe ngóng động tĩnh bên trong.

“Tiểu tử này Tề Từ Kỳ này không tệ không tệ, mình còn tưởng với tính cách của nó thì định đi tu cơ đấy, không ngờ lại thông đồng được với một mỹ nhân, đáng người còn chuẩn như vậy.” Ông thì thầm, trong đầu hiện ra đôi chân dài thẳng tắp của Diệp Từ.

Mà trong phòng.

Diệp Từ đặt một tay ở hông anh rồi ngẩng đầu lên hôn nhẹ lên môi anh, chỉ chạm nhẹ một cái nhưng Tề Từ Kỳ đã run cả người, lập tức bật dậy, bộ dạng như một con mèo dựng lông sợ hãi. Anh vội vàng lui về sau vài bước rồi nghiêng mặt đi, lấy hai tay bưng kín mặt, hai tai đã đỏ bừng.

Diệp Từ thấy buồn cười nhưng cũng không nói gì, chống tay nằm nghiêng trên giường, nháy nháy mắt với anh, đầu mày cuối mắt đều lộ ra một vẻ ý nhị phong tình.

Tề Từ Kỳ chỉ cảm thấy độ lạnh của bàn tay cuối cùng cũng giảm được vài phần nhiệt ở tai.

Diệp Từ im lặng nhìn anh, đợi anh nói gì đó.

Một lúc lâu sau, cuối cùng anh cũng khôi phục về bình tĩnh lạnh nhạt ban đầu, ánh mắt bình thản nhưng lại lộ ra một chút mát lạnh.

Ý cười nơi khóe miệng của Diệp Từ không giữ được nữa, dần dần biến mất, ánh mắt Kì Tích khiến cô hơi hoảng hốt, lập tức tự trách mình được một tác lại muốn tiến thêm một bước. Đây là lần đầu tiên bọn họ gặp nhau ngoài đời, cô phóng đảng như thế ai cũng sẽ kinh hãi. Thật sự là do người đàn ông này quá mức dịu dàng, giờ tay nhắc chân đều vô tình lộ ra sự chiều chuộng khiến cô mất đi cảnh giác.

Diệp Từ nhanh chóng ngồi thẳng dậy, đang muốn nói mấy câu đại loại như ‘Tôi đùa anh chơi thôi’ để bổ cứu, lại nghe tiếng Tề Từ Kỳ có chút không hài lòng.

“Váy của cô.....”

Diệp Từ tròn tròn mắt: “Hả?”

“Quá ngắn.” Lúc đứng thì không sao nhưng ngồi xuống thì quá dễ hở, anh mới không nói cho cô là anh thấy gì khi bóp chân ban nãy đâu.

Diệp Từ nghe vậy liền thả lỏng, cô nhẹ nhàng cười cười: “Biết rồi, lần sau gặp mặt tôi sẽ mặc váy dài một chút. Nhưng ngoài ra, anh không còn gì muốn nói với tôi à?”

Tề Từ Kỳ mở miệng như muốn nói gì, sau đó vẫn im lặng, chỉ lắc đầu.

“Thật xin lỗi, hôm nay không tiếp đón cô tử tế, lần sau tôi sẽ mời cô một bữa thật ngon. Giờ cũng không còn sớm nữa, tôi gọi xe đưa cô về.”

Diệp Từ đi giày cao gót vào đứng lên: “Bố anh thật đáng yêu. Vừa rồi nhìn không được mà đùa giỡn với ông, thất lễ.”

Tề Từ Kỳ khẽ hừ một tiếng, từ chối cho ý kiến với từ ‘đáng yêu’ kia.

“Cô có chỗ ở chưa? Tốt nhất là ở khách sạn sang trọng một chút, sẽ an toàn hơn.....” Bọn họ vừa nói vừa đi ra cửa, Tề Từ Kỳ nhẹ nhàng mở cửa, một bóng người lập tức đổ rạp xuống chân họ.

Không khí có chút cứng lại.

Tề Nhạc ngẩng đầu, gương mặt cười cười rồi nhanh chóng đứng dậy: “À, vừa nãy bố xuống nhà rồi mới phát hiện làm rơi di động ở cửa phòng.”

Diệp Tử chỉ cười, thừa dịp Kì Tích không chú ý thì nhủ mảy nhìn Tề Nhạc nhưng miệng lại là thái độ hoàn toàn khác: “Xin lỗi chú Tề, hôm nay đã quá rầy rồi. Hôm nay cháu chưa chuẩn bị sẵn sàng, lần sau cháu sẽ đến thăm chú cẩn thận.”

“Khụ khụ.” Tề Nhạc cố ho khan hai tiếng, xụ mặt không nói gì.

Diệp Tử cũng không để ý, gật gật đầu với ông rồi lướt qua ông đi xuống, Tề Tử Kỳ cũng đi theo Diệp Tử xuống lầu.

Anh và Diệp Tử tạm biệt nhau vài câu đơn giản rồi Diệp Tử lên xe rời đi, anh nhìn theo bóng cô rời đi, gương mặt bình tĩnh dần vỡ ra để lộ vẻ mê mang bối rối. Hành vi vừa rồi của cô đại biểu cho cái gì, không phải anh không biết nhưng chính vì biết nên mới càng khó hiểu và kinh ngạc.

“Aizz.” Không biết Tề Nhạc đã đến bên cạnh từ khi nào, ông vỗ vai anh, lời nói lộ rõ ý chỉ tiếc rên rết không thành thép: “Con nhanh đến mức nào thế, không đến ba phút đồng hồ.”

Đầu tiên Tề Tử Kỳ ngẩn người, sau đó đỏ bừng mặt: “Bố, không phải ai cũng giống bố, cứ thấy phụ nữ là lên giường.”

Anh bối rối quay người rời đi.

Tề Nhạc kinh ngạc há to miệng, hô lớn theo anh: “Với một người phụ nữ như thế còn không có cảm giác gì, bố thấy nó còn nghiêm trọng hơn chuyện ba phút. Con trai, con có chỗ nào không thoải mái cứ nói với bố, bố đưa con đi bệnh viện.” Rốt cuộc ông cũng hiểu cái nhủ mảy vừa nãy của Diệp Tử có ý gì, có khi người ta đang thâm cười nhạo con trai mình đấy.

“Tề! Nhạc!” Tề Tử Kỳ tức giận hét tên ông, rồi đầu đầu day day thái dương: “Bố có thể im lặng một chút không? Thù Tiểu Lam con còn chưa tìm bố báo đâu. Nếu bố không ngại, con sẽ gửi anh chụp chung của bố với người yêu cũ cho Tiểu Ny Ny của bố.”

Tề Nhạc nhất thời có chút bối rối, ông liếm liếm môi, nhẹ nhàng nở nụ cười: “Con sẽ không làm loại chuyện này đâu, bố biết. À đúng rồi, bố vừa đột ngột ra quyết định, giao ước của chúng ta kết thúc từ bây giờ. Từ hôm nay trở đi, con có thể tùy ý lên mạng, tùy ý ra ngoài, muốn gõ chữ thì gõ chữ.....”

Tề Tử Kỳ có chút nghi hoặc nhủ mảy.

“Nhưng..... con phải cam đoan trong ba tháng phải tìm được cho bố một đứa con dâu, tốt nhất là nhanh chóng sinh cho bố một đứa cháu.”

Biết ngay mà. Tề Tử Kỳ không thèm nghe lời ông nói, lập tức đi vào phòng, Tề Nhạc liền lon ton đi theo, vừa đi vừa lải nhải về tầm quan trọng của vợ và con với một trạch nam.

“Bố tự sinh được không? Nếu bố thật sự thích trẻ con.” Có trời cao chứng giám, không phải anh đang dối bố mà đây thật sự là một vấn đề anh đã nghĩ từ lâu.

Tề Nhạc bị làm cho ghen hờn: “Con xác định? Nếu bố lại sinh con trai thì bố sẽ để tất cả tài sản cho nó.”

Tề Tử Kỳ ngây thơ gật gật đầu: “Được, không sao.” Sau đó còn thật sự nghiêm túc lo lắng: “Không cần phải lo, chờ bố chết, con sẽ chăm sóc nó thật tốt.” Dù công ty của bọn họ phá sản, với nhuận bút của anh cũng đủ nuôi sống mình và em trai.

“Con.....” Tề Nhạc bị miêu sát, suýt thì hộc máu.

Tề Tử Kỳ cũng không thèm để ý đến ông, bảo người giúp việc bật wifi rồi lấy điện thoại lên mạng. Giờ anh đang rất hỗn loạn, theo bản năng lên mạng vào weibo rồi anh phát hiện bình luận ở weibo của mình hơi... quái lạ.

“Tôi có cảm giác mình đã phát hiện ra điều gì đó, là do Kì Tích hợp tác với Bố Trương Tư à?”

“Ngữ khí của Tích Đại thật sự là say lòng người, tôi chỉ muốn biết một chuyện, ai trên ai dưới.”

“Đồng vợ đồng chồng tát biển Đông cũng cạn. Tôi cá là Tích Đại công Bố Trương Tư thụ.”

“Bao nhiêu lần?”

“Tích Đại, tôi cứ nghĩ tại sao truyện của anh không có nữ chính, hóa ra anh là! Một! Lão! Co!”

(‘Co’ hay ‘ky’ đọc giống từ ‘gay’. Xuất phát từ từ này, đồng tính luyến ái nam gọi là “cơ lão”, hành động của đồng tính luyến ái gọi là “cáo cơ”. Từ này đến từ điện ảnh Hồng Kông những năm 80, có chỗ còn gọi là “đồng chí”, “pha lý”)

Tề Tử Kỳ càng thấy đau đầu, anh luôn biết fans mình nhiều nữ, cũng không phải thấy những điều thế này lần đầu..... nhưng khi bình luận xoay quanh anh và Bố Trương Tư, đột nhiên anh lại cảm thấy hơi khó tiếp nhận.

Vì thế anh liền nhịn không được mà đăng thêm một trạng thái.

Kì Tích: “Bố Trương Tư là nữ.”

Đăng xong weibo này, anh lười đi xem bình luận, quay sang QQ vào một nhóm có bảy tám người.

Kì Tích: hỏi các cậu một chuyện.

Một lát sau, cả nhóm liền sôi nổi hẳn lên.

Tuyên Phi Trâm: “Ài da, Kì Tích, cậu chưa chết à?”

Nhìn Đường Chín Hường: “Tiểu Kỳ Tích, lại đây nói cho anh trai, em muốn hỏi gì nào?”

Trữ Nghĩa: “Rốt cuộc là cậu bị làm sao, sao lặn lâu thế.”

Cả nhóm này đều là những người thuộc top của Chung Diễm, có viết đô thị, có tiền hiệp, huyền huyền cũng có, tùy ý ném một người ra ngoài cũng có cả đồng fans.

Tề Từ Kỳ hoàn toàn không quan tâm họ nói gì, chỉ hỏi chuyện của mình.

Kì Tích: “Lần đầu tiên gặp bạn, các cậu có lên giường không?”

Tuyên Phi Trâm: .....

Nhìn Đường Chín Hường: .....

Trữ Nghĩa: .....

Một Tên Đầu Gỗ: “Cậu thật sự lên giường với Bố Tương Tư à?”

Tề Từ Kỳ nhú nhú mày.

Kì Tích: “Không..... nhưng.... cô ấy... hình như hơi có.... ý đồ.... ở chuyện này.”

Tuyên Phi Trâm: “Ừừừ, cậu nói là ‘cô ấy’?”

Kì Tích: “Ừ, Bố Tương Tư là nữ.”

Nhìn Đường Chín Hường: “Là một con cún độc thân, tớ có chút ưu thương.”

Một Tên Đầu Gỗ: “Không phải là vì cô ta muốn đi lên nên mới làm loại chuyện đó lần đầu gặp mặt chứ?”

Trữ Nghĩa: “Hơi lo lắng, thời đại này chuyện gì cũng có thể xảy ra, cậu đừng để bị lừa.”

Tuyên Phi Trâm: “Hay là nam giả nữ? Chuyện này tớ từng thấy vài lần rồi.”

Tề Từ Kỳ thấy bọn họ càng nói càng thái quá, trong lòng khó tránh khỏi có chút bất mãn và tức giận. Bình thường anh cũng chú ý tới một số tác giả bên Lục Giang, thường xuyên thấy họ đăng ảnh lên weibo gặp mặt nhau, cũng có nghe loáng thoáng chuyện lên giường, nên anh mới hơi nghi hoặc. Anh chưa từng đi tìm hiểu các tác giả nữ, nên cũng không biết vào lúc gặp mặt lần đầu tiên, với người đàn ông mình có thiện cảm, họ có làm chuyện này không.

Tựa như một số dân tộc thiểu số, người con gái tặng người con trai một thứ đồ gì đó đại biểu tỏ tình, mà người con trai không nhận có nghĩa là từ chối. Có khi nào Bố Tương Tư cho rằng anh cự tuyệt, anh không thích cô không?

Thật ra cũng không phải không thích.... chỉ là.... lúc đó, đột nhiên có chút không biết phải làm sao, giống như loáng thoáng thấy còn chưa tới thời điểm đó, thời gian không đúng, địa điểm không đúng, không khí càng thêm không đúng.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 57: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [11]

Edit: Kiri

Anh rồi rầm hồi lâu cuối cùng vẫn không nhận được mà gọi cho Diệp Từ. Lúc này Diệp Từ đang mệt mỏi nằm trên giường, giọng nói mơ màng không rõ.

“Sao thế?”

“Cô không... tức giận chứ?”

Diệp Từ hơi khó hiểu, cô ngáp một cái: “Tức giận? Tức giận cái gì cơ?”

Cuối cùng Tề Từ Kỳ cũng thở phào được: “Chỉ là tôi thấy quá đột nhiên nên mới. .... cô không tức giận là tốt rồi. Không có việc gì, không quá rầy cô nghỉ ngơi nữa, ngủ ngon.”

Diệp Từ nghịch tóc mình, ánh mắt hơi tối lại: “Kì Tích, anh có biết không, hai chữ ‘ngủ ngon’ này còn có một loại hàm nghĩa?”

“Hả?”

“Hai chữ ‘ngủ ngon’ đánh vần.... giống..... anh yêu em”

(Kiri: Trong tiếng trung ‘ngủ ngon’ là wanan, viết tắt của wo ai ni ai ni. – Tks bạn Chanh Từ nha)

Đầu dây bên kia trầm mặc một lát, lúc Tề Từ Kỳ lên tiếng rõ ràng đang rất bối rối.

“Này.... cái này... hôm nay muộn quá rồi..... tôi..... tôi cúp trước.”

“Ha ha.” Cúp điện thoại xong, Diệp Từ nhin không được cười vui vẻ, rồi mới ôm tâm trạng tốt tiến vào mộng đẹp.

Lần thứ hai Diệp Từ đi tìm Kì Tích thuận tiện mang bức thư cho anh. Tề Từ Kỳ giống như chưa từng có chuyện gì xảy ra, chỉ cực kỳ tò mò thích thú xem xét bức thư kia, lật đi lật lại bao nhiêu lần: “Cách thư này có vẻ không giống cách thư bây giờ nhỉ?”

“Một người đàn ông như anh còn hiểu về thư à? Vậy anh nói xem cách thư này là thế nào?” Diệp Từ cười trêu chọc.

Tề Từ Kỳ nghiêm trang suy tư: “Mũi kim thay đổi liên tục, cách thư lá..... tôi cũng không biết nhiều lắm.”

Lúc anh ngẩng đầu nhìn lên thì thấy Diệp Từ đang chống cằm, hai mắt cười ẩn ý đưa tình nhìn anh.

Tìm anh liền đập nhanh lên vài nhịp, rồi đột nhiên anh rút di động ra chụp ảnh như để che dấu, vừa chụp vừa cười: “Không ngại tôi đăng quà của tôi lên mạng chứ?”

“Tuy không để ý nhưng nếu anh đăng bức thư này lên mạng, chẳng phải là biến chuyện này thành tam giác tình yêu cầu huyết à?” Trong cảm nhận của độc giả, Lạc Cận và Bồ Tương Tư chính là hai người hoàn toàn không liên quan.

“Hả?” Tề Từ Kỳ tròn tròn mắt, ngờ ngác vô tội nhìn cô rồi lại nhìn màn hình di động: “Nhưng tôi đăng mất rồi.”

Diệp Từ gần như đã có thể tưởng tượng ra những bình luận phía dưới rồi, cô khẽ thở dài một tiếng: “Quên đi.”

Sau đó cô lại đột nhiên hưng phấn hẳn lên, cười càn rỡ: “Mau lên xem tình hình chiến đấu.”

“Hả?” Tề Từ Kỳ nghi hoặc nhìn cô lấy di động của mình ra, hai tay không ngừng lướt trên màn hình, ánh mắt lộ rõ tia sung sướng.

Nụ cười tươi của cô rất có sức cuốn hút khiến anh cũng không nhịn được mà cười theo. Giờ tất cả lực chú ý của Diệp Từ đều chuyển vào điện thoại, hoàn toàn bỏ qua anh, anh cũng không giận, vừa dùng thìa khuấy cà phê, và mỉm cười im lặng chờ đợi ở một bên.

Diệp Từ vừa mở weibo của mình đã thấy trạng thái mới nhất kia.

Kì Tích: “Rất cuộc cũng nhận được bức thư của Lạc Cận, còn tìm thấy tên mình ở lá cây Lan Từ La, thật sự rất có tâm. @Lạc Cận.”

Bình luận phía dưới quá mức buồn cười, làm cô cười vui vẻ.

“Kháo, tra công, lúc thích người ta thì bảo Tiểu Từ Từ người ta đáng yêu, giờ không thích người ta thì lập tức bỏ chạy đi liếc mắt đưa tình với người phụ nữ khác.”

“Bồ Tương Tư đâu? Không phải thừa dịp cậu ta đau lưng không dậy nổi khỏi giường anh đi thông đồng với người phụ nữ khác đấy chứ. Cần thận cậu ấy khóc cho anh xem”

“vẫn còn đang đăng tự động đấy, Bồ Tương Tư vẫn còn đang ở chỗ Tích Đại.”

“Có chút mê mang.”

“(๖o๖) mới không lên mạng hai ngày đã có cảm giác bị cả thế giới vứt bỏ, ai nói cho tôi biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì đi?”

Diệp Từ cười rung cả vai, nhanh chóng chuyển phát weibo của Kì Tích.

Lạc Cận: “Tôi thù bí mật như thế, cứ nghĩ sẽ không có ai phát hiện ra nhưng.. anh thích là tốt rồi!// Kì Tích: “Rốt cuộc cũng nhận được.....”

Một lúc lâu sau, weibo lại được chuyển phát.

Kì Tích: “Ừ, tôi rất thích!// Lạc Cận: “Tôi thù bí mật như thế.....”

Cô cười ngẩng đầu lên nhìn người đàn ông chỉ cách mình một cái bàn, thì thấy anh cũng đang nhìn cô cười dịu dàng, cô cúi đầu, tiếp tục gõ chữ.

“Này này này, please, có phải nên giải thích quan hệ với Bồ Tương Tư trước không? Tuy rằng mọi người đã xác định được thông báo bên là cậu ta post, nhưng rốt cuộc là cậu ta chỉ phụ trách thông báo giúp anh hay quyền đó cậu ta cũng viết?”

“Nhìn nữ chính ngốc mạnh đến chảy máu thể kia là biết do Bồ Tương Tư viết.”

“Chỉ có tôi đang nghĩ hoặc Tích Đại nhận được bức thù này như thế nào sao? Là chuyển phát nhanh hay đã gặp mặt?”

Lạc Cận: “Anh đừng nói với tôi là anh định để nó trong phòng ngủ nhé.”

Kì Tích: “Sao, không được sao?”

Diệp Từ lại nhìn không được mà ngẩng đầu nhìn anh, chỉ nhìn thấy hàng mi đang rủ xuống và khoe môi thoáng giờ lên của anh, trái tim không hiểu sao lại mềm xuống.

Lạc Cận: “Phong cách phòng ngủ của anh thật sự rất không đành lòng nhìn thẳng, để bức thù của tôi ở đó nó sẽ thấy tủi thân lắm.”

Kì Tích: “Nhưng cô nói như vậy, tôi sẽ thấy tủi thân.”

Lạc Cận: “Tích Đại, đừng vờ đáng thương, vô dụng với tôi.”

A a a, nhưng trong lòng đã thấy đáng yêu đến không chịu nổi.

Kì Tích: “Thật sự không thích phong cách phòng ngủ của tôi sao? Nhưng tôi không quá muốn sửa!”

Diệp Từ ngẩng đầu lên, Tề Từ Kỳ đang mỉm cười nhìn cô, đáy mắt có chút tình tự đang lưu chuyển, giống như những vì sao sáng mê người. Cô cup mắt, đăng một trạng thái cuối cùng.

Lạc Cận: “Không sao, tôi có thể sửa giúp anh, trên cơ sở không thay đổi màu sắc chủ yếu.”

Còn chưa đăng được mười giây.

Kì Tích: “Được!// Lạc Cận: Không sao....”

Ý cười bên môi Diệp Từ càng sâu, cô buông di động, nhanh chóng lại ngồi gần Tề Từ Kỳ, giọng nói trầm thấp mềm nhẹ: “Tích Đại, anh có hiểu được những lời anh vừa nói có ý gì không? Có cần tôi giải thích cho anh không?”

Lưng Tề Từ Kỳ hơi cứng ngắc, anh nghiêng mặt đi trốn tránh: “Không cần,... tôi... đại khái là hiểu.”

Diệp Từ liền cười xinh đẹp: “Chúng ta đi xem phim đi, Tích Đại có rảnh không?”

“Được.”

Hôm nay, đầu tiên là Tề Từ Kỳ mời cô ăn một bữa tiệc thịnh soạn rồi đi cùng cô đến rạp chiếu phim xem một bộ phim. Lúc đưa nàng đến cửa khách sạn, giọng anh bình bình tĩnh tĩnh, Diệp Từ lại nghe ra một chút quyến luyến không rời.

“Ngủ ngon.”

Diệp Từ nhướn mày, cười nói: “A, Tích Đại anh vừa nói gì thế?”

Tề Từ Kỳ nghe được ý đùa giỡn trong giọng cô nhưng anh vẫn thản nhiên lặp lại một lần: “Ngủ ngon.”

Ý cười bên môi Diệp Từ nhiễm dần vào đáy mắt: “Ngủ ngon.”

Cô lên phòng, tập yoga nửa giờ rồi mới tắm rửa sạch sẽ lên giường. Trước khi lên weibo cô đã tưởng tượng được tình cảnh sóng to gió lớn trên đó sau màn đối thoại chiều này.

Bình luận bên cô không nhiều bằng Kì Tích nên cô trực tiếp vào weibo của Kì Tích, vui vẻ đọc bình luận.

“Tôi chỉ muốn oán hận một câu thôi, đốt chết yêu dị tính nha.”

“Cho nên.... đã ở bên nhau sao?”

“Fuck, chuyện gì đây, Tích Đại rời đoàn hả?”

“Ôi trời ơi, chó độc thân như tôi bị chọc mù mắt rồi.”

“Xong rồi xong rồi, đã tiên đoán trước được sẽ lấy lý do kết hôn để không đăng truyện.”

“Phải làm sao bây giờ, đoạn đối thoại của Tích Đại và Lạc Cận quá mạnh, tôi cực kỳ đáng xấu hổ từ Tích Tư đăng phản chiến thành Tích Cận đăng!”

“Phản chiến Tích Cận đăng +1, của Lạc Cận siêu hay.”

“Một đám phản đồ, lão nương vẫn kiên định với Tích Tư đăng. Kì Tích đưa tài khoản Chung Điểm cho Bồ Trương Tư, bọn họ còn hợp tác viết một quyền tiểu thuyết, Lạc Cận có sao?”

“Nhìn hai người họ đối thoại đi, Tích Đại đã dẫn Lạc Cận về nhà rồi, ngay cả phòng ngủ cũng vào rồi, Bồ Trương Tư có sao?”

Bình luận cũng dần dần có mùi thuốc súng, các fan mỗi couple đều cãi nhau đến rối tinh rối mù. Đương nhiên cũng có một số độc giả nam vào bình luận về nội dung truyện nhưng đã nhanh chóng bị fan nữ nhấn chìm.

Diệp Từ xem náo nhiệt không sợ gây chuyện, cực kỳ vui thích. Lúc này gần như đã muốn đăng lên weibo: “Bồ Trương Tư và Lạc Cận đều là lão nương, ha ha, lãng phí cảm tình của các người rồi phải không, thế thì sao nào, có bản lĩnh thì đến cắn tôi này ahihi.”

Cô tự hỏi một lát rồi vẫn cố mà nhịn xuống phản xúc động này.

Kì Tích đã đăng bên như cũ, vẫn sáu ngàn chữ không thay đổi, ở cuối chương anh thanh minh vài chữ đơn giản.

— là tác phẩm tôi viết hồi trung học, hành văn còn rất ngây ngô, sau khi cùng Bồ Trương Tư hàn huyên tán gẫu đã nảy sinh ý hợp tác. Tôi phụ trách viết quyền mưu thắng cấp còn cô ấy phụ trách viết cảm tình. Tài khoản và mật mã quả thật đã đưa cho cô ấy, nhưng cô ấy chỉ phụ trách đăng, sẽ không can thiệp đến những truyện khác.”—

Sau đoạn thanh minh này, sự chú ý của mọi người đều dồn vào một chữ.

Cô ấy!

“Cái... cái quý gì đây, là đánh nhầm hay.....”

“Cảm giác như chỉ số thông minh của tôi âm rồi.”

“Tuồng kịch nam nữ bí ẩn của Chung Điểm chính thức trình diễn. Rốt cuộc Bồ Trương Tư là nam hay là nữ, Kì Tích và Bồ Trương Tư có quan hệ gì, tác giả Lạc Cận của Lục Giang sắm vai gì trong mối quan hệ khúc chiết ly kỳ này? Muốn biết thế nào, hồi sau sẽ rõ.”

Tề Từ Kỳ khác Diệp Từ, anh không bao giờ quan tâm đến lời độc giả bình luận. Đăng đoạn này chủ yếu là vì nghĩ mình nên cho độc giả luôn theo dõi tiểu thuyết của mình một lời giải thích.

Sau đó, anh không để tâm lắm đến chuyện này nữa, mà cả ngày đi hẹn hò với Diệp Từ. Không phải bọn họ chỉ ra ngoài chơi mà thi thoảng còn hẹn hò ở nhà Tề Từ Kỳ, anh hết sức chăm chú viết truyện còn Diệp Từ thì thay đổi phong cách phòng ngủ của anh từng chút một.

Cô không quấy rầy anh, cũng không hỏi anh xem nghĩ thế nào, gần như là tự làm chủ, cô đổi sạch cái màu tím áp lực kia, lấy màu trắng làm chủ đạo, màn và giường đổi thành màu tím nhạt có hoa văn màu tím đậm, cũng coi như là còn màu đậm.

Tề Từ Kỳ không hỏi đến chuyện cô làm, được rồi, thật ra là chưa kịp hỏi đã thấy phòng mình thay đổi lớn.

“Xong rồi đó.” Diệp Từ vỗ vỗ tay, cười nói với anh: “Anh chờ một lát, em đi rửa tay đã.”

“...Ừ.” Tề Từ Kỳ phản ứng hơi chậm chạp, anh im lặng nhìn phòng mình, biểu cảm xét ra thì buồn rầu nhiều hơn.

“Aizz.” Anh sâu kín thờ dài, lại có chút đáng thương: “Được rồi, chỉ cần em thích.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 38. Muốn làm người phụ nữ của đại thần [12]

Edit: Kiri

Lúc Diệp Từ quay lại, Tề Từ Kỳ đã điều chỉnh tốt tâm tình của mình, tươi cười ôn hòa như lúc ban đầu, không nhìn ra một tia buồn bực hay nén giận.

“Viết xong rồi à?” Diệp Từ hỏi anh.

“Ừ.” Anh xoay xoay cổ: “Em thì sao? Gân đây không đáng à?”

“Em còn truyện tồn mà!” Diệp Từ ngồi trên giường, cúi đầu cầm điện thoại nghịch: “Ai giống anh đâu, Kì Tích đại thần.”

Tề Từ Kỳ cũng không phản bác, chỉ cười.

“Kì Tích, anh còn cần dùng máy tính không?” Diệp Từ đột nhiên ngẩng đầu lên hỏi anh.

“Không cần, sao thế?”

Cô xem tin nhắn Lam Khải gửi tới bảo cô tham gia buổi nói chuyện nên không khỏi nghi hoặc: “Giờ em còn chưa tính là đại thần đi, chẳng lẽ anh cũng nhận được quyền tham gia buổi nói chuyện ngay sau quyền đầu à?”

Tề Từ Kỳ cup mắt nghĩ một lát rồi mới dịu dàng an ủi cô: “Thật ra cũng không khác thế lắm, sau khi hết quyền một, từ quyền hai là có ưu đãi với tác giả có thành tích tốt, đừng căng thẳng.”

Diệp Từ cười cười: “Anh cảm thấy em căng thẳng sao? Em phải lên diễn đàn, cho em mượn máy tính chút.”

Tề Từ Kỳ vừa đứng dậy nhường chỗ cho cô, vừa cười: “Vì có chuyện này nên hôm nay mới cố ý không ra ngoài à?” Anh còn đang nghi hoặc, rõ ràng là hiếu động, mới một tuần mà gần như đã kéo anh đi khắp thành phố S, sao hôm nay lại đột nhiên lựa chọn ở nhà, ra là như vậy.

“Xem như thế đi.” Diệp Từ lên theo giờ đã hẹn trước, số người lên tới bảy nghìn, giọng người chủ trì trong trẻo dễ nghe, đang nói về một số chuyện thú vị của các đại thần Chung Điểm. Vừa thấy cô lên liền chuyển chủ đề: “Lịch sử đen tối của họ không biết tất cả mọi người đã nghe bao nhiêu lần rồi, tôi biết, hôm nay mọi người đến đều là vì Bồ Trương Tư, đạo gần đây đề tài về vị đại thần mới nổi này cuốn cuốn không ngừng, hôm nay mọi người có thù báo thù, có oán báo oán, muốn hỏi gì thì.....”

Diệp Từ hơi đau đầu, nghiêng mặt hỏi một câu: “Kì Tích, mấy anh có phần mềm biến âm không?”

Tề Từ Kỳ sững sốt nửa giây, trên mặt đột nhiên hiện lên một tia quần bách: “Có hay không cũng không quan trọng.”

“Hả, lời này có ý gì?”

Anh ngượng ngùng cười: “Hình như anh đã không cẩn thận bán đồng đội mất rồi.”

“Anh.....” Diệp Từ lập tức hiểu ra, không dám tin nhìn anh, vô cùng đau đớn nói: “Tích Đại, anh bán em lúc nào thế, ít nhất trước khi bán cũng nói với em một tiếng chứ.”

Tề Từ Kỳ bối rối định giải thích lại nghe Diệp Từ nói tiếp: “Em còn muốn tự mình đùa giỡn họ mà!” Về mặt rất là tiếc nuối.

Anh đột nhiên cảm thấy dờ khóc dờ cười, vẻ mặt rất nghiêm túc: “Thôi mà, thật xin lỗi. Thật ra anh có thể tùy ý cho em đùa giỡn để bồi thường.”

Diệp Từ kinh ngạc tròn tròn mắt, vẻ mặt đại ra. Tề Từ Kỳ liền bật cười: “Nói đùa thôi.”

“Anh anh anh, ai đã dạy hư Tích Đại nhà chúng ta thế này, học được bật lại rồi.” Diệp Từ cười vui vẻ, còn chưa kịp phản công đã nghe người chủ trì gọi mình: “Bồ Đại, Bồ Đại, cậu đâu rồi?”

Diệp Từ cup mắt, ánh mắt hiện rõ một tia đùa nghịch nhưng lúc nhìn thẳng lại thì lại có vài phần căng thẳng nhưng cố chống đỡ: “Tích Đại, anh có thể ngồi cạnh em không?”

Tề Từ Kỳ cũng không hỏi lý do, nghe lời kéo ghế lại gần.

Diệp Từ mở mic, cười chào: “Chào mọi người, tôi là Bồ Trương Tư, thực vinh hạnh được tham gia buổi nói chuyện hôm nay.”

Diễn đàn im lặng trong chốc lát, rồi sau đó điên cuồng bình luận.

“Kháo kháo kháo, quả nhiên Bồ Trương Tư là nữ.”

“Không phải đang dùng phần mềm biến âm à.”

“Là thật hay giả thế?”

“Tôi tỏ vẻ bị kinh hãi.”

“('□)' ㄣ——, cậu nói với tôi do một cô gái viết ra, không phải đang đùa tôi chứ.”

Giọng điệu Diệp Từ tràn đầy ý cười: “Ha ha, mọi người đoán đúng rồi, tôi đang dùng phần mềm biến âm. Thế nào, giọng này có phải rất đáng yêu không.”

Độc giả bị cô trêu đến hỗn loạn.

“Rốt cuộc là nam hay nữ đây?”

“Fuck, ngữ khí mất hồn thế này mà là ngữ tử, hẳn là biến âm rồi.”

Diệp Từ chỉ nói mấy câu đã làm không khí dâng cao, cũng quấy rối tất cả câu hỏi định trước, người chủ trì cũng thầm nói ‘Fuck’ trong lòng, nhất thời còn chưa kịp phản ứng để không chế cục diện.

“Tôi chỉ muốn biết rốt cuộc Tích Đại ở bên ai, Bồ Đại hay Lạc Cận? Cầu đáp.”

Diệp Từ liếc thấy câu này, ý cười ở khóe môi càng trở nên âm hiểm.

“Hả? Lạc Cận, ai vậy, tôi chưa từng nghe nói.”

Fan Kì Tích nghe vậy lập tức sôi trào, bọn họ thấy Bồ Trương Tư trả lời trực diện câu này càng hăng say bình luận.

“Hình như Bồ Đại không có weibo.”

“Đúng vậy, Bồ Đại lên xem sẽ thấy, Lạc Cận là tác giả bên Lục Giang, gần đây tương tác với Tích Đại rất nhiều, nghe nói đã ở bên nhau.”

Diệp Từ cười liếc Tề Từ Kỳ một cái, anh vốn đang nhìn màn hình nhưng cảm giác được ánh mắt của cô liền nghiêng đầu nhìn cô một cái, đáy mắt hàm chứa một tia bất đắc dĩ. Cô đắc ý nhũm mày, rõ ràng là đang mỉm cười nhưng giọng nói lại có một tia khiếp sợ và bối rối.

“Hả, vậy sao? Ha ha, chuyện này tôi không rõ lắm, mọi người đi hỏi Kì Tích đi. Hôm nay vẫn nên tâm sự về.” Cô máy móc nói, vẻ thất hồn lạc phách trong giọng nói đặc biệt rõ ràng thậm chí còn có vài tiếng nức nở loáng thoáng.

“Đột nhiên cảm thấy có chút ngược là sao?”

“A a a~~~~, ngược quá, ngữ khí Bồ Đại làm tôi muốn khóc.”

“Bồ nào hai mươi vạn chữ truyện ngược.”

“Aizz, không phải định diễn ngược thật đấy chứ.”

“Cục năm đồng, Bồ Trương Tư thích Kì Tích.”

Diệp Từ nhẹ nhàng cười cười: “Thật xin lỗi, tôi có việc một chút, mọi người có thể chờ một chút không?”

Cuối cùng người chủ trì cũng tìm được cơ hội xen mồm: “Ha ha, không có việc gì, Bồ Đại mau đi đi, vừa rồi nói chuyện phiếm lâu như vậy rồi, lát về sẽ bắt đầu hỏi đáp nha.”

Bình luận lại càng nhiều như thác đổ.

“Không phải Bồ Đại trốn vào WC khóc chứ.”

“Bồ Trương Tư hẳn là con gái thật.”

“Cò đầu tròng lại phản chiến Tích Tư đáng, Bồ Đại đừng khóc!”

Diệp Từ tắt mic rồi kéo ghế lui ra vài bước, lấy tay che miệng cười sặc sụa.

“Em ấy!” Tề Từ Kỳ bàng quan từ đầu tới đuôi, trong lòng không quan trọng chuyện này.

“Kì Tích, nói cho em biết, anh yêu em hay yêu Lạc Cận hơn đây?” Diệp Từ đùa với anh, ngữ khí nghiền ngẫm.

Tề Từ Kỳ thần nhiên nhìn ánh đèn xanh trên máy tính báo mic vẫn mở, gần như có một loại xúc động muốn ôm trán.

Vì Diệp Từ quay người lại nhìn Tề Từ Kỳ nên không để ý là lúc này cô tắt mic nhưng bấm không chuẩn, mic vẫn mở, các bạn độc giả một phút trước còn đang chìm đắm trong bi thương giờ gần như điên rồi.

Anh hơi ngại nhưng vẫn phối hợp trả lời một câu: “Yêu... yêu em hơn.”

Diệp Từ vui vẻ nhưng vẫn cố ra vẻ: “Yêu em hơn thì sao tất cả mọi người đều nói anh ở bên Lạc Cận?”

Tề Từ Kỳ quay đầu lại nhìn bức thêu đang được đóng khung treo trên tường: “Em thấy sao?”

“Ha ha ha ha... vì cả hai người đều là lão nương!”

Anh rõ ràng nhìn thấy, cô vừa dứt lời là những bình luận phía dưới dừng nửa giây, sau đó lại bùng nổ tốc độ như tên lửa tăng vọt.

“Quả nhiên trêu đùa độc giả là vui vẻ nhất, không ngờ bọn họ không ai đoán được Bồ Tương Tư và Lạc Cận là cùng một người. Nghĩ vậy mới thấy, quả nhiên vẫn là Kì Tích anh giỏi nhất!”

Khóe miệng Tề Từ Kỳ hơi run rẩy: “Ừ.”

“Anh đoán xem, nếu họ biết em và Lạc Cận là một thì sẽ phản ứng thế nào?” Diệp Từ hứng trí nhún mày.

“Chắc không cần đoán đâu.” Anh cười: “Em quay lại nhìn màn hình sẽ thấy.”

“Hả?” Diệp Từ nghi hoặc quay đầu lại, rồi ngay lập tức muốn đập đầu mình.

“Kháo kháo kháo kháo kháo, nhân tính đâu?”

“Chưa từng gặp tác giả nào vô sỉ như vậy.”

“Chưa từng gặp tác giả nào vô sỉ như vậy +1.”

“Chưa từng gặp tác giả nào vô sỉ như vậy +2.”

“Chưa từng gặp tác giả nào vô sỉ như vậy +10086, đội ngũ phía sau mời xếp hàng trật tự.”

“Chưa từng gặp tác giả nào vô sỉ như vậy +n lần.”

“Kì —— Tích ——” Cô kéo dài âm cuối.

Anh cười cực kỳ thuần khiết, giờ hai tay đầu hàng, ngữ khí còn rất chân thành: “Anh không làm gì cả, hơn nữa còn rất cố gắng để phối hợp với em mà.”

“Anh không nhắc em?” Diệp Từ nhào vào anh như một con báo, cắn cổ anh lắc lắc: “Hình tượng tri thư đạt lí tao nhã lễ độ của emmm!”

Đoạn ghi âm trong buổi nói chuyện này được truyền bá khắp nơi, chỉ cần có người hỏi đến quan hệ giữa Kì Tích với Bồ Tương Tư và Lạc Cận thì sẽ có người cao ngạo gửi cho người đó một tập tin ghi âm, thờ ơ lạnh nhạt nhìn một đám ngây thơ bị sự thật tàn phá.

Cho nên, trước khi theo dõi weibo của họ, xin hãy suy nghĩ cẩn thận, bằng không bạn sẽ được thấy kỹ năng ngược chó độc thân cao cấp nhất của họ.

Kiri: Chương bị thiếu đây cả nhà nha~~

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 59: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [13]

Edit: Kiri

Diệp Từ và Tề Từ Kỳ thuận lợi biến lần gặp mặt này thành một dịp đặc biệt kỳ lạ, sau đó Diệp Từ xấu hổ đến mức không dám gặp ai, weibo im hơi lặng tiếng.

“Sao thế?” Tề Từ Kỳ ngồi xuống giường nhìn Diệp Từ cười hỏi.

“Eo đau, lưng mỏi.” Cả khuôn mặt cô đều chôn vào chiếc giường màu tím của Kì Tích, hờn dỗi nói.

Tề Từ Kỳ nghĩ nghĩ một lát rồi ngồi xuống cạnh giường, vươn tay nhẹ nhàng xoa bóp cổ cho cô, lực tay vừa phải rất thoải mái.

Diệp Tử thoải mái làm bầm vài tiếng, cuối cùng cũng thư sướng được vài phần, cô ngẩng đầu lên: “Đúng rồi Kì Tích, em ở thành phố S lâu quá rồi, cũng phải về thôi.”

Động tác của Tề Từ Kỳ hơi khựng lại rồi thản nhiên đáp một câu: “Ừ.”

“Thái độ bình thản thế, anh không luyện tiếu sao?” Diệp Tử xoay người, ngữ khí hơi oán trách.

Anh mỉm môi: “Anh phản ứng cường điệu một chút thì em sẽ ở lại nhé?”

Ý cười đọng đầy mắt Diệp Tử: “Có thể nha, có khi em sẽ lưỡng lự một chút.”

Tề Từ Kỳ trầm mặc một lát rồi hơi bĩu môi, cup mắt xuống, bộ dáng có chút vô tội lại tủi thân: “A a a~~~~.... anh thật sự không nỡ, em có thể không đi không?”

Diệp Tử vui vẻ nhìn anh đỏ bừng tai ra vẻ dễ thương nhưng ngữ khí lại không ăn nhập, cuối cùng cô nhin không được mà bật cười.

“Ha ha ha, giọng anh chẳng tình cảm gì cả, NG, lại nào.”

Tề Từ Kỳ ngồi thẳng hơn: “A a a~~~~.... được không?” Ngữ khí bình tĩnh lạnh nhạt, vẻ mặt còn khá nghiêm túc.

“Không được nha.” Diệp Tử cố gắng nói trái lương tâm: “Không dễ thương manh manh tý nào, Tích Đại, anh còn phải tiếp tục luyện tập mới được.”

Tề Từ Kỳ hơi nhụt chí nhưng vẫn cố gắng để mặt mình thể hiện sự lạnh nhạt: “Ừ, nên là phải đi sao?”

Diệp Tử ngồi đây, quần áo bị nhăn vài nếp: “Em không thể ở thành phố S mãi được, cũng không có ai nuôi em.”

Anh cup mi, tầm mắt không có tiêu cự, thần hồn bay mất không biết đang nghĩ gì.

“Không còn sớm nữa rồi, em về khách sạn đây.” Giọng cô giả vờ như sắp khóc: “Còn ở nữa đến tiền khách sạn cũng không trả nổi.”

Rốt cục Tề Từ Kỳ cũng có phản ứng, anh vươn tay nắm nhẹ lấy tay cô, ánh mắt rất thật tình: “Anh trả giúp em”

“Hả? Trả cái gì?” Diệp Tử có chút buồn cười.

“Tiền khách sạn.”

“À.” Cô hơi thất vọng nhủ mảy: “Chỉ tiền khách sạn thôi hả!”

“Vậy.....” Anh dừng hơi lâu làm Diệp Tử vốn chỉ định đùa cũng không nhin được mà căng thẳng. Một lát sau, rốt cục anh cũng nói nốt nửa câu còn lại: “Anh nuôi em.”

Giọng anh trầm thấp, nhẹ nhàng thổi vào tai cô, như đang nói ra lời hứa thành khẩn nhất trên đời.

Diệp Tử hoảng hốt giật mình: “Em và Tích Đại chẳng có quan hệ gì đặc biệt, sao có thể để anh nuôi được, tiền của anh cứ để đó mà cưới vợ đi.” Cô ý vị thâm trường vỗ vỗ vai anh, bộ dáng vẫn nghịch ngợm như trước.

Tề Từ Kỳ theo bước cô xuống tầng: “Em đi khi nào? Anh đi tiễn em.”

Diệp Tử tùy ý nhún vai: “Sáu giờ sáng mai, anh muốn tới không?”

“Hả?” Anh chần chừ hiếm thấy, thái độ hơi dao động.

“Sao thế?”

Tề Từ Kỳ nhíu nhíu mày, giọng nói có tia nén giận: “Quá sớm, không dậy được.”

Diệp Tử nghẹn lời đứng bất động ở cửa, đập mạnh vào vai anh: “Tích Đại, sao em thấy tiền đồ của anh quá nhấp nhô đấy, cố lên nha.”

Cô đã quá quen thuộc với bác lái xe của nhà họ Tề, chạy chậm đến gọi ngọt ngào một tiếng ‘Chú Chu’, sau khi lên xe còn không quên hạ cửa kính vẫy tay chào tạm biệt với Tề Từ Kỳ.

Lời Diệp Tử nói trước lúc đi làm anh mê mẩn, anh lẳng lặng đứng ở cửa một lúc thật lâu, mãi cho đến khi chiếc xe hoàn toàn khuất dạng.

“Này, bạn gái vừa đi rồi còn ở đây ra vẻ tình nồng ý mật cái gì, người ta cũng chả thấy.” Tề Nhạc vừa về đã thấy Diệp Tử ngồi xe của con trai mình đi rồi, còn con mình lại đứng ở cửa làm hờn vọng thê, nhin không được liền cười cợt hai câu.

Tề Từ Kỳ trừng mắt nhìn: “Cô ấy không phải bạn gái, cũng không phải vợ con.”

Tề Nhạc đập vào gáy anh một cái: “Con xác định con là con ta thật không, ta luôn nghi ngờ có phải năm đấy đã bế sai không?”

“Con bày tỏ sự chỉ trích nghiêm khắc với hành vi bạo lực gia đình này.” Tề Tử Kỳ sửa sang lại mái tóc vừa bị đập rối của mình, nề nếp mở miệng.

Ông cười khinh miệt rất không có ý tốt: “Được rồi, đừng nói vớ vẩn nữa. Thì ra cô bé đó không phải bạn gái con, sao không nói sớm, nói sớm bố đã theo đuổi người ta rồi. Chỉ bằng về ngoài phong lưu phóng khoáng cùng tình cảm chân thành của ta, nửa tháng là xong. Đến lúc đó nhớ gọi cô ấy một tiếng mẹ kế..... aaa!”

Ông hét lên một tiếng thảm thiết, cúi gập người xuống đau đến chảy nước mắt. Tề Tử Kỳ bình tĩnh thu chân lại, mặt không đổi sắc liếc ông một cái rồi đi lên tầng.

Tề Nhạc ở phía sau khóc lóc thảm thiết: “Còn nói ta bạo lực gia đình, cảnh sát đâu mau tới đây, có kẻ mưu sát cha ruột!”

.....

Diệp Tử về nhà là lập tức đăng weibo hòng dòi đi lực chú ý.

Lạc Cận: “Hà? Mọi người đang bàn luận gì thế, tôi không biết gì cả. Đúng rồi, tôi có phúc lợi cho mọi người đây, đại thần Kì Tích của các vị đây. – Hình ảnh – trong ảnh là Kì Tích đang có vẻ mặt rất là vô tội, hai mắt mở to cực kỳ thơ ngây trông cực kỳ mạnh.”

Quả nhiên, như cô đoán trước, có một bộ phận đã bị dòi đi lực chú ý.

“Kháo, cô đùa tôi à, tiểu chính thái này mà là Kì Tích?”

“Tích Đại nhà chúng tôi tuyệt đối không thể đẹp trai thế này được!”

“Kì Tích?”

“Thiếu niên xinh đẹp này chính là Tích Đại chưa bao giờ đến buổi ký tên, ngay cả lộ diện thăm hỏi đều không có của chúng ta ư!!!”

“Có phải xấu không dám gặp người đâu, Bồ Tương Tư mau trả người đầu hói răng vàng lưng còng trong tưởng tượng cho tôi.”

“Người có thể dùng mặt kiểm com, có gì cần nhờ tài hoa.”

Một lúc lâu sau mới có người bình luận khác biệt: “Chỉ có tôi muốn biết Lạc Cận như thế nào sao? Nghe giọng có vẻ là một mỹ nữ.”

“Nhìn diện mạo Tích Đại thì người anh ấy dễ ý hấn là cũng không xấu đến mức nào đi.”

“A a a~~ cầu ảnh chụp chung.”

Diệp Tử vui tươi hơn hờ chơi với Kì Tích hơn mười ngày nên sớm đã không còn truyện tòn, giờ phải điên cuồng gõ chữ, tuy trong lòng không muốn cũng chỉ có thể than thở bắt đầu công việc.

Nhưng có một điều làm cô hơi bất ngờ, đó chính là cô ngồi suốt một buổi chiều, thêm nửa buổi tối, đánh xong ba vạn chữ, Kì Tích còn chưa tỏ thái độ về trạng thái mới đăng của cô. Cô không khỏi hơi nghi hoặc, cô còn đã nhắn tin cho Kì Tích báo bình an, nhưng anh lại không hề gọi lại hỏi thăm một tiếng, cũng không tỏ thái độ gì trên weibo, nghĩ thế nào cũng thấy hơi kỳ lạ.

Cô thậm chí bắt đầu trách cứ chính mình, có phải tiểu tử kia da mặt quá mỏng, bị cô cự tuyệt xong liền rụt vào mai rùa, khôi phục lại quan hệ bạn bè với cô không?

Đêm nay lòng cô tràn đầy lo lắng mà đi ngủ, ngày hôm sau, việc đầu tiên sau khi tỉnh của Diệp Tử là lấy di động ra xem, nhưng cô lại rất thất vọng khi không thấy có cuộc gọi nhờ hay tin nhắn nào.

Cô tâm phiền ý loạn vò tóc mình, thở dài rồi ngồi dậy. Chờ cô ăn sáng xong, tâm trạng không yên mở máy tính và QQ ra, rốt cục phát hiện sự tình có xoay chuyển.

Weibo của Lạc Cận bị tag với số lần không thể tin được, Diệp Tử an tâm theo bản năng, nếu không có gì bất ngờ thì hẳn là Kì Tích đã làm gì đó. Quả nhiên, cô vào xem thì thấy anh đăng weibo.

Kì Tích: “Đi xem chương anh mới đăng đi, xem thật kỹ. @Lạc Cận.”

Thời gian đăng là mười một giờ tối hôm qua, Diệp Tử có chút hoang mang nhưng vẫn làm theo lời anh.

“Là rụng bay tán loạn, tiếng gió gào thét, bàn tay nắm kiếm run nhè nhẹ, hai mắt đỏ bừng, như máu như lệ.....”

Diệp Tử đọc tỉ mỉ từ đầu tới cuối một lần, lại càng mờ mịt, chương này có thể nói là cao trào của, sự môn của nam chính bị tập kích bất ngờ, hấn và các sư huynh đệ đoàn kết chiến đấu, xuất ra tất cả bảo vật kỹ năng, gần như là sức cùng lực kiệt mà thắng lợi, nhưng vào phút cuối đột nhiên bị người phản bội.

Nội dung cao trào lên xuống động lòng người, nhưng thế thì sao, liên quan gì đến cô.

Ngón tay Diệp Từ gõ nhẹ lên bàn, cô tự hỏi một lát mà vẫn chưa nghĩ ra, cô thử lướt một lần từ trên xuống, có gì đó đập thẳng vào mắt cô. Diệp Từ như ngừng thở, cô kéo lên đầu chương, rồi đọc những chữ đầu tiên của mỗi dòng một lượt.

“Lạc Cận, hoặc gọi em là Bố Tương Tư, tất cả mọi người đều nói con gái thích nhất là lãng mạn, đây là cách lãng mạn nhất mà anh có thể nghĩ ra suốt một đêm, em có thích không? Quả nhiên vẫn muốn khoe sự thông minh tài trí của mình một chút. Người đàn ông thông minh như vậy em rất khó gặp được lần hai, cho nên, có thể cho anh một danh phận, để anh đứng lý hợp tình nuôi em được không?”

Khi nhìn thấy dấu hỏi chấm cuối cùng kia, Diệp Từ bụm miệng, tình cảm trong lòng cuộn trào như sóng lớn, hai mắt tròn tròn đầy khiếp sợ.

Hốc mắt cô hơi ửng đỏ, nở một nụ cười nhẹ nhàng, lẩm bẩm: “Ha ha.... thông minh thì không đến mức.....” Nói tới đây giọng nhỏ dần, nhỏ đến mức hơi mờ ảo: “Nhưng người đàn ông đáng yêu như vậy, quả thật rất khó gặp được người thứ hai.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 60: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [14]

Edit: Kiri

Tề Từ Ký lại liếc đi động lần nữa, bộ dáng chán muốn chết. Tề Nhạc buồn cười trêu chọc: “Sao thế? Mất sắp mọc trên điện thoại rồi à?”

Anh không thèm để ý đến ông, chỉ kiểm tra điện thoại thêm lần nữa, sau khi xác định Bố Tương Tư vẫn chưa gọi điện hay nhắn tin gì, anh lại ngẩng đầu viết kế hoạch Tề Nhạc giao.

Một tiếng sau, Tề Từ Ký dừng tay, cảm di động nhìn thoáng qua một lần nữa. Tề Nhạc đếm thầm trong lòng không biết đây là lần thứ mấy rồi, càng cảm thấy vui mừng tự hào vì con trai mình đã trưởng thành.

Một lúc sau, anh thở phào một hơi sau đó đứng dậy, khuôn mặt không có lấy một biểu cảm dư thừa: “Con gửi vào mail của bố rồi đấy.”

Tề Nhạc nhìn anh thu dọn máy tính, không khỏi nghi hoặc: “Con muốn đi đâu?”

Bình thường Tề Từ Ký chỉ ôm máy tính hay tập bút ký chạy đi chạy lại trong nhà, chưa thấy nó thu dọn thế này bao giờ.

“Hôm nay con đã mua vé máy bay đến thành phố W, buổi tối bay, có lẽ phải ở đó vài ngày.”

“Hả? Đang yên đang lành con chạy tới thành phố W làm gì?” Tề Nhạc khó hiểu một lát rồi lập tức hiểu ra, cười chế nhạo: “À, ra là theo đuổi bạn gái. Aizz, càng nghĩ càng khó hiểu, cần gì phải lòng vòng thế chứ. Nếu là ta, mấy hôm trước lúc cô bé kia đi, ta liền làm tám lần mười lần, làm cho nó đau lưng mỏi hông không dậy được khỏi giường, xem nó còn đi thế nào.”

Nói xong câu đó, ông lập tức lui người, giơ hai tay lên phòng thủ để tránh bị thằng con trai bất hiểu của mình đánh. Không ngờ Tề Từ Ký chỉ thản nhiên nhìn ông một cái, không nói gì, dọn máy tính xong liền đi lên tầng.

Một lát sau, anh xách hành lý của mình đi xuống, đứng trước mặt Tề Nhạc cười cực kỳ hiếu thuận: “Bố, chúc bố hạnh phúc, bảo trọng thân thể.”

“Hả?” Tề Nhạc tròn tròn mắt, ngẩn ngơ nhìn con mình đi ra cửa rồi tiếng động cơ ô tô càng lúc càng xa.

“Gi thế, hôm nay tiểu tử này uống nhầm thuốc à? Sao lại.....” Ông còn chưa nói xong, điện thoại đã vang lên tiếng chuông đặc biệt, ông lập tức thay đổi biểu cảm, tươi cười mở miệng, giọng nói còn có chút ngọt đến buồn nôn: “Tiểu Ny Ny, rốt cuộc em cũng có thời gian gọi điện cho anh, khi nào em về, anh đi đón em.”

“Không cần anh đón tôi, chúng ta chia tay!”

Tề Nhạc nhận thấy cô ấy tức giận, không khỏi kích động nói: “Aizz, sao thế, anh lại chọc giận em chỗ nào rồi, có chuyện gì thì từ từ nói, đừng tùy tiện nói chia tay.”

“Không phải anh nói với mấy cô gái kia anh đều gặp dịp thì chơi sao, không có tình cảm sao? Hôn nhau trên đường thì thôi đi, nhưng còn giữ gìn ảnh chụp của họ. Đừng có nói gì nữa, chia tay.” Cô nói rất nhanh, bắn liên thanh xong những lời này rồi cúp điện thoại.

Tề Nhạc mờ mịt cảm di động, nghe tiếng cúp máy rồi mới hoàn hồn, thê lương gào thét: “Tề Từ Ký, thằng con chết tiệt, bố giết mày.”

Lúc này Tề Từ Kỳ đang nhàn nhã ngồi ở sân bay lên QQ trò chuyện.

Kì Tích: “Mọi người nói xem, tôi đến thành phố W tìm cô ấy có cần gọi trước không?”

Trữ Nghĩa: “Chắc là không cần đâu, không phải con gái thích bắt ngờ nhất sao?”

Tuyên Phi Trâm: “Fuck, cậu đi thật à?”

Một Tên Đầu Gỗ: “Cậu xác định Bỏ Tương Tư có thể đọc được thông báo hôm qua sao? Cần thận bức thư tình cậu cắt công suy nghĩ bốn năm ngày người ta lại không đọc được.”

Nhìn Đường Chín Hường: “Làm một tên độc thân, tôi không muốn phát biểu gì hết.”

Trữ Nghĩa: “Vừa rồi tớ hỏi em họ cho cậu rồi, nó nói cậu đến cửa nhà rồi mới gọi điện, đến lúc đó đừng nói gì nhiều, chỉ cần nói một câu ‘Xuống dưới đi, anh đang ở dưới nhà em’ là đủ rồi. Lạnh lùng men lý như thế nhất định sẽ có hiệu quả.”

Tề Từ Kỳ do dự hỏi lại một lần.

Kì Tích: “Thật không?”

Trữ Nghĩa: “Tin tớ đi. Nhưng cậu có biết cô ấy ở đâu không?”

Kì Tích: “Tớ tra IP của cô ấy, chỗ Lam Khái cũng có địa chỉ.”

Tuyên Phi Trâm: “Đến lúc đó nhớ gửi ảnh chụp qua đây, tớ đặc biệt muốn biết rốt cuộc là ai có thể làm một cộc gỗ như Kì Tích xuân tâm nhộn nhạo.”

Kì Tích: “Không gửi đâu.”

Tuyên Phi Trâm: “Tại sao lại không gửi, tại sao aaaa!”

Kì Tích: “Cô ấy đẹp hơn vợ cậu nhiều, sợ cậu ghen tỵ khiến vợ chồng bất hòa.”

Ngữ khí nghiêm trang làm Tuyên Phi Trâm suy nghĩ thì học máu, bình thường tiểu tử này cũng không hay nói đùa cho nên lời này chắc là thật. Được rồi, dù có là thật thì cũng đừng có nói trắng ra thế chứ, quá vô liêm sỉ! Không quan tâm đến lòng tự tôn và tâm linh yếu ớt mỏng manh của mình sao!

Tuyên Phi Trâm: “Tớ bị thương rồi. Cậu mà không đẩy truyện tớ lên một trăm lần thì đừng mơ tớ tha thứ cho cậu.”

Bọn họ lại kéo chủ đề đến nơi nào nơi nào, ồn ào hồi lâu Tề Từ Kỳ mới nhớ đến chuyện lên weibo, sau đó tròn tròn mắt.

Có 21892 người tag anh.

Số lượng quá mức khủng khiếp, anh kinh ngạc vào xem thì thấy một người mà mình không biết đăng weibo.

Chu Bái Da: “Giờ lăng mạn cũng rất mới mẻ, nhìn xem tác giả người ta thổ lộ thế nào, thấp nển tặng hoa quá lỗi thời rồi! Cầu gả. @ Kì Tích @ Lạc Cận.”

Tề Từ Kỳ xem mãi mới hiểu là đã xảy ra chuyện gì. Thì ra trước đó đã có người tình mất phát hiện bí mật trong chương mới nhất của Kì Tích, nên tự hào đăng điều mình phát hiện được lên diễn đàn, nhất thời khiến bao người cảm thán. Cũng không biết là ai đăng lại lên weibo, ngữ khí cực kỳ làm quá, còn đăng ảnh của Kì Tích lên. Có lẽ là hiệu ứng mĩ nam nên trạng thái này được gần vạn bình luận, không đến hai giờ liền đứng đầu weibo. Phía dưới toàn ‘Aaaa~~’ ‘Hâm mộ’ và ‘Cầu gả’. Thậm chí số người theo dõi weibo của Kì Tích cũng lên đến hơn vài ngàn.

Anh không khỏi không biết nói gì, không hiểu họ kích động cái gì, cũng không phải viết cho họ xem. Nghĩ như vậy anh liền nhìn không được qua weibo Lạc Cận xem, sau đó kinh hỉ phát hiện cô có đáp lại.

Lạc Cận: “Đi xem chương em mới đăng đi, xem thật kỹ. @ Kì Tích.”

Không lệch một chữ với weibo hôm qua anh đăng, Tề Từ Kỳ cong cong khóe mắt, cười vui vẻ. Hiện giờ cô đang đăng ba truyện, anh vào từng truyện xem thì phát hiện chỉ có mới đăng một phiên ngoại vào mười tiếng trước.

Anh không có tâm tình xem văn phong hay dở thế nào, trước tiên là đọc những chữ đầu dòng một lần, sau đó phát hiện. .... Á? Không đọc được.

Tề Từ Kỳ nhăn mặt nhăn mày, đầu óc trở nên trì độn, anh còn muốn xem lại thì tiếng thông báo của sân bay đã vang lên, trong lòng còn cào giống như nhận được một phong thư từ người mình thích nhưng mở thế nào cũng mở không ra.

Mấy tiếng trên máy bay, Tề Từ Kỳ vẫn lo âu bất an, vô đầu bút tai không sao yên lòng được. Vất vả lắm mới xuống được máy bay, anh vội vàng mở di động, lại đọc lại chương kia mấy lần nhưng vẫn không phát hiện được bí mật gì trong đó.

Anh bắt đầu hoài nghi chính mình, hoài nghi cuộc đời mình.

Mình có thật sự.... thông minh như mình nghĩ không?

Anh không cam lòng lại đọc thêm mấy lần nữa, nhưng cuối cùng vẫn phải chịu thua, biểu cảm hơi tủi thân. Thế là liền vứt bỏ mặt mũi bình luận dưới chương mới đăng.

Tích Tiểu Tích: “A a~~~~, bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của mình, không thấy gì hết. Rốt cuộc Lạc Cận muốn nói gì với Kì Tích, cầu người có lòng tốt nói cho biết.”

Sau khi bình luận này được đăng, Tề Từ Kỳ cảm thấy lòng tự trọng của mình cũng vỡ nát theo. Cho nên đến tận lúc gọi điện cho Diệp Từ, giọng nói vẫn hơi rầu rĩ.

Anh nghiêm khắc làm theo chỉ thị của Trữ Nghĩa, gọi xong chỉ nói duy nhất một câu liền cúp. Nhưng anh không biết, ngữ khí như con cún con bị vứt bỏ của mình khác một trời một vực với phong cách tông tài bá đạo kia.

Diệp Từ cười đau cả bụng, chạy xuống dưới tìm mãi mới thấy Tề Từ Kỳ. Cô cười tươi đứng trước mặt anh: “Không phải, nhìn thấy em anh rất vui, không vui là vì chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

Anh hơi ngại nếu nói thật, cũng không muốn lừa cô nên cứ im lặng không nói gì.

Diệp Từ lại không hề biết tại sao anh không vui, cô liếc nhìn hành lý anh đang cầm liền sầu khổ: “Rốt cuộc tại sao anh lại biết em ở đây? Không nói với em trước làm em không chuẩn bị gì cả.”

Rốt cuộc Tề Từ Kỳ cũng lấy lại được vài phần kiêu ngạo, hai mắt sáng lên: “Uy hiếp Lam Khải bắt anh ấy nói cho anh biết.”

Diệp Từ lập tức nhớ tới chuyện trước đây mình cũng lẻo nhéo đòi Lam Khải cho mình số điện thoại của Kì Tích, nhện không được cười khê: “Anh ấy lại dám tiết lộ thông tin cá nhân của tác giả, đây là phạm pháp, không được, em nghĩ em phải đi kiện anh ấy.”

“Đúng, phải kiện, như vậy rất nguy hiểm.” Tề Từ Kỳ lại còn đồng ý, tuy anh thật sự đã dùng việc kéo Bó Tương Tư chuyển sang web khác để uy hiếp Lam Khải, còn cam đoan Bó Tương Tư tuyệt đối sẽ không để ý chuyện mình biết địa chỉ của cô nhưng những điều này cũng không ảnh hưởng đến chuyện anh cho rằng Lam Khải vi phạm quy tắc nghề nghiệp. Tuy ý tiết lộ thông tin cá nhân của tác giả là một việc quá mức nguy hiểm.

“Ha ha.” Diệp Từ ôm lấy tay anh: “Anh thật sự là quá công bằng liêm chính, Lam Khải rất đáng thương, em nên bị ai thay anh ấy.”

Tề Từ Kỳ cũng cười theo, rồi dịu dàng ôm lấy vai Diệp Từ, ánh mắt thâm sâu: “Anh muốn nói cho em nghe một lần, em có đồng ý cho anh một danh phận, để anh nuôi em không?”

Tai anh đỏ ửng, hừ, anh mới không thêm thừa nhận là mình không hiểu câu trả lời của cô đâu.

Diệp Từ ngẩng đầu liền hăm sâu vào đôi mắt trong suốt như đầm nước sâu kia, cô mị mị mắt, ôm lấy mặt anh, ra lệnh: “Không được trốn.”

“Được.” Đáy mắt Tề Từ Kỳ có thêm vài phần ý cười, sau đó anh nhìn thấy mặt Diệp Từ tiến lại gần, cánh môi mềm mại có vài phần mát lạnh của buổi đêm đầu thu nhẹ nhàng phủ lên môi anh, hơi thở của hai người giao hòa cùng một chỗ.

Giống như đang hoàn thành một nghi lễ tuyên thệ trang nghiêm, mỗi khoảng khắc đều kéo dài vô hạn.

Kiri: Hôm nay là valungtung cho nên 9h chế vẫn còn ở nhà ngồi edit mấy cái đoạn sún răng này:))) chị em lười xóm cho em xin 1 phút mặc niệm bị thương!!

Sau đó là thông báo chúng ta bị thiếu 1 chương 58 do bản raw thiếu và chế cũng không để ý nên giờ phải làm bù hihi chị em đội nhe

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 61: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [15]

Edit: Kiri

Vừa hôn xong Diệp Từ vừa lòng liếm liếm môi: “Quả nhiên rất ngoan.”

“Giờ anh là gì của em?” Tề Từ Kỳ mỉm cười hỏi cô, như là bị sợ hãi vì lần trước cô nói bọn họ không có quan hệ gì.

“Lại đây nào, làm nũng chút em xem, để xem anh luyện tập thế nào rồi.” Diệp Tử cũng không trả lời ngay mà đùa giỡn anh như thường lệ.

“A a ~~~.” Lần này thật sự vừa đáng thương vừa tủi thân.

Diệp Tử liền ôm lấy bả vai anh kéo lên trên, bộ dáng như một tên lưu manh: “Nào, đi theo người bạn gái xinh đẹp như hoa của anh để xem nơi anh ngủ tối nay nào.”

Tề Từ Kỳ xách hành lý đi theo cô, hành lang hẹp lại âm u, tường thì ẩm mốc xanh mốc trắng, Diệp Tử dẫn anh lên vốn cũng muốn xem anh có phản ứng gì nào ngờ anh không hề nhìn ngang ngó dọc chút nào, chỉ nhìn chăm chăm cô, mãi anh mới lên tiếng mà câu nói cũng làm cô hơi bất ngờ.

“Sao còn chưa đến, rốt cuộc em ở tầng mấy?” Anh dừng bước, bóp bóp căng tay đã hơi tê mỏi của mình, giọng nói không hề có ý tức giận nhưng tiếng thờ đốc cũng cho thấy bây giờ anh đang rất mệt.

“Nào nào nào, tránh ra, để em.” Diệp Tử ghét bỏ đẩy anh ra, cầm lấy hành lý của anh đi lên một tầng nữa sau đó cô liền chống gối thờ hờn hờn.

Tuy rằng thân thể này đã được rèn luyện khá lâu nhưng vẫn không có sức lớn như chính cô.

Tề Từ Kỳ cười đi lên theo, cũng không nói gì, chỉ lấy lại hành lý từ tay cô rồi tiếp tục đi lên, Diệp Tử nghĩ nhất định anh đang cười nhạo cô thể hiện, bản thân cô cũng hơi xấu hổ nên không nhắc lại chuyện này nữa.

“Vào đi.” Cuối cùng cũng tới, Diệp Tử mở cửa cho anh vào, cười cực kỳ sáng lạn: “Hôm nay anh muốn ngủ trên giường với em hay nằm dưới đất? Nếu anh đều không thể chấp nhận được thì cũng có thể đi xung quanh tìm xem có khách sạn nào không.”

Trên mặt Tề Từ Kỳ viết mấy chữ do dự rất rõ ràng, phòng này quá nhỏ gần như không có chỗ để anh trải đệm nằm dưới đất.

“Anh ngủ ở sofa.” Anh đặt hành lý xuống rồi chạy đến sofa nằm phịch xuống, sau đó vừa lòng khẽ hừ một tiếng: “Mệt quá.”

“Biết là anh không nở rồi em mà.” Diệp Tử thêm một câu.

Tề Từ Kỳ quét cô một cái, phản bác rất thật tình: “Không phải, chỉ là không còn sức xách hành lý xuống lần nữa.”

Diệp Tử: -_-|||

Tích Đại, anh có thể thật thà hơn nữa được không?

Dù thế nào anh vẫn ngủ ở đây, buổi sáng lúc Diệp Tử dậy chạy bộ anh vẫn đang ngủ; buổi sáng lúc Diệp Tử gõ chữ, anh đang đi đọc các loại tiểu thuyết; buổi tối lúc Diệp Tử tập yoga trên giường, anh ở bên cạnh hứng thú xem còn lấy điện thoại ra chụp ảnh. Trừ ba tiếng mỗi tối dành riêng cho viết truyện thì anh nhàn nhả như đang nghỉ phép.

Đến ngày thứ ba thì anh ngoan ngoãn đưa cô một cái thẻ: “Tiền thuê nhà và sinh hoạt phí của anh.”

“Cho em cả à? Bên trong có bao nhiêu tiền thế?” Hai mắt Diệp Tử lờ sáng như một kẻ tham tiền.

Anh lắc lắc đầu: “Anh cũng không rõ, chắc là tất cả tiền nhuận bút đều ở trong đó, lúc ở nhà anh chẳng bao giờ dùng đến.” Anh là một trạch nam điển hình, có thể không ra khỏi nhà thì nhất định không ra, vì thế nên cũng không có chỗ nào cần tiêu tiền, sinh hoạt phí do bố anh đưa đã quá đủ rồi nên gần như anh không bao giờ dùng đến cái thẻ này, nên cũng đã rất lâu rồi không kiểm tra tài khoản.

“Tất cả tiền nhuận bút?” Diệp Tử bị dọa đến giật mình: “Mấy nghìn vạn?”

Đây là chỉ ước lượng. Kì Tích là một trong số những đại thần đứng đầu của Chung Điểm, tuy rằng không đăng truyện chăm chỉ nhưng chất lượng còn đó. Sau vài năm ra mắt đã có năm sáu truyện, có ba quyển được cải biên thành trò chơi, hai quyển chuyển thể thành truyện tranh, lượng sách bán trong nước còn chưa tính chứ đừng nói bán bản quyền ra nước ngoài.

Nghĩ thế cô liền tròn tròn mắt: “Thật sự cho em à?”

Tề Từ Kỳ gật gật đầu, ngữ khí bình thản: “Đã nói là nuôi em mà, mặt khẩu chắc em cũng đoán được, em có thể dùng để đổi một căn phòng tốt hơn.”

Diệp Tử nở nụ cười, sau đó lại cố ý cụp mắt, tỏ vẻ tủi thân: “Không phải là anh ghét bỏ chỗ này chứ, nếu anh không thích thì có thể ra ngoài ở. Anh phải biết, em đồng ý ở bên anh không phải vì tiền.”

“Không phải.” Anh trả lời chém đinh chặt sắt, vẻ mặt hơi bối rối: “Anh không có ý đó, chỉ là... chỉ là... hơi khó ngủ, em đi mua cái gối ôm về là được, nếu tạm thời chưa có tiền thì có thể dùng của anh.” Anh mím môi hơi ngượng ngùng: “Tối đi ngủ không ôm gì đó là anh không quen.” Một lát sau còn bổ thêm một câu: “Phải là màu tím.”

Diệp Tử mỉm cười, bước đến trước mặt anh rồi ngồi lên đùi anh, hai tay vòng qua cổ anh: “Mua cho anh gối ôm Diệp Tử, thế nào? Giá cả: tất cả tiền bạn học Kì Tích kiếm được trong vòng năm mươi năm sau. Tính năng: đông ấm hạ mát, mềm mại mịn màng. Khuyết điểm: dù không hài lòng cũng không được trả hàng.”

Đầu tiên Tề Từ Kỳ sững sốt, sau đó không tự giác mà cả người căng cứng, nhưng cô chỉ cần dịu dàng nói thắm vào tai anh một câu là anh lại có thể thả lỏng ngay. Chuyện tốt đẹp nhất trên thế giới này cũng chỉ là một câu chuyện cười của Diệp Từ mà thôi.

“Được.” Anh ôm lấy eo cô rồi ngẩng đầu lên chủ động thòm má cô một cái.

Từ ngày hôm đó, Tề Từ Kỳ sẽ không mặt không da nằm ngủ với cô, thật sự ôm cô cả đêm, tay chân quấn quanh người cô như ôm một con thú bông lớn chứ không hề có phản ứng dư thừa gì, làm Diệp Từ bắt đầu hoài nghi mị lực của bản thân.

Chẳng lẽ anh thật sự là người có cơ thể hai mươi tuổi nhưng tâm hồn mười hai tuổi à? Nên không hề có dục vọng gì với phụ nữ? Cô không muốn làm cái gối ôm thật đâu.

Tề Từ Kỳ ở đây quá mức an nhàn nên gần như không nghĩ đến chuyện về nhà. Mãi đến hơn nửa tháng sau, Tề Nhạc gọi điện thúc giục năm bảy lượt bảo anh mau dẫn bạn gái về gặp bố chồng anh mới mở miệng thương lượng với Diệp Từ.

“Bố anh bảo anh dẫn em về, ông ấy muốn gặp em. Em... về với anh được không?”

“Chú Tề?” Nghĩ đến người này Diệp Từ liền mỉm cười: “Không phải chú đã sớm gặp em rồi sao?” Hơn nữa ấn tượng còn đặc biệt khác sâu.

“Vậy đừng về nữa.” Tề Từ Kỳ đồng ý với cô vô điều kiện, tựa đầu vào vai cô cọ cọ.

“Vẫn nên về đi, bố anh không phải là người thân của anh sao? Tuy rằng ngoài miệng không nói, nhưng hẳn là rất nhớ anh.” Diệp Từ thấy không sao cả, cô có tiền nhuận bút còn không chuyển nhà cũng không phải vì có tình cảm sâu đậm gì với chỗ này, chỉ là ngại phiền không muốn chuyển thôi.

Bảo cô chuyển qua ở luôn với Kì Tích cũng được, dù sao làm thế nhiệm vụ cũng sẽ kết thúc nhanh hơn.

Hôm dẫn Diệp Từ về thành phố S, rốt cục Tề Từ Kỳ cũng nhớ ra đã lâu lắm rồi không đăng weibo, người theo dõi anh lại tăng thêm vài nghìn, có mấy trạng thái tag Lạc Cận, bình luận phía dưới cũng rất thú vị.

Anh xem một lượt thì thấy gần như đều là chúc phúc, cũng có rất nhiều người cầu ảnh chụp chung, làm tâm tình anh cũng tốt lên. Anh đột nhiên nghĩ tới lời mấy người bạn tác giả kia đã nói liên tục lại album ảnh trong máy rồi đăng một bức vừa ý nhất, bức ảnh mang theo tâm trạng hạnh phúc muốn khoe ra với toàn thế giới.

Kì Tích: “Cảm ơn lời chúc của mọi người, chúng tôi đã ở bên nhau. – Hình ảnh -.”

Trong ảnh Diệp Từ đang cầm một quyển sách tựa vào lan can ban công, cô cúi đầu, ảnh chụp ngược sáng làm làn da cô trắng nõn gần như trong suốt, gió nhẹ thoảng qua thổi lộn tóc cô bay lên giống như ánh sao xinh đẹp trên trời.

Nếu không phải chất lượng ảnh thấp do chụp bằng điện thoại cùng với bông hoa nửa chết nửa sống phía sau cô quá rõ ràng thì có khi sẽ có người tưởng là ảnh chụp quảng cáo của người mẫu chuyên nghiệp nào đó.

Weibo nhanh chóng có người vào bình luận, hầu như đều là khen Diệp Từ xinh đẹp. Tề Từ Kỳ càng xem càng vui vẻ, đầu mày cuối mắt đều là ý cười, mỗi câu ca ngợi họ nói đều là những lời anh muốn nói, tình nhân trong mắt hóa Tây Thi, anh cho rằng trên đời này không có ai đẹp hơn Diệp Từ.

“Tiểu Kì Tích, đừng đứng đó ngăn người nữa, mau ra đây xách hành lý cho em.”

Lần này Diệp Từ có nhiều hành lý hơn lần trước khá nhiều, Tề Từ Kỳ còn hơi nghi hoặc: “Sao nhiều đồ thế?”

“Hả?” Diệp Từ hỏi lại anh: “Anh muốn em chỉ ở đó vài ngày rồi về à?”

“Xem tâm trạng em nữa, nếu có thời gian anh đến thành phố W cũng được?” Anh nghiêm trang trả lời.

Diệp Từ liền cười kiêu diễm: “Nhưng em bán mình cho anh rồi mà.”

Cô chỉ chỉ chỗ bị Tề Từ Kỳ hôn: “Đã đóng dấu rồi, anh không cần gối ôm Diệp Từ nữa sao? Nhưng không thể trả hàng đâu nên anh cũng không thể vứt bỏ em.”

Dường như là ngay giây phút này, một cảm giác thỏa mãn hạnh phúc ngập tràn tâm trí Tề Từ Kỳ, Diệp Từ cười làm nũng với anh, trong đôi mắt sáng lấp lánh chỉ có hình bóng anh, cô nửa vui nửa đùa kéo tay áo anh, giọng điệu có đôi chút bốc đồng: “Đâu phải chỉ nuôi em, còn chỉ có thể nuôi một mình em, ai cũng đừng hòng cướp.”

Như là biết chắc anh sẽ chỉ cười gật đầu, sẽ không cự tuyệt.

Vì thế anh liền cười gật gật đầu, đôi mắt dịu dàng như nước, giọng nói lại vô cùng nghiêm túc: “Được, chỉ nuôi một mình em.”

Rốt cuộc trong đầu Diệp Từ cũng vang lên một tiếng ‘Tĩnh’ quen thuộc, làm nụ cười trên mặt cô càng sâu thêm vài phần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 62: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [ngoại truyện]

Edit: Kiri

Có một ngày, trên diễn đàn đột nhiên có một bài đăng như thế này.

“Mọi người cho rằng Bồ Tương Tư và Kì Du ai là đại thần mới tiêu biểu?”

Chủ post khách quan nghiêm túc so sánh hai vị đại thần mới nổi này, so sánh từ lúc mới thành danh, văn phong, khả năng sáng tạo, tốc độ đăng truyện, lượng bình luận, lượng theo dõi. ....

Người đặt được thành tựu như thế hẳn là hai mươi năm khó gặp, ai ngờ gần đây lại liên tiếp xuất hiện hai người. Cách thức phát triển của hai người có nhiều điểm tương đồng nên khó tránh bị so sánh.

Nhưng cũng bởi vậy, trừ một bộ phận ‘Có tiểu thuyết hay là được, ai quản tác giả là ai.’ thì fans của hai người tranh đấu không ngừng, mỗi lần đều đánh nhau đến sứt đầu mẻ trán.

Bình luận phía dưới quả nhiên không phụ sự mong đợi của mọi người, fans hai bên bắt đầu cắn nhau.

“Kháo, có thể đừng đặt tên Kì Du cạnh Bồ Tương Tư không? Chỉ bằng mấy tác phẩm lên lên xuống xuống của cô ta mà cũng xứng?”

“Tôi còn đang cười Bồ Tương Tư nhà cô không xứng đấy, ôm đùi Kì Tích mà cứ như thành thần, ngày ngày dẹt ân ái trên weibo, truyện thì không viết, cứ nghĩ mình xuất đạo sớm hơn Kì Du mấy tháng thì là tiền bối chắc.”

“Fuck, biết ngay là động đến Kì Tích, bệ Tích Đại nhà ta đi, các người cứ từ từ đánh nhau.”

“Đúng vậy, luận tốc độ cả giới văn mạng ai so được với Kì Du nha, dù sao cũng không phải một người, là một phòng làm việc đấy!”

“Tôi fuck cả nhà cô, mấy bộ thành danh của Bồ Tương Tư cũng chỉ có mấy bộ vớ vẩn thế kia, không so được với người ta lại bắt đầu bôi đen người ta, có mặt mũi không?”

“Ha ha, quả nhiên then quá hóa giận bắt đầu sửa bậy, không biết ai mới là kẻ không biết xấu hổ.”

“Người qua đường yên lặng nói một câu. Khả năng Kì Du là một phòng làm việc tương đối lớn, văn phong của một người dù có sáng tạo cũng không thể thay đổi đến mức này. Khác với Bồ Tương Tư, tuy văn gì cũng viết nhưng những người đã đọc qua truyện của cô ấy thì đều có thể phát hiện thói quen dùng từ đặt câu vẫn không đổi. Còn Kì Du, có một bài đăng hôm trước tôi thấy nói rất đúng, không thể có chuyện ở một bộ tiểu thuyết cô ấy quen dùng câu dài, dấu chấm câu dùng chuẩn đến kinh người, ở một bộ khác lại có thói quen dùng sáu dấu chấm để biểu thị im lặng.”

“Người bên trên dám thề nếu là fans Bồ Tương Tư sẽ chết một nghìn lần không?”

Càng về sau càng nghiêm trọng, gần như là bôi đen động chạm đến gia đình các thứ.

“Chắc chắn.” Diệp Tử nhàn nhã ngồi viết truyện. Chuyện này cô đã sớm tính đến, từ lúc không ai hoài nghi Kì Du cho đến lúc mọi người đều cho rằng đây là một phòng làm việc dùng chung bút danh, cô cũng trợ giúp không ít.

Đương nhiên, loại sai lầm quá mức rõ ràng này, đương nhiên cô sẽ không phạm. Từ lúc cô gỡ lại truyện vào máy tính đã tận lực sửa cách dùng từ đặt câu sao cho phù hợp với mình.

Tuy rằng cô không nhất thiết phải chèn ép nữ chính nhưng như thế này cũng vui mà phải không?

Vào lúc đang tập trung tinh thần thì QQ đột nhiên nhảy ra, Kì Tích gửi đến một tin nhắn.

Kì Tích: “Mệt, muốn đi ngủ. (￣▽￣)~zz”

Diệp Tử quay đầu lại nhìn thoáng qua người đàn ông đang ôm bút ký nằm trên giường, có chút dờ khóc dờ cười, trả lời tin nhắn.

Bồ Tương Tư: “Không được ngủ, chương này em còn thiếu một nghìn chữ, ngoan, mau lại đây viết đánh nhau cho em.”

Diệp Tử có thể nghe thấy rõ ràng động tĩnh phía sau, không cần quay đầu lại cũng có thể tưởng tượng được Tề Tử Kỳ đang giãy dụa ngồi dậy rồi miễn cưỡng ngáp một cái.

QQ cũng cực kỳ đứng đắn đáp trả.

Kì Tích: “Được, gửi truyện lại đây.”

Diệp Từ không tự giác mỉm cười, gửi sơ bộ ý tưởng hôm nay cho anh.

Tề Từ Kỳ nhanh chóng xem qua rồi dừng lại ở chỗ nam chính và vật hi sinh so chiêu, thật sự là quá mức ngắn gọn. Anh cau mày một lát rồi tiếng gõ bàn phím phát ra liên tục.

“Uống sữa không?” Diệp Từ bung cốc sữa mình chưa uống hết ngồi xuống giường, Tề Từ Kỳ đang nhìn chăm chăm màn hình, mười ngón tay múa loạn, cực kỳ tập trung, căn bản không có tâm tư trả lời cô.

Lúc này Diệp Từ đã tắm rửa xong, cô nhẹ nhàng lau tóc, có một mùi hương dịu dàng lan tỏa: “Kì Tiểu Tích, có phải mai anh đi tham gia hoạt động với Kì Du không?”

Tề Từ Kỳ nhìn chăm chăm môi cô hồi lâu, yết hầu gật gật, anh cẩn thận khép máy tính lại đặt sang bên cạnh, sau khi xác định hành động tiếp theo của mình sẽ không tạo ra thương tổn gì tới nó mới ôm lấy Diệp Từ cắn môi cô.

“Á.” Môi Diệp Từ bị anh cắn một lúc đau đến run người, Tề Từ Kỳ hôn không hề có kỹ thuật, chỉ là ôm cô cắn một lúc rồi buông ra, sau đó nghi hoặc hỏi: “Không giống hương vị lúc này, ngày với đêm em dùng loại khác nhau à?”

Diệp Từ ghét bỏ đẩy đầu anh ra: “Anh có thể đừng để ý mấy chuyện râu ria không?” Cô lại nghĩ tới một đoạn ký ức đầy máu và nước mắt, khó khăn lắm mới làm cho tên đầu gối này có phản ứng, suýt thì đi được đến bước cuối cùng anh lại dừng lại, sau đó còn rất nghiêm túc bàn luận về chất lượng áo mưa với cô.

Anh cảm thấy loại này quá mỏng, mùi cũng không hợp ý.

“Ừ, được.” Tề Từ Kỳ nghĩ sau này nhất định không nên hỏi loại chuyện này nữa, sau đó nhìn qua phía máy tính: “Viết cho em một nghìn chữ rồi.”

Diệp Từ bị anh nói sang chuyện khác, hoan hoan hi hi đi gửi truyện, đến tận lúc Tề Từ Kỳ thu dọn đồ đạc chuẩn bị về nhà xong cô mới nhớ ra, kéo anh lại không cho về: “Anh còn chưa trả lời câu hỏi của em đâu? Ngày mai anh đi tham gia hoạt động với Kì Du đúng không?”

Tề Từ Kỳ nhớ lại mail của Lam Khải, gật gật đầu: “Ừ, sao thế?”

Diệp Từ nhìn thẳng vào mắt anh: “Phải nhớ kỹ về mặt hiện tại của người bạn gái chim sa cá lặn của anh hiện giờ, anh biết mai phải làm thế nào, đúng không?”

Nói thật, Tề Từ Kỳ không hiểu mấy nhưng vẫn gật gật đầu.

Ngày mai anh và Kì Du cùng đi tuyên truyền cho một công ty trò chơi, cả hai truyện của hai người đều ký hợp đồng với công ty này nên đến tuyên truyền một chút cũng không sao.

Nhưng mãi đến tận lúc nhìn thấy Kì Du tóc quần áo tươi sáng đứng trước mặt anh anh vẫn không hiểu lắm lời của Diệp Từ hôm qua.

Mỗi lúc như thế này anh đều thấy hơi buồn rầu. Hỏi trực tiếp thì cô sẽ tức giận, mình lại không lĩnh ngộ được. Đúng vậy, anh đã sớm thừa nhận chuyện chỉ số thông minh của mình không cao. Vì thế tuy rằng anh chưa từng biểu hiện ra ngoài nhưng nội tâm cũng có vài lần căng thẳng.

Trong buổi tuyên truyền, có độc giả cười hỏi anh: “Tuy rằng tất cả mọi người đều biết Tích Đại và Bồ Trương Tư là một đôi, nhưng tôi vẫn muốn hỏi một chút, bỏ qua thân phận, để Tích Đại dùng thân phận người ngoài cuộc đánh giá Bồ Trương Tư và Kì Du thì anh thưởng thức ai hơn?”

Tề Từ Kỳ trả lời không hề do dự: “Bồ Trương Tư.”

Sắc mặt Kì Du hơi khó xem, anh trả lời quá nhanh, ngay cả khách sáo và uyển chuyển cũng không có, nhìn thế nào cũng như bắt mắn với cô.

“Tại sao thế?”

Tề Từ Kỳ ngửa đầu tự hỏi một lát: “Lúc ấy đặc biệt thích và của cô ấy.”

“Kì Du cũng viết truyện ở cả Chung Điểm và Lục Giang, hơn nữa hai truyện đều cao hơn Bồ Trương Tư một bậc, Tích Đại xem qua chưa, cảm thấy viết thế nào?” Người nọ càng truy hỏi.

“Thật xin lỗi, tôi chưa đọc.”

Kì Du đứng bên cạnh sắp không cười nổi nữa.

“Khà khà. Tích Đại có thể đọc thử.”

Tề Từ Kỳ trực tiếp lắc đầu: “Không xem.” Điều này Diệp Từ đã quy định rõ ràng, tuy rằng anh không biết vì sao nhưng cứ ngoan ngoãn chấp hành theo

lời cô là được. Đương nhiên, Kì Du khá nổi danh, ngẫu nhiên anh cũng muốn đọc thử nên khi nghe người khác đề cử thì lập tức cự tuyệt, miễn cho mình dao động.

Không khí hội trường trở nên xấu hổ, người chủ trì vội vàng cười điều hòa không khí, gọi một số người đã được sắp xếp tốt đứng dậy hỏi chuyện liên quan đến trò chơi.

Hoạt động lần này vừa chấm dứt là gần như cả weibo ngập tràn gif và video miêu tả sinh động. Diệp Từ gần như có thể tưởng tượng được biểu cảm lúc đó của Kì Du, ngồi trước máy tính cười không ngậm được miệng, hận không thể ôm Kì Tích hôn vài cái.

“Kì Tiểu Tích, hôm nay anh thật sự là quá tuyệt vời.” Tề Từ Kỳ vừa mới bước vào phòng khách cô đã nhào ra ôm lấy anh, cười đắc ý mà can rờ.

Anh mờ mịt không hiểu: “Cái gì?”

”Không có gì.” Diệp Từ hôn anh vài cái rồi mới nhảy xuống: “Muộn quá rồi nên em không nghĩ anh sẽ đến đây, anh đói bụng không? Em nấu cơm cho anh ăn nhé?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 63: Muốn làm người phụ nữ của đại thần [ngoại truyện]

Edit: Kiri

“Không cần đâu, anh ăn rồi.”

Diệp Từ liền xoay người lại cười với anh: “Ăn cơm rồi à? Vậy muốn ăn em không?”

Da mặt Tề Từ Kỳ đã được cô rèn luyện dày lên không biết bao nhiêu lần nên giờ nghe được câu đùa giỡn lưu manh như thế này cũng chỉ hơi hồng hồng vành tai, nếu Diệp Từ không nhìn kỹ thì nhất định không phát hiện được.

“Không quá muốn.” Ngừ khí rất là đứng đắn.

“Kìa...” Diệp Từ cười vòng tay qua cổ anh: “Nhưng em rất muốn, làm sao bây giờ?” Cô vừa nói vừa cắn vành tai anh, hạ thấp thanh âm cười khê bên tai anh: “Kì Tiểu Tích, hôm nay mà không làm em vừa lòng còn lâu em mới thả anh đi.”

Anh dường như là thờ dài, vẻ mặt hơi bất đắc dĩ: “Em lại muốn làm gì đây?”

“Đừng lo nào.” Diệp Từ có thể nghe thấy tiếng tim đập nhanh của anh.

“Không có.”

“Được được được, anh không lo. Em chỉ là muốn hỏi anh mấy vấn đề thôi, anh trả lời khiến em vừa lòng mới có thể về nhà nha.”

“Hỏi đi.”

Diệp Từ ngẩng đầu nhìn gương mặt đang ra vẻ bình tĩnh kia, cũng không vạch trần anh cậy mạnh: “Kì Du đẹp không?”

“Đẹp.”

“Ồ.” Diệp Từ kỳ quái ồ một tiếng rồi hỏi tiếp: “Cô ấy đẹp hơn hay em đẹp hơn?”

Như là cuối cùng Tề Từ Kỳ cũng hiểu được nguyên nhân cô hỏi những chuyện này, đáy mắt đầy ý cười: “Em đẹp hơn.” Anh dừng lại một chút rồi bỏ thêm một câu: “Ai cũng không đẹp bằng em”

Diệp Từ lập tức cười cong cả mặt, hôn anh một cái vào má thật mạnh, cười đắc ý: “Ngoan, em cũng cảm thấy như vậy.”

Tề Từ Kỳ cười cười.

“Vấn đề thứ hai, đọc giả tên ‘Tích Tiểu Tích’ bình luận ở tiểu thuyết của em là anh phải không?”

“.....” Nụ cười trên mặt Tề Từ Kỳ liền cứng ngắc.

“Tích... Tiểu... Tích gì... gì... anh anh ... anh.....” Anh lắp bắp nửa ngày cũng không nói được nên lời. Diệp Từ liền hiểu rõ nỏ nộ cười, bẹo lấy má

Tề Từ Kỳ còn không quên đùa giỡn anh: “Tiểu Tích nhà em sao lại đáng yêu thế này cơ chứ.”

Tề Từ Kỳ cúi đầu: “Sao em lại biết?”

“Có rất nhiều nguyên nhân.” Diệp Từ ra vẻ cao thâm, trong đầu cũng không tự giác nhớ tới bình luận kia của anh, khóe miệng run run suýt thì bật cười.

Tích Tiểu Tích: “A a a~~~~, bắt đầu hoài nghi chỉ số thông minh của mình, không thấy gì hết. Rốt cuộc Lạc Cận muốn nói gì với Kì Tích, cầu người có lòng tốt nói cho biết.”

Lầu 2 trả lời: “Ồ đầu đó, nhìn rất dễ mà. Có phải bạn dùng di động không? Chữ bị lệch dòng đấy, phải xem bằng máy tính.”

Tích Tiểu Tích:.....

Tề Từ Kỳ đỡ trán, cảm thấy huyết Thái Dương gật gật, hiển nhiên là cũng đã biết vị lầu 2 kia trả lời thế nào.

“Tài khoản đó lâu lắm rồi anh không dùng, chuyện này cũng đừng nhắc lại nữa.”

“Ừ, còn giờ anh đang dùng tài khoản ‘Muốn sinh một con khi nhỏ cho Lạc Cận’, mấy hôm trước em còn thấy anh bình luận đấy.”

Tề Từ Kỳ: “Σ(°△°|||)”

“A Từ.” Xấu hổ một lúc, anh bắt đầu nghiêm trang đánh trống lảng: “Sáng mai em muốn ăn gì, anh mua cho em.”

“Cháo trứng muối thịt nạc.”

“Được, mai anh mua cho em.”

Diệp Từ ôm lấy eo anh: “Đêm nay đừng về.”

Tề Từ Kỳ cúi đầu nhìn cô một cái, gật gật đầu: “Được.”

Diệp Từ liền vui vẻ nở nụ cười, anh luôn như vậy, mỗi khi thấp giọng nói điều gì đó luôn cho cô một cảm giác an tâm.

.....

Hôm nay Diệp Từ đột nhiên đăng một trạng thái và như mọi người mong muốn, có tag Kì Tích.

Lạc Cận: @ Kì Tích// Tâm Ngự: Chuyện đêm muộn: Bạn trúng tiếng sét ái tình với người ấy ở đâu?

Diệp Từ nằm gác chân trên sofa, vừa buồn ngủ chớp chớp mắt, vừa cố chấp không chịu tắt điện thoại. Chuyển phát trạng thái kia xong cô liền kêu lên với Tề Từ Kỳ: “Kì Tiểu Tích, mau trả lời weibo của em.”

“Bây giờ đây.” Tề Từ Kỳ nhẹ nhàng mỉm cười, lúc này anh đang ngồi xồm trước bàn trà, trên đó bày đầy dụng cụ pha trà, anh đang nhẹ nhàng làm bước cuối cùng.

Đột nhiên Diệp Từ có chút hoảng hốt, bộ dáng anh cup mắt vuốt cằm pha trà kia như đang dung hòa với bóng hình nào đó trong quá khứ.

“Nào, ném thử xem.” Vào lúc Diệp Từ đang ngây người, Tề Từ Kỳ đã mỉm cười bung một chén trà đến trước mặt Diệp Từ, hai mắt tỏa sáng nhìn cô, bộ dạng cực kỳ đắc ý, rõ ràng là đang đợi được khen.

Diệp Từ khẽ hừ một tiếng, cảm lấy chén nhấp một ngụm, nước trà chảy qua đầu lưỡi mang theo một chút đắng chát rồi chuyển dần thành thanh nhã ngọt đậm, hương trà bốc lên quán quýt nơi chóp mũi. Cô mỉm môi nhưng vẫn không thể không thừa nhận: “Được rồi, em thừa nhận kỹ thuật pha trà của anh tốt hơn em một tý.”

Mấy hôm trước cô đột ngột muốn pha trà cho anh uống, vốn định khoe khoang một chút nào ngờ Tề Từ Kỳ lại cau mày nói cô không chuyên nghiệp. Trong cơn tức giận cô liền bảo ‘Anh giỏi thì đi mà pha’, nào ngờ hôm nay anh pha thật.

Tuy rằng cô đã tới vài thế giới cổ đại nhưng cũng chưa từng dụng tâm học pha trà, cũng chỉ biết da lông. Nhưng dù thế, bản thân lại bị một người hiện đại làm thua cuộc thì vẫn khó tránh khó chịu trong lòng nên liền giả nôm át lễ phài: “Nhất định anh đã học lâu rồi, nên anh không thể so chuyện anh làm tốt với chuyện em làm kém hơn được, có giỏi thì anh so thêu với em đi.”

“Cũng phải.” Tề Từ Kỳ nhún mày thâm chấp nhận, nghĩ một lát rồi ngẩng đầu cười nhẹ: “Được.”

“Hà?” Suýt thì Diệp Từ ngạc nhiên đến rớt tròng mắt, sau khi hồi thần thì ghéech cằm lên, biểu cảm cao ngạo: “Anh xác định muốn tự rước lấy nhục?”

Mãi vẫn không thấy có ai trả lời, Diệp Từ liền quay đầu thì thấy Tề Từ Kỳ đang nhìn chăm chăm cô, môi hơi mỉm, ánh mắt trong suốt sạch sẽ.

“Nhìn em thế làm gì? Đừng hòng dùng mỹ nam kế để em tha cho anh.”

Tề Từ Kỳ vẫn không trả lời.

Diệp Từ lại thấy hơi hơi xấu hổ: “Kì Tích, Tích Đại, Kì Tiểu Tích, Tiểu Tích Tích, A Tích, anh yêu.”

Tề Từ Kỳ ho nhẹ hai tiếng, rồi cuộc cũng cụp mắt: “Không có gì.”

Sô pha đã bị Diệp Từ chiếm hơn phân nửa nên anh đành ra đầu kia ngồi rồi lấy di động ra lên weibo.

Diệp Từ vẫn còn đang đùa giỡn anh: “Có phải cảm thấy dung mạo bạn gái anh quá mức khuynh quốc khuynh thành, khiến anh không thể kìm giữ bản thân không?”

Tề Từ Kỳ liền quay đầu lại nhìn cô, giọng rất chân thành: “Phải.”

Nói trắng ra như thế làm Diệp Từ đỏ bừng hai má, vội cúi đầu xuống xem điện thoại: “Kì Tích anh càng ngày càng biết ăn nói đấy.”

Cô vừa lên weibo đã thấy Kì Tích đăng trạng thái mới.

Kì Tích: “Trong giây phút nhìn thấy ba chữ ‘Bố Trương Tư’ trên diễn đàn, trái tim nảy lên một cái, vì thế anh biết, chính là người này. // Lạc Cận: @Kì Tích.”

“Cái gì, anh nói cái quý gì thế, rõ ràng lúc đó em là nam hay nữ anh còn không biết, miệng lưỡi trơn tru cũng không phải là trợn mắt nói dối.” Diệp Từ chỉ cảm thấy nổi hết da gà toàn thân, cô dùng tốc độ nhanh nhất trả lời.

Lạc Cận: “Oe, buồn nôn quá, đều là lỗi của các ngưởi, dạy hư tên gốc nhà ta rồi. // Kì Tích: Trong giây phút.....”

Dưới khi bình luận đều gào thét ngược chó độc thân.

Hôm Nay Lạc Cận Và Kì Tích Dệt Ân Ái Không: “Dệt.”

Tương Tráp Phan Diện: “Tại sao tôi lại đi theo dõi một đôi chuyên ngược chó thể này [gấp sau] [gấp sau].”

Hải Chap: “Ngày nào mở weibo ra cũng thấy một đôi cầu nam nữ thay đổi các biện pháp dệt ân ái [chó độc thân đã bị tổn thương].”

Là Lúc Cứu Thế Giới: “Tích Đại và Cận Đại, hai người khỏe không?”

Diệp Từ càng xem càng vui, vì thế cũng không ngại Tề Từ Kỳ trả lời buồn nôn, kéo anh qua cùng xem bình luận.”

“Đến lúc đó chúng ta đăng bức thêu lên cho mọi người bình chọn, ai được nhiều phiếu bầu hơn thì thắng, thế nào?”

“Được.”

“Người thua phải đáp ứng người thắng một điều kiện.” Diệp Từ nhú mày, cười cực kỳ đắc ý như cô đã thắng vậy.

“Được.” Tề Từ Kỳ tiếp tục gật đầu.

Vì thế Diệp Từ liền biết thế nào gọi là bẽ bàng đá đập chân mình, cô nhìn chăm chăm kết quả bầu chọn mà la hét không dám tin: “Thu mua, nhất định là thu mua. Em thua! Em! Mà! Lại! Thua!”

Tề Từ Kỳ cười xoa xoa tóc cô: “Em thì sao? Em bầu cho ai?”

Biểu cảm trên mặt Diệp Từ cứng ngắc một giây.

“Ngay cả em cũng bầu cho anh thì thua là chuyện quá bình thường đi.” Ngờ khi không có ý khoe khoang, anh chỉ ăn ngay nói thật nhưng lại khiến Diệp Từ nổi bão.

“Anh anh anh, anh đầu cơ trục lợi.” Rõ ràng kỹ thuật không hề cao thâm, chỉ là vẽ cô rồi dùng chỉ đen thêu, cách thêu là cách đơn giản nhất, nói là anh thêu tốt không bằng nói bức tranh vẽ mình thật sự khiến người ta kinh diễm.

Khụ khụ. Diệp Từ bức thiết tự tìm lý do.

“Ừ, là anh đầu cơ trục lợi.” Tề Từ Kỳ vừa tự thú vừa dỗ cho cô nguôi giận.

Diệp Từ râm rì nửa ngày rồi cuối cùng còn đăng riêng một trạng thái mắng anh.

Lạc Cận: “Loại kỹ năng thêu này mà có thể thắng ta, Kì Tiểu Tích, nói với ngưởi là ta thả ngưởi ngưởi còn không tin.”

Phía dưới không ai đáp lại cô, một kiểu vứt bỏ đầy đồng thuận.

“Vi tò về em rất tức giận, em quyết định sẽ không nói chuyện với anh trong nửa giờ.” Diệp Từ đứng dậy, ra mở máy tính bắt đầu viết truyện.

Tề Từ Kỳ không hề tới quấy rầy cô nhưng cô vẫn cực kỳ mất tập trung nên mở weibo theo bản năng, liền Kì Tích đã trả lời, sau đó cô đỏ bừng mặt.

Kì Tích: “Ừ, anh tin // Lạc Cận: Loại kỹ năng thêu. ....”

Fans phía dưới còn đặc biệt chú thích: “Vâng vâng vâng, vợ yêu nói gì thì chính là cái đó.”

Diệp Từ liền dờ khóc dờ cười, nhìn không được quay đầu lại nhìn Kì Tích, anh đang cúi đầu đọc sách, im lặng tào nhả, sullen tính xảo như một bức tranh. Vì thế cô không khỏi lại bẽ bàng đá đập chân mình lần nữa. Cứ cảm thấy nửa giờ này rất khó có thể vượt qua.

Cô đi qua ôm chăm lấy anh, cọ cọ cằm vào cổ anh: “Chính thức hết hiệu lực hình phạt, bắt đầu mở hình thức dệt ân ái.”

Tề Từ Kỳ nhẹ nhàng cười cười: “Được... nhưng... không phải vẫn mở sao?” Anh nói rất nghiêm trang.

Diệp Từ bật cười: “Aaaa, em lại nổi da gà rồi, thật là đáng sợ.”

“Không đáng sợ.” Tề Từ Kỳ quay người lại ôm lấy cô rồi nghiêng mặt hôn lên.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 64: Nhóc con mau vào bát [1]

Edit: Kiri

Diệp Từ bị tiếng chuông đánh thức, cô vừa tiếp thu thông tin về thế giới này vừa mơ mơ màng màng với tay lên đầu giường lấy di động.

“A lô.”

“A lô, xin hỏi chị là người nhà của Diệp Thừa phải không ạ? Tôi họ Trương, là giáo viên chủ nhiệm lớp Diệp Thừa.”

Diệp Từ day day huyết Thái Dương, buồn ngủ ngáp một cái: “Xin chào cô Trương.”

“Bây giờ chị có thời gian đến trường một chuyến không?”

“Hả? Diệp Thừa xảy ra chuyện gì sao?” Diệp Từ vuốt tóc hững hờ hỏi.

Quả nhiên, trong giọng cô Trương có sự tức giận khó mà che giấu: “Thằng bé xảy ra chút tranh cãi với bạn học, đánh bị thương vài người chảy cả máu đầu, đã được đưa đến bệnh viện, tuổi còn nhỏ mà sao lại nhẫn tâm như vậy.” Cô ấy nhìn không được mà oán trách hai câu, xong mới ý thức được từ ngữ mình dùng có chút vấn đề: “Thật xin lỗi, giờ cha mẹ học sinh bị thương đã đến trường học, nếu chị không bận gì thì nên nhanh chóng tới một chuyến đi.”

“Tôi biết rồi, phiền chị quá.” Diệp Từ nhảy xuống giường, mở tủ bắt đầu chọn quần áo, còn vừa cười vừa nói chuyện phiếm với Ngô Xuyên: “Tình chị em à? Tuy khá có cảm xúc nhưng tiến công chiếm đóng một đứa em trai nhỏ hơn tới năm tuổi cũng được à?”

“Cũng phải, với tuổi của cậu thì cũng trưởng thành rồi, bạn nhỏ của chúng ta chắc chắn sẽ khác biệt.”

Diệp Từ nhớ lại nội dung thế giới này một lượt, cười cười từ chối cho ý kiến.

Giống như Ngô Xuyên nói, hai người bọn họ thật sự khác biệt. Diệp Thừa trong tiểu thuyết là một thiếu niên phản nghịch điển hình, kiệt ngạo bất kham lại thích theo đuổi kích thích, đánh nhau, uống rượu, đua xe, cả ngày chơi bời lêu lổng. Diệp Từ là con nuôi của cha mẹ cậu, xem như là chị gái trên danh nghĩa, cha Diệp mẹ Diệp cũng tận tâm chăm sóc cô, nhưng từ nhỏ Diệp Thừa đã không thích cô, cô cũng không thích đứa em trai được cha mẹ chiều sinh hư này. Diệp Thừa càng lớn càng gây chuyện nhiều, mâu thuẫn giữa bọn họ cũng ngày càng lớn.

Lúc đầu Diệp Từ còn thấy tủi thân lạnh lòng, mình khổ cực để em trai đến trường, kết quả nó lại không học hành tử tế cả ngày lêu lổng, thái độ với mình còn tệ hơn cả với người xa lạ, cứ thấy cô là phiền chán. Cô tự nhận mình cũng không phải người vĩ đại, nó đã không thích gặp thì cô cũng không cần, cho nên từ ngày cố định trong tháng đưa tiền cho nó thì những chuyện khác cô không thêm quan.

Cô tự nhận là đã sớm báo đáp công ơn nuôi dưỡng của cha mẹ Diệp, còn Diệp Thừa, cũng không phải là em ruột, nó muốn làm gì thì làm.

Diệp Từ buộc mái tóc xoắn nhẹ lại, trang điểm nhẹ nhàng thành thực rồi cười nhẹ trước gương. Nếu cô đoán không sai, lần này Diệp Thừa đánh vài

người đến mức đầu rơi máu chảy đường như là vì nữ chính Hứa Tiểu Vi. Hứa Tiểu Vi mới chuyển đến trường cậu không lâu, phóng khoáng lại lương thiện ngây thơ nên Diệp Thừa khó tránh khỏi sinh hảo cảm, rảnh là đi trêu chọc con bé. Cậu luôn luôn kiêu ngạo, bắt nạt người ta suốt ngày nhưng lại không cho phép người khác vũ nhục nên khi thấy đám người kia vây quanh Hứa Tiểu Vi, mồm miệng đã không sạch sẽ tay chân còn động bậy liền lao lên.

“Diệp Thừa, cô mặc kệ tại sao cem lại đánh nhau với người ta, theo đuổi chính nghĩa cũng được, giúp đỡ bạn học cũng thế, giờ đánh bị thương người ta là trách nhiệm của em, đừng bao biện, cũng đừng lấy cớ. Cô chỉ hỏi cậu một câu, bây giờ em có giải thích với họ không?”

“Cô giáo.” Hứa Tiểu Vi lo lắng mở miệng.

“Ồ đây không có chuyện của em.” Cô Trương vung tay lên: “Tai cô không điếc, những lời em giải thích thay em ấy cô nghe cả rồi, giờ phải nói chuyện của Diệp Thừa, em có thể đi rồi, về lớp học đi.”

“Cô Trương. ....”

“Cô bảo em về lớp.”

Hứa Tiểu Vi lo lắng nhìn Diệp Thừa rồi bất đắc dĩ phải ra khỏi văn phòng. Diệp Thừa lại vẫn bất cần như trước, cậu nhếch miệng hừ lạnh một tiếng hừ lạnh một tiếng, vết thương trên mặt bị động vào hơi đau: “Tôi nói không có lỗi là không có lỗi, muốn đuổi học hay đưa lên đồn cảnh sát đều được, đừng có lằng nhằng nữa.”

Cả phòng bị bộ dạng kiêu ngạo này của cậu chọc giận, một người bồ của nạn nhân không nói hai lời xông lên đập vào bụng cậu một cái làm Diệp Thừa ngã mạnh ra sau đập vào bàn học, vết thương đã đau lại càng đau. Người nọ còn muốn đánh tiếp thì bị vợ ngăn cản, cô Trương tức giận: “Triệu tiên sinh anh làm gì vậy?”

“Thằng nhãi này kiêu ngạo nhì, con lão tử mày cũng dám đánh, con mẹ nó có bản lĩnh thì đánh nhau với lão tử, tao đánh chết mày.”

“Được rồi được rồi, nhiều người đang nhìn đây, anh đứng mực chút đi.”

Diệp Thừa thật sự không ngờ lại có người ra tay đánh người ở đây, trong lòng thật sự không phục, thử nghiệm tức đánh với nhau xem, lão thô kệch này chưa chắc đã thắng đâu, chỉ biết đánh lên giống y thằng con lão.

Cậu còn chưa kịp mở miệng, một giọng nữ tức giận đã vang lên ở phía sau: “Ồ, đây là dùng tư hình hay trả thù đây? Một người lớn đập vào bụng một đứa trẻ còn thấy đắc ý quá nhỉ, không ngại mặt à.”

“Cô? Cô là ai?”

Diệp Tử nói câu kia xong cũng không thèm để ý đến ông ta, cũng không nhìn Diệp Thừa đang chật vật đứng dậy, trực tiếp nói với cô giáo Trương: “Xin chào, tôi là chị Diệp Thừa, bây giờ chị có thể nói với tôi là đã xảy ra chuyện gì không?”

Để người ta thấy tận mắt em trai mình bị đánh trong văn phòng, tuy cô giáo Trương không có lỗi gì nhưng vẫn thấy chột dạ, nói hết mọi chuyện từ đầu tới cuối rồi còn đề nghị có muốn đưa Diệp Thừa đến bệnh viện kiểm tra không.

Diệp Tử nghe xong liền cười, đặc biệt khinh miệt nhìn mấy người bên kia: “Ý cô giáo là một đám nam sinh không những có ý đồ gây rối với nữ sinh mà còn quần áo em trai tôi.” Cô liếc vết thương do dao rạch cũng không tính là lớn trên cổ tay Diệp Thừa: “Tôi cũng không biết là trường học cho phép mang những vật dụng có thể gây thương tích đến trường đây, sao thế, dao cũng cầm ở tay rồi đây, nếu không phải em trai tôi học võ từ bé thì bây giờ có khi tôi phải đi đón nó trên bàn mổ rồi ấy chứ.”

Cha mẹ một nam sinh ở bên cạnh phủ nhận: “Chẳng qua chỉ là đồ trang trí làm thành hình dao thôi, em trai cô đánh vỡ đầu con tôi, trong lúc cấp bách nó cũng chỉ muốn rút dao uy hiếp thôi, cũng không phải chủ định dùng.” Ý là nếu con tôi chủ định dùng thì em cô bị thương nhẹ thế chắc.

Diệp Tử giận quá hóa cười: “Giờ ai bị thương người đây là ông lớn phải không? Một đám giặc cướp đánh bạn, trong tay còn cầm dao nhưng bạn tốt nhất là đừng phản kháng, ngoan ngoãn đứng đó cho người ta chém mới tốt. Nếu bạn ý vào thân thù bất phàm đánh bị thương đám người kia thì bạn đi đòi rồi. Đám giặc cướp kia thành kẻ bị hại, còn trách mắng bạn dám phản kháng.”

“Cô có ý gì, ai là giặc cướp?”

“Năm sáu nam sinh thân thể cường tráng có ý đồ gây rối với một nữ sinh, nếu không phải em trai tôi phát hiện sớm thì có khi xảy ra chuyện lớn rồi, xong một đám người ý đồ hiếp yếu, ông nói xem ai là giặc cướp?”

“Cô. ....”

“Được rồi, tôi rất bận, không có thời gian tranh cãi với mấy người.” Cô lạnh lùng trừng mắt nhìn người đàn ông vừa đá Diệp Thừa: “Tôi sẽ báo cảnh sát bây giờ, cũng sẽ sắp xếp luật sư, đến lúc đó mời các vị lên tòa đối chất.”

“Diệp Thừa, chúng ta đi, dẫn em đi nghiệm thương xem có bị xuất huyết nội tạng hay gì đó nhờ cú đá của vị tiên sinh kia không.”

Cô vừa nói xong cũng không quản Diệp Thừa phản ứng như thế nào đã xoay người đi ra ngoài, không cho đám người kia có cơ hội phản bác. Đợi cô đi

khuyết dạng Diệp Thừa mới nhú nhú mảy, trong lòng rất mất tự nhiên nhưng do dự một lát rồi vẫn đi theo, để lại một đám người mắt to trừng mắt nhỏ, dù bọn họ tức giận nhưng thật sự không ngờ chỉ là một mẫu thuẫn nhỏ trong trường học mà người phụ nữ kia lại định báo cảnh sát, còn gọi luật sư, muốn dọa người chắc.

Đặc biệt là người đàn ông vừa ra tay kia, tức giận đỏ bừng mặt, suýt thì lao ra bắt người.

Cô giáo Trương cũng đặc biệt phiền muộn, thật ra trong chuyện này hai bên đều có lỗi nhưng dù sao Diệp Thừa cũng đánh người ta đến nhập viện, cô chỉ nghĩ để cậu xin lỗi rồi gia đình bồi thường chút tiền, xử phạt một chút rồi chuyện cũng qua. Nhưng giờ âm ỉ thế này, nếu thật sự ồn ào đến tòa án thì không riêng gì cậu mà thanh danh trường học cũng bị hủy, đến lúc đó ảnh hưởng đến việc chiêu sinh thì không biết lãnh đạo trường còn giận chó đánh mèo lên cô thế nào.

Diệp Thừa đi một đoạn thì thấy Diệp Từ đang đứng ở hiên nhà chờ cậu: “Theo chị đi bệnh viện hay về lớp? À, có lẽ cậu muốn trốn học đi đua xe?”

“Liên quan gì đến chị?” Ngờ khi Diệp Thừa lạnh lùng lại trào phúng: “Hơn nữa ai bảo chị tới, chị biến thành chị tôi từ bao giờ thế, tôi không nhớ là chúng ta có quan hệ huyết thống gì.”

Diệp Từ liếc cậu một cái nhưng không nói gì, xoay người chuẩn bị đi thì chuông điện thoại đột nhiên vang lên, cô nhận điện, trong giọng nói lộ rõ vẻ mệt mỏi: “Sao thế, không phải đã xong bản thảo rồi sao? Tôi biết rồi, tôi về tòa soạn ngay. Ừ, không sao, tối qua tôi ngủ bốn tiếng rồi.”

Cô cúp điện thoại, hơi dừng một chút nhưng vẫn quay đầu lại dặn dò một câu: “Cậu... vẫn nên đến bệnh viện kiểm tra xem sao.”

“Xen vào việc của người khác.” Diệp Thừa hừ một tiếng rồi như có ý đối nghịch cô đi về phía lớp học. Diệp Từ cũng lười xen vào nữa, mình đang rất vội quán nó có đi hay không.

Mãi đến khi Diệp Thừa ngồi trong lớp cậu mới ý thức được sự khác thường. Nếu bình thường thì cậu đã sớm nhận cơ hội trốn học rồi, giờ lại ngoan ngoãn ngồi trong lớp, chính mình cũng thấy cực kỳ quái dị.

Con mẹ nó có trách thì trách cái ngữ khí Diệp Từ bảo cậu trốn học đi đua xe quá mức khinh miệt, thật sự khiến người ta bốc hỏa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 65: Nhóc con mau vào bát [2]

Edit: Kiri

Diệp Thừa vốn không định về nhà, cậu còn đang tự hỏi xem nên đến quán bar trước hay đến căn cứ bí mật trước. Trong lúc lơ đãng nhìn xuống người mình thì tự nhủ, về nhà thay bộ quần áo trước đã, trông cái bộ dạng này như vừa bị hành hung, cứ để thế này đến đây không biết còn bị đám tiêu tử kia cười nhạo thành cái dạng gì.

Cậu vừa về nhà đã thấy Diệp Từ đang nghiêng đầu tự bôi thuốc, không biết đầu gối cô bị làm sao mà xây xước một mảng lớn, máu chảy đầm đìa nhìn qua khiến người ta phát sợ, Diệp Thừa cũng chỉ thần nhiên liếc qua một cái, không chào hỏi gì với cô, trực tiếp đi lên tầng coi như không nhìn thấy người này.

Cậu rửa sạch miệng vết thương ở tay, nó sớm đã ngừng chảy máu nên cậu cũng lười băng bó, thay một bộ quần áo sạch sẽ xong liền chuẩn bị ra ngoài. Lúc xuống tầng thì thấy Diệp Từ đang nhảy lò cò đi nghe điện thoại, mày hơi nhăn, bộ dáng khá không vui.

“Chiều nay không cẩn thận làm hỏng điện thoại rồi, lại là chuyện bản thảo à?” Cô im lặng một lát rồi gờ tay lên bóp nhẹ cổ: “Ừ, tôi đây. Chuyện này không thể giao cho những người khác giải quyết sao? Chị Lý đâu?”

Diệp Thừa lại lơ đãng nhìn xuống chân cô, máu vẫn đang chảy không ngừng tạo thành một dòng chảy đỏ trên chân.

“Tôi vẫn phải qua một chuyến rồi, bên in ấn đều do tôi làm việc, tôi sẽ dẫn Tiểu Tình qua một chuyến.” Diệp Từ đã cúp máy xong lại nhảy lò cò trở về chỗ cũ. Diệp Thừa nhìn chăm chăm vào đôi giày cao gót cô vẫn đang đi, thấy cô an an ổn ổn ngồi xuống sofa liền tiếp tục cất bước đi ra cửa.

“Diệp Thừa.” Cô lại đột nhiên mở miệng. Diệp Thừa lập tức nhếch môi trào phúng, biết ngay là lại bắt đầu thuyết giáo, tỏ vẻ mình hy sinh cho cậu nhiều thế nào, trách cứ cậu cứ luôn gây phiền toái, hoặc nói cậu máu lạnh vô tình thấy chị bị thương cũng không ân cần thăm hỏi một câu. Chắc ban ngày nhận vát vả lăm mới không mắng cậu trước mặt người ngoài, giờ về nhà rồi phải mắng cho tận hứng.

Ngờ khi Diệp Từ hơi không tình nguyện nhưng cũng coi như ôn hòa: “Có thời gian giúp chị chút không?”

“Không có thời gian.” Diệp Thừa gần như là bật ra theo bản năng, sau đó mới kinh ngạc là cô không mắng mình. Nhưng không sao cả, cũng không liên quan gì đến cậu.

“Thật sự không có thời gian à?” Diệp Từ mị mị mắt, cũng không tin tưởng.

“Không lằng nhằng với chị nữa, tôi phải ra ngoài.” Cậu đi cũng không tính là nhanh, tay đã cầm vào nắm cửa rồi lại nghe thấy tiếng Diệp Từ thân nhiên vang lên.

“Bỏ đi.” Hai chữ vô cùng đơn giản lại bị cô ép tới cực thấp, nghe rõ được vẻ mệt mỏi và tủi thân, thậm chí Diệp Thừa còn cảm thấy được có một chút run rẩy trong hai chữ ấy.

Cậu quay lại nhìn thoáng qua, Diệp Từ vẫn giữ vẻ mặt như cũ, cô cúi đầu nhìn rồi băng qua loa vết thương ở chân, máu chưa được cầm vẫn đang chảy thấm đẫm băng gạc cô vừa quấn, cô cũng không thèm băng lại nữa, sửa soạn đồ rồi co chân đứng dậy nhảy lò cò ra ngoài.

Diệp Thừa cười nhạo một tiếng: “Quê chân cũng vội đến tòa soạn, vị Tàn tiên sinh kia gọi đến một cái là chị chạy theo đuôi ngay. Sao thế, vội vàng nịnh bợ thủ trưởng thế cơ à, anh ta tăng lương hay thăng chức cho chị? Không biết chỉ làm việc mới thế hay bình thường cũng thế? Này, có phải thi thoảng anh ta tịch mệnh gọi cho chị chị cũng sẽ vui mừng chạy qua? Đúng là một nhân viên tận trách.”

“Diệp Thừa cậu có ý gì?” Diệp Từ bị chọc tức, chân cũng đau thêm mấy phần.

Diệp Thừa tránh ánh mắt cô nhưng vẫn đứng chắn ở cửa, ần ần có ý giằng co.

Diệp Từ tức đến khó thở nhưng cũng kìm nén không để mình nói ra gì không nên nói. Lần trước còn nói cậu không có tư cách làm con trai của cha mẹ, dù không thể làm họ được rạng danh thì cũng đừng làm họ tức giận đời mò sống lại, lúc đấy cậu liền lạnh mặt, nửa phòng bếp bị cậu đập nát. Thật ra hai người bọn họ khá giống nhau, độc mồm độc miệng thích phân cao thấp bằng lời nói, muốn chọc đối phương đến tức chết. Vì thế cậu cũng đã lên tinh thần chờ cô sẽ nói gì đó, căng thẳng như sắp ra trận.

Diệp Từ lạnh lùng nhìn cậu hồi lâu nhưng cuối cùng chỉ nói hai chữ: “Tránh ra.”

“Uy phong nhì, chị ấy à, thật sự coi mình là chị tôi à. Hình như đây là nhà tôi, tôi thích đứng ở đây liên quan gì đến chị.”

Diệp Từ cười khê một tiếng, không đợi cậu có phản ứng đã chạy về phía cửa sổ cởi giày ra rồi nhảy xuống.

“Này, mẹ nó chị điên rồi à?” Diệp Thừa cả kinh, vội vàng mở cửa chạy xuống.

Diệp Từ đã đứng dậy sau cú nhảy, lắc lắc giày cao gót trong tay rồi ngả nghiêng đi ra cổng. Nhất thời Diệp Thừa không biết phải làm gì, oán hận mắng một câu: “Mẹ nó, chị tưởng chị hy sinh thì thủ trưởng chị cho chị cái huân chương liệt sĩ à?”

Xe máy của cậu vừa đúng lúc đang đỗ ở cổng, Diệp Từ quay đầu lại nhìn cậu một cái rồi giơ tay đập mạnh giày cao gót vào xe của cậu, Diệp Thừa như bị đốt đuôi nhảy dựng lên.

“Aaaa! Chị muốn chết à, hỏng xe tôi có bán chị đi cũng không đủ bồi thường đâu.”

Diệp Từ cũng không nói gì, quăng cái chân bị thương lên xe rồi cũng xiêu xiêu vẹo vẹo trèo lên xe, nhưng không còn khí thế mạnh mẽ như lúc nãy mà giống một đứa trẻ đang chơi xấu hơn.

Diệp Thừa càn càu mày tợn, mặt sắp đóng thành băng đến nơi: “Xuống ngay, đừng để tôi lôi chị xuống.”

Không đợi cậu động thủ Diệp Từ đã phản ứng lại, hơi hơi sừng sốt rồi tự giễu cười cười: “Tôi đang làm gì thế này?”

Cô trầm mặc trong chốc lát, vì cúi đầu nên mái tóc dài che khuất khuôn mặt làm Diệp Thừa không thấy rõ biểu cảm của cô lúc này, cậu chỉ nghe thấy cô cười nhẹ một tiếng rồi thân nhiên trượt khỏi xe. Cô tiếp tục nhảy lò cò một cách khó nhọc nhưng không quay đầu nhìn cậu. Một lúc lâu sau thì bắt được taxi rồi đi.

Mãi đến lúc cái xe kia biến mất khỏi tầm mắt của mình, Diệp Thừa mới hồi hồn, không hiểu sao mình lại như thằng ngốc đứng nhìn theo cô năm phút.

“Không thể tin được.” Diệp Thừa xoay người ngồi lên xe, cầm khóa vào vài giây mà vẫn chưa khởi động xe, hình như là lại sừng sốt lặp lại một lần: “Không thể tin được.”

Từ hôm đó mấy ngày liền cậu không về nhà. Cô Trương có bắt cậu viết kiểm điểm nhưng không nhắc gì đến chuyện ngày hôm đó, Diệp Thừa cảm thấy có lẽ là do Diệp Từ can thiệp nhưng cũng lại thấy khó tin, rõ ràng mấy năm nay đã không quan tâm đến cậu tự dưng giờ lại phát điên đi quản.

Làm việc như con quay còn có tâm tình đi giải quyết rắc rối cho cậu.

Đang tâm phiền ý loạn thì Diệp Thừa nghe thấy một tiếng cười trong trẻo bên tai, cậu quay lại thì thấy Hứa Tiểu Vi đang cười nói với một nữ sinh, ánh mắt cong cong như vàng trắng khuyết.

Diệp Thừa nhìn một lát rồi giật lấy bài tập cô bé đang cầm trên tay, Hứa Tiểu Vi lập tức ngừng cười, nhú mi hỏi: “Diệp Thừa cậu làm gì thế? Trả lại cho tớ.”

“Cho tớ mượn chép một lát.”

“Không được, trả cho tớ.”

Hứa Tiểu Vi nhìn cậu làm động tác định xé vở của mình thì nóng nảy: “Diệp Thừa cậu đừng ầu trĩ như thế được không?”

“Vẫn không cho mượn à?”

Hứa Tiểu Vi tức giận nhưng vẫn phải thỏa hiệp: “Hết tiết trả cho tớ.”

Quả nhiên đến tiết thứ hai Diệp Thừa liền trả cô, nhưng Hứa Tiểu Vi vừa giờ ra xem đã thấy trang thứ nhất có một hình vẽ, chiếm đến nửa trang giấy lại còn vẽ bằng bút bi.

“Diệp Thừa!”

Diệp Thừa cười nhíu mày: “Sao thế, đẹp không?”

“Cậu hơi quá đáng đấy.” Lúc nói những lời này Hứa Tiểu Vi tức đến suýt khóc, cô xé trang giấy kia đi vo tròn rồi ném vào ngăn bàn. Bài tập ở trang này thầy giáo đã kiểm tra từ lâu nên cũng không quan trọng, cái Hứa Tiểu Vi tức giận đến là thái độ của Diệp Thừa, cả ngày cả lơ phất phơ bắt nạt cô, cũng không biết mình đắc tội người ta bao giờ. Vốn lần trước Diệp Thừa cứu cô cô còn rất cảm kích, ai biết Diệp Thừa hừ lạnh với cô một tiếng, bảo cô đừng tự mình đa tình, nói cậu chỉ là nhìn đám người kia không vừa mắt.

Hứa Tiểu Vi bị cậu chọc tức còn tâm tình Diệp Thừa lại rất tốt, tâm tình tốt này kéo dài đến tận khi tan học. Cậu vừa ngậm nga vừa mở cửa nhà, sau đó thì ngửi thấy mùi thức ăn thơm phức.

Diệp Tử đang dọn mâm, nghe thấy tiếng mở cửa liền nâng mắt lên nhìn sau đó phá lệ mỉm cười: “Mau vào ăn cơm.”

Diệp Thừa bị nụ cười của cô làm run rẩy, lần cuối cùng cô ra vẻ như thế này là khi cha mẹ còn khỏe mạnh, không biết hôm nay lại phát điên cái gì rồi.

“Chị không biết à, ngồi trước mặt chị tôi liền không ăn được.”

“À ừ.” Diệp Tử nhún vai, vén tóc ra sau tai rồi tự ngồi xuống: “Trong nồi có cơm.”

“Hôm nay chị uống nhầm thuốc à.”

Diệp Tử cười cực kỳ đắc ý: “Hôm nay tâm tình tốt, không so đo với cậu, nào ra đây ngồi, để chị khoe khoang một chút.”

“Thần kinh.” Diệp Thừa xoay người chuẩn bị lên tầng.

Diệp Tử nói với theo như đồ trẻ con: “Chị làm sườn xào chua ngọt cậu thích nhất đấy.”

Bước chân Diệp Thừa hơi hơi dừng một chút sau đó tiếp tục đi lên trên: “Ai bảo chị tôi thích ăn sườn xào chua ngọt, có bệnh.” Nhưng trong lòng lại ngứa ngáy, rốt cuộc là có chuyện gì mà vui như thế, cười như vậy.

Lúc cậu xuống lầu uống nước Diệp Tử đã rời khỏi, cậu thấy tờ giấy dán trên tủ lạnh, nét chữ thanh tú dịu dàng.

“Đồ ăn trong tủ lạnh, muốn ăn thì cho vào lò vi sóng hâm nóng lại, đừng ăn ngay.”

“Kháo, ai muốn ăn.” Diệp Thừa vo tờ giấy kia lại rồi ném vào thùng rác, mở tủ lạnh ra định lấy nước. Hai đĩa thức ăn được đặt ở nơi rất dễ nhìn thấy, một đĩa sườn xào chua ngọt, một đĩa trứng xào cả chua, cậu cũng chỉ liếc qua một cái rồi đóng tủ lạnh lại.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Nhóc con mau vào bát [3]

Edit: Kiri

Căn phòng trở nên im lìm sau tiếng vang này.

Cậu như mất hồn đứng đó, một lát sau lại từ từ mở tủ lạnh ra.

“Đủ rồi.” Cậu nhìn chằm chằm hai đĩa thức ăn kia, hốc mắt đỏ lên: “Tôi nói tôi thích ăn khi nào chứ.”

Cười với cậu như thế làm gì, giọng điệu còn giống mẹ như thế, có vẻ bất đắc dĩ và chiều chuộng giống như dù cậu làm gì cũng sẽ không trách cậu. Tâm tình tốt lúc chiều mát sạch, Diệp Thừa cảm thấy hoảng loạn trong lòng, ‘rầm’ một tiếng đập cánh cửa tủ lạnh lại.

Đi đến cầu thang rồi cậu lại hơi ngừng bước, rồi miễn cưỡng quay trở lại.

“Không phải mình muốn ăn, chỉ là lười ra ngoài mua thôi.” Cậu thì thào tự nói, miễn cưỡng tìm cho mình một cái cớ rồi bụng hai đĩa thức ăn đến lò vi sóng, sắp bỏ vào rồi thì khựng lại, vẻ mặt khó chịu: “Ai muốn ngoan ngoãn nghe lời chị chứ.”

Cậu cứ không đun lại, trực tiếp ăn lạnh đấy, chị quản được à?

Chính Diệp Thừa cũng không biết tại sao mình lại mất tự nhiên thế này, từ nhỏ đến lớn cậu và Diệp Từ đều giao đấu với nhau không biết bao nhiêu lần, công kích đối phương lần này thì lần sau sẽ nhận được phản kích càng thêm mãnh liệt. Tôn thương cô xong sẽ nhận được thương tổn gấp đôi, đây mới là thái độ bình thường của họ. Sau khi cha mẹ mất cô cũng tốt nghiệp, dường như vũ khí để dạy dỗ cậu lại càng nhiều thêm một thứ, đó là thân phận cha mẹ, cậu ghét cô dùng thái độ chỉ tiếc rên rỉ không thành thép dạy dỗ cậu, còn ghét hơn giọng điệu công kích trước đây. Vì thế quan hệ của bọn họ càng ngày càng không tốt, không biết là cô thất vọng hay không có thời gian chú ý, dần dần chẳng quan tâm nữa.

Từ ngày ngày cãi nhau dần biến thành cả tuần chẳng gặp mặt lấy một lần, cậu cũng đã mất thời gian rất dài để thích ứng với điều này.

Cho nên, đột nhiên cô dùng thân phận chị gái đến văn phòng, lại không phản kích khi cậu nói những lời khó nghe, chỉ cười bảo ‘Chị không so đo với cậu’ lại khiến cậu hơi ... không quen.

Cậu vừa miên man suy nghĩ vừa rửa bát đĩa, đột nhiên liền cảm thấy đau bụng, cậu cứng ngắc người rồi vẻ mặt biến hóa một cách vi diệu.

“Fuck.”

Cũng không biết là mắng Diệp Từ hay đang mắng mình ngu dốt.

Tối nay không biết cậu đã chạy vào WC bao nhiêu lần, nhiều đến nỗi bồn rửa cả chân tay nằm vật trên giường.

“Khốn nạn.” Cậu thì thào mắng chửi, mặc kệ, dù sao vẫn là lỗi của Diệp Từ, quả nhiên về nhà là không có chuyện gì tốt.

Được rồi, thật ra lần này là do cậu tự tìm đường chết nhưng sống chết thế nào cậu cũng không chịu nhận.

Chuyện này cậu không nói cho bất kỳ ai, cũng không biết tại sao mấy ngày gần đây cậu đều ở trong căn cứ, đến quần áo cũng không về nhà lấy, chỉ thay đi thay lại hai ba bộ.

Phóng mô tô lượn lờ cả ngày không ngờ lại anh hùng cứu mỹ nhân lần nữa.

Cậu tháo mũ bảo hiểm xuống, trong giọng nói có ý cười: “Này, lại là cậu à?”

“Diệp Thừa?”

“Đây là lần thứ hai tởm cứu cậu thì phải, cậu định cảm ơn thế nào đây?” Diệp Thừa mặc sơ mi trắng đơn giản, đeo một chiếc vòng đầu lâu xương chéo, đôi mắt đen được ánh đèn đêm chiếu rọi đặc biệt sáng rực, lúc cậu cười lộ lên có một vẻ đẹp khó tả.

Hứa Tiểu Vi giật mình hồi thần, không tình nguyện đáp lại: “Hôm nay thật sự cảm ơn cậu, nhưng không phải cậu lại nhìn người ta không vừa mắt nên mới xông lên chứ.”

Nói thật cô không thích người này lắm nhưng người ta cứu mình cũng là thật. Cũng không biết gần đây bị làm sao mà cô chọc phiền toái lên tục, cả đám đây như theo dõi cô vậy.

Mà cậu như thiên sứ trên trời giáng xuống, như một giấc mộng tuyệt đẹp xuất hiện trong khoảnh khắc thanh xuân này.

Vì thế khi Diệp Thừa cười bảo ‘Đẫn cậu đi hóng gió’ cô như ăn phải mê dược, trái tim chột lệch hai nhịp rồi leo lên xe cậu.

Sau đó, cô liền hối hận.

“Aaaaaa! Diệp Thừa cậu bị điên à, dừng xe, tởm phải .....” Gió đêm tạt vào mặt cô, làm tóc cô bay toát loạn bay cả vào miệng ngăn không cho cô nói nữa, cô luống cuống sửa lại tóc, gió tạt làm khô mắt đau rất muốn chết, hoàn toàn không đẹp đẽ như trong phim.

Mãi mới đến nơi, cô ôm bụng ho không ngừng, còn không quên quay đầu lại trừng mắt nhìn Diệp Thừa, trong đôi mắt tràn đầy sự tức giận.

“Ồ, Diệp Thừa, hôm nay là lần đầu tiên cậu đưa con gái đến đây, không tệ nha.” Người nọ đánh giá gương mặt ngây thơ của Hứa Tiểu Vi, hơi nhướn mày: “Nhưng có vẻ không can đảm, cậu xác định tí nữa cô bé sẽ không nôn vào người cậu chứ?”

“Chỉ mang cậu ấy đến xem thôi, không phải để cậu ấy tham gia. Em chưa bao giờ tham gia mục đó anh cũng biết mà.” Có đôi khi cậu điên lên là hoàn toàn không để ý đến tính mạng nên chưa bao giờ thích đua đòi, mình xảy ra chuyện thì không sao nhưng không nên kéo theo người khác.

“Đúng rồi, lát nữa anh chăm sóc cậu ấy hộ em một lát, anh. ....” Diệp Thừa đang nói dở thì bỗng cả người run lên, đáy mắt hiện lên một tia sáng, ánh mắt nhìn thẳng vào một người.

“Sao lại nhìn chằm chằm người ta thế? Coi trọng người ta à? Cô ấy không tệ đâu. Người dẫn cô ấy tới hình như là người mới nhưng kỹ thuật cũng không tồi, vừa nãy còn chở cô ấy qua mười ba đoạn cua kia hai lượt.” Từ Hồ còn tấm tắc khen: “Đúng là kiểu phụ nữ này vẫn thú vị hơn, đua xe tươi cười thoải mái không giống kiểu mới mười phút mặt đã trắng bệch, thật khiến người khác mất hứng.”

Anh ta còn chưa nói xong Diệp Thừa đã siết nắm đấm nổi giận đùng đùng đi ra phía kia.

“Này này này, Diệp Thừa cậu đừng manh động, dù thế nào cũng là phụ nữ người khác dẫn tới.”

Lúc này Diệp Từ đang ôm mũ bảo hiểm bằng một tay, dựa người vào thân xe, động tác tùy ý thoải mái nhưng lại được cô thực hiện đặc biệt mê người. Cô mặc áo ba lỗ đen với quần sooc ngắn, mái tóc quăn rối xõa tung lơ ra non nửa khuôn mặt kinh diễm động lòng người.

Diệp Thừa đến gần mới nghe thấy lời cô và người đàn ông kia nói chuyện.

“Em trai em cũng thích đua xe.”

“Ồ, anh chưa từng nghe em có em trai đấy?”

Cô nở nụ cười, ngữ khí rất là tùy ý: “Không phải em ruột nhưng thật ra rất đáng yêu.”

Thân mình Diệp Thừa liền cứng đờ, đứng bất động tại chỗ, nhất thời tiến không được mà lui cũng không xong, mặt mũi ửng đỏ.

“Cậu ấy đua xe tốt hơn hay anh đua xe tốt hơn?”

“À. ....” Diệp Từ hơi suy tư rồi nhún người: “Em chưa từng ngồi xe cậu ấy nên không thể so sánh.”

“Diệp Thừa, nhóc đứng đây làm gì.” Đột nhiên có người hô tên cậu rồi đập vào vai cậu một cái.

Diệp Thừa sững sốt, theo bản năng bịt miệng người đó lại rồi quay đầu nhìn đôi nam nữ kia đang nhìn về phía mình.

Cậu nhanh trí huých người kia một cái: “Ha ha Tiểu Vũ, mày dẫn tao đến đây làm gì, giới thiệu người mới cho tao à, tao không có hứng dạy dỗ họ đâu!”

Nói xong câu đó cậu mới giả vờ như bây giờ mới nhìn thấy Diệp Từ: “Ê, sao chị lại ở đây?”

Diệp Từ cố gắng duy trì vẻ mặt nghiêm túc, cố nín nhịn không cười ra tiếng.

“Diệp Từ, ai thế?” Người đàn ông bên cạnh cô hứng thú hỏi.

“Nhắc Tào Tháo là Tào Tháo đến, vừa mới nhắc đến nó đấy.”

“À, em em hả.” Không biết tại sao, Diệp Thừa cảm thấy giọng điệu của anh ta đặc biệt trào phúng: “Vây quá đúng lúc rồi, để anh và em em thử xem ai đua giỏi hơn.”

Bộ dạng cao ngạo không coi ai ra gì, coi Diệp Thừa như một tên nhóc chưa đủ lông đủ cánh lại còn tỏ vẻ ‘Cậu nhóc lại đây anh trai dạy em làm người’ quả thực khiến người ta hận ngứa răng.

“Hừ.” Diệp Thừa lạnh lùng cười cười: “Anh, so với tôi? Còn chưa đủ tư cách đâu, thắng những người đó đi rồi nói.”

Tiểu Vũ híp mắt bước lên trước, hếch cằm: “Tôi có thể miễn cưỡng ra tay.”

Diệp Thừa xoay người quay về, Diệp Từ đã bỏ lại người đàn ông kia cười bước theo, tóm lấy vai cậu: “Sao lại chạy rồi, chị còn chưa hỏi sao cậu lại ở đây đâu đấy?”

“Vớ vẩn, tại sao bạn trai chị ở đây thì tôi cũng thế.” Về mặt cậu như thấy quý muốn tránh khỏi tay cô: “Có phải gần đây chị bị động kinh không hay là bị cái gì kích thích, bị bệnh nan y không còn nhiều thời gian à?”

“Đấy không phải bạn trai chị.” Đầu tiên Diệp Từ lắc lắc đầu sau đó cười véo má Diệp Thừa: “Đã nói là gần đây tâm tình chị tốt.”

“Cút cút cút.” Diệp Thừa ghét bỏ nghiêng đầu tránh: “Trúng số xổ? Hay ôm đùi thủ trưởng thành công được gả vào nhà giàu? Ăn mặc hở hang như thế không biết là muốn quyến rũ ai.” Cậu liếc đôi chân thon dài trắng nõn nhưng cũng nhanh chóng thu hồi tầm mắt.

“Hơn nữa tôi còn chưa hỏi chị đấy? Không phải có người từng nói chỉ có cận bã xã hội, những kẻ vô tích sự mới đến những chỗ như thế này để tiêu tiền và lãng phí thời gian sao? Một người thành tích ưu tú, sự nghiệp thành công như chị lại có tâm tình đến đây cơ à? Không cảm thấy mất mặt, không cảm thấy xấu hổ muốn chết à?”

Nét cười trên mặt Diệp Từ cứng đờ, rồi nhẹ nhàng hừ một tiếng: “Diệp Thừa, cậu nhất định phải cự tuyệt thiện ý của người khác một cách trực tiếp thế sao? Có lẽ người ta cũng đã ngủ không yên mấy ngày, suy nghĩ rất lâu rồi mới quyết định buông tự tôn thỏa hiệp trước, vậy mà ngay cả một lời tốt đẹp cậu cũng không đáp trả được sao?”

“Lại là giọng điệu này.” Diệp Thừa cười cười: “Đúng vậy, chị thật vĩ đại nhưng tôi có cầu xin chị làm thế không? Chị không muốn để ý đến tôi thì có thể thoải mái không nhận điện thoại vài tháng, giờ nghĩ cho chán rồi lại muốn tôi phải đáp lại chị? Dựa vào cái gì?”

Nói đến đây cậu phùng mang trợn má, trong đôi mắt đầy sự tức giận còn có một tia tủi thân khó bỏ qua.

Đột nhiên Diệp Từ cảm thấy dở khóc dở cười, đây là... trẻ con cáu kỉnh? Chị không để ý đến tôi trước nên giờ tôi cũng không để ý đến chị?

Dạng dạng thế phải không?

Cô thăm học máu trong lòng nhưng bề ngoài vẫn nghiêm túc nói: “Diệp Thừa, chúng ta cự quyết đi.”

Diệp Thừa còn chưa bình ổn được cơn giận đâu: “Chị lại muốn làm gì?”

“Cậu hỏi chị dựa vào cái gì mà yêu cầu cậu đáp lại. Chị liền nói cho cậu, hôm nay chị không so thành tích cũng không so ai kiếm được nhiều tiền hơn với cậu. Không phải đua xe là thứ cậu tự hào nhất ư? Hôm nay chúng ta so đua xe, nếu cậu thắng cậu có thể yêu cầu một chuyện, như là bảo chị rời khỏi nhà họ Diệp không bao giờ xuất hiện trước mặt cậu nữa, còn nếu cậu thua cậu cũng phải đồng ý với chị một chuyện, như là thái độ với chị thân mật hơn một chút hoặc sau này ngày nào cũng về nhà ăn cơm tối.”

“Cơm tối? Hừ, chị có thời gian về nhà ăn cơm tối hằng ngày không?” Trọng điểm của Diệp Thừa có vẻ không đúng lắm.

Trên đầu Diệp Từ xuất hiện ba vạch đen: “Không nói cái này vội, cậu nói cự quyết không đi.”

Cậu liếc cô một cái: “Chị nói cự quyết đua xe với tôi à, KHÔNG.”

“Cậu!”

“Rảnh rồi quá thì cũng về được rồi đấy, đừng ở đây nổi điên với đám côn đồ chưa dứt sữa này nữa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 67: Nhóc con mau vào bát [4]

Edit: Kiri

“Cực không?” Diệp Từ hỏi lại lần nữa.

“Không.”

“Được.” Cô xoay người rồi đi còn Diệp Thừa đứng phía sau nói với theo: “Như thế này mới đúng này, đua xe là trò chơi của đàn ông, còn chị cần làm gì thì làm đi đừng có suốt ngày xen vào chuyện của người khác.”

Cô tùy ý đi tới trước mặt một người rồi nháy mắt cười: “Có thể cho tôi mượn xe một lát không? Chỉ một lát thôi.”

Cô để ý người này đã nhìn cô một lúc lâu rồi.

“À... được.” Người nọ ngơ ngẩn nhìn cô, rồi đặt chìa khóa vào tay cô như mất hồn.

Động tác Diệp Từ lên xe cực kỳ tiêu sái, cô cắm khóa vào ổ rồi đắc ý cười với Diệp Thừa: “Có cực không, không cực chị sẽ chạy xe đến vách núi tự chọn đi.”

“Fuck.” Diệp Thừa cá kỉnh: “Chị to gan thế sao? Tôi không tin đâu. Mau xuống đi, làm hỏng xe người ta thì có bán chị đi cũng không đền được đâu.”

“Ha ha.” Diệp Từ lại đột nhiên cười ra tiếng, cô khinh miệt liếc cậu một cái bĩu môi: “Quả nhiên, kể cả chuyện cậu giỏi nhất cậu cũng vẫn sợ thua dưới tay chị chẳng khác gì những lần trước. Chị nói cậu vô tích sự nên cậu thấy oan ức sao? Nhưng sự thật chính là như vậy, ngay cả lời khiêu chiến của phụ nữ cũng không dám nhận.”

Không khí cứng lại trong chốc lát, Diệp Thừa nhếch môi nhìn cô hồi lâu rồi xoay người lên xe của mình: “Lấy khúc cua thứ năm làm đích, ai tới trước thì người ấy thắng.”

Diệp Từ cũng khởi động xe: “Được.”

Từ Hồ dặn Hứa Tiểu Vi một câu rồi vui vẻ chạy lại làm trọng tài, anh ta vừa bắn một phát súng hai chiếc xe đã phóng đi như tên bắn.

Diệp Thừa không dốc toàn lực, Diệp Từ nhanh chóng phát hiện ra điều này. Khi cách khúc cua thứ nhất một khoảng cậu bắt đầu thả chậm tốc độ, cô không nghĩ rằng với loại cua này mà cậu cũng phải giảm tốc.

Đương nhiên, dù cậu có dốc toàn lực cũng chưa chắc đã thắng được cô nhưng dù vậy, phát hiện cậu cố ý để mình thắng, nhất là cố ý để mình thắng sau khi nghe những lời kia thì vẫn khiến người ta vui vẻ.

Quả nhiên, Diệp Từ cán đích trước.

Diệp Thừa tắt máy, khuôn mặt hờn dỗi: “Chị thắng, muốn yêu cầu gì thì nói nhanh lên.”

Cô cười cười, cũng không vạch trần cậu: “Không phải vừa nói rồi sao.”

“Hàng ngày về nhà ăn cơm tối?”

“Ừ.”

Diệp Thừa nghiêng mặt tránh đi không nhìn cô: “Muốn tôi về hàng ngày cũng được nhưng mấu chốt là chị xác định tôi về nhà sẽ có cơm ăn chứ?”

Diệp Từ rất là bất đắc dĩ: “Chị xác định, được rồi chứ.”

“Phiền thật, về thôi.”

“Chờ chị về đi.” Diệp Từ bỏ xe cô ở đấy rồi leo lên xe cậu, hai tay tùy ý để ở thắt lưng cậu: “Đi thôi, lát cho chủ xe tới đón bảo bối của anh ta nhé, chị lười lái về.”

“Tôi có nói là chờ chị không? Bảo bạn trai chị chờ về đi, hôm nay tôi tới cùng bạn học.”

“Bạn nam hay nữ vậy?”

“Liên quan gì đến chị.”

Diệp Từ nhún vai: “Vậy đưa chị về chỗ xuất phát, hơn nữa đây không phải bạn trai chị.” Cứ phải nhấn mạnh điều này cô thấy rất bất đắc dĩ.

Diệp Thừa xoay người liếc cô một cái, không nói nữa.

Hứa Tiểu Vi cảm thấy mình và nơi này không hợp nhau, mới đứng đây có một lát đã có vài người đến đây trêu chọc nhưng đều bị Từ Hồ đuổi đi. Cô mím môi, khó chịu ngửi mùi khói thuốc xung quanh.

“A, bọn họ về rồi.” Đột nhiên Từ Hồ kêu lên.

Hứa Tiểu Vi vừa ngẩng đầu đã thấy Diệp Thừa và người phụ nữ kia ngồi trên cùng một chiếc xe quay về, lúc xuống xe sắc mặt cậu còn hơi âm trầm, biểu cảm phiền chán nói mấy câu với người nọ, người đó cười nhẹ nhàng đáp lại, cậu nhìn xung quanh một vòng rồi đi về phía cô.

“Đi thôi, tớ đưa cậu về.” Giọng điệu lạnh như băng.

Trong lòng cô đang ngập đầy lửa giận nhưng vẫn cố nén xuống khi nghe giọng điệu này.

Ngày hôm sau, còn hơn nửa giờ nữa là tan học thì Diệp Thừa bắt đầu bất an, cậu cũng không biết mình đang kháng cự cái gì, tóm lại là tràn ngập mâu thuẫn. An an ổn ổn ngồi ăn cơm với chị ta, cậu thật sự có thể làm được sao?

Diệp Thừa tâm thần không yên đi về nhà, vừa mới đóng cửa lại đã nghe tiếng Diệp Từ gọi với ra.

“Về rồi à, mau mau mau lấy bát kia ra cho chị.”

Diệp Thừa lập tức bấu môi xem thường nhưng vẫn nghe lời cô ngoan ngoãn đi lấy bát, Diệp Từ đồ thức ăn vào bát rồi tiện tay đưa cho cậu. Cậu đứng tại chỗ hoang mang một lát rồi quay người bung ra ngoài đặt trên bàn cơm.

“Này, tôi có vấn đề muốn hỏi chị.” Diệp Từ đang đứng nấu cơm ở đằng kia còn Diệp Thừa đứng ở đằng này, đợi nghe cô chỉ thị lấy bát đũa hay gì đó.

“Chuyện gì?”

“Chị học lái xe mấy bao giờ?” Vấn đề này cậu rối rắm đã lâu, hình ảnh gương mặt cô nổi giận đùng đùng cướp khóa xe của cậu với hình ảnh cô mặc trang phục quyến rũ tự tin cười khi ngồi trên mô tô cứ đan xen trong đầu làm cậu tâm phiền ý loạn.

Rốt cục Diệp Từ cũng làm xong món cuối cùng bung ra phòng khách: “Mới học không lâu.”

Diệp Thừa thì có loại cảm giác quả thế: “Con mẹ nó chị có biết mười ba vòng cua ấy nguy hiểm thế nào không? Chị vừa học lái đã dám đấu với tôi, nãy chị bị chó ăn rồi à?”

Cô đã dọn xong mâm cơm, ngẩng đầu lên nhovn miệng cười: “Nhưng chị thắng cậu rồi!”

Diệp Thừa lập tức ghen hòng, đỏ mắt cãi cớ: “Xí, may mắn thôi, hôm đó trạng thái của tôi không tốt.”

Diệp Từ vẫn cười như cũ: “Vậy để lúc nào chúng ta so lại một lần nhé?”

“Không.” Cậu bật ra lời cự tuyệt sau đó mới lấp bắp giải thích: “Không phải tôi sợ thua chị, chỉ là.....”

“Lo lắng cho chị?” Diệp Từ tiếp lời.

“Không... không phải, hừ, buồn cười, ai thèm quan tâm chị chứ? Tôi chỉ sợ chị phá hỏng xe người ta lại chuốc thêm phiền cho tôi thôi.”

Cô cười cười: “Ồ.”

“Fuck, chị nói kiểu gì thế?” Diệp Thừa nóng nảy.

“Kiểu gì chứ?” Diệp Từ giả ngốc: “Rất nghiêm túc mà.”

Quả nhiên, quả nhiên.... cứ ở cạnh người phụ nữ này là sẽ bị cô chọc giận, Diệp Thừa gần như nhận mệnh, cúi đầu ăn cơm.

“Tôi nay ở nhà chứ?” Sau khi ăn cơm cậu đi lên tầng thì đột nhiên Diệp Từ mở miệng hỏi, trong giọng nói còn có một tia chờ mong.

“Ừ.” Diệp Thừa bước tiếp vào bước rồi vẫn cố nói: “Xe tôi hết xăng, tôi lười đi mua thôi.”

Diệp Từ ở phía sau khẽ cười một tiếng.

Tiếng cười như chuông gió gõ nhẹ vào lòng cậu một cái, cậu đi nhanh hơn theo bản năng, mãi đến khi vào phòng tìm mới bình thường trở lại. Sau đó cậu mới nhận ra gần đây hình như càng ngày Diệp Từ càng thích cười.

Đã bao lâu rồi cô không mắng cậu như trước nữa? Tâm tình tốt nên lười so đo với cậu sao? Gần đây tâm tình cô rất tốt sao?

Buổi tối Diệp Thừa lê dép lê xuống tầng uống nước, vừa mở tủ lạnh ra đã hơi sùng sốt.

“Làm sinh tố dưa hấu cho cậu rồi đấy, tối đừng uống nhiều.”

Diệp Thừa gạt tờ giấy kia xuống: “Hừ, chuẩn bị đi theo con đường dịu dàng à?”

Miệng thì ghét bỏ nhưng tay vẫn nhét tờ giấy kia vào túi rồi lấy cốc nước ra.

Tuy rằng không biết sao cô đột nhiên thay đổi nhưng không thể không nói loại cảm giác này không tính là quá xấu.

Từ hôm đó quả nhiên Diệp Thừa ngày nào cũng về ăn cơm như lời hẹn, cậu tự nhủ là do Diệp Từ nấu cơm quá ngon, đồ ăn rác rưởi bên ngoài sao bằng được.

Đại khái là do Diệp Từ đơn phương ngừng chiến nên cậu cũng không có hứng thú đi cãi nhau với cô, bằng không bạn cứ hùng hổ mắng mỏ người ta lại chỉ chống cằm cười tủm tỉm, cảm giác này giống như là đắm một đắm vào bông vậy.

Vì thế dần dần họ cũng có thể tâm bình khí hòa nói chuyện với nhau.

“A Thừa, tý nữa cậu có rảnh không? Giúp chị cái này.”

“Diệp Từ chị đừng có gọi tôi như thế nữa, tôi nghe mà rét run cả người.” Diệp Thừa hơi hơi sợ run người là thật chứ không phải nói bừa.

“Lại đây, gõ phần tài liệu này vào máy tính cho chị.” Diệp Từ đang bận đến sây sẩm mặt mày, kéo cậu qua rồi đưa cho cậu một bản thảo: “Ngoan, vất vả cho cậu rồi, chờ cậu đánh xong chị sẽ làm đồ ăn ngon cho cậu.” Nói xong câu đó cô cúi đầu hôn lên trán cậu một cái, thái độ tự nhiên như đối với một người em trai bốn năm tuổi.

“Này.” Mặt Diệp Thừa đỏ bừng, trợn mắt hung tợn nhìn chằm chằm Diệp Từ muốn nói gì đó nhưng cô đã sớm quay người, một tay cầm di động nói chuyện với ai đó, tay còn lại vội vàng sửa sang lại một đồng bản thảo.

Diệp Thừa cầm lấy tờ giấy, cảm giận bất bình trừng mắt nhìn theo bóng dáng cô hồi lâu nhưng cuối cùng vẫn từ bỏ việc trách cứ cô, không tình nguyện ngồi xuống bắt đầu gõ.

Mãi mới xong một bản thì Diệp Từ lại đưa thêm một bản, cô cũng không ngại, chỉ cười ngọt ngào với cậu: “Còn một bản nữa, chỉ còn một bản này nữa thôi, A Thừa là giỏi nhất tốc độ gõ nhanh hơn chị nhiều.”

Cậu liếc xéo cô một cái, toàn thân bắt đầu nổi da gà nhưng vẫn nhận: “Đủ rồi, chị tưởng chị đỡ trẻ con ba tuổi đấy à.”

“Ừ, tỳ nữa sẽ cho cậu ăn kẹo.”

“Biến biến biến.”

Diệp Từ cũng ngồi làm việc với một máy tính khác ở bên cạnh, mày hơi cau, mắt hiện vân đỏ do đã thức đêm vài ngày, vẻ mặt thoáng nét mệt mỏi chỉ hiện ra lúc cô không cười.

Diệp Thừa thu hồi ánh mắt của mình, nhận mệnh tiếp tục gõ chữ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xìng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 68: Nhóc con mau vào bát [5]

Edit: Kiri

Cậu gõ nhanh như thế là do chơi game đã lâu luyện thành, một hai nghìn chữ cũng không đến hai mươi phút. Diệp Thừa gõ xong liền tựa vào ghế liếc nhìn Diệp Từ, chưa kịp nói gì đã nghe giọng cô tức giận vang lên.

“Bản quyền có vấn đề? Ngày kia sẽ in mà giờ lại nói cho tôi biết bản quyền bài viết có vấn đề? Trước đó tôi đã nói bao nhiêu lần rồi, các người thề thốt bảo tôi không cần quan tâm, nói các người chắc chắn, giờ các người tự đi thu dọn hậu quả đi. Tôi biết mấy người đều tốt nghiệp trường đại học danh tiếng, ai cũng thấy mình sáng chói rực rỡ nhưng tôi nói cho các vị một câu, trẻ con mới ra đời đừng có cuồng vọng như thế, lần nào lần đấy đều phải để người khác chùi đất cho, tưởng mình vẫn là trẻ con đi vệ sinh không tự chủ đấy à? Đầu đề trên cô để trang trí chắc?”

Diệp Thừa tròn mắt nhìn Diệp Từ bắn như súng lên thanh, bộ dạng và giọng điệu này cho cậu một cảm giác thân thiết đã lâu không thấy.

Không biết bên kia nói gì mà Diệp Từ cười nhạo một tiếng: “Mắng chửi à? Đúng vậy, tôi muốn mắng người, cũng không phải muốn mắng cậu.”

Cô cúp điện thoại, lấy tay vò đầu một lúc rồi mới hít thở đều đặn cho hạ hỏa.

“Ê, hung hăng như thế cẩn thận làm người ta khóc đấy. Gần đây chị như uống nhầm thuốc, tôi còn tưởng chị quyết tâm hối cải làm lại từ đầu cơ, hóa ra chó vẫn không đổi được thói ăn phân.” Mãi Diệp Thừa mới tìm được một cơ hội trào phúng, trong lòng trở nên kích động một cách khó hiểu.

Diệp Từ lại chỉ thân nhiên liếc cậu cười khê một cái: “Chị thấy hoàn cảnh này dùng ‘Đánh chết cái nết không chữa’ hợp lý hơn đấy, cậu cấp ba rồi, trình độ văn hóa còn thế này thì làm sao đỗ được đại học.”

“Bản đại gia không định thi đại học nhé, tưởng tôi cần lắm à.”

“Chắc chắn, ai biết là không muốn thi hay thi không được? Mạnh miệng lắm.” Diệp Từ bĩu môi, giọng điệu rõ ràng không tin.

“Chị!” Diệp Thừa tự hỏi hồi lâu lại thấy không thể phản bác, chỉ có thể cãi cùn như bình thường: “Tôi thấy tôi nên xóa bài vừa đánh đi mới được, chị tự đánh lại đi. Dù sao trình độ văn hóa của tôi chỉ có thế, không làm nổi việc này lỡ có đánh sai chữ nào thì không tốt lắm.”

“A, đừng đừng đừng.” Diệp Thừa vừa mới làm động tác định xóa Diệp Từ đã nhào lên kéo lại. Cô ngẩng đầu, cau mày mím môi chớp chớp mắt giả vờ tủi thân: “Ba ngày nay chị mới ngủ bốn tiếng.”

“Liên. ... liên quan gì đến tôi?” Tai Diệp Thừa ửng đỏ nhưng mặt vẫn cố cấu giận, muốn rút tay ra mà Diệp Từ ôm quá chặt cậu không rút được.

Diệp Thừa thấy thế càng ôm chặt, cười nói: “Lát chị làm bánh pudding chocolate xoài cho cậu.”

Hai mắt Diệp Thừa sáng ngời nhưng lập tức ho ‘khụ’ một tiếng rồi tiếp tục giả vờ ghét bỏ rút tay ra: “Tôi không thích đồ ngọt đâu!”

“A Thừa, A Thừa, A Thừa.” Diệp Từ hạ giọng gọi cậu.

“Mẹ kiếp Diệp Từ, chị già thế này rồi đừng có học người ta tỏ vẻ đáng yêu.” Nói thì nói vậy nhưng thật ra nội tâm cậu đã thỏa hiệp.

Cuối cùng Diệp Từ cũng buông tay cậu ra, đứng thẳng dậy xoa xoa đầu cậu: “Cậu không đáng yêu chút nào, được rồi, muộn rồi đấy mau về phòng ngủ

đi.”

Diệp Thừa chun mũi, lúc rời khỏi phòng cô còn có chút không tỉnh nguyên, cậu nhẹ nhàng lắc đầu cảm thấy mình càng ngày càng kỳ lạ.

Không biết có phải thái độ của Diệp Từ khi nói cậu nhất định không đỗ đại học quá chắc chắn không mà đột nhiên Diệp Thừa thấy không cam lòng, dựa vào cái gì mà cô có thể nói với giọng khinh miệt trào phúng như thế mà mình lại không thể phản bác được. Cùng với oán niệm như vậy cậu lại đột nhiên không muốn đi chép bài Hứa Tiểu Vi mà tốn những mấy tiếng đồng hồ để làm bài tập.

Cho nên ngày hôm sau, khi Hứa Tiểu Vi quen tay ném vở bài tập cho cậu thì cậu cực kỳ xem thường liếc cô một cái, giọng điệu đầy vẻ kiêu ngạo: “Ai bảo phải chép của cậu, hôm nay tớ xong rồi.”

Về mặt hiện rõ câu ‘Mau khen tớ đi.’

“À.” Hứa Tiểu Vi dờ khóc dờ cười cầm vở bài tập của mình về.

Cô hơi không hiểu cảm giác của mình với Diệp Thừa bây giờ là như thế nào, rõ ràng trước đây rất ghét cậu nhưng sau vài lần được cậu giúp đỡ, lại nảy sinh những cảm xúc cảm kích, nén giận, bắt đầu dĩ cùng nhiều thứ khác đan xen với nhau, một cảm giác mà cô không thể miêu tả. Cô bắt đầu thường xuyên nhìn cậu, nhìn cậu chống cằm buồn chán hoặc cầm dao khắc thứ gì đó.

Con dao này chỉ là dao trang trí nên cũng không thích hợp để khắc thứ gì đó cẩn thận cho nên cậu cũng chỉ biến hạt đào thành hình trái tim rồi chọc một lỗ trên đỉnh hạt xuyên dây qua.

Làm xong mấy chuyện này cậu lại nhàm chán, còn chuyện ôn thi đại học thì từ đầu đã không tin được rồi.

Hết tiết Diệp Thừa tựa vào lan can nói chuyện với người bạn tốt – Tề Hán của mình.

Tề Hán nhìn thấy Hứa Tiểu Vi đang đi tới liền quay đầu giả như không biết: “Diệp Thừa, nói thật cho tao biết, mày thích Hứa Tiểu Vi phải không?”

Hứa Tiểu Vi hơi hơi dừng bước, đứng ở đó căng thẳng cắn môi.

Đầu tiên Diệp Thừa ngẩn người sau đó bật cười: “Mẹ nó mày đùa tao à, sao tao lại thích cậu ấy?”

Sắc mặt Tề Hán tối sầm, lén nhìn gương mặt trắng bệch của Hứa Tiểu Vi chột dạ chống chế: “Nếu không thích thì sao mày giúp người ta mấy lần liền? Lần trước, lần trước nữa, mày còn bảo tao dẫn mặt mày đưa lớp bên cạnh, cảm ơn nó không được động đến Hứa Tiểu Vi đây.”

Hứa Tiểu Vi còn chưa kịp vui mừng Diệp Thừa đã phủ nhận: “Chỉ là tao ngứa mắt mấy thằng kia thôi, mày nhìn đi, cái bộ dạng xấu xí của chúng nó mà cũng dám có ý với Hứa Tiểu Vi lớp chúng ta, không thấy mất mặt à?”

Tề Hán biết Diệp Thừa đã lâu, cũng rất hiểu thói quen nói một đằng nghĩ một nẻo của cậu nên chỉ cười: “Ồ, tao còn nghe nói cái tên Triệu Văn Hân lớp một đang theo đuổi cậu ấy đấy. Mày biết Triệu Văn Hân chứ, chính là người nổi tiếng trong khối đấy, thành tích rất xuất sắc, người ta có tư cách theo đuổi Hứa Tiểu Vi chứ.”

Trong lòng Diệp Thừa có chút không thoải mái nhưng cũng chỉ có một chút như vậy nên cậu vô vị nhún vai: “Vậy để nó theo đuổi đi, thật ra ở bên nhau cũng tốt nhưng liên quan gì đến tao, mày nói chuyện bọn họ với tao làm gì?”

Tề Hán còn chưa kịp nói thêm gì đã thấy Hứa Tiểu Vi đỏ mặt chạy đi, cậu thở dài một tiếng cảm thấy mình như thái giám xen vào việc của người khác, Hoàng đế chưa vội mình gấp cái gì?

Cậu vỗ vỗ vai Diệp Thừa rồi thở dài đi vào lớp.

Diệp Thừa càng khó hiểu: “Thần kinh.”

Chuông vào lớp đã lâu Hứa Tiểu Vi mới vào lớp, mặt vẫn còn hơi hồng. Diệp Thừa nhú nhú mày kéo nhẹ áo cô: “Lại bị ai bắt nạt thế, sao cậu vô dụng thế.....”

“Thế thì sao, liên quan gì đến cậu?” Cô hét lên một tiếng, phản ứng cực kỳ kịch liệt.

Tất cả lớp đều nhìn về phía này, không khí đầy xấu hổ.

Giáo viên trên bảng xanh mặt mắng Diệp Thừa: “Diệp Thừa, cậu không muốn học thì đi ra ngoài cho tôi, đừng có đi chọc người khác.”

“Liên quan gì đến em?”

“Cút ra ngoài!” Giáo viên lạnh mặt quát.

Diệp Thừa nhất thời nổi giận, cậu đập bàn đứng phắt dậy trợn mắt nhìn giáo viên rồi xách ba lô đi ra ngoài. Dù sao cũng là năm cuối rồi, không đi học thì không đi, cứ như người ta muốn lắm vậy.

Cậu về nhà ném ba lô ra sàn, hơi cảm giận bất bình. Lúc ra khỏi lớp cậu không khóa ba lô nên giờ đồng sách vở tranh vẽ đổ đầy ra nhà.

Cậu cũng lười quản, cứ để kệ chúng lộn xộn ở đó rồi chơi game.

Một lát sau có tiếng mở cửa và một giọng nữ nhẹ nhàng: “Chị còn tưởng có cướp vào nhà đây.”

Diệp Từ nhìn bộ dạng Diệp Thừa như muốn nuốt luôn ti vi là biết có chuyện rồi, cô bắt đầu cười cười thu dọn.

Khi chạm vào sợi dây hạt đào kia Diệp Từ hơi hơi sùng sốt, liếc Diệp Thừa một cái rồi mím môi để vào túi sách.

“Ba lô của cậu chị để trên sofa, tý nữa kiểm tra xem có thiếu gì không.”

Diệp Thừa hết sức chăm chú chơi game không lên tiếng như không nghe thấy cô nói gì.

Cô cũng không tức giận, lấy bánh pudding trong tủ lạnh ra, miếng ngâm thìa, chân vung giày cao gót ra chỗ khác, cả người tản ra một cảm giác tùy ý, đi đến ngồi cạnh Diệp Thừa.

Cô xúc ăn một miếng rồi mơ mơ màng màng ngâm cái thìa một lúc lâu, ánh mắt còn như thật sự chăm chú nhìn màn hình ti vi. Diệp Thừa đang đánh đến đoạn quan trọng, Diệp Từ cũng không làm phiền cậu, chỉ múc một thìa lớn rồi đưa tới cạnh miệng cậu.

“Ăn không?”

Động tác trong tay Diệp Thừa không ngừng, mắt cũng vẫn nhìn ti vi không dời nhưng vẫn hơi nghiêng mình ăn miếng bánh kia.

Cho Diệp Thừa ăn một miếng tượng trưng rồi Diệp Từ tiếp tục ăn, đợi Diệp Thừa đánh xong ván game thì miếng bánh chỉ còn một nửa.

“Mẹ kiếp, chị là đồ xấu tính, rõ ràng là của tôi.” Diệp Thừa lập tức nổi giận đoạt đĩa bánh từ tay Diệp Từ.

Diệp Từ nhún mày: “Hà? Nhưng không phải người nào đó nói mình không thích ăn đồ ngọt sao?”

“Tôi.....” Diệp Thừa bí: “Đúng là tôi không thích nhưng chị bảo là làm cho tôi rồi, đây là vấn đề nguyên tắc.”

Diệp Từ cười cười, cũng lười đùa cậu tiếp, thừa dịp cậu đang ăn bánh liền cầm tay chơi game bị cậu quăng đi lúc nãy chơi một ván.

Diệp Thừa mơ mơ hồ hồ chỉ cho cô vài lần, cô cũng nghe cậu ăn phím, cuối cùng còn thắng hiểm ván này.

“Gi thế, cũng quá đơn giản đi.” Diệp Từ cảm thấy không thú vị.

Diệp Thừa ăn miếng cuối cùng xong đắc ý nhướn mày: “Rõ ràng là tôi chỉ huy tốt.”

“Ừ, A Thừa là giỏi nhất.” Diệp Từ thuận miệng khen cậu một câu rồi bung đĩa vào nhà bếp rửa, cậu cũng không nghe ra vẻ có lệ trong lời cô, vui sướng hài lòng đánh thêm ván nữa.

Một lúc lâu sau cậu như đứng hình, nhân vật game cũng bị con quái chỉ còn vài giọt máu giết chết, Diệp Thừa hét thảm một tiếng: “Mẹ kiếp!”

Diệp Từ nghi hoặc lộ đầu ra: “Sao thế?”

“Thì lúc nãy chị đưa tôi chị dừng rồi đúng không?” Cậu tròn tròn hai mắt, vẻ mặt đầy sự van xin ‘Ngàn vạn lần cầu xin chị đừng nói phải’.

“Ừ.” Diệp Từ gật gật đầu còn bỏ sung: “Chị còn ngâm một lúc lâu đấy.”

Mặt Diệp Thừa xanh mét, biểu cảm khó nói thành lời, ngón tay cậu chỉ vào Diệp Từ cũng phát run lên: “Chị chị chị..... nhất định là chị cố ý.”

Rõ ràng biết cậu mắc bệnh sạch sẽ, khó chịu nhất chính là điều này, ngày xưa mẹ cậu còn từng khóc lóc chỉ trích cậu máu lạnh vô tình xa lạ với người nhà cậu cũng không thỏa hiệp, mà hiện giờ lại..... lại.....

Cậu vừa súc miệng vừa ngẩng đầu soi gương khóc không ra nước mắt.

Diệp Từ cười tùm tùm đứng bên cạnh nhìn, trong lòng lại nghĩ, bệnh này không trị thì cậu nhóc này định độc thân cả đời hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 07. NHOC CÙNG MÀU VÀO ĐẤT [0]

Edit: Kiri

“Thật sự khó chịu như vậy sao?” Diệp Tử vốn ôm tâm lý trêu ghẹo cậu nhưng thấy cậu che miệng nôn khan như thế lại nổi lên vài phần lo lắng.

Diệp Thừa nôn khan vài tiếng, tùy ý khoát tay nhưng không nói gì.

Diệp Tử không xác định được là cậu có tức hay không, khe khẽ thở dài: “Về sau gặp được người mình thích thì phải làm sao?”

Cậu ngẩng phắt đầu lên tức giận nhìn cô: “Chuyện chưa xảy ra thì không cần thảo luận.”

Nói như thế nhưng cậu lại rùng mình một cái, không khỏi tưởng tượng ra cảnh mình hôn một cô gái, hai cánh môi tiếp xúc với nhau chỉ cần nghĩ đến thôi là cậu đã thấy rùng mình.

“À.” Diệp Tử cười cười bí hiểm, biểu cảm đầy hứng thú.

Gần đây thời gian Diệp Thừa ở nhà càng ngày càng dài. Có lúc cậu điên lên biểu diễn trên sân khấu ba bốn tiếng cũng không thấy mệt, có lúc lại lười đến ra khỏi nhà mua cơm cũng không muốn. Giờ cậu đã đồng ý mỗi tối về nhà ăn cơm nên đương nhiên là tiện thể ở nhà ngủ luôn.

Vì thế đã lâu không đến quán bar vui chơi, sợ là đám tiêu tử kia cũng không dễ yên.

“Diệp Thừa, mẹ nó bao lâu rồi không đến bar biểu diễn, lần trước còn có vài em hỏi mày đấy, hôm nay rảnh không?”

Diệp Thừa đang đọc truyện tranh, di động để ở bên cạnh thái độ chẳng quan tâm: “Không phải vừa mới ký hợp đồng với một ban nhạc sao? Nghe nói người hát chính cũng có giọng không tệ, rảnh quá à!”

“Nếu không phải hôm nay người ta có việc không thể tới thì tao rồi hơi gọi cho mày làm gì, tới giải vây nhanh.”

Diệp Thừa khép quyển truyện lại ngồi dậy, hôm nay tâm tình cậu không tồi, cũng đã lâu không đi hát, thuận miệng nói vài câu nữa rồi đồng ý.

Thay một bộ quần áo thích hợp rồi cậu cầm chìa khóa xe xuống tầng.

Diệp Tử đang xem TV ở phòng khách, có lẽ do sợ nóng nên cô để chân trần chạm đất, tay cầm một cốc nước lạnh cười thích ý. Nghe thấy tiếng động cô quay đầu nhìn Diệp Thừa rồi cười: “Mặc thế này là định đi bar à?”

Nếu là hai tháng trước thì cậu đã sớm lạnh lùng nói ‘Liên quan gì đến chị’ nhưng giờ cậu lại mỉm cười theo bản năng rồi giải thích: “Ừ, ban nhạc có chút chuyện nên bạn bảo qua giúp một chút.”

Diệp Tử hứng thú hỏi: “Hình như chị chưa nghe cậu hát bao giờ, dẫn chị đi đi.”

Diệp Thừa vốn định từ chối nhưng không biết có phải là trùng tà không mà khi nghe Diệp Tử dịu dàng nói chưa từng nghe mình hát cậu lại thấy trong giọng nói có phần mát mẻ, ngay cả nụ cười cũng như nhuốm một phần tự giễu và chua xót.

Cậu liền mềm lòng nhưng giọng điệu thì như không hề muốn: “Muốn đi cũng được nhưng phải nghe lời tôi, đừng có chạy loạn gây phiền.”

“Biết rồi.” Cô tắt TV đứng dậy, lúc đi ngang qua cậu thì vỗ nhẹ vai một cái: “Cho chị năm phút, chị đi thay quần áo.”

“Nhanh lên nhanh lên, phụ nữ chính là phiền toái.”

Diệp Tử mặc một bộ váy đen dài, đi một đôi giày cao gót đỏ, mái tóc xoắn nhẹ xõa tung nhưng khuôn mặt vẫn như cũ, cô không kịp trang điểm.

Diệp Thừa liếc qua đôi dây áo mỏng manh của cô, nhìn chúng như thể chạm vào một cái cũng đứt.

“Sao thế, tuy chị cậu bộ dạng không tồi nhưng cũng không đến mức nhìn không chớp mắt chứ.”

“Kháo, chị có thể tự kỷ hơn nữa được không?” Diệp Thừa lập tức không nhìn nữa, sau đó lại chăm chọc theo thói quen: “Mẹ nó chị mặc thành như vậy, thật sự là đi nghe tôi hát chứ không phải là đi hẹn hò à?”

Vừa nói xong cậu liền hối hận, ảo não hận không thể khâu miệng mình vào. Đều do gần đây Diệp Tử và cậu nói chuyện quá thoải mái, thi thoảng còn cùng chơi game, bàn luận về kiểu dáng và tính năng mô tô, thậm chí còn có thể thảo luận xem nam chính trong một bộ phim cung đấu yêu ai nhiều hơn, cô không còn ra vẻ bề trên răn dạy cậu như trước, từng bước từng bước tới gần thế giới của cậu, bọn họ nói chuyện cũng càng ngày càng tùy ý. Nhưng điều đó cũng không có nghĩa là cậu có thể trêu chọc chị mình như thế này.

Được rồi, tuy rằng đến giờ cậu cũng không thừa nhận Diệp Tử là chị cậu.

“Tôi...tôi...tôi không có ý đó, tôi muốn nói... hôm nay chị... ..”

Cậu còn chưa lấp bắp xong Diệp Từ đã bật cười, vui vẻ khoác vai cậu: “Hôm nay chị rất đẹp nên cậu nhìn đến ngẩn người, là thế phải không?”

Cô nói xong liền kéo cậu ra ngoài, còn vừa đi vừa giục: “Nhanh lên, còn đứng đấy làm gì?”

Lúc này Diệp Thừa mới hồi hồn, thét to: “Mẹ kiếp, Diệp Từ chị có phải phụ nữ không đấy? Rụt rè một tý đi.”

Bọn họ cãi nhau suốt cả đường đến quán bar, Diệp Thừa dẫn Diệp Từ đến chào hỏi anh Lý để lúc mình lên sân khấu anh ta để ý đến Diệp Từ một chút, Lý Sinh thì đầy ngạc nhiên không biết Diệp Thừa trở nên vòng vo như thế này từ bao giờ.

Đến tận lúc Diệp Thừa rời đi để chuẩn bị anh ta mới tò mò mở miệng: “Diệp Từ tiểu thư phải không? Trước đây tôi chưa bao giờ nghe nói Diệp Thừa còn có chị.”

Diệp Từ cầm ly rượu trái cây chăm chú nhìn phía sân khấu: “Thật ra chúng tôi không phải chị em, trước khi bố tôi chết đã nhờ bác Diệp chăm sóc, hai nhà là bạn bè lâu năm, nhà họ nhận nuôi tôi.”

Lý Sinh kinh ngạc nghe cô nói trắng ra như vậy, tuy rằng giọng điệu cô thản nhiên nhưng anh ta vẫn hơi xấu hổ: “Thì ra là vậy, hẳn quan hệ của hai người không tồi đi, vậy mà tên nhóc kia lại chưa bao giờ nhắc đến cô, sợ tôi ra tay với chị nó hay sao chứ, lòng tin cơ bản nhất giữa người với người còn không có.”

Anh ta vô tình để lộ bản tính thích săn đuổi làm Diệp Từ bật cười.

Lúc này Diệp Thừa đã lên sân khấu, cậu cầm đàn ghita điện, phong thái càn rỡ mà kiêu ngạo, cũng không hề giới thiệu bản thân, lên sân khấu là cất tiếng hát, ánh đèn sân khấu nhuộm cho cậu một vẻ tuấn mỹ đến rục rịch.

Diệp Từ giống như bị chạm vào dây thần kinh nào, vừa la hét vừa vẩy vẩy tay, vẻ mặt như fans nào đang vô cùng xúc động.

Lý Sinh thấy cô như thế biểu cảm liền hơi kỳ quái.

Diệp Từ không ngờ biểu diễn sớm như thế, vội lấy điện thoại ra quay video, chỗ cô đứng rất gần sân khấu, hình ảnh Diệp Thừa cực kỳ sắc nét.

Diệp Từ bỗng dưng im lặng dần, cười nhẹ nhàng chuyên tâm quay một Diệp Thừa ngạo nghễ trên sân khấu kia, ánh mắt dịu dàng trầm tĩnh như hồ nước.

Quay được hai video cô mới cất điện thoại đi, quay lại cười với Lý Sinh: “Anh Lý có việc thì cứ đi đi, không cần ở đây với tôi đâu.”

“Thế sao được.” Lý Sinh cười cười: “Tôi đã đồng ý với Diệp Thừa.....”

Anh ta còn chưa nói hết câu đã nghe thấy phía bên kia vang lên tiếng ly tách vỡ, quay qua nhìn thì thấy một nữ sinh khoảng mười bảy mười tám tuổi bị một người đàn ông cao lớn giữ chặt trong lòng, hai mắt cô bé hồng hồng: “Buông ra, anh buông ra, tôi chỉ là nhân viên phục vụ, anh đừng có động tay động chân, đây là phạm pháp.”

Lý Sinh cau mày, nữ sinh này anh ta mới tuyển hôm trước, lúc ấy cũng đã nói sẽ không để cô bé làm phục vụ đặc biệt gì nên đương nhiên không thể nhìn người ta gây chuyện ở địa bàn của mình, phá hỏng quy củ của mình được.

Nhưng anh ta còn chưa kịp nói Diệp Thừa đã lên tiếng: “Buông cô ấy ra.”

Diệp Từ đã sớm thấy Diệp Thừa lao từ trên sân khấu xuống, giờ thấy cậu nóng vội ra mặt liền không nhịn được thờ dài, nhớ lại cốt truyện.

Lần này xem như là lần đẩy mạnh quan hệ của nam nữ chính, Diệp Thừa bị thương nằm viện vì Hứa Tiểu Vi, Hứa Tiểu Vi cảm động tự trách chăm sóc cậu suốt hạ tháng, tuy rằng tính cách Diệp Thừa không được tự nhiên nhưng một khi người khác đối tốt với cậu một cậu sẽ trả lại gấp mười gấp trăm lần, một lòng một dạ, không oán không hối.

Hứa Tiểu Vi vừa thấy Diệp Thừa liền rơi nước mắt, cô cũng không biết tại sao mình lại như vậy, mọi hoang mang rối bời trong lòng đều tan biến, không còn cảm thấy sợ hãi nữa. Có lẽ thật sự là số mệnh, mỗi lần gặp chuyện đều có cậu xuất hiện cứu giúp.

Người nọ hình như đã say, mặt đỏ bừng, ánh mắt độc ác: “Mày là ai? Mày dựa vào cái gì mà đòi quản chuyện của tao, nó nhận tiền bo của tao thì phải lên giường với tao, làm gì có chuyện nhận tiền nhưng không làm.”

Hứa Tiểu Vi gấp đến phát khóc: “Không phải thế, tớ không muốn nhận, là anh ta ép tớ nhận, tớ chỉ nghĩ là tiền bo bình thường nên.....”

“Lặng nghe cái gì, mau đi với anh đây nào, anh đây sẽ chiều em thật tốt haha.” Người nọ cười dâm đãng hai tiếng rồi càng siết chặt bàn tay đang túm lấy Hứa Tiểu Vi làm cô đau thét lên một tiếng.

“Mẹ nó, tao bảo mày buông cô ấy ra.” Diệp Thừa cũng không nói nhiều, lập tức tung nắm đấm vào mặt hắn ta.

“Mẹ nó mày muốn chết à.”

“Con mẹ mày không cần mạng nữa à.”

“Đánh chết nó.”

Cậu vừa vung một quyền năm sáu người đàn ông bàn bên cạnh đột nhiên vỗ bàn đứng phắt dậy, thế mới biết người nọ không chỉ có một mình, còn có đàn em đây.

Lý Sinh cũng gấp gáp, anh ta mở quán bar đứng đắn, phố này trị an tốt, trang trí cũng thuộc hạng sang, bình thường rất ít người đến đây ầm ĩ. Hơn nữa đồn công an cũng rất gần đây nên càng không có ai dám gây gổ. Ai ngờ hôm nay trúng tà gì mà lại trêu phải một người trông cũng không dễ chọc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 70: Nhóc con mau vào bát [7]

Edit: Kiri

Diệp Tử lắc lắc cổ, quay cổ tay khởi động rồi quay sang nhìn Lý Sinh cười: “Sau khi tôi ra tay thì anh lập tức xông lên ôm lấy Diệp Thừa nhé, không được để nó ra tay biết chưa?”

“Hả?” Lý Sinh nghệt mặt ra không hiểu gì, đến lúc Diệp Tử vọt qua mặt anh ta thì mới bừng tỉnh thét lên một tiếng, quay sang nhìn thì đã thấy Diệp Tử vừa đá bay một tên định đánh Diệp Thừa ra xa.

“Mẹ kiếp.” Diệp Thừa sững sờ tròn mắt nhìn cô như người ngoài hành tinh, còn chưa kịp làm gì tiếp đã bị Lý Sinh ôm chặt lấy kéo sang bên cạnh.

Người xung quanh đã sớm vây lại xem trò vui, lúc này hò hét ầm ĩ, coi như đi xem kịch miễn phí.

Hứa Tiểu Vi đã sớm lên vào đám đông trốn sau Diệp Thừa, giờ đang lo lắng nhìn Diệp Tử phát uy đằng kia: “Diệp Thừa, chị ấy là ai vậy, một người phụ nữ có thể đánh được họ không? Cậu không đi giúp chị ấy à?”

Diệp Thừa vốn đã yên lặng đứng một bên xem rồi nhưng nghe Hứa Tiểu Vi nói thế cũng thấy ngượng ngùng, dù thế nào cậu cũng là đàn ông sức dài vai rộng, để phụ nữ đánh nhau thay mình thì còn ra gì nữa.

Vì thế cậu siết chặt nắm đấm lại vọt vào trận đấu.

Lý Sinh không kịp gọi cậu lại, trơ mắt nhìn cậu lao vào. Một tên cầm chai rượu định đập vào đầu Diệp Tử nhưng bị cô đập một phát trật tay, ai ngờ lại bay đúng về hướng đầu Diệp Thừa.

“Ngốc.” Diệp Tử thấp giọng mắng một câu rồi cô nhanh như chớp giơ tay ra chặn cho Diệp Thừa. Tiếng thủy tinh vỡ vụn vang lên, Diệp Thừa run lên trong lòng, phản xạ có điều kiện nhắm mắt lại, chỉ cảm thấy có mấy mảnh vỡ cắt qua mặt cậu cùng với mùi cồn sắc súa. Rượu bắn đầy người cậu, mắt thấy cay xè, có lẽ do cậu nhắm mắt muện nên vẫn bị rượu bắn vào mắt.

“Diệp tiểu thư!”

“Aaa!”

Bên tai truyền đến vài tiếng hét chói tai, Diệp Thừa cay mắt không mở ra nổi nhưng trong lòng lại kinh hoàng khi nghe bọn họ hét: “Diệp Tử, Diệp Tử, con mẹ nó chị ở đâu?”

Diệp Tử cắn chặt răng, cả chai rượu đập vào tay cô, máu tươi lẫn với rượu làm vết thương vốn cũng không tính là nghiêm trọng trở nên đau tê tâm liệt phế. Còn có vài mảnh vỡ cắm sâu vào tay cô, chỉ hơi động đây cũng thấy cực kỳ đau đớn.

Cô đau đớn liên phát tiết lên mấy tên vừa nãy, đập cho chúng mấy đập vào vài huyệt vị trên cơ thể, bên ngoài thì không thấy làm sao nhưng lại khiến bọn chúng đau đớn một trận không rõ nguyên do.

Vốn còn đánh chưa tận hứng nhưng nghe thấy tiếng Diệp Thừa hét hoảng gọi mình cô liền dừng chân, bình thân ung dung lên tiếng: “Chị không sao, cậu thì sao, ổn chứ.”

Hứa Tiểu Vi đã sớm chạy tới bên cạnh Diệp Thừa, lấy khăn lau rượu trên mặt cậu rồi lo lắng: “Diệp Thừa cậu thế nào rồi, may mà nồng độ cồn ở rượu này không cao, cậu mau đến phòng vệ sinh rửa đi.”

Lý Sinh vội vàng sơ tán quần chúng vây xem, vất vả lắm mọi người mới đi cho, anh ta vừa xong việc này quay lại thì thấy vết thương ở tay Diệp Tử nghiêm trọng hơn suy nghĩ của mình nhiều.

“Diệp tiểu thư, trời ơi, tay cô.....” Lý Sinh hét hoảng kêu lên, còn chưa nói xong đã bị Diệp Tử bịt miệng. Cô hung ton dứ dứ nắm đấm uy hiếp anh

ta rồi đặt tay lên miệng làm động tác ‘suyt’, bình tĩnh nhìn sang Hứa Tiểu Vi: “Em là bạn học của A Thừa à?”

“Vâng.”

“Vậy em dẫn nó đi rửa mắt đi.” Cô nói xong thì nhìn thoáng qua mặt Diệp Thừa, bật cười nói: “Diệp Thừa cậu có biết mặt mình thảm thế nào không, ha ha ha, mau đi thoa thuốc đi, mặt đã xấu rồi còn để lại sẹo thì phải làm sao.”

“Em gái chị, chị mới xấu.” Vừa rồi tình huống khẩn cấp, lúc chai rượu đập về phía cậu cậu cũng chỉ kịp lui ra sau rồi sau đó nghe tiếng chai vỡ liền nhắm mắt lại theo bản năng nên không thấy Diệp Từ giờ tay cầm cho cậu. Vốn nghe Lý Sinh hét lên làm cậu căng thẳng, lo lắng cho Diệp Từ nhưng giờ nghe giọng cô đầy trêu chọc và cười nhạo thì chỉ thấy tấm lòng chân thành nhiệt tình của mình bị vứt cho chó ăn hết.

“Được rồi, anh Lý, chỗ anh có hộp y tế không?” Diệp Từ còn có chút buồn cười.

“Có.”

Diệp Từ liền nhướn mày với Hứa Tiểu Vi: “Giao A Thừa cho em nhé, rửa mắt cho nó xong dẫn nó vào hậu đài là được.”

Hứa Tiểu Vi còn chưa trả lời Diệp Thừa đã ồn ào: “Tại sao, đây rõ ràng là chuyện của chị, đừng hòng trốn việc nhàn hạ.”

Diệp Từ cổ ra vẻ ho khan một tiếng: “Chị mới không đi làm bóng đèn đâu.”

Nói xong thì quay đầu lại ra dấu với Hứa Tiểu Vi, ý bảo cô bé đừng nói cho Diệp Thừa về vết thương của mình.

“Bóng đèn cái gì, chị đừng có tự bỏ não vớ vẩn đi.”

Biểu cảm của Hứa Tiểu Vi lập tức trở nên hơi bi thương nhưng vẫn ngoan ngoãn gật đầu với Diệp Từ rồi đi Diệp Thừa ra WC: “Đi rửa trước đã, cậu cảm thấy thế nào Diệp Thừa, không bị bụi thủy tinh bắn vào mắt chứ?”

“Không, không nghiêm trọng thế đâu.”

Lý Sinh gọi bảo vệ ra ném mấy tên kia ra ngoài rồi mới quan sát cánh tay của Diệp Từ: “Tôi thấy cô vẫn nên đến bệnh viện xử lý đi, vết thương có vẻ nghiêm trọng đấy.”

“Ừ, tôi biết rồi. Tôi đi trước, đừng nói cho Diệp Thừa chuyện tôi bị thương.” Tuy rằng đang cảm thấy rất đau đớn nhưng tâm tình Diệp Từ cũng không tồi. Cô vốn chỉ định không để Diệp Thừa bị thương, ai ngờ sự tình lại tiến triển xa hơn cả việc cô dự tính. Phải biết rằng, khổ nhục kẻ mãi mãi là vũ khí lợi hại nhất của phụ nữ để đối phó với đàn ông.

“Tại sao?” Lý Sinh cảm thấy rất khó hiểu, bọn họ là chị em, ở cùng một nhà, dù giấu được bây giờ nhưng sớm muộn gì Diệp Thừa cũng biết. Hơn nữa, anh ta cũng không thấy tình cảm của họ tốt đến mức Diệp Từ cần phải chịu đựng vì không muốn Diệp Thừa lo lắng.

Anh ta thấy sắc mặt Diệp Từ tái nhợt, trán thấm đẫm mồ hôi, chỉ nhìn thôi cũng thấy đau đớn thay cô.

Diệp Từ chỉ cười cười, cũng không trả lời câu hỏi của Lý Sinh, cô tùy ý phát phát tay: “Hôm nay tôi sẽ không về nhà, tỳ Diệp Thừa quay lại thì phiền anh nói là tôi có việc phải đi gấp, đi trước.”

Lý Sinh nhú nhú mày, bộ dạng rất là không muốn: “Được rồi, tôi biết.”

“Thật xin lỗi, hôm nay gây phiền cho anh rồi, lần sau có rảnh sẽ tới uống rượu.” Diệp Từ khách sáo hai câu rồi mới rời quán. Còn sau đó Lý Sinh có nói chuyện cô bị thương cho Diệp Thừa không thì không liên quan tới cô, gấp chiều phá chiều là được rồi.

Diệp Thừa bị bắn vào mắt cũng không nghiêm trọng lắm, giờ mắt chỉ còn hơi đỏ, cũng đã mở được rồi. Cậu vỗ vai Lý Sinh: “Diệp Từ đâu?”

“Hà.” Rốt cuộc Lý Sinh cũng hỏi hòng, tuy rằng không muốn nhưng vẫn giải thích như lời Diệp Từ dặn: “Vừa nãy cô ấy nhận điện thoại, hình như có việc gấp nên đi trước rồi.”

“Cái gì?” Biểu cảm trên mặt Diệp Thừa lập tức trở nên lạnh lẽo, đáy mắt còn ẩn ẩn vẻ phẫn nộ: “Trước khi đi không bảo nói gì với em sao?”

Lý Sinh trầm nghĩ quả thật là không có nên lắc lắc đầu: “Cô ấy chỉ nói đi trước, à còn nói là có thể đêm nay sẽ không về nhà.”

Diệp Thừa nặng nề hừ một tiếng: “Việc việc việc, mẹ nó suốt ngày chỉ biết làm việc.”

Lý Sinh nghe giọng cậu mà thấy không thoải mái, nhưng chuyện nhà người ta anh cũng không tiện xen mồm. Không ngờ Hứa Tiểu Vi đứng bên cạnh lại đột nhiên mở miệng: “Nhưng chị Diệp bị thương mà. Bị vậy còn đi làm việc à? Chị ấy nên đến bệnh viện trước chứ.”

Vừa nãy Diệp Thừa đã nói cho Hứa Tiểu Vi chuyện Diệp Từ là chị cậu nên chút thù địch với Diệp Từ trong lòng cô cũng lập tức tan thành mây khói, chỉ còn lại lo lắng và cảm kích.

“Cái gì? Sao lại bị thương, tại sao không nói cho em biết?” Diệp Thừa cau mày, hỏi dồn dập.

Lý Sinh nhún vai không nói gì, dù sao người vạch trần chuyện này cũng không phải anh ta.

“Vừa này... chị Diệp không cho bọn tớ nói cho cậu biết, chắc là sợ cậu lo lắng. Nhưng dù thế nào, chị ấy bị thương nặng như thế cũng phải băng bó trước đã chứ, công việc quan trọng hơn sức khỏe sao được.”

Hứa Tiểu Vi còn chưa dứt lời Diệp Thừa đã lạnh mặt chạy ra ngoài.

Lý Sinh nhìn theo bóng cậu thờ dãi: “Được rồi, tôi vẫn chưa nói gì cả.”

Diệp Thừa đứng bên ngoài chịu gió lạnh thổi một lúc, cuối cùng cũng bình tĩnh lại, cậu ngồi trên xe máy cau mày gọi điện thoại cho Diệp Tử, điện thoại vừa thông liền gào lên: “Mẹ nó chị có bệnh à, lần nào cũng thế, không coi mình là người phải không, lần nào bị thương cũng phải chạy đến tòa soạn, cái chỗ chị làm việc nó vô dụng đến mức nào mà không có chị là không được thế?”

Diệp Tử bị cậu nói đến sững sốt, im lặng một lúc lâu.

Diệp Thừa gào thét hồi lâu mà không thấy ai đáp lại liền luống cuống: “A lô, Diệp Tử, chị có đang nghe không đấy? Vừa... vừa này... tôi cũng không cố ý... thôi bỏ đi, giờ chị đang ở đâu, ở tòa soạn à? Nói địa chỉ cho tôi tôi qua đón chị. Chị nghe thấy không? Nói đi xem nào.”

Nói đến cuối câu cậu không nhận được mà tăng âm lượng, nồn nóng hần lên.

Rốt cục Diệp Tử cũng cười nhẹ, giọng điệu thản nhiên còn hơi mỉa mai: “Không phải đã bảo Lý Sinh đừng nói cho cậu biết sao? Cậu ấy, bạn bè cũng không giữ chữ tín.”

“Mẹ kiếp, chị không nói tôi còn quên, nhất định hôm nào phải đánh anh ta một trận, dám giúp chị lừa tôi.” Đùa giỡn vài câu rồi cậu lại chợt nhớ ra vết thương của Diệp Tử không nhẹ nên vội vàng hỏi: “Này, tòa soạn chị ở đâu, nói nhanh lên.”

Giọng điệu cường thế nhưng vẫn có một vài tia thật cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 71: Nhóc con mau vào bát [8]

Edit: Kiri

“Chị đang ở bệnh viện, muộn thế này rồi còn việc gì ở tòa soạn nữa, chỉ là bảo anh Lý lừa cậu thôi.” Diệp Tử cười cười.

“Còn có mặt mũi nói cơ đấy. Lần sau còn dám lừa tôi tự tới bệnh viện thì nhất định chị biết tay tôi. À không, không có lần sau.” Diệp Thừa cảm giận mình nói lỡ một câu nên hạ giọng: “Bệnh viện nào, tôi qua đón.”

Diệp Tử chỉ cười không phản bác cậu, nói địa chỉ bảo cậu cẩn thận rồi lập tức cúp điện thoại.

Diệp Thừa còn chưa tới bệnh viện, mới nhìn từ xa đã thấy cô đứng im lặng trước cửa bệnh viện, gió đêm thổi bay tóc cô như cánh bướm đen tuyền trong đêm. Ánh mắt cô hơi mơ hồ, như đang nhìn đến một nơi nào xa xôi lắm, một lúc lâu sau cô mới giờ tay vén tóc ra sau tai, vài băng màu trắng đối lập rõ rệt với bộ váy màu đen.

Lòng Diệp Thừa không biết tại sao lại thấy hơi ê ẩm, có một sự xúc động trong đầu đang gào thét với cậu, bảo cậu bước lên đi, lên ôm lấy cô vào lòng, để cô không cần đứng một mình trong gió đêm, ấn khuôn mặt cô vào lồng ngực, không để cô lộ ra biểu cảm như vậy nữa.

Cậu giảm tốc dừng trước mặt Diệp Tử: “Đứng trong gió lạnh tạo dáng cái gì, lên mau.”

Diệp Tử trừng mắt nhìn, biểu cảm mê mang lúc này biến mất hẳn, cười nói: “Nhanh quá nhỉ, chị còn tưởng phải chờ lâu đấy.”

Diệp Thừa liếc cô một cái rồi quay đi, tiện tay cởi áo khoác ném ra sau cho cô, lại ném trúng đầu cô.

Cô tức giận giật áo xuống: “Làm cái gì thế?”

“Nóng muốn chết, cảm hộ tôi.” Diệp Thừa cũng không nhìn cô, lập tức khởi động xe: “Ôm chặt tôi.”

Diệp Tử cúi đầu nhìn thoáng qua chiếc áo còn đang vương mùi rượu và hơi ẩm, ngẩng đầu lên thì thấy rõ ràng tai Diệp Thừa đã đỏ ửng, cô nhin không được mà nhẹ nhàng nở nụ cười.

Không phải tôi sợ chị lạnh, chỉ là tôi nóng quá thôi, không phải tôi quan tâm chị đâu.

Thậm chí cô đã tưởng tượng được giọng điệu của Diệp Thừa khi nói những lời này, Diệp Từ cười lắc lắc đầu, mặc áo vào rồi ôm lấy cậu, buồn ngủ ngáp một cái rồi dựa vào lưng cậu: “Chị ôm chặt rồi, đi thôi.”

Hơi thở của Diệp Từ xuyên qua lớp áo mỏng manh lưu lại xúc cảm nóng rực khó hiểu, Diệp Thừa cảm thấy trái tim đập hơi nhanh so với bình thường, đến tận lúc về nhà cũng không có dấu hiệu bình tĩnh lại.

“Đêm nay mệt mỏi quá rồi, chị về ngủ đây, cậu cũng ngủ sớm đi.”

Diệp Thừa tâm phiền ý loạn tóm lấy tay Diệp Từ theo bản năng: “Tại... tại sao lại lừa tôi?”

“Sợ cậu mắng chị chuốc phiền cho cậu, sau này sẽ không... dẫn chị đi nữa thì sao.” Diệp Từ thuận miệng đáp.

Diệp Thừa cup mắt, giọng điệu nhẹ nhàng pha chút nén giận: “Còn nói nữa, ai cho chị lao tới. Hôn nữa, ai bảo chị giờ tay chần chai rượu cho tôi.” Cậu hồi tưởng lại cảnh tượng lúc ấy, gần như đã đoán được nguyên nhân Diệp Từ bị thương.

Nghĩ như vậy cậu liền đặc biệt nhớ tới hình ảnh Diệp Từ cười khê trêu chọc cậu khi ấy, rõ ràng vết thương trên tay đau đớn, máu chảy đầm đìa lại cố nén chọc cậu tức giận, chỉ nghĩ thôi đã khiến cậu bức mình muốn chết.

Diệp Từ cười rút tay lại đi lên tầng: “Ai bảo cậu ngốc như vậy, cậu xông lên đánh nhau rồi chị còn đứng nhìn sao? Hôn nữa chị đánh nhau còn giỏi hơn cậu.”

“Chị!” Diệp Thừa rất muốn phản bác nhưng lại phát hiện hình như là đúng thật, nhất thời nổi hứng lẻo đẻo theo cô: “Chị luyện được bản lĩnh này thì khi nào thế, sao tôi không biết?”

“Đua xe cũng là tự nhiên biết.”

Diệp Thừa đầy nghi hoặc hỏi: “Hôn nữa, trước đây chưa bao giờ thấy chị làm com, thì ra khả năng nấu nướng cũng tốt như vậy.”

“Đột nhiên cảm thấy chị biết rất nhiều thứ mà tôi không biết.” Nói xong lời cuối cùng lại có hai phần nén giận. Tuy bọn họ ở cùng một nhà nhưng cậu lại không hiểu Diệp Từ, chỉ nghĩ như thế thôi đã thấy mất mát rồi.

Diệp Từ chợt dừng bước, quay lại nhìn cậu, vẻ mặt cười như không cười: “Cậu không biết à? Đương nhiên cậu không biết gì hết. Dù sao từ trước đến nay cậu chưa bao giờ coi tôi là người nhà, chưa từng để ý quan tâm tôi, đương nhiên cũng sẽ không biết tôi biết những gì.”

Bầu không khí vốn cũng đang hài hòa lập tức bị đông cứng.

Trước khi cô mở miệng nói mấy câu này Diệp Thừa còn đang tự trách nhưng sau khi nghe giọng điệu gần như trào phúng của cô, giống như... giống như tất cả sự quan tâm lo lắng này giờ của mình là giả.

Rõ ràng trước kia người không nhận điện thoại là cô, người nửa tháng cũng không về nhà lấy một lần cũng là cô, vậy mà còn đứng lý hợp tình nói cậu như vậy.....

“Nói dễ nghe nhỉ, như kiểu chị coi tôi là người nhà ấy. Chẳng biết trước đây là ai suốt ngày ở tòa soạn không về nhà lấy một lần?”

Xem đi, kiểu gì bọn họ cũng sẽ khiến mọi chuyện trở thành như vậy.

“Có vài người rõ ràng không coi người khác là người nhà, nhưng lại muốn người ta quan tâm, có biết xấu hổ không thế?”

Tại sao cậu lại nói ra những lời này?

“Tôi không hiểu chị? Thế chị hiểu tôi không? Biết tôi thích ăn gì, giỏi cái gì, thích cái gì không? Con mẹ nó rớt cuộc người không quan tâm trước là ai?”

Rõ ràng... rõ ràng muốn nói là... vết thương của chị còn đau không? Xin lỗi đã làm chị bị liên lụy. Hôn nữa, cảm ơn chị!

Nhưng tại sao lại trở thành như thế này.

Về mặt Diệp Từ càng ngày càng lạnh, cuối cùng cô nhìn chằm chằm Diệp Thừa một lúc lâu rồi cười khê: “Tôi ở tòa soạn không về nhà là vì có người nói đây là nhà cha mẹ người ta để lại, một người không có huyết thống với nhà họ Diệp không có tư cách sống ở đây.”

Lời này giống như một nhát búa nặng nề gõ vào đầu Diệp Thừa, cậu vô cùng sửng sốt và kích động, cậu suýt thì quên mất khi hai người họ cãi nhau thì luôn như vậy, nói ra những lời độc ác tổn thương nhất để người kia phải thoái lui nhường nhịn thôi.

Cho nên... đột nhiên cô thay đổi là vì cậu ư? Đột nhiên không quan tâm đến cậu, không quản giáo không dạy dỗ cậu, bận công việc cả ngày, thậm chí đến nhà cũng không về. Tất cả đều là vì cậu ư?

Diệp Từ vẫn cười: “Còn tôi không hiểu cậu ư? Cậu thích ăn đồ ngọt uống đồ lạnh, trái cây thích ăn nhất là đào và xoài, hải sản thì thích hào và tôm, ghét

ăn chua nên khi ăn khoai không bao giờ chấm sốt cà chua, không thích lạc và rau thơm. Còn sở thích thì rất nhiều, đua xe, truyện tranh, chơi game, sưu tầm mô hình thuyền, chơi guitar. Cậu giỏi vẽ, hát tốt, tốc độ tay nhanh thích chơi rubic, lúc nhàm chán sẽ khắc thử gì đó.” Cô ngừng lại rồi nhếch miệng: “Diệp Thừa, cậu vẫn thấy tôi không hiểu cậu sao?”

Diệp Thừa tròn tròn mắt nhìn Diệp Từ không dám tin, từng thứ từng thứ Diệp Từ nói ra đều khiến cậu kinh ngạc, đến lúc cô cười tự giễu quay đi cậu mới cảm thấy khổ sở, lòng nặng trĩu khiến cậu gần như không thở nổi.

Hốc mắt cậu đỏ lên, há miệng muốn nói nhưng không cất lên lời, trơ mắt nhìn Diệp Từ đóng cửa phòng ‘rầm’ một tiếng.

Cậu đứng mãi rồi tự vỗ đầu mình, cảm thấy đầu óc đầy hỗn loạn, vô số hình ảnh hiện lên trong đầu cậu, vô cùng lộn xộn, không thể sắp xếp, không thể nào bình tĩnh nổi.

Cuối cùng, chỉ còn lại một câu.

Trong lúc cậu không biết, cô đã hiểu cậu đến thế sao?

.....

Diệp Từ muốn tránh Diệp Thừa vài ngày nhưng đã hứa là sẽ làm cơm tối cho cậu nên ngày nào cũng về nhà làm cơm trước khi cậu tan học rồi lại quay về tòa soạn tăng ca đến tận đêm muộn mới về.

Mâu thuẫn lần này là do cô chủ động khơi mào, độ hảo cảm của cô đã gần đủ nên cần phải cho Diệp Thừa một liều thuốc mạnh.

Nhân lúc tránh người đi đường cô liếc về sau một cái rồi cười nhẹ. Có thể thấy hiệu quả của liều thuốc này cũng không tệ.

Diệp Thừa đã đi theo cô cả đoạn đường, vẫn cách cô một khoảng cách không xa không gần. Cậu nhìn bóng người đường trước, bẹt miệng, vẻ mặt hơi tủi thân nhưng vẫn theo sát.

Cậu đã cố gắng rất nhiều lần, mỗi lần cố lấy được chút dũng khí để nói gì đó với Diệp Từ là lại bị ánh mắt lạnh lùng của cô làm đông cứng không nói nên lời.

Có thể nói cũng chỉ có mấy câu, ‘Xin lỗi, là tôi đã nói những lời không nên nói, nhưng chị nói cũng không ít mà, tôi giải thích với chị rồi, chị tha thứ cho tôi được không,’ hoặc là ‘Cảm ơn chị đã hiểu tôi như thế, sau này tôi cũng sẽ cố gắng hiểu chị.’

Đã luyện tập trong đầu không biết bao nhiêu lần nhưng chỉ cần tưởng tượng ra giọng điệu mỉa mai giễu cợt của Diệp Từ là cậu lại như bị dội nước lạnh.

Tuyệt đối không muốn nhìn thấy hình ảnh Diệp Từ trào phúng cậu.

Ngay cả sau khi nghe tin thành phố bọn họ xảy ra vài vụ cướp giật gây thương tích cậu đã do dự rất nhiều lần nhưng vẫn không dám nói một câu quan tâm trực tiếp trước mặt cô, cuối cùng chỉ đành xấu hổ đi theo như tên biến thái, thấy cô đến nơi an toàn rồi lại lén lút quay về.

Dù thế nào cũng không thể để cô bị thương lần nữa, dù sao cũng là phụ nữ.

Nhưng cảm giác ghen khuất này là sao đây?

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 72: Nhóc con mau vào bát [9]

Edit: Kiri

Hôm nay là ngày thứ năm Diệp Thừa lên đi theo bảo vệ Diệp Từ, thậm chí cậu còn nghĩ nếu có cướp thật cũng không tệ ít ra còn có thể lao ra bảo vệ cô rồi tiết lộ nguyên nhân cậu đi theo để cô biết thật ra mình rất quan tâm đến cô. Nếu thế có phải cô sẽ không tức giận nữa, sẽ bình thường được một chút không? Có lẽ đi. Diệp Thừa không dám xác định.

Cậu còn đang rối rắm thì Diệp Từ ở phía trước đột nhiên dừng bước: “Diệp Thừa, cậu còn định đi theo đến bao giờ?”

Diệp Thừa lập tức hoảng sợ nín thở, sống chết không chịu lên tiếng.

Cậu nhắm mắt lại lẩm nhẩm ‘không thấy không thấy không thấy...’ một lúc lâu, đến khi mở mắt thì thấy Diệp Từ đã đứng ngay trước mặt.

“A!” Cậu hét lên một tiếng rồi lui về phía sau.

Diệp Từ mím môi: “Đêm hôm khuya khoắt ra ngoài đường hét cái gì?”

“À...”

“Ra ngoài mua đồ, tình cờ thấy chị nên theo về?”

“Ừ.” Diệp Thừa gật đầu như mổ thóc nhưng nụ cười nhìn thế nào cũng thấy gượng ép.

Diệp Từ lẳng lặng nhìn cậu một lát: “Ồ.”

Thấy Diệp Từ lạnh lùng lên tiếng rồi lại quay người muốn đi, Diệp Thừa chạy lên cầm tay cô theo bản năng.

“Có việc sao?”

Diệp Thừa hơi ngạo nghễ chỉ vào mặt dây chuyền trên cổ mình: “Đẹp không?” Đó là một đóa hoa sen, cánh hoa tầng tầng lớp lớp xinh đẹp dịu dàng.

Diệp Từ hừ một tiếng: “Như đàn bà.”

“Tôi cũng thấy thế, xấu muốn chết.” Cậu tháo dây chuyền xuống rồi nhét vào tay Diệp Từ: “Tôi không thích, cho chị.”

“Nếu cậu không thích thì muốn tôi ném đi cho à?”

Diệp Thừa: “.....” Cậu xanh mặt nhưng vẫn mạnh mẽ: “Nếu chị cũng không muốn giữ thì ném đi.”

“Ồ.” Cô cất bước đi về phòng, Diệp Thừa cũng không còn lý do giữ cô lại chỉ có thể ảo não vò đầu đi theo sau.

“Chị về phòng trước, muộn rồi cậu cũng ngủ đi.”

“Từ từ đã.” Diệp Thừa gọi cô lại: “Tối ... tối chị đã ăn cơm chưa? Làm việc đến khuya như vậy mà không đói à?” Rõ ràng cậu muốn nói ra những lời quan tâm đã chuẩn bị từ lâu nhưng lại trở nên mất tự nhiên vì vẻ mặt không được tự nhiên và giọng điệu hơi kỳ quái.

“Ừ, chị đói, chẳng lẽ cậu đã chuẩn bị thức ăn cho chị rồi chắc?” Giọng Diệp Từ vẫn thản nhiên như trước.

“Không.” Cậu phủ nhận: “Chỉ là tối nay tôi có mua bánh nhưng không ăn hết thôi, chị có thể xuống tủ lạnh lấy.”

Trong lúc nói cậu luôn nghiêng đầu, ánh mắt mơ hồ không dám đối mặt với Diệp Từ: “Tôi lên đây.”

Nói xong liền quay đầu bước nhanh lên tầng đóng sập cửa phòng lại thờ phào một hơi, vỗ vỗ nhẹ hai má đang đỏ ửng của mình.

Diệp Từ vừa thấy Diệp Thừa đi khuất liền cười vui vẻ, hahaha, sao nam chính của tôi lại đáng yêu thế này.

Bộ dạng như người vợ nhỏ cùng với vẻ mặt ngạo kiều nhìn thế nào cũng thấy không hợp được, một kẻ ngốc cũng nhìn thấu được là cậu đang nguy trang.

Cô mỉm cười nhìn đóa hoa sen trong tay mình, gần như có thể tưởng tượng được cảnh cậu chăm chú khắc thứ này. Chỉ cần nghĩ như vậy thì ngay cả ra vẻ lạnh lùng cũng thấy khó.

Vẫn chỉ là một đứa trẻ thôi! Đơn thuần khờ dại, lại coi trọng mặt mũi nhất. Diệp Từ bắt đầu đi lắc lắc đầu.

Hôm sau Diệp Thừa cực kỳ kinh hi khi phát hiện Diệp Từ ở nhà. Cô đang dọn bàn ăn, nghe tiếng thì ngẩng đầu lên liếc cậu một cái, tuy không mỉm cười nhưng giọng điệu cũng coi như ôn hòa: “Rửa tay rồi lại ăn cơm.”

Diệp Thừa gần như là nhảy đi rửa tay rồi quay lại bàn ăn: “Hôm nay tòa soạn không có việc không cần tăng ca phải không?”

“Ừ.”

“Vậy chúng ta chơi game đi, tôi mới tải một trò chơi siêu tốc kinh dị, cứ đang chạy lại có một cái mặt quỷ lao ra, rất dễ chết. Lúc tôi chơi đã nghĩ là chị không chơi quá được bàn thứ năm.”

“Hừ, cậu nghĩ chị nhát gan giống cậu sao.” Diệp Từ phản bác: “Nếu chị chơi quá bàn thứ năm thì cậu định thế nào?” Tuy giọng điệu có chút trào phúng nhưng Diệp Thừa lại mừng rỡ đến mức suýt bật dậy khỏi ghế, vội vội vàng vàng đi lấy điện thoại.

Diệp Từ nhướn mi: “Ăn cơm trước đi, cơm nước xong rồi chơi.”

Diệp Thừa liền ngoan ngoãn ngồi xuống: “Chắc chắn tôi không nhát gan hơn chị, nếu qua được bàn thứ năm thì chị có thể đòi một món quà.”

“Thật?”

“Thật.”

Trên mặt Diệp Từ lộ ra một nụ cười thực hiện được mưu kế.

Bọn họ ăn cơm xong liền lên giường chơi game. Hôm nay như bị trúng tà, bất kể Diệp Thừa được bao nhiêu điểm Diệp Từ đều hơn một số điểm không đáng kể, mãi đến khi điện thoại hết pin Diệp Thừa vẫn không thắng được lấy một lần, cậu ném điện thoại lên chăn rồi kêu: “Mẹ nó nhất định là chị cố ý, có phải trò này chị luyện lâu lắm rồi không?”

Diệp Từ huých nhẹ vào mũi cậu: “Chị bạn đi làm lấy đâu ra thời gian chơi trò chơi ngày thơ này, là do cậu thua, không phải là thua thôi sao, có gì mà không dám nhận. À, đúng rồi, cậu phải nhớ là đang nợ chị một món quà đấy.”

Diệp Thừa cười nhưng vẫn không chịu nhận, cứ âm ỉ nói cô chơi xấu, Diệp Từ tranh luận với cậu hai câu cũng biết là cậu cố ý đùa, cũng đùa lại với cậu.

Diệp Thừa thật sự là cố ý, mấy hôm nay Diệp Từ giận cậu, nói cũng không nói với nhau câu nào nên cảm giác cãi nhau như bây giờ lại khiến cậu thấy có chút mùi vị ngày xưa.

Điện thoại sập nguồn cứ thế bị cậu vứt chỏng chơ ở bên cạnh.

Giọng Hứa Tiểu Vi đã hơi khàn, cô đập cửa WC liên tục, cả người ướt sũng, hơi lạnh làm cô run rẩy: “Thả tôi ra, có ai không, cứu với.”

Cô cắn môi, đột nhiên ứa nước mắt khóc, cô tự nhận mình không làm gì có lỗi với ai, tại sao lại bị đối xử như thế này. Làm ướt quần áo rồi nhốt cô trong WC, chuyện như thế rất thú vị ư?

Sau hai mươi phút bị nhốt rớt cuộc cô cũng bình tĩnh. Cửa sổ quá cao cô đã thử nhưng không thể trèo lên được. Cửa bị khóa trái bên ngoài nên với sức cô đập cũng không ra được.

Cô lục tìm di động, ánh mắt dừng lại ở cái tên Diệp Thừa. Những lúc cô bất lực đều nghĩ đến cậu theo bản năng, nghĩ đến vẻ mặt kiêu ngạo cùng giọng điệu khinh miệt của cậu, nghĩ đến nụ cười âm ỉ tà khí.

Nhưng lòng đầy mong chờ gọi điện lại chỉ nghe được một giọng nói cứng nhắc ‘Số máy quý khách vừa gọi hiện không liên lạc được.....’

Nhất thời Hứa Tiểu Vi cảm thấy như vừa bị dội một chậu nước lạnh, uất ức bật khóc.

Diệp Từ biết chuyện này không? Đương nhiên biết. Cô còn biết Diệp Thừa trong tiểu thuyết nhận được cuộc điện thoại này sau khi sạc pin, còn biết nếu cậu đi chậm hai phút thì Hứa Tiểu Vi đã được Triệu Văn Hân cứu rồi.

Hơn nữa nếu không phải cần tiền công chiếm đóng thì kiểu dụ dỗ như Triệu Văn Hân vẫn hợp ý cô hơn, sớm muộn gì Diệp Thừa cũng là của mình, nam thứ với nữ chính đến với nhau cũng tốt.

Nghĩ như vậy Diệp Từ chẳng còn chút áy náy nào.

Cô biếng nhác nằm trên giường Diệp Thừa, tò mò nhìn đồng hình trên giá sách: “Diệp Thừa, nhất định cậu là một nhóc thích ngự ty, nhìn mấy tấm ảnh này xem, ngực nở mông cong.”

Diệp Thừa nhìn theo tầm mắt cô rồi lập tức đỏ mặt nhảy xuống giường lấy tay bịt mắt cô lại: “Không được nhìn, ai cho chị nhìn. Tòai thích ngự ty thì sao, chị chị chị... mau về phòng chị đi.”

Cậu lập tức đẩy Diệp Từ ra ngoài, vội vàng nói ‘Ngủ ngon rồi đóng sập cửa lại. Diệp Từ dờ khóc dờ cười nhìn cửa phòng một lúc rồi bật cười.

Đề ảnh hai người họ chụp chung ngay trên giá sách như thế còn sợ cô nhìn thấy à.

Mấy hôm nay tâm trạng Diệp Thừa rất tốt, Diệp Từ tăng ca về muộn cậu đã có thể quang minh chính đại đến tòa soạn đón cô, còn lúc cô không phải tăng ca thì họ sẽ ở nhà xem TV hoặc chơi game với nhau. Đương nhiên, thi thoảng Diệp Từ sẽ giảng giải vài lỗi sai trong bài thi cho cậu hoặc tỷ thí xem ai học thuộc một đoạn tiếng anh nhanh hơn. Đương nhiên, hầu như đều là cậu thua.

Có cô khiến việc học tập cậu vẫn rất ghét cũng trở nên thú vị không ít. Điều này chắc chắn cậu sẽ không bao giờ thừa nhận trước mặt Diệp Từ.

Nhưng gần đây Hứa Tiểu Vi lại không vui vẻ như cậu.

Sau hôm Triệu Văn Hân cứu cô đã từng đến lớp tìm cô một lần, lúc ấy Diệp Thừa đang đứng với bạn cách đó không xa. Cô vừa nói chuyện với Triệu Văn Hân vừa liếc về hướng đó theo bản năng, chờ mong thấy được vài phần không thoải mái trên mặt cậu nhưng không có, lúc có bạn huýt sáo trêu cô với Triệu Văn Hân cậu cũng liếc qua cười cười về không để ý rồi lại quay lại nói chuyện với người bên cạnh.

Giây phút đó, sự thất vọng trong lòng cô còn sâu hơn lần không gọi được cho cậu. Thậm chí cô cũng không muốn hỏi tại sao đêm qua cậu tắt máy. Tất cả xúc cảm tốt đẹp ngày nào đều trở nên âm u trầm trọng. Cô cụp mắt, căn bản không thể cười xã giao lấy một cái với Triệu Văn Hân.

Mấy hôm nay Hứa Tiểu Vi ép chính mình không để ý đến cậu, cố ý né tránh cậu cũng không nói chuyện với cậu. Diệp Thừa chủ động bắt chuyện với cô hai lần nhưng thái độ cô lãnh đạm như thế liên cũng lười nói.

Dù sao người ta cũng đã có bạn trai, muốn giữ khoảng cách với mình cũng là dễ hiểu. Diệp Thừa cũng thấy hơi hơi có chút không thoải mái nhưng cũng dần dần tan biến theo thời gian.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 73: Nhóc con mau vào bát [10]

Edit: Kiri

“A Thừa, thành tích cuộc thi lần trước thế nào?”

“Lại thế lại thế rồi.” Cậu lăm bầm rồi ném đi động cho Diệp Từ, trong đó có bảng thành tích cuộc thi vừa rồi.

Gần đây không biết Diệp Từ trúng gió hay sao mà đột nhiên bắt đầu quan tâm đến chuyện học tập của cậu. Cô vẫn hỏi thành tích nhưng không trách nể cậu như trước kia mà lại cười nhạo cậu một cách trắng trợn.

“Diệp Thừa, cậu nói xem tại sao cậu lại ngốc thế này.” Sau khi cô tìm thấy tên cậu trên bảng xếp hạng thì lập tức trở nên kiêu ngạo khinh miệt: “Cậu có chắc là mình đỗ được đại học không, đừng kích động, cậu không muốn thi cũng không cần thi, chị biết. Nhưng cậu có nghĩ đến chuyện sau khi tốt nghiệp sẽ làm gì không? Là cậu nói, chị không phải người nhà họ Diệp cũng không có quan hệ huyết thống gì với cậu nên đương nhiên chị sẽ không nuôi cậu, cũng sẽ không mua nhà cưới vợ cho cậu. Aizz, chỉ nghĩ thôi đã thấy lo lắng rồi, cậu nhìn cậu đi, đã xấu lại còn không có đầu óc, tài năng cũng không có, trên đời này có cô gái nào sẽ để ý đến cậu chứ. »

Diệp Thừa đang chơi nghe thế liền quay lại liếc cô xem thường: “Chị có bạn trai trước đi rồi hẵng nói tôi.” Rồi cúi mặt tự thi thảo: “Cậu kia đã nói từ bao giờ rồi cơ chứ, tôi đã quên rồi mà chị còn nhớ rõ như thế, đúng là ghi thù.”

Diệp Từ cười cười không nói gì.

Sau đó Diệp Thừa nhanh chóng phát hiện ra mình mất mặt. Cậu ngăn người đứng ở góc tường, hai mắt tròn tròn nhìn cảnh trước mắt.

Diệp Từ đang ôm một bó hoa hồng, hơi hơi cúi đầu im lặng đứng trước mặt một người đàn ông, còn lộ ra ý ngượng ngùng.

Người đàn ông kia cao khoảng 1m85, cúi đầu dịu dàng nhìn Diệp Từ, miệng cười nhẹ nhàng. Anh ta cầm một hộp quà nắm lấy tay Diệp Từ gãi gãi nhẹ vào lòng tay rồi mới đặt hộp quà vào tay cô.

Diệp Từ cũng không tránh, chỉ mỉm cười nói mấy câu với anh ta rồi đứng tại chỗ nhìn người ta đi về.

Sau một khoảng thời gian ngạc nhiên, không biết tại sao Diệp Thừa lại trở nên phẫn nộ rồi lại thấy khủng hoảng đến cùng cực. Cậu thấy mình như bị phản bội, sao Diệp Từ lại đi cùng người khác? Cô sẽ thích người khác, kết hôn cùng người đó rồi rời khỏi mình, chỉ nghĩ đến điều này thôi cậu đã thấy cả người lạnh như băng rồi sau đó lại hùng hực lửa, làm cậu có suy nghĩ muốn lao ra ngoài.

Nhưng... nhưng.... cậu có tư cách gì chứ? Dù sao bọn họ..... cũng không có quan hệ gì.

Bố mẹ cậu giúp đỡ Diệp Từ đến khi cô tốt nghiệp trung học, từ năm mười tám tuổi, dù vẫn ở nhà cậu nhưng học phí và sinh hoạt phí cô đều tự kiếm Tiền nhuận bút, làm thêm và học bổng cũng đủ để cô sống qua ngày. Sau đó khi bọn họ cãi nhau, cậu trợn mắt hỏi cô lấy tư cách gì quản cậu, cô liền cười lạnh trả lời: “Tiền bố mẹ nuôi tôi tôi sẽ trả cậu gấp đôi, trước khi cậu mười tám tuổi, dù cậu có muốn hay không thì tôi vẫn sẽ quản cậu. Dù cậu chán ghét tôi thì cũng hãy nhịn đến khi tốt nghiệp trung học, đến lúc đó cậu muốn thi đại học hay muốn chơi bời lêu lổng cùng đám người kia thì tôi đều không quan tâm”

Rõ ràng trí nhớ của cậu không tốt nhưng giờ phút này cậu lại nhớ rõ từng chữ một.

Cho nên gần đây đột nhiên đối xử tốt với mình như vậy là vì cô đã quyết định sẽ rời đi, nên trước khi rời đi không thêm so đo với cậu sao.

.....

Diệp Từ phát hiện ra mấy hôm nay Diệp Thừa rất không bình thường. Bộ dáng buồn bã ỉu xìu giống như cây không được tưới nước. Cô xác định Diệp Thừa đã thấy cảnh cô cố ý muốn cho cậu xem nhưng trong tưởng tượng của cô thì phản ứng không như thế này. Nhìn cậu bây giờ giống như một con cún con biết mình sẽ bị vứt bỏ nên không có sức ra vẻ ôn hòa, cũng lười chơi đùa với chủ nhân, dù sao chủ nhân cũng bỏ rơi tôi, cứ thế đi.

Thật là vô dụng tới cực điểm. Hay là bản thân tự tin quá rồi, có khi người ta chỉ lo mình có người khác rồi sẽ không nấu cơm cho ăn nữa.

Dù Diệp Từ chút lo lắng nhưng vẫn tiến hành kế hoạch như cũ, thi thoảng sẽ để lại tờ giấy nhắn nói ra ngoài ăn cơm với đồng nghiệp. Cũng dần dần mang

vài đồ trang sức mới như khuyên tai, dây chuyền.

“A Thừa, chắc tới mai chị sẽ không về nên sợ không nấu cơm cho cậu được, cậu ra ngoài ăn nhé.”

Diệp Thừa phản ứng cực kỳ mạnh: “Tại sao, rõ ràng là chị bảo tôi về nhà ăn cơm tối. Nếu đã vậy, trước đây chị đưa xe bắt kẻ mắng với tôi làm gì?”

Diệp Từ hoang mang tròn tròn mắt: “Có hẹn với người khác nên không về một hôm thôi mà, cậu không cần xúc động như thế chứ.” Cô cười muốn vỗ vai cậu lại bị Diệp Thừa nghiêng người tránh.

“Rốt cuộc là cậu làm sao thế, mấy hôm nay cứ không bình thường.”

Diệp Thừa mím chặt môi, một câu cũng không nói.

“Vậy chị gọi đồ ăn cho cậu nhé, nhất định sẽ mang đến khi cậu vừa về nhà, được không?” Cô hạ giọng như dỗ trẻ con.

Diệp Thừa càng khó chịu, cứ như là bữa cơm cuối trước khi chặt đầu vậy, nếu đã sớm muốn rồi đi thì đừng đối xử tốt với cậu như vậy: “Một hôm thôi, thế sau này thì sao? Hứa hẹn của chị có hiệu lực đến bao giờ, có thể giữ cả đời không? Hay chỉ được mấy tháng ngắn ngủi?”

Diệp Từ không cười nữa, vẻ mặt nghiêm túc: “Nếu cậu muốn tìm một người nấu cơm cho cậu cả đời thì cũng không nên là chị, cậu có thể thuê một bảo mẫu nếu đủ tiền, hoặc cũng có thể tìm một người con gái yêu mình, dù thế nào thì cũng không liên quan đến chị.”

“Không liên quan đến chị? Chị nói không liên quan đến chị?” Diệp Thừa đập bàn đứng lên.

Diệp Từ hơi hơi ngẩng đầu, cười khinh miệt: “Chuyện của tôi không liên quan gì đến chị, không phải cậu thường xuyên nói như vậy sao?”

“Đó là trước kia, con mẹ nó chị có thể đừng nhắc đến chuyện ngày xưa không.”

“Lời hứa về ăn cơm tối cũng là trước kia.” Diệp Từ nhìn thẳng vào mắt cậu, khí thế cương quyết.

“Chị!” Diệp Thừa cực kỳ tức giận, nhìn chằm chằm vào sợi dây chuyền trên cổ cô rồi duỗi tay ra: “Dù sao chị cũng có nhiều dây chuyền rồi, trả đồ của tôi đây.”

Sau khi Diệp Thừa đưa cho cô đóa hoa sen kia, dù cô nói không thích nhưng hôm sau vẫn đeo nó, không chỉ thế còn đeo rất nhiều ngày, đến tận lúc người đàn ông kia tặng cho cô món quà đó. Trang sức trên cổ cô cũng đổi thành vòng cổ kim cương quý báu.

Diệp Từ khề hừ một tiếng: “Cậu nói là đồ bỏ đi cơ mà, nếu chị không thích nữa chị sẽ tự ném.”

“Diệp Từ!” Diệp Thừa gầm lên giận dữ.

Diệp Từ khinh thường nhú mày chờ xem cậu có thể nói ra câu nào có lực sát thương không, dù sao lúc tức giận thì sức chiến đấu cũng tăng vọt.

“Chị. ....” Diệp Thừa nghẹn hồi lâu mới phun ra được mấy chữ: “Đồ đáng ghét nhà chị.” Rồi đập bàn đứng dậy chạy lên tầng.

Diệp Từ ngồi ở bàn ăn nhìn theo bật cười. Phải thế chứ, đây mới là phản ứng cô mong đợi. Nhưng câu cuối cùng không nhận không nhặt kia quả thật làm cô bất ngờ.

“Ồ, không phải là Diệp Thừa sao, sao tự nhiên lại rảnh thế này.” Lý Sinh đi đến ngồi cạnh Diệp Thừa tự tiện đổi đồ uống của cậu thành rượu trái cây: “Trẻ con đừng uống rượu.”

Trước khi anh ta đến Diệp Thừa cũng đã uống vài ly, giờ đã ngà ngà say hai má ửng đỏ, ánh mắt mơ hồ, cậu lại ngửa đầu uống cạn ly rượu trước mặt, uống vội quá lại sặc.

“Sao thế, không phải là thất tình chứ.” Lý Sinh vỗ nhẹ vào lưng để thuận khí giúp cậu: “Đúng rồi, vết thương của chị cậu thế nào rồi, chẳng phải cô ấy nói rãnh sẽ đến uống rượu à vậy mà chẳng thấy người đâu.”

Nhắc tới Diệp Từ là Diệp Thừa nổi máu: “Chị ta không phải chị em đâu! Chị là một người xa lạ ở nhờ nhà em thôi, người xa lạ, anh hiểu không?” Không đợi Lý Sinh trả lời cậu đã tự phản bác: “Hừ, người xa lạ, người xa lạ gì mà còn biết rõ sở thích của tôi hơn cả mẹ.”

Lý Sinh biết cậu say rồi, bắt đắc dĩ lắc lắc đầu, cũng không quản cậu, tự rót rượu uống.

Diệp Thừa im lặng một lúc lâu uống thêm ba ly rượu nữa rồi mới đột nhiên mở miệng, vẻ mặt hơi bất lực: “Anh nói xem, có cách nào để một người phụ nữ ở bên mình cả đời không?”

“Đơn giản, lấy cô ấy làm vợ là được.”

Lý Sinh cũng chỉ thuận miệng nói như vậy ai ngờ cậu vỗ bàn đứng dậy, hùng hổ nói: “Đúng! Cưới, mẹ nó, em sẽ cưới, rõ ràng là người của em, sao có thể để người khác cướp đi.”

Lý Sinh kinh nghi nhìn cậu: “Cậu thất tình thật đấy à? Vừa nãy còn đang nói đến chị cậu giờ lại thành bạn gái, đúng là trẻ con mà.”

“Anh mới là trẻ con, nghe không hiểu tiếng người à, em đã bảo đấy không phải chị em, em còn muốn lấy chị ấy đấy, sao mà là chị được.”

Ly rượu trên tay Lý Sinh vỡ nát, anh ta tròn tròn mắt nhìn Diệp Thừa.

Không —— phải —— chứ ——

Cảm giác như mình đã biết một bí mật không nên biết, sẽ không bị giết người diệt khẩu chứ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 74: Nhóc con mau vào bát [11]

Edit: Kiri

Lần trước Diệp Tử đã nói với anh ta là hai người không phải chị em ruột nhưng quan hệ của anh ta với Diệp Thừa cũng coi như thân thiết, rõ ràng trước đây chưa từng nghe tới tên Diệp Tử, giờ đột nhiên phát hiện quan hệ của hai người trở nên như bây giờ, thật sự là không cho người ta chút thời gian chuẩn bị nào.

Lý Sinh cực kỳ rối rắm nhìn Diệp Thừa say khướt trước mặt không biết tên nhóc này làm nhảm vớ vẩn hay nói thật đấy.

Có lẽ ngay cả chính Diệp Thừa cũng không biết.

Ngày hôm sau tỉnh rồi cậu liền quên sạch âm ỉ đòi về nhà, Lý Sinh cũng coi như không biết gì hết, cười khanh khách đưa cậu về.

Diệp Tử đang chuẩn bị đi làm, nhìn thấy cậu người đầy mùi rượu sắc mặt liền lạnh đi vài phần. Lý Sinh cảm thấy mình như một cái bóng đèn sáng rực rỡ nên không đợi người ta nói gì đã vội vàng quay về.

“Diệp Tử, tôi đau đầu.” Quả thật Diệp Thừa đang rất đau đầu, cậu tự nghĩ rằng bộ dạng mình cực kỳ khí phách, giọng nói uy nghiêm mà lạnh lùng nhưng thực chất đang túm lấy áo Diệp Tử ngẩng mặt lên đầy ngây thơ, giọng nói mềm oặt, vẻ mặt thì cực kỳ tủi thân.

Hệt như một đứa trẻ con đòi kẹo.

Con tức trong lòng Diệp Tử tiêu tán đi vài phần: “Hôm qua đi uống rượu?”

Diệp Thừa vẫn túm lấy tay áo cô không chịu buông, gật nhẹ đầu.

“Sao lại uống?” Diệp Tử vừa hỏi vừa kéo Diệp Thừa qua bên cạnh, rót một chén rượu nhỏ đưa cho cậu rồi nói phét: “Uống ngậm nước đi.”

“À.” Diệp Thừa cầm chén nhấp một hai ngụm rồi mặt lại hơi ửng đỏ: “Sao nước lại có mùi rượu thế này.”

Diệp Tử vỗ vỗ đầu cậu: “Cậu còn chưa trả lời chị tại sao hôm qua lại đi uống rượu.”

“Bởi vì..... Diệp Tử thật sự rất đáng ghét.”

Diệp Tử: “.....”

“Đúng vậy, không phải cậu vẫn luôn ghét chị sao? Nếu chị đi chẳng phải là rất vừa ý cậu à.”

Diệp Thừa nghe vậy cả kinh, kích động túm lấy tay áo cô: “Không, tôi không muốn chị đi.”

“Tại sao?”

“Tại sao?” Ánh mắt cậu lại trở nên mơ hồ: “Tại sao, tôi cũng không biết tại sao?”

Tại sao nhìn thấy chị ở bên một người đàn ông khác lại phần nộ như vậy, tại sao phần nộ cũng cố nén không nói ra những lời nặng nề, tại sao sau khi nghe Lý Sinh nói lại xúc động muốn làm thật, tất cả cảm xúc như bùng nổ.

Cậu không chịu trả lời, chỉ đáng thương nhìn Diệp Tử: “Đừng ở bên người đàn ông kia được không?”

“Không phải anh ta thì cũng sẽ là người khác.” Vẻ mặt Diệp Tử không chút thay đổi: “Năm nay chị đã hai tư tuổi, cuối cùng cũng sẽ phải tìm một người

đàn ông, yêu đương rồi kết hôn, cùng anh ấy.....”

“Nếu nhất định phải có một người như vậy.....” Diệp Thừa kích động cắt ngang lời cô: “Người đó không thể là tôi sao?”

Diệp Từ sững người.

Diệp Thừa đỏ bừng mặt, như là bị lời của mình dọa sợ lập tức chạy lên tầng.

Diệp Từ hơi bất ngờ nhìn theo cậu, một lúc sau mới cười: “Ngô Xuyên, có lẽ sẽ hoàn thành sớm hơn dự định đấy.”

Cũng không biết Ngô Xuyên đang làm gì bên kia, mãi mới đáp lại một câu: “Thế không phải là tốt à, càng nhanh càng tốt, sắp tổng kết rồi, còn ba nhiệm vụ tự sắp xếp cho cậu nữa, hoàn thành trong năm nay là tốt nhất.”

Hứa Tiểu Vi phát hiện gần đây Diệp Thừa hơi đáng sợ, về mặt cậu cực kỳ lãnh đạm hỏi mượn vở của cô, đó là quyển vở cô mất cả đợt nghỉ hè để tổng kết ôn tập thậm chí còn ghi chú thêm một vài nội dung nên có vẻ hơi lộn xộn. Nhưng cậu không nói gì cả, chỉ cầm chép lại rồi trả cho cô. Hai tháng sau, cô phát hiện quyển vở của cậu còn đầy đủ chi tiết và khoa học hơn của cô nhiều.

Hứa Tiểu Vi cũng muốn hỏi xem cậu có chuyện gì nhưng lại bị thái độ lãnh đạm của cậu dọa cho lui bước, mấy tháng qua quan hệ của họ dần dần trở nên xa lạ, còn không bằng bạn học bình thường, gặp mặt cũng không chào nhau một tiếng.

Dường như Triệu Văn Hân đã thay thế vai trò của Diệp Thừa, có lẽ họ không có duyên phận như cô và Diệp Thừa nhưng cậu ấy cũng khác Diệp Thừa, sự dịu dàng cẩn thận của cậu luôn khiến người khác cảm thấy ấm áp.

Như vậy cũng tốt, Hứa Tiểu Vi nghĩ như vậy, có thể gặp được Triệu Văn Hân là may mắn cô tu được từ kiếp trước.

Còn Diệp Thừa thì dường như đã trở thành một người khác, không ra ngoài lêu lổng, cả ngày ngoài ở trường thì cũng chỉ ở nhà học bài.

Ngay cả Diệp Từ cũng hơi bất ngờ, trong tiểu thuyết đến khi yêu nữ chính cậu mới bắt đầu thay đổi, cậu muốn tới gần nữ chính, muốn bước vào thế giới của cô ấy, muốn trở thành một người đàn ông cô ấy có thể dựa vào nên mới quyết định thi cùng trường với Hứa Tiểu Vi. Khi đó đã là kỳ học cuối cùng của cấp ba.

Mà bây giờ Diệp Từ xác định cậu không hề có tình cảm đó với Hứa Tiểu Vi, vậy tại sao lại thức tỉnh đột ngột thế này, không phải là vì cô chứ?

Diệp Từ cảm thấy hơi khó tin, cô chưa bao giờ bày tỏ bất kỳ ý gì bảo cậu học hành chăm chỉ mà.

Sau khi nói câu kia lại không tỏ thái độ gì mà bắt đầu vui đầu học hành, chẳng lẽ cậu cho rằng khi chưa nói trắng ra thì mình sẽ giữ lại vị trí bạn trai cho à? Đùa gì thế! Cho dù cậu có đỗ được đại học top đầu thì có khi lúc ấy cô đã kết hôn rồi? Vậy bây giờ là sao? Cứ kệ cô rồi đi yêu đương thắm thiết với học hành à, được không vậy?

Diệp Từ cực kỳ hoang mang trước thái độ của cậu, thậm chí còn không biết cậu có còn nhớ lời nói hôm đó không.

Cô cũng từng nghĩ đến chuyện dẫn người đàn ông kia về nhà kích thích thêm một lần nhưng suy đi nghĩ lại thì vẫn từ bỏ.

Mình đã cướp người yêu của nữ chính thì đương nhiên phải gánh vác trách nhiệm biến Diệp Thừa thành một người tốt đẹp hơn, đó cũng là một trong những nhiệm vụ của cô. Khi mà Diệp Thừa chưa đủ trưởng thành để nói ra những lời có trách nhiệm thì hệ thống cũng sẽ không chấp nhận phản tình cảm thích đây tính trẻ con kia.

Diệp Từ lại khôi phục thái độ với Diệp Thừa như cũ, thi thoảng trêu chọc cười nhạo cậu vài câu, cãi nhau ầm ĩ náo loạn rồi dành thời gian ôn thi cùng cậu.

Hầu hết thời gian cô cũng đều bận việc, bọn họ cũng ai tự làm việc của người nấy, thi thoảng cô sẽ chơi domino với cậu hoặc hỏi cậu vài khái niệm hay công thức toán lý hóa.

Món ăn cô chuẩn bị cũng ngày càng đa dạng, chăm sóc cho cậu cũng ngày càng tỉ mỉ. Nếu không phải Diệp Thừa cao hơn cô một cái đầu thì chắc cô sẽ có cảm giác đang nuôi con nhỏ.

Hai người bọn họ đều đặc biệt ăn ý không nhắc tới câu nói ‘Người đó không thể là tôi sao?’ của Diệp Thừa, giống như câu nói đó chỉ là một lời trong lúc say không có gì quan trọng.

.....

Hôm nay trời mưa tầm tã, Diệp Từ giơ tay cản gió lạnh đang tạt vào mặt, còn chưa kịp buồn rầu đã nhìn thấy một bóng người đang đứng cách đó không xa: “Diệp Thừa? Sao cậu lại ở đây?”

Diệp Thừa bước tới che ô cho Diệp Từ: “Đói bụng, ra ngoài mua đồ ăn, quán thịt nướng cạnh tòa soạn của chị ăn rất ngon.”

Diệp Từ cười khúc khích: “Mưa lớn như vậy cậu cho rằng người ta còn mở quán ăn đêm sao?”

Diệp Thừa đỏ mặt: “Đi rồi tôi mới nghĩ ra.”

“Aizz, nên đã bảo cậu ngốc cậu còn không tin.” Trong lòng Diệp Từ có chút ảm áp, cũng không vạch trần lý do đầy chỗ hở của cậu.

Thật ra cô đã sớm phát hiện Diệp Thừa thi thoảng vẫn đi theo cô. Đi cách cô rất xa nhưng cũng đủ gần để vẫn nhìn thấy cô, cô cũng không rõ lý do cậu đi theo mình, có lẽ là muốn xem mình có tiến triển gì với người đàn ông kia không. Dù sao mỗi khi trời mưa cậu đều viện đủ lý do để đến tòa soạn, dần dần cô cũng quen không cảm ô đi, dù sao cũng sẽ có một tên ngốc mang ô cho cô.

Thứ hạng của Diệp Thừa cũng dần dần tăng lên, cậu cũng không còn căng thẳng như trước nữa, toát ra một phong thái tự tin thoải mái, thi thoảng còn kéo cô đến quán bar hát, đương nhiên ánh mắt Lý Sinh mỗi lần nhìn thấy hai người bọn họ đều cực kỳ phức tạp.

Hôm nay trời đặc biệt nắng nóng, Diệp Từ cũng đặc biệt xin nghỉ một ngày chờ Diệp Thừa ra.

Đây là buổi cuối cùng trong đợt thi đại học, những phụ huynh đứng bên ngoài bàn tán sôi nổi, xem ra còn lo lắng hơn cả học sinh bên trong.

Mãi lâu sau, Diệp Từ còn đang nhìn xung quanh thì đột nhiên một người chụp mũ lên đầu cô, nói bằng giọng không vui vẻ gì mấy: “Không phải đã bảo là đừng chờ à? Vốn đã đen như cá chạch rồi, còn phơi nắng nữa là cháy thành than đấy.”

“Một ngày trọng đại như thế này trong đời cậu sao chị có thể không có mặt chứ.” Diệp Từ cười sáng lạn: “Thế nào, thi tốt chứ?”

Thật ra cô không hề lo lắng, trong tiểu thuyết cậu chỉ còn bốn tháng ôn thi nhưng vẫn đạt được số điểm không tệ, tuy rằng không thể vào cùng trường với Hứa Tiểu Vi nhưng cũng không kém là bao.

Diệp Thừa trực tiếp xem nhẹ về sau: “Trọng đại trong đời? Vậy sau này... mỗi dịp trọng đại chị đều có mặt chứ?”

Diệp Từ hơi ngần ngại, sau đó nở nụ cười: “Có lẽ sẽ, hôn lễ của cậu nhất định chị sẽ tới, chị còn phải xem cô gái như thế nào mới giữ được cậu chứ, còn phải thưởng hậu cho người ta phải không?”

Diệp Thừa cắn chặt răng hờn dỗi quay đầu đi thẳng.

“Sao thế, sao tự nhiên lại không vui rồi.”

“Tôi rất vui!” Nói xong hình như cậu lại thấy giọng mình hơi lạnh nhạt nên không tình nguyện bỏ thêm một câu nữa: “Có thể là thi xong một.”

Lý Sinh vừa vào quán bar đã thấy một người lâu rồi không gặp, anh ta vui sướng bước tới, còn chưa kịp nói gì đã thấy người ta đập mạnh cốc rượu xuống bàn.

“Mẹ nó, rốt cuộc là ai quy định đàn ông 22 tuổi mới được kết hôn?”

Lý Sinh bị dọa đến run người, lại nghe cậu tiếp một câu: “Bằng không đã về nhà trộm hộ khẩu rồi.”

Kiri: Đợt này mình hơi bị bận nên tiến độ truyện không kịp như trước kia được nhé, nhưng yên tâm sẽ không drop đâu nha.*

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Nhóc con mau vào bát [12]

Edit: Kiri

“Dù có hộ khẩu thì sao, cậu nghĩ cậu có thể đi đăng ký kết hôn một mình à?” Lý Sinh cố gắng nặn ra một nụ cười giả vờ trên choker.

Diệp Thừa nằm rạp xuống bàn than thở: “Có loại thuốc nào giúp lớn lên 5 tuổi ngay được không?”

Lý Sinh nhú mày, đột nhiên hơi nghi hoặc: “Diệp Thừa, cậu đã bao giờ tự hỏi mình là tại sao lại thích cô ấy không? Có phải đã tự hiểu lầm lòng mình, hay nó chỉ là một thói quen? Nhà người ta mới chỉ nghĩ đến chuyện yêu đương mà cậu đã nhảy ngay đến kết hôn rồi, trời ơi tuổi trẻ bây giờ bị làm sao thế này?”

Diệp Thừa lại không nổi giận, chỉ cười dịu dàng nói: “Em đã nghĩ rất nhiều lần rồi và phát hiện ra mình hoàn toàn không thể chấp nhận chuyện có một người phụ nữ khác bước vào cuộc đời em. Thi thoảng nghĩ về tương lai, người lười biếng gối đầu lên đùi em xem TV, người nắm tay em đi du lịch, người hôn em, người tức giận với em, chỉ có thể là cô ấy.”

Lý Sinh khẽ run lên trong lòng nhưng lại cảm thấy mình bị cậu cảm động.

Kết quả cậu ta lập tức đổi giọng: “Mẫu chốt là đồ ngọt chị ta làm quá ngon, cứ nghĩ đến chuyện chị ấy rời đi liền thấy không thoải mái. Pudding xoài, bánh gato cầu vồng, bánh kem trà xanh,.....”

Suýt thì Lý Sinh lật bàn: “Mẹ nó, hết chưa? Đêm hôm còn ở đây trả thù xã hội à? Cút về ăn đồ ngọt của cậu đi.”

Không biết có phải do hơi rượu bom cho tý can đảm không mà Diệp Thừa vừa về nhà đã lên vào phòng Diệp Từ trộm hộ khẩu đi giấu kín.

Mặc kệ, trước khi cậu thổ lộ cô đừng nghĩ đến chuyện kết hôn với người khác.

Tôi cứ tùy hứng cứ không nói lý đấy, đến cần tôi đi.

Cậu vừa nghĩ mình không làm gì sai vừa khóa hòm lại nhét chìa khóa vào ngăn kéo.

“Diệp Từ! Chị về rồi à.” Diệp Thừa đang xem TV thì nghe thấy tiếng động, biết là cô về nên quay lại cười hỏi.

Sắc mặt Diệp Từ hơi không tốt, nhìn như mất hồn.

“Diệp Từ?”

Cô ngẩng đầu lên, hai giây sau mới coi như đặt tiêu cự vào cậu, miễn cưỡng mỉm cười: “Không phải hôm nay có điểm thi sao? Thi thế nào?”

“578 điểm.” Cậu đắc ý khoe.

“Giỏi lắm” Diệp Từ đi lướt qua Diệp Thừa xoa đầu cậu: “Hôm nay làm vịt hấp bia cho cậu ăn.”

Diệp Thừa nhìn cô nhíu mày: “Này, hôm nay chị làm sao thế, trông như thất tình.”

Diệp Từ mở tủ lạnh lấy đồ ăn ra: “Tình còn không có lấy đâu ra thất.”

Ánh mắt Diệp Thừa tỏa sáng: “Thật không?” Sau đó lại thấy hình như mình hơi kích động: “Tôi nói rồi, chị xấu như thế, chỉ có ai mắt mù mới nhìn trúng chị.”

“Đúng vậy.” Diệp Từ thản nhiên liếc cậu một cái: “Thế sao nhìn cậu như trứng sô xô thế?”

“Còn lâu.”

Diệp Từ cũng không tranh luận với cậu, day day huyết thái dương rồi vào bếp nấu cơm.

Diệp Thừa cũng không muốn đi xa nhà quá nên chọn một trường ngay tại thành phố này, cũng thấy mình chắc chắn đỗ, nghi hê nhất định phải quán quít lấy Diệp Từ để đến thực tập tại tòa soạn của cô.

Đi chạy việc cho cô để cô đỡ vất vả phần nào, đỡ cho ngày nào về cũng mệt mỏi.

Cuối cùng Diệp Từ thật sự bị cậu lèo nhèo chấp nhận mở cửa sau cho cậu vào chạy việc. Diệp Thừa hân hoan nhảy nhót khắp nơi, sáng nào cũng mua đồ ăn sáng rồi đi làm với Diệp Từ, sức lực nhiều như dùng không hết.

Hôm nay bọn họ tăng ca đến mười một giờ, cả toàn soạn chỉ còn hai người họ, Diệp Từ kêu đói bụng, tuy Diệp Thừa giả vờ như rất không muốn nhưng trong lòng lại thầm vui mừng vội vàng đi ra ngoài mua đồ ăn khuya cho cô. Lúc trở về thấy cô đã nằm xuống bàn ngủ quên.

“Thật là, rõ ràng vừa nãy còn đòi ăn khuya.” Cậu để đồ sang bên cạnh rồi nhìn cô đến thất thần. Trong lòng hơi giật giật, cơ thể như trứng ma chú cúi thấp dần.

Khoảng cách giữa họ ngày càng gần, trái tim Diệp Thừa cũng đập ngày càng loạn, cậu nhắm mắt lại chạm nhẹ vào môi cô một cái rồi đứng bật dậy.

Trái tim vẫn đang đập thình thịch nhưng lại như được lấp đầy: “Aizz, sao tôi lại thích một người như chị chứ. Nhìn thế nào cũng thấy không phải là gu của tôi.”

Diệp Thừa ảo não nhìn Diệp Từ hồi lâu, đang định đánh thức cô dậy thì di động Diệp Từ đột nhiên ‘ting’ một tiếng báo có tin nhắn. Cậu quay đầu qua nhìn theo bản năng thì lập tức biến sắc.

“A Từ, bao năm nay là mẹ có lỗi với con, mẹ tự trách mình nhiều năm rồi, chỉ mong được con tha thứ. Con thật sự không thể tha thứ cho mẹ sao? Mẹ rất nhớ con, giờ cũng đã có khả năng đón con về. Quay về đi, về với mẹ.....”

Hô hấp của Diệp Thừa trở nên dồn dập, cậu cầm lấy điện thoại của Diệp Từ khẽ lướt lên trên đọc tin nhắn.

“Mẹ có thể tặng một biệt thự làm quà sinh nhật năm sau cho con, cũng có thể cho con vào làm việc ở một công ty tốt, sau này để mẹ bồi thường cho con được không.”

“Mẹ già rồi, những ngày cuối đời chỉ muốn được ở bên con gái.”

Cậu siết chặt tay đến mức chỗ khớp xương trắng bệch. Đây không phải là tin nhắn đầu tiên, thời gian gần đây phải có mấy chục tin chứ chưa nói đến gọi điện. Mặt cậu mặt âm trầm nhưng đáy mắt lại đầy bối rối và hoảng sợ, sao lại nhanh như thế, sao lại bằng cách này, cậu còn chưa chuẩn bị sẵn sàng, cũng chưa trở thành một người đàn ông có thể gánh vác, sao lại muốn kéo Diệp Từ khỏi cậu vào lúc này.

“Ừm.” Hình như thấy lạnh nên Diệp Từ hừ nhẹ một tiếng mờ mắt: “Cậu về rồi à?”

Giây phút đầy đầu óc Diệp Thừa như bị nổ mạnh, cậu đánh mất toàn bộ lý trí cúi người xuống ghì vào môi Diệp Từ.

“Diệp.....” Lời nói của cô bị nghẹn lại trong cổ họng, Diệp Thừa nhanh chóng công thành đoạt đất, xâm chiếm khoang miệng cô.

Diệp Thừa cảm thấy mình sắp điên rồi, cậu chỉ nghĩ thấy mùi hương thanh nhã trên người Diệp Từ, một cảm giác run rẩy từ đầu lưỡi lan tràn ra khắp toàn thân làm cậu hoa mắt chóng mặt.

Một lát sau Diệp Thừa buông Diệp Từ ra, ngón tay khẽ chạm vào chỗ môi đang chảy máu: “Sao lại cắn tôi, đau muốn chết.”

Diệp Từ nổi giận đùng đùng trừng mắt nhìn cậu nhưng gương mặt lại hơi ửng đỏ: “Cậu làm gì thế?”

“Mẹ nó tôi làm gì em không hiểu à, hôn em đấy.” Diệp Thừa cũng trở nên tức giận, sự lãng mạn trong tưởng tượng hoàn toàn tan biến, những lời tâm tình dịu dàng đã luyện tập vô số lần cũng bay lên chín tầng mây, trong lòng chỉ thấy phẫn nộ và tủi thân.

“Hôn tôi? Cậu nghĩ tôi là ai, cậu là ai mà có thể tùy tiện hôn tôi?”

“Tôi thích em nên muốn hôn em, không được à? Tôi coi em là gì, coi em là người phụ nữ sống với tôi mười năm trời.” Khi cậu nhìn thấy Diệp Từ tròn mắt há hốc mồm đầy kinh ngạc mới nhận ra là mình lỡ miệng nhưng lỡ rồi thì làm cho chót.

“Mẹ nó tôi hối hận rồi, mấy lời vô văn trước đây em đừng nghĩ đến nữa. Tôi không muốn em rời khỏi tôi, rời khỏi nhà họ Diệp. Em muốn đợi tôi tốt nghiệp rồi rời đi như quãng một gánh nặng ư, giờ tôi nói cho em biết, còn lâu. Tôi sẽ quán lấy em, uy hiếp tất cả những kẻ nói chuyện yêu đương hay muốn kết hôn với em, đến tận lúc em trở thành vợ tôi mới thôi. Cho nên em đừng vọng tưởng rời khỏi tôi.”

Nói xong tuyên ngôn bá đạo như tổng tài này, chính Diệp Thừa cũng cảm thấy tự hào.

Diệp Từ nhìn cậu một lúc lâu rồi cười khẽ một tiếng.

“Em không tin tôi?” Biểu cảm trào phúng nhiều hơn cảm động này của cô khiến lòng Diệp Thừa lạnh đi một nửa.

Diệp Từ gật gật đầu: “Phải, không tin, không tin một bé trai muốn kết hôn với người chị mà cậu ta vạn phần chán ghét.”

Diệp Thừa nắm chặt lấy tay cô: “Tôi nói rồi, tôi chưa bao giờ coi em là chị, tôi cũng không ghét em, bằng không em nghĩ xem vì ai mà tôi cố gắng đỗ đại học, tôi chỉ là... chỉ là... mong em có thể mở lòng ra một chút.” Giọng cậu nhỏ dần, trong đầu không ngừng nhớ lại những lần mình làm cô tổn thương ngày trước, chỉ hận không thể khâu miệng mình vào.

“Về thôi.” Diệp Từ đã khôi phục sự bình tĩnh, cô thu dọn đồ đạc chuẩn bị tan làm, lúc đi lướt qua Diệp Thừa thì bị người ta túm lại.

“Diệp Từ, em.... em không thích tôi chút... chút nào sao?” Cậu ngẩng đầu, ánh mắt vô cùng yếu ớt.

Diệp Từ im lặng hồi lâu nhưng vẫn không thể nói ra một chữ ‘Đúng’, cô chỉ nhìn Diệp Thừa một cái rồi bất đắc dĩ thở dài: “Chúng ta về nhà đi.”

Hai mắt Diệp Thừa lóe sáng, cậu đứng bật dậy rồi cười vui vẻ: “Haha, em không thích cũng vô dụng, hộ khẩu của em tôi giấu rồi, nên em đừng hòng nghĩ đến chuyện kết hôn với người khác, tôi đã giấu nó ở một nơi vô cùng bí mật, em mãi mãi không tìm được đâu.”

Diệp Từ thản nhiên nói: “Ngây thơ.”

Sau này hôm đó bọn họ không hề nhắc đến chuyện này nữa, Diệp Thừa không biết rốt cuộc Diệp Từ có định nhận lại mẹ ruột không, năm đó bà ta bỏ nhà ra đi làm cha Diệp Từ tức giận bệnh tình trở nặng, với tính cách của cô thì chưa chắc đã dễ dàng tha thứ được.

Quả nhiên Diệp Từ không liên hệ quá nhiều với người phụ nữ kia, Diệp Thừa cũng thấy vui vẻ, chỉ cần cô không rời đi là được. Bốn năm đại học cậu không ở ký túc, ngày nào cũng bắt xe bus đi nửa tiếng về nhà ăn cơm chiều, sau đó lại ở nhà với Diệp Từ như trước, xem TV trên chộc nói chuyện.... Thậm chí cậu còn trở nên thích chụp ảnh, cứ cuối tuần lại vác máy ảnh kéo Diệp Từ đi tìm tư liệu viết bài, trước mặt cô vẫn là bộ dạng cà lơ phất phơ như trước, nhưng trước mặt người ngoài lại ngày càng trầm ổn.

Ngày Diệp Thừa tốt nghiệp đại học Diệp Từ không đến, mấy tháng nay tòa soạn bận tới tấp mặt mũi chỉ hận sao một ngày không có hai tư giờ.

Đến 11h đêm cô mới về nhà, vừa bước vào cửa toàn bộ đèn trong nhà đã bùng sáng, bóng bay màu hồng phủ kín trần nhà, Diệp Thừa cầm một bó hoa đứng trước mặt cô, cười cực kỳ xấu hổ: “À... thì... Diệp Từ, tôi đến tuổi kết hôn rồi.”

Diệp Tử từng người rồi bật cười: “Ừ, vậy thì sao?”

“Khụ khụ.” Mặt Diệp Thừa còn đỏ hơn cả bó hoa đang cầm trên tay: “Thế cũng không hiểu, em ngốc sao?”

Rõ ràng đã là một người đàn ông lại cứ như một đứa trẻ.

“Diệp Thừa, cậu xác định cậu thật sự.....”

“Hừ, sao em nói nhiều thế. Đương nhiên tôi đã xác định rồi mới cầu hôn em chứ, tôi đã xác định một nghìn lần một vạn lần rồi, giờ em đừng có hỏi tôi nữa, tự hỏi bản thân xem có chấp nhận gả cho tôi không đi. Con mẹ nó làm gì có người đàn ông nào vĩ đại như tôi thích em chứ. Bỏ lỡ rồi sẽ không tìm được ai đâu.”

Nói xong mấy câu này cậu lại đỏ mặt, bấu môi ghét bỏ chính mình.

“Tĩnh.” Trong đầu Diệp Tử vang lên một âm thanh quen thuộc, cô mỉm cười dịu dàng nhìn Diệp Thừa rồi vươn tay cầm lấy bó hoa trong tay Diệp Thừa: “Hết cách rồi, ai bảo họ khẩu của tôi còn ở chỗ cậu chứ.”

Diệp Thừa gần như là không kịp phản ứng, một lúc lâu sau mới hét lên ôm cổ Diệp Tử quay mấy vòng. Trái tim vẫn luôn treo lơ lửng cuối cùng cũng được hạ xuống, cậu trịnh trọng đặt lên trán Diệp Tử một nụ hôn.

“Rốt cuộc không phải lo lắng rằng một ngày nào đó em sẽ rời khỏi tôi.”

Lo lắng sợ hãi nhiều năm như vậy, rốt cuộc an tâm được rồi, thật tốt.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 76: Nam chính cao lãnh [1]

Edit: Kiri

Tuyết rơi suốt một đêm, lúc Diệp Tử tỉnh giấc tuyết đã trắng xóa một vùng trời. Nàng khoan thai ngáp một cái rồi ngồi dậy, lấy một chiếc áo choàng định phủ thêm cho ấm thì một giọng nói hốt hoảng bắt an truyền tới.

“Công chúa... Công chúa sao giờ này người đã tỉnh.”

Diệp Tử còn chưa kịp lên tiếng người nọ đã quỳ phịch xuống dập đầu ba cái thật mạnh, lúc ngẩng đầu lên hai mắt đã đỏ ửng: “Tối qua nô tỳ cố gắng làm nhanh, cuối cùng đến giờ tỳ cũng kịp thêu xong hà bao cho Công chúa, nên hôm nay không dậy kịp, nô tỳ có tội, xin công chúa tha mạng, nô tỳ không dám... nữa.”

Xem ra trước kia tiểu nha đầu này bị mình bắt nạt không ít đây, mới muộn chưa đến nửa khắc đã khiến nàng ấy sợ thành thế này. Nhưng nàng ta cũng quá lắm miệng rồi, lúc này không phải nên ngoan ngoãn nhận sai à, còn lời chuyện hà bao ra, muốn nói là mình bắt nạt nàng ta sao.

Cũng may nàng đã không còn là Diệp Tử trước kia nên chỉ thản nhiên liếc nàng ta một cái rồi hừ một tiếng: “Mang cái hà bao kia ra đây ta xem, thêu tốt thì ta từ bi tha cho ngươi một lần.”

Nha đầu kia như vừa kéo lại được một mạng, dập đầu thêm lần nữa rồi mới run rẩy móc hà bao trong tay áo ra đưa cho Diệp Tử.

Thật ra Diệp Tử là công chúa một nước nên những chuyện vụn vặt này đương nhiên phải có người chuyên làm cho nàng, nhưng nàng kiêu căng tùy hứng đã quen cứ thích ép buộc nô tài trong cung mình. Tối hôm qua vừa nghĩ ra sáng nay đã phải có, nếu không có thì nàng không hài lòng sẽ sửa trị một phen, thật sự khiến cung nhân hầu hạ nàng vừa sợ vừa hận.

Bạch Lan vẫn đang quỳ chưa dám đứng dậy, cẩn thận liếc trộm công chúa một cái, thấy vẻ mặt người coi như vui vẻ mới thoáng an tâm.

“Xấu muốn chết, vẫn là cái Mẫu Hoàng đưa ta đẹp hơn. Đứng lên đi, hôm nay tạm không phạt ngươi.”

Bạch Lan nghe được câu này như đại xá, vội vàng tạ ơn công chúa tha mạng. Diệp Tử cũng lười nói lại, tùy ý tìm một cái cờ bỏ rơi bọn họ ra ngự hoa viên đi dạo.

Nàng vừa đi vừa nhìn đôi chân đôi tay ngăn ngừa của mình, xuyên vào ai không xuyên lại xuyên vào con gái nữ chính. Đây là muốn đoạt nam nhân với mẫu thân sao? Diệp Tử nghĩ thế nào cũng không thấy thoải mái.

Đúng vậy, thân phận hiện tại của nàng là Công chúa Lăng quốc, mà nữ chính Diệp Thanh Lam của thế giới này chính là Mẫu Hoàng của nàng. Đây là một

quyền nữ chính trọng sinh, bối cảnh nữ tôn đầy máu chó. Kiếp trước Diệp Thanh Lam lập Tể tướng Lí Khiếu Nhiên làm Chính quân, hết sức sủng ái, cuối cùng Lý gia tạo phản, Diệp Thanh Lam chết trong tay Lí Khiếu Nhiên mà mình muốn phản tín nhiệm, linh hồn của bà phiêu đảng trong Hoàng cung, không chỉ biết được âm mưu của Lí Khiếu Nhiên và Lý gia mà còn vô tình cảm nhận được tình cảm của một người.

Người nọ tên Lư Bạch. Trước đó Diệp Thanh Lam chưa bao giờ chú ý đến việc trong cung mình còn có một người như vậy, nhưng giờ bà chính mất thấy người nọ không màng tính mạng cướp thì thể mình từ tay phản quân, sau đó ngoài cảm động nhất thời thì phần lớn là nghi hoặc. Nam nhân này là ai, bà không hề có chút ấn tượng nào, bà chưa từng sủng ái, chưa từng cho hắn chút quang vinh nào, vậy tại sao, người bà sủng ái, người bà dành tất cả tình yêu lại phản bội bà, đến cuối cùng một người không liên quan lại can tâm liều mạng vì xác chết của bà.

Bà đi theo nam nhân này, nhìn thấy hân máu tươi đầm người lại cẩn thận dùng tơ lụa găm vóc bọc lấy thi thể mình, không muốn để mình dính chút bụi đất nào. Bà thấy hân trang nghiêm an táng mình rồi như mất đi sự vương bận duy nhất với thế gian này cảm kiêu quay trở lại.

Hắn muốn giết Lí Khiếu Nhiên báo thù cho bà nhưng cuối cùng vẫn chết trong sự vây công của vô số cao thủ. Vào lúc đó, Diệp Thanh Lam như muốn bùng nổ, thông khổ và hận thù gần như khiến bà phát điên, vào giây phút cuối cùng trước khi mất ý thức, rốt cuộc bà cũng ý thức được mình nợ nam nhân này, nợ quá nhiều.

Lúc bà mở mắt ra thì kinh hi phát hiện bà đã sống lại, sống lại vào hai năm trước, khi tất cả còn chưa bắt đầu. Vì thế, mọi người trong cung bắt đầu ý thức được thái độ của Nữ hoàng với Lý Chính quân ngày càng lãnh đạm, tương ứng với đó là Người bắt đầu coi trọng một kẻ vô danh tiểu tốt.

Sau khi Diệp Thanh Lam sống lại mới tra được Lư Bạch là đệ tử đóng cửa của Quý y, do mấy năm trước bà cứu hắn một mạng, lại thay hắn báo thù cho sự phụ, cũng do năm đó thai vị của bà không ổn nên để phòng bất trắc mới đưa hắn về cung. Sau đó khi sinh Diệp Tử quả nhiên rong huyết khó sinh, nhờ có Lư Bạch y thuật cao siêu mới bảo toàn được hai mẹ con. Bà vô cùng vui vẻ phân phó rằng Lư Bạch là khách quý trong cung, lệnh cho đám nô tài phải tận tình hầu hạ, rồi cứ thế liên quên người này, quên những mười ba năm. Nào ngờ ân tình nhiều năm trước khiến hắn nhớ lâu như vậy, còn không tiếc lấy mệnh để trả.

Nội dung đằng sau thì dễ đoán, ban đầu Diệp Thanh Lam đối với Lư Bạch chỉ là tự trách và cảm kích rồi dần dần yêu hắn, ai ngờ Lư Bạch chỉ có lòng báo ân với bà chứ không có tình yêu nam nữ. Lại một phen ngược luyến tình thâm rồi hai người họ mới hiểu ra, Diệp Thanh Lam phế Lý gia, giải tán hậu cung, lập Lư Bạch làm Chính quân.

Được rồi, máu chó thì máu chó nhưng đây quả là một quyền tiểu thuyết phấn khích, nhưng dù nó có phấn khích thế nào cũng không thể xóa đi cảm giác bức bối khi là con gái nữ chính của Diệp Tử.

Diệp Thanh Lam sinh nàng khi mười sáu tuổi, Lư Bạch nhỏ hơn Diệp Thanh Lam ba tuổi nên mình kém nam chính mười ba tuổi, tiểu loli hạ đại thúc, càng nghĩ càng có cảm giác muốn che mặt.

Nàng nhìn đôi tay ngắn ngủn của mình liền thở dài, cách mục tiêu còn xa lắm, giờ mình mới là một tiểu nha đầu mười tuổi, đừng nghĩ đến chuyện làm gì. Tính thời gian thì còn một năm nữa Diệp Thanh Lam mới sống lại, lúc đó bà ấy sẽ thay đổi thái độ với Lư Bạch, dần dần mở ra trái tim hắn. Nói cách khác mình chỉ còn một năm, nàng phải dùng thân thể bé tý này thừa dịp Diệp Thanh Lam vẫn còn đang sủng ái Lí Khiếu Nhiên tóm được tâm Lư Bạch.

Nghĩ thế nào cũng thấy không có khả năng. Lư Bạch cũng không có chứng thích trẻ con.

Nàng đang đầu đầu thì chợt nghe một giọng nữ ngang ngược kiêu ngạo truyền đến ở phía xa: “Này, ta thấy kiêu pháp của ngươi không tồi, tỷ thí với ta một phen đi.”

“Ngươi bị điếc à, ta là Tam Công chúa Thanh quốc, ta đang nói chuyện với ngươi đấy.”

Diệp Tử nhú nhú mày cũng không muốn chọc vào chuyện này nên nàng lén nấp vào sau một núi giả rồi nhìn tình huống bên kia.

Đó là một nữ tử mười lăm mười sáu tuổi, khuôn mặt nhỏ nhắn còn vương nét ngây ngô của trẻ con, giờ nàng ấy đang cầm một thanh trường tiên chặn đường nam tử áo trắng.

Người kia là Lư Bạch.

Diệp Tử nhanh chóng ý thức được điều này, xuyên qua quá nhiều thế giới rồi nên nàng đã sớm có trực giác phán đoán nam chính.

Nàng gần như đã đoán được phản ứng của hắn.

Quả nhiên, Lư Bạch chỉ thản nhiên nhìn nàng kia một cái, không trả lời nhưng cũng không rời đi im lặng nghe nàng ấy nói hết, như là giữ lễ tiết cơ bản nhất.

“Ánh mắt của ngươi là sao kia, ngươi nhìn ta không vừa mắt hả?” Công chúa Thanh quốc giận dữ vung roi về phía hắn, vừa nãy nàng ấy thấy người này luyện kiếm, biết võ công của hắn cực cao nên cứ nghĩ nhất định hắn sẽ tránh, đến lúc đó mình nhân cơ hội ép sát, bắt hắn so chiêu cùng.

Kế hoạch của nàng ấy rất tốt nhưng Lư Bạch lại không diễn theo kịch bản. Một roi của nàng vung qua cắt rách y bào Lư Bạch để lại một vết thương lớn bắt đầu chảy máu, nhanh chóng nhuộm đỏ tay áo hắn. Công chúa Thanh quốc tròn tròn mắt, động tác cứng đờ sững cả người. Về mặt Lư Bạch không hề thay đổi, cũng không thèm nhìn miệng vết thương đang không ngừng chảy máu, cuối cùng cũng mở miệng, ngữ điệu thản nhiên: “Ta có thể đi chưa?”

Nàng kia hồi hồn, về mặt kích động: “Người... người vốn có thể tránh mà, đây không phải ta cố ý đã thương người.”

Lưu Bạch gật gù đầu tỏ vẻ thật sự là lỗi của hắn, xoay người thông thả đi về nơi ở của hắn.

Đừng nói Công chúa Thanh quốc, ngay cả Diệp Tử cũng không ngờ Lưu Bạch sẽ phản ứng như vậy, tuy rằng đã đọc trong sách biết hắn đậm mực lại vẫn không bằng nhìn tận mắt, đối với thế giới này, hắn không cảm thấy gì với bất cứ thứ gì.

Nàng không kịp ngăn cản lại mất tiên cơ, chỉ có thể lén lút đi về nơi Lưu Bạch ở, nghĩ một lát rồi leo lên một cây đại thụ.

Lưu Bạch vừa mới đi đến trước một cây đại thụ thì nghe thấy trên đầu có tiếng vang, hắn ngẩng đầu lên xem thì thấy một người ngã xuống cùng với tiếng thét đầy kinh hãi, hắn vội vươn hai tay ra đỡ người kia theo bản năng.

Đó là một cô bé tầm mười tuổi, hai tay nàng vỗ vỗ ngực chắc là do kinh hồn chưa định, đôi mắt to tròn chớp chớp nhìn hắn rồi nở một nụ cười sáng lạn.

“Oa, hôm nay may mắn thật, may mà người đỡ được ta không thì xong đời rồi.” Nàng nghịch ngợm lè lưỡi rồi nhảy xuống đất.

Lưu Bạch nhíu nhíu mày giấu cánh tay bị thương ra sau để tránh máu tươi dọa đến đứa trẻ không rành thế sự này.

Nhưng hắn chưa kịp làm Diệp Tử đã kinh ngạc nhìn về phía cánh tay đang chảy máu của hắn, về mặt lập tức căng thẳng: “A, mỹ nhân ca ca bị thương sao?”

Lưu Bạch nghiêng người: “Không sao.”

Diệp Tử ngẩng đầu đáng thương nhìn Lưu Bạch, mắt còn có ánh nước: “Đau lắm đúng không? Ca ca mau đi băng bó đi.”

Nàng mới không nói là nàng cố ý dùng xưng hô ca ca này để kéo gần bối phận của họ đâu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xìng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 77: Nam chính cao lãnh như hoa [2]

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Edit: Kiri

“Ừ.” Lưu Bạch lên tiếng rồi tiếp tục bước đi, đi được vài bước hắn mới để ý là cô bé kia vẫn đi theo mình, hắn hơi bất ngờ quay lại nhìn nàng rồi lại quay lên tiếp tục đi. Đứa bé này không gây nguy hiểm gì cho hắn cả, theo thì theo, cũng không sao hết.

Diệp Tử thấy Lưu Bạch nhìn mình liền lon ton chạy lên cầm lấy tay phải không bị thương của hắn lắc lắc.

“Ca ca lợi hại thật nha, bị thương cũng không khóc, A Tử về cùng ca ca rồi băng bó cho mỹ nhân ca ca được không?”

Lưu Bạch liếc nàng một cái nhưng không nói gì, không đồng ý cũng không phản đối. Diệp Tử coi như hắn đã cam chịu nên vui vẻ kéo tay hắn riu rít.

“Tên mỹ nhân ca ca là gì vậy?” Diệp Tử nghiêng đầu hỏi.

“Lưu Bạch.”

“A, ca ca chính là Lưu Bạch đã cứu Mẫu hoàng và A Tử đó ư?” Nàng dừng bước kinh hi reo lên.

Lưu Bạch lập tức ý thức được thân phận của Diệp Tử, hắn mím môi: “Người là Diệp Tử Công chúa?”

Nàng cười gật gù đầu: “Đúng vậy, mỹ nhân ca ca thật thông minh.”

Lưu Bạch tiếp tục cất bước, giọng điệu nói chuyện với nàng không mặn không nhạt: “Mẫu hoàng của Người từng nhắc đến ta với Người ư?”

Diệp Tử lại nhìn không được mà nhìn hắn một cái, tuy rằng sau khi nhận ra thân phận của mình người đầu tiên Lưu Bạch nhắc tới là nữ chính nhưng bất kể là giọng điệu hay ngữ khí bây giờ của hắn đều không lộ ra chút vui vẻ hay tình ý nào, ánh mắt phẳng lặng như hồ nước không có lấy một chút dao động, thật sự khiến người ta khó mà biết được hắn có tình nghĩa với nữ chính Diệp Thanh Lam.

Nàng nghĩ đến chuyện trong đầu nhưng ngoài mặt vẫn cười ngây thơ: “Mẫu hoàng chưa từng nhắc đến người, là đợt trước ta có nghe thấy hạ nhân nói vậy, đang định đi hỏi Mẫu hoàng về người đấy.” Nói xong nàng chợt dạ vãn về tóc: “Nhưng mãi chơi quá nên quên mất.”

Luru Bạch lại trầm mặc, Diệp Từ cũng không để ý cứ trẻ con nói riu rít bên cạnh.

“Đến rồi.” Luru Bạch dẫn nàng vào cửa thần nhiên nói một câu rồi biến mất. Diệp Từ nhìn quanh một vòng lập tức hiểu ra tình cảnh bây giờ của Luru Bạch.

Nơi này có khá nhiều những đồ vật quý giá, trang hoàng cực kỳ tráng lệ lại cũng cực kỳ trống trải, gần như cả điện ngoại trừ Luru Bạch thì không còn ai khác, bọn họ đã vào một lúc lâu mà không thấy có ai lên hầu hạ. Đang là mùa đông mà trong phòng không có lấy một chậu than, Diệp Từ ngồi một lúc đã thấy lạnh đến run người.

Lúc Luru Bạch quay lại thì có cầm theo một hòm thuốc, hần thần nhiên lấy một bình sứ và một cuộn băng gạc ra rồi định tự băng bó.

“Đề ta giúp đi.” Diệp Từ chớp chớp mắt nhìn hần, đáy mắt không hề có chút sợ hãi hay căng thẳng nào mà chỉ tràn đầy hứng thú, như là mới tìm được một đồ chơi mới.

Luru Bạch nhìn nàng một lát rồi thu tay lại.

Diệp Từ cảm nhận được hần đã đồng ý nên vui mừng chạy tới, cẩn thận cuộn băng quanh tay hần, ý cười trên mặt nàng đã sớm biến mất, thậm chí còn hơi mím môi nhìn vết thương kia.

Nàng cảm lấy lạ kim sang được, ánh mắt đã đỏ lại cắn môi không nói lời nào rắc lên vết thương cho hần.

Luru Bạch lẳng lặng nhìn nàng, lúc đầu để nàng làm cũng chỉ vì nghĩ đứa trẻ này muốn chơi, chơi xong sẽ thôi nhưng nào ngờ tuy động tác có hơi vụng về nhưng khả năng băng bó cũng không tệ, dù sao vết thương kia đối với một đứa trẻ mười tuổi cũng là cực kỳ đáng sợ.

“Được rồi.” Nàng khàn khàn nói, cúi đầu yên tĩnh chưa không còn hưng trí bừng bừng như lúc nãy nữa.

“Đa tạ.”

Diệp Từ nhìn hần một cái rồi lại cúi đầu nhìn vết thương đã được băng bó, đột nhiên ghé sát vào thổi nhẹ vài lần, động tác vô cùng nhẹ nhàng ngẩng đầu lên nhìn hần: “Như vậy sẽ không đau nữa đúng không? Mỹ nhân ca ca có đỡ hơn tý nào không?”

Luru Bạch trầm mặc một lát: “Ừ.”

Diệp Từ liền cười hi hi hai tiếng sau đó chợt phản nộ: “Là ai làm ca ca bị thương? A Từ báo thù thay ca ca.”

“Không cần.”

Diệp Từ đã sớm biết hần sẽ cự tuyệt nên cũng không cưỡng cầu chỉ đau lòng thổi thêm mấy lượt: “Bình thường nếu A Từ bị thương thì Mẫu hoàng sẽ gọi Ngự y, ca ca không cần Ngự y tới khám sao?”

” Không cần.”

“Ừ ta biết rồi, nghe nói y thuật của mỹ nhân ca ca rất tốt nên trước khi mới cứu được A Từ và Mẫu hoàng, vậy là ca ca có thể tự mình trị thương phải không.”

Luru Bạch rút tay khỏi bàn tay Diệp Từ: “Người phải về rồi.”

“A Từ đáng ghét lắm sao? Mới được bao lâu đã đuổi người ta đi rồi.” Diệp Từ rất không muốn nhưng cũng chỉ làm bậm vãi câu rồi ngoan ngoãn đứng lên.

“Vậy mỹ nhân ca ca nghỉ ngơi sớm đi nhé, ta về trước.” Nàng đi đến cửa rồi dừng lại chần chừ hỏi: “Mai A Từ có thể đến chơi với ca ca không?”

Luru Bạch không nói gì, nàng coi như hần đã đồng ý lại trở nên vui vẻ: “Mai ta sẽ mang đồ ăn ngon đến.”

Bóng người nho nhỏ nhanh chóng biến mất, Luru Bạch lẳng lặng nhìn hướng nàng vừa rời đi, trong đầu nghĩ đến hình ảnh run run của nàng ban nãy, phòng này đối với người không có võ công thì thật sự là rất lạnh.

Hôm sau quả nhiên Diệp Từ lại trốn hạ nhân tới đây tìm hần, lần này nàng khoác thêm một chiếc áo choàng trắng muốt, tay ôm lò sưởi tay, dáng người nho nhỏ giống như một chú thỏ con.

“Ca ca ca ca, đây là bánh hoa quế hạt dẻ ta thích ăn nhất, phải nóng mới ngon, ta phải để trong lò sưởi tay mang tới đây đây.” Nàng vội lôi bọc điểm tâm ra như tranh công, nhưng khi nhìn thấy miếng bánh đã bị ép đến bẹp thì lại nhũn mảy.

“Ồ sao lại xấu thế này.” Mặt nàng sắp nhăn thành quả táo tàu: “Lúc ta ăn nó vẫn đẹp mà.”

Luru Bạch vốn đang đọc sách, chỉ nhìn Diệp Từ một cái khi nàng mới bước vào nhưng giờ nghe nàng ảo não thế mới ngẩng đầu lên cầm một miếng lên ăn.

Diệp Tử hơi căng thẳng nhìn hắn, đến tận lúc hắn lãnh đạm nói ‘Ngon’ hai mắt mới sáng lấp lánh: “Ngon mà đúng không, ta thích cái này nhất đấy, mềm mềm ngọt ngọt.”

Lưu Bạch tiếp tục đọc sách, Diệp Tử cũng không quấy rầy hắn nữa, nàng tự chạy khắp nơi trong cung điện rồi bất chợt thấy một cái *cửu liên hoàn* đầy bụi bặm liền lau sạch nó rồi chạy về ngồi cạnh Lưu Bạch chơi rất chuyên tâm.

(Cửu liên hoàn: một trò chơi. Cách chơi Cửu liên hoàn như sau: có 9 vòng tròn, trên mỗi một vòng đều nối một cái thẳng, mỗi một cái que đều xuyên qua vòng tròn sau, rồi lại xuyên qua 9 cái lỗ của một miếng gỗ. Do đoạn cuối của mỗi chiếc que đều được thắt nút cho nên chiếc que chỉ có thể di động lên trên xuống dưới trong cái lỗ nhỏ, mà không thể thò ra khỏi miếng gỗ. Ngoài ra còn có đính một chiếc thoa sợi đôi. Mục đích của trò chơi này là phải lần lượt đính được từng cái vòng một trong số 9 cái vòng này móc lên chiếc thoa hoặc gỡ được 9 chiếc vòng này từ trên chiếc thoa xuống.)

Cứ thế qua nửa canh giờ, Lưu Bạch vừa dời mắt khỏi sách thì đã thấy Diệp Tử nhíu chặt mày nhìn đồ chơi trong tay, không biết nàng ăn may thế nào mà tháo được hai cái vòng nhưng mãi không tháo được cái thứ ba. Lúc Lưu Bạch nhìn thì nàng vừa giật lung tung mấy cái vòng xong, một lúc sau mới tìm lại lý trí quan sát cẩn thận.

“Đưa ta đi.” Hắn đi đến trước mặt Diệp Tử vươn tay ra.

Diệp Tử xấu hổ cười cười với hắn, nửa kinh hỉ nửa không cam lòng đưa cho hắn. Lưu Bạch cầm cửu liên hoàn, Diệp Tử tập trung tinh thần nhìn theo tay hắn, cũng không biết hắn làm như thế nào mà chỉ một lát đã tháo được thêm hai cái. Như là để hướng dẫn cho nàng nên hắn làm không quá nhanh, hết nửa nén hương mới tháo hết chín vòng sắt.

Hắn nhìn thoáng qua vẻ mặt của Diệp Tử: “Lại lần nữa nhé?”

Ánh mắt Diệp Tử rạng rỡ hẳn lên: “Không cần, ca ca mau để lại như cũ đi, để ta tự giải.”

Lưu Bạch nghe lời xếp lại như cũ rồi đưa cho nàng: “Đến giờ về rồi, cầm về chơi đi.”

“Thật sao? Tặng ta thật à?” Nàng hưng phấn nhìn hắn nhưng đã sớm cắt cửu liên hoàn vào ngực. Nhìn thấy hắn gật đầu thì sung sướng nhảy cẫng lên ôm lấy cổ hắn: “Mỹ nhân ca ca tốt thật đấy, ta thích mỹ nhân ca ca nhất.”

Lưu Bạch vẫn giữ nguyên vẻ mặt bình thản nhìn nàng vui vẻ rồi đi, mấy miếng bánh kia vẫn đang nằm trên bàn, nằm trên một chiếc khăn tay tơ lụa quý giá làm hắn không khỏi nhìn thêm vài lần.

Hắn vẫn ăn hết mấy miếng bánh kia rồi gấp khăn lụa lại để vào một chỗ chuẩn bị giặt sạch rồi hôm sau nàng đến sẽ trả cho nàng.

Vẫn còn trẻ con nên không biết tại sao bỗng dưng lại có hứng thú với mình, mấy hôm nữa tìm được nơi nào chơi vui hơn thì chắc sẽ không đến đây nữa. Cũng may tình nàng không quấn người lại như thuận nghe lời, ít nhất hắn không phải lo lắng xem tránh nàng như thế nào.

Diệp Tử lại không như hắn nghĩ mà ngược lại, nàng như hình thành một thói quen, ngày nào cũng đúng giờ đó chạy qua cung hắn.

Hắn buông sách thuốc trong tay nghĩ chắc nàng sắp đến nên chuẩn bị đứng dậy đốt cho nàng chậu than. Vừa ngẩng đầu lên đã nhìn thấy con diều treo trên tường, động tác của Lưu Bạch hơi hơi dừng lại, trong đầu bỗng hiện ra khuôn mặt tươi cười rực rỡ của cô bé kia.

Rõ ràng là đã mùa đông lạnh lẽo lại đột nhiên muốn làm diều. Làm mất nửa ngày thành cái bộ dáng chẳng ra sao còn quấn lấy hắn đòi treo trong phòng, thật không biết xấu hổ.

– Cửu liên hoàn –

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 78: Nam chính cao lãnh [3]

Edit: Kiri

Lưu Bạch còn chưa nghĩ ra tại sao lúc đó mình lại đồng ý thì đã nghe thấy giọng nói thanh thúy như tiếng chuông bạc truyền đến.

“Mỹ nhân ca ca.” Nàng chạy chậm tới trước mặt hắn, khuôn mặt đỏ bừng: “Hôm nay ta có quà tặng huynh, huynh đoán xem?”

Không đợi Lưu Bạch trả lời nàng đã cười lộ một cái hà bao ra, vài gắm màu trắng thêu trúc xanh nhìn trang nhã mà thanh khiết. Nàng nói với giọng khá là nghiêm túc: “Mỹ nhân ca ca, đây không phải hà bao bình thường đâu, trong này có bùa hộ mệnh do Chân Đức đại sư tự mình khai quang đó. Mẫu hoàng nói bùa hộ mệnh này có thể giúp người ta bình an, không bệnh không tật, vui vẻ khỏe mạnh. Ca ca có nó rồi sẽ không bị thương nữa.”

Lưu Bạch vốn cũng định nhận nhưng nghe thế thì thu tay lại: “Người tự giữ đi.”

“Tại sao? Ta muốn đưa cho huynh mà.” Diệp Tử nghi hoặc nhìn hắn.

“Giữ lại đi.” Lưu Bạch lặp lại một lần nữa nhưng không giải thích.

“Mẫu hoàng vốn định đưa bùa hộ mệnh này cho Chính quân phụ thân đấy nhưng ta quán mãi Người đành cho ta, ta còn nghĩ huynh sẽ thích chứ.” Nàng phần nộ thu tay, vẻ mặt có hơi mất mát.

“Nếu là Mẫu hoàng Người tặng thì càng nên giữ đi.” Lưu Bạch không có phản ứng gì khi nàng nhắc tới Lí Khiếu Nhiên, vẫn dậm mực như thường.

“Thế thì sao, Mẫu hoàng tặng ta thì là của ta, ta muốn đưa cho ai thì đưa cho người ấy.” Diệp Tử khó được một lần làm càn nhưng nàng lại thấy ánh mắt Lưu Bạch vừa liếc qua có thêm vài phần lãnh đạm.

“Biết rồi, A Tử nghe lời không bắt ca ca nhận nữa, ca ca đừng ghét A Tử.” Khuôn mặt nhỏ nhắn tui thân đến phát khóc.

Lưu Bạch bất đắc dĩ vươn tay đặt lên đỉnh đầu nàng, không vuốt tóc mà chỉ đặt lên rồi thu lại: “Không ghét Người.”

Trẻ con chính là trẻ con, một giây trước còn đang hậm hực, một giây sau đã hưng phấn ngã vào vai hắn cùng đọc sách. Lưu Bạch đang đọc sách thuốc do sư phụ hắn tự mình soạn, vốn không thể cho người ngoài xem nhưng Lưu Bạch nhìn cô gái nhỏ đang dựa vào mình như một chú thỏ con thì không

còn suy nghĩ đuổi nàng đi nữa.

Có lẽ Diệp Từ đọc không hiểu nên chỉ khi hần giờ đến trang nào có hình ảnh nàng mới thốt lên những câu cảm thán như ‘Ồ... còn có cây như thế này à.’

Cứ thế qua mấy ngày.

Hôm nay không biết tại sao ngoại trừ Diệp Từ và người hầu đưa cơm thì có thêm một nha hoàn đến nơi này. Nàng ta mặc y phục màu xanh ngọc, cài trâm vàng nạm ngọc, sau khi hành một lễ tiêu chuẩn thì về mặt có chút kiêu căng: ‘Luru Bạch công tử, Hoàng thượng căn dặn nếu công tử có rảnh thì giờ Dậu ngày mai đến đình giữa hồ tụ hội, đến lúc đó có thể cùng nhau ngắm trăng ngâm thơ, tâm tình kim cổ.’

Tuy tính tình Luru Bạch cực kỳ lạnh nhạt nhưng cũng thấy hơi nghi hoặc, Diệp Thanh Lam đã không để ý đến hần mười năm nay rồi, những lúc nhớ đến hần cũng chỉ có sinh nhật Diệp Từ, sao đột nhiên lại gọi hần đi ngắm trăng?

Nghĩ như vậy nhưng hần không thể hiện mảy may, thân nhiên gật gật đầu ý là đã biết.

‘Sao trong cung này không có lấy một ai vậy, chẳng lẽ trong cung công tử toàn những kẻ không biết điều, chờ công tử gặp được Hoàng thượng nhất định phải nói Hoàng thượng làm chủ cho Ngài, để xem sau này có ai còn dám nói công tử không được sủng.’

Luru Bạch nhíu nhíu mày vẫn chưa đáp lời.

Nha hoàn kia đợi hồi lâu mà vẫn không thấy hần ban phần thưởng, tuy không thể hiện gì trên mặt nhưng trong lòng đã có chút khinh thường, nhắc nhở thêm vài câu chú ý y phục rồi trực tiếp lui xuống.

Hôm sau Luru Bạch tới đình kia mới biết vì sao Nữ hoàng lại hạ chỉ như vậy. Có một cô gái đang cười vui vẻ vẫy tay với hần ở trong đình: ‘Mỹ nhân ca ca.’

Luru Bạch bước xuống thuyền nhưng không lại gần mà ngồi cách Diệp Từ không xa, Diệp Từ cười khẽ rồi chủ động đứng dậy chạy đến ngồi bên cạnh hần, ôm lấy hần bắt đầu làm nũng, coi như không nhìn thấy thái độ hơi lãnh đạm của hần.

‘Hôm nay mỹ nhân ca ca rất anh tuấn nha.’ Tuy rằng hôm nay hần vẫn mặc y phục màu trắng nhưng gấm vóc làm nền, tơ vàng điểm xuyết càng làm tôn lên nét anh khí, vạn phần tuấn đạt.

Luru Bạch nhíu nhíu mày mở miệng: ‘Sao lại thế này?’

Diệp Từ vẫn cười hi hi như trước, về mặt còn rất đắc ý: ‘Hôm qua ta nhắc đến huynh với Mẫu hoàng, nói huynh hay đọc sách học thức uyên bác nên Người nổi hưng trí quyết định hẹn huynh ngắm trăng xem có phải danh phù kỳ thực hay không. Ta nói ta cũng đi Mẫu hoàng còn không cho đấy, cuối cùng không chịu được ta quấy mới thỏa hiệp.’

Nói Luru Bạch học thức uyên bác cũng không phải giả, mấy bức tranh chữ trong điện đều do hần tự viết, trong nguyên tác cũng nói hần tài hoa hơn người không ít lần cho nên nếu kế hoạch có hơi lệch hướng Diệp Thanh Lam kẻ Lí Khiếu Nhiên đến như hẹn nàng cũng không sợ gây phiền toái cho Luru Bạch.

‘Từ sau đừng bao giờ nhắc tới tên ta trước mặt Mẫu hoàng Người.’ Luru Bạch bùng chén trà trên bàn lên, về mặt không biết là vui hay giận.

Diệp Từ cẩn thận nhìn sắc mặt hần: ‘Ca ca giận à? Tại sao thế, ca ca phải nói nguyên nhân thì ta mới biết lần sau sẽ không phạm sai nữa.’

Luru Bạch kinh ngạc về sự miễn cảm của Diệp Từ nhìn qua nàng, hần thật sự hơi không vui nhưng cảm xúc đó rất nhạt cũng không tồn tại bao lâu càng đừng nói là biểu lộ ra mặt, không ngờ một tiểu cô nương lại phát hiện ra.

Vốn định nói không nhưng lời đến bên môi lại sửa: ‘Chỉ là không muốn liên quan đến Hoàng cung này.’

Diệp Từ bĩu môi, khổ sở nói: ‘Ta là Công chúa trong cung, mỹ nhân ca ca cũng không muốn có gì liên quan với ta sao?’

Hần nhìn nàng một lúc lâu rồi gật gật đầu: ‘Phải.’

Luru Bạch thật sự không muốn có quan hệ gì với Diệp Từ. Lúc sơ phụ hần mất, hần mới mười ba tuổi, khi đó hần đã từng thề nếu có ai có thể báo thù giúp hần nhất định hần sẽ báo đáp, mười lăm năm, bất kể là làm trâu làm ngựa, cứu người hay giết người vì người đó, thậm chí trả giá bằng mạng sống của bản thân hần cũng cam tâm tình nguyện. Diệp Thanh Lam báo thù thay hần, hần rất cảm kích nên dù người này có cần hần hay không, hần sẽ an ổn ở trong cung mười lăm năm mặc nàng sai phai, nhưng điều đó không có nghĩa là hần chấp nhận làm Thị Quân đợi chờ Nữ hoàng sủng ái, khiến người ta nghĩ hần mưu toan lợi dụng Công chúa để đoạt sủng.

Ý trong lời nha hoàn kia không phải hần không hiểu.

Diệp Từ không hỏi lại nữa chỉ buồn bực gật đầu: ‘Ta biết rồi.’

Diệp Từ còn bực mình một lát nhưng chẳng mấy mà đã quên lấy hần kể chuyện quốc yến mấy hôm trước, nàng kể cực kỳ vui vẻ.

Luru Bạch tới điện thánh nên không mang sách, bởi vậy cũng không lạnh lùng như ngày thường, Diệp Từ nói năm sáu câu hần còn có thể đáp trả một hai

câu.

Đợi khoảng nửa canh giờ Diệp Thanh Lam vẫn chưa tới, đêm đông cực kỳ lạnh lẽo sương tay của Diệp Từ đã sớm không còn hơi ấm, nơi này lại không có hạ nhân hầu hạ làm nàng lạnh run cả người.

Nàng ôm lấy Lư Bạch tựa cả người vào lòng hắn, miệng còn nhịn không được mà oán hận: “Mẫu hoàng thật là, sao còn chưa đến, người ta đợi nửa canh giờ rồi.”

Lư Bạch không nói gì mà ôm lấy nàng vận nội lực sưởi ấm cho nàng.

“Nhất định là chỗ Lý Chính quân lại có chuyện, phiền muốn chết, lần nào cũng thế hắn ta mà có chuyện gì là Mẫu hoàng quên tiết mọi chuyện đã hứa với ta, trong mắt chỉ còn mỗi nam nhân kia, cứ như ta không phải con gái bà ấy.”

Tóm lại là muốn ám thị với Lư Bạch trước khi nữ chính trọng sinh.

Như là gài đúng chỗ ngựa, Diệp Từ bắt đầu kể lể lan man: “Lần trước cũng thế, Mẫu hoàng với Lý Chính quân ra ngoài cung chơi còn không dẫn ta theo, ta mới dặn mua mặt nạ về cho ta chơi Mẫu hoàng lại nói đã dùng hết tiền để mua trâm cho Lí Khiếu Nhiên rồi. Mặt nạ của A Từ cũng đâu có đắt. ....”

Rõ ràng câu trước còn gọi là Chính quân phụ thân giờ tức giận thì không thêm khách khí nữa. Cũng may nàng nói một lúc rồi thôi, an tĩnh nằm trong lòng hắn rồi bỗng nhảy dựng lên: “Hừ, nhất định ngày mai ta phải mắng Mẫu hoàng vài câu mới được.”

Nàng bước lên vài bước tựa vào lan can ngẩng đầu nhìn trăng tròn: “Mỹ nhân ca ca, chúng ta đừng chờ Mẫu hoàng nữa tự ngắm trăng thôi. Ta thích ngắm trăng vào mùa đông nhất, luôn cảm thấy nó đẹp hơn mùa hè nhiều.”

Diệp Từ vui vẻ nhảy nhót một lát rồi lại nằm gục người xuống lan can rướn người ra ngoài: “Mỹ nhân ca ca huynh xem bóng trăng trong nước này, dưới tay là có thể vớt. ....”

Nàng còn chưa nói xong đã hoảng sợ hét lên một tiếng rồi có tiếng vật rơi xuống nước. Lúc Diệp Từ đang nói chuyện thì Lư Bạch đang nhắm mắt dưỡng thần, nghe tiếng vội mở mắt ra nhưng trong đình đã không còn bóng người. Hắn nhào người ra nhìn thì thấy cô bé đang giãy dụa trong nước, khuôn mặt trắng bệch đầy hoảng sợ thậm chí còn không kêu cứu được. Váy áo mùa đông thấm nước trở nên rất nặng, nàng chỉ vùng vẫy được trong chốc lát rồi chìm dần xuống.

Lư Bạch vội vàng thả người nhảy xuống ôm Diệp Từ vào lòng, Diệp Từ được hắn ôm thở hổn hển, ánh mắt sợ hãi kinh hồn chưa định.

“Mỹ nhân ca ca.” Giọng nói run rẩy nghẹn ngào.

Lư Bạch ngẩng đầu nhìn mái đình cao cao, vẻ mặt hơi nặng nề nhưng giọng nói lại cực kỳ trầm ổn: “Đừng sợ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xìng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 79: Nam chính cao lãnh [4]

Edit: Kiri

Diệp Từ đang run rẩy không ngừng nhưng vẫn cố mỉm cười: “Ừ, ta không sao.”

Lư Bạch ôm Diệp Từ bơi mãi mới lên được đình, môi Diệp Từ đã hơi tím tái, cơ thể còn lạnh đến cứng cả người, Lư Bạch ôm nàng chặt thêm một chút rồi nhìn quanh một vòng, bốn phía tối đen có vẻ khá yên tĩnh, mãi phía xa xa mới có chút ánh sáng chập chờn.

“Ca ca, ta lạnh.”

Lư Bạch cầm tay nàng thật chặt, không ngừng rót nội lực vào cơ thể nàng: “Ta đưa người về cung, ôm chặt ta.”

Hắn bỏ qua cảm giác không bình thường trong lòng, nhanh chóng vận khinh công bế Diệp Từ bay qua hồ rồi tìm thị vệ tuần tra, sau khi bọn họ thấy người trong lòng hắn là ai thì cực kỳ kinh hoàng, một người đỡ lấy Diệp Từ rồi đưa nàng đến cung điện gần nhất, một người chạy đi tìm Ngự y.

Lúc rời khỏi lòng Lư Bạch, Diệp Từ vốn đã hôn mê lại đột nhiên mở mắt, cố gắng quay đầu lại nhìn về phía Lư Bạch, đáy mắt nàng được phủ bởi một tầng nước mỏng chứa đầy bất an và quẩn luyến.

Lòng Lư Bạch hơi động, bất giác bước lên trước một bước sau đó dừng lại.

Cả cung điện người ra người vào vội vã, y phục ướt của Diệp Từ đã được thay, giờ nàng đang được ủ trong một lớp chăn dày nằm trên giường, hơi sốt nên hai má đỏ bừng, môi lại trắng bệch.

Thị vệ không biết Lư Bạch nên coi hấn là hạ nhân vô tình cứu Công chúa nên chưa cho hấn vào điện tránh thêm phiền. Lư Bạch im lặng đứng ngoài cửa một lát đợi Ngự y đến rồi mới quay về.

Sáng hôm sau Lư Bạch vừa đi đến cửa sổ đã nghe vài tiếng bàn tán xì xào bên ngoài. Mấy hạ nhân đó đã cố ý hạ giọng nhưng vẫn không che được giọng điệu châm chọc trong lời nói.

“Nhìn Diệp Từ Công chúa bình thường kiêu ngạo ương ngạnh còn tưởng được sủng ái lắm cơ, ai ngờ gặp chuyện mới biết người được Nữ hoàng sủng ái nhất là ai.”

“Chứ sao nữa, đã đồng ý đi ngấm trắng với Công chúa nhưng Lý Chính quân hơi đau đầu týt là Hoàng thượng đã bỏ qua Công chúa ở bên cạnh Chính quân.”

“Đâu chỉ thế, Công chúa không cẩn thận sẩy chân rơi xuống hồ nhiễm phong hàn lại sốt cao, Ngự y còn nói là hung hiểm thế mà Hoàng thượng chỉ qua nhìn một lát phân phó Ngự y chăm sóc cẩn thận rồi lại quay về cung Chính quân. Chậc chậc.”

“Mấy ngày trước một người đồng hương của ta nói một miếng ngọc bội Chính quân tiện tay thưởng cho hạ nhân còn quý trọng hơn ngọc bội Công chúa luôn đeo trên người.”

“Đều là người, cùng việc không cùng mệnh a!” Nói đến đây mấy người lại bắt đầu oán giận mình phải theo hầu vị công tử danh bất chính ngôn bất thuận này. Tuy không có lợi lộc gì nhưng lại cực thanh nhàn, vị công tử trong cung này chưa bao giờ quản bọn họ làm gì, mặc họ chơi bời cả ngày chỉ cần đưa đồ ăn đến đúng giờ là được.

Lư Bạch nghe bọn họ nói xong liền nhu mảy, lần đầu tiên thấy không vui với vị ân nhân của mình. Sủng ái nam nhân cũng không sao nhưng dù sao Diệp Từ cũng là con gái nàng ta.

Nhưng dù sao việc này cũng không liên quan gì đến hấn, dù thế nào Diệp Từ cũng là Công chúa, sẽ có người chăm sóc nàng thỏa đáng. Trước khi hấn giao nàng cho những người đó đã bắt mạch qua một lần, cũng truyền cho nàng chút nội lực nên nhìn có vẻ nghiêm trọng nhưng hấn là không sao.

Khi Lư Bạch gặp lại Diệp Từ đã là nửa tháng sau. Nàng vẫn hoạt bát như trước, nhìn thấy hấn liền rón ra rón rén đi qua.

“Mỹ nhân ca ca, lần trước huynh cứu A Từ nên cũng nhảy xuống hồ, không bị bệnh chứ.” Nàng cau mày, ánh mắt đầy tự trách và lo lắng: “Ngự y nói do ta rơi xuống nước mùa đông quá lạnh nên mới bị sốt, đầu thì đau, cổ họng lại khản, khó chịu muốn chết, ca ca không bị A Từ liên lụy sinh bệnh chứ?”

Có thể là do vừa bị phong hàn quá khó chịu nên nàng càng áy náy, cúi đầu không dám nhìn hấn.

Lư Bạch nhớ tới mấy câu ‘Kiêu ngạo ương ngạnh’ mà hạ nhân nói về Diệp Từ liền thấy vớ vẩn. Một đứa bé vừa gặp câu đầu tiên đã hỏi thăm sức khỏe hấn thì sao có thể gọi là kiêu ngạo ương ngạnh được.

Nhưng về mặt vẫn lãnh đạm như cũ: “Ta không sao.”

Diệp Từ vui vẻ ra mặt ngẩng đầu lên: “Vậy thì may quá.”

Lư Bạch cup mắt nhìn nàng muốn nói lại thôi.

“May mà hôm đó có ca ca ở đó.” Diệp Từ nghĩ đến đã thấy sợ: “Đây là lần thứ ba mỹ nhân ca ca cứu ta rồi, Mẫu hoàng từng nói phải biết báo ân, ca ca đã cứu ta ba lần, ta nên làm gì để báo đáp huynh đây?”

“Ta cứu Người là vì Mẫu hoàng Người từng có ân với ta nên không có gì phải báo đáp cả.” Đây có thể coi là câu dài nhất mà Lư Bạch từng nói từ khi biết Diệp Từ, ánh mắt hấn bình lặng, giọng nói không chứa chút cảm xúc, đập tan mọi thiện ý đơn thuần của một đứa trẻ, kéo giãn khoảng cách vốn cũng coi như gần gũi giữa họ làm quan hệ trở nên có chút lạnh lùng.

Diệp Từ cũng nghe được ý của hấn, tuy vẫn nín cười nhưng có hơi miễn cưỡng: “Thì ra ca ca tốt với ta là vì Mẫu hoàng.” Nhưng rồi lại cố gắng lên tinh thần: “Vậy ca ca có thích A Từ không? A Từ rất thích ca ca.”

Lư Bạch xoay người lại nhìn nàng một cái, ánh mắt dừng lại trên khóe môi đang cười một cách miễn cưỡng của nàng, một lúc lâu sau hấn quay đầu đi nhưng không trả lời là không hay có.

Hai mắt Diệp Từ ửng đỏ, vào những lúc như thế này nàng miễn cảm không giống một đứa trẻ mười tuổi, cũng phải, trẻ con trong cung sao có thể thật sự ngây thơ chứ.

“Ta phải về đây bằng không dám nha đầu kia lại chạy khắp nơi đi tìm. Không phải ca ca không muốn mọi người biết về quan hệ của chúng ta sao.” Nàng đứng lên, hốc mắt đã có ánh nước nhưng vẫn cố gắng nói một cách vui vẻ, lại vẫn cố cười.

Lúc đi tới cửa nàng nhìn không được mà dừng bước quay đầu lại hỏi hấn: “Sau này ta có thể đến chơi với ca ca không?”

Thái độ hoàn toàn không có khí phách mà Công chúa một quốc gia nên có, chỉ giống như một đứa trẻ bị tui thân. Luru Bạch thăm thờ dài trong lòng nhẹ nhàng gật gật đầu. Ánh mắt Diệp Từ lập tức sáng lên, nằng cười ngọt ngào, hai mắt cong cong, trở thành một tiểu nha đầu thanh lệ đáng yêu như cũ.

Mọi chuyện vẫn như lúc trước, chiều nào Diệp Từ cũng lên chạy lại đây tìm hân, cũng không náo loạn mà chỉ ngoan ngoãn chơi bên cạnh. Nàng chiếm lấy thư án của hân, ngày nào cũng viết vài chữ thật to, nếu gặp phải chữ nào quá khó sẽ ngược đôi mắt cún con lên chờ hân dạy, những lúc như thế Luru Bạch sẽ cầm tay Diệp Từ hướng dẫn nàng viết một lần sau đó sẽ không quản nữa, kệ nàng nghiên cứu. Thi thoảng nàng cũng sẽ cầm sách hỏi hân về giải nghĩa ý thơ, Luru Bạch cũng không lạnh lùng như trước, nàng hỏi gì sẽ đáp nấy, tuy không tính là tỉ mỉ nhưng cũng nói nhiều hơn bình thường một chút.

Một hôm, Diệp Thanh Lam đang dùng bữa với Diệp Từ thì đột nhiên hỏi: “Nếu ta nhớ không nhầm thì lần trước A Từ con rơi xuống nước được Luru Bạch cứu phải không?”

Diệp Từ không quá xác định tại sao nữ chính lại đột nhiên nhắc tới Luru Bạch, chỉ nhẹ nhàng gật gật đầu: “Đúng vậy, Mẫu hoàng còn nói là vì lần trước Người thất hẹn nên A Từ mới rơi xuống nước đấy.”

Diệp Thanh Lam mặc hoa bào, khuôn mặt xinh đẹp điểm lệ không có chút dấu vết nào của thời gian, sủng nịnh cười: “Mẫu hoàng đã xin lỗi con mấy lần rồi mà vẫn chưa bỏ qua.”

“Hừ.” Diệp Từ bất mãn khẽ hừ một tiếng nhưng không tranh luận cùng bà nữa.

“Nào, hôm nay Bôn hoàng lệnh phòng bếp chuẩn bị những món con thích nhất đấy. ....” Diệp Thanh Lam gần như chỉ vô tình nhắc đến Luru Bạch một câu Diệp Từ đã hơi lo sợ bất an.

Mà cảm giác bất an này đạt tới cực điểm khi nhìn thấy Luru Bạch xuất hiện trong quốc yến.

Nàng nhận ra hân ngay lập tức nhưng nàng là Công chúa Lăng quốc, đại diện cho quốc thể không thể hành động thiếu suy nghĩ. Nàng ngồi thẳng lưng bên cạnh Diệp Thanh Lam, cử chỉ tao nhã thông dong thể hiện ra khí độ cao quý.

Luru Bạch cũng nhìn thấy Diệp Từ. Nàng không hề giống thường ngày, mặc triều phục gấm vóc thêu loan, cài trâm đeo ngọc bội, khuôn mặt bầu bĩnh hay cười bình thường cũng trở nên nghiêm túc, vẻ mặt đậm nhạt mà cao ngạo.

Hân nhìn thoáng qua rồi thu hồi ánh mắt, mắt nhìn mũi mũi nhìn tim uống rượu sau đó cụp mắt ăn, chỉ thi thoảng nhìn Diệp Thanh Lam ở trung tâm rồi nhân tiện liếc sang Diệp Từ.

Không biết tại sao hân cảm thấy không khí trong điện này hơi quái dị nên tuy vẻ mặt bình tĩnh nhưng mắt lại quét qua một lượt những người trên điện. Yên hội đã bắt đầu, sứ giả đang kính rượu, không khí náo nhiệt hài hòa.

Rượu quá ba tuần Diệp Thanh Lam đã hơi say, hai má ửng hồng ôm lấy Lí Khiếu Nhiên rồi tựa vào vai hân, hai mắt khép hờ nhìn vũ công đang múa.

Lúc này, sứ thần Vũ quốc cầm một chiếc hộp tinh xảo đứng lên tất cung tất kính nói hiến tặng vật quý cho Lăng quốc, mong hai quốc bang giao hữu hảo. Diệp Thanh Lam vui mừng cười rồi vẫy vẫy tay lệnh cho nha hoàn đi xuống nhận đồ, nhưng lúc này, nam nhân kia đột nhiên ngẩng đầu lên, đáy mắt hiện lên một tia sắc bén.

Dị biến xuất hiện!

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 80: Nam chính cao lãnh [5]

Edit: Kiri

Sứ thần kia mở hộp ra không biết khởi động cơ quan gì trong ấy mà có ba ánh sáng trắng bắn ra lao về phía Diệp Thanh Lam. Luru Bạch gần như là người đầu tiên có phản ứng, hân bắn ra ba ngân châm làm chệch hướng hai ám khí còn ám khí còn lại vẫn bay về trước với tốc độ không giảm.

“Hoàng thượng!” Lí Khiếu Nhiên vốn đang nằm trong lòng Diệp Thanh Lam nhanh nhẹn nghiêng người cản ám khí sắp đâm vào cơ thể Diệp Thanh Lam.

“Á!” Ám khí đâm vào người làm hân kêu lên tiếng.

“Khiếu Nhiên.” Men say lập tức biến mất, bà chỉ thấy đau xót, con giận bốc lên khiến bà hận không thể thiên đao vạn quả người kia.

“Á!” Nha hoàn đứng cách sứ thần kia không xa hét chói tai ngắt xui.

Động tác này của sứ thần giống như một tín hiệu, nhóm thiếu niên đang ca múa ở đại điện đều biến sắc, rút chủy thủ bên hông ra lao thẳng về phía Diệp

Thanh Lam.

“Có thích khách.”

“Cứu giá.”

“Bảo vệ Hoàng thượng.”

Thị vệ đại thần trong điện rốt cuộc cũng phản ứng lại, rút đao kiếm chạy về phía Diệp Thanh Lam.

Chỉ trong chớp mắt một thiếu niên chân trần đã bay vút lên đài cao, tay cầm đao găm đâm về phía Diệp Thanh Lam. Bà còn đang ôm Lí Khiếu Nhiên nên chỉ có thể lui về phía sau.

‘Keng’ Diệp Thanh Lam nhắm mắt lại theo bản năng, khi mở mắt ra thì thấy đã có người chắn trước mặt mình. Vào lúc nguy cấp nhất, bóng dáng Lư Bạch nghiêm nghị mà kiên định, hấn thả chiếc chén vừa cầm một đao xuống rồi triển đấu với người kia.

Diệp Từ vừa mới đứng dậy nhìn ba bốn thị vệ vây quanh nàng: “Các người không cần ở đây, qua chỗ Mẫu hoàng đi.”

Nàng đang vô cùng lo lắng, trong nguyên tác chỉ nói đến những chuyện sau khi nữ chính trọng sinh nên không hề miêu tả chi tiết cảnh hôm nay, chỉ nói sơ lược qua đôi nét là chuyện này thực ra là do Lí Khiếu Nhiên bày mưu để ly gián quan hệ Lãng quốc và Vũ quốc. Đương nhiên, nhất định nữ chính Diệp Thanh Lam sẽ không sao nhưng Lư Bạch thì chưa chắc. Dù sao trong nguyên tác Lư Bạch không hề tham gia yến hội lần này.

Nàng nhìn Lư Bạch đang đánh tay không với thích khách mà hoảng sợ trong lòng, đám hộ vệ thì chỉ biết vây xung quanh mấy kẻ quyền quý, hoàn toàn không có ai định lên tương trợ.

“Công chúa thứ tội, thuộc hạ chỉ phụ trách bảo vệ Công chúa, bên Nữ hoàng đã có người bảo vệ.”

“Trời ạ.” Nàng tức đến giậm chân nhưng cũng không dám chạy loạn thêm phiền cho người khác, chỉ có thể lui vào trong góc nhìn chăm chăm Lư Bạch.

Đám thiếu niên này ra chiều ngoan độc hoàn toàn không quan tâm đến tính mạng, dù sao đây cũng là quốc yến, thị vệ cũng không sâm nghiêm nên số lượng vốn đã không đủ, lại gặp phải thích khách tàn nhẫn nên liên tiếp hao binh tổn tướng.

Lư Bạch vẫn đứng chắn phía trước Diệp Thanh Lam, hấn phải chú ý đến an toàn của bà nên dần dần rơi xuống hạ phong.

Trong lúc triển đấu phía sau Diệp Thanh Lam đột nhiên có ánh sáng bạc lóe qua, Lư Bạch liếc thấy liền lập tức phi thân qua cản.

“Lư Bạch!” Diệp Từ hét lên sợ hãi rồi lập tức bịt miệng.

Một thanh trường kiếm xuyên thẳng qua ngực Lư Bạch, lúc rút ra máu tươi bắn tung tóe. Hấn đập vào cổ tay người nọ làm rơi trường kiếm rồi đá kiếm lên cầm trên tay, xoay người quét một kiếm ba người trước mặt đều mất mạng.

Từ đầu tới cuối về mặt hấn vẫn luôn bình tĩnh lạnh nhạt, giống như hấn căn bản không hề bị thương.

Rốt cuộc binh lính cũng tới, nhanh chóng khống chế toàn cục.

“Khiếu Nhiên, Khiếu Nhiên, người đâu, mau truyền Ngự y.” Lúc này trong mắt Diệp Thanh Lam chẳng còn gì ngoài Lí Khiếu Nhiên đang suy yếu nằm trong lòng bà. Các tân khách dự tiệc đều sợ hãi, có không ít người bị ngộ thương nên cả đại sảnh nhốn nháo âm ỉ.

Diệp Từ nhìn nữ chính chỉ quan tâm đến Lí Khiếu Nhiên không để tâm đến bất kỳ chuyện gì thì nhủ nhủ mày, gọi thị vệ trưởng phân phó bắt giam thích khách, lại phải người trấn an tân khách, không bị thương thì đưa rời cung, bị thương thì triệu Y đồ băng bó.

Trong Thái y viện chỉ có bốn năm người đương chức giờ đều bị gọi đến trước giường Lí Khiếu Nhiên. Không biết tại sao Diệp Từ thấy cực kỳ sốt ruột, tìm khắp điện cũng không thấy Lư Bạch liền vội vàng nhắc váy chạy về điện của hấn.

“Mỹ nhân ca ca.” Nàng vừa vào cửa đã nghe thấy mùi máu tươi nồng nặc, về mặt lại càng lo lắng kích động.

Lư Bạch đang cời trần, ngực quấn mấy vòng băng đã sớm nhuộm màu đỏ máu, nhưng sắc mặt hấn vẫn lạnh nhạt như cũ, mím môi quấn lại vết thương rồi mặc y phục vào.

Hấn chỉnh trang lại y phục rồi mở miệng: “Sao thế?”

“Sao Mẫu hoàng không phái Ngự y lại đây?” Diệp Từ khóc nức nở.

“Không cần thiết.” Mối hấn hơi tái, ngồi xuống bàn viết một phương thuốc rồi đưa cho Diệp Từ: “Lo cho ta à?”

“Vâng.” Diệp Từ cắn môi gật đầu thật mạnh.

“Đi bốc thuốc theo đơn này đi, Người muốn lấy ít thuốc ở Thái y viện hấn là không khó.”

“Được.” Diệp Từ lại gật gật đầu cầm đơn thuốc đi ra ngoài, không hề cảm thấy bản thân là Công chúa một nước mà phải làm những việc này có gì không ổn.

Lúc nàng mang thuốc về Lư Bạch đang nằm nghiêng trên giường đọc sách, nhân nhả thông dong như bình thường nàng vẫn tới.

“Ca ca.” Diệp Từ ngồi xuống bên giường: “Uống thuốc.”

Lư Bạch giờ tay nhận bát thuốc, ngửa đầu uống cạn rồi thấy Diệp Từ đang tròn tròn mắt nhìn mình: “Ca ca không thấy đắng à? Nãy A Từ len uống một ngụm đắng muốn chết, phải ăn ba miếng mứt quả mới đỡ đấy.”

Lư Bạch đặt bát sang bên cạnh: “Người lớn đều như thế, chỉ có trẻ con mới không thích uống thuốc.”

Diệp Từ nghi hoặc hỏi: “Vậy có nghĩa là đến lúc ta trưởng thành thì uống thuốc sẽ không đắng nữa ư?”

“Đúng vậy.”

Nàng thăm xem thường trong lòng, Lư Bạch cũng biết chọc nàng rồi cơ đấy.

Nàng lập tức chuyển chủ đề, lo lắng hỏi: “Vết thương của huynh chảy nhiều máu lắm, đau không?”

“Không đau.”

“Trước kia lần nào bị thương ta cũng khóc rất lâu, sao ca ca không khóc.” Diệp Từ trẻ con nói, bàn tay nhỏ phủ lên vết thương của hắn muốn sờ nhưng không dám.

Lư Bạch lại nhớ lại một vài hình ảnh mơ hồ, ánh mắt hắn trống rỗng nhìn phượng xa, đột nhiên tàn mát ra một loại tịch liêu cự người ngàn dặm. Không biết có phải do đã rất lâu không bị trọng thương như thế này nên lúc băng bó hắn mơ hồ sinh ra một tia oán hận, rõ ràng đã sớm quen, lại nhiều loạn lòng mình.

Mùa xuân đã tới, chim chóc ríu rít bên ngoài, mấy ngày trước còn vừa có một trận mưa xuân, cây cối hoa cỏ đâm chồi nảy lộc nhưng tất cả đều không thuộc về hắn. Hắn chỉ có thể một thân một mình băng bó vết thương, sự mệt mỏi trong lòng làm hắn cũng không còn tâm trạng chăm chú cầm máu cho mình nữa, rõ ràng ý thức đã mơ hồ nhưng vẫn cố chống đỡ làm xong mọi việc.

Diệp Từ đã vội vã chạy đến vào lúc ấy, trên người còn vương mùi hoa trên đường, ngữ khí kích động và bức thiết như sợ hắn sẽ biến mất ngay lập tức.

Có lẽ giây phút đó hắn thật sự xúc động bằng không sẽ không đột nhiên hỏi có phải nàng lo cho mình không.

“Ca ca.” Có lẽ là thấy mãi hắn không trả lời nên Diệp Từ gật gật nhẹ tay áo hắn.

“Từ nhỏ ta đã không khóc, đã quen rồi.” Nếu có thể thì ai không mong mình có thể sống vui vẻ, ai không muốn dù trời có sập cũng có người chống cho mình nhưng đó chỉ là nếu, cuộc sống sẽ dạy người làm thế nào để trở nên kiên cường.

Hắn nhìn ánh mắt ngây thơ mờ mịt của Diệp Từ vươn tay đặt trên đầu nàng: “Không sao, Người bị thương thì cứ khóc.” Dù sao cũng sẽ có người dỗ.

Diệp Từ lại bĩu môi: “Không đâu, ta cũng muốn giống như ca ca, sau này sẽ không... khóc nhè nữa.”

Lư Bạch không phát biểu ý kiến gì về tuyên bố của nàng, tiếp tục đọc sách.

Không biết Diệp Từ nghĩ tới điều gì mà trở nên phấn uất: “Lần này thật sự Mẫu hoàng hơi quá đáng, mỹ nhân ca ca cứu Người mới bị thương nặng như thế mà Người gọi tất cả Ngự y đến Phúc Hoa cung. A Từ muốn gọi một người đến trị liệu cho ca ca mà không gọi được ai. Nếu ca ca có chuyện gì thì sao, nếu bị thương không thể tự băng bó thì thế nào, Mẫu hoàng lúc nào cũng chỉ nghĩ đến Chính quân của bà, ngay cả lễ nghĩa liêm sỉ cơ bản nhất cũng không để ý.”

Những lời này không còn giống như giận dỗi thường ngày, thật sự có chút khó nghe.

“A Từ.” Lư Bạch khẽ gọi tên nàng.

“Đúng là thế mà, dù trước kia Mẫu hoàng từng giúp ca ca nhưng ca ca đã cứu Mẫu hoàng và A Từ một mạng, nợ đã sớm trả hết rồi. Lần này huynh bị thương vì cứu Mẫu hoàng theo lý mà nói là ân nhân của bà, nhưng với ân nhân còn lạnh lùng như thế, Mẫu hoàng dứt khoát ở bên Lý Chính quân cả ngày đi, dù sao cũng chẳng có tác dụng gì, dù sao bà cũng không quan tâm đến thân dân của mình.”

“Diệp Từ.” Giọng Lư Bạch chưa bao giờ nghiêm khắc như thế.

Hai mắt Diệp Từ đỏ lên, cắn môi không nói.

Lư Bạch liền thấy hơi bất đắc dĩ: “Lần Người rơi xuống nước phát sốt cũng vì Lý Chính quân sao không thấy phát giận như bây giờ?”

“Ca ca giống A Tử làm sao được.” Diệp Tử quật cường quay đầu đi, hai bàn tay nhỏ bé nắm chặt, câu thứ hai hạ giọng đến mức không nghe thấy.

Lưu Bạch có nội lực nên nghe được rõ ràng, về mặt của hắn bỗng dung biến đổi, ánh mắt nhìn về phía Diệp Tử cực kỳ phức tạp.

Câu nàng nói là: “Trong lòng A Tử, ca ca còn quan trọng hơn bản thân mình.”

Trong chớp mắt đó, cảm xúc trong lòng hắn không thể dùng bất cứ từ gì để miêu tả.

Một lúc lâu sau hắn mới điều chỉnh lại cảm xúc của mình, bình thần mở miệng: “Không có gì đáng trách cả, Hoàng thượng chỉ làm việc Người phải làm thôi, nhân chi thường tình.”

“Nhân chi thường tình?” Diệp Tử vẫn còn đang phẫn nộ.

“Lý Chính quân là người Hoàng thượng quan tâm nhất, còn ta chỉ là một người xa lạ. Lần ám sát này có rất nhiều người bị thương, giống như A Tử trực tiếp đến chỗ ta mà không đi vấn an Chính quân vậy, đương nhiên Người sẽ chỉ quan tâm chú ý đến một người duy nhất. Cho nên, chẳng qua chỉ là nhân chi thường tình mà thôi.”

Kiri: đợt này kéo hơi dài, tại đầu tuần nóng quá, ta không muốn sờ vào máy tính luôn, cuối tuần lại ôn thi dồn dập huhu

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 81: Nam chính cao lãnh [6]

Edit: Kiri

Diệp Tử tròn tròn mắt lên nhìn hắn, tuy vẫn khó chịu nhưng đã bị thuyết phục: “Được rồi, người Mẫu hoàng quan tâm nhất là Lý Chính quân vậy đề A Tử quan tâm ca ca là được rồi. Đợi A Tử làm Hoàng thượng sẽ lập ca ca làm Chính quân, ngày ngày sủng ái huynh, được không?”

Nàng cực kỳ vui vẻ, tuy mấy câu nói kia chỉ để khuyên giải nàng nhưng hắn so sánh quan hệ của bọn họ với nữ chính và Lý Khiếu Nhiên có nghĩa là hắn đã chấp nhận việc hắn là người quan trọng nhất trong lòng nàng. Lưu Bạch có thể hiểu được điều này thật không uống công nàng cứ rảnh là chạy tới đây.

Lưu Bạch sững sờ quay đầu lại nhìn nàng: “Không được.”

“Sao lại thế?” Diệp Tử đã sớm biết hắn sẽ cự tuyệt, nàng cũng chỉ thuận miệng nói ra thôi.

“Người còn nhỏ, đợi Người trưởng thành sẽ hiểu.” Vẫn chỉ là một đứa trẻ hay khóc nhe thôi, sao có thể hiểu được tình yêu nam nữ. Chờ nàng lớn lên sẽ gặp được nam tử dịu dàng lương thiện, trẻ tuổi mỹ mạo, nhất định sẽ hợp với nàng.

“Vậy.....” Diệp Tử nghi hoặc: “Bao giờ mới gọi là lớn?”

“Chờ Người..... qua mười lăm tuổi.” Đến lúc đó hắn cũng đã rời đi.

Diệp Tử đắm chiều gật gật đầu, đột nhiên hôn chụt một cái vào má Lưu Bạch, đắc ý cười: “Ha ha, giờ mỹ nhân ca ca đã là người của ta rồi, ta sẽ chịu trách nhiệm với huynh.”

Lưu Bạch liếc nàng một cái, trực tiếp quay đầu lại xem sách, biểu cảm không vui không giận.

Diệp Tử rất hiểu hắn nên đương nhiên biết hắn không tức giận, nàng vui vẻ chạy đi lấy sách đọc.

.....

Lý Khiếu Nhiên trúng phải độc được bôi trên ám khí, cũng may độc tính không mạnh, cả Thái y viện nghiên cứu hơn nửa tháng mới thanh trừ hết độc trong cơ thể hắn. Sau khi xác định hắn đã khỏi hắn Diệp Thanh Lam mới có tâm tư đi quản chuyện ám sát này, bà không ngờ, tuy muốn Vũ quốc phải trả giá nhưng không trực tiếp khai chiến mà phái người báo chuyện này cho Quân chủ Vũ quốc, mọi chuyện để đến lúc đó rồi thương nghị.

Còn những người liên quan khác bà không tha cho một ai, những người lựa chọn đắm thích khách hiền vũ, thị vệ sơ sẩy để thích khách mang hung khí vào đại điện, bất kể vô tội hay có tội đều ban chết.

Nữ hoàng nổi giận, máu tươi vạn dặm.

Diệp Tử thờ ơ lạnh nhạt nhìn tất cả, nàng biết sau khi trọng sinh bà ấy sẽ hối hận như thế nào vì chuyện này nên càng vui sướng khi người gặp họa.

Nàng giả như vô tình nhắc tới Lư Bạch trước mặt Diệp Thanh Lam, bắt bình thay hấn rồi cuốn lấy đòi bà ban thưởng nhưng không nhắc tới thương thế của hấn, Diệp Thanh Lam rất bận lại tự thấy là đã ban thưởng đủ nên cũng chẳng còn nhớ đến người nam nhân đã cứu mình.

Xuân đi thu đến, thời gian Diệp Tử ở chỗ Lư Bạch càng ngày càng dài, mà từ khi nàng cố để lộ việc chữ viết và văn chương của mình là do Lư Bạch dạy thì Diệp Thanh Lam cũng khuyến khích nàng đến đó. Thậm chí bà còn từng triệu kiến Lư Bạch vài lần, đối đãi như thầy, mong hấn có thể quan tâm dạy bảo con gái mình.

Diệp Tử có lý do nên càng quấn Lư Bạch, bất luận là cảm kỳ thư họa hay cười ngửa bản cung đều muốn Lư Bạch dạy.

Vì lẽ này nên địa vị của hấn ở trong cung cũng cao lên không ít nhưng hấn vẫn không thích người ta hầu hạ như cũ.

“Ca ca, huynh nói cho ta nghe chuyện ngoài cung được không?” Ban đêm Diệp Tử lười biếng tựa đầu vào vai Lư Bạch ngẩng đầu nhìn bầu trời sao.

“Từ năm mười ba tuổi ta đã vào cung, cũng không nhớ rõ chuyện ngoài cung nữa rồi.” Lư Bạch ôm lấy eo nàng hơi đổi tư thế để nàng có thể dựa thoải mái hơn một chút.

“Ít ra cũng hơn ta sinh ra ở trong cung.”

Lư Bạch suy nghĩ một lát rồi nói vài chuyện thú vị cho nàng nghe. Hấn nói hấn từng rất thích treo cây, cây càng cao to càng tốt, giữa trưa hè nằm ngủ trên chạc cây là thích nhất. Hấn còn nói cha hấn rất thích tự mình xuống bếp, tuy rằng mẫu thân lại không thích ông như vậy. Nếu không phải nàng đòi kể thì có lẽ hấn cũng nghĩ rằng mình đã quên mất những chuyện này.

Làm bạn gần một năm, thái độ của Lư Bạch với Diệp Tử càng ngày càng tùy ý, trong phòng hấn cũng có rất nhiều thứ của Diệp Tử, toàn bộ thế giới đã bị nàng xâm chiếm mà hấn còn hồn nhiên chưa biết.

Diệp Tử liền cười đáp lời: “Thật muốn nhìn xem hòi còn nhỏ ca ca như thế nào, nhất định là rất đáng yêu. À nhưng lúc đó ta còn chưa sinh ra đâu.” Nàng vừa nói vừa thấy cộm cộm sau lưng: “Bên hông ca ca có cái gì vậy? Cộm quá.”

“Ngọc bội.” Lư Bạch lấy ra cho nàng xem, Diệp Tử cười hi hi cầm lấy: “Nhất định là do người rất quan trọng với ca ca tặng.”

“Ừ.” Lư Bạch hơi bất ngờ vì nàng đoán rất đúng.

“Phía cạnh của ngọc bội trơn nhẵn hơn bình thường, nhất định là do ca ca thường xuyên vuốt ve nó.” Tuy cười nhưng trong lòng Diệp Tử đang cực kỳ rối rắm. Trong truyện, lần đầu tiên Lư Bạch và Lí Khiếu Nhiên xung đột chính là vì miếng ngọc bội này, Lư Bạch không cẩn thận giẫm phải góc áo của Lí Khiếu Nhiên, lại đúng lúc tâm tình hấn ta bức bội nên đương nhiên muốn tìm người trút giận, đám nam thị lại chỉ biết nhìn sắc mặt người có quyền có thể nên liên tục gây chuyện với Lư Bạch, vô tình làm rơi ngọc bội của hấn vỡ thành mấy mảnh.

Đó là lần đầu tiên Lư Bạch tức giận, vẻ mặt hấn trở nên cực kỳ lạnh lùng, bóp cổ tên nam thị kia mạnh đến mức gần như muốn giết hấn. Lý Chính quân cảm thấy bị mất mặt nên càng tức giận, bước ra muốn can lại bị hấn vung tay làm té ngã. Đúng lúc Diệp Thanh Lam đi qua, bà không hỏi nguyên do đã tát Lư Bạch một phát, được Lí Khiếu Nhiên khuyên giải mới không làm gì thêm.

Lí Khiếu Nhiên luôn giả vờ dịu dàng lương thiện trước mặt Diệp Thanh Lam, nói đỡ cho Lư Bạch rồi phạt hấn cầm túc nửa năm là xong. Khi đó hấn ta còn coi Lư Bạch là một trong đám thị quân của Diệp Thanh Lam, thậm chí Diệp Thanh Lam còn không có ấn tượng gì với hấn, thậm chí cả mặt cũng không nhìn rõ. Sau đó nữ chính trọng sinh, đúng vào lúc chuyện đó xảy ra ngày hôm qua, lúc ấy bà cực kỳ hối hận, chỉ hận không thể tự vả vào mặt mình mấy cái, dẫn vật mới mới lên đến điện của Lư Bạch xem hấn, bất ngờ biết được miếng ngọc bội này là của mẫu thân hấn tự tay giao cho hấn lúc lâm chung, là tín niệm sống sót duy nhất của hấn từ trước tới nay.

Lư Bạch im lặng ngồi dưới đất, nắm chặt miếng ngọc bội kia, máu tươi tràn ra từ kẽ tay nhỏ từng giọt trên mặt đất. Mà vẻ mặt hấn vẫn mặt không chút thay đổi, hai mắt trống rỗng nhìn phía trước, toàn thân lại tản ra một loại khí thế như muốn hủy diệt hết thảy.

Diệp Thanh Lam đau lòng vạn phần, sự tự trách và áy náy làm bà không dám xuất hiện trước mặt Lư Bạch, hấn ngồi đó bao lâu, Diệp Thanh Lam đứng ngoài cửa bấy lâu. Cứ như thế suốt một buổi chiều, mãi đến khi hoàng hôn buông xuống Lư Bạch mới đứng dậy. Hấn thông thả đứng lên, nhìn mấy mảnh ngọc bội đầm máu trong tay rồi bước ra ngoài.

Diệp Thanh Lam trốn ở một bên nhìn Lư Bạch tránh thoát thị vệ đi tới hồ nước, hấn đứng trên bờ quyết tuyệt mà tĩnh mịch, lúc ấy Diệp Thanh Lam gần như lo sợ hấn gieo mình tự vẫn. Nhưng hấn không, hấn siết chặt bàn tay cầm ngọc bội một lần, đưa lên môi hôn nhẹ rồi ném mạnh xuống hồ.

Trái tim Diệp Thanh Lam cũng nảy nhanh lên một nhịp.

Lư Bạch cũng khôi phục lại vẻ lạnh nhạt ban đầu, như là chưa từng xảy ra chuyện gì cả, băng bó qua bàn tay rồi lại cầm sách đọc.

Diệp Thanh Lam thống hận chính mình, thống hận đến mức không dám gặp Lư Bạch, bà phái rất nhiều người lặn xuống hồ vớt mảnh ngọc, gần như là tát hết nước hồ, lật hết đồng bùn dưới đáy mới tìm được thứ bà cần tìm. Bà lại mời thợ thủ công tốt nhất Lăng quốc đến để sửa lại miếng ngọc, đến khi hoàn thành mới dám bước vào cung điện của Lư Bạch, tự tay đưa cho hấn hộp gấm.

Lư Bạch không hận nữ chính nhưng cũng không yêu bà, vì thấy tự trách và cảm kích nên Diệp Thanh Lam sủng ái Lư Bạch hơn Lí Khiếu Nhiên trước kia rất nhiều, sau đó dần dần yêu hấn, suy nghĩ mọi chuyện vì hấn, hoàn toàn không để ý đến bản thân. Nhưng dù thế, hai bọn họ vẫn không có gì tiến triển vì Lư Bạch vẫn có khúc mắc trong lòng.

Bởi vậy nên Diệp Từ mới thấy rối rắm. Nàng biết rõ một khi nữ chính đã toàn tâm toàn ý tốt với một người thì có thể tốt đến mức nào, rất ít nam nhân có thể chống cự phần thật lòng này. Còn nàng, dù bây giờ quan hệ giữa nàng và Lư Bạch có thân thiết đến mức nào thì nàng cũng chỉ là một đứa trẻ chưa trưởng thành, cảm tình của Lư Bạch đối với nàng chỉ là dành cho muội muội hay dành cho một nữ nhân nàng không rõ, nàng chỉ biết chỉ cần nàng chưa thành niên thì chưa thể nào công khai biểu lộ tình cảm với Lư Bạch.

Mà chuyện ngọc bội có thể tranh thủ ba năm cho nàng.

Trong tiểu thuyết, khi nữ chính chán nhất đâm chí tử cho Lư Bạch thì rốt cuộc hẳn đã động dung, gỡ bỏ mọi khúc mắc, cởi ra tấm áo lạnh lùng, nguyện ý yêu bà.

Đương nhiên, Diệp Từ nàng có chết thay Lư Bạch mười lần cũng không tiếc nhưng vẫn là vấn đề kia, nàng còn chưa trưởng thành, chưa phải một nữ nhân chân chính, nhờ may biến khéo thành vụng làm Lư Bạch coi nàng như con gái thì có khóc cũng không khóc nổi.

Nhưng cứ nghĩ đến miêu tả về thời thơ ấu của Lư Bạch trong tiểu thuyết và tầm quan trọng của miếng ngọc bội này với hẳn nàng lại luôn thấy không đành lòng.

Rốt cuộc là có nên ngăn cản chuyện này xảy ra không?

“A Từ.” Thấy nàng cứ ngẩn người mãi Lư Bạch mới gọi.

“Hả?” Diệp Từ hồi hồn cười: “Mấy thứ như ngọc bội này nên đeo ở bên hông, đừng để ở đai lưng như thế, ta giúp ca ca nhé.”

Nàng cúi đầu thất một núi thất thật chặt ở đai lưng hẳn: “Được rồi.”

Thế này hẳn sẽ không dễ dàng bị người ta giật xuống vỡ đi.

Nàng bắt đầu dần nhàn thờ dài một tiếng, nàng trở nên mềm lòng như thế này từ bao giờ vậy. Có lẽ ngồi ở vị trí đầu bảng lâu quá nên trở nên lười biếng rồi.

Sau khi quyết định ngăn cản thì nàng thấy hơi ảm ức, vì chuyện này có nghĩa là nàng sẽ mất nhiều công sức hơn để phá cảm tình giữa Lư Bạch và nữ chính, còn phải gánh vác phiêu lưu Lư Bạch coi nàng như con gái. Thật sự là không có lời mà.

Vì đã chuẩn bị tâm lý đầy đủ nên khi nghe ngọc bội của Lư Bạch bị vỡ, xảy ra tranh chấp với Lý Chính quân còn ngộ thương Chính quân bị Mẫu hoàng phạt đánh ba mươi trượng nàng mới giật nảy người.

“Cái gì?” Nàng bật dậy: “Bọn họ đang ở đâu?”

Nàng nhắc váy chạy, trong lòng thâm mặc niệm, nữ chính ơi là nữ chính, bà xong rồi, quả thật là tự tìm đường chết mà.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 82: Nam chính cao lãnh [7]

Edit: Kiri

Nàng vừa chạy vừa hỏi Bạch Lan đang cố gắng đi theo: “Rốt cuộc là đã xảy ra chuyện gì?”

Bạch Lan thờ hồn hèn kể lại chuyện mình nghe được. Chuyện xảy ra không khác trong tiểu thuyết là bao, Li Khiếu Nhiên thấy Lư Bạch không chỉ không ngoan ngoãn quỳ xuống nhận sai còn dám giáo huấn ngược lại nam thị bên cạnh mình liền cho rằng uy nghiêm Chính quân của hắn đã bị mạo phạm nên rút roi trên người thị vệ ra quật về phía Lư Bạch. Một roi này lại trùng hợp đánh vào bên hông Lư Bạch, đánh vỡ miếng ngọc bội thành hai mảnh.

Lư Bạch biết thân phận của Li Khiếu Nhiên nên vốn không định gây chuyện cũng không định động võ nhưng miếng ngọc bội vỡ đã làm hắn mất lý trí, hai mắt đỏ ngầu giờ tay túm lấy đường roi thứ hai, nhặt ngọc bội lên rồi vung tay phản lại một đòn đánh Li Khiếu Nhiên bay ra sau.

Diệp Thanh Lam trùng hợp nhìn thấy hình ảnh nam nhân mình âu yếm đập mạnh vào tường, sắc mặt tái nhợt miệng phun ra một ngụm máu tươi, trông yếu ớt nhu nhược biết bao.

Bà cực kỳ tức giận, hận không thể giết Lư Bạch cho hả giận nhưng cũng may có nha hoàn nhắc nhở đây là lão sư Diệp Từ Công chúa kính yêu nhất nên bà mới miễn cưỡng thu hồi mệnh lệnh trượng tể, chỉ lời xuống đánh ba mươi roi, không được dùng nội lực.

Thị vệ trực tiếp điểm huyết tạm phong bế công phu của Lư Bạch rồi kéo xuống.

Cũng may Diệp Thanh Lam còn phải đưa Lí Khiếu Nhiên về cung, gọi Ngự y trị liệu cho hần ta, sau khi xác định hần ta không có gì nguy hiểm mới tự mình đi giám hình. Nên lúc Diệp Từ đuổi tới Diệp Thanh Lam chỉ vừa mới phát tay hạ lệnh, nàng nhìn Luru Bạch im lặng quỳ gối một cách kỳ quái ở một bên thì nhào lên quỳ mạnh xuống trước mặt Diệp Thanh Lam: “Mẫu hoàng, xin người tha cho Luru Bạch.”

“Ta đã tha rồi, nếu không phải vì con thì giờ sư phụ con mất mạng rồi.” Sắc mặt Diệp Thanh Lam lạnh lẽo.

“Mẫu hoàng, Luru Bạch đã cứu con không chỉ một lần, cũng cứu Mẫu hoàng, lần trước còn bảo vệ Người mà suýt mất mạng, Mẫu hoàng đối xử với ân nhân của mình như thế sao? Tri ân báo đáp Người dạy con đâu?” Diệp Từ quật cường nhìn thẳng vào mắt bà.

Về xem thường trong mắt nàng đã chọc giận Diệp Thanh Lam, khí thế hoàng giả đè ép mọi người không thở nổi: “Ân nhân? Chẳng qua là một kẻ đê tiện trục lợi mà thôi, dùng một kiếm đầy dối biết bao vàng bạc trên bảo, hần ta còn thấy chưa đủ ư?”

“Mẫu hoàng.” Diệp Từ không dám tin: “Sao Người có thể nói như vậy?”

Diệp Thanh Lam nâng giọng: “Các người còn thất thần làm gì, còn không hành hình cho ta.”

Bà chỉ cần nghĩ đến chuyện Lí Khiếu Nhiên còn đang hôn mê trên giường liền hận không thể thiên đao vạn quả người làm hần ta bị thương, làm gì có tâm tư tranh luận với Diệp Từ.

Tên cầm roi giật mình giơ roi lên định quật xuống.

“Người dám.” Diệp Từ đứng bật dậy, khuôn mặt nhỏ nhắn lộ ra khí thế cao cao tại thượng.

“Còn không mau hành hình, người không cần đầu nữa phải không?”

Tuy rằng Diệp Từ là Công chúa nhưng cũng không thể cao hơn Nữ hoàng, cuối cùng người nọ an tâm quất một roi vào lưng Luru Bạch.

Luru Bạch bị đánh bất ngờ nên hơi ngã người ra đằng trước nhưng sau đó lại quỳ thẳng lên, mắt không có tiêu cự nhìn phía trước, giống như không cảm thấy đau đớn, cũng không nghe thấy bất cứ điều gì.

Diệp Từ nhìn miệng vết thương rất dài sau lưng hần liền ửng đỏ hai mắt, không còn cố kỵ gì nữa mà bỏ nhào vào ôm lấy Luru Bạch che lưng cho hần.

Người hành hình cứng người không dám đánh nữa.

Diệp Từ ngẩng đầu lên, ánh mắt lại có vài tia hận ý: “Chuyện này vốn không phải chỉ Luru Bạch có lỗi, Mẫu hoàng muốn đánh thì đánh cả con đi.”

“Không phải lỗi của hần chẳng nhẽ là lỗi của Khiếu Nhiên sao? Diệp Từ, lui ra, đừng chọc ta tức giận.”

“Không. Rõ ràng là tại Lý Chính quân làm vỡ ngọc bội mà mẫu thân Luru Bạch để lại. ....”

Nàng còn chưa nói xong Diệp Thanh Lam đã ngắt lời: “Nên hần có thể đả thương Khiếu Nhiên à? Chỉ vì một miếng ngọc bội không đáng tiền. Diệp Từ, ta chỉ đánh hần ba mươi roi đã là cho người mặt mũi, người mà còn hồ nháo ta sẽ đánh cả người.”

“Đánh thì đánh, dù sao con sẽ không để bất kỳ ai thương tổn hần.” Diệp Từ cắn răng, không chút nhượng bộ.

Diệp Thanh Lam tức giận đến cùng cực: “Đánh.”

Thị vệ cầm roi kia đã toát hết mồ hôi, do dự mãi nhưng thấy sắc mặt Nữ hoàng đã xanh mét cuối cùng vẫn phải quật xuống nhưng cũng không dám đánh quá mạnh, làm rách y phục nàng, để lại một vết xước không sâu rỉ máu, thoạt nhìn nghiêm trọng nhưng cũng mau khỏi.

Diệp Từ cắn răng chịu đựng nhưng vẫn ôm Luru Bạch không buông.

Luru Bạch đã sớm mất hồn từ lúc miếng ngọc bội kia bị vỡ thành hai nửa, người đang quỳ gối nhưng hồn đã bay về quá khứ nhiều năm trước. Khi đó hần bị bịt miệng nằm trong ngục tù, tận mắt nhìn mẫu thân bị giết ngay trước mặt, tay mẫu thân nhuộm đầy máu vurun về phía hần, khắp nơi đều là máu tươi.

Sau đó kẻ xấu rời đi, hần lao đảo bò đến bên nẫu thân, nẫu thân lấy một miếng ngọc bội ra, ngữ khí vô cùng suy yếu nhưng cũng đầy nghiêm khắc: “Miếng ngọc bội này mẹ đeo từ nhỏ đến lớn, dù có chết hồn mẹ cũng sẽ về bám vào miếng ngọc này, mẹ sẽ tận mắt nhìn con báo thù, tận mắt nhìn con trưởng thành.” Bà nhìn hần đang rơi lệ mà nói: “Khóc là chuyện vô dụng nhất trên thế giới này, dù có xảy ra chuyện gì cũng đừng bao giờ để mẹ nhìn thấy con khóc.”

Từ đó hần không bao giờ... khóc nữa. Hần học võ học y học độc, đâm kiếm vào kẻ thù lúc mới mười một tuổi, máu tươi tanh nồng vẩy đầy mặt nhưng hần ngay cả chớp cũng không chớp lấy một cái.

Rất nhiều lúc nhờ có miếng ngọc bội này hần mới có dũng khí để tiếp tục sống.

Ý thức của hần bị tiếng khóc nức nở của Diệp Từ kéo về, thân thể mềm mại của nàng ôm chặt lấy mình làm trái tim lạnh băng nhiều năm của hần có chút chua xót.

Một lát sau hần mới ý thức được chuyện gì đang xảy ra, vội lật người đổi vị trí với Diệp Từ.

“Mỹ nhân ca ca.” Diệp Từ cả kinh, giấy dựa muốn đổi lại.

Thị vệ kia thấy thế cực kỳ vui vẻ, an tâm đánh nốt mấy roi còn lại rồi bấm báo với Diệp Thanh Lam đã hành hình xong. Diệp Thanh Lam lườm Diệp Từ đang khóc sưng cả mắt một cái rồi sầm mặt rời đi.

“Công chúa.” Bạch Lan vội lao lên, nhìn vết thương sau lưng nàng mà không ngừng roi lệ.

Diệp Từ lại hoàn toàn không để ý tới điều đó: “Ca ca, ca ca huynh sao rồi?”

Nàng chú ý tới bàn tay phải đang siết chặt, máu tươi chảy ròng ròng của Luru Bạch, muốn chạm vào nhưng không dám: “Ca ca, chúng ta về cung trước được không, ta gọi Ngự y trị liệu cho huynh.”

Nàng kéo tay áo hần khóc như một đứa trẻ: “Xin lỗi, đều tại ta không tốt, ca ca nói chuyện với ta được không?”

Luru Bạch chậm rãi quay đầu sang nhìn nàng, nhẹ nhàng đưa tay gạt nước mắt: “Đừng khóc.”

Diệp Từ cắn môi gật đầu: “Ừ, ta không khóc.”

Người có thể vào Thái y viện phần lớn là nữ tử, Ngự y nhanh chóng bôi thuốc cho Diệp Từ nhưng bên Luru Bạch thì hơi khó, dù sao Luru Bạch cũng là nam nhân không thể tùy tiện để nữ tử nhìn thấy thân thể được. Vì thế nàng ấy chỉ có thể bấm báo Công chúa hỏi có nên gọi một y nam đến trị liệu cho Luru Bạch không.

“Không cần, người để đồ lại rồi lui xuống đi.” Trước mặt người ngoài, nàng quả thật là một Công chúa.

Sau khi cho lui hết hạ nhân trong phòng chỉ còn lại hai người bọn họ, Diệp Từ mới ngồi xuống trước giường Luru Bạch, phủ tay lên bàn tay phải vẫn đang chảy máu của hần.

Thân mình Luru Bạch khẽ run lên.

“Ca ca, nhất định người tặng huynh ngọc bội sẽ không trách huynh.” Giọng nàng hơi run nhưng lại đầy dịu dàng: “Bởi vì nhất định người ấy cũng giống như A Từ, rất thương rất thương ca ca. Nhìn thấy huynh khổ sở như thế này thì nhất định người ấy còn khổ sở hơn huynh gấp lần.”

Luru Bạch mê mang nhìn về phía nàng, tiêu cự dần dần tập trung lên mặt nàng. Diệp Từ cố gắng nở một nụ cười tuy rằng khá khó coi: “Ca ca, huynh biết không, ta từng nghe nói ngọc bội đều có linh tính, dù có nát, chỉ cần có thể tu bổ trong vòng mười ngày, linh khí chưa tán thì có thể hấp thu tinh hoa nhật nguyệt một lần nữa, khôi phục lại như ban đầu.”

Ngón tay Luru Bạch hơi hơi gật gật, hai mắt vẫn nhìn chăm chăm Diệp Từ như trước.

“Ca ca buông tay ra nhé, để ta cho người tu bổ ngọc bội như ban đầu được không?” Diệp Từ nắm chặt lấy tay hần, ánh mắt ấm áp an ủi lòng người.

Bàn tay phải đang siết chặt rớt cuộc cũng từ từ buông ra, Diệp Từ cắn cắn môi, động tác vô cùng dịu dàng mở từng ngón tay của hần ra, nhặt hai miếng ngọc đã nhuộm máu trong lòng bàn tay hần ra đặt vào khăn tay gói lại cẩn thận.

Nàng đi ra ngoài giao cho nha hoàn phân phó rửa sạch rồi tìm thợ thủ công giỏi nhất nước tu bổ, nhất định phải mang về trong vòng mười ngày.

Sau khi dặn dò hết thảy nàng mới quay lại chỗ Luru Bạch: “Ta băng bó cho ca ca được không?”

Luru Bạch vẫn mặt không đổi sắc nhìn nàng, người cứng ngắt như tượng.

Hai mắt Diệp Từ vẫn còn phấp phồng nhưng nụ cười lại rất dịu dàng: “A Từ đi theo mỹ nhân ca ca lâu như thế, băng bó đơn giản vẫn biết nha.”

Nàng vẫn nói chuyện với hần như thường, giọng nói nhẹ nhàng hoạt bát, động tác trong tay lại vô cùng nhanh chóng, băng tay phải cho hần xong thì hơi do dự, không biết nên làm thế nào với vết thương ở sau lưng.

Vết thương ở sau lưng phải cõi y phục mới bôi thuốc được, tuy bộ dạng Luru Bạch mặc người bài bố nhưng nàng cũng không thật sự dám cõi y phục của hần.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 65. Nam Chinh Cao Lãnh [10]

Edit: Kiri

Lưu Bạch thấy nàng khó xử liền tự tay cởi bỏ đai lưng thoát y phục. Da hắn trắng mịn như bạch ngọc, vết thương đâm đĩa máu giống như vài vết xước trên miếng ngọc hoàn mỹ làm Diệp Tử trầm hận. Trong lúc tức giận nàng còn nhớ ra trong thế giới này, nam tử nữ tôn, địa vị đảo lộn, nam tử ở nơi này giống như nữ tử cổ đại, tuy không đến mức bị người khác nhìn thấy thân thể là sẽ cần lười tự sát chứng minh trong sạch nhưng cũng không thể tùy ý cởi y phục như thế này được.

Diệp Tử không biết Lưu Bạch nghĩ gì, là do tính tình tùy ý hay là..... nàng không nhận được mà ngẩng đầu lên liếc hắn một cái.

Hắn cũng bình thần nhìn lại nàng, quân tử đoan chính ôn nhuận như ngọc.

Diệp Tử lập tức đỏ mặt, ánh mắt trốn tránh không dám nhìn hắn, cẩn thận bôi thuốc nhưng không dám quá nặng tay, sức tay không nhẹ không nặng làm người ta tê dại, Lưu Bạch không nhận nổi nữa mới mở miệng: “A Tử.”

“Hả?” Diệp Tử cả kinh, tay liền vô ý ấn nhẹ vào miệng vết thương.

Lưu Bạch hơi nhíu mày khiến nàng kích động: “Sao thế, ta làm đau huynh sao?”

Hắn nhìn nàng, ánh mắt dần dần trở nên rõ ràng, mơ hồ còn nhìn thấy vài tia ấm áp: “Không.”

“Vây thì tốt, ta sẽ cẩn thận.” Diệp Tử thở phào nhẹ nhõm, ánh mắt nhìn vết thương của hắn có vài tia không nở và đau lòng. Tuy hắn chỉ bị mấy roi nhưng vết thương nặng hơn nàng nhiều, nàng vừa bôi thuốc vừa như một năm trước, khẽ thổi nhẹ vào miệng vết thương của hắn, thật cẩn thận như đối xử với trân bảo, không còn trẻ con như ngày nào.

Lưu Bạch đột nhiên thấy hoảng hốt, đã bao lâu rồi hắn không cảm nhận được cảm giác được người khác quan tâm này. Người vốn là động vật quần cư, có một người ở bên cạnh làm bạn qua gian khổ thật sự là một cảm giác quá mức tốt đẹp khiến người ta không thể bỏ qua. Bốn năm sau, hứa hẹn mười lăm năm đã hết, mình thật sự còn có thể rời đi không hề lưu luyến sao?

Sáng sớm hôm sau Diệp Tử vừa rửa mặt xong, đang ngồi trước gương để nha hoàn búi tóc thì thấy Bạch Lan vén màn bước vào. Nàng ấy cúi người hành lễ, Diệp Tử phát tay cho nha hoàn đang vấn tóc lui xuống: “Bên Lưu Bạch thế nào?”

Bạch Lan đã quen việc Công chúa để ý đến nhất cử nhất động của Lưu Bạch nên nghiêm chỉnh bẩm báo tin tức mới nhận được hôm nay.

“Không biết hôm nay Hoàng thượng làm sao lại điều cả Thái y viện đến cung Lưu Bạch công tử, không biết có phải hôm qua chưa hả được giận nên muốn bảo Ngự y tra tấn vết thương của công tử không.”

Bạch Lan vẫn còn canh cánh trong lòng việc Nữ hoàng đánh cả Công chúa vì Chính quân nên giọng nói còn có đôi phần oán hận.

Nha đầu kia không rõ nhưng Diệp Tử lại hiểu, Diệp Thanh Lam bây giờ đã là Diệp Thanh Lam của hai năm sau nên mới để ý đến Lưu Bạch như thế.

Nghĩ đến đây nàng nhếch môi cười khinh miệt. Biết được nguyên nhân Lưu Bạch bị thương thì chắc bà ấy chỉ hận không thể tự đâm mấy kiếm ấy nhĩ.

Do Diệp Tử nên rất nhiều chuyện đã thay đổi, ít nhất trong trí nhớ của Diệp Thanh Lam bà không hề hạ lệnh đánh Lưu Bạch, nhưng với tính bà, nhìn thấy Lưu Bạch đã thương Lí Khiếu Nhiên thì cũng hợp lý thôi. Dù sao lỡ tay đẩy ngã và cố ý đánh một chương rất khác nhau.

Chính vì thế nên mới càng thống hận mình, tại sao trước đây lại mù mắt mà coi trọng kẻ lang tâm cầu phế như Lí Khiếu Nhiên, bà cứ nghĩ đến chuyện mình tổn thương Lưu Bạch vì một nam nhân như thế, cứ nghĩ đến hình ảnh Lưu Bạch kiên nghị bảo vệ thì thể mình dù bị trọng thương liền thấy hối hận đến tận cùng.

Ngự y thăm khám cho Lưu Bạch xong liền tiến vào bẩm báo, Diệp Thanh Lam hỏi mấy lần Lưu Bạch có thật sự bình an không làm đám hạ nhân đều kinh nghi. Ngự y kia cũng nghi hoặc trong lòng: “Dạ bẩm Lưu Bạch công tử thật sự không sao, hôm qua Công chúa đã gọi Ngự y đến trị thương cho công tử, cũng đã bôi thuốc cẩn thận.”

Đến giờ Diệp Thanh Lam mới thở phào một hơi, còn quan hệ thân mật giữa Diệp Tử và Lưu Bạch thì chẳng để ý. Đồi trước nha đầu kia Diệp Tử kia cũng cực kỳ thích Lưu Bạch, thường xuyên quần quít lấy hắn đòi dạy võ công. Đồi này tuy quen biết sớm hơn nhưng bà cũng trọng sinh, có vài chuyện thay đổi cũng là thường tình. Bà cũng chưa bao giờ nghĩ con gái mình sẽ có cảm tình với Lưu Bạch, dù sao trong thế giới này nữ tử sẽ không thích nam nhân lớn tuổi hơn mình, huống chi Diệp Thanh Lam và Lưu Bạch ngang hàng đương nhiên cảm thấy Diệp Tử và Lưu Bạch kém nhau một bối phận, sao có thể nghĩ đến tình yêu nam nữ.

Tuy Ngự y đã nói Lưu Bạch không sao nhưng bà lại vẫn lo lắng muốn tự đi vấn an, đi đến cửa lại không dám vào, cảm giác tự trách và xấu hổ bao phủ lấy bà làm bà không thở nổi.

Bà cứ đứng ở cửa như thế một lúc lâu, đến tận khi nghe thấy tiếng bước chân vội vã mới vội vàng tránh vào sau một gốc cây.

Người tới đương nhiên là Diệp Tử, một năm nay trừ lần bệnh nặng rơi xuống nước kia, ngày nào nàng cũng phải chạy tới đây. Tuy nàng cũng nghĩ đến chuyện Diệp Thanh Lam đang ở trước cửa phòng Lưu Bạch nhưng cũng chẳng quan tâm.

Nàng vừa thấy Luru Bạch đã vội hỏi: “Ca ca, huynh không sao chứ? Ta nghe nói hôm nay Mẫu hoàng phái rất nhiều Ngự y đến đây, họ không làm gì huynh chứ? Huynh đừng tùy tiện dùng thuốc của họ, Lý Chính quân còn đang hôn mê, ta sợ Mẫu hoàng khó xử huynh, cảm thấy hôm qua còn chưa hả giận lại nghĩ cách gì để.....”

“Ta không sao.” Luru Bạch lắc lắc đầu nghe nàng nói Mẫu hoàng mình như thế, đành lên tiếng cắt ngang.

Diệp Thanh Lam đau xót trong lòng như có hàng nghìn hàng vạn con kiến đang cắn xé. Nhìn xem mình đã làm gì đi, ngay cả con gái cũng nói mình như thế. Hồ đồ, sao trước kia mình lại hồ đồ như vậy. Vì Lý Khiếu Nhiên mà không để ý đến ai sao? Trẻ con nhìn người là chuẩn nhất, đời trước Diệp Từ cũng không thích Lý Khiếu Nhiên, vậy mà bà như bị quỷ ám, coi tên gian thần tặc tử kia như bảo bối.

Diệp Từ bấu môi ôm lấy Luru Bạch chôn mặt vào lòng hắn: “Ca ca, vết thương của huynh còn đau không?”

Luru Bạch buông sách nâng đầu Diệp Từ lên bắt nàng nhìn thẳng vào mình: “Vẫn còn Ngươi, còn đau không?”

Diệp Từ cười tươi rồi lắc đầu: “Không đau, không đau tý nào, thị vệ kia không dám đánh ta đâu, chỉ ra vẻ thôi. Thế nên ta mới nói tự dung ca ca đối vị trí với ta làm gì, còn có mấy roi.” Lúc nói tới đây mặt nàng đỏ ửng vì hơi mất mặt, rõ là áy náy vì không bảo vệ tốt Luru Bạch.

Luru Bạch không nói gì chỉ vòng tay ra sau lưng nàng ấn nhẹ một cái.

“Á.” Diệp Từ suýt thì nhảy dựng lên vì đau.

“Đây là không đau tý nào hả?”

Tay hắn lại định ấn, Diệp Từ vội vàng cầm lấy tay hắn cười lấy lòng: “Ca ca đừng tức giận, A Từ thật sự không bị thương nặng, nhẹ hơn huynh mà. Chỉ là... chỉ là A Từ không dùng cảm như ca ca đâu, sợ đau lắm. Trước kia Mẫu hoàng từng nói ta quá mức kiên cường, xước tay một tý cũng phải khóc nháo vài ngày, nên vết roi này không đau đâu, đánh vào người ca ca nhất định chỉ như kiến cắn thôi.”

Nàng sợ mình tự trách đây mà! Luru Bạch ý thức được điểm này, cảm thấy trái tim như mềm ra.

Đứa trẻ này là Công chúa được nuông chiều từ nhỏ, rõ ràng sợ đau như thế, rõ ràng chính bản thân còn cần được bảo vệ lại kiên quyết bảo vệ hắn, còn không bao giờ nhắc đến nửa chữ, giờ còn sợ mình lo lắng, chẳng giống một đứa trẻ chút nào.

“Biết mình sợ đau còn tùy hứng như thế.” Chính hắn cũng không phát giác ngữ khí của mình nhu hòa biết nhường nào, đầy bao dung và vô cùng thân thiết.

Diệp Từ cười khê: “Ta không tùy hứng đâu.”

“Về sau đừng thế nữa.” Luru Bạch bẹo má nàng: “Giống như Ngươi nói vậy, ta không sợ đau nên ba mươi roi không là gì cả, chỉ như kiến cắn thôi.”

“Không được.” Diệp Từ lắc đầu như trống bỏi: “Dù huynh không đau nhưng thấy huynh bị đánh A Từ đau gấp trăm lần.” Nàng thè lưỡi cười: “Nên thật ra là ta ích kỷ, vì sợ mình đau đến thế nên mới xông lên đây, còn có thể khiến ca ca đau lòng A Từ có phải rất có lỗi không?”

Ngay cả Luru Bạch vốn đậm mặt cũng bị nàng chọc cười: “Chỉ được cái hay ngụy biện.”

Diệp Từ bắt mắt bấu môi: “Không phải ngụy biện mà, A Từ nghĩ như thế thật.” Nàng nghiêm túc nói lại một câu nàng từng nói từ rất lâu trước nhưng lần này nàng nhìn thẳng vào mắt Luru Bạch, kiên định gần từng chữ: “Trong lòng A Từ, ca ca quan trọng hơn bản thân mình.”

Luru Bạch sững sốt, đột nhiên cảm thấy ánh mắt Diệp Từ như sâu sắc như kiên định, đáy lòng như bị chạm nhẹ một cái rồi biến mất vô tung.

Nhưng hắn chưa kịp mở miệng Diệp Từ đã bật cười ôm lấy tay hắn: “Ha ha, ca ca rất cảm động đúng không? A Từ ngoan như thế, ca ca đưa bản sách thuốc kia cho A Từ đọc đi.”

.....

Từ lúc Luru Bạch hỏi thương thế của Diệp Từ Diệp Thanh Lam đã rời đi, bà ngồi trong đại điện về mặt hoảng hốt. Với tình hình hiện giờ bảo bà đối mặt với A Từ và Luru Bạch như thế nào, một là đứa con gái bà yêu thương nhất, một là nam nhân đời trước bắt kẻ sinh mạng bảo thù cho bà, lại bị chính bà hạ lệnh quát roi.... Bà ôm ngực, nhất thời cảm thấy không thở nổi.

Chỉ vì một tên nam nhân như vậy! Mình từng thương yêu hắn bao nhiêu thì giờ lại muốn rút gân lột da hắn bấy nhiêu, cứ nghĩ đến chuyện trong lúc hoan ái với mình hắn lại nghĩ cách hại chết mình bà liền ghê tởm muốn nôn.

Biết Lý Khiếu Nhiên vẫn còn hôn mê bà chỉ hận không thể cầm kiếm đâm chết hắn nhưng bà không thể làm vậy. Lý Khiếu Nhiên được lập làm Chính quân đã nhiều năm, trong cung có rất nhiều người của hắn, Lý gia trong triều cũng có quan hệ chặt chẽ với rất nhiều quan viên, thế lực rắc rối khó gỡ, có đại khó trừ, phải từ từ từng bước một.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 84: Nam chính cao lãnh [9]

Edit: Kiri

Diệp Thanh Lam biết rõ mình nên tiếp tục giả vờ với Lí Khiếu Nhiên nhưng bảo bà tiếp tục giả như yêu hấn bà thật sự ghê tởm không chịu được, nên mặc dù thi thoảng còn cố tỏ vẻ nhưng cả Hoàng cung đều ý thức được một việc – Lý Chính quân thất sủng, mà tân sủng của Nữ hoàng chính là lão sư trên danh nghĩa của Công chúa —— Lư Bạch.

Khi Lư Bạch trở về phòng thì thấy Diệp Từ đang buồn chán ngồi ở bàn, một tay chống đầu một tay xoay bút lông, vẻ mặt lạnh lùng mà hấn chưa bao giờ thấy.

“A Từ.” Hấn nhẹ nhàng gọi một tiếng.

Diệp Từ lập tức ngồi thẳng dậy quay đầu sang cười ngọt ngào: “Ca ca về rồi à, Mẫu hoàng gọi huynh đi chơi cờ sao?” Nụ cười sáng lạn đến nỗi hình ảnh hấn vừa thấy chỉ là ảo giác.

“Ừ.”

Nàng vẫn cười như trước: “Tài đánh cờ của Mẫu hoàng thế nào, có tốt như ta không?”

Lư Bạch tự hỏi một lát rồi nhẹ nhàng gật đầu một cái: “Ừ.”

“Được rồi, thế Mẫu hoàng và ca ca thì sao, ai lợi hại hơn?” Diệp Từ nghiêng đầu, bộ dáng rất tò mò.

“Đương nhiên là Hoàng thượng.”

Lư Bạch trực tiếp nằm xuống tháp, từ sáng hấn đã bị truyền triệu, đầu tiên là du thuyền nửa ngày, ăn trưa xong lại chơi cờ, nếu không phải hấn lấy cớ chiều còn dạy Công chúa thì có khi đến giờ còn chưa được về.

“Mẫu hoàng nói tháng sau sẽ dẫn ca ca đi Hắc Sơn hiến tế đúng không?” Diệp Từ ngồi xuống cạnh tháp như bình thường níu chặt lấy tay hấn.

Lư Bạch từ từ nhắm hai mắt: “Ừ.”

“Không thể dẫn A Từ theo à?”

“Đi đường mệt nhọc, Người còn nhỏ không thích hợp đi.” Có lẽ quá mệt mỏi nên ngữ khí Lư Bạch hơi có lệ.

“Là ca ca thấy A Từ không thích hợp đi hay Mẫu hoàng không muốn dẫn ta theo?” A Từ phát cú cúi đầu, ngữ khí nén giận.

Dù nhắm mắt Lư Bạch vẫn đặt tay lên đầu Diệp Từ chuẩn xác: “Đừng nghĩ lung tung, chúng ta đi nhanh thôi, sẽ sớm trở về.”

Diệp Từ rất không thích từ ‘chúng ta’ này, đặc biệt không thích, ngữ khí như hai vợ chồng dỗ con gái nghịch ngợm làm người ta cực kỳ khó chịu.

Từ khi nữ chính trọng sinh đến nay đã nửa năm, lập tức bật chế độ điên cuồng sủng ái với Lư Bạch, đồ ban thưởng xếp chồng như núi, còn tốn công tìm đầu bếp ở quê Lư Bạch, nửa lấy lòng nửa bắt buộc kéo hấn ra ngoài du ngoạn, rồi không ngừng đưa tặng bản sách quý cho Lư Bạch, đúng là hận không thể xây một cung điện mà kim ốc tàng kiều.

Lư Bạch cũng càng ngày càng quen thuộc với nữ chính, Diệp Từ biết bọn họ chơi cờ phẩm trà, hồ đấu binh pháp, rồi lại nói về quốc gia đại sự chưa bao giờ nói với nàng.

Dù Diệp Từ biết Lư Bạch sẽ không động tình chỉ vì những điều này nhưng vẫn thấy phẫn nộ. Đúng vậy, chính là phẫn nộ, như là thứ gì đó của mình đã bị cướp đi.

“Ca ca.” Nàng trầm mặc một lúc rồi mở miệng.

“Hà?”

“Tôi ngày kia huynh có rảnh không?”

Lư Bạch cố mở mắt nhìn nàng: “Sao thế?”

“Tôi hôm đây chúng ta ra đình giữa hồ ngắm trăng đi, lần trước đi ngắm trăng chẳng vui gì cả, lần này không hẹn Mẫu hoàng nữa, hai chúng ta đi thôi, ta

có kinh hi muốn tặng ca ca được không?” Diệp Từ cong môi lắc lắc tay hấn làm nũng: “Đi mà đi mà, lâu lắm rồi ca ca không đi cùng A Từ.”

“Được, chắc cũng không có việc gì.” Giọng hấn có vài phần trấn an.

Diệp Từ cười càng tươi: “Chúng ta ngoéo tay đi, nhất định ca ca phải tới đây bằng không A Từ sẽ chờ, chờ thật lâu thật lâu có khi lại rơi xuống nước như lần trước cũng nên.”

“Đừng nói lung tung.” Lư Bạch hơi trách cứ nhìn nàng một cái nhưng vẫn vươn tay ngoéo tay với nàng.

Diệp Từ hưng phấn lại thỏa mãn đứng dậy dếm chân cho Lư Bạch: “Ca ca ngủ đi, ta về trước.”

Lư Bạch nhắm mắt lại, hô hấp dần ổn định. Diệp Từ nhìn nam nhân đã ngủ say, nụ cười bên môi biến mất dần, nàng cúi người đặt lên khóe môi hấn một nụ hôn rồi xoay người đi ra ngoài.

Tối hôm đó nàng về cung của mình đào rượu chôn dưới cây mai năm ngoái lên, rồi chuẩn bị đồ ăn và quà, trời chưa tối đã đến đình chờ.

“Bạch Lan, người ngồi đây với ta một lúc, chờ ca ca đến rồi người hãy đi.”

Bạch Lan cười gật gật đầu: “Dạ, Công chúa.”

Nàng nghĩ là do Công chúa nhà mình vẫn còn ám ảnh lần rơi xuống nước trước nên muốn mình ở lại, chờ Lư Bạch công tử đến là được rồi. Nào ngờ, chờ đến tận nửa đêm.

“Công chúa, chắc Lư Bạch công tử có việc nên đến trễ, không bằng chúng ta về trước đi, cũng có thể hỏi xem đã xảy ra chuyện gì. Đêm khuya gió lạnh lắm” Dù đã khuyên Công chúa hồi cung đến chục lần rồi nhưng không biết tại sao Công chúa lại nhất định không nghe muốn chờ ở đây.

“Công chúa.”

Diệp Từ thần nhiên ngẩng đầu nhìn nàng ấy một cái, đáy mắt không vui không giận, biểu cảm lại giống Lư Bạch đến bảy phần: “Người về trước đi.”

Bạch Lan vừa vội vừa giận, cuối cùng thở dài một tiếng, lấy áo khoác phủ cho Diệp Từ: “Bạch Lan ở đây cùng Công chúa, dù Công chúa có chờ một đêm Bạch Lan cũng sẽ ở đây cùng Người.” Lại nhìn không được mà oán thán: “Cứ động đến chuyện của Lư Bạch là Công chúa như trở thành một người khác.”

Diệp Từ cũng không đáp lời, bình rượu hoa mai kia đã bị nàng uống hơn phân nửa, Bạch Lan muốn ngăn cản lại bị ánh mắt lạnh như băng của nàng cản lại. Không biết là do tức hay do buổi đêm yên tĩnh làm nàng ấy quên đi thân phận mà ngồi bệt xuống trước mặt Diệp Từ, cầm chén rượu vốn chuẩn bị cho Lư Bạch uống cùng nàng.

Lư Bạch sẽ không tới, đương nhiên Diệp Từ đã biết, giống như một năm rưỡi trước nàng biết Diệp Thanh Lam sẽ không đến. Trước khi nàng hỏi Lư Bạch chuyện này nàng đã biết kết quả.

Hấn đang ở đâu? Diệp Thanh Lam mệt nhọc quá độ lại bị phong hàn, bệnh như núi đổ nhưng trừ Lư Bạch bà không tin bất kỳ một ai, trước khi hôn mê hạ chỉ gọi một mình Lư Bạch tới thị tạt, bệnh của bà cũng chỉ cho Lư Bạch nhúng tay.

Diệp Từ nhớ rõ ngày này vì trong tiểu thuyết có ý nhắc tới đêm hôm đó Lư Bạch một mình ở bên Diệp Thanh Lam, ngẩng đầu nhìn trăng sáng đột nhiên nhớ tới hôm đó là mừng mười tháng chín, trùng hợp là sinh nhật hấn, đêm dài đằng đẵng ít nhất năm nay không trải qua sinh nhật một mình.

Tuy rằng biết hấn sẽ không đến nhưng cảm giác bản thân bị bỏ quên thật sự là buồn bực. Diệp Từ nâng chén uống cạn.

Quả nhiên nàng đợi suốt đêm, đến gần sáng nàng đứng dậy, diu Bạch Lan đã say đến bất tỉnh nhân sự lên thuyền, tự chèo thuyền cực kỳ ổn định.

Về tẩm cung đưa Bạch Lan về phòng xong xuôi nàng mới thấy chóng mặt dần, cố dựa vào tường mà về phòng mình nằm ngủ.

Ngủ một giấc đến tận chiều, hạ nhân trong cung bị nàng dạy dỗ rất nghe lời, không ai lăm miệng yên lặng hầu hạ nàng rửa mặt chải đầu rồi bụng thức ăn lên.

Bữa cơm này không biết là bữa chiều hay bữa tối, quy củ trong cung không nghiêm cũng không có quy củ thính an nên không có ai trách phạt Công chúa không có lễ nghi.

“Công chúa.” Bạch Lan quan sát vẻ mặt nàng, thăm dò: “Sắp đến lúc tới cung Lư Bạch công tử rồi.”

“Không đi.” Nàng lật sách, ánh mắt trầm ổn mà lạnh lùng.

“A, nô tỳ quên mất, giờ Lư Bạch công tử còn đang chăm sóc Nữ hoàng.” Bạch Lan là nha hoàn thiết thân của nàng nên Diệp Từ chưa từng có ý giấu diếm, nàng ấy đã sớm biết tâm ý của Diệp Từ với Lư Bạch: “Vậy Công chúa qua thăm Hoàng thượng không ạ?”

“Chẳng phải trước khi hôn mê Mẫu hoàng đã hạ lệnh không cho bất kỳ ai vào cung Người trừ Lư Bạch sao, đương nhiên ta cũng nằm trong bất kỳ ai.”

“Vây.....” Bạch Lan nuốt nước miếng không dám nói nữa. Hiện giờ khí thế của Công chúa càng ngày càng mạnh mẽ, trước mặt Lư Bạch công tử còn đỡ, rời khỏi hân một cái là lãnh ngạo làm người ta phát lạnh.

Diệp Từ cầm một tờ giấy viết bốn chữ to ‘Sinh nhật vui vẻ’ rồi đưa cho Bạch Lan: “Mang cái này và quà tặng đặt trong cung hân, phải đặt ở nơi hân có thể nhìn được.”

“Dạ.” Bạch Lan lui xuống. Tuy biết Lư Bạch công tử thất hứa vì bệnh tình của Nữ hoàng nhưng vẫn thấy oán giận thay Công chúa. Dù là Mẫu hoàng hay Lư Bạch mà Công chúa quan tâm nhất đều quên sạch lời hứa với Người, cũng chẳng ai thêm sai người đến báo cho Người một tiếng, cứ như chuyện của bọn họ quan trọng đến mức Công chúa đáng phải đợi như vậy.

Diệp Thanh Lam hôn mê ba ngày, cuối cùng cũng tỉnh, Lư Bạch bón thuốc cho bà vài lần rồi quyết định cáo từ. Trước khi hân đi, bà lại đột nhiên cầm lấy tay hân, ánh mắt sâu thẳm hút người lại như xuyên qua hân nhìn về một ai đó: “Lư Bạch, đời này ta sẽ không để người bị tổn thương nữa.”

Lư Bạch khẽ nhủ mảy rút tay ra: “Hiện giờ hân Hoàng thượng vẫn thấy đau đầu, nghỉ ngơi cho tốt đi.”

Rốt cuộc hân cũng đi được khỏi đại điện trống trải kia, đứng ở cửa điện hít vào một hơi đột nhiên cảm thấy một mối, ở cạnh Hoàng thượng luôn dễ dàng khiến người ta một mối như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 85: Nam chính cao lãnh [10]

Edit: Kiri

Lư Bạch vừa về đến tẩm cung đã có hạ nhân tới bẩm báo, nói mấy ngày trước Công chúa có phái người tới tặng đồ, đang để trong phòng.

Hân gật đầu tỏ ý đã biết, không khỏi nhớ lại cái ngoéo tay ước định với Diệp Từ cảm thấy hơi lo lắng. Nữ hoàng đột nhiên đổ bệnh, lúc ấy thật sự hân cũng chưa nhớ tới lời hẹn với Diệp Từ, sau nhớ đến thì Nữ hoàng đã hạ chỉ, trừ y đồ tới đưa thuốc thì trong điện không có một ai, hân không có cách nào báo tin cho nàng. Cũng không biết hôm ấy nàng ấy đợi bao lâu, có khi nào lại nghĩ là mình đùa giỡn không?

Hân vừa nghĩ vừa mở hộp gấm, đập ngay vào mắt là bốn chữ to ‘Sinh nhật vui vẻ’. Hân nhất thời không biết bản thân mình kinh ngạc hay cảm động, đứng đó hồi lâu như bị điểm huyệt, lại đột nhiên khẽ cong khóe miệng.

Trong hộp có một con dấu, mặt trên có khắc ‘Lư Bạch thân bút’ rất lịch sự tao nhã. Hân cũng không biết tại sao nha đầu Diệp Từ kia lại biết sinh nhật của mình, chỉ im lặng nhìn con dấu này mà thất thần.

Đã rất lâu rồi chưa từng nhận được quà sinh nhật.

Lư Bạch nhớ tới về mặt Diệp Từ lúc kéo tay áo mình nói sẽ cho mình một kinh hi mà thấy áy náy, ngày nàng hẹn chính là sinh nhật mình.

Hân nghĩ đợi lát nữa A Từ đến phải giải thích cẩn thận mới được nhưng đợi cả buổi chiều lại chỉ đợi được một nha hoàn.

Bạch Lan khom người hành lễ, nụ cười rất xa cách: “Lư Bạch công tử, Công chúa nói hôm nay Người không đến được. Gần đây Nữ hoàng bệnh nặng, Công chúa rất lo lắng, hiện giờ cuối cùng bệnh tình của Nữ hoàng cũng có chuyển biến tốt, Công chúa phải tới vấn an tần hiếu.”

Lư Bạch hơi ngần ngừ: “Đây là chuyện phải làm, vất vả Bạch Lan cô nương truyền lời.”

“Không vất vả.” Bạch Lan khó chịu khẽ hừ một tiếng nhưng không nói thêm gì mà quay về luôn.

Hân đứng tại chỗ nhìn Bạch Lan đã đi xa, đương nhiên nhận ra người ta bắt mẫn mình. Lư Bạch nhẹ nhàng lắc đầu, xem ra lần này A Từ tức giận không nhẹ đâu.

Từ nhỏ đến lớn chưa bao giờ hân đổ nữ tử cả, tuy có lo lắng nhưng cũng thấy Diệp Từ chắc sẽ không thật sự tức giận đâu, an ủi hai câu là được.

Nhưng ngày hôm sau hân phát hiện ra thậm chí hai câu an ủi cũng không cần. Nàng cười rất vui vẻ hỏi xem hân có thích quà tặng không, không tỏ ra tức giận chút nào. Sau đó lại hỏi về những vấn đề nàng không hiểu, hân giải đáp hết thì sắc trời đã tối muộn, Diệp Từ thoải mái đứng dậy cáo biệt hân. Từ đầu tới cuối hân không tìm được cơ hội nào để nói lời xin lỗi vì lần trước thất hẹn.

Vài ngày liền nàng cứ như thế, chăm chú học hỏi, luyện võ cũng rất dụng công. Thậm chí nếu đang giữa giờ bắn cung mà Nữ hoàng triệu Lư Bạch đi nàng cũng chỉ nói một tiếng tạm biệt, không hề quấy rầy.

“Muộn thế này rồi ta phải về thôi. Sáng mai ca ca còn phải đi Hắc sơn với Mẫu hoàng, hai người đi sớm quá có khi ta còn chưa dậy đâu nên sẽ không đi

tiễn, ca ca đi cẩn thận.” Diệp Từ nói xong liền cười chuẩn bị rời đi, lại đột nhiên cảm thấy tay mình bị túm chặt. Luru Bạch nhú mày nhìn nàng, vẻ mặt không thể tính là vui vẻ.

“A Từ, gần đây muội làm sao vậy?” Những lời này hắn đã muốn hỏi từ lâu, tuy nàng rất cố gắng kìm nén nhưng vẫn còn nhỏ, hắn vẫn nhận ra được nàng có tức giận hay không.

(Kiri: sửa xưng hô nhé, ta sửa lại cả chương trước luôn.)

“Ta không sao?” Diệp Từ nhu thuận cười cười nhưng ý cười không đạt đến đáy mắt.

“A Từ, tối hôm đó ta không đến là vì.....”

“Không cần nhắc đến chuyện ngày đó với ta.” Luru Bạch đang muốn giải thích thì Diệp Từ lớn tiếng cắt ngang, đáy mắt đầy nén giận và tủi thân.

Không khí đột nhiên trở nên nặng nề, Diệp Từ áy náy mím môi: “Xin lỗi ca ca, ngày đó Mẫu hoàng sinh bệnh nên huynh mới không tới, ta biết, huynh cũng không cần giải thích.” Nàng ngẩng đầu lên, ánh mắt khôi phục vẻ rõ ràng như trước, giấy nhẹ thoát khỏi tay hắn.

Nhưng bước tới cửa nàng lại dừng lại: “Ca ca, tại sao huynh lại ở lại trong cung?”

Luru Bạch không biết tại sao nàng lại hỏi điều này, trầm mặc một lát rồi đáp: “Hoàng thượng đã từng cứu ta một mạng lại thay ta báo thù cho sư phụ, ta từng thề sẽ dùng mười lăm năm để báo ân.”

Diệp Từ quay đầu lại, hai tròng mắt đọng đầy nước: “Cho nên trong mười lăm năm này bất kể Người muốn gì huynh cũng sẽ làm sao? Kể cả việc trở thành một trong số đông nam nhân của Người?”

“A Từ.” Luru Bạch hơi không vui.

Diệp Từ lại không lập tức giải thích lấy lòng, nước mắt càng chảy nhiều: “Huynh tốt với ta không phải vì ta là Diệp Từ mà vì ta là con gái Diệp Thanh Lam! Cho nên dù xảy ra chuyện gì huynh luôn luôn chỉ nghĩ đến Mẫu hoàng, luôn luôn ném ta ra sau đầu. Một năm rưỡi trước trong trận ám sát kia, mục tiêu của nhóm thích khách không chỉ một mình Mẫu hoàng mà còn cả quý tộc Lăng quốc, nguy hiểm như vậy nhưng huynh chỉ bảo vệ một mình Mẫu hoàng, chưa từng cho ta một ánh mắt lo lắng hay trấn an, dù chỉ là một ánh mắt. Huynh có từng nghĩ ta cũng sẽ bị thương không?”

Luru Bạch không ngờ đột nhiên nàng lại nhắc tới chuyện này, biểu cảm có chút sợ sệt.

“Bây giờ cũng vậy, Mẫu hoàng bệnh nặng nhưng ngoài điện cũng có thị vệ hạ nhân, vậy mà ngay cả việc đi vài bước kêu hạ nhân tới bẩm báo cho ta cũng không nỡ, trong lòng ca ca rốt cuộc A Từ là cái gì? Việc này khác gì trước đây trong mắt Mẫu hoàng chỉ có Chính quân, trong mắt huynh cũng chỉ có Mẫu hoàng thôi. Huynh nói là nhân chi thường tình huynh không để ý nhưng ta không rộng lượng như thế, bị xem nhẹ, bị người ta coi trọng xem nhẹ, loại cảm giác này thật sự rất khó chịu.”

“A Từ.”

“Huynh đừng nói gì nữa, những lời ca ca muốn nói ta đều hiểu, vì Mẫu hoàng hoài nghi có kẻ động tay động chân, Người chỉ tin huynh cũng chỉ cho huynh trị liệu nên dù huynh có rời đi một lát cũng sẽ không yên tâm. Dù thị vệ đã bao vây quanh điện như tường đồng vách sắt huynh cũng vẫn lo cho Người. Huynh lo cho Người.”

Luru Bạch nhú mày cứ cảm thấy ngữ khí của Diệp Từ hơi quái gở, giống như ghen tỵ vậy khiến hắn miên man suy nghĩ.

“Muội...” Lời đến bên miệng lại trầm mặc xuống.

Diệp Từ cũng không cần hắn khuyên bảo, nàng dần bình tĩnh lại cười tự giễu: “Thật xin lỗi, là A Từ tùy hứng. Mẫu hoàng là Hoàng thượng Lăng quốc, có chuyện gì cũng nên lấy Người làm trọng, Người còn là ân nhân của ca ca, bảo vệ Người là chuyện nên làm.” Nàng cắt bước ca ngoai: “Ngày mai, đi đường cẩn thận.”

Không biết tại sao lần đi Hác sơn này Luru Bạch cứ luôn cảm thấy hoảng hốt, hình ảnh ngày ấy cứ hiện lên trong đầu, mỗi khi nhớ lại hắn như thấy thêm nhiều thứ trong mắt Diệp Từ, bên tai cũng cứ vang lên tiếng nàng.

Nàng nói, huynh có từng nghĩ ta cũng sẽ bị thương không? Nàng nói, ở trong lòng ca ca rốt cuộc A Từ là cái gì? Vì thế Luru Bạch cũng bắt đầu mơ hồ, ở trong lòng hắn rốt cuộc tiểu nha đầu quần người kia là gì?

Diệp Thanh Lam thấy hắn cứ không yên lòng mới lo lắng hỏi han nhưng không hỏi được kết quả.

Ba tháng sau, khi bọn họ về cung đã là cuối thu.

Dẫn đầu một đám người đông nghìn nghịt, Diệp Từ nửa quỳ trên đất, thái độ kính cẩn hành đại lễ với mọi người rồi mới mỉm cười nhào vào lòng Diệp Thanh Lam.

“A Từ nhớ Mẫu hoàng lắm!”

Diệp Thanh Lam cũng cười xoa xoa đầu Diệp Từ rồi dắt tay nàng vào cung. Tối yến hội buổi tối, Lí Khiếu Nhiên sắc mặt xanh mét ngồi bên cạnh Diệp Thanh Lam, đáy mắt ảm ảm có vài tia sắc nhọn. Diệp Thanh Lam chẳng thèm nhìn hắn chỉ nói chuyện với Lư Bạch và Diệp Từ làm sắc mặt hắn càng ảm ảm.

Rượu quá ba tuần, không biết tại sao Diệp Thanh Lam lại nhắc tới tên Lư Bạch: “Lư Bạch, người tài cao học rộng, có tài trị quốc, mấy năm nay đã uất ức người rồi.”

Lư Bạch cũng chỉ nhàn nhạt: “Hoàng thượng quá lời.”

“Từ mai người nhậm chức Ngự tiền đốc sử đi, còn A Từ, giờ con cũng lớn rồi, Mẫu hoàng sẽ mời vài vị lão sư tới dạy con.”

Diệp Từ bĩu môi có chút không muốn: “A Từ luyện tiếu Lư Bạch mà, thật sự không thể để Lư Bạch tiếp tục làm lão sư của con sao?”

Trước mặt người ngoài nàng chưa bao giờ gọi Lư Bạch là ca ca.

Diệp Thanh Lam nhìn về phía Lư Bạch, không hề cưỡng cầu chỉ hỏi dò: “Hiện giờ Bôn hoàng cầu hiền như khát, cực kỳ cần những người có tài, Lư Bạch ý người thế nào?”

Lư Bạch do dự một lát rồi khom mình hành lễ: “Được Hoàng thượng thưởng thức là vinh hạnh của thần.” Ý là đã đồng ý nhậm chức.

Nụ cười của Diệp Từ cứng đờ, rồi nàng khẽ nhếch miệng không nói gì.

Tuy Lư Bạch đã thành ngoại thân nhưng Diệp Thanh Lam lại không ban phủ đệ mà vẫn để hắn ở trong cung như trước, thật chẳng ra sao. Vì thế nên trong ngoài cung bắt đầu đồn đại nhưng đã bị Diệp Thanh Lam mạnh mẽ trấn áp.

Còn Diệp Từ, nàng không tự ý đi tìm Lư Bạch nữa nhưng thái độ của nàng với Lư Bạch vẫn như trước cũng khiến hắn an tâm. Mỗi khi có thứ gì chơi vui nàng sẽ phái người tới tặng, đương nhiên khác với Nữ hoàng, nàng rất thích tặng hắn những thứ mình tự làm.

Một hôm Lư Bạch nhìn quanh phòng rồi cuộc phát hiện, những thứ Hoàng thượng đưa cho hắn trừ vài bản sách cổ hầu như đều bị hắn niêm phong cất vào kho, còn đồ Diệp Từ tặng lại được bày đầy trong phòng.

Giấy bút trên bàn học là nàng tự tay làm, tuy không phải nàng mang tới nhưng sau đó gặp hắn liền liền thoáng oán giận nói mình làm giấy bút bị đứt tay, giọng nói đầy ý muốn được khen ngợi. Gối đầu trên giường tuy nói là nha hoàn làm nhưng nàng lại rất đặc ý chỉ những đóa hoa mà nàng hỗ trợ thêu.

Khi gặp hắn bên ngoài Diệp Từ vẫn cười vui vẻ gọi hắn là ca ca, kéo tay hắn làm nũng như thể những lời chất vấn kia nàng chưa từng nói.

Mới đầu Lư Bạch còn muốn giải thích nhưng lại bị thái độ quên hết mọi chuyện của Diệp Từ chặn miệng thành ra dần dần cảm thấy không cần thiết nữa.

Ngày qua ngày Diệp Từ lớn dần mà dung mạo của nàng cũng trở nên càng ngày càng diễm lệ, đẹp đến kinh tâm.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 86: Nam chính cao lãnh [11]

Edit: Kiri

Lư Bạch và Diệp Thanh Lam thương thảo chính sách thuế má xong thì trời đã ngả về chiều, hắn bước ra khỏi lều trại ngẩng đầu nhìn ráng chiều bỗng dưng rất muốn gặp Diệp Từ.

Hắn tóm lấy một thị vệ Hôi Công chúa đang ở đâu rồi qua đó. Lúc tìm thấy nàng, nàng đang nhàn nhã nằm trên một cây đại thụ, mái tóc dài buông xuống như thác nước, hai tay gối đầu, ánh mắt trầm tĩnh nhìn không trung.

“Sao lại ở đây một mình?”

Diệp Từ thật sự không ngờ Lư Bạch sẽ đến tìm nàng, nàng đang nhớ lại tình tiết phát sinh đêm nay nên nghe thế chỉ cười lộ vẻ đùa dai: “Ca ca, đón ta.”

Vừa dứt lời nàng liền thả người nhảy xuống.

Lư Bạch vội vàng ôm lấy nàng, hô hấp còn có chút dồn dập, sắc mặt rõ ràng không vui: “Muội luôn thích làm những chuyện nguy hiểm như thế, bị thương thì sao?”

Diệp Từ vui đầu vào hõm cổ hần cười cực kỳ vui vẻ: “Cảnh này thật giống lần đầu tiên chúng ta gặp mặt.”

Ánh mắt Luru Bạch trầm trầm, hiển nhiên cũng nhớ lại quá khứ. Nhưng không đợi hần nói gì Diệp Từ đã nhảy xuống, nàng vẫn cười như cũ: “Ca ca mau trở về bảo vệ Mẫu hoàng đi, ta cũng phải về thôi.”

Luru Bạch nhẹ nhàng nắm tay lại, dường như trong lòng bàn tay vẫn còn lưu lại độ ấm của nàng, hần không khỏi giật mình đứng lên quay người nhìn bóng dáng Diệp Từ rời đi, về mặt không rõ.

Lần xuất hành này Diệp Thanh Lam chỉ dẫn theo Luru Bạch, Diệp Từ, Thái y và một số lượng ít thị vệ, để Thái phó giám quốc. Diệp Thanh Lam lấy danh nghĩa là vi hành nhưng bà và Luru Bạch, thậm chí là Diệp Từ đã biết trước nội dung câu chuyện thì đều hiểu đây chỉ là một lần dụ răn ra khỏi hang thôi. Bà lạnh nhạt với Lí Khiếu Nhiên đã lâu, trong tối ngoài sáng ngấm hủi không ít thế lực của Lý gia, dồn bọn họ vào chân tường. Lần vi hành này là một cơ hội rất tốt với bọn chúng, nếu không nhân cơ hội này xuống tay với Diệp Thanh Lam thì chỉ sợ sau này sẽ càng khó đắc thủ.

Nên dù bà chỉ dẫn theo mười mấy thị vệ nhưng thật ra đã có một đội binh mã mai phục đợi lệnh cách đó không xa, trong cung cũng đã sớm sắp xếp ổn thỏa, một khi Lý gia động thủ thì nhất định sẽ khiến chúng vạn kiếp bất phục.

Nhưng Diệp Từ còn biết một số thứ họ không biết, như là những người nữ chính dẫn đi là những người bà cực kỳ tín nhiệm nhưng không ngờ vẫn có kẻ hai lòng hạ độc trong đồ ăn. Độc này Lý gia phải tốn bao tâm tư mới tìm được, vô sắc vô vị, có thể khiến người trúng độc tạm mất nội lực cả người bủn rụn, dù là Luru Bạch cũng không thể phát hiện. Vì thế, vốn là chuyện đã nắm chắc nhưng bọn họ suýt thì toàn quân bị diệt. Cũng may tuy Luru Bạch không phải bách độc bất xâm nhưng lại có thể áp chế một phần độc tính, hần vì bảo vệ Diệp Thanh Lam mà toàn thân đầm máu gần như dầu hết đèn tắt, khó khăn lắm mới đợi được cứu binh thì Diệp Thanh Lam lại thay hần cầm một kiếm trí mạng.

Nhìn thấy Diệp Thanh Lam dần hôn mê, tính mạng như ngọn đèn trước gió, Luru Bạch cực kỳ bi thương, cuối cùng quyết định thân nhiên đối mặt với tình cảm dành cho nữ chính.

Nghĩ đến đây, Diệp Từ nhếch môi: “Mỹ nhân ca ca, đừng hòng bỏ qua A Từ.”

Nàng quần Diệp Thanh Lam mãi mới được đi theo, cơ hội tốt như vậy, phải nắm cho thật chắc.

Buổi tối Diệp Từ cố ý nói không khỏe để tránh bữa cơm chiều, Luru Bạch theo nàng về lều để bắt mạch, cầm tay nàng hồi lâu rồi ngẩng đầu lên nhìn nàng đầy phức tạp.

“Sao thế?” Diệp Từ tròn mắt hỏi.

“Mạch tượng thể hiện gần đây muội tâm tư tích tụ, tại sao?”

Nụ cười trên mặt Diệp Từ lập tức trở nên cứng ngắt, một lát sau nàng cười khê: “Sau này khi nào muốn nói thì sẽ nói cho huynh, chẳng qua không phải hiện tại.”

Luru Bạch không nói gì mà chỉ nhìn nàng một lát rồi rời đi. Hần vẫn không hiểu rốt cuộc tình cảm của mình dành cho Diệp Từ thuộc loại gì. Đêm qua hần mơ thấy nàng, ở trong mộng bọn họ đang đi dạo trong Ngự hoa viên, Diệp Từ nghiêng đầu cười nói cùng hần. Khi tỉnh mộng hần đã quên nàng nói gì, chỉ nhớ tâm tình của mình trong mộng, bình yên thỏa mãn đến mức hần hy vọng con đường này không có điểm cuối, có thể đi mãi cùng A Từ như thế thì thật là tốt.

Hần đang đắm chìm trong suy nghĩ thì đột nhiên ngửi thấy mùi máu tươi cực nhạt: “Không tốt.” Hần cả kinh vội xông ra ngoài đồng thời thả đạn tín hiệu.

“Mọi người cẩn thận, có thích khách.”

Hần còn chưa nói xong thì đã liếc thấy một bóng đen chọt lóe qua, vội phóng mấy cây ngân châm ra, Hắc y nhân kia thét lên một tiếng rồi ngã xuống. Bọn họ dựng lều trại ở bờ sông, vốn dĩ là để thủ khó công nào ngờ đám thích khách này đã len vào từ lúc nào, đến khi Luru Bạch nhận ra thì đám cao thủ Nữ hoàng mang theo đã chết đến bốn năm người.

Rõ ràng mọi người đã chuẩn bị đánh một trận ác chiến nào ngờ tay chân lại bủn rụn, cả người mất tinh thần, giờ nghe Luru Bạch nhắc nhở mới miễn cưỡng đầu với thích khách.

“Luru Bạch, ta cảm thấy có gì đó không đúng, hình như chúng ta trúng độc.” Diệp Thanh Lam cầm kiếm, cảm thấy nội lực của mình đang hao mòn nhanh chóng.

Luru Bạch bảo vệ bà chặt chẽ: “Ngô tướng quân sẽ đến ngay, kiên trì.”

Nước sông từ từ bị máu tươi nhuộm đỏ, đất cũng bị nhuộm đầm máu tươi. Cứu binh còn chưa tới mà đám đại nội cao thủ vì trúng độc đã bị thích khách chém giết hết, ngay cả Diệp Thanh Lam cũng thu kiếm, chỉ có thể miễn cưỡng trốn tránh phía sau Luru Bạch, tận lực không gây thêm phiền cho hần.

“Mẫu hoàng.” Tiếng Diệp Từ trong trẻo vang lên.

Luru Bạch quay đầu lại nhìn theo bản năng, Diệp Từ đang đứng trong một mảnh tinh phong huyết vũ, tay cầm Huyết Hồng trường kiếm, quanh thân tràn ngập kiếm khí điên cuồng, biểu cảm lạnh lùng đầy tàn nhẫn.

Hắn thầm run lên trong lòng, lần đầu tiên ý thức được cô bé vẫn thích kéo tay hắn cười làm nũng hình như đã trưởng thành.

“A Từ, muội đi trước đi, hội hợp với Ngô tướng quân.” Lúc này Luru Bạch và Diệp Thanh Lam đã bị bức đến bờ sông, hắn y nhân bao thành nửa vòng tròn chặn đường trước mặt họ, Luru Bạch đang chảy máu không ngừng lại cắn răng bảo Diệp Từ rời đi.

Nàng lại cứ phá vòng vây đi tới chắn trước mặt bọn họ như không hề nghe thấy gì, nàng nhìn kẻ địch tứ phía, ánh mắt như bắn ra sắt thép, kiếm trong tay vung lên không ngừng: “Ca ca, dẫn Mẫu hoàng đi trước đi.”

Luru Bạch còn chưa đáp lời Diệp Thanh Lam đã vội vàng mở miệng: “Luru Bạch, người đi tìm Ngô tướng quân, ta và A Từ chặn ở đây.” Bà không ngờ mọi chuyện lại thành như bây giờ, chỉ trách mình quá tự đại nhưng dù thế nào bà vẫn không hy vọng Luru Bạch sẽ phải chịu thương tổn gì vì mình. Nhìn thấy máu tươi đầm người hắn lòng bà đã đau như cắt.

(Kiri: edit cảm thấy khá là bức mình vị Nữ hoàng này, đời trước như vậy đời này cũng như thế, cơ hồ không hề quan tâm đến con gái, một lòng chỉ hướng về một người nam nhân. A Từ chỉ là một nữ tử, dù có trong thời đại nữ tôn thì một mình nàng cần làm sao được vô số thích khách, trong khi còn phải bảo vệ thêm một người, nhưng mẹ nàng vẫn sẵn sàng bảo người nam nhân kia đi, để con gái ở lại dù biết nguy hiểm rất cao, nói không cần suy nghĩ.)

“Không được.” Luru Bạch phân tâm liền bị một tên thích khách thừa dịp chém một kiếm, Diệp Thanh Lam ở phía sau nên hắn không thể tránh đành chịu một kiếm này. Đồng tử Diệp Từ co rụt lại, lao tới bên cạnh hắn giữ tay cản một kiếm này, máu tươi lập tức chảy ròng ròng.

“A Từ.” Hắn kinh hô một tiếng.

“Câm miệng.” Diệp Từ cản hắn: “Ta nói huynh mau dẫn Mẫu hoàng đi trước, trì hoãn cái gì, muốn mọi người chết hết huynh mới can tâm sao?”

“Ta nói không được.” Hắn lại chém ra một kiếm, về mặt kiên định quyết tuyệt.

Hai người bọn họ kiếm quang giao nhau chắn trước mặt Diệp Thanh Lam rất ấn ý, Diệp Thanh Lam ôm ngực đứng ở phía sau bọn họ, đột nhiên cảm thấy hai người họ hợp nhau đến thế, thân pháp và kiếm chiêu phối hợp tinh diệu tuyệt luân, ngay cả về mặt cũng lạnh lùng như nhau.

Đột nhiên bà thấy hơi kinh hoàng, như là có chuyện gì đó mà mình không khống chế được sắp xảy ra.

“Hoàng thượng! Mau, mau cứu giá.” Ngô tướng quân đang vội vàng lao tới.

Luru Bạch thờ phào một hơi, nhất thời cảm thấy tứ chi vô lực, kiếm trong tay chậm đi một nhịp.

“Ca ca.” Diệp Từ bất chợt thét lên một tiếng, gần như quên mất Nữ hoàng còn ở phía sau nàng, lao về phía Luru Bạch.

“Luru Bạch.” Diệp Thanh Lam cũng hoảng sợ lao tới.

Đến khi bà định thần lại thì Diệp Từ đã ngã vào lòng Luru Bạch, một tên kia gần như đã bắn thủng ngực nàng, máu tươi chảy ròng ròng thấm đẫm vạt áo.

“A .... A Từ.” Sắc mặt Luru Bạch trắng bệch, ôm Diệp Từ vào lòng theo bản năng.

Diệp Từ cười nhẹ, ghé sát vào tai hắn: “Lần nào ca ca cũng .... bảo vệ Mẫu hoàng bất kể tính mạng, cho nên để A Từ .... bảo vệ ca ca vậy.”

Thân thể Luru Bạch run lên, nước mắt lập tức rơi xuống, hắn khóc không thành tiếng chỉ biết khàn giọng gọi tên nàng: “A Từ, A Từ, đừng như vậy ....”

Những giọt nước mắt này, đã mười mấy năm hắn không cho mình khóc.

Ngô tướng quân nhanh chóng tiêu diệt sạch sẽ đám hắc y nhân, phái một đội lính đuổi bắt đám thích khách chạy trốn, những người còn lại thì bảo vệ Nữ hoàng.

“Mau, mau gọi Ngự y.” Diệp Thanh Lam cắn răng, hận không thể lập tức hồi cung xé nát kẻ kia thành mảnh nhỏ.

“A Từ.” Bà nửa quỳ bên cạnh Diệp Từ, vành mắt đỏ lên: “Không sao, nhất định Mẫu hoàng sẽ cứu con.”

Diệp Từ miễn cưỡng nâng khoe miệng rồi hôn mê bất tỉnh.

“A Từ.” Giọng Luru Bạch lại nâng cao lên mấy phần, hắn nhìn chăm chăm người trong lòng, thống khổ đến chết lặng: “Ai bảo muội bảo vệ ta, ai cho muội. ....”

“Luru Bạch.” Không biết tại sao Diệp Thanh Lam càng thấy kinh hoàng, bà cầm lấy bàn tay run rẩy của Luru Bạch muốn đỡ hắn đứng lên: “Người đừng như vậy, chúng ta đỡ A Từ về giường trước, Ngự y sẽ chữa cho nó.”

Ánh mắt Luru Bạch dần dần trở nên kiên định, hắn đứng dậy ôm Diệp Từ thật cẩn thận rồi bước về phía lều của mình.

Trong quá trình Ngự y khám cho nàng, hắn một mực ngồi bên, hai mắt không có tiêu cự, vẻ mặt hoang mang. Hắn nhớ tới rất nhiều điều, bộ dáng Diệp Từ nằm gục trên bàn chẩn, nàng ôm eo hắn nằm trong lòng hắn, nụ cười vui vẻ không đau buồn của nàng, ánh mắt nàng lo lắng khi thấy hắn bị thương, lời nói kiên định của nàng — trong lòng A Từ, ca ca còn quan trọng hơn chính bản thân mình.

Đầu óc hỗn độn nhưng đều là bộ dáng của Diệp Tử. Cười, khóc, trầm mặc, phẫn nộ. Sau đó hắn phát hiện ra, có lẽ hắn không mặc kệ đứa trẻ này được rồi.

May mà Diệp Tử có mặc kim giáp Nữ hoàng từng ban cho nàng nên vết thương trông có vẻ nặng nhưng không động đến nội tạng. Máy ngày này hắn luôn ở bên chăm sóc, cứ một lát lại xem mạch, cứ mấy canh giờ lại bón thuốc cho nàng một lần, đến tận lúc thương thế của nàng ổn định mới bằng lòng đi nghỉ.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 87: Nam chính cao lãnh [12]

Edit: Kiri

Lưu Bạch ngủ một giấc đến tận giữa trưa ngày hôm sau mới dậy, vừa dậy đã bị gọi vào lều của Nữ hoàng thương thảo việc đối phó Lý gia. Thời gian trước hắn giúp Diệp Thanh Lam chen ép Lý gia chẳng qua là nghe theo lời bà nhưng lần này thật sự đã bị bọn chúng chọc cho dâng lên ba phần con tức, lúc nói chuyện với Diệp Thanh Lam đáy mắt còn ầm ầm có lửa giận.

Bàn bạc suốt một canh giờ hắn mới quay về dùng bữa, đang chuẩn bị sang xem Diệp Tử thì có hạ nhân tới báo Công chúa đã tỉnh.

Hai mắt Lưu Bạch sáng lên, bước chân không khỏi nhanh lên vài phần: “Tỉnh lúc nào?”

“Đã tỉnh vài canh giờ rồi ạ.”

“Cái gì?” Hắn cau mày, tuy ngữ khí bình thản nhưng lại lộ ra hàn ý: “Sao giờ mới báo cho ta biết?”

Người nọ run lên, cúi đầu càng thấp: “Công chúa vừa tỉnh đã hỏi ngài nhưng nghe nói ngài đang nghị sự với Nữ hoàng nên dặn chúng nô tài không được quấy rầy.”

Lưu Bạch mím môi, không biết tại sao lại cảm thấy tâm hoảng ý loạn.

Lúc hắn vén màn đi vào Diệp Tử đang uống thuốc, nàng ngửa đầu uống cạn bát nước thuốc màu đen, sắc mặt bình tĩnh khiến hắn có chút hoảng hốt, giống như trong nháy mắt đó nhìn thấy chính bản thân mình. Tình cảnh nàng nhìn mũi kinh ngạc hỏi hắn ‘Chờ ta trưởng thành sẽ không thấy đáng khi uống thuốc sao?’ như vừa mới hôm qua, vậy mà giờ đã trở thành một nữ tử uống thuốc không đòi chút quả nữa rồi.

Nàng trưởng thành rồi.

Diệp Tử thấy hắn đến liền cười nhẹ, nàng đang bệnh nên mái tóc buông xõa, khuôn mặt trắng nõn hơi hồng, cười lên kinh diễm mà loá mắt.

Hắn ngồi xuống cạnh Diệp Tử xem mạch cho nàng, cuối cùng cũng an tâm được vài phần: “Mọi thấy tốt hơn rồi chứ?”

“Ừ.” Diệp Tử nhẹ nhàng gật gật đầu, cười dịu dàng: “Ca ca, ta có vài lời muốn nói với huynh, huynh đừng trả lời cũng đừng trách cứ ta, im lặng nghe ta nói hết được không?”

Mặc dù Lưu Bạch hơi nghi hoặc nhưng vẫn đồng ý.

Diệp Tử cup mắt che khuất tình tự phức tạp nơi đáy mắt, một lát sau nàng ngẩng đầu lên, đáy mắt chỉ còn lại tình tố nồng đậm.

Ý cười trên mặt nàng dần trở nên mờ nhạt: “Ca ca huynh biết không? Mỗi lần ta nhìn thấy đôi mắt đậm mạc bình tĩnh của huynh đều muốn lại gần, hôn huynh một cái để huynh không còn vẻ mặt khiến người ta đau lòng ấy nữa.”

Lưu Bạch hơi hơi sững sờ, không tự giác siết chặt nắm tay.

“Cũng không biết từ nhỏ đến lớn ca ca đã phải trải qua những gì mà luôn không vui không buồn như thế, giống như không có chuyện gì có thể gọi lên một chút cảm xúc của huynh. Ta không thích nhìn thấy ca ca như vậy, luôn muốn huynh có thể vui vẻ một chút. Mỗi tối ta đều triệu tập hạ nhân lại, bảo bọn họ kể một số chuyện thú vị cho ta nghe, sau đó ta sẽ lựa lấy vài chuyện kể huynh nghe. Nếu ca ca có thể nhu hòa đi một chút ta liền vui đến mấy ngày.” Ánh mắt Diệp Tử có chút xa xăm, như là đang đắm chìm trong hồi tưởng.

“Trước kia Mẫu hoàng cực sủng ái Lý Chính quân nhưng thi thoảng Người vẫn tới chỗ những thị quân khác. Khi đó ta từng nghĩ ta sẽ không giống Mẫu hoàng, nếu ta có người ta thích thì ta sẽ toàn tâm toàn ý đối đãi với hắn, để hắn có người thương, có người sủng, dù trời có sụp cũng có người chống thay hắn.” Nàng nói câu đó xong liền nhìn Lưu Bạch cười: “Cho nên, ta vẫn luôn cố gắng sủng ca ca, ca ca có phát hiện ra không?”

Sự khiếp sợ trong mắt Luru Bạch đã dần tan đi, chỉ còn biểu tình khó nói thành lời.

“Ta thích ca ca, rất thích ca ca.” Trên mặt Diệp Từ mang theo ý cười nhưng ngữ khí lại cực kỳ thân nhiên: “Bởi vì rất thích huynh nên giờ giờ khắc khắc muốn quần lấy huynh, muốn ôm huynh, muốn trò chuyện với huynh cũng muốn che chở cho huynh, không để huynh phải chịu bất kỳ thương tổn nào. Dù huynh bị xước một cái cũng đau hơn ta bị đâm mấy kiếm. Hi vọng ái ố của ta đều vì huynh mà nên. Nhưng.....” Ý cười trên mặt nàng tan dần: “Ta dần dần phát hiện ra, ca ca cũng không cần ta đâu.”

“A Từ.” Nội tâm Luru Bạch cuộn cuộn nhưng cuối cùng chỉ biết gọi tên nàng.

Diệp Từ cười cười tự giễu: “Mỗi ngày ta đều cố gắng dành thời gian rảnh vào buổi chiều, nên sáng sớm ta đã dậy luyện võ, tối lại luyện tập cầm kỳ thư họa đến tận canh ba. Nhưng mỗi lần ta phấn chấn đi tìm ca ca thì mười lần phải đến chín lần huynh ở chỗ Mẫu hoàng. Giữa việc làm sự phụ của ta và làm trọng thân của Mẫu hoàng huynh đã chọn trợ giúp Mẫu hoàng. Vào lúc sinh tử nguy nan người huynh mãi mãi bảo vệ không tiếc tính mạng cũng là Mẫu hoàng. Huynh chưa bao giờ đặt A Từ vào lòng nên ta càng ngày càng đổ kỵ với Người, đổ kỵ đến nỗi mấy ngày trước thậm chí ta còn do dự rồi mới cứu giá. Vì ca ca, càng ngày ta càng không giống bản thân mình.”

Luru Bạch hé miệng muốn nói gì đó nhưng không thốt ra nổi một chữ.

“Ta không muốn trở thành một Diệp Từ như vậy, cũng không muốn vì phần tình cảm này mà khiến ca ca và Mẫu hoàng khó xử. Tuy không biết tại sao Mẫu hoàng lại đột nhiên chán ghét Lý Chính quân mà sủng ái huynh nhưng Người thật sự coi ca ca quan trọng hơn bản thân đây, không phải mấy hôm trước cũng bằng lòng ở lại để huynh đi trước sao?” Diệp Từ cười nhìn Luru Bạch, hần lại mỉm môi không nói gì.

Nàng liền nhẹ nhàng thở dài một tiếng: “Mấy năm gần đây càng ngày ta càng mệt, thật sự không thể giả như không biết mà cười đùa nữa, không muốn tra tấn chính bản thân mình càng không muốn vì yêu sinh hận mà biến thành một nữ nhân đáng sợ.” Diệp Từ hít vào một hơi thật sâu, nhướn miệng cười, như là đã buông bỏ được chấp niệm: “Cho nên, ta quyết định sẽ không thích ca ca nữa. Không vì ca ca vui mà vui, cũng không vì ca ca buồn mà buồn. Tóm lại là giải thoát cho chính mình, cũng giải thoát cho mọi người thôi.”

Tóm lại là giải thoát cho chính mình, cũng giải thoát cho mọi người thôi.

Gió chiều ủa vào phòng qua khung cửa sổ, rõ ràng là cực kỳ mát mẻ nhưng trán Luru Bạch lại chảy đầy mồ hôi. Hần bật dậy, nghĩ đến giấc mơ vừa rồi. Hần lại mơ thấy hình ảnh mấy tháng trước, Diệp Từ tái nhợt mà nghiêm túc nói với mình những lời kia, nụ cười thoải mái cuối cùng của nàng như một đóa hoa mẫu đơn ung dung mà rực rỡ, mang theo tự tôn và uy nghiêm của Công chúa một nước, đồng thời cũng vạch ra một ranh giới giữa hai người bọn họ.

Không đợi hần tỉnh lại đã nghe Nữ hoàng truyền triệu, Luru Bạch ngẩng đầu nhìn trời chiều rồi dậy chuẩn bị tới Ngự thư phòng. Lúc đi qua Ngự hoa viên hần tùy ý瞥 mắt nào ngờ hơi chậm bước lại, rồi bỗng dưng đã đứng trước mặt Diệp Từ tự lúc nào.

Nàng đang cầm một đóa mẫu đơn, nét mặt nhìn hần điềm lệ vô cùng, người đẹp hơn hoa. Luru Bạch chưa mở miệng Bạch Lan bên cạnh Diệp Từ đã hừ lạnh một tiếng, tuy không mở miệng châm chọc nhưng thái độ rõ ràng là không vui. Diệp Từ mỉm cười gật gật đầu với hần: “Bạch Đốc sử chuẩn bị tới chỗ Mẫu hoàng sao?”

“A Từ.” Từ ngày hôm ấy nàng luôn đối xử lạnh lùng với hần như vậy, không phải coi như không thấy mà là ôn hòa có lễ nhưng như thế lại càng khiến Luru Bạch thống khổ.

“Hả? Bạch Đốc sử có chuyện gì sao?”

“Muội thật sự lý trí như vậy, cứ như thế sao?” Lòng người dễ không chế như thế sao?

Diệp Từ cười nhẹ: “Thật ra cũng không khó như Ngài tưởng tượng đâu. Giờ chắc Mẫu hoàng đang chờ, Bạch đốc sử đừng đến muộn.”

Nàng đưa đóa hoa cho Bạch Lan: “Sắc trời cũng không còn sớm, chúng ta nên trở về thôi.”

Luru Bạch nhìn bóng dáng nàng khuất dạng đứng trầm mặc một lúc lâu, đến tận khi hạ nhân nhắc nhở hần mới tiếp tục cất bước.

Nữ hoàng an toàn trở về, Lý gia nhất định vạn kiếp bất phục. Mấy tháng nay Diệp Thanh Lam vất vả thanh lý thế lực của Lý gia mãi mới được thư thái, bà nhìn Luru Bạch buột miệng: “Luru Bạch, Bồn hoàng lập người là Chính quân được không?”

Chén rượu trong tay Luru Bạch khẽ run sánh rượu ra ngoài, quả nhiên Diệp Từ vẫn hiểu Nữ hoàng hơn hần. Thật ra không phải hần không hiểu chỉ là tìm rất nhiều lý do để che lấp thôi. Dù sao sau khi nhìn thấy mức độ sủng ái của Nữ hoàng với Lí Khiếu Nhiên hần thật sự không thể tin được chuyện Người chuyển dời tình cảm sang mình.

Đơn giản là cảm thấy mình bị phản bội, từ yêu sinh hận nên mới tìm hần làm người thay thế thôi. Đời này Diệp Thanh Lam không thể dùng sinh mạng để biểu đạt tình cảm của mình với hần nên Luru Bạch chưa bao giờ nhìn thẳng vào tình cảm của bà.

“Hoàng thượng nói đùa.”

Lại là bộ dáng bất động thanh sắc này, mỗi lần mình trong tối ngoài sáng biểu đạt tâm ý với hần hần luôn như thế này. Nhất thời Diệp Thanh Lam cảm thấy bùng bùng lửa giận, bà vút mạnh chén rượu đang cầm: “Người cho là Bồn hoàng đang nói đùa ư? Luru Bạch, ta không tin người thật sự không hiểu, đừng giả ngu nữa.”

Lưu Bạch vẫn lạnh nhạt như trước: “Thần không thích hợp với vị trí này.”

“Ta không hỏi ngươi có hợp hay không, ta đang hỏi ngươi có bằng lòng chấp nhận tình cảm của ta không? Lưu Bạch, mấy năm nay ta chỉ hận không thể mang những thứ trân quý nhất thiên hạ tới trước mặt ngươi. Ta muốn sủng ngươi yêu ngươi cả đời, ngươi thật sự không hiểu sao?”

Lưu Bạch có chút hoảng hốt, lại nhớ tới Diệp Tử lần nữa, nhớ tới hình ảnh nàng mỉm cười nhẹ giọng nói thích hắn đến mức nào, càng thế lại càng thấy vẻ cao ngạo chất vấn của Diệp Thanh Lam buồn cười đến cực điểm. Không phải không biết nhưng giống như bây giờ vậy, cái gọi là sủng ái của Hoàng thượng nhạt nhẽo mỏng manh đến nỗi hắn chẳng có tí ký ức nào. Nghĩ đi nghĩ lại hắn cũng chỉ nghĩ ra được cả một kho đầy kỳ trân dị bảo kia.

Nhưng chính hắn đã đẩy Diệp Tử khỏi mình.

Lưu Bạch nghĩ đến đây, tâm lại đắng chát thêm vài phần. Rõ ràng trong trí nhớ của hắn, Diệp Tử chỉ là một đứa trẻ đồ hai câu là vui vẻ ra mặt, nào biết một khi quyết tâm lại khó dỗ đến vậy.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xìng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 88: Nam chính cao lãnh [13]

Edit: Kiri

“Bỏn hoàng đang hỏi ngươi đấy!” Lưu Bạch trầm mặc càng lâu Diệp Thanh Lam lại càng sợ hãi.

Rốt cuộc hắn cũng ngẩng đầu lên nhìn thẳng vào bà: “Nửa tháng nữa là đến thời hạn mười lăm năm.”

“Thời hạn?”

Lưu Bạch cup mắt lạnh nhạt nói: “Hoàng thượng đã quên tại sao ta tiến cung ư? Ta nguyện trợ giúp Hoàng thượng, bảo vệ Hoàng thượng chỉ là vì báo ân thôi. Hoàng thượng đã cứu ta một mạng, báo thù cho sự phụ thay ta, ta dùng mười lăm năm bán mạng cho Hoàng thượng để trả lại, hiện giờ kỳ hạn mười lăm năm đã hết, từ nay về sau Hoàng thượng phải tự mình bảo trọng.”

“Ngươi muốn rời cung?” Diệp Thanh Lam tức giận quát.

Lưu Bạch thở dài: “Có lẽ tạm thời sẽ không, nhưng thứ cho ta không thể tiếp tục nói gì nghe này.”

“Nói gì nghe này, báo ân? Ha ha.” Diệp Thanh Lam cười thê lương: “Ngươi quy tất cả về báo ân? Thật sự là buồn cười, ha ha ha, thật sự là rất buồn cười.”

Đương nhiên buổi nói chuyện này kết thúc không vui vẻ gì. Dù Diệp Thanh Lam đã chết một lần nhưng trên người vẫn có khí độ cao cao tại thượng của Nữ hoàng, đương nhiên bà nhớ tại sao Lưu Bạch lại tiến cung, cả khi bà đã sớm quên người này là ai hắn vẫn dùng cảm quên mình vì bà cho nên Diệp Thanh Lam cũng coi đây là tình yêu khắc cốt ghi tâm. Nhưng tới bây giờ, khi bà đã yêu người nam nhân này lại phát hiện mọi thứ đều do bà tự mình đa tình, sai ngay từ phút bắt đầu, nực cười đến cực điểm.

“Nô tỳ tham kiến Bạch Đốc sử, có gì mà Bạch Đốc sử lại đứng trước điện Công chúa vậy?”

Giờ ngoặt trời đang chói chang, Lưu Bạch y phục thanh sam đứng trước cung điện của Diệp Tử im lặng nhìn cánh cửa sổ nhỏ, ánh mắt xa xăm nhu hòa. Hắn không làm gì cả mà chỉ đứng đó.

Bạch Cẩm là nhị đẳng nha hoàn mới tới cung Diệp Tử, tuy thường xuyên nghe thấy tên Lưu Bạch nhưng cũng không rõ lắm quan hệ của hai người, lúc này nhìn theo ánh mắt hắn thì chỉ thấy mảnh trúc đứng đưa, nghi hoặc hỏi: “Bạch Đốc sử tới gặp Công chúa sao? Để nô tỳ vào thông báo cho ngài.”

Lưu Bạch thản nhiên nhìn nàng ấy một cái, đưa cho Bạch Cẩm một miếng ngọc bội: “Ta sẽ không vào, giao cái này cho Công chúa đi.”

Diệp Tử đang đọc sách thì Bạch Cẩm mang miếng ngọc bội vào, nàng hưng trí lật qua lật lại miếng ngọc bội rồi cười: “Ngươi lui xuống đi.”

“Dạ.” Bạch Cẩm theo lời lui ra.

“Không ngờ vẫn còn nhớ.” Trên miếng ngọc có khắc chân dung của Diệp Tử, người trên ngọc đang cười rực rỡ trông rất sống động, nhất định đã mất không ít tâm tư. Giờ nghĩ lại Diệp Tử cũng chỉ nhớ là sau khi mình nhìn thấy bản lĩnh điêu khắc của Lưu Bạch thì đã từng nói một câu ‘Ca ca lợi hại thật, có thể khắc A Tử không, tốt nhất là khắc lên ngọc bội.’ cũng không biết sao tự dưng hắn lại nhớ tới cái này.

Diệp Tử đưa một lát rồi cong môi cười, ném nó vào trong hộp trang sức.

Mối thế này còn chưa đủ đâu.

Hai người dường như đã đổi vai, Diệp Từ đi luyện võ hay dạo qua Ngự hoa viên đều sẽ gặp Luru Bạch, hẳn không quá rầy rầy nàng, chỉ im lặng đứng một bên, thi thoảng còn đổi mấy chiêu với nàng hoặc nói vài câu. Diệp Từ vẫn lạnh nhạt có lẽ nhưng cũng không tức giận, đối xử với hắn như những sự phụ khác, chỉ là lạnh nhạt hơn vài phần.

“A Từ, muội định không để ý đến ta cả đời sao?” Cứ như vậy hơn nửa tháng, Luru Bạch càng thấy bất đắc dĩ và bối rối. Hắn chưa từng tự hỏi bản thân là nếu không phải Diệp Từ đang giận dữ, nếu nàng thật sự quyết định buông tay, nếu nàng thật sự không cần mình thì hắn nên làm gì đây? Trái tim đã bị sự áp áp của nàng hòa tan phải làm thế nào mới khôi phục như trước được? Con người đã quen với áp áp sẽ khó mà chịu được sự lạnh lẽo của cô đơn.

Mấy ngày nay cứ nhắm mắt lại là hắn có thể nhớ tới từng câu nói của Diệp Từ, Nàng nghịch ngợm thè lưỡi, nàng nghiêm túc suy nghĩ... mỗi câu nói mỗi biểu cảm hắn đều nhớ rõ ràng. Thật sự là một nha đầu ngốc, ai nói hắn không cần nàng, nàng đã sớm tác động đến hi vọng ái ố của hắn từ lâu rồi, chỉ là hắn không biểu hiện ra thôi.

Hắn rất muốn giải thích, muốn phân bác lại lời thẳng thắn lần trước của Diệp Từ nhưng mỗi khi định mở miệng lại bị vẻ mặt không cho là đúng thậm chí còn có chút kháng cự và chán ghét của nàng làm nói không nên lời.

Luru Bạch lại tới Ngự thư phòng, trong đó trừ bà còn có người khác, tiếng nói chuyện làm hắn sững sờ đứng nguyên tại chỗ.

“Gặp công tử nhà Ngụy Thừa tướng rồi chứ? A Từ thấy hắn thế nào, có xứng đôi làm chính phu của con không?”

Thân thể Luru Bạch cứng ngắc đứng đó như bị rơi vào hầm băng.

“Cũng coi như là tài tử.” Diệp Từ cúi đầu, ngữ khí thản nhiên, rõ ràng là đại sự đời người nhưng nàng lại không hề để ý.

“Bổn hoàng chỉ có một nữ nhi là con, ngôi vị hoàng đế này sớm muộn gì cũng phải truyền cho con. Ngụy Kỳ Thanh không chỉ văn võ song toàn, đáng về đường đường mà quan trọng nhất là mẫu thân hắn trung thành và tận tâm, người nạp hắn làm phu sẽ có người trợ giúp khi lên ngôi.....”

Diệp Thanh Lam còn muốn nói thêm lý do để chứng minh mình sắp xếp cho Diệp Từ một hôn sự tốt đến mức nào nhưng lại bị Diệp Từ không kiên nhẫn ngắt lời: “Mẫu hoàng cứ sắp xếp, A Từ không có gì dị nghị.”

Diệp Thanh Lam cười to: “Cũng không gấp, ngoại trừ hắn Lăng quốc ta còn không ít thanh niên tài tuấn để A Từ chọn lựa. Mẫu hoàng cũng không muốn cảm gây đánh uyên ương, con nhìn trúng ai thì nói với ta, dù thanh danh không hiển, gia sự hàn vi, chỉ cần A Từ nhà chúng ta thích thì nhất định Mẫu hoàng sẽ nạp hắn làm phu cho con.”

Diệp Từ cong cong môi nhưng ý cười không đạt đến đáy mắt: “Mẫu hoàng cứ sắp xếp đi, dù là ai cũng không quan trọng.”

“Chuyện này đừng nên thẹn thùng, nửa tháng nữa con tròn mười lăm rồi, nếu con thật sự không có gì dị nghị thì Bổn hoàng sẽ hạ chỉ tứ hôn vào yến hội sinh nhật của con.”

“Vâng.” Diệp Từ gật gù đầu: “Nếu không còn việc gì khác A Từ cáo lui trước.”

Nàng đứng dậy khom mình hành lễ rồi lui ra ngoài. Vừa ra khỏi cửa đã thấy Luru Bạch sắc mặt âm trầm, nàng hơi hơi dừng bước chân rồi tiếp tục đi thẳng. Đi lướt qua hắn thì tay bị tóm lại, nàng xoay người, Luru Bạch vẫn đứng như cũ nắm lấy cổ tay nàng làm người ta không nhìn rõ được vẻ mặt của hắn.

“Bạch Đốc sử sao thế, có việc gì không?” Diệp Từ cũng không nhìn hắn.

Thân thể Luru Bạch tựa hồ hơi run rẩy, mãi mới nói nên lời: “Muội muốn lấy người khác?”

“Liên quan gì đến ngươi?” Vẻ mặt Diệp Từ càng thêm đậm đặc, nàng nhìn chằm chằm bàn tay đang nắm tay nàng: “Bạch Đốc sử nên buông tay đi, Mẫu hoàng còn đang chờ bên trong.”

Hắn ngẩng đầu nhìn thẳng vào mắt Diệp Từ, vẻ bình tĩnh đang cố duy trì trên mặt như dần rạn nứt: “Muội muốn lấy người khác?”

Không biết sao Diệp Từ lại thấy tức giận: “Phải, ta muốn lấy người khác, Bạch Đốc sử có ý kiến gì không?”

“A Từ sao thế?” Dường như Diệp Thanh Lam nghe thấy tiếng họ nên nghi hoặc hỏi.

Diệp Từ lập tức thu liễm biểu tình, nâng giọng đáp: “Không sao ạ, Bạch Đốc sử đến.”

Nàng giằng tay ra nhưng lại hắn lại nắm quá chặt nên đành hạ giọng: “Còn không buông tay.”

“Luru Bạch?” Khi Diệp Thanh Lam ở Ngự thư phòng thì đều cho hạ nhân lui ra nên lúc này chỉ đành tự mình đứng dậy.

Diệp Từ khó tránh khỏi căng thẳng, giằng tay ra lờm hắn một cái rồi bước ra ngoài.

“Vừa rồi ngươi nói gì với A Từ thế?” Diệp Thanh Lam nhìn hắn thất hồn lạc phách hỏi.

Sắc mặt Luru Bạch tái nhợt, trong lòng đau nhói từng cơn, đầu óc cực kỳ hỗn loạn.

“Luru Bạch?” Diệp Thanh Lam bắt đầu thấy không vui.

Hắn lại coi như không nghe thấy lời bà, đứng như trời chồng một lúc rồi đột nhiên lao ra ngoài.

Diệp Thanh Lam đứng người đứng đó, vành mắt đỏ lên, bà siết chặt nắm tay lạnh lùng cười: “Quả thế.”

Luru Bạch nhanh chóng đuổi theo Diệp Tử cầm lấy tay nàng, vẻ mặt vẫn bình tĩnh lạnh nhạt như trước: “Không được lấy người khác.”

Diệp Tử lạnh lùng nhìn hắn, nghe vậy chậm biếm một tiếng: “Vì sao?”

“Bởi vì....” Ánh mắt hắn sâu như biển: “Ta phải gả cho muội.”

Nàng sững sờ trong giây lát rồi về chậm chọc trong nụ cười càng đậm: “Bạch Đốc sử, chậm rồi. Ngươi không cần cảm thấy mình nợ ta cái gì, cũng không cần dùng mười lăm năm nữa để trả ân cứu mạng của ta. Chúng ta đều tự mạnh khỏe là đủ rồi.

Diệp Tử xoay người muốn đi lại bị hắn níu lại, nàng nhất thời nổi giận: “Không đi bảo vệ Mẫu hoàng cho tốt đi, đến trêu chọc ta làm gì, chơi vui lắm sao?”

Ngữ khí Luru Bạch vẫn không chút dao động: “Muội từng nói, chờ muội làm Hoàng thượng, cũng sẽ lập ta làm Chính quân, ngày ngày sùng ta.”

Ánh mắt Diệp Tử có thoáng lau động, nàng cup mắt cười nhẹ: “Ta cũng đã nói, từ nay về sau sẽ không thích ngươi nữa.”

“Muội không giữ lời.” Luru Bạch cứ như không nghe thấy lời nàng nói, cố chấp bám víu vào câu nói đùa ngày trước.

“Đủ rồi.” Nàng giật mạnh tay mình ra: “Không thích ngươi nữa ngươi mới thấy quý trọng à? Ta ghét nhất loại người như thế. Trên đời làm gì có chuyện tốt như vậy, làm gì có ai cam nguyện yên lặng đứng sau ngươi, bình thường ngươi có thể thoải mái lạnh nhạt người ta sau đó ôm người ta một cái là người ta sẽ vui vẻ trở về bên ngươi à, ngươi thấy thế có được không? Ta nói cho ngươi biết, ngươi không cần cảm thấy có lỗi cũng không cần dùng cách này để bồi thường. Kỳ hạn mười lăm năm đã đến rồi, mặc kệ ngươi muốn làm Chính quân của Mẫu hoàng hay muốn rời cung ngao du tứ hải cũng đều không liên quan đến ta. Chúc ngươi ngày sau bình yên khỏe mạnh, ngươi ta từ đây không có quan hệ gì hết.”

Lần này Luru Bạch không giữ nàng nữa, hắn siết chặt tay như đang nắm một thứ gì đó vô cùng quan trọng, rồi cứ lặng im đứng đó nhìn theo bóng dáng Diệp Tử, đầy mắt tràn ngập sương mù.

Như là có gì đó bị rút khỏi linh hồn, mê mang không biết đường về.

Làm sao bây giờ, cô bé luôn cười rục rờ trong quá khứ, hình như không bao giờ... thấy nữa. Luru Bạch chỉ cảm thấy trống rỗng, hắn cúi đầu nhìn miếng ngọc bội bên hông, nhẹ nhàng vuốt ve nó như vuốt ve khuôn mặt của tình nhân.

Một lát sau, hắn ngẩng đầu, siết chặt hai tay.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 89: Nam chính cao lãnh [14]

Edit: Kiri

“Công chúa, đây là thứ hôm nay Bạch Đốc sử đưa tới.”

Diệp Tử nhận con điều từ tay Bạch Lan nhưng không nói gì, chỉ nhìn một lúc rồi đặt sang bên cạnh: “Còn việc gì không? Không thì lui đi.”

Bạch Lan do dự nhưng cuối cùng vẫn cắn răng hỏi: “Công chúa thật sự sẽ thành thân với Ngụy công tử à?”

“Sao?”

“Chỉ là nô tỳ cảm thấy Công chúa không nên hủy hoại hạnh phúc của mình vì giận dữ.” Vào ngày đầu tiên Luru Bạch tặng đồ cho Diệp Tử Bạch Lan còn cười nhạt và sợ Công chúa mềm lòng tha thứ cho người này. Nào ngờ đến cuối cùng Công chúa vẫn sắt đá như vậy, nàng ấy lại thấy không đành lòng.

Cứ cảm thấy ánh mắt vốn bình tĩnh lạnh nhạt của Luru Bạch càng ngày càng thê lương.

Diệp Từ nhẹ nhàng lật một trang sách: “Ta biết đúng mực.”

Nàng đã sớm nói thẳng với Ngụy Thanh và cả hai quyết định phối hợp đóng kịch, một người vì muốn giành trái tim của người khác, còn một người thì muốn chống đối việc bị buộc gả, có cung có cầu không ai nợ ai.

Đương nhiên nàng không thể thật sự lấy người khác, mà sau khi nàng vi phạm hôn ước thì Ngụy công tử có thể vin vào cớ bị Công chúa từ hôn mà suốt đời không gả. Ngô Xuyên nói tiến độ nhiệm vụ đã được 90% nên giờ Diệp Từ chỉ cần thời cơ dứt điểm thế giới này, ngoài ra thì nàng cũng muốn xem Lư Bạch cao lãnh này có thể làm được đến mức nào nữa.

Yến hội sinh nhật của Diệp Từ nhanh chóng đến, nàng âm thầm nhìn quanh một vòng nhưng không hề thấy bóng dáng Lư Bạch, nhất thời nhũn mảy cảm thấy có chút bất an. Diệp Thanh Lam đã nói hôm nay sẽ hạ chỉ tứ hôn, dạo trước Lư Bạch cũng chỉ tặng đồ chứ không nói gì, giờ lại không tham dự chẳng lẽ định buông tay à? Nàng cân nhắc các loại tình huống có thể xảy ra và nghĩ biện pháp ứng đối tương ứng.

Hôm nay có vẻ Diệp Thanh Lam rất vui vẻ, nàng chen nói cười liên tục với các đại thần, Diệp Từ thân là nhân vật chính của buổi yến hội này lại mắt nhìn mũi mũi nhìn tim không quan tâm.

Mãi một lúc lâu sau Nữ hoàng mới nói vào việc chính.

Bà cười hào sảng: “Qua hôm nay Diệp Từ đã mười lăm, đương nhiên là nên đảm nhiệm chức trách của mình. Bỏ hoàng chính thức lập Diệp Từ Công chúa làm Thái nữ.....”

Ánh mắt mọi người đều tập trung vào Nữ hoàng nhân tiện liếc sang Diệp Từ về mặt lạnh nhạt ngồi bên cạnh, Lãng quốc ngoài Diệp Từ Công chúa này thì cũng chỉ có một đứa trẻ khác do một Thị quân có thân phận hèn mọn sinh ra, kết quả này mọi người đã sớm biết.

Diệp Từ cúi đầu cũng không quá vui mừng, Diệp Thanh Lam ngồi bên cạnh đã nói tới hôn sự của nàng: “Ngụy gia công tử Ngụy Thanh tài hoa hơn người, tri thư đạt lý.....”

Ngay lúc đó Bạch Lan đi tới cạnh nàng khom người nhỏ giọng nói: “Công chúa, Bạch Đốc sử sai người đưa cho nô tỳ tờ giấy này, còn nói Người mau xem để tránh hối hận.”

“Uy hiếp ta à?” Về mặt Diệp Từ hơi không vui nhưng vẫn lên mở tờ giấy ra, xem xong sắc mặt nàng lập tức trở nên tái nhợt, hai cánh môi run rẩy.

Thậm chí tay nàng gần như không còn cầm nổi tờ giấy kia nữa, giận dữ quát: “Tên điên này.”

Tiếng động bên nàng quá lớn làm mọi người chú ý, Diệp Thanh Lam vừa mới hỏi Ngụy Thanh có bằng lòng làm Chính phu của Diệp Từ không, hần vừa mới hành lễ còn chưa kịp trả lời đã bị tiếng quát của Diệp Từ cắt ngang.

“A Từ?” Diệp Thanh Lam nhũn nhũn mảy, cố gắng duy trì ngữ khí ôn hòa: “Con vui mừng đến choáng à? Người ta còn chưa trả lời đâu con đã ồn ào rồi.”

Lúc này trong đầu Diệp Từ chỉ còn mấy câu nói ngắn ngủn trên tờ giấy kia nào có tâm tư lá mặt lá trái với bọn họ, nàng vò chặt tờ giấy kia đứng bật dậy: “Mẫu hoàng tứ hôn, xin thứ cho nữ nhi không thể tuân mệnh, nữ nhi đã có người trong lòng, cũng không muốn lấy Ngụy Thanh làm phu, dù là Thị quân cũng không được.” Nàng vốn không muốn nói tuyệt tình như vậy nhưng Ngụy Thanh lại muốn thế nên cứ phối hợp là được.

Sau khi nói những lời này nàng bỏ lại Diệp Thanh Lam và đại thần cả triều, vội vàng rời đi.

Trong đình giữa hồ Lư Bạch đang đứng thẳng tắp ở đó, hai tay hần khoát lên lan can, mặt lạnh nhạt nhìn mặt hồ đang gợn sóng, khung cảnh đẹp như tranh. Nhưng cái đáng sợ là tay phải hần có một vết cắt sâu đến tận xương, máu tươi đang chảy không ngừng, những giọt máu đỏ sẫm tí tách chảy xuống hồ mà hần cứ như không biết.

Không, cũng không phải không biết, cách miệng vết thương ba tấc có cắm một thanh ngân châm làm máu chảy ra từ từ. Ánh mắt hần còn bình tĩnh hơn ngày thường hai phần, cuộc thua sẽ phải trả giá bằng sinh mệnh nhưng hần lại vẫn thản nhiên như cũ.

Trong mười lăm năm nay, Lư Bạch đã tự hỏi mình rất nhiều lần, đến khi hết kỳ hạn rời khỏi Hoàng cung này thì hần nên đi đâu đây? Trước năm bảy tuổi hần sống cuộc sống vô ưu vô lo, sau năm bảy tuổi, hần cần rằng không khóc chỉ trông ngày báo thù. Sau khi báo được thù lại chỉ có thể cảm ngọc bội của mẫu thân, nhớ lại lời bà nói muốn tận mắt nhìn thấy mình trưởng thành mới có thể ép bản thân ở lại thế giới lạnh như băng này. Có kỳ hạn mười lăm năm chẳng qua cũng chỉ là tìm cho mình một lý do để sống tiếp thôi. Người sống trên đời phải có một số việc cần làm, một số người cần nhớ. Nên một khi những thứ này đều không còn thì cái chết cũng chỉ là một sự giải thoát.

Vậy nên, A Từ, muội sẽ giữ ta lại chứ?

Đến giữ ta lại đi, được không?

Ta không biết tự yêu mình, nếu ngay cả muội cũng không yêu ta nữa thì trên thế giới này đã chẳng còn chuyện gì cần ta phải làm, chẳng còn ai muốn ta ở bên, một chút âm áp để quyến luyến cũng chẳng còn.

Lư Bạch dùng tay kia vuốt nhẹ lồng ngực, cảm nhận nỗi đau đang dần dần chết lặng, cả người bắt đầu bủn rủn vô lực, hần vẫn đứng thẳng tắp như trước, hai mắt mờ hồ nhìn cổ tay mình, nhìn từng giọt máu tươi rơi tí tách xuống mặt hồ.

Sinh mệnh trôi đi từng giây một, nỗi thống khổ ban đầu dần biến thành thân nhiên và hòa bình. Điều cuối cùng hần nghĩ đến lại là, sớm biết nàng sẽ không đến thì thật sự không nên sai người đưa cho nàng tờ giấy kia, đương không lại làm sinh nhật mười lăm tuổi của nàng dính máu, thật là áy náy. Chỉ nguyên nhiều năm sau nàng nhớ tới, sẽ không phải là một đoạn ký ức âm trầm.

Hoàng hôn hôm nay cũng không có gì khác năm xưa.

Khi sắc mặt hần đã tái nhợt như tờ giấy, hai mắt mất lực nhắm hờ thì phía trước đột nhiên vang lên tiếng nước. Luru Bạch cảm thấy trái tim mình run lên, đôi mắt ảm đạm sáng lên nửa phần nhìn thấy Diệp Tử bay qua mặt nước đứng trước mặt hần.

Luru Bạch lẳng lặng nhìn nàng, môi mông hơi mỉm cười cực kỳ nhẹ nhưng lại đẹp như một rừng đào đương thì nở rộ.

“Ca ca là tên chết tiệt, ai cho huynh làm thế.” Hai mắt Diệp Tử đã sẫm đỏ, nàng nâng tay hần lên luống cuống mắng: “Kẻ dùng tính mạng mình để uy hiếp người khác là kẻ vô sỉ nhất, mau cầm máu cho mình đi.”

Luru Bạch nắm chặt lấy cổ tay rồi ôm nàng vào lòng, lưỡi biếng chôn mặt vào cổ nàng: “Hoàng hôn hôm nay thật đẹp, đẹp hơn tất cả những ngày trước kia.”

Diệp Tử lập tức rơi lệ, nàng đẩy Luru Bạch ra: “Quản hoàng hôn làm cái gì, nếu huynh không cầm máu ta sẽ thật sự không quan tâm đến huynh nữa.” Nàng nghẹn ngào: “Không bao giờ... quan tâm đến huynh nữa. Sao có thể vô sỉ như thế chứ, người ta tức giận huynh phải dỗ mới đứng chứ có gì lại dùng cách này. Xảy ra chuyện thì sao, ca ca chết thật thì sao, sao có thể thế chứ.....”

Luru Bạch khẽ thở dài một tiếng, đặt nhẹ tay lên đỉnh đầu nàng: “Đừng khóc.”

Trong lúc nói chuyện hần đã sớm cầm hai châm vào huyết đạo trên cánh tay để cầm máu, máu nhanh chóng dừng chảy. Diệp Tử thấy thế lại càng khóc thê thảm: “Huhuhu, Luru Bạch vô sỉ, muội ghét huynh, ghét huynh muốn chết. Làm muội sợ gần chết, làm muội sợ chết rồi có biết không?”

Mặt Luru Bạch trắng bệch không có chút máu, ngay cả ánh mắt cũng dần trở nên mơ hồ nhưng vẫn nhẹ nhàng gạt nước mắt cho nàng: “Vậy muội sẽ lấy ta chứ?”

Diệp Tử lấy khăn tay của mình ra băng bó cho hần, nghe vậy liền lườm hần một cái: “Không lấy huynh thì huynh định làm gì, định tự sát lần nữa à?”

Luru Bạch lại trầm tư một lát, nhẹ nhàng gạt gạt đầu rồi sau đó lại nhẹ nhàng lắc lắc đầu: “Có lẽ sẽ rời cung, sẽ không dọa muội nữa.”

Tiếng nhiệm vụ thành công vang lên trong đầu trở nên không dễ nghe như bao lần trước, Diệp Tử nhìn vết máu đã khô trên mu tay hần mà nghẹn ngào: “Ta sẽ lấy huynh. cả đời này sẽ chỉ lấy một mình huynh.” Nàng nắm lấy bàn tay bị thương của Luru Bạch in lên đó một nụ hôn: “Huynh muốn ở lại Hoàng cung chỉ điểm giang sơn thì ta sẽ cố gắng lên làm Nữ hoàng, trong hậu cung chỉ có một mình huynh. Còn huynh muốn ẩn cư điền viên ta sẽ đi cùng, mặc kệ Công chúa Thái nữ khi gió gì đó, không liên quan gì đến ta hết.”

Cứ nghĩ đến chuyện ban này Diệp Thanh Lam ngăn cản làm Luru Bạch suýt mất mạng Diệp Tử càng thấy phần hận khó nhin, hoàn toàn không thấy do dự hay tự trách gì với việc bỏ vương vị ẩn cư cùng Luru Bạch.

Luru Bạch cười cười đặt miếng ngọc bội tron nhẫn kia vào lòng bàn tay Diệp Tử: “Vậy cuộc sống sau này, Luru Bạch xin nhờ A Tử chăm sóc.”

Diệp Tử vừa khóc vừa cười nhìn hần, siết chặt tay: “Mau trở về đi, vết thương của huynh chưa được bôi thuốc đâu. Ta cảnh cáo huynh, dù sau này ta có cái giận thế nào huynh cũng không được dùng cách này nữa, bằng không chúng ta sẽ thật sự đoạn tuyệt, ta nói được là làm được.”

Ánh tịch dương đỏ ối chiếu lên sườn mặt Luru Bạch đẹp đến nao lòng, hần cầm lấy tay Diệp Tử trịnh trọng gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Nam chính cao lãnh [ngoại truyện]

Edit: Kiri

“Con thật sự muốn lấy Luru Bạch?” Trên Phượng Loan điện, Diệp Thanh Lam trầm mặt hỏi.

“Phải!” Diệp Tử quỳ thẳng tắp.

“Lúc trước Bôn hoàng đã hỏi con có người trong lòng không, con nói mặc ta sắp xếp.”

Diệp Tử có thể phát hiện ra sự tức giận khó nén trong lời nói của bà, giọng càng chân thành: “Từ năm mười tuổi con đã bắt đầu thích Luru Bạch, lúc Mẫu hoàng hỏi con còn chưa rõ tâm ý của chàng, nhầm tưởng chàng không có tình cảm với mình nên đương nhiên không hề nghĩ đến chuyện dùng quyền thế

ép bức. Mà nay Lưu Bạch vì con không tiếc tự tổn hại tính mạng, con đau lòng lại cảm động, đời này không thể phụ chàng. Hơn nữa, đời này con sẽ chỉ lấy một mình chàng, nếu Mẫu hoàng bất mãn thì Diệp Tử cam nguyện từ bỏ thân phận Công chúa, thỉnh Mẫu hoàng chọn người tài khác làm Thái nữ Lăng quốc.”

“Làm càn, con thật sự nghĩ là Bôn hoàng không dám sao?” Diệp Thanh Lam vỗ mạnh vào tay vịn: “Tuy Bôn hoàng chỉ có một đứa con gái là con nhưng cũng không có nghĩa là vị trí Thái nữ không phải con không được.”

Diệp Tử cười mỉa mai, trào phúng không nể mặt: “Ồ, Mẫu hoàng tưởng ai cũng có chấp niệm sâu sắc với vị trí này như Người sao? Con biết Mẫu hoàng thích Lưu Bạch nhưng làm sao bây giờ, hình như chàng thích con hơn cơ!”

“Diệp Tử!” Tuy rằng đã đoán được nhưng Diệp Thanh Lam vẫn thật sự không ngờ đứa con gái mình nuôi từ nhỏ đến lớn lại dùng thái độ khinh miệt lạnh lùng này để nói ra những lời ấy: “Người. .... người đã sớm biết Bôn hoàng có ý với hần còn cố ý dùng kế mị hoặc.”

“Buồn cười, con gánh không nổi ba chữ đã sớm biết này, nếu Mẫu hoàng muốn tính toán trước sau thì con thật sự phải nói mới được.” Hai mắt Diệp Tử sáng quắc: “Lúc con thích Lưu Bạch Mẫu hoàng còn đang ngâm thơ đối khúc phong hoa tuyết nguyệt với Li Khiếu Nhiên cả ngày, lúc con nằm trong lòng chàng ngắm trăng Mẫu hoàng còn đang bận bịu vì Li Khiếu Nhiên nhức đầu rồi thất hẹn, lúc con chần roi cho Lưu Bạch Mẫu hoàng còn đang cao cao tại thượng hạ mệnh lệnh quyết tuyệt như thế cơ mà. Giờ Người lại nói con đã sớm biết Người có ý với chàng à? Thật sự xin lỗi, lúc con có ý với chàng không hề cảm nhận được tý ‘có ý’ nào của Người.”

Diệp Thanh Lam giận đến run người nhưng không nói nổi nửa câu phản bác.

“Mẫu hoàng.” Diệp Tử bình tĩnh dần cười nhẹ nhàng: “Trên đời này không có thuốc hồi hận, có những thứ một khi đã bỏ lỡ thì sẽ không có cơ hội để đền bù.”

Dù bà có sống lại thì thế nào chứ, giờ hần đã là người của ta rồi.

Diệp Thanh Lam cắn răng tự lừa mình dối người, cao ngạo hất cằm: “Hừ thế thì sao, lúc gặp nguy hiểm hần vẫn sẽ cứu ta trước, người hần quan tâm nhất vẫn là ta. Ta không tin hần chỉ vì báo ân, nếu yêu một người thì sẽ không bao giờ nỡ để người đó chịu một phần thương tổn. Nhưng người xem thái độ của hần với mình đi, người thật sự cảm thấy hần yêu người sao? Hần chỉ coi người là muối muối thôi. Nếu không phải tại người quân lấy không buông lấy mạng ép buộc thì người nghĩ hần sẽ đồng ý ở bên cạnh người sao?”

Lúc này Diệp Tử lại cười: “Ồ, vậy không bằng chúng ta thử đi, để xem lần này gặp nguy hiểm người Lưu Bạch cứu trước sẽ là ai?”

Diệp Thanh Lam nhếch môi: “Đã nhiều lần như thế rồi còn cần phải thử nữa sao?”

“Người không dám?”

“Diệp Tử, người quá to gan. Đừng quên người là con gái Bôn hoàng.”

“Ta chưa từng quên điều này, nhưng ta thấy Mẫu hoàng thường xuyên quên đấy.” Đáy mắt nàng tự giấu lại thống khổ: “Không nói ngày thường lo là lạnh nhạt, chỉ cần xem những lúc ta bị nguy hiểm đến tính mạng, có lần nào Người ở bên cạnh ta không? Nếu Người không dám thử thì quên đi, đừng có dùng thân phận mẹ con để ép, làm ta buồn cười lắm.”

Diệp Thanh Lam đập mạnh vào tay vịn, giận không nén được: “Người. .... người. .... giỏi cho một Thái nữ Lăng quốc. Thử thì thử, nếu hần cứu ta trước thì người không được phép quấy rầy hần nữa, đừng có lấy danh nghĩa thầy trò làm chuyện câu thả, tuyệt không hiểu lễ nghĩa liêm sỉ.”

Diệp Tử cười lạnh một tiếng: “Nếu chàng cứu Người thì ta sẽ rời cung, không bao giờ xuất hiện trước mặt Người nữa. Còn nếu Người thua thì đừng có cản trở hôn sự của chúng ta.” Nói xong câu đó nàng không quan tâm Nữ hoàng có cho phép không đã đứng dậy đi ra ngoài.

Đi được hai bước nàng ngoái đầu lại nhìn Diệp Thanh Lam, ánh mắt thương hại và cười nhạo.

Nếu thua đương nhiên ta sẽ rời cung nhưng lúc đó Lưu Bạch nguyện ý rời cung theo ta hay nguyện ý ở lại với bà thì phải xem ý nguyện của hần.

Diệp Thanh Lam nhanh chóng sắp xếp mọi thứ, tìm một cơ hội dẫn Diệp Tử và Lưu Bạch ra khỏi cung. Ba người bọn họ ngồi trên ba xe ngựa riêng biệt, chỉ đợi đến lúc binh lính xuất hiện xem người đầu tiên Lưu Bạch cứu sẽ là ai.

Đoàn nghi thức của Nữ hoàng đi mãi mới tới được một nơi tương đối yên tĩnh, Lưu Bạch ngồi trong xe ngựa đột nhiên nghe thấy một tiếng xé gió rất nhỏ, đáy mắt hần lóe lên chớp lấy trường kiếm phá xe ra ngoài.

Hần vừa phi ra đã có một mũi tên bắn vào xe ngựa.

Mười mấy hắc y nhân che mặt chia làm ba nhóm, một nhóm lao tới ngăn cản Lưu Bạch và đám thị vệ ít ỏi bảo vệ xe hần, hai nhóm còn lại hùng hổ lao về phía xe Diệp Thanh Lam và Diệp Tử.

Đồng tử Lưu Bạch co lại như bị gọi ra một ký ức nào đó rất thống khổ, hai mắt hần chợt vắn tơ máu, động tác ngoan lại quyết tuyệt liều lĩnh phá tan vòng vây của thích khách.

Diệp Thanh Lam ngồi trong xe nhìn bên ngoài thấy thế liền căng thẳng đến suýt ngừng thở, trong mắt trong tim chỉ còn bóng dáng Lưu Bạch, hai nắm tay

siết chặt.

Có lúc nàng nghĩ rốt cuộc tại sao ông trời lại cho bà sống lại, tại sao lại không để bà siêu thoát mà lại để bà nhìn thấy cảnh tượng Lư Bạch liều mạng vì mình. Tựa như nhân duyên lại tựa như số mệnh. Ý nghĩa việc bà sống lại có lẽ chính là muốn bảo bà không phụ một người.

Bà đã nghĩ như thế rất nhiều lần, hai chữ Lư Bạch này gần như trở thành ràng buộc duy nhất trong sinh mệnh bà, là sự ám áp duy nhất vận mệnh cho bà. Bởi vì bà biết người này mãi mãi coi bà quan trọng hơn bất kỳ điều gì, người này mãi mãi sẽ không bao giờ phản bội.

Bà vừa nghĩ vậy vừa trơ mắt nhìn Lư Bạch lao về phía Diệp Tử, hấn phá vòng vây bất kể tính mạng, khí thế lạnh lẽo đầy quyết liệt.

Diệp Thanh Lam nhìn hấn không chớp mắt, nhìn mãi đến tận lúc hấn chấn một kiếm cho Diệp Tử, nhìn về kiên định trong mắt hấn, nhìn về mặt hấn thay đổi. .... Diệp Thanh Lam cảm thấy tim đau như muốn xé ra, hai tay vô lực buông thông xuống. Tất cả chấp nhất và tin tưởng vững chắc đều tan thành mây khói, chỉ còn lại thể lương và trào phúng khôn cùng.

“Đủ rồi, dừng tay đi.” Bà nghe thấy mình hét lên tiếng, sau đó tất cả mọi người lập tức dừng tay, bất luận là thị vệ bảo vệ bọn họ hay thích khách mưu sát. Bọn họ đều thu kiếm cúi đầu đợi mệnh lệnh của Nữ hoàng.

Đầu tiên Lư Bạch hơi sững sốt sau đó nhanh chóng nhú mày nhìn Diệp Thanh Lam.

Diệp Tử cũng biết thắng bại đã phân, nàng thân nhiên cười ghét sát vào tai Lư Bạch: “Đây là lần đầu tiên ca ca lựa chọn bảo vệ ta đấy, thật là cảm động.”

“A Tử.” Lư Bạch đã đoán được phần nào tình hình hiện tại nên càng thấy bất đắc dĩ.

“Người thắng.” Diệp Thanh Lam thân nhiên mở miệng, trong giọng nói không hề có một tia suy sụp, bà cao ngạo ngồi trong xe ngựa nhìn bọn họ rồi buông mạnh: “Bãi giá, hồi cung.”

Xe ngựa của bà dần đi xa, Diệp Tử đứng tại chỗ nhìn theo bóng dung bật cười: “May mà bà ấy lựa chọn nhận thua chứ không phải then quá hóa giận.”

“Hả?” Lư Bạch thân nhiên nhìn nàng một cái.

“Ca ca, huynh thật sự không thích Mẫu hoàng sao?”

“Ừ, không thích chút nào.” Giọng hấn nghiêm túc khó thấy.

Diệp Tử còn chưa vừa ý: “Vậy nếu ta muốn soán vị thì ca ca định giúp ai?”

Lư Bạch suy tư một lát: “Muội.”

“Không chém đinh chặt sắt, không tính.” Diệp Tử cười cong đuôi mắt, quay sang ôm lấy Lư Bạch: “Ta hỏi lại lần nữa, nếu ta muốn soán vị thì huynh giúp ai?”

“Muội.” Lần này Lư Bạch trả lời không do dự.

“Ngoan lắm.” Nàng cười nhón chân thom hấn một cái vào má: “Lần này Mẫu hoàng thua nhất định sẽ rất tức giận, nếu bà muốn lấy thế áp người thì chúng ta liền mưu phản được không?”

“Được. Nhưng muội xác định muội có thể thành công chứ?” Lư Bạch bắt đầu suy tư thể lực có thể lợi dụng và tỷ lệ mưu phản thành công.

Diệp Tử cười nói: “Ai biết được.”

Phải biết rằng năm năm nay, trừ công tâm Lư Bạch nàng cũng không phải ngồi không. Nàng là Công chúa duy nhất của Lăng quốc, muốn lôi kéo thế lực về phía mình là chuyện rất dễ dàng.

Lư Bạch đắm chiều nhìn nàng một cái không nói gì.

Diệp Tử xoay người lại nhìn thẳng vào mắt hấn, ý cười trên mặt càng sâu: “Không hỏi muội xem ban nãy xảy ra chuyện gì à?”

“Đoán được.” Lư Bạch không thêm đề ý: “Chúng ta cũng hồi cung đi.”

Người đánh xe còn đang chờ bọn họ đấy, về mặt còn như vừa xảy ra chuyện gì phấn khích lắm. Diệp Tử thấy thế liền bật cười, hôm nay tâm tình nàng rất tốt nên không thêm oán giận gì đó, trực tiếp kéo Lư Bạch vào xe ngựa của mình, rúc vào lòng hấn.

Đã sớm quen với độ ấm và hương vị của người này, gần đến giờ ly biệt lại có một vài tia không nỡ. Một khi đã hình thành thói quen, tâm trạng sẽ bị ảnh hưởng không ít.

Diệp Tử nhắm mắt lại hít sâu một hơi: “Ngô Xuyên, thu dọn công việc xong chưa? Mở thông đạo đi.”

Một lát sau trong đầu vang lên một giọng nói: “Được.”

Từ năm mười tuổi đến năm mười lăm tuổi, rốt cục cũng từ biệt thế giới này.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Nam chính hắc hóa [1]

Edit: Kiri

Diệp Từ nằm ườn trên sô pha trong gian nghỉ bụng cóc sữa lên nhấm nháp, Ngô Xuyên vừa mới thông báo cho người phụ trách của mình quay đầu lại ngáp một cái thật to, buồn ngủ nói: “Tứ Nữ, bây giờ cậu chỉ cần ba trăm tích phân là đủ chỉ tiêu năm nay, hai nhiệm vụ cấp B và một nhiệm vụ cấp D, cậu tự chọn đi.”

Diệp Từ lười biếng đáp: “D đi, lười chạy qua chạy lại.”

“OK.” Ngô Xuyên quay lại sắp xếp kịch bản thế giới rồi mở thông đạo: “Nhưng tớ vẫn muốn hỏi một câu, năm nay cậu không định dành tiền thưởng của ba vị trí dẫn đầu năm à?”

Diệp Từ cười lắc lắc đầu: “Làm xong vụ này sẽ thu dọn đồ đạc về quê lấy chồng.”

Ngô Xuyên sững sốt quay lại nhìn cô.

Cô liền nhún vai: “Đừng căng thẳng thế, đùa tí thôi. Nhưng xong nhiệm vụ này thì tớ định từ chức thật.”

“Tại sao?” Ngô Xuyên bật dậy.

“Chẳng vì gì cả, đủ tiền tiêu rồi.” Diệp Từ thỏa mãn uống nốt chút sữa cuối cùng rồi đặt cốc lên bàn: “Luôn đóng vai người khác sẽ dễ dàng đánh mất bản thân. Tớ chưa từng nói điều này với cậu nhì, thật ra tớ rất ghét cảm giác bất ổn ở các thế giới. Tình cảm là thật, sự việc là thật, con người là thật nhưng cả thế giới đó lại là giả. Cho nên, tớ không thích.”

Cô cười phát phát tay: “Tớ sang khoang dinh dưỡng đây, cậu có thời gian một nhiệm vụ để báo cáo chuyện này cho cấp trên.”

Ngô Xuyên ngăn người nhìn cô khép cửa lại ra ngoài, vẫn chưa thể chấp nhận sự thật người đứng đầu tổ Công tâm cứ thế nhẹ nhàng từ chức. Một lúc lâu sau anh từ từ thở dài, đột nhiên nhớ lại một ít chuyện cũ.

Trước Diệp Từ công ty bọn họ cũng có một vị kim bài của tổ Công tâm, tốc độ hoàn thành nhiệm vụ của cô ấy ước chừng phải nhanh gấp đôi Diệp Từ, chỉ tiếc vào năm thứ ba cô ấy đứng đầu bảng tích phân lại đột nhiên như bị ma nhập yêu phải một đối tượng làm nhiệm vụ, hoàn thành nhiệm vụ xong lại nhất quyết không chịu về muốn chung sống đến hết đời với người đó. Công ty không thể cưỡng ép đành bắt buộc chấp nhận. Giờ nhớ lại cũng chỉ thờ dài, tốc độ thời gian hai nơi khác nhau, có lẽ người nọ đã mất rồi.

Tình là thứ không thể nắm bắt không thể đoán trước được nhất trên thế giới này, nếu muốn công tâm cần động tâm trước, muốn lấy được tình phải động tình trước. Người am hiểu chuyện này nhất cũng là người dễ dàng trầm mê trong thế giới ảo nhất. Diệp Từ có thể quyết đoán thoát thân vào lúc này cũng là chuyện tốt.

Sau cảm giác choáng váng quen thuộc Diệp Từ thành công đi tới một thế giới mới. Hai tay nàng như bị dính một chất lỏng gì đó sền sệt, mùi nồng nặc khiến nàng không khỏi nhàu mày. Nàng cố gắng mở mắt, cái đầu tiên nàng nhìn thấy là một ánh mắt hỗn loạn đau đớn, khiếp sợ và đầy hận thù.

Diệp Từ cả kinh cúi đầu, phát hiện tay mình đang nắm chặt một thanh kiếm màu ngọc bích, mà thanh kiếm này đang cắm chặt vào ngực nam nhân trước mặt, máu lan theo mũi kiếm dính đầy tay nàng.

Nội dung ban đầu của thế giới này cũng lập tức xuất hiện trong đầu nàng.

Nam nhân trước mặt này tên là Phong Lăng Nhận, chính là nam chính của bộ huyền huyền này. Mẫu thân hắn là người yêu tộc, nhiều năm trước tự thông với phụ thân hắn sinh ra hắn. Vì điều này nên từ ngày hắn sinh ra, người nhà cực kỳ kiêng kỵ hắn, sau khi phụ thân qua đời lại càng không ngừng chèn ép khi nhục hắn, thậm chí còn phong bế kinh mạch không dạy hắn bất kỳ tâm pháp nào. Đương nhiên, làm nam chính, bàn tay vàng là không thể thiếu. Khi máu tươi của hắn vô tình nhỏ vào vòng cổ mẫu thân để lại thì nó đột nhiên phát sáng, một linh đình thoát ra xoay tròn giữa không trung, ánh vàng rực rỡ chiếu sáng cả phòng rồi đột nhiên hóa thành một ánh sáng dung nhập vào tim hắn. Linh đình của đã có linh trí, không chỉ giúp hắn đã thông kinh mạch mà còn tặng hắn công pháp cấp thiên.

Dù tính tình Phong Lăng Nhận có trầm ổn kiên định đến đâu thì cũng vẫn chỉ là một thiếu niên, nên khi tiếp tục bị khi nhục thì đã không nhịn được mà bại lộ thực lực của mình. Cũng vì thế mà khiến người Phong gia càng thêm kiêng kỵ hắn, thậm chí dùng kế bày thiên la địa võng để giết hắn.

Đương nhiên thân là nam chính Phong Lăng Nhận đâu dễ chết thể nhưng cũng cứu tử nhất sinh mới thoát được. Thù hận, âm mưu, bí mật, hấn đeo những thứ này mà chạy trốn, ép hấn đến không thở nổi. Sau đó, hấn gặp Diệp Từ. Diệp Từ dịu dàng lương thiện kề vai bên hấn suốt cả đoạn đường sóng vai đối địch, hấn sớm đã nảy sinh tình cảm với nàng. Ai ngờ tin nhiệm và tình nghĩa giữa bọn họ yếu ớt đến mức không chịu nổi một kích, chỉ một Xà Tỳ thảo giúp tăng công lực lên một cảnh giới đã khiến Diệp Từ nảy sinh tham niệm, đâm thẳng một kiếm vào tâm mạch của hấn.

Diệp Từ xem hết nội dung nhưng trong hiện thực cũng chỉ là một giây thoáng qua, sắc mặt nàng trở nên ác độc rút kiếm ngọc ra. Ban đầu Diệp Từ thật sự muốn giết Phong Lăng Nhận nên mũi kiếm đâm thẳng vào tim hấn, lẽ ra hấn nhất định mất mạng nhưng hấn là nam chính, nắm giữ số mệnh của thế giới này, sao có thể chết trong tay một nữ phụ được. Tình tiết trong tiểu thuyết là linh đình trong tim hấn cứu hấn một mạng, nhưng cũng vì thế mà tiêu hao hết số linh khí vừa mới ngưng tụ được nên ngủ say.

Hấn trọng thương thoát chết, mãi mới tỉnh lại thì phát hiện không gian bí cảnh đúng lúc bắt đầu cơn lốc xoáy linh lực lần thứ ba, gió lốc mang theo linh lực quét qua không ai chống nổi, nếu không sớm trốn vào nơi an toàn thì nhất định mất mạng. Vừa giận vừa hận, trong lúc tuyệt vọng thống khổ Phong Lăng Nhận bất ngờ kích phát huyết mạch yêu tộc trong cơ thể, thân thể không ngừng bị gió lốc cắt bị thương, lại không ngừng khép miệng nhờ huyết mạch yêu tộc, tuy đau thấu tim nhưng thân thể lại được rèn luyện thành Bạch Hồ Kim thân.

Nhưng hiển nhiên, đây cũng không thể trở thành lý do để Phong Lăng Nhận tha thứ cho Diệp Từ, huống chi sau khi hấn chạy được ra ngoài Diệp Từ không những không hối hận còn liên tục hăm hại hấn để ngừa hậu họa. Cuối cùng, Phong Lăng Nhận hủy đi đan điền Diệp Từ rồi dùng cách cực kỳ tàn nhẫn làm nhục nàng đến chết.

Nghĩ đến đây Diệp Từ thật sự rất đau đầu. Không hổ là cấp D, vừa lên sàn đã ném nàng vào hoàn cảnh thế này rồi, Phong Lăng Nhận là người ngoan lệ đa nghi, phản bội hấn một lần còn muốn công tâm hấn à? Nghe như một truyện cười.

Nghĩ như vậy nhưng về mặt nàng không chút sơ hở, nàng nhếch môi tàn nhẫn lại vô tình: “Xin lỗi, Lăng Nhận, sau này đừng dễ dàng tin người như thế nữa.”

“Người.....” Phong Lăng Nhận phun ra một búng máu rồi đỏ gục xuống.

Sau khi xác nhận hấn đã thật sự mất ý thức, Diệp Từ đau khổ ngồi bệt xuống bên cạnh, cau mày tự hỏi nên làm gì tiếp theo đây. Nếu thân phận này đã bị Phong Lăng Nhận kết luận là hạng ngoan độc phản bội thì không bằng rút cùi dưới đáy nôi, tạm thời bỏ thân phận này đi đã.

Sau khi quyết tâm Diệp Từ lập tức đứng dậy, dùng tích phân của mình đổi lấy một ít đồ.

Phong Lăng Nhận bừng tỉnh vì cơn đau đớn như bị lóc thịt, hấn tròn mắt nhìn những luồng gió đang quét trong không trung, thầm nghĩ không ổn bèn gọi linh đình trong đầu nhưng không có tiếng đáp lại.

Tuy vết kiếm ở ngực hấn đã biến mất nhưng vừa nảy linh đình đã dùng hơn phân nửa linh lực của hấn để chữa trị miệng vết thương nên bây giờ toàn thân bủn rủn không nhắc nổi tay chứ đừng nói là chạy tới nơi an toàn để trốn, nếu bây giờ có dã thú tới thì chỉ sợ đến xác hấn cũng không còn.

Phần nộ và thù hận cứ thế sôi trào trong lòng như nham thạch nóng bỏng làm đồng tử hấn mở lớn ra, gân xanh nổi đầy đầu, cường độ gió lốc càng lúc càng lớn, cả người hấn tắm trong màu máu đỏ. Dưới sự uy hiếp của tử vong, đột nhiên hấn siết chặt hai đấm ngửa mặt lên trời hét dài, tiếng hét đầy oán hận và không cam lòng.

Lúc này Diệp Từ đã đổi một bộ hắc y, văn án cổ quái giữa mi tâm làm khuôn mặt nàng trở nên đặc biệt xinh đẹp, nàng che mặt bằng sa mỏng, đuôi mắt hơi xé, mặt mày ân tình. Khí chất và diện mạo khác hoàn toàn lúc này, chắc chắn không có ai cho là một người.

Nàng cứ đứng im nhìn, quanh thân có một lớp linh lực mỏng bảo vệ, ngăn chặn thế công của vô số luồng gió vô hình. Nếu giờ có người ngoài ở đây thì nhất định kinh nghi vạn phần.

Lúc này huyết mạch yêu tộc của Phong Lăng Nhận kích phát, ấn ký yêu dị lập lòe trên trán hấn, cả người tràn ngập mùi máu tươi lại loáng thoáng có kim quang ẩn hiện. Cảnh tượng như vậy tiếp tục đến hết đợt gió lốc linh lực này, Phong Lăng Nhận bài hoài chân tay nhắm mắt hôn mê bất tỉnh.

Diệp Từ cười nhẹ nhàng bước tới bên cạnh hấn, dùng linh lực đưa Xà Tỳ thảo vào miệng hấn, sau đó lập tức ngồi xếp bằng ở bên cạnh giúp hấn mau chóng hấp thu. Xà Tỳ thảo không chỉ có thể giúp người ta tăng một bậc công lực mà còn có tác dụng bồi bổ khí huyết, rất thích hợp với thương thế bây giờ của hấn. Dù sao thứ này đã nhét vào người hấn rồi, nếu sau này thật sự xé rách da mặt thì nàng cũng có thể trưng ra vẻ mặt vô tội đúng không?

Khi Phong Lăng Nhận tỉnh táo lại liền phát hiện mình không chỉ luyện thành Bạch Hồ kim thân mà linh lực cũng tăng lên một tầng. Sau một phút kinh hi sắc mặt hấn hơi trầm xuống, ánh mắt sắc như dao lóe ra hận ý.

“Tỉnh rồi à?” Bên tai truyền đến tiếng cười của nữ nhân giống như chuông bạc, ngữ khí dường như có thể mê hoặc tâm thần.

Phong Lăng Nhận lập tức quay đầu lại, phòng bị nói: “Người là ai?”

Diệp Từ lại chỉ cười: “Nếu vừa rồi ta không nhìn nhầm thì người là người Yêu tộc đúng không?”

Đồng tử hấn hơi co lại: “Yêu tộc? Người Yêu tộc ở Linh Viêm đại lục này người gặp người giết, ta không rõ cô nương có ý gì nhưng có vài chuyện không thể nói lung tung.”

Chương 92: Nam chính hắc hóa [2]

Edit: Kiri

Nàng nghiêng đầu: “Không có ý gì, chắc ta nhìn nhầm rồi. Nhưng thân là Nhân tộc, còn là Nguyên sĩ ba sao mà có thể giữ mạng trong con lốc linh lực này thì quả thật..... thực lực kinh người.”

“Như vậy đi, ngươi cho ta một lọ máu để ta nghiên cứu. Ta cho ngươi một phần công pháp Yêu tộc để trao đổi, được không?”

Phong Lăng Nhận lập tức ý thức được lời nàng nói: “Ngươi là Yêu tộc?”

“Hi.” Diệp Tử cười khẽ, liếm nhẹ mu tay mình: “Ngươi thấy sao?”

Phong Lăng Nhận kinh nghi bất định nhìn nàng sau đó rút kiếm chỉ thẳng vào nàng, chính nghĩa nói: “Ngươi đã là Yêu tộc thì đừng trách ta không khách khí.”

Diệp Tử bật cười: “Ngươi cảm thấy ngươi thắng được ta à? Đừng ảm ỉ nữa. Ngươi thật sự không cần công pháp Yêu tộc à? Chỉ một bình máu thôi mà, cũng chẳng ảnh hưởng gì đến ngươi. Vừa rồi ta thấy ngươi đã là Bạch Hổ kim thân, có vẻ còn lợi hại hơn một số Yêu tộc đấy, ta rất muốn biết đã xảy ra chuyện gì. Yên tâm đi, ta cam đoan sẽ không để lộ tin tức ngươi là Yêu tộc, thế nào, ngươi không thiết đúng không?”

Bạch Hổ kim thân? Phong Lăng Nhận lẩm nhẩm từ này mấy lần, hẳn thật sự không biết đó gọi là Bạch Hổ kim thân, hẳn hoàn toàn không biết gì về Yêu tộc cả, có nên tin tưởng nữ nhân này không?

Ý niệm này vừa hiện lên trong đầu đã có hình ảnh bị kiếm đâm thẳng vào tim ban nãy làm lạnh đi: “Ta đã nói ta không có quan hệ gì với Yêu tộc, thật không biết ngươi đang nói gì.”

Nữ nhân này có thể dễ dàng trải qua đợt linh lực bạo động này thì đương nhiên thực lực không thể khinh thường. Mà nàng ta cũng không có vẻ gì là muốn gây khó dễ cho mình, bởi vậy hẳn cũng không muốn động thủ với người sâu không lường được thế này.

“Xin lỗi, ta còn có việc cần làm, không có thời gian bàn luận Yêu tộc Nhân tộc với ngươi ở đây, cũng mong cô nương đừng hồ ngôn loạn ngữ.” Hắn xoay người liền đi nhưng vẫn nắm chặt kiếm trong tay, chỉ cần nàng có dị động là sẽ tiếp chiêu ngay lập tức.

Diệp Tử đứng phía sau cười: “Vừa rồi khi ngươi kích phát huyết mạch trên trán hiện văn sức tộc Bạch Hổ đó, nhưng khi tức lại thật sự là Nhân tộc, có thể thỏa mãn cả hai điều này thì hình như chỉ có đứa con mà nhiều năm trước Lam Thâm đã sinh ra cùng với một Nhân tộc,... không phải... là ngươi chứ?”

Phong Lăng Nhận dừng bước quay phắt lại, đáy mắt lạnh lẽo: “Ngươi vừa nói gì?”

Diệp Tử cười nhún vai: “Giờ, ta quên rồi.”

“Một lọ máu thì một lọ máu, nói cho ta tất cả những gì ngươi biết về tộc Bạch Hổ đi.”

Diệp Tử nhún mày: “Thành giao!”

Phong Lăng Nhận mặt không đổi sắc rạch tay rồi dùng linh lực bao quanh chỗ máu chảy ra, Diệp Tử phẩy nhẹ tay, chỗ máu kia nhanh chóng rơi vào bình ngọc trong tay nàng.

“Giờ có thể nói rồi chứ.” Phong Lăng Nhận lạnh lùng nhìn nàng, tuy do dự nhưng vẫn không thể buông bỏ chấp niệm với mẫu thân.

“Ta cũng không biết nhiều lắm, Lam Thâm là con gái tộc trưởng tộc Bạch Hổ, nhiều năm trước tới Linh Viêm Đại lục để tìm một cây linh dược mong đột phá nào ngờ lại yêu một nam nhân Nhân tộc, lén gả cho hắn thì không nói còn sinh một đứa con. Sau đó thân phận Yêu tộc của nàng ta bại lộ, nàng ta được trượng phu che chở chạy trốn trở về, tuy trốn được nhưng trượng phu đã chết khi can cao thủ nhân tộc, Lam Thâm cũng bị trọng thương, mấy năm nay không hề có tin tức gì cả. Có người nói nàng ta đã bị phụ thân giam lại, có người nói nàng ta bị trọng thương nên đang tĩnh dưỡng ở thánh địa Bạch Hổ, cũng có người nói..... nàng ta đã chết.”

Sắc mặt Phong Lăng Nhận càng ngày càng khó coi, đến cuối cùng đã trở nên cực kỳ âm trầm: “Ngươi có thể dẫn ta đến Yêu tộc không?”

Diệp Tử ngăn người sau đó nở nụ cười: “Cho nên ngươi thật sự là con trai Lam Thâm sao?”

Phong Lăng Nhận trầm mặc không nói, cúi đầu không biết đang nghĩ gì.

“Không được đâu, thực lực bây giờ của ngươi mà đến đó thì chỉ có chịu chết thôi.” Đương nhiên chỉ bằng thực lực được đổi bằng tích phân này của Diệp Tử thì cũng bị người ta đập cho tan tác. Nàng lại không phải Yêu tộc, đến đó có khi còn chết thảm hơn Phong Lăng Nhận.

Hắn lập tức khôi phục sự bình tĩnh: “Ta chỉ nói tùy tiện thôi, đa tạ tin tức của cô.”

“Từ từ đã.” Diệp Tử gọi hắn lại: “Ngươi không định lấy công pháp Yêu tộc à? Giờ ta không có ở đây nhưng ta biết nó ở đâu.”

Đương nhiên, nam chính vốn đã có bàn tay vàng, dù nàng không nói thì kiểu gì hắn chả lấy được, nên tại sao không để người ta nợ mình một nhân tình đây.

Phong Lăng Nhận lại cự tuyệt không chút do dự: “Không cần.”

Diệp Tử thấy hắn nói đi là đi liền cười hi hi chạy theo: “Ngoại trừ công pháp Yêu tộc ta còn biết bí cảnh chứa rất nhiều đồ tốt, đan dược, vũ khí, công pháp, mấy thứ này đều có thể giúp ngươi mạnh lên trong thời gian ngắn, chẳng lẽ ngươi..... không muốn mạnh lên sao.” Câu cuối cùng nàng ghé sát vào tai hắn, ngữ khí ái muội.

“Không muốn, đừng có đi theo ta.” Phong Lăng Nhận không biết rốt cuộc nữ nhân thần bí này muốn làm gì nhưng hắn tuyệt đối không muốn nhập nhằng với người này.

Kinh nghiệm từ nhỏ đến lớn đã nói cho hắn, không có kẻ nào tự nhiên tiếp cận mình không mục đích cả, mặt người tỏ vẻ lương thiện ngây ngô nhưng sâu trong lòng đều dụng tâm kín đáo, mãi mãi không có ai thật lòng đối tốt với hắn. Hắn cẩn thận lặp lại một lần, mãi mãi không có ai.

Diệp Tử cũng nở nụ cười, móng tay xẹt nhẹ vào cổ hắn: “Vậy phải làm sao bây giờ, chỉ định nói vài câu với ngươi rồi đi nhưng ngươi nói thế làm ta đột nhiên không muốn đi nữa rồi. Trên đời này thật sự có người chống lại được sự hấp dẫn của bảo vật sao?”

Phong Lăng Nhận dừng bước quay lại chăm chọc: “Nữ nhân Yêu tộc đều không biết xấu hổ như cô à?”

“Ôi, bị một thiếu niên tuấn tú nói vậy khiến người ta đau lòng quá đi à.” Diệp Tử bước lên trước vài bước rồi quay đầu lại nhìn hắn: “Đừng đấy làm gì, đi thôi.”

Phong Lăng Nhận nhú nhú mày, quay lại đi về phía ngược hướng với nàng.

“Sao thế, giận à, còn nhỏ đừng dễ nổi giận như thế.” Diệp Tử cũng không giận, chỉ nhanh chóng đuổi theo hắn.

Nàng cứ đùa giỡn hắn như vậy cả đoạn đường, linh đình hiện đang ngủ say nên Phong Lăng Nhận không rõ cấp bậc của nàng, chỉ kiêng kị thâm đề phòng không biết đến lúc nào thì nữ nhân này mới giờ âm mưu quỷ kế.

Không biết nữ nhân muốn làm gì, hắn trầm mặc không đáp nàng vẫn cứ nói, chẳng lẽ muốn song tu cùng hắn để hút linh lực, hay nàng thấy chỉ một lọ máu kia vẫn chưa đủ, muốn giết hắn để lấy được nhiều hơn?

Ánh mắt hắn lóe lóe, càng lúc càng thấy nàng xuất hiện quá kỳ quái, mỗi câu nói mỗi cử chỉ đều dụng tâm kín đáo. Rốt cuộc lời nàng nói giả hay thật, nàng thật sự là Yêu tộc sao, chuyện của mẫu thân là thật hay chỉ là bịa ra để gạt hắn? Biết thân phận của hắn chỉ có người Phong gia, chẳng lẽ nữ nhân này do họ phái tới?

Hắn lại càng cảnh giác hơn, lúc này đột nhiên Diệp Tử dừng bước, Phong Lăng Nhận chân động, linh lực ngưng tụ trong tay suýt thì phóng ra.

“Ha ha ha.” Nàng đứng bên cạnh cười sung sướng: “Ngươi hơi căng thẳng quá rồi...”

Phong Lăng Nhận cắn giận phát tay: “Rốt cuộc tại sao cô lại đi theo ta?”

Diệp Tử khoanh tay hást cằm: “Cách chỗ ngươi đang đứng mười thước về bên trái có một hang động giấu bảo khố, ở đó có công pháp Yêu tộc. Con người ta từ trước đến nay nói chuyện giữ lời, cũng chưa bao giờ thích nợ người khác cái gì. Ta nói chuyện này cho ngươi rồi, ngươi tin hay không thì tùy, đi vào hay không cũng tùy.”

Ánh mắt Phong Lăng Nhận càng lạnh, hoàn toàn không tin: “Cô nương thật sự là chí công vô tư, trên đời này còn có người quán lấy người khác đòi tặng bảo bối cơ đấy.”

Rốt cuộc trên mặt Diệp Tử cũng hiện lên vài phần tức giận: “Dù sao ta cũng đã nói rồi, ngươi tin hay không ta mặc kệ, ta đi.”

Thấy nàng giận dữ muốn đi Phong Lăng Nhận thoáng thả lỏng hai phần nhưng ngay lúc ấy Diệp Tử chợt xoay người, linh lực phóng ra mạnh như gió lốc, Phong Lăng Nhận cả kinh muốn ngăn cản lại phát hiện mình không thể nhúc nhích, chỉ có thể trợn mắt nhìn Diệp Tử đánh vào ngực mình.

Quả nhiên, quả nhiên, giờ phút này hắn vô cùng oán hận bản thân tại sao lại cứ bán tín bán nghi, từ đầu đã không nên tin nàng ta, từ đầu đã phải liều chết chống cự mới đúng, như vậy cũng sẽ không rơi vào tình cảnh không thể phản kháng như bây giờ.

Giây tiếp theo lại không như hắn nghĩ, chương lực không đánh chết hắn mà dẫn thân thể hắn bay đi, núi đá phía sau cũng đột nhiên mở ra một cách cửa, thân thể Phong Lăng Nhận được nhẹ nhàng thả xuống, Diệp Tử cười khanh khách bay vào trước khi cửa đá đóng cửa.

Linh lực giam hãm hắn cũng biến mất: “Rốt cuộc ngươi muốn làm gì?”

Hắn phần nộ đứng dậy, hai tay ngưng tụ linh lực nhưng không biết tại sao lại đột nhiên phức tạp liếc Diệp Tử một cái rồi quay người đi sâu vào trong.

“Ồ? Sao tự dừng lại người giận rồi, ta cứ tưởng ngươi sẽ xông lên liều mạng với ta chứ.” Diệp Tử đi sau cách hắn nửa bước, thì thoảng lại cười xoa xoa đầu hắn, nghịch tóc rồi lại bẹo cổ cứ như không động vào hắn là không thoải mái vậy.

Phong Lăng Nhận không động thủ là vì linh đình đã tỉnh lại. Nó vội vàng bảo hắn đừng lãng phí thời gian, ở sâu trong mật đạo này có một bảo vật cực kỳ trân quý đang chờ hắn, nó cũng nói không thấy nữ nhân kia có ác ý gì, bảo hắn đừng lo lắng. Phong Lăng Nhận không tin Diệp Tử, nhưng sẽ không hoài nghi linh đình. Nhưng sự nghi hoặc trong lòng ngày càng tăng, làm hắn cũng ngày càng buồn bực.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 93: Nam chính hắc hóa [3]

Edit: Kiri

Diệp Tử vẫn trêu đùa hắn như cũ và đương nhiên, cũng chẳng quan tâm hắn có trả lời không. Đi thêm một đoạn nữa thì đến một căn phòng trống trải và có ba lối đi âm u tối đen không biết đi thông đến phương nào.

“Đi bên phải.” Diệp Tử lên tiếng nhắc nhở, cùng lúc với linh đình, không sai một chữ.

Phong Lăng Nhận xoay người nhìn nàng một cái rồi cất bước đi vào lối bên phải.

“Ngươi tin ta thế cơ á?” Diệp Tử lại rất ngạc nhiên: “Thật ra ta lừa ngươi đây, đi đường này sẽ chết đó, thật.”

Phong Lăng Nhận mặc kệ nàng.

“Mất không chớp tý nào nên ngươi có cách phán đoán hả? Không đúng mà, lúc trước còn không tin ta, bộ dạng như muốn liều mạng ấy, chẳng lẽ có người nhắc nhở ngươi? Là ai thế?”

Một tia sáng trắng lóe lên, trên tay Phong Lăng Nhận đã có thêm một thanh kiếm tự lúc nào và đang đặt ở cổ nàng: “Chúng ta thắng thần với nhau đi, cô nương muốn ta giúp cô làm gì? Nếu cô có mục đích thì mau nói, con người ta chỉ cần có đủ ích lợi thì nhất định sẽ hợp tác, nhưng nếu biết người khác muốn dùng âm mưu quỷ kế để tính kế ta thì nhất định sẽ liều chết phản kháng, không chết không ngừng. Đương nhiên bây giờ ta không đánh lại cô nhưng ai cũng có con bài chưa lật của mình, thô nóng này còn cần người chứ, phải không?”

Diệp Tử vươn hai ngón tay nhẹ nhàng đẩy thanh kiếm sang bên cạnh: “Đừng kích động, ta chỉ đùa một chút thôi, ngươi thật sự tò mò tại sao ta lại kéo ngươi vào à, coi như là công lực ta không đủ nên muốn tìm người giúp đỡ đi.” Nàng nói xong rồi cười: “Đi thôi, ta thề sẽ không trêu đùa ngươi nữa.”

Nàng nhìn hắn cười như không cười rồi bước lên trước.

Phong Lăng Nhận cảm giận thu kiếm, cảm thấy sắp bị nàng chọc đến điên rồi nhưng không thể làm gì, chỉ vừa cẩn thận đề phòng vừa đi theo hướng linh đình chỉ. Nhưng chuyện khiến hắn ngạc nhiên là nữ nhân này đã dẫn hắn vượt qua rất nhiều bẫy rập mà Linh đình chỉ, giống như nàng ta đã vào đây vô số lần vậy.

“Ồ.” Hình như Linh đình phát hiện ra điều gì đó nên ngữ khí hơi ngạc nhiên.

“Sao thế?” Hắn lập tức căng thẳng.

“Lạ thật, sao trong cơ thể ngươi lại có linh lực của Xà Tùy thảo?”

“Cái gì?” Phong Lăng Nhận nhíu mày ngẩng đầu nhìn nữ nhân đang đi đằng trước, nghi hoặc tràn ra: “Trước khi ta tỉnh nữ nhân này đang ở bên cạnh ta, có lẽ là do nàng ta cho ta ăn. Ngươi xác định nàng ta thật sự không có ác ý với ta chứ?”

Linh đình kiểm tra lại một lần: “Phải, ta xác định. Nhưng Xà Tùy thảo này mất trăm năm mới trưởng thành vì nó hấp thu linh khí trời đất, trong bí cảnh đó không thể có gốc thứ hai được.”

Phong Lăng Nhận hơi dừng bước, vẻ mặt lập tức trở nên nguy hiểm: “Ý ngươi là.....”

“Xà Tùy thảo này sẽ mất dần linh khí sau khi bị hái, mà trong người ngươi có đầy đủ linh khí của Xà Tùy thảo.” Nó chỉ nói những điều cần biết, tuyệt không nhiều lời.

Hắn chợt lóe lên một ý niệm trong lòng, nhin không được mở miệng: “Cô nương.”

Diệp Tử quay đầu lại: “Hà?”

“Giờ ta mới phát hiện trong cơ thể tràn đầy linh khí, linh lực thăng tiến một bậc không biết có phải do cô nương. ....”

“À, lúc đây tùy tiện cho người ăn một Linh thảo, không phải thứ gì quý hiếm đâu, người không cần để ý.”

Phong Lăng Nhận nắm chắc kiếm nói: “Vậy không biết cô nương lấy Linh thảo này từ đâu?”

“Cướp của người khác, sao thế, người định bênh vực kẻ yếu à?” Diệp Tử khinh thường nhìn hắn cười, vì thế hắn liền ngậm miệng không nói nữa, ánh mắt hơi tối không biết đang nghĩ gì.

Một lát sau họ đi đến cuối đường, tường đá âm u lạnh lẽo được khắc rất nhiều văn sức đỏ như máu.

Linh đình: “Đây là văn sức Yêu tộc. ....”

Diệp Tử: “Đây là văn sức Yêu tộc, hơn nữa nếu ta không nhầm thì đây là viên cổ phù văn.”

Linh đình dừng lại một chút rồi nói tiếp: “Người chỉ cần lấy. ....”

Diệp Tử cũng lên tiếng cùng lúc: “Người chỉ cần lấy máu người nhỏ vào chỗ vòng tròn bắt đầu văn sức kia, nếu người là Yêu tộc thì cửa đá sẽ mở ra còn nếu không phải thì chỉ sợ người ta hôm nay đều phải chết ở đây. Thế nào, có lòng tin với huyết mạch của mình không?”

Linh đình: “.....”

Phong Lăng Nhận cảm thấy hình như mình cảm nhận được tâm tình dè dặt của Linh đình nên bật cười.

Diệp Tử nghi hoặc nhìn hắn một cái, hắn thu liễm biểu tình, không nói được một lời cảm kích cắt qua tay mình, máu vừa nhỏ vào văn sức trên bức tường đá đã sáng lên, màu đỏ yêu dị bắt đầu chạy từ chỗ đầu tiên đến tận cùng của văn sức, tốc độ càng lúc càng nhanh. Đến khi ánh sáng tắt dần đi Phong Lăng Nhận mới buông tay che mắt thấy cửa đá trước mặt đã mở ra.

Sau cửa đá là một căn phòng có mấy viên trân châu chiếu sáng, Phong Lăng Nhận vừa bước vào đã thấy bên trong tràn đầy linh khí, hắn hít sâu mấy hơi cảm thấy linh lực trong cơ thể đã dâng lên một ít. Nhưng giờ hắn không có tâm tình để ý điều đó, ánh mắt đã sớm bị ngọc quyết bày trên bàn đá hấp dẫn.

Đội Linh đình xác nhận không có gì nguy hiểm, hắn bước nhanh lên cầm lấy ngọc quyết, chưa vội dùng thần tức điều tra mà quay lại nhìn Diệp Tử.

“Đây là công pháp Yêu tộc cô nương đã nói?”

Diệp Tử bước lại gần rồi hưng phấn nói: “Đúng rồi, là cái này, giờ người tu luyện đi, hình như phòng này có Tụ Linh trận, người đang là Nguyên sĩ nên có thể tấn đến năm sáu cấp đây, ta có thể hộ pháp cho người.”

Phong Lăng Nhận nhìn nàng: “Cái này thì không cần, công pháp cô hứa ta đã lấy được rồi, mọi chuyện đã xong, tại hạ còn có chuyện phải làm không biết cô nương. ....”

Diệp Tử cười khê: “Ta biết người vẫn luôn kiêng kị ta nhưng đừng vì thế mà bỏ qua căn phòng đầy linh khí này. Người đã lo lắng thế thì ta đi cũng được, sau này còn gặp lại.”

Lần này nàng nói được làm được, vừa bước ra ngoài khí tức đã biến mất. Sau khi Phong Lăng Nhận chứng thực vài lần với Linh đình xác nhận nàng thật sự đã rời đi, lại mở cơ quan đóng cửa đá lại mới an được tâm.

Sau khi cảm thấy an toàn hắn lại hơi bất ngờ, nữ nhân này cứ thế đi thôi sao. Chẳng lẽ từ đầu chỉ cuối nàng thật sự chỉ vì tìm cho hắn quyền công pháp này? Hơn nữa, trong căn phòng này bày đầy thiên linh địa bảo nàng lại chỉ tùy ý lật lật mà chẳng lấy gì.

Linh đình cảm nhận được nghi hoặc của hắn: “Có lẽ nàng không nhìn trúng, cấp bậc của nàng ấy thế nào ta cũng không nhìn rõ.”

“Có lẽ thế.” Phong Lăng Nhận áp chế suy nghĩ trong lòng bắt đầu tu luyện.

Một tháng sau.

Một tia linh khí cuối cùng trong phòng tiêu biến trên đỉnh đầu Phong Lăng Nhận, hắn mở mắt ra, trong đáy mắt có linh quang thoáng hiện rồi lập tức biến mất vô tung.

Hắn thẳng tới Nguyên sĩ cấp chín chỉ trong một tháng, tuy có Tụ Linh trận trợ giúp nhưng cũng quá nhanh rồi.

“Không cần bất ngờ quá, đây là công pháp cấp thiên đương nhiên bất phàm.”

“Cấp thiên?” Phong Lăng Nhận nhớ lại bộ dáng nữ nhân kia không có tí hứng thú nào liền nhủ vậy. Nếu là công pháp bình thường thì cũng thôi, nàng nhìn không vừa mắt thì cũng thôi nhưng đã vạn năm nay cả Yêu tộc và Nhân tộc đều không có tin tức gì về công pháp cấp thiên, chỉ cần xuất hiện sẽ bị tranh đoạt không ngừng. ....

Hắn không hề phát hiện ra rằng trong đầu hắn chưa bao giờ thôi nghĩ về Diệp Từ.

Cứ mơ mơ màng màng ra khỏi mật đạo như vậy nhưng chưa đi được nửa canh giờ đã nghe thấy tiếng mũi tên xé gió từ phía sau, hắn lạnh lùng nghiêng người tránh thoát.

“Ai?”

“Rốt cuộc ta cũng tìm được ngươi rồi.” Một nam nhân bước lên phía trước một đám người, người nọ khoảng ba mươi tuổi, vẻ mặt âm ngoan: “Ta đã đoán được ngươi sẽ vào bí cảnh, quả nhiên, lần này ngươi trốn không thoát đâu.”

“Phong Văn Khang.” Lúc này Phong Lăng Nhận giả vờ oán giận nhưng trong lòng trấn tĩnh vạn phần. Linh đình đã tra xét một phen nói cho hắn biết nơi này có một Tinh Nguyên sư mai phục, mà Phong Văn Khang đã thăng cấp Nguyên sư cấp ba. Lần trước Phong Lăng Nhận được Linh đình trợ giúp, đối phương lại khinh địch nên mới trốn được, còn giờ tuy hắn đã là Nguyên sĩ cấp chín cũng không thể nào đánh lại được hai Nguyên sư.

Ánh mắt hắn nhiễm một tầng huyết sắc, dù lần này có mất nửa mạng cũng nhất định phải trốn thoát, sớm muộn gì cũng có một ngày hắn giết hết đám người vây công cha mẹ hắn năm xưa trả lại phần huyết hải thâm cừu này.

Nghĩ như vậy, hắn tụ linh lực vào tay rồi đột ngột vùng quyền đánh về phía Phong Văn Khang.

Phong Văn Khang cười khinh miệt phóng linh lực đối chiến với hắn, đánh Phong Lăng Nhận lui lại ba bước. Trường kiếm trong tay hắn vùng lên chỉ hướng Phong Lăng Nhận.

Phong Lăng Nhận sớm có phòng bị, huy kiếm chặn lại rồi phi thân ra sau.

Ngay tại lúc đấy một mũi tên đột ngột bắn tới từ phía trước, vừa đúng nơi hắn đang đứng.

“Quả nhiên là Yêu tộc, linh lực tăng nhanh như vậy.” Phong Văn Khang càng kiêng kị, động thủ càng không lưu tình.

Dưới cơn mưa bóng kiếm Phong Lăng Nhận ngày càng rơi xuống hạ phong.

“Cẩn thận phía sau.” Linh đình đột nhiên lên tiếng nhắc nhở, ngữ khí vội vàng.

Mũi tên kia lại phóng tới như sao băng, Phong Lăng Nhận cả kinh lại bị Phong Văn Khang kiếm chế không tránh kịp. Mũi tên kia lao thẳng vào lưng hắn.

Phập!

Mũi tên này khí thế sắc bén lại mang đầy linh lực, dù Phong Lăng Nhận đã kịp thi triển một thuật bảo vệ nhưng vẫn bị mũi tên này đánh văng ra sau hơn mười thước đập mạnh vào một vách đá, phun ra một ngụm máu tươi.

Lục phủ ngũ tạng gần như xáo trộn.

Phong Lăng Nhận mở to mắt hốt hoảng đánh một chưởng vào vách đá trước mặt, nương lực này mà bay về sau, ngay sau đó một mũi tên cắm vào chỗ hắn vừa nằm.

Nếu chỉ đơn thuần là hai Nguyên sư thì còn đỡ, nhưng Nguyên sư kia lại ẩn nấp thi thoảng lại bắn một mũi tên rất khó phòng bị. Phải hạ được cung tiễn này bằng không chỉ sợ hôm nay hắn thật sự phải bỏ mạng ở đây.

Linh đình đã tra xét được vị trí của người nọ, Phong Lăng Nhận muốn giải quyết hắn ta trước nhưng còn chưa kịp đứng dậy Phong Văn Khang đã lao tới triển đấu không ngừng, kiếm khí cực kỳ tàn nhẫn. Hắn đã bị thương lại còn phải luôn luôn đề phòng một cung tiễn đánh lên nên càng lúc càng rơi xuống hạ phong, cánh tay phải đã bị cắt một đường chảy đầy máu, linh lực qua miệng vết thương vào người làm hắn đau đến mức sắp không cầm nổi kiếm.

Một tiếng xé gió vang lên, lại có một mũi tên bắn về phía hắn, Phong Lăng Nhận muốn động nhưng đã không còn sức để tránh nó.

Kiếm trong tay Phong Văn Khang càng mãnh liệt, đáy mắt đã dâng lên một mặt vui mừng.

Ngay lúc ấy, mũi tên trong không trung đột nhiên bị gãy làm hai nửa rơi xuống đất. Rồi ngay lập tức, một tiếng hét thảm vang lên kèm theo mùi máu tươi tràn ngập.

Diệp Từ cười khanh khách đứng trên một cành cây nhìn hắn: “Mới một tháng không gặp sao ngươi lại biến mình trở nên chật vật thế này, cung tiễn kia ta đã giải quyết giúp ngươi rồi, thế nào, có muốn ta hỗ trợ không?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham).Net).

Chương 94: Nam chính hắc hóa [4]

Edit: Kiri

Phong Lăng Nhận nhất thời buông lỏng tâm, kiếm pháp lập tức trở nên sắc bén, Phong Văn Khang thất kinh tiếp chiêu, còn chưa kịp đoạt lại thế chủ động đã phải phân tâm tránh ba mũi ngân châm phóng đến. Nào ngờ vẫn không kịp, hắn ta cảm nhận được linh lực của mình đang dần ngưng trệ, lực phủ ngũ tạng đều trở nên đau đớn, hắn ta hoảng sợ trợn mắt nhìn Phong Lăng Nhận đâm thẳng một kiếm vào tâm mạch mình, quấy kiếm một phen rồi mới rút ra, máu tươi phun ra như suối. Phong Văn Khang ngã thẳng xuống đất, đã không còn hơi thở.

Lúc này Phong Lăng Nhận mới cảm giác được toàn thân đau đớn, máu cũng chảy ra ngày càng nhiều. Diệp Tử thân nhiên nhảy xuống đất, vừa mở miệng đã trêu đùa: “Sao lần nào gặp người người cũng bị thương thế, không phải không có ta là không sống nổi chứ.”

Hắn cố nén đau đớn trên người ngẩng đầu liếc nàng một cái nhưng lại không mở miệng phản bác.

Diệp Tử nhướn mày: “Nhìn ta làm gì, đừng có mong ta tùy tay lôi ra một bình thuốc tiên, thứ đấy ta không có, thương thế này chỉ có thể dưỡng từ từ thôi.”

Phong Lăng Nhận lão đạo suýt thì không đứng vững, Diệp Tử không nói vớ vẩn nữa mà bước lại đỡ hắn: “Đi thôi, tìm nơi nào trú tạm đi, lần này xem như người may mắn, lần sau ta sẽ không giúp không công nữa đâu.”

Nàng đỡ Phong Lăng Nhận tới một sơn động rồi băng bó vết thương cho hắn dù sao trên người nàng vẫn có một vài loại thuốc trị thương cơ bản. Diệp Tử nghiêng đầu thoa thuốc cho hắn, mái tóc đen dài chảy xuống bờ vai chạm vào tay Phong Lăng Nhận làm hắn thấy hơi ngứa.

Ánh mắt Diệp Tử ẩn chứa lo lắng, vẻ mặt nàng rất nghiêm túc làm Phong Lăng Nhận thấy có chút bất an, cứ hơi dịch dịch sang bên cạnh như bị ánh mắt nàng làm bông.

Diệp Tử băng bó xong mới đứng dậy: “Ngồi điều tức đi, ta sẽ hộ pháp cho người.”

Phong Lăng Nhận nhìn nàng một cái rồi gật gật đầu.

Qua lần này Diệp Tử phát hiện thái độ của Phong Lăng Nhận với nàng tốt lên rất nhiều, điển hình nhất là hắn bắt đầu chủ động nói chuyện với nàng. Lúc nướng thịt sẽ hỏi khẩu vị của nàng, thi thoảng còn hỏi nàng chuyện Yêu tộc, chủ động gác đêm thậm chí còn không hề hỏi tại sao Diệp Tử lại đi theo hắn.

Lạc quan mà nghĩ thì đây hẳn không phải dấu hiệu xấu.

Nếu Phong Lăng Nhận đã không hỏi thì đương nhiên Diệp Tử cũng vui vẻ không nói, đi theo nam chủ mãi nên lá gan cũng lớn lên không ít, từ trêu chọc chuyển sang động tay chân đến tận lúc Phong Lăng Nhận lộ rõ vẻ tức giận mới dừng lại.

Diệp Tử xoa xoa đầu hắn: “Tiểu lão hồ lại thăng một cấp rồi, thật lợi hại.”

Phong Lăng Nhận liếc nàng một cái rồi tiếp tục nướng thỏ, mặc nàng vò đầu mình bù xù.

“Sao Tiểu lão hồ lại không ói gì, thời gian này ta dẫn người đi tìm nhiều thiên tài địa bảo như thế mà chẳng thấy người cảm tạ ta lần nào, thật sự là không ngoan.” Lúc hắn tu luyện công pháp Yêu tộc thường hiện văn sức tộc Bạch Hổ trên trán nên Diệp Tử bắt đầu gọi hắn là Tiểu lão hồ. Đương nhiên Phong Lăng Nhận đã kháng cự rất nhiều lần nhưng vô dụng, nàng vẫn gọi luôn miệng nên hắn đành bất đắc dĩ thỏa hiệp.

“Ta hỏi cô rồi, là tự cô không cần.”

Diệp Tử cười: “Rồi rồi rồi, là ta không cần.” Thời gian này nàng dẫn hắn quét sạch những mặt thất có bảo bối trong nguyên tác, cũng lấy vài thứ lật vật tuy không phải thứ quý hiếm nhất nhưng nàng cũng tốn một bạc, dần dần đã nắm giữ được thực lực đôi bằng tích phân.

“Ngày mai bí cảnh này sẽ đóng lại.” Phong Lăng Nhận đột ngột mở miệng.

“Đúng vậy, sao thế, có phải là không nhớ xa ta không, không nhớ thì cứ nói thẳng.” Diệp Tử cười nhìn hắn: “Đúng rồi, người là đệ tử tông môn nào, sao không gặp sư huynh đệ của người trong bí cảnh nào thế? Không bằng sau khi rời khỏi đây ta cùng gia nhập tông môn của người, tuổi ta cũng tương đương người mà tu vi cao hơn hẳn một cảnh giới, loại thiên phú này hẳn thế gian ít có chắc sẽ dễ dàng qua cửa nhĩ.”

Phong Lăng Nhận nhìn nàng như nhìn kẻ ngốc: “Vào tông môn của ta ư, chỉ bằng thân phận Yêu tộc của cô à?”

“Người nghĩ rằng ta dám đến địa bàn Nhân tộc mà lại không hề che giấu khí tức chắc?” Diệp Tử còn khinh bỉ hơn.

Phong Lăng Nhận yên lặng không nói gì, một lát sau hắn đột nhiên hỏi: “Sao người biết ta là đệ tử tông môn mà không phải tán tu?”

Diệp Từ ngẩn người, trong lòng biết mình lỡ miệng rồi nhưng về mặt lại cực kỳ bình tĩnh: “Chuyện ta biết nhiều lắm, người chỉ cần nói cho ta biết là có hoan nghênh ta gia nhập không, Tiểu lão hồ sư huynh.”

Câu xưng hô này của Diệp Từ làm tai hần đỏ ửng, cố gắng trấn định đưa thịt thỏ cho nàng: “Tùy cô.”

Thời gian này Diệp Từ luôn đi theo hần, nàng đã cứu hần hai lần lại giúp hần vô số lần nên Phong Lăng Nhận không hề bảo nàng rời đi nữa, tuy không rõ mục đích của nàng là gì nhưng nếu Linh đình đã nói nàng không có ác ý thì hần sẽ không cố gắng tìm hiểu làm gì nữa. Dần dần hần cũng quen có một người ở bên, quen việc nàng cứ lúi rúi không ngừng bên tai, nếu nàng có thể trở thành sư muội của mình thì hần cũng không tệ.

Đến ngày rời bí cảnh, càng đến gần cửa ra càng gặp nhiều người muốn giết bọn họ đoạt bảo nhưng đáng tiếc là không có khả năng đó, Diệp Từ còn chưa cần ra tay Phong Lăng Nhận đã giải quyết sạch sẽ.

Có không ít môn phái vào bí cảnh này nhưng ra được thì cũng không bao nhiêu, lúc trước hần vào môn phái này chẳng qua là vì tránh bị Phong gia đuổi giết, nào ngờ những người này còn theo đến tận đây. Hần quay đầu lại nhìn Diệp Từ, cũng may có nữ nhân này ra tay cứu giúp bằng không chỉ sợ hần đã sớm mất mạng.

Sau khi Phong Lăng Nhận trở về liền đề cử Diệp Từ với sư phụ mình, tuy hần mới vào tông môn, tính tình lại hơi kiêu ngạo nên quan hệ với sư môn không tốt lắm nhưng tốt xấu gì sau chuyến đi này công lực tăng lên không ít, đã đủ để được coi trọng. Thực lực của Diệp Từ thật sự có thể nói là thiên tài, sư phụ hần vốn còn lo tông môn thiếu người tài đây nên đương nhiên vội vàng đồng ý, cười tươi như hoa vậy. Sau đó nhanh chóng cho nàng hành lễ bái sư, cứ như sợ người khác cướp người từ tay mình vậy.

Sau khi vào tông môn Diệp Từ liền tới tàng thư các tìm mấy bộ kiếm pháp không tồi để luyện, sư phụ Tổ Tuyên còn thường thường chỉ điểm khiến nàng ngộ ra không ít. Thật ra nàng có cảm giác hơi gấp rút, tuy giờ nàng cao hơn nam chính hần một cảnh giới nhưng với tốc độ thăng cấp của nam chính thì chỉ sợ sẽ sớm bằng nàng, nàng muốn đi theo hần tạo cảm giác thân cận thì cũng không thể kém quá xa được. Tạm bỏ qua cái này thì nội dung sắp tới cũng đủ làm nàng đau đầu.

Kết quả là, mấy tháng này Phong Lăng Nhận rất thanh tịnh.

Phong Lăng Nhận thu kiếm đứng tại chỗ điều chỉnh nội tức rồi quay người rời đi, dạo này nữ nhân kia vội vã học nghệ không rảnh lại đây làm phiền hần. Tuy bên ngoài ra vẻ thờ phào nhẹ nhõm nhưng trong lòng lại thấy mất mát. Quả nhiên trên thế giới này không ai tiếp cận hần mà không có mục đích, theo hần thì mục đích của Diệp Từ chính là coi hần làm ván bắc cầu để vào tông môn Nhân tộc, học trộm công pháp Nhân tộc hoặc bí pháp gì đó, ai mà biết được.

Đang oán thầm thì có hai người phi thân tới trước mặt hần, ôm kiếm thi lễ nhưng ngữ khí lại cực kỳ lạnh nhạt: “Phong sư đệ, ban này Chương môn phát lệnh triệu hoán mọi người đến đại điện tập họp, đệ nhận được chưa?”

Ánh mắt người nọ sắc như kiếm.

Phong Lăng Nhận phát giác thái độ người này hơi lạ: “Vừa nãy luyện kiếm ở vách đá nên không mang ngọc quyết.”

Người còn lại cười nhạt: “Nói nhiều với hần ta thế làm gì? Phong sư đệ, Cửu Tiêu Tích thần đan trong Tàng Bảo các bị mất trộm, Chương môn lệnh chúng ta dẫn người về đại điện.”

“Cửu Tiêu Tích thần đan bị mất thì liên quan gì đến ta?” Phong Lăng Nhận cau mày, cũng bị giọng nói hoài nghi của hai người này chọc tức.

“Không liên quan thì tốt, Chương môn điều tra xong sẽ biết, tất cả mọi người đã nghe lệnh tập trung, sao chỉ có sư đệ không tới, chột dạ à?” Thái độ của bọn họ rất không khách khí, Phong Lăng Nhận hít sâu mấy lượt mới áp chế được cơn tức trong lòng, nhẫn nại đi theo bọn họ.

Vừa vào đại điện đã thấy bên trong đông nghịt, đệ tử tám núi đều tề tựu đông đủ, sư phụ hần đứng bên trái nhìn hần cực kỳ phức tạp. Các đệ tử khác thì xem thường, trào phúng, thậm chí còn không ít người khinh bỉ, cứ như trước khi hần đến cũng đã bị định tội.

Phong Lăng Nhận rất nghi ngờ nhưng hần lại không biết đã xảy ra chuyện gì nên chỉ có thể ôm quyền thi lễ, cất giọng hỏi: “Nghe nói Cửu Tiêu Tích thần đan bị mất trộm, Chương môn có gì muốn hỏi đệ từ à?”

“Ồ? Vậy người có gì muốn nói không?” Chương môn mặt không đổi sắc, bình tĩnh hỏi.

“Đệ từ không biết gì về chuyện này, không biết phải nói gì.”

Diệp Từ đứng ngay sau Tổ Tuyên, nàng nhử mày nhìn Phong Lăng Nhận, trong lòng vạn chuyển. Trong tiểu thuyết, sau khi Phong Lăng Nhận bị nữ phụ ‘Diệp Từ’ đâm một kiếm liên tiếp đầu cao trào liên tục. Hần thức tỉnh huyết mạch Yêu tộc, luyện được Bạch Hồ kim thân, phát hiện hang động đoạt được công pháp Yêu tộc, bị Phong gia đuổi giết, trọng thương quay lại tông môn. Sau đó bị vu hãm ăn trộm Thánh đan được, Chương môn muốn tru hần, Phong Lăng Nhận giận dữ phản kháng, dùng thân phận Nguyên sư phản phệ Chương môn, bởi vậy dù hần không trộm đan được cũng đã không xong, Chương môn giận dữ hủy đan điền của hần nhốt vào Tỏa Yêu vực.

Oán hận tích lũy đã lâu đột ngột bùng nổ, rốt cục Phong Lăng Nhận hoàn toàn hắc hóa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 95: Nam chính hắc hóa [2]

Edit: Kiri

Chuyện xảy ra sau đó Diệp Tử đều rất rõ ràng, nàng biết sau khi bị hủy đan điền Phong Lăng Nhận bắt đầu tu yêu, nàng cũng biết hắc kết bạn với một lão yêu quái ở Tỏa Yêu vực sau đó nhờ có Linh đình mà phá cấm chế, thoát ra ngoài cùng với lão yêu quái, từ đó chính thức mở ra đoạn đường quét khỏi của hắc.

Nhưng dù biết sau đó kích đó sẽ là một con đường bằng phẳng nàng cũng không thể không làm gì để sự việc xảy ra. Nàng có muốn thì người đưa ra nhiệm vụ cấp D này cũng sẽ không đồng ý.

Trên đại điện có người bắt đầu nghi ngờ: “Người nói người không trộm, nhưng sau khi chọn người vào bí cảnh, các trưởng lão đã dẫn các người vào Bảo khố chọn đồ, có phải lúc đó chỉ mình người lên tầng ba không, lại còn ở đó những ba canh giờ?”

Chuyện này thật sự có xảy ra, lúc ấy Linh đình phát hiện có một phần linh khí còn lưu lại trong một đồ vật ở tầng ba nên Phong Lăng Nhận mới ở lại lâu một chút để hấp thu lượng linh khí ấy, ai ngờ lại bị móc nối với chuyện trộm đan dược.

Hắc cảm thấy rất buồn cười: “Lúc đó ta mới là Nguyên sĩ cấp hai, các người thật sự cho rằng ta có bản lĩnh trộm đan dược ngay trước mặt các trưởng lão à? Vậy chẳng phải các trưởng lão quá vô dụng sao, một tên lâu la tới cũng trộm được đồ, vậy còn trông làm gì?”

“Làm can! Nếu là người ngoài vào thì không thể nào không chạm vào bất kỳ cấm chế nào trong Bảo khố, chỉ có người trong tông môn mới có thể như vậy.” Các trưởng lão trông coi Bảo khố nghe hắc nói như vậy liền tức giận đứng lên: “Năm nay Bảo khố chỉ mở duy nhất một lần đó, ta vốn cho rằng các người đều là đệ tử ưu tú của bốn môn nên chưa từng hoài nghi, nào ngờ. ....” Nói tới đây ông ta áy náy khom người với Chương môn: “Là lão phu thất trách, thỉnh chương môn trách phạt.”

“Phong Lăng Nhận, đừng có giả mồm.” Một vị trưởng lão khác cũng chen miệng: “Người thuộc Nguyên cảnh giới, năm tăng một bậc đã là tư chất tuyệt vời mà người không đến năm đã từ Nguyên sĩ cấp hai lên Nguyên sư cấp ba, tốc độ thăng cấp này hắc trước nay chưa từng có. Không nói đến sư thúc Chu Nguyên Tân trời sinh linh mạch còn chưa đạt được như thế, dù là thiên sử vạn năm trước cũng không có ai lợi hại như vậy, không phải trộm ăn Cửu Tiêu Tích thần đan thì là gì?”

Phong Lăng Nhận trào phúng: “Vi ta thăng cấp nhanh nên là trộm Cửu Tiêu Tích thần đan à? Chẳng lẽ không phải ta đạt được cơ duyên, lấy được thứ gì đó trong bí cảnh trân quý hơn đan dược sao? Chỉ bằng chuyện này đã vu hãm lên đầu ta, chẳng lẽ không phải có vài người muốn chối tội thất trách, lại có vài người ghen tị thành cuồng muốn diệt trừ chương ngại sao?”

Lời này của hắc cực kỳ cuồng vọng, mắng tất cả những người vừa hoài nghi hắc làm tất cả mọi người trong đại điện đều mở miệng trách cứ.

Ngay cả Chương môn Tổ Thanh cũng hơi không thoải mái: “Tổ Tuyên, Phong Lăng Nhận là đồ đệ của đệ, đệ là người biết rõ nhất khả năng tiến bộ của nó, đệ nghĩ sao?”

Phong Lăng Nhận nhìn thẳng vào sư phụ của mình.

Tổ Tuyên bước lên một bước, tay áo hơi run, nghiêm mặt nói: “Lúc mới tiến sư môn tu vi của Phong Lăng Nhận rất thấp nên đệ chưa từng để ý, sau đó đột phá đạt được tư cách bước vào bí cảnh, lúc về luyện đến cảnh giới Nguyên sư, nói thật đệ cũng nghi ngờ. Còn bình thường hắc rất thần bí, tu luyện cũng luôn ở sau núi, chưa từng để đệ chỉ dạy, nên hắc có hiềm nghi trong chuyện này không đệ cũng không rõ. Thỉnh Chương môn sư huynh kiểm chứng, đệ không dám vọng ngôn.”

Từng câu từng chữ đều không có ý bảo vệ hắc.

Phong Lăng Nhận siết chặt hai đấm, trong lòng dấy lên lửa giận. Từ khi nhập môn đến giờ hắc đã bao giờ không để sư phụ chỉ dạy, rõ ràng là sư phụ không bao giờ rảnh để dạy hắc. Lúc đầu hắc cũng từng quấy rầy sư phụ vài lần mong được chỉ bảo nhưng Người không qua loa tắc trách thì cũng bảo đi hỏi sư huynh đệ, có khi còn nổi giận, rõ ràng là mặc kệ đồ đệ giờ lại đẩy hết trách nhiệm lên người hắc, ý tứ nghi ngờ không cần nói cũng biết. Cho dù Phong Lăng Nhận đã sớm biết quan hệ của mình với sư môn không thân mật nhưng vẫn cảm thấy lòng ... lạnh như băng.

“Phong Lăng Nhận.” Chương môn trầm ngâm một lát: “Nếu ngay cả sư phụ người cũng có nghi ngờ với người, người lại không thể giải thích nguyên nhân tu vi tăng mạnh và tại sao thời gian ở tầng ba Bảo Khố các lâu đến vậy, không bằng sư hồn, đến lúc đó thị phi đen trắng rõ ràng.”

Phong Lăng Nhận chấn động, nhất thời sắc mặt trở nên cực kỳ khó coi, chấp nhận sư hồn không khác gì lột sạch y phục đứng trần truồng trước mặt người khác, bị người ta nhìn hết thấy, không còn bất cứ bí mật gì, thậm chí có đôi khi còn bị hao tổn thần hồn, nhẹ thì mất trí nặng thì ngu dại. Là người tu luyện ai cũng có bí mật không muốn người biết và là bài chưa lật, dù không có thì cũng không ai muốn chấp nhận loại nhục nhã này.

Dường như Chương môn nhìn ra hắc không muốn, vẻ mặt không hài lòng: “Yên tâm, với công lực hiện tại của ta thì chắc chắn bảo đảm người an toàn.”

“Đây là cách tốt nhất.”

“Đúng vậy, nếu hần luôn miệng nói việc này không liên quan đến mình thì để Chương môn sư hần đi, đến lúc đó mọi chuyện sẽ rõ.” Hai vị trưởng lão thủ các đầu đồng ý.

Chương môn sư vuốt cằm: “Nếu như vậy thì Phong Lăng Nhận mở thần hồn đi. Phải nhớ không được chống cự.” Tay Chương môn sư hơi động, chuẩn bị niệm quyết.

Ánh mắt Phong Lăng Nhận dần trở nên nguy hiểm, hần ngẩng đầu định nói gì đó thì bị một giọng nữ ngắt lời.

“Chỉ hơi có hiểm nghị là có thể sư hần sao?” Diệp Từ cười đầy mỉa mai, nàng bước lên giữa Chính điện, giọng nói trầm ổn trong trẻo được truyền linh lực vang khắp đại điện: “Ta cảm thấy hai vị Trưởng lão thủ các còn có hiểm nghị lớn hơn đây, Phong Lăng Nhận lên tầng ba từ nửa năm trước lại chỉ dùng chân có nửa giờ, mà hai vị Trưởng lão thủ các thì ở đó năm năm tháng tháng, như vậy xem ra hiểm nghị của hai vị chẳng phải lớn hơn sao? Sao Chương môn sư không sư hần họ trước, có khi họ tự tiện làm việc ác rồi vu oan thì sao?”

Phong Lăng Nhận giật mình ngẩn ra nhìn nàng.

“Ngươi. ....”

“Hồ ngôn loạn ngữ!”

Hai vị Trưởng lão tức sùi bọt mép vung tay quét một chương về phía nàng, Diệp Từ bị đánh lui ra sau mấy bước, miệng trào lên vị tanh ngọt.

“Nếu ta nói sai thì hai vị chột dạ thế làm gì? Hay đang sợ hãi nên muốn giết ta diệt khẩu?” Diệp Từ gạt vết máu bên môi: “Chương môn, ta chỉ thể hiện cái nhìn của bản thân còn chưa nói gì đâu, hai vị Trưởng lão đã muốn giết ta rồi. Chắc Ngài cũng không muốn thấy đệ tử của mình bị diệt khẩu đúng không?”

Nàng chọc hai vị Trưởng lão rồi quay lại tìm Chương môn che chở.

Sắc mặt Tổ Thanh hơi trầm xuống, lạnh lùng liếc hai người kia một cái: “Yên tâm, không ai dám giết người trong đại điện này.”

“Ban nãy do bị nói xấu nên chúng ta mới phần nộ quá mức, cũng không phải cố ý đã thương người, thỉnh Chương môn minh giám.” Hai vị Trưởng lão vội vàng cúi đầu, đầu đầy mồ hôi lạnh. Thần đan bị mất trộm, người có trách nhiệm lớn nhất là bọn họ, từ đầu tới đuôi họ đều không phát hiện có đạo tặc xâm nhập vào các, là do Chương môn tu luyện tới Bình cảnh nhưng mãi không đột phát được nên mới nghĩ tới Cửu Tiêu Tích Thần đan, gọi người mang đan được đến mới phát hiện đan được đã sớm bị trộm mất. Mà hai người thủ các bọn họ lại không thể nói được đồ bị mất lúc nào, lại chậm chạp không tìm được kẻ trộm, đến lúc đó Chương môn giận dữ thì sao bọn họ có thể qua được.

Cho nên vất vả lắm mới tìm được một nghi phạm là Phong Lăng Nhận, bọn họ chỉ hận không thể lập tức định tội để Chương môn bớt giận, nào ngờ lại có đệ tử dám ra mặt nói chuyện thay hần ta, còn cắn ngược lại bọn họ nữa chứ.

Bọn họ còn đang kinh sợ thì Diệp Từ đã vặn lại: “Tại sao ta thấy hai vị Trưởng lão đáng nghi hơn Phong Lăng Nhận ư? Thứ nhất, cấm chế trong Bảo Khố các phân ra hai loại ra vào, chỉ người được cho phép mới có thể vào, dù lúc đó Phong Lăng Nhận có thể thần không biết quỷ không hay trộm đồ thì lúc hần ra ngoài chẳng lẽ hai vị không phát hiện được sao? Thứ hai, Chương môn Ngài cũng biết, Cửu Tiêu Tích Thần đan này có được lực rất mạnh, không phải loại Nguyên sĩ Nguyên sư như chúng ta có thể chịu được. Nếu thứ này là ta trộm thì thả ta bán đi chứ không đại gì dùng, dù có dùng thêm nhiều loại linh dược trân quý để trung hòa thì cũng không thể nào hấp thu hoàn toàn được lực của nó được. Hơn nữa còn khiến mọi người hoài nghi. Ta nghĩ nếu Phong Lăng Nhận có thể thông minh đến mức trộm được đồ nửa năm mà không ai phát hiện thì không thể ngờ như thế được. Thứ ba, hai vị Trưởng lão cần chặt là Phong Lăng Nhận trộm đồ không buông thật sự rất khả nghi, hơn nữa bọn họ tiếp xúc chỉ bảo ngày ngày khó tránh sinh tham niệm. Vì vậy nếu Chương môn thật sự muốn sư hần thì không bằng sư hần hai người họ trước đi.”

Nàng nói lời này rành mạch rõ ràng làm cả đại điện nhin không được mà dao động. Trưởng lão thủ các luôn luôn trung tâm với bản môn, mấy ngàn năm nay chưa từng có trường hợp ngoại lệ nên bọn họ không hề nghi ngờ hai người. Nhưng Diệp Từ nói thế lại khiến người ta hoài nghi hai vị Trưởng lão thủ các. Dù sao luận hiểm nghị, thật sự là hai người họ lớn hơn một chút.

“Ngươi ngậm máu phun người! Chương môn, chúng ta oan uổng quá.”

“Ta thấy ngươi đây là cần bậy cần bạ vì muốn giúp Phong Lăng Nhận thoát tội đúng không? Các ngươi có quan hệ gì với nhau? Kẻ xướng người họa, ai biết chuyện này có phải do các ngươi thông đồng làm bậy không?” Đương nhiên họ sẽ không nhận, chỉ có thể kích động biện giải thay mình.

Diệp Từ lạnh lùng cười, ngữ khí nhất thời trở nên sắc bén: “Ồ bây giờ hai người thấy oan uổng, vậy ban nãy các ngươi dùng cái thứ lý do sát se kia để hất nước bẩn lên người Phong Lăng Nhận, hần không biết oan uổng sao?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 96: Nam chính hắc hóa [6]

Edit: Kiri

Lời này của nàng tỏ ý đứng về phía Phong Lăng Nhận quá mức rõ ràng khiến hắn cảm thấy rất âm ảp. Hắn cúi đầu thờ nhẹ một hơi, trong lòng cảm thấy an tâm hơn rất nhiều.

“Nếu hai bên đều có hiềm nghi thì đều suu hồn là tốt rồi.” Đa số các đệ tử mới nhập môn đều không hiểu suu hồn là gì nên ngầy thơ mở miệng, lại khiến hai vị trưởng lão không thể phản bác.

Tổ Thanh nhú mày, tâm tình hơi bức tức: “Thế đi, song phương đều thử một lần, Phong Lăng Nhận, ngươi trước.”

Hắn ta nói xong liền trực tiếp bấm quyết, thần hồn hóa thành một dải sương trắng xâm nhập vào hồn phách Phong Lăng Nhận. Hai đồng tử của Phong Lăng Nhận giãn lớn, trở nên mịt mờ như được bịt kín một tầng sương mù.

Diệp Tử căng thẳng rút kiếm ra, thủ thế sẵn sàng nếu có gì nguy hiểm xảy ra.

Tổ Thanh vừa mới xâm nhập ngoại vi hồn hải của Phong Lăng Nhận, còn chưa kịp tra xét trí nhớ của hắn thần hồn đã bị chấn động mạnh, đầu đau như búa bổ làm hắn ta thu lại thần hồn của mình theo bản năng, thống khổ đánh úp từng cơn làm hắn ta ngẩn cả người.

Tuy Linh đình ẩn trong tim Phong Lăng Nhận nhưng khí linh vẫn tồn tại ở hồn hải của hắn, giờ để bảo vệ bí mật về sự tồn tại của bản thân nó không thể để người này công khai điều tra trí nhớ Phong Lăng Nhận được, đương nhiên đánh mạnh một phen để bức thần hồn kia ra ngoài. Nó lại không ngờ là mình đã cố gắng giảm nhẹ lực đánh mà vẫn dễ dàng khiến thần hồn Tổ Thanh bị hao tổn như vậy, chỉ sợ hắn ta vốn đã khó tấn chức nay lại càng thêm khó. Vậy thì sao Tổ Thanh chịu tha cho Phong Lăng Nhận chứ.

Việc này chỉ xảy ra trong chớp mắt, dù Diệp Tử có muốn ngăn cũng không thể ngăn được, huống chi sau khi nàng giải thích rõ ràng mà Chưởng môn vẫn muốn suu hồn thì nàng không định ngăn cản nữa. Không phải là tư tâm quấy phá muốn biết tại sao Phong Lăng Nhận thăng cấp nhanh như vậy sao, đã tốn công chụp cho hắn cái mũ hoài nghi này thì đương nhiên không thể bỏ qua cho hắn ta như thế được, nếu đã rắp tâm bắt lương thì cho hắn ta tự làm tự chịu. Từ giờ dù có bề quan trăm năm thì cũng khó mà thăng cấp.

Diệp Tử nghĩ như vậy nhưng đã sớm chuẩn bị, sẽ không để Chưởng môn dễ dàng nổi giận đã thương người.

Giờ phút này người khó chịu không chỉ có Chưởng môn Tổ Thanh, ngay cả khi Linh đình đã nương tay hồn hải của Phong Lăng Nhận vẫn bị rung chuyển không nhẹ, hắn chau mày cắn chặt răng cố gắng để hồn hải bình ổn lại.

Đương nhiên Tổ Thanh khôi phục nhanh hơn hắn, hắn ta trợn trừng hai mắt, vẻ mặt tối tăm mà tàn nhẫn: “Phong Lăng Nhận, rốt cuộc ngươi đã luyện ma công gì mà có thể dùng linh lực Nguyên sư phản phệ lại ta, xem ra tâm thuật đã sớm bất chính, sớm muộn gì cũng nhập lầm ma đạo, tuyệt đối không thể giữ lại.”

Hắn ta vừa nói xong đã vung tay đánh về phía Phong Lăng Nhận nhưng giờ hắn đang ổn định hồn hải nên không phát hiện ra. Diệp Tử giật mình lập tức phóng trường kiếm trong tay ra ngoài, Tổ Thanh bị nàng ngăn cản cũng chỉ cần nhẹ nhàng thu tay chặn một cái, trường kiếm này đã bị chấn gãy đôi, một mảnh còn xượt qua má Diệp Tử đâm sâu vào cột trụ trong đại điện.

Lúc này Diệp Tử đã đứng chắn trước mặt Phong Lăng Nhận, khí thế bức người nhìn thẳng vào Chưởng môn: “Chưởng môn kĩ không bằng người nên thẹn quá hóa giận à? Ngài tùy tiện thích suu hồn thì suu hồn, muốn giết người thì giết người, chẳng nhẽ đệ tử tông môn đều phải ngoan ngoãn trình hết bí mật và cơ duyên lên cho Chưởng môn thì mới không bị nguy hiểm đến tính mạng sao?”

“Chưởng môn sư huynh, hắn huynh cũng thấy nữ tử này miệng lưỡi trơn tru ai cũng không nói lại cô ta. Ta thấy chuyện này hẳn là do cả hai người gây nên, nàng ta mới hai mươi tuổi cũng đã đạt đến Nguyên tôn, ai biết có phải do hai người chia nhau ăn đan dược không?”

Thần hồn Tổ Thanh đang bị hao tổn, vốn đã trở nên cực kỳ thô bạo, nghe xong cũng lưỡi phân biệt thật giả, tất cả những kẻ hại hắn không tấn cấp được đều đáng chết: “Ngươi đã thấy oan ức thay hắn thì tu vi cũng phế đi đi.”

Tổ Thanh giờ tay chỉ hướng Diệp Tử nhất thời linh lực bắn ra như nỏ mạnh bay thẳng về phía đan điền của nàng, Diệp Tử chỉ kịp niệm quyết phóng linh lực tạo khiến chấn rồi toàn lực thì triển thân pháp, khó khăn lắm mới tránh được nửa bước. Linh lực của Tổ Thanh nhất chỉ xuyên thân, đâm một lỗ ở thất lung nàng, thậm chí nội tạng xung quanh cũng bị đập nát, linh khí lạnh như băng xâm nhập kinh mạch của nàng làm nàng mất hết khí lực, chỉ có thể hừ nhẹ một tiếng.

Tổ Thanh nhú mày, rất không hài lòng khi Diệp Tử tránh được, lại niệm quyết rồi bắn thẳng về phía nàng. Đúng lúc này nam nhân phía sau Diệp Tử ngẩng mạnh đầu lên, đẩy mắt kóe lên một tia sáng mạnh, khí thế quanh thân trở nên mạnh bạo, một luồng sáng tỏa ra bao lấy hắn và Diệp Tử.

Đồng tử hắn xanh biếc, còn có văn lộ phức tạp ẩn hiện trong mắt hắn. Tổ Thanh va chạm với luồng sáng kia bị chấn run tay nhưng nhanh chóng khôi phục bình tĩnh.

Bên ngoài hình như đang hỗn loạn, Chưởng môn và các trưởng lão đang nói gì đó nhưng dường như Phong Lăng Nhận hoàn toàn không nghe thấy, hắn nhẹ nhàng ôm Diệp Tử mặt mũi tái nhợt vì đau, hào quang quanh thân càng ngày càng sáng, văn sức trên trán cũng bắt đầu ẩn hiện.

“Đừng.” Diệp Từ nhẹ nhàng cầm lấy tay hắn, giọng nói dịu dàng mà kiên định: “Phong Lăng Nhận, ngươi có biết... nếu thân phận Yêu tộc của ngươi mà bị phát hiện thì sẽ có hậu quả gì không? Tự xin đi Tòa Yêu vực, nơi đó.... có thứ.... có thể giúp ngươi.”

Nàng ho khan mãnh liệt làm máu chảy không ngừng nhuộm đỏ hai tay Phong Lăng Nhận. Hắn cắn chặt răng, gân xanh nổi đầy trán lại cụp mắt làm người ta không thấy rõ vẻ mặt, chỉ là cánh tay đang ôm Diệp Từ hơi run.

Hình như bên ngoài có người thử công kích bọn họ nhưng màn hào quang kia giống như trận pháp phòng ngự cao thâm nhất, dù bọn họ công kích như thế nào, dùng phương thức công kích nào đều không thể lay động mấy may.

Phong Lăng Nhận gọi Linh đình nhờ nó chữa thương cho Diệp Từ, hắn đặt tay lên bụng nàng để Linh đình nương tay hắn trị liệu thương thế cho Diệp Từ.

Không biết đã qua bao lâu, miệng vết thương trên người Diệp Từ đã khép lại hoàn toàn, thương thế cũng tốt đến bảy tám phần, lúc này Phong Lăng Nhận mới ngẩng đầu lên, hai mắt dần dần có tiêu cự, nhìn Chương môn nói: “Đệ tử không khống chế được năng lượng trong cơ thể, không cẩn thận phản phệ Chương môn, là lỗi của đệ tử, đệ tử xin được vào Tòa Yêu vực tu luyện thể xác và tinh thần để sớm ngày trở lại chính đồ.”

Có lẽ hắn chẳng còn tâm trạng biện giải với kẻ ra về đạo mạo này nữa, hắn vừa nói vừa ôm lấy Diệp Từ: “Chương môn sai người dẫn đường đi, sư muội vì ta mà cãi lời Chương môn cũng nên đi theo ta vào Tòa Yêu vực tu luyện thể xác và tinh thần.”

Màn hào quang kia vẫn bao lấy hai người họ, như chưa an toàn thì sẽ không biến mất.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xìng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 97: Nam chính hắc hóa [7]

Edit: Kiri

Thật lâu sau Diệp Từ mới tỉnh lại, xung quanh tối đen như mực, hình như nàng đang nằm trên giường đá, cảm giác lạnh chạy dọc sống lưng làm nàng rung mình một cái. Kinh mạch đã hồi phục, nàng ngồi dậy chân chữ gọi: “Phong Lăng Nhận?”

Quả nhiên bên cạnh có người, Diệp Từ cảm giác có người nhẹ nhàng ngồi xuống cạnh nàng: “Cô tỉnh rồi.”

Giọng hắn cực kỳ khàn.

Diệp Từ cười cười, tụ linh lực vào mắt để nhìn rõ xung quanh, nàng nhìn quanh một vòng rồi mới quay sang nam nhân có vẻ hơi suy sụp tinh thần trước mặt: “Ngươi không sao chứ, sao giọng lại khàn thế?”

Phong Lăng Nhận quay đầu đi: “Không sao, đứng rồi, nơi này là Tòa Yêu vực, linh lực của chúng ta sẽ bị áp chế đến bảy tầng.”

Diệp Từ giờ tay xoa xoa cằm hắn, thái độ như đang đùa chó con: “Không phải Bạch Hồ kim thân của ngươi lại tấn một bậc à? Còn kích phát được lòng gió, hẳn là họ không bắt được ngươi chứ, sao vẫn bị tóm vào đây thế?”

“Không phải cô bảo ta vào sao?” Phong Lăng Nhận liếc nàng một cái, bộ dáng hơi khó chịu nhưng không hề né tránh. Vì thế Diệp Từ lại thuận tay xoa đầu hắn.

“Ồ ta không biết là ngươi nghe ta như thế từ bao giờ đấy.” Ý cười trên mặt nàng càng sâu: “Ta bảo ngươi vào Tòa Yêu vực ngươi liền vào à, thế ta bảo ngươi tự chém ngươi có nghe không?”

Phong Lăng Nhận lườm nàng một cái rồi im lặng.

“Sau khi vào Tòa Yêu vực ngươi không phát hiện ra điều gì dị thường sao?” Theo lý mà nói Linh đình trong cơ thể Phong Lăng Nhận hẳn đã phát hiện ra lão yêu quái bị phong ấn tại đây rồi chứ, không biết họ đã tiếp xúc chưa.

Nghe lời này Phong Lăng Nhận ngẩng đầu nhìn nàng, nghiêm túc nói: “Tần Tử Diệp, cô thật sự... không có gì muốn giải thích với ta sao?”

Tần Tử Diệp là tên giả của Diệp Từ, dù sao hai chữ ‘Diệp Từ’ trong sinh mệnh của Phong Lăng Nhận đã có một hình tượng quá nát bét, đương nhiên nàng không thể dùng tiếp.

Nàng cười cười: “Muốn ta giải thích cái gì, vì sao phải giúp ngươi hay vì sao biết Tòa Yêu vực có trợ lực của ngươi?”

“Vì sao phải giúp ngươi, vì ngươi là Yêu tộc, hơn nữa lúc trước mẫu thân ta và mẫu thân ngươi giao hảo. Vì sao biết Tòa Yêu vực này có trợ lực của ngươi, những năm gần đây có không ít Yêu tộc bị bắt đi ở địa giới Nhân tộc, nơi này chuyên giam giữ Yêu tộc nên đương nhiên ta sẽ điều tra, cho nên có

cách để biết.” Nàng nói dối không chớp mắt: “Lão yêu bị nhốt ở đây có địa vị rất cao trong Yêu tộc, nếu tương lai ngươi về Yêu tộc thì hẳn sẽ giúp ngươi rất nhiều. Ngươi phải biết ngươi là nhân yêu hỗn huyết, một khi thân phận bại lộ đừng nói Nhân tộc, dù Yêu tộc không đuổi giết ngươi thì cũng chưa chắc đã dễ dàng nhận ngươi.”

“Ngươi là ai?” Phong Lăng Nhận nhìn thẳng vào nàng: “Vì sao lo lắng cho ta như vậy, vì sao lại giúp ta không màng tính mạng?”

“Không phải vừa mới giải thích sao? Là thế đấy ngươi còn muốn nghe gì nữa?”

“Vì ta có huyết mạch Yêu tộc nên một người không liên quan như cô có thể giúp ta không màng tính mạng sao?” Phong Lăng Nhận kích động gào lên. Suốt khoảng thời gian ở Tòa Yêu vực này hẳn vô cùng hỗn loạn, trong đầu hiện lên tình cảnh Diệp Từ bước lên phân bua vì hắn, nàng kiên định quyết tuyệt chắn trước người hắn rồi nàng trừng trừng phun máu tươi ngã xuống trước mặt hắn, từng cảnh từng cảnh có nhắm mắt cũng hiện lên rõ mồn một trong đầu.

Từ nhỏ đến lớn hắn đã bị lạnh nhạt, bị bắt nạt, bị vũ nhục quá nhiều rồi, thậm chí còn bị phản bội không biết bao nhiêu lần. Đến giờ hắn nghĩ mình đã có thể lạnh nhạt với những chuyện này, sẽ không thống khổ khi bị vũ nhục, không đau khổ khi bị bài xích, hắn nghĩ trái tim mình đã sớm lạnh như băng. Đặc biệt lần đầu tiên động tâm lại bị người ta đâm một kiếm vì một cây linh dược, hắn đã nghĩ hẳn sẽ không bao giờ... tin tưởng bất kỳ ai nữa.

Nhưng ngay lúc đó nữ nhân này lại đột nhiên xuất hiện, quần quít lấy hắn, đi theo hắn, mặt dày mày dạn không chịu rời đi, năm lần bảy lượt giúp hắn cứu hắn. Hắn cực kỳ mê mẩn, dần dần cảm thấy dù có xảy ra bất cứ chuyện gì nàng vẫn sẽ ở bên cạnh mình. Vì sao lại có suy nghĩ này chứ, tại sao đã được giáo huấn bao lần như thế mà vẫn nảy sinh ý nghĩ này chứ?

Dường như Diệp Từ hơi bất ngờ vì hắn kích động như vậy: “Ta cũng không định chết đâu, ta tin mình tuyệt đối không bị nguy hiểm đến tính mạng mới đứng ra đây. Phong Lăng Nhận, ngươi quá coi thường ta rồi, ngươi có con bài chưa lật của ngươi ta cũng có con bài chưa lật của ta, dù thế nào ta cũng lấn lộn ở Yêu tộc bao năm rồi.”

Phong Lăng Nhận dần dần bình tĩnh lại, nhìn thẳng vào nàng: “Ta đi tu luyện.”

Tuy rằng ở Tòa Yêu vực bọn họ bị áp chế linh lực nhưng nếu kiên trì tu luyện thì không chỉ có thể củng cố cảnh giới mà sau này khi rời đi tốc độ lưu chuyển của linh lực cũng sẽ tăng lên không ít. Những cái này đều được nhắc tới trong tiểu thuyết, Diệp Từ gật gù đầu, biết hẳn chắc vẫn đang còn cảm động rồi dao động chuyện lúc trước nhưng cũng không rõ bây giờ hắn đang nghĩ gì, nơi này lại âm u không có ai nói chuyện nàng cảm thấy rất chán đành tu luyện theo.

Một thời gian sau thương thế của Diệp Từ khỏi hẳn, Phong Lăng Nhận cũng đã liên hệ được với Kì Nham nhờ Linh đỉnh. Diệp Từ không biết bọn họ thương lượng gì và cũng không biết Phong Lăng Nhận định động thủ khi nào. Trong tiểu thuyết hẳn mất rất nhiều thời gian để chữa trị đan điền bị hủy và chuyển linh lực thành yêu lực nên phải nửa năm hắn mới giúp Kì Nham phá cấm chế dẫn ông trốn khỏi Tòa Yêu vực. Một đường bị tông môn đuổi giết Phong Lăng Nhận vốn định trực tiếp đi theo Kì Nham vào địa giới Yêu tộc nhưng lại biết ông ấy tới Nhân tộc để tìm một gốc cây linh dược cho thể tử mình, do yêu lực quá nồng hậu nên dễ bị phát hiện, Phong Lăng Nhận là hỗn huyết nên dễ dàng hành động hơn sẽ không bị người ta nghi ngờ nên Kì Nham đặt toàn bộ hy vọng vào hắn, mong Phong Lăng Nhận có thể lấy linh dược giúp ông.

Bởi vậy Kì Nham cho Phong Lăng Nhận một lọ thuốc của Yêu tộc có thể giúp hắn thức tỉnh huyết mạch. Ông vốn định dùng chỉ bảo Yêu tộc để đổi lấy cây linh dược Phong Lăng Nhận lấy về nhưng lại bị hắn cự tuyệt, chỉ muốn sau khi thành công thì ông sẽ dẫn hắn về Yêu tộc.

Diệp Từ chống nhìn sùnn mặt Phong Lăng Nhận đến thất thần, trong đầu thì nghĩ đến đủ thứ chi tiết vặt vãnh trong truyện.

“Nhìn ta làm gì?” Phong Lăng Nhận vừa kết thúc tu luyện thì cảm nhận được ánh mắt bên cạnh.

Diệp Từ cười cười bước tới sờ sờ mặt hắn: “Vì thấy ngươi rất anh tuấn, Tiểu lão hồ này, nếu ngươi quay về Yêu tộc thì nhất định sẽ có rất nhiều nữ yêu quần quít lấy ngươi không buông đấy.”

Phong Lăng Nhận liếc nàng một cái: “Giống cô sao?”

“Đúng vậy, giống như ta.” Nàng tựa cằm lên vai hắn còn tay thì xoa đầu hắn không ngừng, mới đầu Phong Lăng Nhận còn kệ nàng nhưng tóc của nàng cứ chọc vào cổ hắn rất ngứa, hắn túm lấy tay nàng đang xoa tóc mình ấn xuống dưới: “Đừng nháo.”

“Tiểu lão hồ, bao giờ ngươi mới hiện ra nguyên thân, đến lúc đó sờ lông chắc chắn sẽ rất thích.”

Không biết lời này của nàng chạm vào dây thần kinh nào của hắn, Phong Lăng Nhận đột nhiên xoay người lại nhìn chằm chằm nàng, Diệp Từ bị hắn nhìn tới sợ: “Sao thế?”

“Ta vừa thức tỉnh huyết mạch không lâu nên không thể hiện nguyên thân nhưng cô hẳn là có chứ, biến ta xem.” Ngữ khí của hắn rất nghiêm túc, không hề giống nói đùa.

Đột nhiên Diệp Từ cười rộ lên đầy ác ý: “Thật sự muốn nhìn à?”

Phong Lăng Nhận nghiêm trang gật đầu, vành tai đỏ ửng lên.

Diệp Từ liên hệ với Ngô Xuyên, lấy một trang bị nàng được thưởng từ cái đời kiếp nào ra, vì thế Phong Lăng Nhận ngẩn ra nhìn đầu Diệp Từ mọc ra đôi tai mềm mại, phía dưới mọc đuôi đung đưa đung đưa, càng nhìn hô hấp của hắn càng mất tiết tấu.

Nàng còn cố tình làm như không biết bộ dạng bây giờ của mình mê người như thế nào, đưa đầu về phía hấn giật giật tai: “Này, trước đây sờ soạng người nhiều thế rồi giờ cho người sờ lại đây. Xúc cảm tốt lắm.”

Phong Lăng Nhận nhìn chằm chằm đôi tai kia hồi lâu rồi đứng dậy: “Ta không nhầm chán như cô, được rồi tránh ra đi, đừng nhiều ta tu luyện.”

Bình thường thì Diệp Tử sẽ đùa giỡn hấn một phen, lần này nàng lại nghe lời một cách bất ngờ: “Người rõ là không thú vị.” Rồi nàng quay về giường đá, lúc Phong Lăng Nhận quay đầu lại xem thì tai và đuôi của nàng đã biến mất, không biết tại sao hấn lại thấy hơi thất vọng.

Lại qua nửa tháng nữa, sư phụ bọn họ từng tới một lần nói Chương môn đã tìm được manh mối người trộm Cửu Tiêu Tích thần đan, hiềm nghi của Phong Lăng Nhận sắp được xóa rồi, Diệp Tử vốn cũng chỉ là tai bay vạ gió chắc sẽ sớm thả họ ra ngoài.

Diệp Tử lại biết Tô Thanh tuyệt đối sẽ không dễ dàng bỏ qua cho họ, dù sao Phong Lăng Nhận làm thần hồn hấn bị thương, mà Diệp Tử lại khiêu khích quyền uy của hấn ta.

Sau khi biết chuyện này thời gian Phong Lăng Nhận tu luyện càng lâu hơn trước, Diệp Tử biết hấn đang học phá giải cấm chế nên không đi quấy rầy hấn.

Bỗng một ngày Phong Lăng Nhận nói với nàng: “Cô theo sát ta, chúng ta cứu vị Yêu tộc kia rồi cùng nhau chạy khỏi đây.” Hấn lại như sức nhớ ra điều gì: “Cô muốn đi cùng ta không? Hay cô muốn ở lại đây?”

Diệp Tử nhú mày nhìn hấn: “Người cảm thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 98: Nam chính hắc hóa [8]

Edit: Kiri

Có lẽ do đã biết tình hình sẽ phát triển thế nào nên Diệp Tử rất trấn định, nàng yên lặng đi theo Phong Lăng Nhận, Kì Nham quét nàng một cái rồi hững hờ nói: “Ta không hề phát hiện ra khí tức Yêu tộc trên người người.”

“Ta có cách che dấu đặc biệt của mình.”

“Vậy người bảo ta tin người thế nào đây, có lẽ người tiếp cận chúng ta chỉ vì trà trộn vào Yêu tộc, ta sống bao năm nay rồi, nếu thật sự có cách che dấu như thế thì sẽ không có nhiều Yêu tộc bị giết như vậy.” Ông chưa từng tin Diệp Tử một chút nào, ý trong ý ngoài lộ rõ về hoài nghi.

Diệp Tử cười khê: “Ồ, chẳng lẽ ta phải bỏ lớp ngụy trang này để chịu nguy hiểm chỉ vì ông sao? Ta nghĩ chắc ông cũng không biết mẫu thân Phong Lăng Nhận đã ẩn ở Nhân tộc nhiều năm, đến tận lúc sinh hấn mới bại lộ công pháp khác thường. Chính mình dẫn đòn bị bắt cũng đừng cho rằng mọi người đều thế.”

“Người!” Kì Nham nổi trận lôi đình: “Tiểu bối bây giờ đều kiêu ngạo như vậy sao?”

Phong Lăng Nhận phá nốt tầng cấm chế cuối cùng trên người Kì Nham, tức giận nói: “Lúc này các người còn có tâm tư cãi nhau à?”

Diệp Tử thản nhiên cười: “Được, tiểu lão hồ nói không cãi thì không cãi.”

Kì Nham thờ phỉ phỉ nhìn nàng: “Ai cãi nhau với nàng ta, ta thấy nàng ta rất đáng nghi, tiểu tử, người thật sự muốn dẫn nha đầu này đi cùng sao?”

“Không phải chúng ta dẫn nàng đi cùng mà là ta và nàng dẫn ông đi cùng.” Phong Lăng Nhận cười xa cách: “Đi thôi.”

Hấn đi ra ngoài trước tiên, Diệp Tử làm mặt quỷ với Kì Nham rồi cũng chạy theo: “Từ từ đợi ta.”

“Nha đầu... nha đầu chết tiệt kia.....” Kì Nham hít sâu vài hơi mới miễn cưỡng thu liễm lửa giận đi theo họ.

Ba người bọn họ muốn thoát khỏi Tòa Yêu vực vẫn hơi khó khăn dù có Linh đình trợ giúp. Trong tiểu thuyết Phong Lăng Nhận và Kì Nham chạy trốn tới chân núi thì đã không còn thời gian để lặng lẽ phá Hộ sơn đại trận, chỉ có thể nhờ Kì Nham phá vòng vây ra ngoài. Hộ sơn đại trận bị phá, Yêu tộc chạy thoát hết nên đương nhiên tông môn sẽ chấn động và tập hợp lực lượng đuổi giết, dù Kì Nham công lực bất phàm nhưng vẫn cửu tử nhất sinh, vô cùng mệt mỏi, nửa đường còn gặp tiểu boss của bộ tiểu thuyết này —— đại đệ tử Thần Túc Cốc Triệu Hào Ngôn.

“Các người đi trước, ta cản phía sau.” Sau khi phá tan Hộ sơn đại trận, Diệp Tử đột ngột dừng bước.

“Cô nói gì, cô điên rồi.” Phong Lăng Nhận tròn tròn mắt không dám tin nhìn nàng.

Kì Nham khinh thường: “Chỉ bằng chút công pháp yếu ớt của tiểu nha đầu nhà ngươi à, ngươi chặn bọn chúng làm sao được, đừng để đến lúc chết ở đây còn muốn chúng ta quay lại nhặt xác cho ngươi.”

Diệp Từ không rảnh đầu vồ mồm với ông: “Ta thật sự có cách đánh lạc hướng bọn họ rồi thoát thân, yên tâm, ta không phải người chí công vô tư quên mình vì người gì đâu, ta đến Nhân tộc còn có nhiệm vụ chưa hoàn thành, sẽ không cật mạnh.” Nàng nhìn Phong Lăng Nhận: “Ít nhất lần này tin ta được không?”

Phong Lăng Nhận mím môi, ánh mắt thâm thúy nhìn nàng, một lúc sau gật gật đầu đưa cho nàng một cái Triệu hoán phù: “Ta tin cô, cô phải cẩn thận, ngàn vạn lần đừng để bị thương, chạy thoát rồi đến Bình Định sơn tập hợp.”

Diệp Từ gật gật đầu: “Được.”

Kì Nham còn muốn nói gì đó nhưng lại bị Phong Lăng Nhận lời đi, hai người nhanh chóng biến mất, Diệp Từ quay đầu lại nhìn phía sơn môn cười nhạt nhẽo gọi Ngô Xuyên.

Phong Lăng Nhận và Kì Nham đợi ở Bình Định sơn suốt cả ngày cũng không thấy tung tích của Diệp Từ, cho dù Kì Nham có lòng nghi ngờ Diệp Từ cũng thấy bất an, tôn nghiêm của ông thật sự không chấp nhận được chuyện một nha đầu hai mươi tuổi cản phía sau cho mình, đây quả thực là một loại vũ nhục, ông thậm chí có ý định quay trở lại nhưng được Phong Lăng Nhận khuyên giải.

Trong quá trình chờ đợi Kì Nham rất phiền muộn, bắt đầu dài dòng kể chuyện tại sao trước đó lại đến Nhân tộc, sao lại bị bắt, cuối cùng nhờ Phong Lăng Nhận lấy được cho mình giống như trong tiểu thuyết, điều kiện là dẫn hắn về Yêu tộc và toàn lực ủng hộ.

Tối rạng sáng ngày thứ hai Triệu hoán phù trong tay Phong Lăng Nhận có động tĩnh, hắn lập tức gửi một tín hiệu báo địa điểm họ đang ở, một lát sau Diệp Từ nhanh chóng xuất hiện trước mặt hắn.

Phong Lăng Nhận thờ phào nhẹ nhõm.

Diệp Từ xoa xoa đầu hắn: “Tiểu lão hồ không tu luyện cơ à, lo cho ta sao?”

“Cô không sao chứ?” Phong Lăng Nhận cũng không phủ nhận.

“Đương nhiên, ta lợi hại thế nào chứ.” Nàng đắc ý nhún mồm, vỗ vỗ vai hắn: “Ở đây không an toàn, chúng ta đi thôi, ngươi định đi đâu tiếp?”

“Ta phải vào Thần Túc Cốc giúp Kì Nham lấy một cây linh dược.” Phong Lăng Nhận đã hoàn toàn quen chuyện Diệp Từ theo bên cạnh.

Diệp Từ khó chịu nhìn hắn: “Chẳng lẽ ngươi dễ dàng đồng ý thế à, không lấy được tý lợi lộc nào sao?”

“Đương nhiên là có điều kiện.” Phong Lăng Nhận nhu hòa nói: “Sau khi thành, ông ta sẽ dẫn ta về Yêu tộc.”

“Cái này ta cũng làm được.”

“Ông ta sẽ ủng hộ ta vô điều kiện, giúp ta có thể ở lại Yêu tộc một cách ổn định.” Hắn nhất định phải đến Yêu tộc, ít nhất phải biết rằng mẫu thân có còn sống hay không.

Diệp Từ lại đột nhiên nghiêm mặt: “Chỉ một cây linh dược không thể duy trì ân tình cả đời được.”

Phong Lăng Nhận nhún nhún mồm: “Cô muốn nói?”

“Ta muốn nói đừng tin tưởng bất kỳ ai, ngươi có thể hợp tác nhưng phải phòng bị, đừng ngốc nghếch nói hết mọi chuyện cho người khác, dù là người thân mật nhất cũng không được.”

Phong Lăng Nhận nhún mồm: “Kể cả cô sao?”

Diệp Từ cười cười: “Phải, kể cả ta.”

Nàng dừng một chút rồi véo má hắn: “Ồ, tiểu lão hồ hỏi thế này là có ý gì đây, chẳng lẽ đã chấp nhận ta là người thân mật nhất của ngươi?”

Phong Lăng Nhận nhìn thẳng vào nàng nhưng không đáp lời.

“Được rồi, ta điều chỉnh trạng thái một chút, nơi này không thể ở lâu được, chiều chúng ta sẽ xuất phát.” Diệp Từ tùy ý phát phát tay với hắn xoay người đi vào sơn thất. Phong Lăng Nhận thất thần nhìn theo bóng dáng nàng.

Sắc trời tối dần Kì Nham mất kiên nhẫn: “Không phải nha đầu Tàn Từ Diệp kia bảo chiều xuất phát sao, nàng ta đang làm gì thế?”

“Để ta đi xem” Phong Lăng Nhận đứng lên.

“Ta đi với ngươi.”

Nơi họ đang ở là chỗ lúc trước Kì Nham tạo ra để lánh nạn, ông chỉ ở tạm nên vách phòng cũng chỉ che bằng ván gỗ. Đến trước cửa phòng Diệp Từ, Phong Lăng Nhận còn chưa kịp gõ cửa Kì Nham đã tùy tiện đá văng tấm gỗ: “Tiểu nha đầu nguoi.....”

Ông tròn tròn hai mắt.

Sắc mặt Phong Lăng Nhận trở nên âm trầm.

Diệp Từ kéo y phục che trước người: “Tiểu lão hồ muốn vào cũng phải nói trước một câu chứ, thế này đáng sợ quá đấy. Vội lại....” Nàng chuyển mắt nhìn Kì Nham, ngữ khí trở nên ác liệt: “Lão gia hỏa này nhìn đủ chưa, nhìn đủ rồi thì rút đi.”

Kì Nham hừ lạnh một tiếng, tròn mắt nói dối: “Đáng người khô quắt của nguoi có gì đẹp mà xem, không có lấy nửa phần phong vận của thế tử ta.”

Ông đã định rời đi lại đột nhiên quay đầu lại bảo: “Đứng rồi, nguoi đừng cố che dấu nữa, dù ta không thấy rõ miệng vết thương trên lưng nguoi thì cũng nhận thấy nội tức của nguoi rất suy yếu. Lừa được Phong Lăng Nhận chứ không lừa được ta đâu.”

Sắc mặt Phong Lăng Nhận càng lạnh hơn: “Vừa nãy cô còn nói không sao.” Ngữ khí lạnh đến mức kết băng.

“Sao vậy, đau lòng à?” Diệp Từ cười cười với hắn nằm sấp xuống giường, tấm lưng vốn nổi nà nay như bị bỏng một đám rất to: “Nếu nguoi đã phát hiện rồi thì chữa thương giúp ta đi, chắc nguoi có cách có thể giúp người khác trị liệu thương thế đúng không, giống lần trước ấy.”

Phong Lăng Nhận đứng bất động, Diệp Từ đành phải kéo kéo tay áo hắn làm nũng: “Tiểu lão hồ đừng nóng giận. Ta cứ nghĩ loại thương thế này chỉ cần mất nửa ngày là khỏi rồi ai ngờ Nhân tộc dùng công pháp kỳ quái gì mà mãi không tốt lên được. Nguoi mau lên, ta đau muốn chết.”

Phong Lăng Nhận lạnh lùng nhìn chằm chằm vết thương trên lưng nàng, một lúc lâu sau mới ngồi xuống bên giường, hai tay đặt hờ trên vết thương, linh lực như dòng nước ấm chảy xuôi trong cơ thể Diệp Từ, đau đớn bỗng rất trên lưng cũng giảm đi nhiều.

Nàng nằm đó trò chuyện câu được câu không với Phong Lăng Nhận, hoàn toàn không để ý chuyện nửa thân trên đang để trần.

“Sao thế, một câu cũng không nói. Tiểu lão hồ, Phong Lăng Nhận, sư huynh.....” Tiếng sau càng yêu kiều hơn tiếng trước.

“Câm miệng.” Rốt cuộc hắn cũng mở miệng, thấy thương thế trên lưng nàng đã tốt hơn nhiều, linh lực bế tắc trong cơ thể cũng đã khai thông không ít mới đứng lên đi ra ngoài.

“Tiểu lão hồ, này, thật sự không để ý tới ta à.” Diệp Từ gọi với theo hắn nhưng vẫn không được đáp lại.

Bọn họ rời khỏi Bình Định sơn, nhờ có nhiều bảo vật được thưởng từ những thế giới khác của Diệp Từ mà họ bình an tới được địa bàn Thần Túc Cốc, thậm chí còn không gặp truy binh. Kì Nham rất hiếu kỳ và sự hoài nghi với nàng cũng giảm đi không ít, thường xuyên muốn tìm hiểu xem nàng có cách gì, có thể dạy ông ta vài chiêu để ông ta có thể tự đến Thần Túc Cốc đoạt được không. Diệp Từ còn muốn ông ta mắc nợ Phong Lăng Nhận để không thay đổi nội dung thế giới này nên quả quyết cự tuyệt.

Còn Phong Lăng Nhận, cả đoạn đường hắn cực kỳ lãnh đạm, Diệp Từ nói mười câu hắn mới đáp lại được một câu. Diệp Từ rất rộng lượng không hề nổi giận nhưng đã không thể dấu võ mồm thì bắt đầu động tay động chân. Có lần còn để tay ở bụng hắn vẽ một vòng tròn rồi dần dần rời xuống, sau đó bị Phong Lăng Nhận túm lấy cổ tay, ánh mắt hắn hung tợn đỏ bừng như muốn ăn nàng luôn. Diệp Từ ngượng ngùng cười rồi lẩn mất, không dám trêu chọc hắn nữa.

Kì Nham đưa cho Phong Lăng Nhận một lọ thuốc của Yêu tộc, còn chưa mở miệng đã bị Diệp Từ cướp lời thoại: “Loại nước thuốc này tuy có thể thức tỉnh huyết mạch nhưng dù thế nào cũng là kích thích nhờ vật bên ngoài nên sẽ cực kỳ thống khô, thống khổ gấp nhiều lần so với lần thức tỉnh huyết mạch đầu tiên của nguoi, nguoi xác định có thể chịu được chứ?”

Kì Nham liếc nàng một cái, hiếm khi không đâm chọc: “Nếu nguoi quyết định uống thì phải uống trước khi đến Thần Túc Cốc. Tuy thuốc này có yêu lực rất yếu nhưng ai biết đám tông môn này có thứ cổ quái gì không.”

Phong Lăng Nhận nắm chặt bình thuốc nhìn Diệp Từ: “Cô sẽ hộ pháp cho ta chứ?”

Diệp Từ cười sáng lạn: “Tuyệt đối sẽ không để ai tổn thương nguoi nửa phần.”

Kì Nham cảm giận ngửa mặt lên trời thở dài một tiếng: “Tiểu bối bây giờ quá mức can rờ, tiểu bối bây giờ quá mức can rờ.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 99: Nam chính hắc hóa [9]

Edit: Kiri

Phong Lăng Nhận tìm một son động bí mật uống thuốc, Diệp Từ đứng bên cạnh thấy Kì Nham đang bày trận, ông ta dùng hết linh thạch rồi nên đành ngượng ngùng chìa tay ra trước mặt nàng: “Ngươi có linh thạch không, cho ta mấy viên.”

Diệp Từ nhìn thoáng qua trận pháp Kì Nham vừa bày, bản thân nàng muốn phá trận cũng phải mất hơn nửa canh giờ: “Giấu đầu lòi đuôi, thế này càng gây chú ý.”

Kì Nham sừng sốt, oán hận lui sang một bên, Phong Lăng Nhận không quan tâm đến cao thủ là ông mà lại tìm một tiểu nha đầu hộ pháp cho hắn, cuối cùng mình phải giúp đỡ bày trận còn bị ghét bỏ.

Diệp Từ nắm chặt kiếm trong tay đứng nghiêm túc ở một bên, hoàn toàn không bận tâm đến ông.

Trong tiểu thuyết, vị đại đệ tử Thần Túc Cốc Triệu Hầu Ngôn kinh tài tuyệt đỉnh kia xuất hiện vào lúc này. Hắn ta là nhân tài kiệt xuất trong giới tu tiên đồng lứa, phụ thân chết dưới tay Yêu tộc nên vô cùng thống hận, hắn ta cảm nhận được yêu lực dao động ở đây nên đến xem, ai ngờ bị Kì Nham đánh trọng thương kinh động cả Thần Túc Cốc. Cũng may thân phận của Phong Lăng Nhận không bị lộ, không muốn liên lụy đến hắn nên Kì Nham chỉ đành về Yêu tộc trước, nhưng không biết vì sao từ lần đầu tiên gặp mặt Triệu Hầu Ngôn đã cực kỳ kiêng kị Phong Lăng Nhận, thậm chí còn vài lần suýt vạch trần thân phận Yêu tộc của hắn.

“Không biết bao lâu Phong Lăng Nhận mới xong, thật nhàm chán.” Kì Nham ngồi xuống khoanh chân định tu luyện, Diệp Từ đứng bên cạnh đã mở miệng: “Ta khuyên ông đừng tu luyện, ngoan ngoãn che dấu khí tức đi, đừng kiếm thêm chuyện cho tiểu lão hồ.”

“Nha đầu này, ngươi không thể dẫu dằng nói chuyện với ta được sao?” Kì Nham trừng nàng một cái, vẻ mặt rất không tình nguyện nhưng vẫn ngoan ngoãn đứng lên thu liễm khí tức.

Lại qua một canh giờ, Diệp Từ dựa vào lần thức tỉnh thứ hai của Phong Lăng Nhận để tính thời gian lần này, thấy cũng sắp ổn nên tính cảnh giác giảm dần, nào ngờ ngay sau đó một luồng linh khí lạnh thấu xương hóa thành kiếm bay thẳng đến nơi này.

Kì Nham chấn động, khí tức quanh thân dao động.

“Đừng ra tay.” Diệp Từ khá nghi hoặc vì trong nguyên tác Triệu Hầu Ngôn xuất hiện do bị khí tức của Kì Nham dẫn dắt, nhưng giờ Kì Nham đã toàn lực thu liễm khí tức, với tu vi bây giờ của Triệu Hầu Ngôn thì không thể phát hiện được.

Nàng nghĩ đến rất nhiều khả năng nhưng không hề tỏ vẻ đề phòng, chỉ nhắc nhở Kì Nham một câu: “Nếu không muốn cả ba chết sạch thì yên lặng đứng một bên, không được ra tay.”

“Biết rồi, dong dài.” Là phái vũ lực, còn là cao thủ lại không thể động thủ ông thật sự ghen ghét.

Mấy giây sau Triệu Hầu Ngôn xuất hiện trước mặt bọn họ, tuấn đạt thanh lịch mà lạnh lùng cao ngạo.

Diệp Từ cười lễ phép: “Vị tu sĩ này đột nhiên xuất hiện, không biết có chuyện gì?”

Triệu Hầu Ngôn liếc nàng một cái, không biết vì sao Diệp Từ nhìn thấy một tia nghi hoặc và bất ngờ trong mắt hắn ta nhưng khi nàng nhìn lại thì đã biến mất, chỉ còn lại vẻ hồ hởi và hàn ý.

Triệu Hầu Ngôn lại liếc nhìn Kì Nham, rồi bất ngờ phóng một ngọc châm về phía ông.

Kì Nham lắc mình né tránh, yêu lực dao động nhưng bị ông mạnh mẽ ép xuống.

Triệu Hầu Ngôn thấy ám khí không thành bèn lao tới tấn công trực diện.

“Này này này, ngươi muốn gì thế hả, ta và ngươi không oán không thù sao vừa gặp đã rút đao.” Kì Nham nhớ kỹ lời Diệp Từ dặn nên không dám ra tay, chỉ có thể dựa vào thân pháp để né tránh nhưng cứ thế mãi cũng không được, chỉ đành nháy mắt cầu cứu Diệp Từ.

Diệp Từ nhìn tình cảnh này thấy rất do dự, phi thân lên đứng chắn giữa hai người tiếp chiêu của Triệu Hầu Ngôn: “Nhìn y phục của ngươi như là đệ tử Thần Túc Cốc, vô duyên vô cớ ra tay với người khác không phải là tác phong của Thần Túc Cốc.”

Triệu Hầu Ngôn vẫn cười nhạt như trước, chiêu chiêu đoạt mạng không hề phòng ngự, rõ là muốn đồng quy vu tận.

Luận tu vi kỳ thật Diệp Từ không kém Triệu Hầu Ngôn nhưng linh lực này không phải do nàng tu luyện mà có, cũng chưa được tôi luyện bằng máu tươi như Triệu Hầu Ngôn nên càng đánh càng yếu thế.

Kì Nham ở bên cạnh lòng nóng như lửa đốt: “Tần Tử Diệp, ngươi xác định không cần ta ra tay.”

“Câm miệng, ở yên đó.” Nàng vừa dứt lời đã thấy Triệu Hầu Ngôn biến sắc, xoay người tấn công trận pháp do Kì Nham bố trí.

Diệp Từ càng kinh hãi vội vàng tiến lên lấy thân chắn trận, Triệu Hầu Ngôn thấy nàng không để ý tính mạng như vậy liền nhủ mảy may thu tay lại, đứng im lặng suy nghĩ gì đó.

Ánh sáng trong mắt Diệp Từ lóe lên, thấy hắn không muốn động thủ nữa mới mở miệng: “Vị tu sĩ này, đột nhiên ra tay như thế không phải nên cho chúng ta một lời giải thích sao?”

“Không có gì phải giải thích, tâm tình không tốt muốn tìm người so chiêu nên ra tay thôi.” Hắn bỏ lại một câu không đầu không đuôi rồi biến mất.

“Đầu tên này có tật à.” Kì Nham tròn tròn mắt nhìn hắn ta biến mất, trái tim bé nhỏ nhảy nhót không ngừng vì sợ hãi, thì ra là sợ bóng sợ gió một hồi, thật sự khiến người ta muốn chửi người.

Còn Diệp Từ không biết đang nghĩ gì, vẻ mặt rất phức tạp.

Lúc này Phong Lăng Nhận đã phát ra tín hiệu nói hắn đã thức tỉnh, Kì Nham chỉ có thể phần nộ giải trừ trận pháp thả hắn ra. Diệp Từ chỉ hỏi vài câu đơn giản rồi thôi, rõ là không có hứng thú.

Ban đêm.

Phong Lăng Nhận đi đến ngồi cạnh Diệp Từ: “Giờ ta có thể hiện nguyên hình rồi.”

Không biết tại sao, sau khi trải qua đau đớn như lột da lột xương kia, cảnh tượng đầu tiên hiện lên trong đầu hắn là Diệp Từ đầy chờ mong hỏi hắn bao giờ mới có thể hiện nguyên hình.

“Hả?” Diệp Từ ngờ ngác nhìn hắn.

“Ta nói, ta có thể hiện nguyên hình rồi, giờ còn muốn sờ không?” Phong Lăng Nhận nghiêm trang hỏi vấn đề đầy thẹn thùng này.

Diệp Từ sững sốt một lát rồi bật cười: “Thật à, thật sự có thể biến thành tiểu lão hồ sao? Có thể biến thành tầm tuổi nào thế, loại mấy tháng sơ sinh như mèo hay loại trưởng thành có thể nằm ngủ?”

Hắn nhéo nhéo ngón tay: “Không thể là loại ở giữa à?”

“À.” Nàng than một tiếng đầy thất vọng: “Vừa đúng là loại không đáng yêu nhất.”

Phong Lăng Nhận đứng dậy bỏ đi luôn.

“Này này, ta đùa thôi mà.” Nàng túm tay hắn lắc lắc không ngừng: “Tiểu lão hồ mau biến thân cho ta xem đi.”

Phong Lăng Nhận lạnh lùng phun ra vài chữ: “Không muốn nữa.”

Diệp Từ nhìn thấy vẻ mặt hắn mất tự nhiên liền cười thầm, có lỗi quá, tự nhiên đã kích phản ứng khí khó lắm mới có của tiểu lão hồ: “Ta sai rồi mà, thật ra ta thích tiểu lão hồ có hình thể vừa phải, giống như người vậy.”

Hắn tiếp tục ra vẻ lạnh lùng.

“Lại đây lại đây nào.” Diệp Từ kéo kéo tay áo để Phong Lăng Nhận thuận thể ngồi xuống bên cạnh nàng: “Nhanh lên, ta muốn sờ tai hồ.

Phong Lăng Nhận vạn phần cao lãnh liếc nàng một cái, hừ mũi một tiếng rồi mới vờ không tình nguyện nhắm hai mắt lại. Một vòng hào quang bao phủ lấy hắn, một lát sau một chút hồ trắng ngoan ngoãn dựa vào lòng Diệp Từ, ánh mắt màu lam nhạt trông như hai viên bảo thạch xinh xắn.

Sự thật chứng minh, loại sinh vật lông xù đáng yêu này luôn luôn là lợi khí trong việc dỗ nử nhân, Diệp Từ gần như hét lên một tiếng nhào tới bế lấy tiểu lão hồ, ôm trọn vào lòng.

“Ôi ôi ôi, tiểu lão hồ nhà ta đáng yêu quá đi.” Diệp Từ dùng mặt cọ cọ vào người hắn rồi nhéo nhéo hai lỗ tai.

Lão hồ quay đầu đi xem thường, còn gằm gừ nho nhỏ nhưng hoàn toàn không có tính uy hiếp.

Diệp Từ sung sướng xoa người hắn từ đầu đến chân, rồi nhẹ nhàng gỡ gỡ dưới cằm, rồi lại nhéo nhéo thịt khắp người, càng lúc càng thấy thỏa mãn, chút lo lắng lúc nãy hoàn toàn tan thành mây khói. Nàng nghiêng đầu tựa vào lưng Phong Lăng Nhận: “Tiểu lão hồ mềm quá, thật muốn cứ dựa mãi thế này.”

Phong Lăng Nhận được nàng vuốt ve rất thoải mái, nằm sấp xuống nhắm mắt lại rồi há miệng thè lưỡi theo bản năng. Nhưng được một lát như sự tỉnh, vội vàng thu lưỡi ngậm miệng lại, đáng về đây áo nào.

“Cô sờ đủ chưa?”

Diệp Từ nghiêm mặt làm nũng: “Để cho ta ôm tý nữa đi, được không?”

Từ nhỏ đến lớn đây là lần đầu tiên Phong Lăng Nhận thân mật với nữ nhân như thế, thậm chí hắn có thể ngửi được mùi hương thơm ngát trên người Diệp Từ. Yết hầu lên xuống liên tục, cả cơ thể trở nên khô nóng, nếu không phải đang ở dạng thú thì mặt hắn đã đỏ bừng rồi.

“Mau buông ra, bằng không cào cô.” Hắn nâng chân lên uy hiếp để lên đầu Diệp Từ, lại cố gắng không để móng vuốt lộ ra ngoài.

Diệp Từ cười đứng dậy, xoa xoa đầu hắn một lát nữa rồi mới từ bỏ: “Cám ơn ngươi, Phong Lăng Nhận.”

Phong Lăng Nhận lập tức biến về hình người, lạnh lùng nói: “Đủ chưa, ta đi đây.”

Nàng được tiện nghi còn khoe mẽ: “Thật là, cứ biến thành như thế này là được, không sợ bị phát hiện đâu, nam nhân gốc lắm.”

Phong Lăng Nhận quay phát lại: “Tần Từ Diệp!”

Diệp Từ giờ hai tay đầu hàng, hai mắt cong hình trăng khuyết: “Haha, ta đùa thôi.”

.....

Phong Lăng Nhận và Diệp Từ phải vào Thần Túc Cốc, Kì Nham không thể đi theo, ông định tìm chỗ trốn tạm bên ngoài đợi họ lấy được linh dược, dù sao có gì thì có thể giúp đỡ nhưng hơn hết là ông muốn là người cảm thuốc đầu tiên, ông đã rời khỏi Yêu tộc lâu quá rồi, sợ không kịp nữa. Chỉ tiếc suy nghĩ này bị Diệp Từ phủ quyết ngay lập tức, còn thuận miệng trào phúng vài câu, Phong Lăng Nhận thì hoàn toàn đứng bên Diệp Từ, ông đành than ngắn thở dài chuẩn bị quay về Yêu tộc.

Trước đêm chuẩn bị rời đi ông lên kéo Phong Lăng Nhận sang một bên, bày kết giới kể cho hắn nghe chuyện lúc hắn thức tỉnh huyết mạch. Bằng kinh nghiệm nhiều năm, ông thấy Tần Từ Diệp và đệ tử Thần Túc Cốc kia có gì đó không đúng, tuy dọc đường mọi chuyện Tần Từ Diệp làm đều là tốt cho Phong Lăng Nhận nhưng một phần nghi ngờ trong lòng ông không sao biến mất nổi, nên chỉ đành dặn dò Phong Lăng Nhận không thể tin tưởng Tần Từ Diệp hoàn toàn.

Sau khi nghe xong, Phong Lăng Nhận tùy ý đáp: “Ta biết, việc không thể hoàn toàn tin tưởng nàng ấy, chính nàng ấy cũng nhắc nhở ta rồi.”

Kì Nham “Ặc.....”

“Còn gì không? Ông có thể đi được rồi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 100: Nam chính hắc hóa [10]

Edit: Kiri

Nếu bọn họ đã không cần thì Kì Nham cũng vui vẻ quay về, tuy thế từ vẫn hôn mê bất tỉnh nhưng ở bên bầu bạn vẫn yên tâm hơn. Sau khi ông đi, Phong Lăng Nhận và Diệp Từ lịch lãm quanh Thần Túc Cốc đợi đến kỳ tuyển đệ tử hàng năm.

Diệp Từ biết rõ mình khuyết thiếu kỹ năng thực chiến nên thường kéo Phong Lăng Nhận đánh nhau một trận, lúc đầu nàng còn dựa vào cấp bậc mà thắng được nhưng chỉ sau hai tháng hắn đã tăng hai cấp nhờ thức tỉnh huyết mạch lần thứ hai, vì thế phong thủy luân chuyển, đến lượt Diệp Từ bị ngược.

“Không đánh nữa.” Nàng phát phát tay đầu hàng: “Tu luyện cùng kẻ yêu nghiệt như ngươi thật là chịu đả kích.”

“Chẳng lẽ cô chưa thức tỉnh lần hai à?” Phong Lăng Nhận thu kiểm lại thuận miệng hỏi một câu, giờ hắn chỉ còn chênh ba cấp với Diệp Từ.

Diệp Từ cứng đờ, rồi nhanh chóng cười: “Sao thế, ngươi cho là ai thức tỉnh lần hai cũng có tốc độ thăng cấp như ngươi à? Cũng không biết tại sao, theo lý mà nói huyết mạch càng thuần khiết thì tốc độ tu luyện càng nhanh, riêng ngươi lại ngoại lệ.” Nàng nghi hoặc nghiêng đầu rồi an ủi: “Tóm lại ngươi phải biết bất luận là ở Nhân tộc hay Yêu tộc ngươi đều có thể xưng một tiếng thiên tài tuyệt thế đấy.”

Phong Lăng Nhận cười cười không trả lời.

“Đi thôi.” Diệp Từ xoa xoa đầu hắn: “Chúng ta phải đi Thần Túc Cốc thôi.”

Hai người bọn họ trong đám đệ tử mới thật sự là hạc trong bầy gà, cho nên rất là nhàn nhã không hề lo lắng bị rút. Dòng đệ tử dài dằng dặc mà chỉ nhích lên từng tí một, lúc sắp đến lượt hai người Diệp Từ có một người đột nhiên bay đến, ba vị đệ tử Thần Túc Cốc phụ trách xét duyệt vội vàng khom mình hành lễ, về mặt thập phần tôn kính gọi: “Đại sư huynh.”

“Các đệ tiếp tục đi, ta chỉ tới xem thôi.” Triệu Hưu Ngôn thân nhiên liếc nhìn Diệp Từ.

Diệp Từ hơi hơi sững sốt, Phong Lăng Nhận cũng nghi hoặc nhìn nàng: “Cô biết hắn ta à?”

Nàng ghé sát bên tai hắn: “Ngày người thức tỉnh lần hai hẳn ta từng tới, còn đánh một trận với ta rồi đi luôn. Lúc ấy hẳn ta còn từng đánh về phía trận pháp, không biết tại sao nhưng ta thấy người này rất kỳ quái, người phải cẩn thận đây.”

Diệp Tử vừa dận dò vừa nhìn sang phía Triệu Hầu Ngôn nhưng hắn ta đã sớm dời mắt, chỉ tuần tra một vòng không có ý nhìn nàng nữa.

“Ta biết rồi.” Phong Lăng Nhận nhớ Kì Nham đã từng nhắc tới người này nên nhẹ nhàng gật đầu.

Quả nhiên bọn họ thuận lợi được nhận vào Thần Túc Cốc, Triệu Hầu Ngôn chỉ dặn dò vài câu đơn giản rồi sắp xếp chỗ ở cho họ.

Thanh danh của Phong Lăng Nhận và Diệp Tử truyền đi rất nhanh, dù sao họ mới nhập môn mà tu vi đã sắp bằng vị nhân tài kiệt xuất Triệu Hầu Ngôn, còn được Chương môn và Đại trưởng lão thu làm đồ đệ, gần như là một bước lên trời, từ đệ tử ngoại môn biến thành đệ tử chân truyền, làm mọi người đổ kỵ không thôi.

Thời gian này Diệp Tử thật sự rất nhàn, mới nhập môn nên họ chưa thể có cơ hội chạm vào chí bảo của bốn môn được, chỉ ngày ngày tu luyện để tăng tu vi. Vi tu vi của nàng cao hơn Phong Lăng Nhận ba cấp nên được Chương môn nhìn trúng, vô duyên vô cớ lại thành sư huynh muội với Triệu Hầu Ngôn làm nàng buồn bực đến mấy ngày, mặc kệ Chương môn sư phụ bảo nàng nên thỉnh giáo sư huynh nhiều hơn, nàng vẫn cứ chạy lại chỗ Phong Lăng Nhận, gần như coi chỗ hắn là nhà rồi.

Nàng biết Phong Lăng Nhận cũng lấy được vài món bảo bối ở Thần Túc Cốc này nên dành vài ngày để đi tìm hiểu xung quanh, mấy loại linh hoa linh quả thì vẫn còn nhưng số vũ khí trong bảo khố đã biến mất hơn một nửa. Phát hiện này làm Diệp Tử quá khiếp sợ, từ nhiệm vụ đầu tiên đến giờ nàng chưa bao giờ gặp thế giới nào bị thay đổi như thế này. Nàng cố bình ổn trái tim hoảng loạn của mình tĩnh tâm suy tư cẩn thận một lượt, sau khi xác nhận hành vi trước đây của mình không thể gây ra ảnh hưởng tới sự tồn tại của mấy thứ này thì biến sắc.

Nàng gọi Ngô Xuyên một tiếng bảo anh tra nguyên nhân của chuyện này rồi thu liễm tâm thần xác định vị trí của chỗ thiên tài địa bảo còn lại rồi dẫn Phong Lăng Nhận tránh khỏi đệ tử tuần tra đạo quanh Thần Túc Cốc một vòng.

“Cô quen thuộc Thần Túc Cốc này thật.” Phong Lăng Nhận tựa tiểu phi tiểu nhìn nàng vừa lấy được một lọ linh tủy.

Diệp Tử lườm hắn một cái: “Cho không người còn lảm chuyện, không cần thì trả cho ta.”

“Vay trả lại cô.” Hắn đưa trả lại lọ linh tủy cho cô.

Diệp Tử xua xua tay cười: “Rõ ràng người biết ta đang nói đùa.”

“Nhưng ta nói thật.” Từ lúc gặp nhau ở bí cảnh, Tần Tử Diệp đã giúp hắn, cho hắn quá nhiều thứ rồi, tuy nói có thể những thứ này không vào được mắt nàng nhưng hắn không có cách nào thuyết phục bản thân cứ mãi thản nhiên nhận phần ý tốt này.

“Sao thế, thấy ngại à?” Diệp Tử nhìn thấu tâm tư của hắn: “Sao người biết ta không cần người hồi báo chứ không phải là cần người lúc làm Vua Yêu tộc hồi báo.”

Phong Lăng Nhận nhướng mày: “Cô.....”

“Đừng nói ta sẽ không, lòng người cách cái bụng, ai biết ta có dùng một vài thứ đồ chơi như thế này để đổi lấy thứ quan trọng hơn không.” Diệp Tử vui lòng nói bản thân ác một chút, chỉ mong ngày thân phận bại lộ hắn sẽ không bị đá kích tới mức hoàn toàn hắc hóa.

So sánh với Phong Lăng Nhận miễn cảm đa nghi, tâm ngoan thủ lạt trong nguyên tác nàng vẫn thích tiểu lão hồ bễ ngoài lãnh ngạo nội tâm ngốc nghếch này hơn.

“Thứ này chúng ta chỉ cần lấy một lọ là đủ dùng rồi, để lại cho những người khác đi.”

“Được.”

Bọn họ đang chuẩn bị rời đi thì Phong Lăng Nhận đột nhiên rùng mình, lập tức thủ thế: “Có người đến.”

Diệp Tử cũng đã nhận ra có người tới, không đợi nàng rút kiếm người nọ đã xuất hiện trước mặt bọn họ, lãnh đạm nhìn bọn họ nhưng không hề có ý ra tay,

“Đại sư huynh.” Diệp Tử phục hồi tinh thần mỉm cười: “Đại sư huynh cũng đến đây à, thật là có duyên.”

Triệu Hầu Ngôn nhìn linh tủy phía sau họ rồi nhìn Diệp Tử: “Mấy thứ ở cấm địa sau núi với phế phong bên trái là do các người lấy?” Tuy là câu hỏi nhưng ngữ khí lại rất khẳng định.

Diệp Tử cả kinh, Phong Lăng Nhận đã chuẩn bị ra tay, hắn ta lại chỉ nhếch môi như là hiểu ra gì đó: “Thì ra là thế. Vi... Tần Tử Diệp tiểu sư muội này, đêm nay đến phòng ta, ta có lời muốn nói với cô, nhớ kỹ là đến một mình.”

Hắn nói xong liền tiêu sái xoay người rồi đi để lại Diệp Tử kinh nghi bất định, nghĩ mãi không ra đến tận lúc Ngô Xuyên ngượng ngùng mở miệng: “Này... hình như... tớ tra được nguyên nhân nội dung bị thay đổi rồi.”

“Rốt cuộc là có vấn đề gì?” Diệp Tử nhíu mày.

“Hình như bên tổ Võ lược có chút nhầm lẫn nên thế giới nhiệm vụ của chúng ta và họ bị trùng, bởi vậy hiện tại có hai người đang mưu toan thay đổi hướng phát triển của thế giới này, cậu lấy tiền công chiếm đóng nam chính, thu thập độ hảo cảm làm chính, còn họ là cướp đoạt số mệnh và năng lượng của thế giới này.” Nghĩ đến đây Ngô Xuyên cũng thấy buồn bực, cả đám tổ Võ lược kia đều tâm ngoan thủ lạt, thành viên tổ mình ở cùng một thế giới với họ nghĩ thế nào cũng không vui vẻ được.

“Tổ Võ lược à?” Diệp Tử mị mị mắt, thì ra vị Triệu Hầu Ngôn kia cũng không phải người của thế giới này như nàng, vậy thì những chuyện khó hiểu trước kia cũng thông rồi. Sau khi biết tin này nàng an tâm hơn rất nhiều, ít nhất không có gì nằm ngoài tầm kiểm soát, thành viên hai tổ cũng có thể cân nhắc hợp tác với nhau, dù sao cũng không có xung đột lợi ích.

Trong lúc đó Phong Lăng Nhận trầm mặc nhìn theo bóng dáng Triệu Hầu Ngôn rời đi, túm chặt lấy bả vai nàng: “Đừng đi.”

Diệp Tử phục hồi tinh thần an ủi hắn: “Ta chỉ đi xem xem hắn ta muốn làm gì thôi, đừng lo lắng, mấy thứ này vốn dựa vào cơ duyên, ai phát hiện thì là của người đó, hắn ta không có lập trường tranh đoạt với chúng ta đâu. Hơn nữa, giờ hắn ta không động thủ thì đến tối cũng sẽ không động thủ đâu, yên tâm.”

“Nên cô muốn đi?” Phong Lăng Nhận mắt tự nhiên quay mặt đi, để lộ sự thân thiết và tùy hứng.

Diệp Tử thấy buồn cười xoa xoa đầu hắn: “Tiểu lão hồ lại tức giận rồi, ta chỉ muốn xem tình hình thế nào thôi, tối nay người đừng gây sự, ta về sẽ đi tìm người được không?”

“Giọng cô kiểu gì thế, cô nghĩ mình là ai?” Giọng điệu như trưởng bối bao dung vẫn bói.

“Bằng không nói kiểu khác nhé?” Diệp Tử cười: “Tiểu lão hồ sư huynh, chuyện này ta có cách giải quyết, huynh không cần hỏi đến, được không?”

Phong Lăng Nhận bị giọng điệu nũng nịu của nàng làm sồn da gà: “Nửa canh giờ.”

Diệp Tử bật cười: “Được, nửa canh giờ, cam đoan hoàn thành nhiệm vụ.”

Đêm đến, Diệp Tử lấy danh nghĩa nhờ sư huynh chỉ điểm công pháp nghiêng ngàng bước vào phòng Triệu Hầu Ngôn, còn tự ngồi xuống bàn rót chén trà nhấp môi: “Anh có muốn báo tên tuổi trước không, bất kể là tổ Công tâm hay tổ Võ lược, những người có thứ hạng trên bảng tích phân tôi đều có chút ấn tượng.”

Triệu Hầu Ngôn nhanh tay bày một kết giới rồi hơi không vui nhìn nàng: “Tên có gì hay mà báo, nói trước xem cô định làm gì đi, nhiệm vụ hoàn thành bao nhiêu phần trăm rồi?”

“Bảy tám phần mười rồi.” Nàng tùy ý nghịch nghịch cái chén trong tay.

“Tốt nhất là cô nhanh lên, bằng không tôi không chờ được mà giết luôn Phong Lăng Nhận đấy, đến lúc đó nhiệm vụ thất bại cô cũng đừng đổ trách nhiệm lên đầu tôi.” Triệu Hầu Ngôn vẫn lạnh lùng như trước, tựa như không muốn nhiều lời với nàng.

Diệp Tử chần động, không dám tin nhìn hắn ta: “Anh nói cái gì?”

Trong đầu vội hỏi Ngô Xuyên: “Cậu không nói cho tớ biết nhiệm vụ của anh ta là giết nam chính.”

“Tớ nói rồi mà, cướp đoạt số mệnh thế giới không phải là cướp đoạt số mệnh nam chính sao? Thật ra cũng không cần giết nhưng chắc cậu gặp phải một thành viên hơi trực tiếp một chút của tổ Võ lược rồi.” Ngô Xuyên cười rụt rè, giải thích vài câu đơn giản rồi im bặt.

Diệp Tử không có tâm tình cãi nhau với anh, chỉ lạnh lùng nhìn Triệu Hầu Ngôn: “Bảo bối anh lấy tôi không quản nhưng chỉ cần có tôi ở đây một ngày, anh đừng hòng động đến Phong Lăng Nhận.”

“Ồ.” Triệu Hầu Ngôn thần nhiên lên tiếng: “Không sao, tôi có thể đợi cô rời đi.”

“Triệu Hầu Ngôn!” Sắc mặt nàng đen như than.

“Đây đã là sự nhượng bộ lớn nhất của tôi rồi Diệp Tử, cô phải hiểu cô không có lập trường ngăn cản tôi hoàn thành nhiệm vụ, đừng nói với tôi rằng tổ Công tâm là một đám xử trí theo cảm tính.”

“Anh biết tôi?” Nàng không hề tiết lộ thân phận mình, tên hiện giờ cũng là giả, tổ Công tâm nhiều người như vậy sao anh ta biết tên mình.

“Tên cô đứng đầu bảng lâu như vậy, trong công ty có rất nhiều người biết cô.” Hắn ta bắt đầu không kiên nhẫn: “Cô mau chóng hoàn thành nhiệm vụ đi, trong lúc đó tôi sẽ tận lực không quấy rầy đến tiến độ của cô.”

“Anh.....”

“Cô có thể đi rồi.” Triệu Hầu Ngôn xóa kết giới.

Diệp Tử nhìn hấn ta một cái thật sâu rồi xoay người rời đi. Từ lúc biết nhiệm vụ của Triệu Hầu Ngôn tâm thần nàng cứ không yên ổn, nàng biết suy nghĩ của mình quá tùy hứng, cũng là người của công ty nàng thật sự không có lập trường ngăn cản hấn ta hoàn thành nhiệm vụ, nhất là hấn ta đã rất nhượng bộ.

Phải chuyên tâm hoàn thành nhiệm vụ của bản thân rồi tiêu sái rời đi, đó mới là biểu hiện nên có của người đứng đầu tổ Công tâm, còn chuyện sau này thì có liên quan gì đến nàng đâu.

Nàng day day huyết Thái dương, cảm thấy cực kỳ đau đầu, không sao thuyết phục bản thân mình được. Không biết đã qua bao lâu, trận pháp bày bên ngoài hơi dao động, sau đó Phong Lăng Nhận xuất hiện trước mặt nàng.

“Cô không đi tìm ta sau nửa canh giờ.” Hấn chau mày, nhìn thấy Diệp Tử rồi mới bớt vài phần lo lắng.

Diệp Tử ngẩng đầu lên, đáy mắt vô cùng phức tạp, nàng đứng dậy chôn mặt vào hõm cổ hấn: “Tiểu lão hồ.”

Phong Lăng Nhận ngẩn người, cảm thấy ngữ khí nàng hơi khác thường: “..... sao thế?”

“Đừng nhúc nhích, để ta dựa một lát.” Càng xuyên qua nhiều thế giới nàng càng trở nên mềm lòng, nàng cũng tự nhận ra điều này nên mới định từ chức. Nàng không muốn mình trầm mê vào thế giới hư ảo và cảm tình hư ảo nhưng càng không muốn mình trở nên máu lạnh vô tình.

Nghĩ đến đây nàng ngẩng đầu lên cười nhẹ: “Yên tâm, tiểu lão hồ đáng yêu như vậy ta sẽ không để ai tổn thương ngươi.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xìng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 101: Nam chính hắc hóa [11]

Edit: Kiri

“Không... sao chứ?” Phong Lăng Nhận hơi do dự nhưng cuối cùng vẫn đặt tay lên đầu Diệp Tử xoa nhẹ.

Diệp Tử nghiêng đầu đi tránh tay hấn: “Không sao, chỉ là cảm thấy phải cố gắng tu luyện mới có thể bảo vệ ngươi thật tốt.”

Phong Lăng Nhận cười cười, có chút động dung lại có chút tự tin kiêu ngạo: “Cô tự bảo vệ tốt chính mình là được rồi, ta không cần cô bảo vệ.”

“Ồ, người trước kia được ta cứu năm lần bảy lượt là ai thế?” Cô khôi phục lại vẻ cợt nhả như thường.

Phong Lăng Nhận ghen hờn quay đầu đi lạnh lùng nói: “Là tự cô cứu.”

Diệp Tử thấy hấn lại mất tự nhiên liền cười to: “Phải phải phải, là ta xen vào việc của người khác. Tiểu lão hồ nhà ta anh tuần tiêu sái như vậy, một ngày không quần quít lấy ngươi ta liền khó chịu trong lòng.”

Nàng vẫn đùa giỡn Phong Lăng Nhận như thường nhưng không giải thích tại sao lại ở chỗ Triệu Hầu Ngôn lâu như vậy, với tính cách của Phong Lăng Nhận thì cũng sẽ không hỏi nhiều, sẽ chỉ tự nghĩ hoặc tại sao đột nhiên Tần Tử Diệp lại nói như thế, chẳng lẽ Triệu Hầu Ngôn định làm gì bất lợi với hấn? Nhưng hấn chưa từng đắc tội người này, kết hợp với chuyện Triệu Hầu Ngôn đột nhiên công kích trận pháp rồi lạnh nhạt rời đi khi hấn thức tỉnh lần hai, hấn càng cảm thấy người này thần bí khó lường.

Có bản khoản như vậy nên Phong Lăng Nhận dành ra vài phần để ý đến người này, thường thường để ý hành động của hấn ta, lại bất ngờ phát hiện một chuyện khác.

Quan hệ giữa Tần Tử Diệp và Triệu Hầu Ngôn dường như thân thiết hơn hấn tưởng tượng nhiều.

Hấn từng vô tình gặp hai người họ ở cạnh nhau, vốn còn nghĩ là sư huynh muội thì thế là bình thường, cho đến một ngày hấn ở bên ngoài phòng Tần Tử Diệp nghe được họ nói chuyện.

“Ta còn rất nhiều linh thảo, một số là tìm được trước kia, một ít là sư phụ cho, ngươi có lấy không?” Ngữ khí Tần Tử Diệp tùy ý mà thân quen.

Triệu Hầu Ngôn liếc nàng một cái: “Không phải có thứ gì tốt đều cho Phong Lăng Nhận sao? Không tiếc à?”

Hấn ta vừa dứt lời Tần Tử Diệp đã cười, nâng cằm hấn lên tắc lưỡi một tiếng: “Vài cọng linh thảo có là gì đâu, mỹ nam tử như ngươi ấy, dù bảo ta lên núi đao xuống biển lửa ta cũng chấp nhận.”

Không biết tại sao Phong Lăng Nhận lại cực kỳ khó chịu, như có người cầm cả tảng đá đập vào đầu hấn vậy, hấn cũng đột nhiên ý thức được, ở trong lòng Tần Tử Diệp hấn không phải độc nhất vô nhị. Nàng có thể động tay động chân với hấn, cũng có thể mỉm cười đùa giỡn người khác; nàng có thể cho

hắn bảo bối mà không chớp mắt, cũng có thể tùy tiện đưa cho người khác; nàng có thể giúp hắn không màng tính mạng, cũng có thể vượt lửa qua sông vì người khác.

Hắn chẳng có gì đặc biệt, cứ nghĩ như vậy trong lòng Phong Lăng Nhận ngũ vị tạp trần, chỉ hận không thể xông lên kéo Tần Tử Diệp qua, để nàng chỉ nhìn hắn, chỉ trêu đùa hắn.

“Vậy nếu ta muốn ngươi giúp ta giết Phong Lăng Nhận thì sao?” Triệu Hầu Ngôn mỉm cười.

Phong Lăng Nhận sùng sốt, lập tức ngẩng đầu nhìn Diệp Tử nhưng gương mặt nàng không hề tức giận, chỉ lờm Triệu Hầu Ngôn một cái: “Đừng nháo.”

Đừng nháo, hai chữ thật nhẹ nhàng, Triệu Hầu Ngôn bật cười cúi đầu thì thầm bên tai nàng gì đó rồi cả hai sóng vai rời đi.

Phong Lăng Nhận đứng chôn chân nhìn theo bọn họ, cảm giác lạnh lẽo chạy dọc sống lưng.

“Đến lúc đó ta mời ngươi com trưa một tháng?” Diệp Tử không biết Phong Lăng Nhận đứng cách nàng không xa, giờ trong đầu nàng chỉ nghĩ phải làm sao để vị tổ Võ lược này đồng ý tha cho tiểu lão hồ.

“Ngươi cảm thấy ta thiếu chút tiền này à?”

“Tiền thưởng ngươi nhận được sau nhiệm vụ này ta đền.” Nàng tiếp tục bồi thêm lợi ích.

“Ngươi biết hai chuyện này không giống nhau.” Triệu Hầu Ngôn bắt đầu đi nhìn nàng.

Chính xác, với bọn họ, một nhiệm vụ thành công hay thất bại không liên quan đến chuyện tiền thưởng nhiều hay ít mà là xếp hạng tích phân, thứ hạng tích phân càng cao, tiền lương và phúc lợi cũng càng cao, thậm chí quyền lợi cũng lớn hơn nhiều. Giống như Diệp Tử vậy, nếu không phải nàng đứng đầu bảng tích phân lâu như vậy thì đến tư cách từ chức mặc kệ cũng không có.

Yêu cầu này của nàng thật sự quá mức tùy hứng. Huống chi nghe đồn người của tổ Võ lược luôn luôn lạnh lùng thị huyết, vô tình biến thái, không trực tiếp giết nàng để đề phòng nàng phá rối đã là không tệ rồi chứ đừng nói đến việc nhượng bộ vô lý như vậy. Nhưng nàng vẫn cứ làm, vẫn cứ quần quật lấy hắn ta như trẻ con đòi kẹo chỉ mong hắn ta đồng ý.

Nàng có lòng tin rằng một ngày nào đó Triệu Hầu Ngôn sẽ đồng ý. Cho nên mấy ngày nay, gần như nàng chỉ đi cùng Triệu Hầu Ngôn giúp hắn ta cướp số mệnh của những người khác ngoài nam chính coi như bồi thường, dần dần có chút vắng vẻ Phong Lăng Nhận.

Đến lúc nàng ý thức được điều này Phong Lăng Nhận đã khó chịu từ lâu.

Lần trước giết Thiếu môn chủ Hợp Hoan môn với Triệu Hầu Ngôn được không ít thứ tốt, Triệu Hầu Ngôn lấy hơn phân nửa còn lại đều cho nàng, nàng liền vui mừng hoan hỉ cầm đồ đến chỗ Phong Lăng Nhận.

Nhưng Phong Lăng Nhận lại nghiêm mặt cự tuyệt, thái độ lạnh lùng đến cực điểm, nói mình không cần nàng giúp nữa. Diệp Tử khó hiểu nhưng cũng chỉ cho là gần đây không ở bên hắn nhiều nên hắn mới thế, nàng cười đùa vài câu mà hắn lại càng sầm mặt, tự đi sang một bên luyện kiếm, một ánh mắt cũng không cho nàng.

Diệp Tử cười xin lượng thứ nhưng Phong Lăng Nhận không hề quan tâm, nàng mờ mịt đứng một lát thấy Phong Lăng Nhận chỉ chuyên tâm luyện kiếm nên nhún nhún vai rồi đi.

Diệp Tử vừa mới đi xa, Phong Lăng Nhận đã dừng lại, nhìn về phía nàng vừa đi khuất đầy tức giận và căm phẫn thậm chí còn có một chút oán hận.

Mới đó hắn hai ba câu đã không kiên nhẫn rồi, lại đi tìm Triệu Hầu Ngôn chứ gì, tìm được người có giá trị lợi dụng hơn nên có thể mặc kệ hắn phải không?

Đúng vậy, mấy ngày nay Phong Lăng Nhận đã bỏ não ra đủ loại ân oán tình cừu đầy cầu huyết. Nhất định Tần Tử Diệp tiếp cận hắn là có mưu đồ, nàng giúp hắn chỉ để hắn khẳng khẳng một mực với nàng, nàng tốn công tốn sức giúp hắn mạnh lên chỉ để sau này giúp nàng làm việc. Nhưng một khi nàng phát hiện người có năng lực hơn thì có thể từ bỏ hắn không chút do dự, thậm chí ngay cả người nọ nói muốn giết hắn cũng vẫn có thể cười đùa.

Đúng vậy, nàng chính là một người như vậy, không phải từ đầu nàng đã nói với mình là không thể tin tưởng bất kỳ ai trên đời này kể cả chính nàng sao?

Giống như hắn suy nghĩ, giờ phút này Diệp Tử thật sự đang ngồi trong phòng Triệu Hầu Ngôn, nhưng là đang oán hận: “Đều tại anh, tiểu lão hồ lại bắt đầu ngao kiêu, ra về bằng sơn, không biết đến bao giờ mới nguôi giận?”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 102. Nam Chinh Hạc Họa [12]

Edit: Kiri

“Thế nên cô không đi đồ hán đi mà đến chỗ ta làm gì?” Triệu Hầu Ngôn cảm chén trà liếc nàng một cái.

“Không phải tại mãi người không chịu cho ta một câu trả lời chắc chắn sao. Aizz, làm người ta chẳng có tâm tình làm nhiệm vụ.” Diệp Tử buông thông hai chân thở dài.

“Cô như vậy sẽ làm trễ nải thời gian của hai chúng ta.”

“Đúng vậy.” Diệp Tử nhướn mày cười, cường điệu: “Trễ nải thời gian của cả hai chúng ta.”

Triệu Hầu Ngôn nhíu nhíu mày: “Được rồi, cô mau đi hoàn thành nhiệm vụ của mình đi, đừng lãng phí thời gian ở chỗ ta nữa.”

“Hả?” Diệp Tử nở nụ cười: “Lời này... là có ý kia phải không?”

Triệu Hầu Ngôn cười cười nhìn nàng, trên mặt viết rõ ‘Cô hỏi vô nghĩa quá rồi.’

“Ta biết rồi.” Diệp Tử cũng không cảm thấy kinh ngạc, nàng gật gật đầu: “Cảm tạ, lúc về ta sẽ mời người ăn cơm, một tháng cơm trưa cộng thêm tiền thưởng người nên được.”

Lúc đi tới cửa nàng đột ngột dừng bước, quay đầu lại nói: “Bộ dáng người pha trà rất khiến người ta rộn ràng.”

Bàn tay cầm chén trà của Triệu Hầu Ngôn cứng lại, rồi bất đắc dĩ đặt xuống bàn, lễ phép gật gật đầu: “Cảm ơn.”

Thu phục Triệu Hầu Ngôn xong Diệp Tử mới có tâm tình đi đồ tiểu lão hồ nhà nàng. Nàng dựa theo trí nhớ của mình đi một chỗ đánh vui vẻ một trận lấy một cái vòng tay, mặt trên có khắc hoa văn phong cách cổ xưa, nhìn tương đối cũ không giống như vật gì quý trọng.

Diệp Tử cũng không làm gì cho thấy đây là một vật rất trân quý, nàng đến chỗ Phong Lăng Nhận hay luyện công đội hán luyện xong rồi ném cái vòng cho hán: “Tìm được một đồ chơi, có thể che dấu khí tức, lúc nào tu luyện yêu lực thì đeo vào, sẽ an toàn hơn một chút.”

Phong Lăng Nhận đón lấy vòng tay nhìn thoáng qua rồi cười nhạt một tiếng ném trở về, ngồi xếp bằng khôi phục nguyên lực không hề trả lời.

Dù tính tình Diệp Tử có tốt đến đâu thì cũng bị biểu cảm trào phúng kia của hán chọc giận, nàng cố gắng nặn ra một nụ cười ngồi xuống bên cạnh hán: “Tiểu lão hồ còn đang tức giận à? Vì gần đây ta vắng vẻ người sao?”

Phong Lăng Nhận vẫn im lặng như không nghe thấy.

“Người đừng thấy cái vòng này cũ nát mà coi thường, đeo nó không chỉ che dấu được khí tức yêu tộc mà còn có thể che dấu tu vi, chỉ cần không phải người cao hơn người ba đại cảnh giới thì sẽ không nhìn được cảnh giới thật của người, là thần khí để giết người cướp của đấy.” Nàng vừa cười vừa cầm vòng tay muốn đeo cho hán, Phong Lăng Nhận cau mày vung tay lên, Diệp Tử toàn thân cứng đờ lui lại mấy bước, nhất thời sắc mặt tái nhợt thêm vài phần.

“Ta đã nói không cần cô giúp rồi.” Rốt cuộc Phong Lăng Nhận cũng mở mắt nhưng sắc mặt vẫn lạnh lùng không đổi: “Loại đồ tốt thế này cô tự giữ lại đi hoặc tặng cho Đại sư huynh kia kìa, đừng quấy rầy ta tu luyện.”

Diệp Tử cố gắng áp chế nguyên khí đang rối loạn trong kinh mạch để tình trạng nội thương càng nặng thêm vài phần, về mặt lại hòa hoãn xuống: “Ta cứ nghĩ sao gần đây lại lãnh đạm với ta thế, thì ra là ghen tị.”

Phong Lăng Nhận mím chặt môi, về mặt lạnh như băng quay mặt sang bên đối diện không nhìn nàng, quả thực rất đáng yêu.

“Vòng tay này kiếm cho người, không phải cho người ngoài.” Diệp Tử cười cười ngồi xuống bên cạnh hán: “Đừng giận, được không?”

Nàng dịu dàng nhỏ nhẹ đồ hán một hồi, hán vẫn cứ ngậm miệng không nói. Dần dần Diệp Tử cũng trở nên trầm mặc, sắc môi hơi tái nhợt, nàng cố cắn môi chịu đựng nhưng trán đã bắt đầu chảy mồ hôi.

Phong Lăng Nhận thấy nàng không nói gì nữa thì ánh mắt vừa ấm được vài phần lại lạnh xuống, hán đứng lên muốn bảo nàng đi đi lại phát hiện sắc mặt nàng hơi bất thường.

“Cô.... làm sao thế?” Hán thử thăm dò một câu.

Diệp Tử chớp chớp mắt, tủi thân nói: “Không phải là không quan tâm đến ta sao?”

Nàng vừa nói vừa gơ chiếc vòng tay kia lên: “Hỏi người lần cuối, có cần không?”

“Không cần thì sao?” Phong Lăng Nhận dời ánh mắt.

Diệp Tử giả vờ tức giận nhét vòng tay vào lồng hân: “Không cần thì ném đi.” Nói xong nàng xoay người rời đi, chỉ là bước chân vô lực hơn ngày thường mấy phần.

“Từ từ.” Phong Lăng Nhận cau mày túm lấy tay nàng, đưa nguyên lực vào cơ thể nàng tìm kiếm.

“Buông ra.” Diệp Tử giãy dụa vài cái mà không được nên từ bỏ, nàng nhìn sắc mặt hân càng ngày càng khó coi, nhịn không được mà cong khóe miệng: “Ồ, thì ra tiểu lão hồ vẫn quan tâm đến ta nha.”

Đáy mắt hân gần như bốc lửa: “Sao lại thế này?”

“Lúc cướp vòng tay này có đánh với người khác một trận, khinh địch nên bị thương nhẹ.” Diệp Tử rút tay mình ra, cười cười không để ý.

“Cô.....” Những lời còn lại như nghẹn trong cổ họng, Phong Lăng Nhận cảm thấy có thiên ngôn vạn ngữ muốn nói, hân muốn hỏi tại sao nàng lại thân mật với Triệu Hầu Ngôn kia như vậy, tại sao Triệu Hầu Ngôn nói muốn giết hân trước mặt nàng nàng cũng không tức giận, tại sao nàng lại đi cùng hân bảo vệ hân làm nhiều chuyện vì hân như vậy, nàng đến nhân giới với mục đích gì? Hân có thể giúp nàng, chỉ cần nàng nói ra thì nhất định hân sẽ giúp nàng, cho nên có thể nói cho hân biết được không, đừng để hân giằng xé giữa hoài nghi và tín nhiệm nữa được không?

Hân há miệng muốn nói nhưng không thốt nên lời.

“Sao?” Diệp Tử vô lực tựa vào vai Phong Lăng Nhận, kiêu mỵ nói: “Đau lòng?”

Phong Lăng Nhận mặc nàng dựa vào, mãi lâu sau mới nói: “Xin lỗi.”

Diệp Tử không quá thích bộ dạng đáng thương như bây giờ của Phong Lăng Nhận, cười cắn nhẹ vào vành tai hân: “Không sao, về mặt lạnh lùng của tiểu lão hồ rất anh tuấn mẽ người.”

Phong Lăng Nhận lập tức đỏ mặt đẩy nàng ra: “Cảm ơn vòng tay của cô, ta phải luyện công đây.”

Diệp Tử không nháo hân nữa, đi cùng hân quay lại: “Yên tâm đi, sau này Triệu Hầu Ngôn sẽ không làm gì bất lợi với người nữa đâu.”

Phong Lăng Nhận quay lại nhìn nàng: “Hân ta nói không cô liên tin à?” Không biết vì sao, chỉ cần nghĩ đến hình ảnh người nọ cúi người sát xuống thì thâm vào tai Diệp Tử thì có làm kiểu gì hân cũng không vui nổi.

Diệp Tử rất muốn trả lời đúng vậy, không biết tại sao nhưng hân ta nói vậy ta sẽ tin, tuy nhiên với vẻ mặt hiện tại của Phong Lăng Nhận thì nàng không dám: “Không tin nhưng hai chúng ta liên thủ thì hân muốn nuốt lời cũng không được, đừng lo lắng.”

Phong Lăng Nhận nhếch môi: “Ta không lo lắng.”

Sau hôm đó, Diệp Tử và Phong Lăng Nhận như quay lại thời điểm mới tới Thần Túc Cốc, trừ tu luyện thì họ sẽ luyện kiếm đấu pháp cùng nhau, cùng nhau ra ngoài lịch lãm, cùng nhau lên tra vị trí của gốc linh dược kia. Triệu Hầu Ngôn gần như bốc hơi khỏi thế gian, không bao giờ xuất hiện trước mặt bọn họ cũng thường xuyên không ở trong cốc. Sau đó Diệp Tử mới biết được hân ta cũng đã ra ngoài lịch lãm, nàng thầm đoán hân ta đang cướp đoạt cơ duyên của nam chính, cứ nghĩ như vậy là nàng chỉ hận không thể dẫn tiểu lão hồ đi thu lượm hết đồng thiên tài chí bảo kia. Nhưng người ta đã đồng ý không giết Phong Lăng Nhận rồi, chỉ ít cũng phải cho chút lợi lộc chứ. Chỉ cần Phong Lăng Nhận không chết, số mệnh nam chính của hân sẽ mãi mãi tồn tại, sau này không còn hai kẻ phá hỏng nội dung như nàng và Triệu Hầu Ngôn nữa thì hân sẽ còn gặp được rất nhiều cơ duyên. Vì thế nàng đành âm thầm lặng lẽ bồi dưỡng cảm tình với tiểu lão hồ nhà mình.

Trong nửa năm ngắn ngủi, Diệp Tử và Phong Lăng Nhận đã cùng nhau trải qua rất nhiều chuyện, nàng không thể không thừa nhận sóng vai chiến đấu vào sống ra chết luôn luôn là cách dễ dàng nhất để tăng tình cảm. Bọn họ cùng nhau xông qua ảo cảnh, cùng nhau chiến đấu với tán tu ngoan lệ, lúc nguy hiểm cũng chỉ quan tâm đối phương không mang mạng sống. Diệp Tử cảm nhận được càng ngày Phong Lăng Nhận càng tín nhiệm và ý lại nàng, tiến độ nhiệm vụ cũng càng ngày càng gần điểm cuối nhưng chỉ có nàng mới biết thời hạn thay đổi dung mạo sắp hết rồi.

Độ hảo cảm của Phong Lăng Nhận cứ mãi kém một chút, dù cả hai đã kề vai chiến đấu rất nhiều lần, ăn ý tới mức chỉ cần một ánh mắt cũng biết đối phương muốn làm gì, thậm chí bây giờ hân đã có thể mặt không đổi sắc biến về dạng thú để nàng vuốt ve.

Nếu Phong Lăng Nhận trơ mắt nhìn thấy Tần Tử Diệp mà mình cực kỳ tín nhiệm biến thành Diệp Tử từng đâm hân một đao vì một gốc linh dược thì không biết sẽ có phản ứng như thế nào?

Không biết tại sao mà Diệp Tử rất chờ mong.

Chuyện đầu tiên khi Diệp Tử và Phong Lăng Nhận về cốc là Diệp Tử đi đến chỗ Triệu Hầu Ngôn xem hân ta đã về chưa.

Triệu Hầu Ngôn đang pha trà, trên gương mặt xuất hiện một vết thương do kiếm màu đen làm khí chất bình thản của hân ta tan tác không còn một mảnh, điểm thêm vài phần tàn khốc.

“Người thế này rất có phong thái của Boss phản diện đấy.” Diệp Tử đùa.

Triệu Hầu Ngôn ngừng đầu nhìn nàng: “Tìm ta làm gì?”

Nàng đi thẳng vào vấn đề: “Người có cách giải cấm chế tàng thứ sáu của Bách Thảo viên không?”

Triệu Hào Ngôn nhấp một ngụm trà: “Lúc nào?”

“Giờ sửu ngày mai đi.”

“Đã Phong Lăng Nhận theo không?”

Diệp Từ cũng tự rót cho mình một ly trà lắc lắc đầu: “Không.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 103: Nam chính hắc hóa [13]

Edit: Kiri

“Trừ thảo được cô muốn ra còn lại đều là của tôi.” Triệu Hào Ngôn bình tĩnh nói điều kiện.

“Được.”

Triệu Hào Ngôn ngẩng đầu nhìn Diệp Từ, trong ánh mắt có chút ngờ vực nhưng không hỏi thêm gì.

Diệp Từ trịnh trọng nói: “Ngoài ra giúp tôi thêm hai việc nữa.”

Triệu Hào Ngôn nhíu nhíu mày: “Được nhưng gấp đôi thỏa thuận ban đầu.”

“Ồ?” Diệp Từ cười nhẹ: “Mời người ăn cơm trưa một tháng còn chưa đủ à, gấp đôi thì chẳng phải ta mất hai tháng cơm trưa với anh sao?”

Triệu Hào Ngôn thân nhiên liếc nàng một cái không trả lời.

Giờ sửu.

Triệu Hào Ngôn kết án phá trận pháp, Diệp Từ buồn chán đứng bên cạnh xem, trong đầu thì kiểm kê một lượt những phần thưởng mình tích góp được qua nhiều thế giới thuận tiện kiểm tra kỳ hạn nguy trang dung mạo của mình.

Không đến hai canh giờ nữa nàng sẽ biến lại hình dáng trước đây, người đã đâm một kiếm... vào ngực Phong Lăng Nhận.

Nàng ngẩng đầu nhìn Triệu Hào Ngôn chép miệng: “Sao chậm thế?”

Triệu Hào Ngôn lờn nàng một cái rồi đẩy nhanh tốc độ.

Thêm thời gian một chén trà nhỏ nữa thì hẳn ta mở mắt: “Được rồi, trong tàng sáu Bách Thảo viên đều là linh thảo ngàn năm, ta chỉ có thể che dấu thời gian khoảng một nén nhang thôi.”

“Đi.” Diệp Từ lập tức đứng dậy.

Sau khi vào trận pháp kia nàng trực tiếp gọi Ngô Xuyên: “Mau mau mau, làm việc đi, mau tìm giúp tứ vị trí của cây linh thảo kia.”

Ngô Xuyên không tình nguyện oán giận vài câu rồi nhanh chóng gửi vị trí cho nàng, Diệp Từ chỉ bỏ lại một câu ‘Chia nhau hành động’ rồi lập tức bay đi.

Triệu Hào Ngôn nhìn theo bóng dáng nàng, chẳng quản linh dược trước mặt hẳn ta có cần không cứ thế vung tay lên thu một đồng.

Lúc Diệp Từ quay lại Triệu Hào Ngôn đã nhàn nhã ngồi đó chờ.

“Nhanh thế?” Diệp Từ rất kinh ngạc, nàng đi chưa đến năm phút đồng hồ.

“Ừ.” Triệu Hào Ngôn thân nhiên đáp lời, chuẩn bị khôi phục nguyên trạng cấm chế lại bị Diệp Từ túm tay ngăn lại: “Từ từ.”

Triệu Hào Ngôn quay đầu lại nhíu mày nhìn nàng, ánh mắt đầy ngờ vực.

Ý cười trên mặt Diệp Từ càng sâu: “Đừng khôi phục hoàn mỹ quá, ta còn ngóng trông người Thần Túc Cốc sớm phát hiện linh dược bị trộm đấy.”

“.....” Triệu Hầu Ngôn nhìn nàng một cái thật sâu, hai tay lại bắt đầu kết ấn.

Khả năng về trận pháp của Triệu Hầu Ngôn rất cao, đến tận lúc bọn họ đã an toàn quay lại phòng hắc cả Thần Túc Cốc vẫn im lặng như cũ, không có kẻ nào phát hiện họ đã lượn một vòng trong Bách Thảo viên.

“Chưa về đi?” Triệu Hầu Ngôn kiểm kê số linh dược lấy được.

“Ồ đây một đêm, sáng mai sẽ có kịch hay, đến lúc đó....” Diệp Tử dừng một chút, biểu cảm hơi trầm trọng: “Cần người hỗ trợ.”

Mấy hôm nay Phong Lăng Nhận đang bế quan ổn định tu vi sau một thời gian dài lịch lãm, đến lúc xuất quan mới đi tìm Diệp Tử. Nhưng tìm một vòng vẫn không thấy bóng dáng Diệp Tử đâu, hắc nhũm mây trong lòng dâng lên một dự cảm không tốt, tiện tay kéo một vị đệ tử đồng môn lại hỏi: “Triệu Hầu Ngôn quay về cốc chưa?”

“Hả?” Người nọ mờ mịt đáp: “Đại sư huynh sao? Huynh ấy về cốc một thời gian rồi, mấy ngày trước ta còn.....”

“Đa tạ.” Phong Lăng Nhận không kiên nhẫn ngắt lời, bay về phía phòng Triệu Hầu Ngôn.

Vừa tới cửa hắc đã nghe một giọng nữ vang lên trong lòng.

“Có lẽ ta không ở Thần Túc Cốc được bao lâu nữa.”

Là giọng Tàn Tử Diệp.

“Dung mạo của ta đã khôi phục như ban đầu, muốn giấu cũng không giấu nổi nữa.” Giọng Diệp Tử rất tùy ý: “Đến lúc đó người giúp ta giao cây linh dược này cho Phong Lăng Nhận, hắc sẽ biết phải làm thế nào.”

Phong Lăng Nhận bị câu nói của nàng làm nghi ngờ, cố gắng ẩn thân tìm kiếm trong viện.

Sau đó, cả người hắc chấn động, hô hấp hoàn toàn rối loạn.

“Ai ở kia?” Ánh mắt Triệu Hầu Ngôn sắc như dao phóng về phía hắc.

Diệp Tử nhìn lướt qua rồi cười nhẹ.

“Phong Lăng Nhận?” Giọng nàng rất thoải mái: “Nếu người đã đến thì ta trực tiếp nói lời cáo biệt với người vậy.”

Hai tai Phong Lăng Nhận ù đi, hô hấp cũng dồn dập lên, hắc thu thuật ngưng bước chậm đến.

Diệp Tử ném hộp ngọc vốn định đưa cho Triệu Hầu Ngôn tới chỗ hắc, thấy Phong Lăng Nhận đón lấy theo bản năng rồi mới mở miệng: “Thứ Kì Nham cần, cầm đi Yêu tộc tìm ông ta đi.”

Phong Lăng Nhận cứng ngắc nắm chặt hộp ngọc, hai mắt hắc đỏ sậm như đã thú bị thương, hắc nhìn chăm chăm mặt Diệp Tử nghiêng răng, lệ khí quanh thân càng ngày càng nặng, ký hiệu bạch hổ trên trán bắt đầu lúc ẩn lúc hiện.

“Phong Lăng Nhận!” Diệp Tử trầm mặt: “Người đang làm gì thế hả, muốn cả Thần Túc Cốc phát hiện ra thân phận Yêu tộc của người sao?”

Phong Lăng Nhận cảm thấy cả người nóng lên, máu trong người sôi sục, đầu như bị cỏ trùng xâm nhập đau đến mất tri giác.

Cảm giác này cũng từng xuất hiện, lúc nào nhỉ? À là lúc Tàn Tử Diệp dùng máu tươi dẫn cỏ trùng ra cho hắc. Mặt nàng tái nhợt nhưng vẫn cười hắc vô dụng, Tàn Tử Diệp, Tàn Tử Diệp.... không đúng, gương mặt Tàn Tử Diệp không như thế này.

Hắc cố gắng khống chế bản thân, găm nhẹ uy hiếp: “Người là ai, Tàn Tử Diệp đâu?”

Diệp Tử cười lạnh nhìn hắc, ánh mắt trào phúng: “Ta không ngờ Phong Lăng Nhận cũng sẽ diễn một tiết mục lừa mình dối người đấy. Ta là ai người thật sự không biết sao? Sao thế, không chấp nhận được sự thật này à?”

Chỉ trong nháy mắt, trước mắt Phong Lăng Nhận hiện lên hình ảnh Tàn Tử Diệp cười gọi hắc là ‘Tiểu lão hồ’, nàng luôn luôn tươi cười, cười đắc ý, cười dịu dàng, cười vô lại, nàng chưa bao giờ dùng vẻ mặt như thế này nhìn hắc, loại vẻ mặt xem thường, khinh bỉ giống như đang nhìn một đồng rác vô dụng.

Vì sao... lại như thế, luôn như thế, tại sao, tại sao!

Đùa bỡn một người vui lắm sao? Nhìn một trái tim lạnh lẽo bị nàng hòa tan dần sau đó lại ném vào băng tuyết thống khổ gãy dựa rất thú vị sao?

Ánh sáng màu vàng bắt đầu lóe ra từ mi tâm hắc, văn sức bạch hổ hiện rõ trên trán, trong đầu nổ vang một tiếng, mỗi chỗ trên cơ thể đều như đang vỡ ra, một sức mạnh kỳ dị trong xương cốt máu thịt hắc như bùng nổ đâm thẳng vào trí óc.

“Triệu Hầu Ngôn!” Diệp Tử vung tay lấy lại chiếc hộp ngọc trong tay Phong Lăng Nhận, cùng lúc đó, Triệu Hầu Ngôn lại gia cố kết giới thêm vài phần.

Trán hấn ta bắt đầu đổ mồ hôi lạnh: “Cô nhanh lên, ta không giữ được mấy giây nữa đâu.” Gần như cùng lúc với câu nói của hấn, kết giới nứt ra một khe hở, yêu khí nồng đậm lập tức lan ra ngoài.

Triệu Hào Ngôn nhướn mày, tay kết ấn nhanh hơn và kín chỗ rách lại.

Về mặt Diệp Tử cực kỳ bình tĩnh, nàng nhanh chóng lấy một đồ vật không biết tên ra liên kết nàng với Phong Lăng Nhận, chỉ trong phút chốc Phong Lăng Nhận bình thường trở lại còn cả người Diệp Tử tràn ngập yêu khí.

Nàng ném Phong Lăng Nhận đã hôn mê bất tỉnh cho Triệu Hào Ngôn, ném cả một hộp ngọc và một viên đá đang lóe u quang cho hấn cười: “Chuyện tiếp theo giao cho anh, lúc về tôi sẽ mời cơm.”

Triệu Hào Ngôn đỡ lấy Phong Lăng Nhận nhìn Diệp Tử một cái rồi xoay người rời đi.

Ngay lập tức kết giới yếu dần, yêu khí không ngừng lan ra khắp nơi, Diệp Tử đứng trong đình cười thoải mái mà thần thò,

Lúc Phong Lăng Nhận tỉnh lại toàn thân không có chỗ nào không đau đớn, hấn cắn răng ngồi thẳng dậy, đầu óc vô cùng hỗn loạn. Hình như trong cơn hỗn loạn có hai khuôn mặt có lướt qua lướt lại trong đầu hấn.

Một lúc lâu sau, hấn sực nhớ ra bật dậy.

“Tần Tử Diệp!” Hấn Hấn dùng nguyên lực tìm kiếm bốn phía lại phát hiện đây chỉ là một sơn động bình thường, ngoài cửa động có trận pháp phòng ngự nhưng không ngăn cản hấn ra vào.

Hấn tra xét kinh mạch thì phát hiện huyết mạch bạch hồ đã thức tỉnh lần ba, nguyên lực dồi dào như sóng dâng, mạnh gấp đôi trước kia.

Hấn đang sững sờ không biết tại sao mình lại ở đây thì một giọng nam lãnh đạm vang lên: “Người tỉnh rồi.”

“Triệu Hào Ngôn!”

Người nọ đứng ở cửa động, nửa khuôn mặt được ánh trăng bao phủ nhìn trông có vẻ quái dị vô cùng.

“Tần. ....” Phong Lăng Nhận hơi dừng lại cười châm biếm: “Không đúng, là Diệp Tử mới phải. Nàng ta đâu rồi?”

“Nàng?” Triệu Hào Ngôn cup mắt: “Giờ phút này chắc đã bị rút máu chết rồi.”

“Cái gì?” Thân thể Phong Lăng Nhận cứng đờ, ánh mắt lập tức trở nên hung ác: “Người đang nói vớ vẩn gì thế.”

Triệu Hào Ngôn lại rất bình tĩnh: “Người quên rồi à? Người thức tỉnh yêu lực trong viện của ta, kết giới ta bày ra không thể ngăn cản yêu khí dày đặc như thế được, Chương môn và mấy vị trưởng lão đều bị kinh động, người cho rằng...” Hấn ta nhìn thẳng vào Phong Lăng Nhận gần từng tiếng: “Trong tình huống đó, tại sao người mới thức tỉnh một nửa như người lại có thể lành lặn tròn đi?”

Phong Lăng Nhận trở nên run rẩy, hấn siết chặt hai đấm cổ gắng nặn ra một điệu cười lạnh: “Lần này... lại có mục đích gì đây, khổ nhục kế đã dùng một lần... còn chưa đủ ư?”

“Tin hay không thì tùy người.” Triệu Hào Ngôn nhìn hấn một cái rồi đưa cho hấn hộp ngọc chứa linh thảo và viên đá kia: “Diệp Tử bảo ta đưa cho người. Hơn nữa nàng dặn ta nói với người là mau đến Yêu tộc đi, giờ người đã thức tỉnh lần ba, thuật che dấu khí tức lúc trước không dấu được bao lâu nữa đâu.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 104: Nam chính hắc hóa [14]

Edit: Kiri

Phong Lăng Nhận siết chặt món đồ trong tay, ánh mắt tối nghĩa: “Nói cho ta biết, giờ nàng đang ở đâu?”

Triệu Hào Ngôn nhú nhú mày, có vẻ rất phiền chán với loại chuyện này: “Không biết.”

“Giờ nàng đang ở đâu?” Phong Lăng Nhận hét lên, hấn nhìn chằm chằm Triệu Hào Ngôn đầy hung tợn, trong lòng hấn tự nhủ không tin Triệu Hào Ngôn, không tin một chữ nào, hấn muốn gặp Diệp Tử, muốn chính tai nghe nàng giải thích. Những thứ nàng tặng hấn sau này đều quý trọng hơn Xà Tỳ thảo gấp vạn lần, nếu đã vậy tại sao trước đó lại giết hấn rồi lại giúp hấn. Nếu có mục đích thì cứ nói thẳng, nếu muốn lấy gì đó thì cứ thẳng mặt mà lấy, cứ nhập nhằng như thế là có ý gì?

Tự nhiên xuất hiện trước mặt hắn, quán quýt lấy hắn rồi lại tự nhiên biến mất, không giải thích không ầm ĩ. Ai cho phép nàng tùy hứng làm vậy? Ai cho phép nàng cao cao tại thượng coi người khác là tên ngốc như vậy?

“Hỏi người lần cuối...” Phong Lăng Nhận giận dữ: “Diệp Từ..... đang ở đâu?”

“Ta cũng trả lời người một lần cuối.” Triệu Hầu Ngôn phui phui tay áo: “Ta không biết. Giờ nàng đang bị nhốt tại Thần Túc Cốc hay đã đào tẩu, hoặc đã bị dùng hình huyết tẫn, chém từng đao cho chảy máu đến chết của Thần Túc Cốc, tất cả những điều này ta đều không thể trả lời.”

Phong Lăng Nhận thở hổn hển mấy hơi rồi đi ra ngoài.

“Từ từ.” Triệu Hầu Ngôn gọi hắn: “Nếu người muốn đi Thần Túc Cốc thì cho người cái này.”

Phong Lăng Nhận xoay người đón được thứ hắn ta ném tới, là ngọc phù ra vào hộ sơn đại trận Thần Túc Cốc.

“Yêu khí bộc phát từ chỗ ta nên để ngừa vạn nhất ta sẽ không về. Đồ Diệp Từ đưa cho người, người nhớ giữ cho tốt.”

Phong Lăng Nhận siết chặt ngọc phù đi thẳng ra cửa động.

Hắn hơi dỗi dung mạo một chút là đã có thể thuận lợi vào Thần Túc Cốc, không biết Diệp Từ dùng cách gì mà dù hắn cảm nhận được yêu lực cuộn cuộn trong cơ thể lại không có một tý yêu khí nào thoát ra.

Trước đó hắn thức tỉnh lần ba nên hôn mê rất lâu, giờ mới phát hiện đã qua năm ngày. Hắn công khai đi lại trong Thần Túc Cốc nhưng trong lòng rất lo lắng nhưng chưa cần điều tra tin tức của Diệp Từ thì đã nghe được chân tướng từ những lời bàn tán của đệ tử trong cốc.

“Thật sự không ngờ Tàn sư tỷ lại là Yêu tộc nằm vùng.”

“Đúng vậy, nghe nói là vì linh thảo trong Bách Thảo viên, gần nửa số linh thảo đã bị đánh cắp đấy.”

“Đại sư huynh cũng là đồng lõa sao? Nghe nói huynh ấy cũng mất tích.”

“Chắc không đâu, Đại sư huynh luôn luôn căm thù Yêu tộc đến tận xương tủy, sao có thể là đồng lõa được, ta tình nguyện tin tưởng huynh ấy đã bị Yêu tộc hại.”

“Ta nghe sư phụ ta nói nhất định Yêu tộc có đồng lõa, bằng không không thể chuyển được nhiều linh dược ra khỏi Bách Thảo viên trong thời gian ngắn như thế được. Hình như bọn họ đã dùng mấy loại hình với Tàn Từ Diệp, cũng đã thi triển Suru Hồn Đại Pháp nhưng vẫn không tra xét được gì. Chương môn và các trưởng lão đã từ bỏ rồi, giờ đã quyết định thi hình huyết tẫn với nàng ta để răn đe.”

“Ngay cả Suru Hồn Đại Pháp cũng không tra được sao?”

“Bình thường thật sự không nhận ra Tàn Từ Diệp là yêu, nếu Yêu tộc đều biết yêu pháp này thì chẳng phải Nhân tộc ta đại loạn ư.”

“Phải nha, chưa bao giờ nghe ngay cả Suru Hồn Đại Pháp mà cũng không tra được Yêu tộc.”

“Máu nàng phải chảy mấy ngày mới hết nhỉ?”

“Mới có hai ngày, không vội, nghe nói sau khi dùng loại hình này, Yêu tộc hết máu mà chết sẽ hiện nguyên hình, da lông nội tạng đều có thể lấy làm pháp bảo.”

.....

Hắn gần như dùng hết sức bình sinh mới khống chế được bản thân, hắn ôm lấy ngực mình cảm thấy không khí loãng đến mức hít thở không thông, lòng nóng như lửa nhưng đầu óc lại trì độn, đến lúc hắn nhìn thấy Diệp Từ thì một mảnh đỏ sẫm đầy máu trước mặt đập thẳng vào mắt làm tim hắn đau nhói, giống như có người cầm kiếm ngoáy trong lòng ngực, khó chịu đến cực hạn.

Hắn gian nan bước lên phía trước, trong mắt chỉ còn lại sắc mặt tái nhợt của nàng. Hắn muốn chạy lại đỡ nàng, muốn đưa nàng đi, không thể để một mình nàng chảy máu ở đây được.

Giờ khắc này hắn không cần lời giải thích nào hết, Diệp Từ có mục đích gì hắn cũng không muốn truy cứu. Hắn chỉ muốn đưa nàng đi, nhất định phải đưa nàng đi.

Diệp Từ bị đóng đinh trên Trảm Yêu đài, đầu gục xuống hai mắt nhắm nghiền, máu tươi vẫn đang trào ra không ngừng thấm đỏ bậc thang. Nàng cứ nhắm mắt như thế, không nhú mày, không cắn môi, không có một tia thông khổ nào cả, cũng không có sức sống, cứ trầm lặng như thế bị đóng đinh ở kia.

Muốn đưa nàng đi.

Phong Lăng Nhận bước lên trước một bước, Diệp Từ cách hắn càng ngày càng gần, gương mặt xinh đẹp của nàng tái nhợt đỏ sang bên cạnh, hai mắt

nhắm nghiền.

Muốn đưa nàng đi.

Hắn lại bị cản lại bởi kết giới không thể tiến lên một bước nào nữa. Rốt cuộc không nhin được nữa mà trào nước mắt, hai tay dấm mạnh vào kết giới.

“Vị sư đệ này.” Có người nghi hoặc nhìn hắn: “Đệ cách Trảm Yêu đài xa một chút đi, lần trước cũng có đệ từ muốn xem náo nhiệt lại gần đã bị Yêu vật làm bị thương nên các trưởng lão mới bày kết giới, cũng để tránh đồng lõa của nàng tới cứu.”

“... Ta biết rồi, đa tạ vị sư huynh này đã quan tâm.” Giọng Phong Lăng Nhận cực kỳ khàn, hắn cúi đầu nhìn Diệp Từ suy yếu nằm trong kết giới, hít sâu một hơi mới không chế được xúc động muốn ra tay.

Giờ khả năng có thể cứu nàng đi rất thấp, mình nhất định phải bình tĩnh, phải nghĩ được biện pháp vẹn toàn.

Hắn tự thuyết phục mình hồi lâu rồi kiên định xoay người rời đi.

Hắn trở lại son động lúc trước, Triệu Hồn Ngôn rất am hiểu trận pháp Thần Túc Cốc nên muốn phá kết giới cứu Diệp Từ thì chỉ có thể nhờ hắn ta giúp đỡ. Nhất định hắn ta vẫn ở đó chưa rời đi! Phong Lăng Nhận không ngừng an ủi chính mình, che lấp nỗi sợ hãi trong lòng.

Lúc hắn quay về son động, trái tim như rơi xuống vực sâu vạn trượng, vô cùng tuyệt vọng.

Triệu Hồn Ngôn ẩn thân đứng trên cao, yên lặng nhìn Phong Lăng Nhận thất hồn lạc phách, quay đầu nhìn phía Thần Túc Cốc, ánh mắt cực lạnh, vẻ mặt thâm trầm.

Phong Lăng Nhận đang đứng trước cửa động gào to tên hắn ta, tiếng sau càng khàn hơn tiếng trước nhưng Triệu Hồn Ngôn chỉ trầm mặc đứng nhìn đến tận lúc hắn rời đi, không đáp lại cũng không xuất hiện.

Chắc tự đi nghỉ cách rồi, Triệu Hồn Ngôn lạnh lùng nhếch môi, có lẽ nhiệm vụ của Diệp Từ hai ngày nữa là xong rồi, hắn ta chỉ cần theo dõi tiểu tử này, đợi lúc hắn sắp chết giúp đỡ một phen là được, mình cũng không tính là thất hứa.

Phong Lăng Nhận quay lại Thần Túc Cốc, cố gắng kiềm chế đến đêm khuya. Hắn đứng trước kết giới hít sâu một hơi nhắm hai mắt lại, tụ yêu lực trong cơ thể lại đánh mạnh vào kết giới, kết giới trùng chường tạo nên gợn sóng, gợn sóng ngày càng mạnh sau mỗi cú đánh, hắn cũng đánh ngày càng điên cuồng.

Rốt cục cả kết giới nổ ầm vỡ nát, Phong Lăng Nhận vọt tới Trảm Yêu đài, hai mắt đỏ lên.

Hắn run rẩy rút những cây Tỏa Hồn đinh khỏi người Diệp Từ, hắn cũng không dám thử xem nàng có còn thở không, càng không dám nhìn sắc mặt tái nhợt của nàng, chỉ sợ người trước mắt đã không còn thở. Giờ hắn không muốn nghĩ gì hết, cực kỳ chuyên chú cời xiềng xích trên người Diệp Từ, máu tươi nhuộm đỏ hai tay hắn, trong không khí chỉ còn mùi máu tanh đậm đặc.

“Aa...” Nữ nhân trước mặt hắn rên lên một tiếng, có lẽ nàng đang rất đau, Phong Lăng Nhận run lên, lực tay càng nhẹ hơn lúc trước.

Đến lúc hắn ôm được Diệp Từ vào lòng thì đã có thể cảm nhận được vài khí tức cường đại đang bay về phía này, hắn ôm chặt người trong lòng phi thân bay ra phía ngoài cốc, biểu tình kiên quyết tình nguyện đồng quy vu tận.

Miệng vết thương bị Tỏa Hồn đinh đóng vào của Diệp Từ vẫn đang cang không ngừng trào máu tươi thấm đẫm ngực hắn, nàng mệt mỏi mở mắt, ho khan một tiếng: “Ngốc.”

Ngữ khí kia ẩn chứa ý cười, dịu dàng làm người ta muốn rơi lệ.

Phong Lăng Nhận rơi nước mắt, hắn cắn chặt răng run rẩy nói: “Đừng nói nữa, nàng còn rất nhiều chuyện chưa giải thích với ta, ta chờ nàng giải thích.”

Diệp Từ lại nhắm mắt: “Toàn thân ta đều tản ra yêu khí, nguoi... khụ khụ... dẫn theo ta, không trốn thoát được đâu.”

Phong Lăng Nhận bắt vì sở động, hai tay ôm nàng càng chặt thêm một chút.

“Bỏ ta lại... trốn về Yêu tộc đi, thừa dịp yêu khí trên người nguoi còn... che dấu được.”

“Câm miệng.” Phong Lăng Nhận hét lớn một tiếng.

Diệp Từ thả lỏng thân thể tựa vào ngực hắn, nghe vậy cúi đầu cười không lên tiếng.

Phong Lăng Nhận ướt hai hốc mắt, từ trước tới giờ hắn tình nguyện một đường gian nan hiểm trở, bị bắn lén đâm sau lưng cũng không nguyện người khác chịu khổ, đổ máu chấn kiếm thay hắn, phần tình cảm này quá mức tốt đẹp mà nặng nề, hắn biết làm sao để trả.

Diệp Từ im lặng nằm trong lòng hắn, nàng biết đã đến lúc mình nên rời đi, trong viên linh thạch nàng để lại cho Phong Lăng Nhận có một phần hồi ức, coi như là lời giải thích nàng nợ hắn đi.

Còn tính mạng của tên ngốc này thì chỉ cần Triệu Hầu Ngôn thật sự tuân thủ hứa hẹn thì nhất định hắn sẽ không sao. Hắn sẽ sống sót, tiếp tục đi con đường hắn nên đi, ngênh đón nhân sinh hắn nên ngênh đón. Mà chính nàng cũng có thể thoát khỏi câu chuyện của người khác, viết tiếp câu chuyện của chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 105: Nam chính hắc hóa [ngoại truyện]

Edit: Kiri

Lần đầu gặp mặt, Diệp Từ là một vị Đại tiểu thư vô tâm vô phế trốn nhà đi, lúc nàng gặp Phong Lăng Nhận hắn mới cứu từ nhất sinh trốn được khỏi rừng rậm, cả người lạnh lùng như một pho tượng. Diệp Từ nhìn hắn người đầy máu tươi, mặt khó chịu nhú nhú mày giống như một quyển sách tràn ngập chuyện cũ, làm người ta muốn tiếp cận, muốn tìm tòi.

Nàng cứ mãi do dự bước lên đưa thuốc, hắn lạnh lùng lườm nàng một cái rồi cầm lấy. Vì thế nàng cười rộ lên, đáy mắt dịu dàng.

Đó là nơi bắt đầu câu chuyện cũ của hai người họ, từ một nụ cười đầy tốt đẹp.

Sau đó bọn họ dần dần hiểu nhau hơn, Diệp Từ kỳ thác toàn bộ tò mò hiếu kỳ với thế giới này lên người hắn, nàng không biết phải đi đâu nên chỉ bám theo hắn, tựa như khát vọng được dẫn đến một thế giới phấn khích hoàn toàn khác với thế giới an toàn mà tù túng nàng vẫn sống.

Nàng giao toàn bộ sự khờ dại và đơn thuần của mình cho hắn, khát vọng được đưa đến một cuộc hành trình mạo hiểm và kích thích. Nhưng sự thật dạy cho nàng, thế giới này tàn nhẫn biết bao nhiêu, dần dần nàng cũng hiểu cường giả vì tôn.

Nàng cũng hiểu ra một điều, người mà ban đầu nàng nghĩ là cường đại không gì làm không được cũng chỉ là một kẻ yếu gian nan tránh né gia tộc đuổi giết mà thôi.

Ngay cả chính mình hắn cũng không bảo vệ được lại luôn luôn che chở cho nàng, vì nàng mà bỏ qua một số bảo vật nhưng gương mặt hắn cứ luôn đậm mực như thế.

Rõ ràng là một người dịu dàng và mềm lòng. Chỉ cần bạn ở bên cạnh hắn, cho hắn một chút quan tâm và ấm áp, hắn sẽ dễ dàng bị bạn thuần dưỡng thành thú nhà, bớt dần đi vài phần dã thú, càng ngày càng dịu ngoan. Thậm chí, trong một lần bị trúng khói độc, hắn thổ lộ với nàng thân thể của mình và nỗi hận khôn cùng dưới đáy lòng.

Thật sự là ngốc mà, bí mật lớn như thế sao lại tùy ý nói ra như vậy chứ?

Dù biết hắn là nửa yêu nửa người nhưng cảm giác của nàng với hắn vẫn không có gì thay đổi. Giống như một câu chuyện xưa đơn thuần được thêm vào vài nét bút làm người ta càng sa đà vào đó. Nàng muốn giúp hắn, muốn thấy hắn hoàn thành được tâm nguyện của mình, có thể thích làm gì thì làm, muốn giết ai thì giết. Nếu không có nàng ở bên thì một người dịu dàng như vậy biết sinh tồn thế nào trong thế giới hiểm ác này đây, Diệp Từ cực kỳ lo lắng.

Sau đó nàng vô tình có được một cơ duyên to lớn, đoạt được bao linh đan diệu dược, pháp bảo thất truyền, bí tịch tinh diệu, nàng nhìn mấy thứ này nhưng không vui vẻ gì cho lắm, chỉ dần dần hình thành một kế hoạch. Một kế hoạch... giúp Phong Lăng Nhận càng trở nên mạnh mẽ.

Giống như chuyện xưa tới cao trào sẽ gặp bước ngoặt, cuối cùng nàng cũng tìm được cơ hội phản bội hắn.

Nàng tránh ở chỗ tối yên lặng nhìn Phong Lăng Nhận thống khổ khi thức tỉnh huyết mạch, hai tay siết chặt thành nắm, thấy không, cứ phải có kích thích mới giúp con người ta thay đổi. Trở nên mạnh mẽ hơn đi, mạnh mẽ đến mức... không bao giờ bị tổn thương nữa.

Nàng đối dung mạo tiếp cận hắn, xây dựng một thân phận phù hợp rồi bắt đầu kế hoạch.

Sau bao suy sụp thống khổ và một hồi phản bội bất ngờ như vậy mà hắn vẫn như lúc trước, vẫn là vẻ dịu dàng dưới vỏ ngoài lạnh lẽo và vẫn dễ dàng tin người như xưa. Hắn vẫn là con vật dịu ngoan ngày trước, chỉ một chút ấm áp cũng có thể lộ bụng trước mặt bạn nhưng lần này có thêm một tia bất an, một tia cẩn thận, một tia sợ hãi bị vứt bỏ và một chút nguy trang vô như không đề ý.

Hắn luôn cảm thấy Diệp Từ cho hắn quá nhiều, ân tình quá nặng không thể hoàn trả nhưng hắn lại không biết, nhờ có hắn Diệp Từ mới có một thế giới vô cùng xinh đẹp và sáng lạn. Hắn cũng không biết Phong Lăng Nhận là một người đáng yêu đến mức nàng, khiến nàng ấm áp rồi động lòng. Diệp Từ thích hắn, thích đến mức muốn đem tất cả chí bảo trong thiên hạ đặt trước mặt hắn.

Dần dần chính nàng lại sa vào đó, càng ngày nàng càng hoài nghi quyết định lúc trước của mình, càng ngày càng muốn hủy bỏ kế hoạch ban đầu, càng ngày càng... không muốn rời xa hắn. Cứ ở bên cạnh hắn như vậy cũng không sao đúng không, giải thích rõ ràng mọi chuyện thì hắn sẽ tha thứ cho nàng đúng không, dù sao hắn dịu dàng như vậy mà.

Chỉ là.....

Quả nhiên tư chất của hần cực kỳ tốt, tốc độ thăng cấp cũng càng lúc càng nhanh, dù dựa vào cơ duyên ban đầu Diệp Từ cũng dần dần không đuổi kịp hần nữa. Vì thế nàng hiểu ra hần là một người nhất định phải bước trên con đường gấp ghe mà nàng lại không có năng lực đi cùng. Cho nên dù biết phía trước sẽ là một thế giới càng rực rỡ càng nguy hiểm nhưng nàng lại chỉ có thể đi cùng hần đến đây thôi.

Hơn nữa dung mạo nguy trang của nàng cũng sắp không duy trì được nữa rồi. Cho nên, cứ tạm biệt như vậy đi.

Thật sự may mắn khi được gặp chàng trong cuộc đời chán nản của ta. Hy vọng lần sau gặp mặt chàng đã thực hiện được tâm nguyện của chính mình.

Bảo trọng.

.....

Phong Lăng Nhận run rẩy nắm viên linh thạch, mặt ướt nhòa nước mắt, hần thét lên đầy thống khổ.

Hần ôm chặt Diệp Từ vào lòng khóc nức lên. Ai bảo nàng giúp ta, ai cản nàng tự chủ trương. Nàng chỉ lo ta có trở nên mạnh mẽ không, có thể tự tay đâm kẻ thù không, nàng đâu có biết nếu bên kia cán cân là tính mạng của nàng thì quyền thế, địa vị, thực lực..... và tất cả khát vọng gì đi nữa cũng không thể nặng hơn nàng nửa phần.

Một người có thể tuyệt vọng đến mức nào chứ? Đối với hần mà nói, tuyệt vọng nhất là trông mắt nhìn Diệp Từ tắt thở trong lòng hần, giống như trái tim cũng vỡ nát theo nàng không còn đập nữa, điên cuồng muốn hủy diệt cả thế giới chôn cùng nàng.

Trong lúc lẫn trốn hần có dính mấy chương nên giờ cực kỳ suy yếu, hai mắt dần mất tiêu cự nhưng dưới đáy lòng lại có một ngọn lửa đang hùng hực cháy.

Nàng yên tâm, những kẻ từng tổn thương nàng ta sẽ khiến bọn chúng chịu thống khổ gấp trăm gấp ngàn lần để bồi thường tội nghiệt chúng gây ra cho nàng hôm nay.

“Mai táng nàng đi.” Triệu Hầu Ngôn đứng bên cạnh nhìn hần một tay ôm thân thể đầy máu tươi của Diệp Từ, một tay nắm Linh Mộ thạch nhìn phần hồi ức nàng để lại trong đó mà tự ngược bản thân mới mở miệng.

Phong Lăng Nhận lại vẫn như không nghe thấy, từ lúc Triệu Hầu Ngôn ra tay cứu giúp đưa hần tới huyết động này hần vẫn ôm thi thể Diệp Từ không chịu buông tay, cả người lạnh như băng, hai mắt lóe lên tia hận không nói một lời.

Triệu Hầu Ngôn biết trong Linh Mộ thạch kia có thứ làm người ta cực kỳ bi ai, đi thì đã đi rồi còn để lại cho người ta một chút hồi ức để tưởng nhớ, tốt nhất là không thể quên được nàng, tất cả buồn vui đau khổ đều vì người mà sinh nhân người mà diệt, thế mới vừa lòng.

Phản tâm cơ này hần ta đã sớm hiểu đến mức không thể hiểu hơn.

Dù thế nào thì nhiệm vụ của hần ta cũng coi như đã hoàn thành, nhìn Phong Lăng Nhận đang thất hồn lạc phách một cái rồi bỏ lại một câu ‘Sau này không gặp’.

Cả huyết động lại trở nên yên tĩnh như lúc ban đầu.

Năm năm sau.

Gần như máu tươi nhuộm đỏ từng gốc cây ngọn cỏ trong địa phận Thần Túc Cốc, lửa cháy hùng hực thi thể vương vãi khắp nơi. Phong Lăng Nhận mặc hắc y trầm mặc đứng ở nơi cao nhất, sắc bén như một thanh bảo kiếm vừa ra khỏi vỏ.

“Tôn thượng, đệ tử tinh anh của Thần Túc Cốc đã rời cốc trốn rồi, có tiếp tục đuổi giết không ạ?” Thuộc hạ Yêu tộc của hần phục tùng quỳ một chân trước mặt hần và đợi mệnh lệnh tiếp theo.

Phong Lăng Nhận không có hứng thú phát phát tay: “Muốn thì tiếp tục đuổi giết đi. Bắt được hết Chương môn và các trưởng lão Thần Túc Cốc chưa?”

“Dạ, đã hủy tu vi của chúng rồi, mặc Tôn thượng xử trí.”

“Được.” Rốt cục Phong Lăng Nhận cũng nhếch khóe môi cười đầy thị huyết.

“Cho bọn chúng ăn Bách Trùng hoàn, đóng đinh trên Trảm Yêu đài mỗi ngày cắt một miếng thịt, dùng linh dược tốt nhất trong bốn mươi chín ngày, tuyệt đối không được để bất kỳ ai tử vong. Lập Khốn Hồn trận cẩn thận đừng để thần hồn bọn chúng chạy thoát, đưa hết đến chỗ Quý Tông để bọn họ luyện thuật chiêu hồn, coi như là lễ vật vì bọn họ giúp chúng ta tấn công Thần Túc Cốc.”

“Rõ.”

Thuộc hạ kính cẩn lui ra, từ đầu tới cuối cũng không dám ngẩng đầu nhìn hần lấy một cái.

Cả Thần Túc Cốc tựa như địa ngục, Phong Lăng Nhận vừa lòng liếm liếm môi, tay nghịch Linh Mộ thạch rồi xoay người rời đi.

Diệp Tử, như nàng đoán vậy, con đường này thật sự nhấp nhô gập ghềnh nhưng cũng vạn phần phấn khích. Chỉ tiếc... không thể nói cho nàng nghe. Mấy năm nay ta cận kề cái chết vô số lần cũng giã dựa sống sót vô số lần, thu phục lực lượng của Yêu tộc, từng bước đi tới vị trí ngày hôm nay. Mỗi khi cảm thấy bản thân không thể kiên trì ta đều nghĩ mạng này là do nàng dùng mạng mình đổi lấy, sao ta có tư cách từ bỏ nó chứ.

Giờ ta đã trở nên vô cùng cường đại, cường đại đến nỗi không còn phải sợ sẽ bị ai tổn thương. Ta đã có thể làm tất cả những chuyện ta muốn làm, giết tất cả người ta muốn giết, không có kẻ nào có thể ngăn ta được nữa. Ta như vậy là người nàng muốn nhìn thấy phải không?

Nhưng ta không thích mình như thế lắm, quá nhàm chán, tuyệt không đáng yêu, nếu trước đây nàng gặp là ta của bây giờ thì có lẽ cũng sẽ không thích ta đâu.

Chỉ trong năm năm ngắn ngủi, dường như ta đã làm xong chuyện cả đời nên làm rồi. Xin lỗi nàng Diệp Tử, ta không thể sống tùy tiện tiêu sái như kế hoạch của nàng rồi.

Ý thức của Phong Lăng Nhận lại chìm vào Linh Mộ thạch, xem chuyện xưa của họ lần thứ hàng nghìn hàng vạn. Không muốn tỉnh lại.

“Tiểu lão hồ, trên đỉnh Phiếu Miếu Phong thật sự có hắc nhân rợ sao?”

“Không biết.”

“Vậy Ngọc Hoa cung thật sự có Huyền âm điều khiển vạn thú sao?”

“Không biết.”

“Vậy Đảo chủ Phượng Tường đảo thật sự có vũ y mà phượng hoàng niết bàn để lại trong truyền thuyết sao?”

“Có thì sao, cô còn định cướp nó chắc?”

“Ta không có khả năng đó nhưng người có thể mà. Đến lúc đó ta có thể dựa vào người tác oai tác quái, cướp lấy mọi bảo bối trên đời, được không.”
Diệp Tử cực kỳ đắc ý.

Phong Lăng Nhận nhìn thẳng vào mắt nàng cười dịu dàng.

“Được.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xung Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 106: Nam chính phản công [3]

Edit: Kiri

Thần Hi ngồi nghỉ một lát trong khoang dinh dưỡng, hít sâu mấy hơi để đè nén lệ khí trong mắt rồi mới đứng dậy đi ra ngoài. Anh mệt mỏi ấn tai nói trong đầu: “Diệp Tử đã hoàn thành thủ tục từ chức chưa?”

“Chưa, hình như Diệp tiểu thư định làm người dẫn đường.”

Thần Hi thờ phào: “Tôi biết rồi.”

Anh đi qua một dãy hành lang rất dài rồi bước vào thang máy chuyên dụng trực tiếp lên tầng cao nhất của công ty, thang máy mở trực tiếp vào một căn phòng rất rộng nhưng cũng rất đơn giản, anh thả người xuống sofa thất thần nhìn trần nhà.

Một lúc lâu sau anh ngồi thẳng dậy mở máy chiếu, tùy ý chọn một băng ghi hình nhiệm vụ của Diệp Tử rồi mở xem. Trên hình cô đang cười nói chuyện với người đàn ông trước mặt, ngữ khí nhẹ nhàng mà hoạt bát.

Thần Hi cũng cười theo, đáy mắt trong suốt khờ dại không rành thế sự, hoàn toàn khác với người ban nãy.

Anh có thể nói ra câu tiếp theo cô sắp nói cũng có thể nhớ rõ biểu cảm trên mặt cô ở giây tiếp theo. Anh biết đây là nhiệm vụ thứ mấy, biết cô ở lại thế giới này bao lâu và cũng biết tâm cơ và kỹ xảo mị hoặc lòng người của cô.

Anh biết cô rất không kiên nhẫn, mỗi khi nhiệm vụ chậm chạp không tiến triển sẽ thích dùng khổ nhục kế, như là bản thân không thấy đau vậy, tự vạch ra mấy vết thương trên người mình rồi chờ đối phương đau lòng.

Anh luôn đau lòng, biểu cảm trên mặt còn sâu sắc hơn nam chính trong thế giới đó.

Đến cả nụ cười cô cũng có rất nhiều loại, cười cong cong mắt đáng yêu sáng lạn, cười rụt rè mà dịu dàng và cả cười nhếch môi cao quý đầy kiêu ngạo. Khả năng diễn xuất của cô rất cao siêu, dùng cơ thể khác nhau để diễn những con người hoàn toàn khác nhau nhưng anh luôn có thể tìm ra điểm giống nhau giữa những Diệp Từ đó.

Anh là người hiểu cô nhất trên thế giới này.

Anh chống tay yên lặng xem hết một thế giới, đang định xem tiếp thế giới tiếp theo thì có tiếng nói vang lên trong đầu.

“Diệp tiểu thư đang uống cà phê dưới đại sảnh.”

Thần Hi lập tức đứng dậy, còn cố tình dừng lại ở chỗ có kính để soi xem mình có gì không ổn rồi mới vào thang máy xuống tầng một.

Diệp Từ miễn cưỡng ngáp một cái, bàn tay vô ý thức quấy cà phê nhìn bảng tích phân đến thất thần. Cô vẫn đang đứng ở vị trí thứ nhất nhưng chắc chẳng bao lâu sẽ rớt hạng. Còn vị đối thủ cũ Ti Úc Chi thì đã lên tới vị trí thứ ba, không biết phải làm bao nhiêu nhiệm vụ nữa thì mới leo lên thứ nhất được. Cô cười rồi nhìn sang bảng tổ Võ lược, quét từ trên xuống dưới thấy một cái tên đập vào mắt.

Thần Hi —— xếp hạng hai mươi một.

Lên nhanh thật.

Diệp Từ chép miệng một tiếng, quả nhiên rất thú vị.

“Nếu đã chuẩn bị từ chức thì còn chú ý đến bảng tích phân làm gì?” Một bóng người cao gầy đột nhiên cản tầm mắt cô, cô quay sang nhìn rồi cười: “Tiểu chính thái, lại gặp rồi.”

Gần như Thần Hi đã bị cô đánh bại đành phải bắt đắc dĩ cam chịu xưng hô này.

Diệp Từ bị vẻ mặt của anh chọc cười, cười mãi không ngừng.

Thần Hi cũng gọi một tách cà phê ngồi đó chờ cô cười xong: “Vừa nãy đang nghĩ gì thế?”

“Đang nghĩ tại sao... mỗi lần kết thúc nhiệm vụ đều có thể gặp anh?” Diệp Từ vẫn cười: “Nhân nhả như vậy mà vẫn lên hạng vì tích phân như bay thế.”

“Muốn biết à?” Có lẽ tâm tình Thần Hi đang rất tốt nên từ nãy đến giờ cứ cười suốt.

Diệp Từ nhún vai ý bảo mau nói.

Thần Hi liền lấy một chiếc nhẫn trông khá cổ xưa ra đặt trước mặt nàng: “Còn nhớ cái này không, lần trước cô có ý tặng tôi để hồi lộ đấy.”

Diệp Từ mị mị mắt vẫn chưa hiểu gì, cô cầm lấy chiếc nhẫn rồi nhìn Thần Hi, anh vẫn cười như cũ nhưng ngón tay lại không tự chủ được mà gõ lên mặt bàn để lộ sự căng thẳng.

“Triệu Hẫu Ngôn.” Cô cười đầy thâm ý: “Thì ta là anh.”

Thần Hi cười mà không nói.

“Không phải anh đã nhận ra tôi từ lần gặp đầu tiên chứ.” Diệp Từ thật sự có chút kinh ngạc nhưng đáy lòng cũng có một loại suy nghĩ quái thế. Nếu là một vị đồng nghiệp bình thường bên tổ Võ lược thì còn lâu mới nhận ra mình đến thế.

Thần Hi cup mắt: “Ừ.”

“Sao lại nhận ra tôi?” Diệp Từ truy vấn.

Thần Hi lại chỉ mỉm cười: “Trả hết nợ cho tôi đi rồi tôi nói cho cô biết.”

Diệp Từ biết người này thích mình, cô cũng chẳng muốn so đo chuyện hai thế giới nhiệm vụ của hai tổ bị trùng lặp có phải do có người có ý nhúng tay hay không. Vì làm nhiệm vụ nên cô đã diễn quá nhiều buồn vui ly hợp rồi, khó khăn lắm mới trở về thực tại nên cô lười biếng hơn bất cứ ai và cũng qua loa hơn bất kỳ ai. Có người thích thì cứ để anh ta thích, huống chi cô cũng không ghét Thần Hi, cô cứ chờ xem rốt cuộc là mình thấy phiền hà với mối quan hệ này trước hay người ta làm mình động lòng trước.

Nghĩ như vậy cô đứng dậy nhét danh thiếp của mình vào túi áo Thần Hi: “Chắc anh đã biết số của tôi rồi nhưng tự tôi đưa có vẻ trịnh trọng hơn. Từ hôm nay tôi cho phép anh được liên lạc với tôi. Hai tháng cơm trưa này để tôi lo, không có vấn đề gì chứ?”

Thần Hi mỉm cười nhìn cô: “Không thành vấn đề.”

“Vây... hẹn gặp lại.”

“Hẹn gặp lại.”

Ngày hôm sau Diệp Từ mời Thần Hi đi ăn trưa như lời hứa, anh ăn mặc rất tùy ý và thoải mái, vừa gặp đã nói muốn ăn lẩu dê.

Diệp Từ thở dài một tiếng: “Có lẽ tôi là người phụ nữ duy nhất trên thế giới được theo đuổi còn phải mời com.” Cô liếc bộ quần áo của Thần Hi đầy ghét bỏ: “Còn ăn mặc tùy tiện như vậy, xem ra là không coi trọng buổi hẹn của chúng ta một chút nào.”

“Buổi hẹn?” Thần Hi phản chấn tinh thần, hai mắt lóng lánh nhìn cô.

Diệp Từ cười cười từ chối cho ý kiến.

Trong quá trình ăn com Thần Hi triển lãm đầy đủ phong độ thân sĩ của mình, giúp gọi món giúp nhúng thịt, Diệp Từ chỉ cần ngồi đó nhàn nhã ăn là được.

Diệp Từ nghiêng đầu nhìn anh lấy giá vị cho mình, đường cong của cổ và bả vai thật sự rất quyến rũ. Nói thật, cảm giác được một người đàn ông như vậy theo đuổi cũng không tệ.

“Sao anh lấy được vật phẩm trong thế giới nhiệm vụ ra ngoài thế?”

Động tác của Thần Hi hơi dừng một chút rồi tự nhiên đáp: “Đi cửa sau một tý.”

“Ồ.” Diệp Từ hiểu ra gật gật đầu, không có phản ứng gì quá lớn: “Biết tôi từ bao giờ?”

Lần này anh ngừng hẳn động tác tay, ngẩng đầu lên nhìn cô chăm chú: “Hai năm trước.”

Diệp Từ cười nhẹ nhàng không hề hỏi tiếp. Thần Hi cup mắt cảm nhận trái tim đang đập rộn ràng trong lồng ngực.

“Nghe nói cô chuyển công việc, bao giờ thì bắt đầu công tác?” Anh uống một ngụm nước rồi hỏi.

“Tuần tới, nghỉ ngơi vài ngày đã.”

“Ừ, như thế cũng tốt.” Thần Hi vừa lòng cười.

Bọn họ com nước xong anh lại đề nghị cùng đi xem một bộ phim. Diệp Từ nhìn anh cười hồi lâu, mãi đến lúc trái tim Thần Hi sắp rút xuống đất tới nơi mới gật gật đầu coi như đồng ý. Sau đó anh đưa cô về nhà, Diệp Từ đứng trước cửa nhoèn miệng cười với anh, vui vẻ nói gặp lại sau nhưng thái độ của cô từ đầu tới cuối đều rất tự nhiên làm người ta không rõ suy nghĩ trong lòng.

Như thế này là vì có hảo cảm với mình hay chỉ vì thực hiện lời hứa, hay là cô đã sớm nhìn quen đủ cách theo đuổi nên không thêm để ý.

Thần Hi thật sự lo được lo mất.

Một lúc lâu sau anh mới ngồi dậy, mở ngăn kéo lấy một hộp gỗ ra đặt chiếc nhẫn Diệp Từ tùy ý ném cho anh lúc trước vào đó. Chiếc hộp vô cùng đơn giản, ngoài chiếc nhẫn vừa thả vào thì chỉ có một quả cầu thủy tinh bề công anh và một chiếc khăn tay thêu hoa lan tử la. Anh trầm mặc nhìn mấy thứ đồ này, vừa hoài niệm lại vừa ưu thương.

.....

Diệp Từ vừa mới xong việc, vừa bóp vai bóp cổ vừa đi xuống tầng. Gần đây cô chuyển việc làm người dẫn đường, tuy không tốn công tốn sức như trước nhưng cũng mất tự do hơn, càng ngày càng giống nhân viên văn phòng ngồi mãi một chỗ đến đau cả người.

Cô giờ tay xem đồng hồ mới phát hiện ra đã đến giờ ăn com với tiểu chính thái.

Trong nửa tháng này quan hệ của bọn họ cũng không tiến triển nhiều lắm, Thần Hi thường xuyên thể hiện rằng anh ta có hảo cảm với mình nhưng hành động rất có giới hạn. Trừ việc ngày nào cũng cùng nhau đi ăn com trưa thì bọn họ rất ít gặp mặt.

Không biết là đang chuẩn bị kế hoạch hay do bản thân quá ngượng ngùng.

Cô vừa bước ra khỏi thang máy thì đã thấy Thần Hi đang dựa vào tường đợi mình, cô cười nhẹ nhàng nhưng không thành tiếng. Mới đi được vài bước anh đã đứng thẳng người quay lại nhìn cô đầy dịu dàng: “Xong việc rồi à?”

“Ừ.”

“Muốn ăn gì nào?”

“Anh tự chọn đi.”

Thần Hi gật gật đầu: “Vậy chúng ta ăn hải sản.”

“Được.” Diệp Tử quay sang nhìn sườn mặt anh, đột nhiên dừng bước chỉ vào bảng tích phân trong đại sảnh: “Thật ra tôi vẫn luôn muốn hỏi, trưa nào anh cũng đi ăn cơm với tôi vậy rồi cuộc anh làm nhiệm vụ vào lúc nào?”

Thứ hạng của Thần Hi đã lên đến mười tám.

“Không phải đã nói là có thể đi cửa sau à?” Thần Hi cười nói: “Trong phòng tôi có một phòng làm việc tư nhân, đến tối nhàn chán có thể tự chọn nhiệm vụ làm.”

Thần Hi nói như thể nhiệm vụ chỉ là một thú tiêu khiển trong lúc nhàn chán của anh vậy.

Diệp Tử đã sớm đoán được anh có thân phận đặc thù nên khi nghe anh nói thế cũng chỉ gật đầu: “Vây ăn cơm xong dẫn tôi lên xem đi, tôi chưa bao giờ được thấy phòng làm việc tư nhân đâu.”

Thần Hi dừng một chút, cúi đầu sửa sang lại cổ tay áo: “Hoan nghênh tới thăm.”

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 107: Nam chính phản công [4]

Edit: Kiri

Ăn cơm trưa xong Diệp Tử đi theo Thần Hi đến phòng anh để thăm quan, cô nhìn quanh một lượt rồi ngồi xuống sofa chép miệng: “Chủ nghĩa tư bản độc ác, nô dịch công nhân chúng tôi còn bản thân thì hưởng lạc.”

Thần Hi cười cười bê một bộ trà cụ đến, ngồi xổm pha trà cho cô, động tác tao nhã cảnh đẹp ý vui.

“Anh cũng không thèm hỏi xem tôi có thích uống trà không mà đã tự pha rồi.” Diệp Tử nhìn anh một lát rồi đột ngột lên tiếng.

Thần Hi sững lại ngẩng đầu nhìn cô: “Vây cô muốn uống cà phê không? Hay nước trái cây, sữa?”

Diệp Tử cười rộ lên cảm thấy như mình đang bắt nạt trẻ con: “Không cần, anh cứ pha tiếp đi.”

Thần Hi vừa lòng cúi đầu.

Hương trà rất thanh thuần, Diệp Tử và Thần Hi nói chuyện uống hết một tách trà rồi cô mới đứng dậy: “Có thấy phòng làm việc tư nhân đâu?”

Thần Hi đứng lên dẫn đường cho cô: “Cũng không tính là phòng làm việc tư nhân, chỉ là để máy kiểm soát và khoang dinh dưỡng trong phòng ngủ thôi, có thể chọn nhiệm vụ lúc nào cũng được, thật ra cũng không có gì hay để xem.”

Bọn họ vừa nói chuyện vừa đi tới phòng ngủ, mấy thứ này Diệp Tử đã nhìn đến vạn lần, giờ chỉ là đặt ở chỗ khác thôi nên cô gật đầu: “Đúng là không có gì hay để xem.”

Cô liếc nhìn chiếc giường thoải mái trong phòng: “Cho nên anh bảo tôi tới phòng anh là định thừa lúc không khí chín muồi ném thử công thành đoạt đất à?”

Thần Hi sững sốt một lát mới hiểu được ý của cô, hai tai đỏ ửng lên, anh kinh ngạc nhìn Diệp Tử hồi lâu rồi bật cười: “Có thể như thế thì đương nhiên là tốt, nếu như em không cự tuyệt.”

“Ồ.” Diệp Tử gật gật đầu: “Quả nhiên anh có ý này.”

Anh chỉ cười: “Không có dục vọng với người phụ nữ mình thích thì không phải đàn ông.”

“Nhưng tạm thời tôi chưa có ý kia nên. .... anh định bá vương ngành thương cung sao?” Diệp Tử ngồi vắt chân trên giường, hai mắt lúng liếng như nước, ân tình đưa tình.

Thần Hi hoảng hốt trong chớp mắt rồi nâng cằm cô lên hôn nhẹ một cái vào khóe môi: “Ừ, định thế, em sẽ phản kháng sao?”

Cô ngồi thẳng dậy đứng đắn đáp: “Đúng vậy, đang chuẩn bị phản kháng đây.”

Thần Hi cười cười: “Vây để lần sau đi, để tôi chuẩn bị đầy đủ hơn một chút, chọn lúc em thả lỏng không chú ý thì chắc sẽ dễ dàng thành công hơn.”

Không biết tại sao Diệp Tử lại nhìn ra một tia bất đắc dĩ và sùng nịnh trong nụ cười của anh, giống như cô mới là một đứa trẻ nghịch ngợm bóc đồng còn

anh mới là người bao dung chơi đùa cùng cô vậy.

Rõ ràng là một người đàn ông nhất gan tới mức cần phụ nữ chủ động quyến rũ.

Nhất thời cô thấy không thú vị, đứng dậy tới bàn làm việc lật giở mấy quyển sách: “Không có gì không thể xem chứ.”

“Không có, em cứ xem đi.” Thần Hi ngồi xuống giường nhìn cô.

Diệp Tử bị anh nhìn đến nóng cả mặt, bất đắc dĩ lườm nhẹ: “Đi lấy nước hoa quả đi, nếu nhà anh có.”

“Được, chờ chút.”

Diệp Tử nhìn anh đi khuất rồi chép miệng một tiếng, một lúc sau lại thấy buồn cười.

Trên bàn có vài quyển sách chuyên ngành và một ít tài liệu, tuy Thần Hi đã nói có thể xem nhưng cô chỉ xếp gọn chúng lại để sang một bên.

Ngoài những thứ đó thì trên bàn còn có một hộp gỗ tinh xảo, hoa văn điêu khắc rất tinh mỹ mang theo một xúc cảm cổ xưa, Diệp Tử lại thấy nó hơi quen mắt, không suy nghĩ gì đã mở ra, cô lập tức nhìn thấy ba món đồ trong hộp.

Trong đầu như lóe lên một đoạn hình ảnh, càng ngày càng trở nên rõ ràng hơn, Diệp Tử cầm lấy quả cầu bồ công anh kia nhủ mày.

Thật ra phần trí nhớ này không tính là xa nhưng vì mình ở tổ Công tâm đã lâu, trong đầu có ký ức của vô số thế giới cực kỳ hỗn loạn nên mỗi khi kết thúc một nhiệm vụ cô đều cất trí nhớ này vào một góc trong đầu, thường không nhớ đến nó nữa.

Nếu không phải hôm nay nhìn thấy vật này thì chắc cả đời này cô cũng không cố gắng nhớ lại bất kỳ người đàn ông nào mình từng tiến công chiếm đóng.

Cô bỏ quả cầu lại vào hộp rồi cầm chiếc khăn tay kia lên, khăn tay có thêu một cây lan tử la, chỗ cành lá còn có dấu tên một người. Cô khẽ cong môi nhìn về đồ vật còn lại, là chiếc nhẫn mới gấp nửa tháng trước.

Một vài ký ức cùng đôi câu vài lời xen lấy nhau, Diệp Tử khép hộp gỗ lại, đột nhiên phát hiện chiếc hộp này được đặt ở một chỗ dễ thấy biết bao nhiêu, bởi vậy nụ cười trên môi càng sâu hơn một chút.

Một đoạn duyên phận không tính sâu cũng không tính mỏng đột nhiên xuất hiện trước mặt, cũng có thể coi là vận mệnh.

Lúc Thần Hi trở lại thì Diệp Tử đang ngồi ở bàn học nghịch quả cầu kia, trong lòng anh hơi run rẩy: “Chiều mấy giờ làm, có muốn nghỉ ngơi một lúc không?”

Diệp Tử quay đầu lại nhìn anh cười như không cười, bỏ quả cầu vào chỗ cũ: “Không được, phải đi làm.”

Thần Hi cũng không giữ cô lại, chỉ cười gật gật đầu: “Ừ, tôi đưa em xuống.”

Anh và Diệp Tử cùng vào thang máy, Thần Hi quay sang nhìn sắc mặt cô: “Tôi phải tặng ca sao?”

Diệp Tử im lặng gật gật đầu.

“Tôi tôi đưa em về.”

“Được.” Cô nói khẽ.

Cửa thang máy mở ra cô bước ra ngoài rồi ngăn Thần Hi lại không để anh bước ra: “Về đi, tôi gặp.”

Nhìn cánh cửa đang khép lại trước mặt mình Thần Hi cúi đầu cười yếu ớt.

Quả nhiên là không nhớ.

Cũng có khi là có nhớ nhưng không thèm đề ý.

Với anh mà nói, khoảng thời gian đó rục rờ đến vô cùng.

Diệp Tử ngồi trước máy kiểm soát nhưng suy nghĩ lại như vẫn ở chiếc hộp gỗ kia. Cô chống cằm, hai mắt hơi mơ hồ.

Thực ra trong lòng cô không hề bình tĩnh như vẻ bề ngoài, sau khoảnh khắc bất ngờ thì thứ còn đọng lại bây giờ là một cảm tình cực kỳ phức tạp.

Thế giới cô gặp Thần Hi không có gì đặc biệt, không phải thời gian cô bất an không yên nội tâm yếu mềm, cũng không phải lúc cô đã thành thạo lại một môi không có sức lực, nó nằm ở một phần ký ức cực kỳ bình thường, không đặc biệt nhưng nhớ cũng không phải là một người đặc biệt.

Trong thế giới đó anh là Hạ Vũ Quang, một thiếu niên bị tự kỷ.

Không phải lần đầu tiên cô tiến công chiếm đóng đàn ông mắc bệnh về tinh thần nên chứng tự kỷ cũng không coi là nhiệm vụ khó khăn gì. Với kiểu người này thì chỉ cần bạn có thể bước vào thế giới của họ, làm họ ý lại mình thì gần như nhiệm vụ đã hoàn thành hơn phân nửa.

Thân phận của cô ở thế giới đó là người giúp việc được gia đình thuê tới chăm sóc Hạ Vũ Quang, lần đầu gặp mặt anh mới chỉ là một cậu bé gầy yếu cúi đầu ôm chân ngồi nói thầm với một đóa hoa đã héo. Từ ngữ vụn vặt chấp vá cũng chẳng thành câu, Diệp Từ đứng bên quan sát một lúc lâu nhưng cũng không tùy tiện góp lời.

Cô đi tìm phòng mình trước, sắp xếp hành lý rồi bắt đầu nấu cơm. Phòng bếp rất sạch sẽ và cũng quá sạch sẽ.

Nấu xong cơm rồi Hạ Vũ Quang vẫn ngồi nói chuyện với chậu hoa, Diệp Từ đứng cách cậu vài bước nhẹ nhàng lên tiếng: “Ăn cơm thôi.”

Cậu không hề phản ứng.

Diệp Từ bước đến ngồi xổm trước mặt cậu: “Tạm thời bảo bạn em chờ một lát được không, ăn cơm xong chúng ta lại ra nói chuyện với cậu ấy.”

Hạ Vũ Quang ngẩng đầu lên, đôi mắt xinh đẹp nhìn cô không chớp mắt, hai cánh môi hơi mím lại, thoạt nhìn có chút căng thẳng.

Lúc này Diệp Từ mới nhìn rõ gương mặt cậu, đây là một thiếu niên cực kỳ xinh đẹp, môi hồng răng trắng, hai mắt như một dòng suối thanh mát sạch sẽ mà thuần túy.

“Ăn cơm thôi.” Cô nhắc lại một lần nữa, không hề dùng tay dắt mà chỉ bước lên trước rồi quay đầu lại nhìn thoáng qua phía sau, cậu đang nhu thuận theo sát cô, hai mắt có vẻ không có tiêu cự nhưng vẫn nhìn thẳng, không biết đang xuyên qua cô nhìn về hướng nào.

Cậu nhanh chóng ăn xong bát cơm rồi lại tới chỗ chậu hoa ngồi, Diệp Từ không đi làm phiền cậu chỉ ngồi yên xem TV ở phòng khách, chỉ đến lúc ăn cơm mới đi gọi cậu.

Đến khi mặt trời khuất bóng Hạ Vũ Quang mới đứng dậy, Diệp Từ đang dựa vào cửa lẳng lặng nhìn thấy thế liền nghiêng người để cậu đi qua.

Hạ Vũ Quang thấy cô thế liền hơi hoảng sợ, lui vài bước nhỏ về phía sau rồi đứng đó nhìn cô rụt rè.

Diệp Từ thấy cậu như vậy liền muốn đùa, cô cười vờn tay ra: “Xin chào, lúc nãy quên giới thiệu. Chị là Diệp Từ, Diệp trong lá cây, Từ trong màu tím, từ hôm nay chị sẽ chăm sóc em, có thể cho chị biết tên của em không?”

Hạ Vũ Quang nhìn chằm chằm tay cô rất nghiêm túc hệt như đang chăm chú quan sát một bảo vật nào đó. Diệp Từ thấy tinh thần của cậu bây giờ cũng coi như bình thường liền nắm lấy tay cậu bắt tay.

“Tuy còn chưa biết tên em nhưng bắt tay có nghĩa là chúng ta quen nhau rồi.” Cô dắt tay cậu đi ra ngoài và thường thường quay lại nhìn cậu: “Ồ ngoài hừng gió một ngày rồi, tay em lạnh lắm rồi đấy. Có tự tắm được không? Cần chị giúp không?”

Cậu không đáp lời nhưng Diệp Từ cũng không để ý, cô đưa cậu vào phòng tắm, chuẩn bị nước ấm và quần áo đầy đủ rồi mới xoa xoa đầu cậu: “Tự tắm trước nhé, chị ở ngoài chờ, có gì cần thì gọi chị. Nhớ tên chị chưa, Diệp Từ, Diệp trong lá cây, Từ trong màu tím.”

Diệp Từ nhìn thẳng vào hai mắt cậu đến tận lúc cậu không chịu được nữa mà gật đầu.

Cô lập tức mỉm cười: “Ngoan lắm.”

Hạ Vũ Quang nhanh chóng tắm xong, đôi mắt ngây thơ ướt át như một chú hươu sao, tóc ướt sũng nước còn đang nhỏ giọt trên mặt sàn, quần áo xộc xệch, áo còn lệch hẳn sang một bên để lộ bả vai đơn bạc.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 108: Nam chính phản công [5]

Edit: Kiri

Diệp Từ bất đắc dĩ thờ dài nhìn cậu lập tức đi về phòng ngủ, vội vớ lấy chiếc khăn mặt ném lên đầu cậu, Hạ Vũ Quang nghi hoặc chớp chớp mắt nhưng vẫn đội chiếc khăn mặt lên đầu tiếp tục đi về phía trước. Diệp Từ cười đi theo sau lau khô tóc cho cậu đến tận phòng ngủ.

Hạ Vũ Quang chọn một con trong bảy con búp bê trên bàn nhu thuận ôm lên giường rồi nhắm hai mắt lại.

“Tóc còn chưa khô đâu!” Diệp Từ buồn bực nói.

Cậu từ từ nhắm hai mắt, nhịp thở ổn định gần như đã ngủ.

Cô đứng đó nhìn một lát rồi đi ra ngoài cầm một cái máy sấy lại ngồi bên giường nhẹ nhàng sấy tóc cho cậu, còn cậu vẫn im lặng ngủ không có phản ứng gì.

Bắt đầu từ hôm nay Diệp Từ tham gia vào cuộc đời cậu, giống như một đoạn thẳng cô đơn đột nhiên có một đoạn thẳng khác xuất hiện song song, không xa cũng không gần.

Trong những người mắc bệnh tự kỷ thì Hạ Vũ Quang được xem như có tình trạng nhẹ nhất, cậu không bất an vì có người lạ đột nhiên xuất hiện trong cuộc sống của mình, không làm những chuyện tự tổn thương bản thân và cũng không có hành vi gì quá khích. Cậu có thể nói chuyện dù chỉ nói từng từ một, có thể phản ứng lại người đối diện dù chỉ là ngẩng đầu lên nhìn một cái. Thức dậy, ăn cơm và đi ngủ rất đúng giờ như được cài sẵn vậy. Cậu cứ im lặng sống theo quỹ tích của bản thân và cuộc sống cũng im lặng tiếp tục theo quỹ tích của cậu.

Cậu có thể cảm nhận được thế giới này, chỉ là nói hết cho cây cỏ nghe mà thôi.

Chúng là bạn bè của cậu, sẽ không phiền chán, không ăn nói khó nghe và sẽ không bỏ đi.

Sau nửa tháng Diệp Từ xuất hiện, Hạ Vũ Quang đã học được chuyện tắm rửa xong sẽ ngồi đợi cô sấy tóc cho mình ở phòng khách.

Sau một tháng, cậu học được cách nắm lấy tay Diệp Từ khi cô vươn tay ra.

Sau hai tháng, cậu học được việc lên giường nhắm mắt lại đợi cô hôn một cái vào trán chúc ngủ ngon rồi vẫy vẫy tay với cô.

Nhưng cậu vẫn không nói nhiều với cô. Cậu nói chuyện với hoa, với cây nhưng không hề nói chuyện với cô. Cậu có một thế giới nhỏ của riêng mình, Diệp Từ tựa như NPC trong thế giới ấy, sự xuất hiện của cô đại diện cho thức ăn, cho gió mát, cho yên giấc nhưng cũng chỉ thế mà thôi.

Có khi thậm chí Diệp Từ còn hoài nghi không biết mình có thể hoàn thành nhiệm vụ không.

Mùa xuân đến, đóa hoa chết héo của Hạ Vũ Quang không có dấu hiệu sống lại nhưng lại mọc ra vài cây bồ công anh nhỏ. Hôm đó Diệp Từ vẫn ngồi xỏm xuống gọi cậu đi ăn cơm như thường lệ, tuy cậu sẽ ngồi vào bàn ăn đúng giờ nhưng Diệp Từ vẫn hy vọng có thể tham gia vào cuộc sống của cậu, xây dựng sự tồn tại của mình như một thói quen.

Lúc cô đứng dậy định đi thì lại cảm giác có một bàn tay túm nhẹ vạt áo của mình, Diệp Từ cứng ngắc xoay người lại nhìn thấy đôi mắt xán lạn của cậu đang nhìn mình. Diệp Từ trở nên kích động, đây là lần đầu tiên cậu bé này chủ động muốn trao đổi, cô lập tức nở nụ cười: “Sao thế?”

“Hoa.” Đây là lần đầu tiên cậu nói chuyện với cô, giọng nói hơi trầm và khàn giống như tiếng đàn dương cầm gây nhẹ vào lòng cô.

“Đó là cây bồ công anh.”

“Hoa.”

“Ừ, có bạn mới tới nhà rồi.”

“Hoa.”

“Đi ăn cơm đi!” Diệp Từ dắt cậu về phòng ăn: “Ăn cơm xong thì đến làm quen bạn mới, đến lúc đó nhớ tự giới thiệu như lần trước chị làm nhé.”

Thiếu niên mười bảy tuổi đã cao hơn cô nửa cái đầu, giờ lại nghiêng đầu nhìn cô như một đứa trẻ non nớt: “Diệp..... Từ.....”

Cậu đột nhiên mở miệng.

Diệp Từ ngẩn người cười ra tiếng: “Ừ, sao thế?”

Hạ Vũ Quang nhìn cô, bỗng nhiên cười rộ lên, nụ cười ấm áp hơn cả nắng ấm mùa xuân: “Diệp Từ.” Cậu lặp lại một lần, khuôn mặt vẫn tươi cười như trước.

Diệp Từ không biết tại sao đột nhiên cậu lại vui vẻ như thế, chỉ vì một cây bồ công anh thôi sao?

Ăn cơm xong Hạ Vũ Quang lập tức ra ngồi trước chậu hoa thì thầm với cây bồ công anh kia. Diệp Từ nghe loáng thoáng thấy cậu đang giới thiệu tên mình: “Hạ Vũ Quang, tớ tên là Hạ Vũ Quang.”

“Em nói vậy bạn ấy sẽ không biết là ai đâu, em nên nói là Hạ trong mùa hè, Vũ trong vũ trụ, Quang trong hào quang.”

Cậu không quay lại nhìn cô nhưng lại nhắc lại theo lời cô vừa nói: “Hạ trong mùa hè, Vũ trong vũ trụ, Quang trong hào quang.”

Diệp Từ đột nhiên cảm thấy nhờ một cây bồ công anh mà thế giới của cậu bé này cũng biến thành mùa xuân.

Có thể quen một người bạn mới thật là tốt.

Mấy ngày sau đó là thời gian cậu vui vẻ nhất trong thế giới của Diệp Từ, dường như cậu đã coi cây bồ công anh kia là món quà ông trời ban tặng, chăm sóc cẩn thận người bạn mới này.

Nhưng sự vui vẻ này không kéo dài được lâu.

Chỉ một cơn gió nhẹ thổi qua, đóa bồ công anh kia đã tan tác bay theo gió biến mất trước mặt cậu. Hạ Vũ Quang ngẩn người ngồi ở đó, hai tay siết chặt, bả vai run nhè nhẹ đứng lên. Diệp Từ đứng phía sau cậu cứ nghĩ cậu đang khóc nhưng bước lên mới thấy gương mặt cậu trống rỗng vô hồn.

“Hạ Vũ Quang.” Cô gọi theo bản năng.

Cậu cứ như thế một lúc lâu rồi mới ngồi xuống, trong chậu hoa còn hai bông bồ công anh, trong đó một đóa đã bị thiếu mất một góc. Cậu kéo ghế lại gần giờ hai tay bảo vệ hai bông hoa rồi nhìn chăm chăm chúng.

Đến tận tối khi sắp ngủ Diệp Từ vẫn nhớ rõ ánh mắt cậu khi đó, bi thương, không nổi, trống rỗng và nhận mệnh. Cậu cứ im lặng nhìn như thế, không khóc nháo cũng không từ biệt.

Diệp Từ ôm ngực cảm thấy trong lòng đắng chát, cô ngồi bật dậy lấy điện thoại ra.

Ngày hôm sau cô ngồi xồm trước mặt Hạ Vũ Quang nói: “Chị phải ra ngoài mua ít đồ, em có muốn mua gì không?”

Cậu vẫn không trả lời như trước.

Diệp Từ chỉ cười nhẹ nhàng: “Chị biết rồi, chị sẽ mang quà về cho em. Chị không đi lâu đâu, chắc chắn sẽ về trước bữa cơm chiều.” Kể cả không được đáp lại cô vẫn dặn dò cậu tỉ mỉ.

Quả nhiên cô về rất nhanh, mua cho cậu một cái bánh ngọt xinh đẹp. Trong bữa cơm chiều Hạ Vũ Quang thường liếc nhìn cái bánh nhưng không mở miệng nói muốn ăn.

Sau khi cậu đã ăn hết cơm Diệp Từ mới để chiếc bánh kia vào bát cậu, Hạ Vũ Quang vốn đã định buông thìa nhưng thấy trong bát có thêm thức ăn liền ngồi yên trở lại chén sạch sành sanh.

Lúc lên tầng Diệp Từ thấy cậu xoa nhẹ bụng mình liền bật cười, theo nguyên tắc trong thế giới của Hạ Vũ Quang thì cậu chỉ ăn thức ăn có trong bát, mà chỉ cần trong bát có thức ăn thì nhất định sẽ ăn hết sạch.

Bánh vẫn hơi to rồi. Diệp Từ cảm tay cậu xoa xoa bụng cho tiêu thức, lần sau cô sẽ chọn cái bé hơn.

Diệp Từ hôn nhẹ lên trán Hạ Vũ Quang rồi bước ra cửa vẫy vẫy tay với cậu: “Ngủ ngon.”

Hạ Vũ Quang cũng giơ tay lên vẫy vẫy.

Diệp Từ cứ đứng đó, đột nhiên không muốn khép cửa lại, cậu vẫn nằm im trên giường hai mắt mở to nhìn cô.

Một lúc lâu sau Diệp Từ bất đắc dĩ cười: “Ngủ đi, ngủ ngon.”

Hạ Vũ Quang lại giơ tay lên vẫy lần nữa.

Nàng biết nếu mình không đóng cửa lại thì cậu sẽ không ngủ, chẳng phải đó là thói quen cô mới hình thành cho cậu sao? Vì sao tự dưng hôm nay lại muốn phá vỡ nó chứ?

Cô quay về phòng lấy một cây bồ công anh còn chưa lớn ra cắm vào trong nước, không biết có lớn lên được không nữa.

Hai ngày sau nó biến thành một cây bồ công anh trắng nõn, Diệp Từ lấy một quả cầu đồ hỗn hợp chất xúc tác và nhựa cây vào trong đó rồi thật cẩn thận đưa cây bồ công anh vào giữa quả cầu, mỗi bước đều thuận lợi hoàn thành, cô thành công chỉ trong một lần.

Đội nhựa cây cứng lại cây bồ công anh sẽ mãi mãi nở rộ trong quả cầu thủy tinh, không héo rũ và cũng sẽ không bay đi theo gió.

Ngày hôm sau Diệp Từ đưa cây bồ công anh cho cậu sau bữa cơm trưa, tuy cười nhưng trong lòng cô vẫn hơi bất an: “Chị làm nhà mới cho bạn của em, sau này em có thể nói chuyện với cậu ấy lúc nào cũng được.” Cô kéo tay cậu đặt quả cầu vào tay: “Nếu muốn cậu ấy mãi mãi ở bên em thì em phải bảo vệ cậu ấy cho thật tốt, biết không?”

Hạ Vũ Quang không dám tin nhìn chăm chăm quả cầu trong tay, cậu ngẩng mạnh đầu lên, hai mắt sáng lấp lánh: “Em sẽ bảo vệ tốt... bảo vệ tốt... bảo vệ...” Cậu cứ lặp đi lặp lại như thế, giọng nói kiên định mà chấp nhất rồi nâng mắt lên nhìn cô: “Diệp Từ.”

.....

“Diệp Từ?”

Trong đầu chợt vang lên tiếng gọi, Diệp Tử phục hồi tinh thần nhanh chóng thao tác trên máy rồi cười đáp: “Đã truyền nội dung vào đầu cậu rồi.” Cô nhìn tình hình bên kia rồi vui sướng khi người gặp họa: “Xem ra tình hình không lạc quan mấy nhì!”

Chọc ghẹo vài câu nữa với tổ viên mình phụ trách cô lại chìm đắm vào màn ký ức xa xăm kia. Cô không còn nhớ rõ tâm tình của mình khi làm quả cầu bồ công anh nữa rồi nhưng lại vẫn nhớ nụ cười tươi rói của cậu lúc đó và tiếng gọi ‘Diệp Tử’ đầy vui vẻ.

Thật sự là bảo vệ rất tốt, xuyên qua một thế giới mà vẫn còn nguyên vẹn.

Cả đôi mắt lấp lánh kia nữa, vẫn đẹp như xưa.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 109: Nam chính phản công [6]

Edit: Kiri

Thần Hi cầm quả cầu thủy tinh vuốt ve một cách dịu dàng, trong đầu bắt gặp hiện lên hình ảnh Diệp Tử ngồi xỏm trước mặt anh tươi cười, đến không khí cũng trở nên triển miên lưu luyến.

“Hình như có một bộ phim hoạt hình đang chiếu thấy bình luận cũng không tồi, đi xem với chị không?”

Lúc đó anh đang cầm quả cầu bồ công anh kia ngồi ở cầu thang nói chuyện với nó, nghe vậy liền căng thẳng ngẩng đầu nhìn Diệp Tử.

Ra ngoài với anh có nghĩa là phá vỡ hoàn toàn quỹ đạo cuộc sống của mình, người xa lạ, chuyện xa lạ sẽ khiến nỗi bất an trong anh bị phóng đại đến cực điểm.

“Đừng sợ, lần trước chúng ta ra ngoài tản bộ cũng đi xa mà? Cậu chỉ cần nắm tay chị cả đường đi là được.” Diệp Tử nói rồi cười vươn tay ra.

Anh nhìn tay cô một lúc rồi đưa tay ra nắm lấy.

Giống như đột nhiên có một luồng sáng chiếu rọi góc khuất trong anh, cô là mối liên quan duy nhất giữa anh và thế giới xa lạ này.

Cho nên khi quay về thế giới thật nghe cha nói thế giới đó là giả, cha đưa anh vào để giúp anh khôi phục bình thường vì tình trạng gần đây của anh ngày càng xấu thì thế giới của anh như sụp đổ. Sau khi biết tất cả âm áp đều là nhiệm vụ yêu cầu, tất cả cảm động cũng được tính kể từ trước không phải anh không phần nộ nhưng tình cảm đầu phải thứ lý trí có thể không chế được, từ giây phút cô đứng dưới ánh mặt trời vươn tay ra với anh, anh đã không thể kiểm soát lòng mình nữa rồi.

Dần dần anh bắt đầu chú ý đến cô, anh muốn mình trở nên tốt đẹp hơn, biến thành mặt trời đáng để cô thích. Mỗi lần thấy cô kết thúc nhiệm vụ xuất hiện ở đại sảnh công ty anh luôn đứng trong góc do dự, tự hỏi mình vô số lần xem bản thân có thể坦然 đối mặt với cô không.

Anh... không dám bước ra gặp cô.

Anh bắt đầu tiếp nhận trị liệu chuyên nghiệp, thật ra từ lúc tỉnh lại khỏi thế giới của Hạ Vũ Quang thì anh đã khôi phục rất nhiều, đã có thể cảm nhận thế giới này một cách bình thường và cũng có thể biểu đạt bình thường. Nhưng anh vẫn thấy mình chưa đủ tốt.

Anh bắt đầu thu thập bằng ghi hình các thế giới cô từng qua, quan sát cô thể hiện biểu cảm khác nhau với những người đàn ông khác nhau, lần lượt nhìn cô công tâm vô số người, lòng ghen tị trong tim cũng ngày càng lớn.

Cuối cùng anh không nhịn được nữa mà bước ra ánh sáng làm quen với cô, lợi dụng tư quyền xâm nhập vào thế giới nhiệm vụ của cô, còn thay thế Tề Tử Kỳ thật sự để làm nam chính trong thế giới đó, tuy đã tạm thời xóa hết trí nhớ để không ảnh hưởng đến trật tự của thế giới kia nhưng sâu trong lòng anh vẫn biết mình đang chờ một người.

Mỗi ngày anh đều đang chờ một người con gái tới tấn công chiếm đóng trái tim mình.

Khi nhìn thấy ba chữ ‘Bố Trương Tử’ trên diễn đàn, trái tim anh nảy lên một nhịp, anh biết người mình chờ đã đến.

Lúc Diệp Tử xuống tầng thì thấy Thần Hi đã đứng ở cửa chờ cô.

Anh cười ôn hòa mở cửa xe cho cô: “Tặng ca muộn như vậy có mệt không?”

“Mệt mà, nên... thông đồng với lãnh đạo công ty có được trộm nhân không?” Diệp Tử nghiêng đầu đưa một câu.

Thần Hi cười cười đưa ví tiền cho cô: “Có hay không thì tôi không biết nhưng có thể quản tiền lương.”

Diệp Từ cầm xem thử, một tập chi phiếu, tín dụng và tiền thật dày, cô mặt không đổi sắc gấp ví lại rồi nhét vào túi áo Thần Hi.

“Quả nhiên là thành phần tri thức lãnh đạo.” Cô nhìn Thần Hi đang đỏ ửng vành tai cười: “Tôi cứ nghĩ là mình đủ tiền rồi đấy, nếu không sợ cuộc sống phóng túng sẽ quá nhàm chán thì đã trực tiếp từ chức rồi.”

Thần Hi cười: “Vậy thì tốt.”

Trong xe lại trở nên yên tĩnh.

Một lúc lâu sau Diệp Từ đột nhiên lên tiếng: “Thần Hi.”

“Ừ?”

“Thế giới anh làm Hạ Vũ Quang chỉ là một nhiệm vụ cấp C.”

Lúc đầu Thần Hi không thấy cô có biểu hiện gì đặc biệt khi nhìn thấy quả cầu bồ công anh kia nên cứ tưởng cô đã sớm quên rồi, còn thương tâm khổ sở mấy ngày liền, giờ được nghe cô chủ động nhắc đến chỉ thấy vui mừng nào nghĩ thêm được gì.

“Cho nên?”

“Cho nên.....” Cô nhìn thẳng về phía trước: “Dù không phải tôi, bất cứ người nào của tổ Công tâm đều có thể dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ.”

Thần Hi lập tức hiểu được ý cô, anh cười lắc lắc đầu: “Duyên phận giữa người với người là thứ không thể nói trước được, bước chân trước hay chân sau lên một chuyến tàu đều có thể gặp được những người khác nhau, cuộc sống cũng sẽ thay đổi theo duyên phận đó. Nên tôi chưa bao giờ nghĩ đến chữ nếu này, gặp chính là gặp, tôi không gặp người khác mà là em, tôi cũng không thích người khác, chỉ thích em.”

Diệp Từ trầm mặc cúi đầu che dấu nụ cười trên môi: “Đột nhiên tiểu chính thái trở nên triết lý như vậy tôi thấy không quen.”

Đến nhà Diệp Từ xuống xe rồi cúi người nói với Thần Hi: “Cho anh quyền lợi tới đón tôi vào sáng mai, nếu anh có thể dậy sớm được.”

Hai mắt Thần Hi sáng lên gật gật đầu thật mạnh nhìn đáng yêu như một chú cún con.

Từ ngày đó thời gian Thần Hi gặp Diệp Từ không còn giới hạn trong một bữa cơm trưa nữa mà sáng sớm hay đêm muộn anh đều là người đầu tiên và cuối cùng gặp cô. Nghe thì kỳ dị nhưng anh vẫn cảm thấy ngọt ngào.

Thần Hi bắt đầu tặng quà cho Diệp Từ, từ nước hoa đến thẻ đánh dấu sách xinh xắn thậm chí là cả kẹo que. Đến tận khi ước hẹn hai tháng cơm trưa đã hết anh cũng cứ như đã quên sạch chuyện này, tiếp tục chờ Diệp Từ đi ăn cơm như thường lệ, còn cực kỳ chú ý đến cô, hễ cô định nhắc đến chuyện này là lập tức đánh trống lảng.

Diệp Từ luôn cảm thấy mình đang nuôi một chú trung khuyển.

Nhưng cảm giác vui vẻ này nhanh chóng tan thành mây khói.

Sau khi Thần Hi ngốc nghếch thả một loạt bóng bay ở cửa công ty thì tất cả mọi người đều biết anh đang theo đuổi Diệp Từ. Ai gặp cô cũng hỏi mấy thứ rác rưởi hại tổ dọn vệ sinh của công ty kia viết tên cô phải không, thậm chí ngay cả tổ viên cô phụ trách cũng cười nhạo cô rất lâu.

Vì thế Diệp Từ quả thực không muốn thừa nhận mình quen người này, trong cuộc sống cô không cần để ý đến tiến độ hoàn thành nhiệm vụ nên sẽ không gò bó bản thân, mặc kệ Thần Hi mấy ngày.

Anh đáng thương nhắn tin đến xin lỗi.

“Xin lỗi em, tôi xem TV thấy con gái đều thích vậy.”

“Hình như tôi hơi đặc ý quá rồi.”

“Cứ nghĩ đến chuyện tôi gây phiền cho em là đã muốn tự giật tóc mình.”

“Hôm nay soi gương thấy tóc bị giật nhiều quá đầu hơi trọc mất rồi.”

“Đừng giận nữa được không?”

“Vừa rồi tôi đã uy hiếp tổng giám đốc nói thiên vị em, ông ấy đồng ý rồi.”

“Hôm nay tôi đọc sách thấy một câu. Nếu cô ấy ngây thơ chưa trải sự đời, hãy dẫn cô ấy đi xem tận đồn hoa nhân thế. Nếu trái tim cô ấy đã tang thương thì hãy đưa cô ấy đi ngồi đu quay ngựa gỗ. Tôi mua vé công viên trò chơi rồi, em đi với tôi không?”

Diệp Tử cực kỳ xem thường, không thể nhịn được đành phải nhấn lại: “Đừng có đọc mấy cái sến súa đó.”

Nghĩ một lát rồi lại bỏ thêm một câu: “Dù là xem tấn phồn hoa hay ngồi đu quay ngựa gỗ, các loại chiêu trò này tôi đã làm vô số lần trong các thế giới rồi, đừng múa rìu qua mắt thợ.”

Qua nửa phút di động lại rung lên.

“Khác mà, tôi muốn đưa em đi làm tất cả mọi thứ, nó xuất phát từ yêu.”

Diệp Tử cảm thấy bản thân mềm hẳn xuống như bị một mũi xuyên tim, tự dung muốn sờ đầu anh quá.

Đúng là một con cún to biết tra tấn người khác lại không nỡ trách móc nặng nề.

Thời gian gần đây cô thấy mình đã quen có anh quần quít bên cạnh, cứ nghĩ bản thân đã qua quá nhiều thế giới, gặp vô số đàn ông muôn hình muôn vẻ, yêu đương đủ kiểu rồi thì trái tim sẽ trở nên nguội lạnh, nào ngờ lại bị một con cún to làm rung động.

.....

Mới xuống máy bay nên cô rất buồn ngủ mới ngáp một cái, di động trong túi cứ đổ chuông liên tục, cô vừa nghe một giọng nam dịu dàng đã vang lên.

“Alo.”

Diệp Tử còn chưa tỉnh táo hẳn: “Alo.”

“Xuống máy bay rồi à?”

Thần Hi nhẹ giọng hỏi: “Anh đang ở cửa sân bay, em ở đâu?”

Cô lại ngáp một cái rồi thông báo vị trí của mình.

“Em đứng đó đừng chạy loạn, anh đến bây giờ.” Giọng điệu như dặn dò trẻ con.

Anh nói xong liền cúp máy để lại Diệp Tử vẫn còn đang mơ hồ: “Gì chứ, cứ như là em bắt anh đến đón vậy.”

Tuy mạnh miệng thế nhưng cô vẫn ngoan ngoãn nghe lời đứng yên tại chỗ. Nếu có một người đàn ông bằng lòng nhớ bạn, chiều chuộng bạn, mọi chuyện lấy bạn làm đầu thì bạn sẽ bằng lòng tin tưởng người ấy và sẽ ý lại theo bản năng.

Ngay lập tức có một chiếc xe xuất hiện, cô cười nhìn Thần Hi xuống xe bước nhanh đến trước mặt mình, gương mặt anh hiện rõ sự vui sướng và yêu thương bước đến ôm cô thâm tình.

Hai phút sau.

Diệp Tử không thể nhịn được nữa đẩy anh ra.

“Em mới đi công tác không đến năm ngày, anh không cần xúc động thế đâu.”

Thần Hi chôn mặt vào hóm cổ cô cộc cộc: “Anh rất nhớ em.”

“Em nhớ là trước khi lên máy bay chúng ta có gọi video.”

“Biết vậy đã đi cùng em rồi.” Thần Hi lại hôn lên trán cô.

“.....”

“Mỗi giây mỗi phút không nhìn thấy em đều giống như đang ở địa ngục vậy.”

“Đủ rồi.” Diệp Tử đập đầu anh một cái rồi bước lên xe đóng cửa lại ngủ bù.

Thần Hi lon ton chạy theo đưa di động cho cô xem: “Diệp Tử Diệp Tử, hôm trước anh có thấy một chiếc váy cực kỳ đẹp, rất hợp với em.”

Diệp Tử mở to mắt liếc một cái: “Đây chẳng phải là váy cưới à? Mặc hàng ngày làm sao được.”

“Đúng là váy cưới!” Thần Hi càng cười dịu dàng: “Em thích không?”

“Ừ.” Diệp Tử đang buồn ngủ nên chỉ nhẹ nhàng ừ một tiếng.

Thần Hi mỉm cười, giọng nói nhẹ đi: “Em nói thích đấy nhé, vậy thì anh sẽ mua.”

Anh nhìn Diệp Từ đang ngủ say một lúc lâu nhìn không được mà hôn lên môi cô một cái, có lúc anh cảm thấy chắc kiếp trước mình tích được không ít công đức nên kiếp này mới gặp được cô.

Và kiếp này anh cũng đủ may mắn mới có thể có được em.

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 110: Nam chính phản công [ngoại truyện]

Edit: Kiri

Ngoại truyện 1

Một tuần sau Diệp Từ nhận được bộ áo cưới kia, đến giờ cô mới biết Thần Hi không chỉ mua nhẫn với áo cưới xong rồi mà đến cả thiệp mời đính hôn cũng đã phát hết cho cả công ty.

Cô tìm Thần Hi chất vấn thì chỉ được một câu thần nhiên: “Lúc trước đã nói là chờ em đi công tác về rảnh sẽ đính hôn mà. Lần trước anh hỏi em có thích bộ váy cưới kia không em cũng nói thích.”

“Em nói lúc nào?” Diệp Từ hoài nghi nhìn anh.

“... Em không nhớ sao?”

Diệp Từ thật sự không nhớ, cô chỉ nhớ Thần Hi từng hỏi bao giờ thì có thể kết hôn nhưng cô đã từ chối, nói nên đính hôn trước thì hơn.

“Thật ra.....” Thần Hi dừng một chút: “Em không muốn đính hôn với anh đúng không?”

Không đợi Diệp Từ trả lời anh đã cup mắt che dấu sự âm thầm nơi đáy mắt rồi vờ thoải mái: “Anh hiểu rồi. Coi như em chưa nói gì vậy, khách sạn đã đặt anh sẽ hủy, bạn bè trong công ty anh cũng sẽ giải thích rõ ràng với họ.”

Nghe anh nói vậy Diệp Từ thật sự cảm thấy chua xót trong lòng, cảm giác như mình là ác nữ lừa giỡn tình cảm của người khác: “Em không có ý này nhưng tại sao không nói trước với em một câu đã.....”

Thần Hi lại cường điệu một lần: “Anh đã nói với em rồi.”

Diệp Từ đột nhiên không biết nên nói gì khi thấy vẻ mặt anh lúc này, có phải vì biết Thần Hi rất thích mình nên mới thần nhiên đón nhận sự chăm sóc và theo đuổi của anh, càng ngày càng tùy hứng, càng ngày càng không để ý đến cảm nhận của anh không?

“Không sao đâu.” Thần Hi nhìn Diệp Từ ngẩn ra liền điều chỉnh vẻ mặt mình rồi cười xoa đầu cô: “Đừng nghĩ nhiều, là anh nóng vội không nghĩ đến cảm nhận của em, anh sẽ xử lý tốt.”

Diệp Từ nắm chặt lấy tay anh rồi đột nhiên nhếch miệng: “Thần Hi, anh đang lạt mềm buộc chặt đấy à? Có ý nói thể để em áy náy đúng không?”

“Đừng vậy.” Anh gật gật đầu cười vang, kéo tay cô lại hôn: “Có tác dụng không? Em có thấy mình thích anh nhiều hơn một chút không?”

Diệp Từ lập tức cảm thấy nếu người đàn ông này mà vào tổ Công tâm thì sẽ cướp bát com của không ít người đấy, nếu đã chuẩn bị hết rồi thì thuận theo anh cũng không sao: “Bỏ đi, nếu đã phát thiệp mời hết rồi thì cứ cứ hành lễ đính hôn đi.”

Diệp Từ không để anh kịp vui vẻ đã tiếp một câu: “Dù sao đính hôn cũng không có nghĩa là kết hôn, nhiều người hủy hôn lắm.”

Thần Hi: “.....”

Ngoại truyện 2

Sau khi làm lễ đính hôn Diệp Từ đã trở thành vị hôn thê danh chính ngôn thuận của anh, hai người cũng có thể làm đến bước cuối cùng. Thần Hi vô cùng vui vẻ đặt ra một mục tiêu là nhất định phải làm Diệp Từ nhà mình khóc một lần.

Anh biết Diệp Từ thích khiêu khích anh nhưng thực chất cô đã trải qua quá nhiều thế giới, nhìn bề ngoài thì có vẻ không để ý đến quan hệ nam nữ nhưng thật ra cô lại có bệnh sạch sẽ nhẹ. Cô có thể ôm hôn nhưng nếu chưa phải quan hệ chính thức thì cô sẽ không giao bản thân mình ra, những điều này Diệp Từ chưa bao giờ nói ra miệng nhưng anh có thể cảm giác được, cũng may anh luôn có thể tự khắc chế và cũng biết cách để khắc chế bản thân.

Cũng vì thế nên vào đêm hôn đính hôn, thấy Diệp Từ hưng phấn chuẩn bị một đồng đạo cụ đầu óc Thần Hi trở nên trống rỗng. Đến lúc phục hồi tinh

thần thì thấy hai tay mình đã bị trói vào đầu giường. Diệp Tử đang ngồi trên người anh cởi quần áo cho anh, đổ một ít mật ong lên cơ bụng anh rồi cúi đầu liếm cắn.

Thần Hi cảm thấy máu trong người sôi trào, thân thể cứng đờ nhưng vì hai tay bị trói nên không thể làm gì được.

Tuy đêm đó thật sự rất sáng khoái nhưng Thần Hi lại cảm thấy tôn nghiêm đàn ông của mình bị xâm phạm. Rốt cuộc là mình đã hiểu lầm chỗ nào mà trước lúc vào phòng còn tự nhủ phải dịu dàng với cô một chút.

Sau khi có nhận thức mới với cô Thần Hi quyết định tận sức hoàn thành sự nghiệp trăm năm làm Diệp Tử khóc trên giường.

Anh xem cả một ổ cứng phim đen, làm tốt mọi chuẩn bị chỉ để làm Diệp Tử khóc một lần nhưng thực tế đều tàn khốc, khi anh đã mệt đến bần rùn cả người thì cô vẫn còn sức cười cắn day day vành tai anh: “Hôm nay tiêu chính thái rất cố gắng, nào...” Cô dùng giọng mũi nói nốt nửa câu sau: “Nhanh lên chút.”

Để tận khi Thần Hi mệt nằm vật ra giường vẫn không thể làm Diệp Tử khóc được.

Ngoại truyện 3

Thần Hi chuẩn bị đưa Diệp Tử đi nghỉ tuần trăng mật, anh hỏi cô muốn đi đâu, Diệp Tử nghĩ một lát rồi trả lời: “Tìm một thế giới nhiệm vụ đạo một vòng đi, nghe nói gần đây công ty đang triển khai dịch vụ này, chúng ta có thể đi làm chuột bạch.”

Thần Hi nghe vậy vuốt nhẹ tóc cô: “Vây... đi đâu bây giờ? Thật ra anh muốn đến thế giới nhân thú, kỳ động dục ở đó thật khiến người ta động lòng, báo gấm mạnh mẽ cùng cô gái mười bảy tuổi gầy yếu của loài người, hình ảnh ấy nhất định rất đẹp. Hoặc thế giới ABO cũng được, ngửi thấy mùi là không còn sức phản kháng, ngã vào lòng anh chỉ có thể bị động đong đưa thân mình, mặt mũi đỏ ửng chảy nước mắt, hoặc là.....”

“Này.” Diệp Tử ngắt lời anh, liếc qua phần thân dưới của người nào đó: “Anh cảm thấy mình của thế giới thật quá mức bất lực nên mới muốn đến thế giới giả tìm cảm giác mạnh mẽ à? Thật là đáng thương.”

Thần Hi đỏ bừng mặt nhưng nhanh chóng cười hôn môi cô: “Xem ra Diệp Tử nhà ta không hài lòng với anh đây, anh sẽ tiếp tục cố gắng.”

Nói xong anh ngồi dậy bế Diệp Tử vào trong dạ dỗ cô trên giường.

Cuối cùng tuần trăng mật của bọn họ tới một thế giới viễn tưởng trong tương lai, tuy robot máy móc rất tuyệt nhưng Thần Hi vẫn thấy đáng tiếc.

Không biết đến bao giờ mới có thể lừa cô đến thế giới nhân thú.

Làm Diệp Tử khóc vẫn chỉ là giấc mộng.

Hoàn

Bạn đang đọc truyện *Nữ Xứng Công Tâm Kế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.